

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HOMERI OPERA

GRAECE ET LATINE,

AD

OPTIMAS EDITIONES
EXPRESSA,

T O M U S II.

CONTINENS

ODYSSEAM,

• BATRACHOMYOMACHIAM,

HYMNOS ET EPIGRAMMATA.

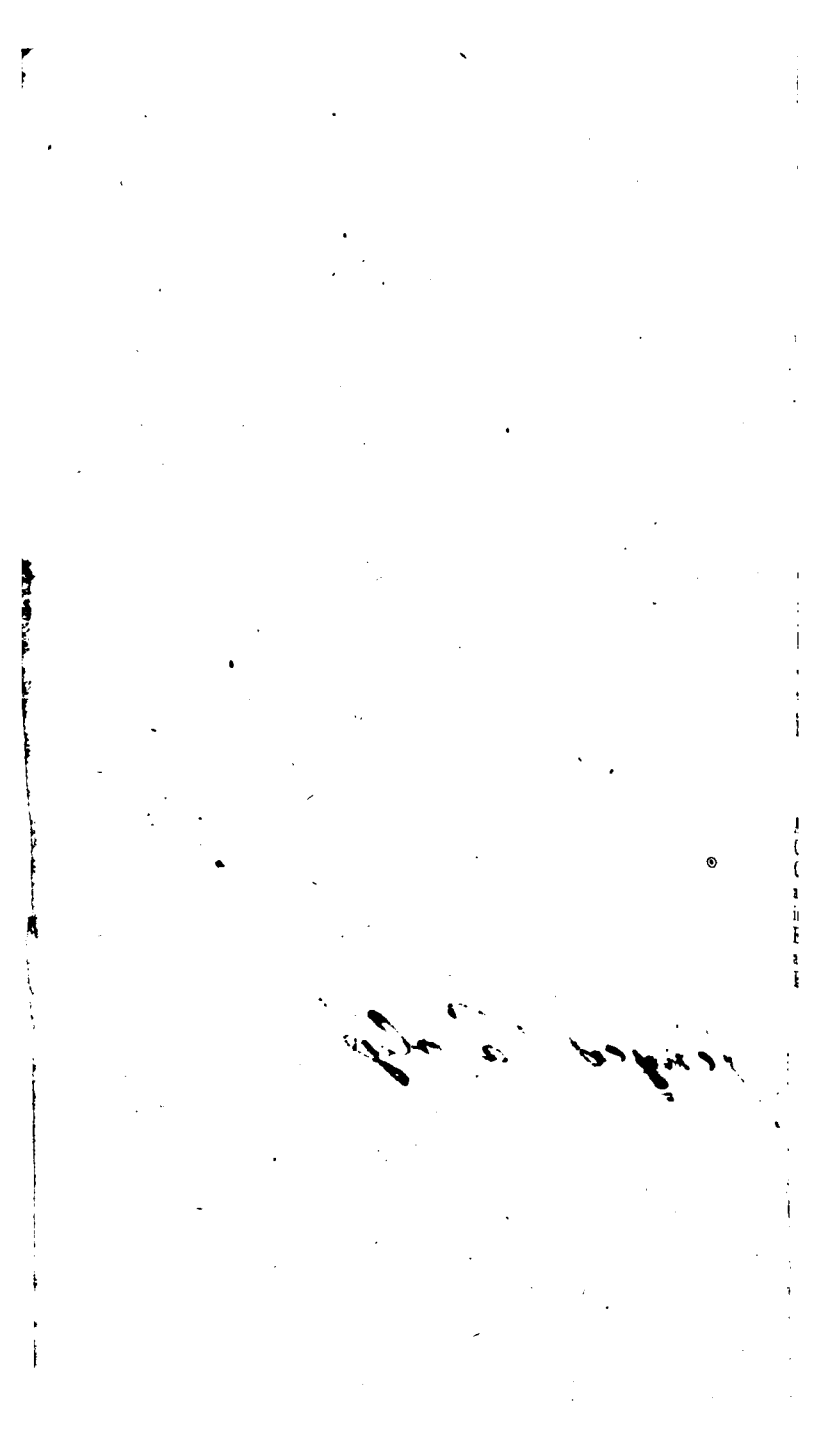
ACCEDUNT FRAGMENTA GRAECE.

Johannes Karolyi

BASILEÆ,

APUD EMAN. THURNEYSSEN.

M D C C C X I X.

TOMI POSTERIORIS HOMERI POËMATUM I N D E X.

O D Y S S E A.

Pag. 2

B A T R A C H O M Y O M A C H I A

Pag. 482

H Y M N I in

Æsculapium	554	Martem	550
Apollinem	492. 558	Matrem deorum	554
Bacchum	560	Matrem omnium	562
Bacchus five latrones	548	Mercurium	514. 554
Cererem	554	Mufas & Apoll.	560
Dianam	552. 560	Neptunum	558
Herculem	554	Palladem	552. 562
Hospites	566	Pana	556
Jovem	558	Solem	564
Jovis pueros	554. 566	Venerem	536. 548. 552
Junonem	552	Vestam	558. 562
Lunam	564	Vulcanum	558

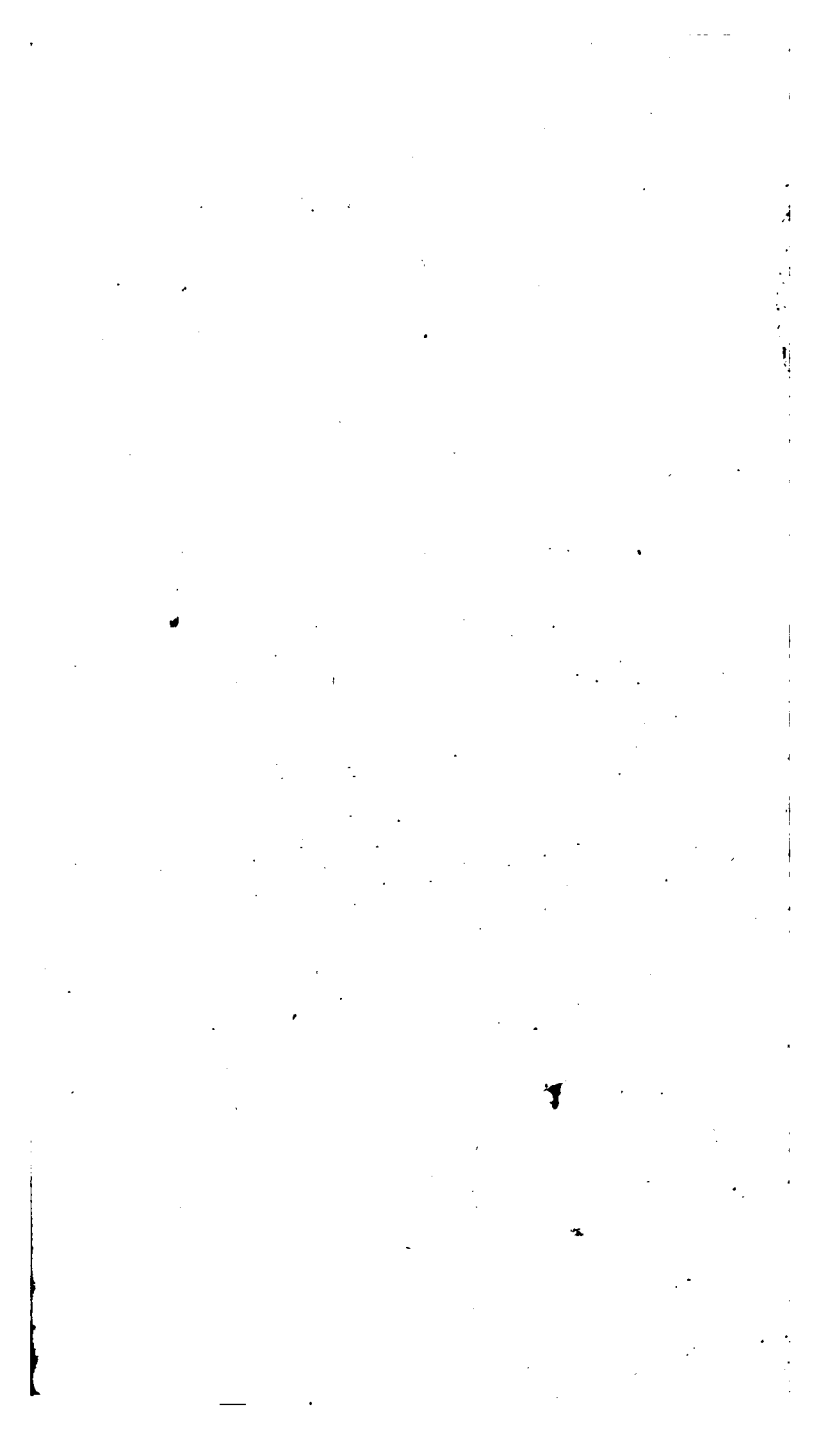
E P I G R A M M A T A.

Adversus Antistitam Samiam	570	Fornax	570
Cæcitatem deplorat	568	ad Glaucum	570
Cumam rediturus	566	in Midam	568
ad Cumanos	566	ad Nautas	570
in palatium Curialium	570	Neptuno	568
Eirefione seu ramus	572	Pinus	570
ad Erythræam	570	Piscatoribus	572
Exordium Iliados minoris	568	Thestoridæ	568

F R A G M E N T A.

Pag. 574

T H E T O Y

(1)

Τ Η Σ Τ Ο Τ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α ἢ Γ Ρ Α Μ Μ Α , Α'.

ὑπόθεσις τῆς ραψωδίας Α.

Θεῶν ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεύα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου· μεθ' ἣν ἡ Ἀθηναῖα εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντη βασιλεῖ Ταφίων. Γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηναῖα Τηλέμαχον παραγενέσθαι, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον ἀπαίρει, ἔμφασιν δοῦσα, ὡς θεὸς εἴη. Καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται εὐωχία.

Argumentum primi Libri

R H A P S O D I Æ H O M E R I .

Argumentum.

DEorum concilium fit de Ulyssē in Ithacam mittendo à Calypso Insula : post quod Pallas in Ithacam proficiscitur ad Telemachum, similis facta Mentæ regi Taphiorum. Facto autem colloquio, Pallas adhortata Telemachum, ut proficisceretur ad patris inquisitionem, in Pylum quidem ad Nestorem, in Spartam verò ad Menelaum discedit, indicio de se quòd dea esset. Et procorum fit convivium.

Ἄλφα, θεῶν ἀγορῇ, Ὀδυσσέϊ Παλλὰδι θάρσος.

ΑΝδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄσπεα, καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' οὖν ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεια ἐν κατὰ θυ-

- μῶν.
5 Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἑταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἔρρυσκτο, ἰέμενός περ.
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν αἰτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Νῆπιοι, οἱ κατὰ βούς ὑπερίονος Ἥελίου
ἠΐθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόσιμον ἥμαρ.
10 Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν.
Τὸν δ' οἶαν, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφῃ πτόντι ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων,
15 Ἐν σπέσσι γλαφυρεῖσι, ληθαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι.
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφουγμένος ἦεν αἰθλῶν,
Καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι θεοὶ δ' ἐλεαιρον ἅπαντες,
20 Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέειπεν.
Ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθαὶ δαδαίεσται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.)
25 Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνεῖων ἐκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρημένος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐν μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 Τὸν δ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν Ὀρέης.
Τοῦ οὖν ἐπιμνησθεῖς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηυδα.
ὦ πόποι, αἶον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι καὶ ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτῶν
Σφῆσιν αἰτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 ὦς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδῃ
Γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νόσῃσάντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἐρμείαν πέμψαντες εὐσκοπον Ἀργεῖφόντην,
Μῆτ' αὐτὸν κτείνειν, μῆτε μνάσθαι ἄκρητ'·
40 Ἐκ γὰρ Ὀρέϊο τίσιν ἴσεται Ἀτρεΐδαι,
Ὅππότε ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἤς ἱμεῖται αἰῆς.
ὦς ἔφασ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ Φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ Φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδῃ, ὕπατε κρείοντων,
Καὶ λίην κείνός γε ἰοικότι κῆται ὄλεθρον.
ὦς ἀπόλοιο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἄλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἥτορ,

Δυσμῶρ,

A. Deorum concio, ad Ulyssæa Pallade confidentia.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valdè multum
Erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit:
Multorumque hominum vidit urbes, & mores cognovit:
Plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in ani-
mo,

Magnâ-curâ-servans suamque animam & reditum sociorum:

Sed neque sic servavit socios, tametsi cupiens;

Suâ enim ipsorum insipientiâ perierunt;

Stulti, qui boves sublimis Solis

Comederunt: ille verò iis abstulit reditûs diem.

Hæc aliqua-ex-parte, deâ, filia Jovis, dic & nobis.

Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant sævam mortem,

Domi erant, belloque elapsi atque mari;

Hunc autem solum, reditûs indigentem atque uxoris,

Nympha veneranda detinebat Calypso, nobilis dea,

In specubus cavis, cupiens *sibi* maritum esse.

Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,

Quo ei destinârunt dii domum redire

In Ithacam; neque tum evaserat è laboribus,

Etiâ inter suos amicos; dii verò miserabantur omnes,

Præter Neptunum: ille autem indefinenter irascebatur

Divino Ulyssî; antequam *is* suam in terram venisset.

Sed ille quidem Æthiôpas adierat longè semotos,

(Æthiôpas, qui bifariâ divisi sunt, ultimi hominum,

Alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem,.)

Adfuturus taurorumque & agnorum hecatombæ.

Ibi ille delectabatur convivio assidens: at *dii* alii jam

Jovis in ædibus Olympii congregati erant.

His autem sermones cœpit pater hominumque deorumque;

Recordabatur enim in animo eximii Ægîsthi,

Quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:

Hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit;

„ Papæ, ut scilicet deos mortales culpant!

„ Ex nobis enim aiunt mala esse, hi verò & ipsi

„ Suâ stultitiâ præter fatum calamitates patiuntur.

„ Quemadmodum & nunc Ægîsthus, præter fatum, Atridæ

„ Duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,

„ Gnarus gravis exitii; quoniam illi prædiximus nos,

„ Mercurio misso speculatore Argicidâ:

„ Ut neque ipsum occideret, neque ambiret *ejus* uxorem:

„ Ex Oreste enim erit ultio Atridæ;

„ Postquam pubuerit & suam desiderabit ditionem.

„ Sic dixit Mercurius; sed non menti Ægîsthi

„ Persuasit bona consulens: nunc autem cumulatè omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cælia Minerva;

„ O pater noster Saturnie, summe regum,

„ Et valdè ille quidem meritâ jacet morte:

„ Sic pereat & alius, quicumque talia fecerit!

„ Verùm mihi pro Ulyssæ prudenti cruciatur cor,

A 2

„ Infelice;

- Δυσμόρῳ, ὃς δὴ διῖα Φίλων ἀπο πῆματα πάσχει,
 50 Νῆσῳ ἐν ἁμφρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης,
 Νῆσος δινδρήσσει θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅδε θαλάσσης
 Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 Μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἁμφὶς ἔχουσι·
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
 Αἰεὶ δὲ μαλακαῖσι καὶ αἰμυλλίοισι λόγοισι
 Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
 Ἦς γαίης, θανέειν ἰμείρεται· οὐδὲ νῦ σοὶ περ
 60 ἔντρεπέται Φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὐ νῦ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ· τί νῦ οἱ τόσον ὠδύσαιο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἱμὸν, ποῖόν σε ἔπος Φύγεν ἔρκος ἰδόντων;
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
 Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 Ἀθανάταισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήνοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπες κεχρόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 Ἀντίθεον ΠολυΦημῖον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θέωσα δὲ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέταιο μέδαντος,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 Οὐτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 Ὃν χάλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
 Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὑπᾶτε κρειόνταν,
 Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο Φίλον μακάρεσσι θεῶσι,
 Νόστοναι Ὀδυσῆα διαίφρενα ὅνδε δόμονδε,
 Ἐρμείην μὲν ἔπειτα διακτορεν Ἀργειφόντην
 85 Νῆστον ἐς Ὀλυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν;
 Νόστον Ὀδυσῆος ταλασιφρονος, ὥς κε νένται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην δ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ εἶδν
 Μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν Φρεσὶ τίω,
 90 Εἰς ἀχερὴν καλέσαντα καηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Πᾶσι μνηστῆρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅττε οἱ αἰεὶ
 Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 Νόστον πεισόμενον πατρὸς Φίλου, ἣν που ἀκούσῃ·
 95 Ἡδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρῃν.
 ὧς εἰποῦς, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἱφ' ὕγρην,
 Ἡδ' ἐπ' ἀπειρόνα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 100 Βριθὺν μέγα, σιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν

„ Infelice ; qui jamdiù , procul ab amicis , calamitates patitur
 „ Insulâ in circumflua , ubi & umbilicus est maris ,
 „ Insula sylvoſa : dea verò intra domum habitat
 „ Atlantis filia multiscii , qui & maris
 „ Omnis profunditates novit , ſuſtinetque columnas ipſe
 „ Longas , quæ terramque & cælum diſterminant :
 „ Ejus filia infortunatum lugentem detinet ;
 „ Semper enim mollibus & blandis ſermonibus
 „ Demulcet , ut Ithacæ obliſcatur ; verùm Ulyſſes ,
 „ Cupiens vel fumum exilientem videre
 „ Suæ terræ , mori cupit ; neque tibi tandem
 „ Commovetur charum cor , Olympie : Nonne tibi Ulyſſes
 „ Argivorum apud naves gratificabatur ſacrificando ,
 „ Trojâ in latâ ? quid illi tantum iraceris , ô Jupiter ?
 Huic autem reſpondens allocutus eſt nubium-coactor Jupiter ;
 „ Mea filia , qualis tibi ſermo excidit ſepto dentium ?
 „ Quomodò unquam ego Ulyſſis divini obliſcerer ?
 „ Qui & mente ſuperat mortales , & abundè ſacra Diis
 „ Immortalibus dedit , qui cælum latum habitant ?
 „ Verùm Neptunus terram-continens aſſidud ſemper
 „ Ob Cyclopem irſcitur , quem oculo privavit ,
 „ Parem-deo Polyphemum , cujus robur eſt maximum
 „ Inter omnes Cyclopas : Thoofa verò eum peperit nympha ,
 „ Phorcynis filia , maris infructuoſi principis ,
 „ In ſpecubus cavis Neptuno mixta.
 „ Ex eo tempore Ulyſſem Neptunus terræ-quaffator
 „ Neutiquam occidit , ſed errabundum-arceat à patria terra.
 „ Verùm agite , nos ipſi diſpiciamus omnes
 „ De-reditu , ut revertatur ; Neptunus autem remittat
 „ Suam iram : neque enim quicquam poterit contra omnes ,
 „ Immortalibus invitis Diis , contendere ſolus.
 Huic autem reſpondit deinde dea caſſia Minerva ;
 „ O pater noſter Saturnie , ſupreme regnantium ,
 „ Siquidem nunc hoc gratum beatis diis ,
 „ Redire Ulyſſem prudentem ad ſuam domum ,
 „ Mercurium quidem jam internuncium Argicidam
 „ Inſulam in Ogygiam jubeamus-ire ; ut celerrimè
 „ Nympha pulchricomæ edicat certam *noſtram*-ſententiam ,
 „ Reditum Ulyſſis magnanimi , uti redeat.
 „ Porro ego in Ithacam proficiſcar , ut ei filium
 „ Magis excitem , & ei robur in mente ponam ,
 „ Ut in concionem vocatis comatis Achivis ,
 „ Omnibus procis interdicat , qui ei ſemper
 „ Pecora plurima maſtant , & flexipedes camuris-cornibus boves.
 „ Mittam autem in Spartam & in Pylum arenofam ,
 „ Reditum ſciſcitaturum patris dilecti , ſicubi audierit ;
 „ Atque ut ipſum gloria inſignis inter homines habeat.
 Sic fata , pedibus ſubligavit pulchra talaria ,
 immortalia , aurea , quæ ipſam ferebant tam ſuper mare ,
 Quàm ſuper immenſam terram , ſimul-cum ſtatu venti :
 Sumpſit autem validam haſtam , acuminatam acuto ære ,
 Gravem , magnam , ſolidam ; quâ domat acies virorum

- Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτηρ.
 Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων αἰέεσσα·
 Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου παλάμῃ δ' ἔχει χάλκιον ἔγχος,
 105 Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 Πίσσοισι προπάρειθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
 110 Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοις τραπέζας
 Νίζον, καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 Ἦσθ' γὰρ ἐν μνηστῆρσι Φίλον τετιμμένος ἦτορ,
 115 Ὅσσομένος πατέρ' ἱσθλὸν ἐνὶ Φρεσίν, εἵ ποθεν ἔλθων
 Μνηστῆρων τῶν μὲν σκεδάσιν κατὰ δώματα θείη,
 Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ Φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην·
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 120 Ξεῖνον δὴθὰ θύρῃσιν ἑφείσας ἐγγυθὶ δὲ σταῖς
 Χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκιον ἔγχος,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἅμμι φιλήσεται αὐτὰρ ἔπειτα
 Δείπνου πασσαίμενος μυθήσεται, ὅττιό σε χρεῖ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 Ἐγχος μὲν β' ἔσπετο Φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 Δουροδόκῃς ἔντοσθεν ἐυξέου, ἔνθα περ ἄλλα
 Ἐγχέ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἔστατο πολλά·
 130 Αὐτὴν δ' εἰς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας,
 Καλὸν, διὰ χλαῖον ὑπὸ δὲ βῆρυς ποσὶν ἦεν.
 Παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 Μνηστῆρων μὴ ξείνος, ἀνιθεὶς ὀρυμαχῶν,
 Δείπνῳ ἀδῆσαι, ὑπερφιάλῃσι μετελθὼν,
 135 Ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε Φέρουσα
 Κκλή, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 Νίψασθαι παρὰ δὲ ξέστην ἐγάνυσσε τραπέζαν·
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε Φέρουσα,
 140 Εἶδ' αὖτε πόλλ' ἐπιβῆῖσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 Δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 Παντοίων, παρὰ δὲ σφί τιθι χρύσεια κύπελλα.
 Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θαμ' ἐπ' ὤχετο οἶνοχρεῦν.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν·
 Σίτον δὲ δμῶα παρένηνεον ἐν κανέοισιν·
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα, προκείμενα, χεῖρας ἱάλλον.
 Κύρῳ δὲ κρητῆρας ἐπεσέδαντο ποτοῖο.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδῆτος ἐξ ἔρον ἔντο·
 Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ Φρεσὶν ἄλλα μεμῆλαι,
 Μολπή τ' ὀρχησῦς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαπέδῳ

Heroûm, quibus utique irascitur forti-patre-nata.
 Descendit autem ab Olympi verticibus festinans :
 Stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis ,
 Limine in aulæ , manu verò tenebat ferream hastam ;
 Similis hospiti Taphiorum duci Mentæ.
 Invenit autem procos superbos : illi quidem tum
 Talis ante januam animum oblectabant ,
 Sedentes in pellibus boûm , quos occiderant ipsi.
 Præcones verò ipsis & seduli famuli ,
 Alii quidem vinum miscebant in crateribus & aquam ,
 Alii autem spongiis multiformis mensas
 Abstergebant , & proponebant , & carnes multas dividebant.
 Hanc verò longè primus vidit Telemachus deo-similis ;
 Sedebat enim inter procos charo mœstus corde ,
 Cernens patrem eximium in mente , si alicunde veniens
 Procorum quidem dispersionem per ædes faceret ,
 Honorem autem ipse haberet , & bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans , procis assidens , vidit Minervam ;
 Ivitque rectâ forâs ; indignabatur nempe animo
 Hospitem diu ad januam stare : propè autem astans ,
 Manum prehendit dextram , & accepit æream hastam ,
 Et ipsam compellans verbis alatis allocutus est ;
 „ Salve , hospes ; à nobis amicè excipièris : cæterum deinde
 „ Cœnâ refectus loquèris , quid tibi opus sit.
 Sic fatus præibat , sequebatur autem Pallas Minerva :
 Illi verò cùm jam intrâ domum venissent excelsam ,
 Hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam longam ,
 Intrâ armarium benè-politum ; ubi utique aliæ
 Hastæ Ulyssis magnanimi stabant multæ :
 Ipsam verò in thronum collocavit , ducens , stragulo subtrato ,
 Pulchro , ingeniosè-facto ; sub pedibus autem scabellum erat.
 Juxtâ autem ipse sibi sellam posuit variegatam , seorsùm ab aliis
 Procis ; ne hospes , offensus tumultu ,
 Convivium molestum-haberet , cum superbis congressus ;
 Atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam verò ancilla ex gutto profundeabat ferens
 Pulchro , aureo , super argenteum lebetem
 Ad lavandum ; juxtaque politam stravit mensam ;
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens ,
 Fercula multa apponens , largiens de præsentibus.
 Coquus autem carniûm lances apposuit fumens
 Omnigenûm , ipsis etiam apponebat aurea pocula.
 Præco porrò eos sedulò obibat vinum fundens.
 Ingressi autem sunt proci superbi , qui quidem deinde
 Ordine sedebant per sedilia thronosque :
 His verò præcones quidem aquam in manus fuderant ;
 Panem autem ancillæ accumulabant in canistris :
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Juvenes autem crateras coronârunt potu.
 At postquam potûs & escæ desiderium exemerant
 Proci , ipsis quidem alia in mente curæ-erant ,
 Cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.

- Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλία θῆκε
 Φημίω, ὅς ῥ' ἤϊδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
- 155 Ἦτοι ὁ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
 Ἄγχι σχῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι
 Ζεῖνε φίλ', εἰ καὶ μοι νειμῆσθαι, ὅ, ττι κεν εἴπω·
 Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
- 160 Ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότρισον βίοτον ἡγνοῖσιν ἔδουσιν
 Ἄνερος, οὗ δὴ που λευκ' ὅστιά πύθεται ὄμβρω,
 Κείμεν ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἀλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 Πάντες κ' ἀρῆσαιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
- 165 Ἡ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μέρος, οὐδὲ τις ἡμῶν
 Θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 Φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νοσιμον ἥμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
- 170 Τίς; πῶθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆς;
 Ὀπκοῖς δ' ἐπὶ γῆς ἀΐκειο; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἐμμεναι εὐχετόωνται;
 Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν οἶομαι ἐνθαδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
- 175 Ἥδ' ἵόν μεθέπεις, ἥ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 Ζεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τοιγάρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
- 180 Μέντης Ἀρχιάλειο δαΐφρονος εὐχόμεαι εἶναι
 Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι Φιληρέμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὦδε ξύν νῆϊ κατήλυθον ἠδ' ἐταίροισι,
 Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν' ἄγω δ' αἰθωνα σῆδρον.
- 185 Νῦν δέ μοι ἠδ' ἔσκηεν ἐπ' αἰγροῦ νόσφι πόλχος,
 Ἐν λιμένι Ρεῖθρῳ, ὑπὸ Νηῶν ὕληντι.
 Ζεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἥρωα· τὸν οὐκέτι Φασὶ πόλινδε
- 190 Ἐρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' αἰγροῦ πῆματα πάσχειν
 Γρηῖ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρωσὶν τε, πόσιν τε
 Παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κόματος κατὰ νῆϊα λάβῃσιν,
 Ἐρπύχοντ' ἀνά γουνὸν αἰωλῆς οἶνοπέδοιο.
 Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἴφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
- 195 Σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νῦ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἄλλ' ἐτι που ζωὸς κατερυκεται εὐρεὶ πόντῳ,
 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 Ἀγριοι, οἱ που κείνον ἐρυκανόωσ' αἰκοντα.
- 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγώ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατος βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 Οὔτε τι μάντις ἰὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 Οὔτι ἐτι θηρόν γε φίλης ἀπο πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·

Præco autem in manus citharam perpulchram posuit
 Phemio, qui quidem canebat inter procos necessitate.
 Ac ille quidem citharam-pulsans præludebat ut scitè caneret:
 Verùm Telemachus allocutus est cæcis-oculis Minervam,
 Propè admoto capite, ut nè audirent alii;
 „ Hospes chare, num etiam mihi irascèris, *ob id* quod dixero?
 „ His quidem hæc curæ sũnt, cithara & cantus,
 „ Facile *sanè*: quoniam alienum cibum impunè absumunt
 „ Viri, cujus jam alièubi alba ossa putrescunt imbre,
 „ Jacentia in continenti, aut *illa* in mari fluctus volvit.
 „ Si illum utique in Ithacam viderint revertisum,
 „ Omnes optàrint celeriores pedibus esse,
 „ Quàm ditiores auro vesteque.
 „ Nunc verò ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 „ Spes est, etiamsi quis terrestrium hominum
 „ Dicat rediturum esse; ejus enim periit reditùs dies.
 „ Sed agè, mihi hoc dic & verè enarra,
 „ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, atque parentes?
 „ Quali autem in navi advenisti? quo pacto te nautæ
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam *se* esse prædicant?
 „ Neque enim ullo pacto te peditem existimo huc venisse.
 „ Et mihi hoc dic verè, ut benè cognoscam,
 „ An recens venisti, an etiam paternus es
 „ Hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 „ Alii; nam & is in-se-convertebat-studia hominum.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcia Minerva;
 „ Enimverò ego tibi hæc valdè accuratè narrabo:
 „ Mentis Anchiali bellicosi gloriòsior esse
 „ Filius: cæterùm Taphiis navigandi-studiofis impero.
 „ Nunc verò huc cum navi veni atque focis,
 „ Navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 „ Ad Temesem propter æs: fero autem splendidum ferrum.
 „ Navis autem mihi ipsa stat ad agrum, seorsum ab urbe,
 „ In portu Rhethro, sub Neio sylvofo.
 „ Hospites autem invicem paterni gloriamur esse
 „ Ab initio; siquidem senem interrogas congressus
 „ Laertem heroem, quem non ampliùs ajunt in urbem
 „ Venire, sed seorsum in agro dolores pati
 „ Vetulà cum ancillà, quæ illi cibumque potumque
 „ Apponit, quoties ipsum defatigatio membra invaserit,
 „ Reptantem per fertile-solum areæ vitibus consistæ.
 „ Nunc autem veni; jamdudum enim ipsum aiebant apud suos esse
 „ Tuum patrem; verùm huic Dii impediunt iter.
 „ Nondum enim mortuus est super terram nobilis Ulysses:
 „ Sed adhuc alicubi vivus detinetur in lato ponto,
 „ Insulà in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 „ Feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 „ Porro nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum in animo
 „ Immortales suggerunt, & quemadmodum perfectum iri puto,
 „ Neutiquam vates cùm sim, neque auguriorum clarè peritus:
 „ Nequaquam adhuc diu chara à patria terra
 „ Erit, neque si etiam ferrea vincula *eum* detineant:

- 205 Φράσσεται, ὥς κε νένται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 Κεῖνον, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
 210 Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμενι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἐκ τοῦδ', οὗτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον, οὗτ' ἐμὲ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ Φησι τοῦ ἔμμεναι· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 Οὐκ εἶδ', οὐ γὰρ πῶ τις ἐν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὄς δὴ ἐγὼν' ἔφελον μάκαρός νυ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε.
 Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 Τοῦ μ' ἐκ Φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεῖνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεὸν νῶνυμον ὀπίσσω
 Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 225 Τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὃδ' ἔπλετο; τίποτε δέ σε χρεαί;
 Εἰλαπίν', ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος ταδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
 Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νημεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 Αἰσχεα πολλὰ ὁρώων, ὅσις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἐεῖν, ἐπεὶ ἄρ' ἡ ταῦτα μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
 Μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὃδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
 Νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ, κακοὶ μητιώοντες,
 235 Οἱ κείνον μὲν αἶψον ἐποίησαν περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
 Εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμνη Τρώων ἐνὶ δήμῳ.
 Ἢ Φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολυπέυσε.
 Τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 240 Ἦδὲ κε καὶ ὦ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρεΐφσαντο.
 ὦχετ' αἶψος ἀπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδυνας τε γόους τε
 Καλλιπὲν' οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στυγαχίζω.
 Οἶον, ἐπεὶ νῦ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κηδεῖ εἵτεξάν.
 245 Ὅσσοι γὰρ νησοῖσιν ἐπιμαράτευσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 Ἦδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
 Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὗτ' ἀρνείται συγγερὸν γάμον, οὔτε τελευτῇ
 250 Ποῖσσι δύναται τοὶ δὲ Φθινύθουσιν ἴδοντες
 Οἶκον ἐὺν τάχ' ἡ δὴ με διαρρήξουσιν καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικοιμένου Ὀδυσῆος
 Δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃ θυρήσσι
 Στάη, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δυο δούρε,

Cogitabit *nempe*, qui redeat; quoniam solers est,
 Sed agè mihi hoc dic, & verè enarrato,
 Num ex ipso tantus filius sis Ulyssè:
 Vehementer enim & capite & oculis pulchris similis es
 Illi: quippe frequenter ad hunc modum nos-invisibamus invicem.
 Antequam in Trojam ille conscendisset; quò utique alii
 Græcorum optimates ierunt cavis in navibus:
 Ex hoc tempore neque Ulyssè ego vidi, neque me ille.
 nc autem rursùs Telemachus prudens allocutus est;
 Enimverò ego tibi, hospes, valdè verè enarrabo;
 Mater quidem me ait ejus esse; at ego
 Nescio: nondum enim quisquam suum parentem ipse cognovit.
 Utinam sanè ego felicis potiùs alicujus fuisset filius
 Viri, quem in bonis suis senectùs deprehendisset:
 Nunc verò, qui infelicitissimus est mortalium hominum,
 Ex hoc me dicunt natum esse: quoniam tu me hoc interrogas.
 nc autem rursùs allocuta est dea cæcia Minerva;
 Non sanè tibi genus utique dii ignobile in posterum
 Dederunt: quum te talem peperit Penelope.
 Sed agè mihi hoc dic & verè enarrato,
 Quodnam epulum, quæve hæc turba est? quod verò te opus urget?
 Convivium? an nuptiæ? quoniam haud symbolum hæc sunt.
 Ita mihi supra-modum contumeliosè videntur
 Convivari per domum: indignaretur vir
 Turpia multa videns, quicumque cordatus utique intervenisset.
 nc autem rursùs Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Hospes, quandoquidem me hæc interrogas atque percontaris,
 Expectandum quidem fuit aliquando ut domus hæc locuples &
 Effet, quamdiu adhuc ille vir apud nos erat: (integra
 Nunc verò aliter statuerunt dii mala meditantes,
 Qui illum quidem obscurum-reddiderunt supra omnes
 Homines, quoniam non ob mortuum utique sic lugerem,
 Si inter suos socios occisus fuisset Trojanorum in populo;
 Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
 Tunc ei tumulum quidem fecissent omnes Græci,
 Atque etiam suo filio ingentem gloriam reportasset in posterum;
 Nunc verò ipsum ingloriè Harpyæ abriperunt:
 Periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi verò dolores luctumque
 Reliquit; neque ampliùs illum lugens desleo
 Solum, quoniam mihi alia dii tristitia mala struxerunt.
 Quotquot enim insulis dominantur optimates
 Dulichioque, Samæque, & nemorosæ Zacyntho,
 Atque quotquot asperam Ithacam regunt,
 Tot matrem meam ambiunt, destruunt autem domum.
 Illa autem neque abnuitt odiosas nuptias, neque finem
 Facere potest: hi verò dilapidant epulantes
 Domum meam; citò etiam me malè-perdent & ipsum.
 nc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 Papæ! profectò multùm absentis Ulyssis
 Indiges, qui prociis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 Staret, habens galeam & scutum & duo hastilia,

„ Talis,

- Τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ ταπρῶτ' ἐνόησα,
 Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 Ἐξ Ἐφύρης ἀνίοντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο,
 260 ("Ωλιχετο γὰρ καί κεῖσε βοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 Ἴους χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἱ
 Δῶκεν, ἐπεὶ ἦα θεοὺς νημεσίζετο αἰὲν ἔοντας·
 Ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· Φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς")
 265 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 Πάντες κ' ὠκύμορροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καῖται·
 Ἦ κεν νοήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι σὲ δὲ Φράζεσθαι ἀνωγα,
 270 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπάσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων,
 Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 Μυθὸν πέφραδος πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων·
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερά σκίδνασθαι ἀνωχθεῖ.
 275 Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι,
 Ἄψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο.
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἴοικε Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶνε πύθηναι·
 280 Νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν εἰίκασιν, ἥτις ἀρίστη,
 Ἐρχεο πεισόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 Ἦν τίς τοι εἴπησι βρατῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 Ἐκ Διός, ἥτε μάλισα Φέρι κλέος ἀνθρώποισι.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε, καὶ εἶρεο Νέστορα Διόν·
 285 Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ Ξανθὸν Μινέλαον·
 Ὅς γὰρ διύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντα καὶ νόσον ἀκούσης,
 Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἑναιαυτόν·
 Εἰ δέ κε τεθνεώτος ἀκούσης, μηδὲ τ' ἔοντος,
 290 Νοστήσας δὴ πείτα Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτῆρεα κτερεῖξαι
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἴοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 Φράζεσθαι δὴ πείτα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 Ὅπως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τιοῖσι
 Κτείνης, ἥ δόλω, ἥ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε Διὸς Ὀρίσης
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 Καὶ σὺ, Φίλος (μάλλα γάρ σ' ὀρώ καλὸν τε μέγαν τε,)·
 Ἄλκιμος ἐσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα βοὴν κατελεύσομαι ἦδῃ,
 Ἦδ' ἐταίρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες·
 305 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ ἔειπεν,
 Ἦτοι μὲν ταῦτα Φίλα Φρονέων ἀγορεύεις,
 Ὡς τε πατήρ ῥ' παῖδι, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.

talis, qualem ipsum ego primùm vidi,
 omo in nostra bibentemque seque oblectantem,
 x Ephyre reversum ab Ilo Mermeridâ,
 Profectus enim erat illuc celeri in navi Ulysses,
 enenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
 d sagittas ungendas aratas: sed ille quidem non ei
 edit; quoniam deos verebatur sempiternos:
 t pater illi dedit meus, amabat enim vehementer:)
 alis existens inter procos si versaretur Ulysses,
 mnes & brevis-fati fierent & amaris-nuptiis.
 erùm enimverò hæc deorum in genibus posita-sunt,
 n reversus ulciscatur, an non,
 is in ædibus: te autem considerare jubeo,
 uo modo procos expellas ex ædibus.
 ain agè nunc attende & meam adverte orationem;
 as in concionem ubi vocaveris heroas Achivos,
 rationem ediffere omnibus; dii verò testes sint:
 ococos quidem ad sua quemque discedere jube:
 atrem autem, si ei animus appetit nubere,
 eadeat in domum patris præpotentis.
 i verò nuptias conficient & apparabunt dotem,
 nplam admodum, quantam par est charam filiam comitari.
 ibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris:
 ivi instructâ remigibus viginti, quæ optima est,
 officiscere sciscitaturus de patre diu absente:
 quis tibi dicat mortalium, aut famam audiveris
 x Jove, quæ utique potissimum notitiam affert hominibus.
 imùm quidem in Pylum abi, & interroga Nestorem eximium:
 inc autem in Spartam ad flavum Menelaum,
 c enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 quidem patris vitam & reditum audieris,
 im sanè, vexatus licet, adhuc perduraveris in annum:
 r mortuum audieris, neque adhuc superstitem;
 versus deinde charam in patriam terram,
 mulum illi erige, & parentalia pertice
 imia valdè, qualia decet; & viro matrem dato.
 terùm ubi jam hæc finieris & perfeceris,
 nsidera deinde in mente & in animo,
 o pacto procos in ædibus tuis
 erficias, sive dolo, sive palàm: neque enim ampliùs te convenit
 erilia consecrari, quoniam non ampliùs tantillus es.
 non audis, qualem gloriam consecutus est nobilis Orestes
 nes apud homines, postquam interfecit parricidam,
 gisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 tu, amice (admodum enim te video eximiumque magnumque,)
 enuus esto; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 ego ad navem celerem descendam jam,
 que ad socios, qui me fortasse ægrè-ferunt expectantes.
 bi autem ipsi curæ sit, & meos observa sermones.
 autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 spes, profectò quidem hæc amico animo dicis,
 inde atque pater suo filio; & nunquam obliviscar illorum.

- 310 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 Ὄφρα λουσόμενός τε, τεταρπόμενός τε Φίλον κῆρ,
 Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 Τιμῆν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 Ἐξ ἐμεῦ· οἷα Φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 Μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λυλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
 Δῶρον δ', ὅ, ττι κέ μοι δοῦναι Φίλον ἦτορ ἀνάγῃ,
 Αὐτῆς ἀνερχομένῳ δόμεναι, οἰκόνδε φέρεσθαι,
 Καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 Ὅρως δ' ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ὁῖκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρός,
 Μᾶλλον ἔγ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὃ δέ, Φρεσὶν ἤσι νόσφας,
 Θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἴσαστο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐψέχετο ἰσόθεος Φῶς·
 325 Τοῖσι δ' αἰοῖδος ἄειδε περικλυτός, οἱ δὲ σιωπῇ
 Εἴατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόσον ἄειδε
 Λυγρόν, ἐν ἑκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν Φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοῖδῃ
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
 330 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσαστο οἷο δόμοιο,
 Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δῦ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖρ,
 Ἄντα παρεισίων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηῦδα θεῖον αἰοῖδόν·
 Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρμα οἶδας,
 Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ γε κλείουσιν αἰοῖδοί·
 Τῶν ἐν γέ σφιν ἄειδε παρημένος· οἱ δὲ σιωπῇ
 340 Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοῖδης
 Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι Φίλον κῆρ
 Τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοῖνυ γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεινυμένη αἰεὶ
 Ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος·
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Μῆτερ ἐμῇ, τί τ' ἄρ' αὖ Φρονέεις, εἰρήρον αἰοῖδόν
 Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰοῖδοί
 Αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος, ὅς ἐ δίδωσιν
 Ἀνδράσιν ἀλφειῇσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἐκίσσῃ·
 350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰοῖδεν·
 Τὴν γὰρ αἰοῖδῃ μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι,
 Ἦτις ἀκουόντεςσι νεοτάτῃ ἀμφιπέληται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτῳ κραδίη καὶ θυμός· ἀκούειν
 Οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς οἷος ἀπαίλεσε νόστιμον ἦμαρ,
 355 Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σαυτῆς ἔργα νόμιζε,
 Ἴσον τ' ἠλακᾶσθην τε, καὶ ἀμφίπολοισι κέλεις
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἐσ' ἐνὶ οἴκῳ·
 360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βυβήκει·

sed agè nunc manè, accelerans licèt iter,
 Et lotus & oblectatus charum cor,
 Donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 Preciosum, valdè eximium, quod tibi reconditi-muneris-loco erit
 Ex me; qualia amici hospites hospitibus dant.
 Ica autem respondebat deinde dea cæsia Minerva;
 Ne me ampliùs nunc detine cupidum nimirum itineris:
 Donum verò quodcunque mihi dare tuum cor jubet,
 Rursus redeunti da, domum ferendum,
 Etiam eximio munere accepto; tibi autem dignum erit retribu-
 quidem locuta abiit cæsia Minerva; (tione.
 s autem ut Anopæa avolavit; huic verò in animo
 idit robur & audaciam, recordarique eum fecit patris
 is adhuc quàm antea: hic autem mente suâ considerans,
 upuit in animo; suspicatus est enim deum esse.
 tinuè verò procos adibat deo-similis vir:
 autem cantor canebat inelitus; ii verò tacitè
 ebant audientes: ille autem Achivorum reditum canebat
 vem, quem ex Troja indixit Pallas Minerva.
 us autem è superiore-parte-domus animo advertit divinam canti-
 n Icarii prudens Penelope: (lenam
 scalam verò altam descendit suæ domus,
 sola; unà cum hac ancillæ duæ sequebantur.
 verò quando jam ad procos pervenisset præstantissima mulierum,
 it utique juxta postem domus affabrè structæ,
 is prætendens tenuia capitis-redimicula:
 illa verò ei honesta utrinque astabat:
 hymans autem deinde alloquebatur divinum cantorem;
 hemie, multa enim alia mortalium oblectamenta novisti,
 esta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores:
 orum unum ipsi cane assidens; illi autem silentio
 inum bibant: ab hac verò desine cantilena
 molesta, quæque mihi perpetuè in pectoribus charum cor
 affigit; quippe me in-primis invasit dolor immensus.
 ale enim caput desidero, memor semper
 iri, cujus lata est gloria per Græciam & medium Argos.
 s autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 ater mea, quamobrem igitur molestè-fers, jucundum cantorem
 blectare, utcunque illi mens impellitur? non sanè cantores
 -causa sunt, sed quodammodo Jupiter in causa est; qui dat
 iris ingeniosus ita, ut vult unicuique.
 uic verò non reprehensio debetur, quòd Danaorum malam for-
 am enim cantilenam magis celebrant homines, (tem canit:
 utcunque auditoribus recentissima existat.
 ibi verò sustineat cor & animus audire:
 on enim Ulysses solus perdidit reditus diem,
 Troja: multi verò & alii viri perierunt.
 ed in domum profecta, tua opera administra,
 clamque & colum, & ancillis impera
 peri incumbere: sermo verò viris curæ erit
 mnibus; potissimùm verò mihi; hujus enim imperium est in do-
 quidem attonita, rursus in domum ivit; (mo.
 Filii

- Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερφ' ἀναβάσσει σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,
 Κλαίειν πείτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνῳ
 Ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδισαν ἀνὰ μέγαρα σκυιόεντα,
 Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλυθῆναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθων·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοήτης
 370 ἔσω· (ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἐστὶν αἰοιδῶ
 Τοιοῦδ', εἰς ὃδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.)
 Ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
 Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγγώς ἀποιέπω,
 Ἐξέιναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγγυνετὲ δαΐτας.
 375 Ἦμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λαιώτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ', ἐγὼ δὲ θεοῖς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἴκε πόθι Ζεὺς δῶσι παλίντιττα ἔργα γενέσθαι,
 380 Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοσθῇ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁπλῆς ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχος θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγορεύει.
 Τὸν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 Ὑπογὸρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
 Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 Ποιήσιν· ὃ τοι γενεὴ πατρῴϊον ἐστὶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγασσεται, ὃ, τί κεν εἴπω;
 390 Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἡ φῆς τοῦτο κάμισον ἐν ἀνθρώποισι τεύχεσθαι;
 Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλεύμεν αἰψά τε οἱ δῶ
 Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμήςερος αὐτός.
 Ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 395 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
 Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ' ἔσμαι ἡμετέροιο,
 Καὶ δμῶων, οὓς μοι λήισσαςτο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα·
 400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 Ὅσιν ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν.
 Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχῃς, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
 Μὴ γὰρ ὄν' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' αἰέοντα βίηφι
 Κτήματ' ἀπορραΐσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετάωσιν.
 405 Ἀλλ' ἐθέλω σε, Φέριξε, περὶ ξεινοιο ἔρεσθαι;
 Ὅππθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Γαίης· πού δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἀρουρα·
 Ἥέ τοι ἀγγελίην πατρός Φέριε ἔρχομένοιο,
 Ἥ ἔόν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τοδ' ἱκάνει;
 410 Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
 Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἔωκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

ii enim dictum prudens posuit in animo. (mulieribus,
 superiorem autem partem domus ubi conscendisset cum ancillis
 bat deinde Ulysssem charum maritum, donec ipsi somnum
 llem palpebris immisit cæsa-oculis Minerva.
 ci verò tumultuabantur per ædes obscuras,
 nes autem optabant juxta in lecto recumbere.
 s verò Telemachus prudens incepit sermonem;
 Matris meæ proci, superbâ contumeliâ instructi,
 Nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 Adsit: (nam hoc honestum est audire cantorem
 Talem, qualis hic est, diis assimilis voce.)
 Manè verò in concionem confideamus venientes
 Omnes; ut vobis sermonem audenter renunciem,
 Exire ex ædibus: alias verò sequimini dapes,
 Vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si verò vobis videtur hoc fatius & melius
 Esse, viri unius victum impunè perdere,
 Absumite; ego verò deos invocabo sempiternos,
 Si quando Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri,
 Multi fortè deinde intra ædes perituri sitis.
 ait; illi verò omnes mordiculis labiis compressis
 Telemachus admirabantur, quodd audacter loqueretur.
 ne autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 O Telemache, certè admodum te docuerunt dii ipsi
 Sublimiloquum esse, & audenter concionari.
 Ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 Constituat; quod tibi genere paternum est.
 ne autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:
 Antinoë, etiam si mihi vel irascèris, ob id quod dixero?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putes hoc pessimum inter homines esse?
 Non enim ullo-pacto malum est, regem esse; statimque ei domus
 Dives sit, & honoratior ipse.
 sed certè reges Achivorum sunt etiam alii
 Multi in circumflua Ithaca, juvenes & senes:
 forum aliquis hoc habeat; siquidem mortuus est nobilis Ulysses:
 At ego domus rex ero nostræ,
 Et servorum, quos mihi acquisivit nobilis Ulysses.
 ne autem rursus Eurymachus Polybi filius contrà allocutus est:
 Telemache, certè hæc deorum in genubus posita sunt,
 Quinam circumflue Ithacæ dominabitur Achivorum:
 bona verò ipse habeas, & ædibus tuis imperes.
 Non enim ille veniat vir, qui te invitum vi
 Bonis spoliaturus sit, Ithacæ adhuc habitatâ.
 sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 Inde ille vir, quali autem gloriatur esse
 Et terra; ubinam ei genus & patrium solum.
 An tibi nuncium patris adfert venientis;
 An suum ipsius debitum expetens huc venit?
 It factio-impetu statim abiit, neque sustinuit, (ferebat.
 It cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum præ se
 ne autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

- Εὐρύμαχ', ἦτοι νόσος ἀπώλετο πατὴρς ἰμοῖο·
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πείθεται, εἵποθεν ἔλθοι,
 415 Οὔτε θεοπρόπις ἐμπάζομαι, ἦντινα μήτηρ
 Ἐς μέγαρον καλέσκατο θεοπρόπον ἐξερέται.
 Ξείνος δ' οὗτος ἐμός· πατρῷος ἐκ ΤαΦου ἐστὶ,
 Μέντης Ἀγχιάλειο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 Τίος· ἀτὰρ ΤαΦοῖσι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 420 Ὡς Φάτο Τηλέμαχος· Φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω
 Οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσιν αἰοῖσιν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ', ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθε
 Δὴ τότε κακχείοντες ἴβαν οἰκόνδε ἱκασας.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
 Τυφλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ Φρεσὶ μερμηρίζων·
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰδομένας δαΐδας Φέρε κἀν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει, Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἴοισιν,
 Πρωτὴβην ἔτ' εἴουσιν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν.
 Ἴσα δὲ μιν πεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
 Εὐνῇ δ' οὐποτ' ἐμικτο, χέλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
 Ἡ οἱ ἄμ' αἰδομένας δαΐδας Φέρε, καὶ ἑ μάλισα
 435 Διωάων Φιλέσκει· καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἄοντα.
 Ὡξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖσιν·
 Ἐξίτο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα·
 Καὶ τὸν μὲν γράϊας πυκιμηδέος ἐμβαλε χερσίν·
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
 Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 Ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κλῆῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷς αἰώτῳ,
 444 Βούλεψε Φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Β.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Υπέθεσις.

ΣΥναγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, παραγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξέλκειν τῆς οἰκίας τοῦ Ὀδυσσεὺς λαβὼν δὲ παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια, παρὰ δὲ τῆς Ἀθηναῖς ἐταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται, ἡλίου δύναντος.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἥϊα γερὸς, πλοῦν μετ' Ἀθήνας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος ἥως,
 Ὡρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆσιν Ὀδυσσεὺς Φίλος υἱός,
 Ἐῖματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ.
 Πασσὶ δ' ὑπὸ λυπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα·
 5 Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἱναλγύχιος ἄντην.
 Αἰΐφα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κέλευσε
 Κηρύσσειν ἀγορῇνδε κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς.

Eurymache, certè reditus periit patris mei:
 Neque itaque nuncio ampliùs credo, sicunde venerit;
 Neque vaticinium curo, si quem mater
 In domum vocatum vatem sciscitetur.
 Hospes verò hic meus paternus è Tapho est;
 Mentis Anchiali bellicosi gloriatur esse
 Filius; cæterùm Taphiis navigandi-studioſis imperat.
 c dixit Telemachus; mente verò immortalem deam agnovit.
 i autem ad saltationem & suavem cantum
 nverſi oblectabantur, expectabantque vesperum advenire.
 s autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit:
 tunc dormituri iverunt domum quisque.
 telemachus autem, ubi ipsi thalamus perpulchræ aulae
 blimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 uc ivit ad lectum, multa mente reputans;
 nulque cum eo ardentes faces ferebat pudica sciens
 ryclæa, Opis filia Pisenoridæ:
 am olim Læertes emerat facultatibus suis
 mùm jam pubescentem, pretiumque viginti boiùm dederat.
 uè autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus;
 to verò nunquam cum ea mixtus est; iram nempe vitabat uxoris.
 c cum eo simul ardentes faces ferebat, & ipsum maxime
 illarum amabat, & enutrierat, parvulus cum-esset.
 eruit autem januas thalami scitèfacti,
 ebat verò in lecto, mollemque exuebat tunicam:
 eam quidem aniculæ sedulæ dedit in manus.
 quidem plicatâ & aptatâ tunicâ,
 paxillum suspensâ juxta tornatos lectos,
 rexit ire ex thalamo; januam autem attraxit annulo
 enteo: pessulumque obtendit loro.
 ille per-totam-noctem, tectus ovis floridâ lanâ,
 siderabat mente suâ iter, quod ei delignaverat Minerva.

O D Y S S E Æ HOMERI LIBRI S E C U N D I

Argumentum.

Ingregato concilio Telemachus denunciât procis, ut exeant è domo Ulyſſis. Acceptis autem ab Euryclea quæ ad peregrinationem necessaria erant, à Pallade sociis & navi ad navigationem, et post solis occasum.

Concionem habet, viatica anus, navigationem cum Pallade.

ando verò manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 surrexit utique ex lectulo Ulyſſis dilectus filius,
 is indutus; gladium verò acutum suspendit ab humero.
 bus autem sub nitidis ligavit pulchra calecamentata;
 exitque ire è cubiculo deo similis coràm.
 inud autem præconibus argutis imperavit
 ocare ad concionem comantes Achivos.

- Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγέρθεν, ὀμνηγέρες τ' ἐγένοντο,
 10 Βῆ ῥ' ἔμην εἰς ἀγορὴν, παλαμῇ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 Οὐκ οἶός ᾗμα τῶγε δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηύοντο.
 Ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῃ, εἶξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπεὶ ἤρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 Ὃς δὴ γῆραϊ κυφὸς ἦν, καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ Φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἴλον εἰς εὐπῶλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντιφῶς αἰχμητὴς τὸν δ' ἀγριὸς ἔκτανε Κύκλωψ
 20 Ἐν σπηῇ γλαφυρῇ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῴια ἔργα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ' ἐδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὃ, τι κεν εἴπω·
 Οὐδέ ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ', οὔδε θόωκος,
 Ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς διος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶ.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἠγείρε; τίνα χρεῖά τῶσον ἵκει,
 Ἡὲ νέων ἀνδρῶν, ἥ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 Ἡέ τιν' ἀγγελίην σφατοῦ ἐκλυον ἐρχομένειο,
 Ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερος γε πυθόιστο;
 Ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἢδ' ἀγορεύει;
 Ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἶθε οἱ αὐτῶ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὃ, τι Φρεσὶν ἦσι μενονῶ.
 35 Ὡς Φάτο· χαίρει δὲ Φῆμῃ Ὀδυσσεὺς Φίλος υἱός,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦσο, μανοίνῃσεν δ' ἀγορεύειν·
 Στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ σκῆπτρον δέ τι ἐμβαλε χεῖρὶ
 Κῆρυξ Πεισηνῶρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν·
 40 Ὡ γέρον, εὐχ' ἐκάς οὗτος ἀνὴρ, (τάχα δ' εἴσαι αὐτός,)·
 Ὃς λαὸν ἠγείρε· μάλιστα δέ μ' ἀλγος ἱκάνει.
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην σφατοῦ ἐκλυον ἐρχομένειο,
 Ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερος γε πυθόισμην,
 Οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκωμαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 45 Ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 Δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὥς ἤπιος ἦεν.
 Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ὥπαστα
 Πάγχυ διαρραΐσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐβλούρη,
 Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, αἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 Οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδωῶσταιτο θυγάτρα,
 Δοίῃ δ', ὥ κ' ἐθέλοι, καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα,
 Βοὺς ἱερύοντες, καὶ ὄις, καὶ πίονας αἰγας,
 Εἰλαπινιάουσι, πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον
 Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 Οἶος Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνει.

quidem convocabant: illi autem congregabantur valdè celeriter-
postquam congregati sunt, & in unum convenerunt;
rexit ire *Telemachus* ad concionem, manu autem tenebat ferrcam
solus; simul eum duo canes veloces sequebantur. (hastam,
inam autem huic gratiam circumfudit Minerva.

im verò omnes populi advenientem admirabantur.
ebat autem in patris sella; cesserunt verò ei senes.
autem deinde heros Ægyptius cœpit concionari,

jam senio incurvus erat & plurima nōrat.

nim hujus dilectus filius cum nobili Ulyffe

Illum generosis-equis-fœcundum, ierat cavis in navibus,

iphus bellator: illum verò fœvus interfecit Cyclops

pelunca cava; ultimam autem sibi-paravit cœnam.

s verò ei alii erant: & unus quidem inter procos versabatur

ynomus; duo autem perpetuò habebant paterna opera.

neque sic illius oblitus erat lugens & dolens.

ille lachrymans concionatus est, & dixit;

Audite sanè nunc me, Ithacenses, quodcunque dixero;

Neque unquam nostrum concilium factum est, neque confessus,

Ex quo Ulysses nobilis abiit cavis in navibus:

Nunc autem quis huc congregavit? quem necessitas tantum urget,

sive ex junioribus viris, sive qui seniores sunt?

An aliquem nuncium exercitûs audivit venientis,

Quem nobis palàm enarret, quum prior audiverit?

An quippiam publicum aliud declarat, & profert?

Probus mihi videtur esse, benevolens: utinam illi ipsi

Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat?

ait: gaudebat autem omine Ulyssis charus filius,

que proinde diutius sedit, impetum autem cepit concionari;

Atque in media concione; sceptrum autem ei imposuit in manum

co Pisenor, prudentia consilia edoctus.

num deinde ad senem dirigens-orationem locutus est;

) senex, non procul ille vir, (statim autem cognosces ipse,)

Qui populum congregavi; potissimum autem me dolor urget.

Neque ullum nuncium exercitûs audivi venientis,

Quem vobis palàm enarrem, quum prior audiverim:

Neque quicquam publici aliud enarro, neque profero;

sed meum ipsius negotium, quodd mihi malum in domum incidit,

Duplex: alterum, quodd patrem eximium perdidit, qui quondam

pfos imperabat; paterque velut, mitis erat. (inter vos

Nunc autem longè majus, quod mox citò domum universam

rorsus evertet, facultates autem penitûs disperdet.

Matri meæ proci ingruerunt nolenti,

Eorum virorum chari filii, qui hîc utique sunt optimi:

Qui patris quidem in domum horrent ire

carii, ut ipse dotet filiam;

Detque cui voluerit, & qui ipsi gratus venerit.

Illi verò in nostram-domum divertentes diebus omnibus,

Boves mañantes, & oves, & pingues capras,

splendidè-convivantur, hibuntque nigrum vinum

temerè; plurima verò absumuntur: non enim adest vir,

Qualis Ulysses erat, qui malum à domo arceat:

- 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖο ἀμυνόμεν· ἦ καὶ ἔπειτα
 Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν.
 Ἡ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναιμις γε παρῆν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
- 65 Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περιτίνοντας ἀνθρώπους,
 Οἱ περινομετάουσι θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 Μῆτι μετασφρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, καὶ Θέμιδος,
 Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῖν λυεῖ, καὶ καθίζει,
- 70 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον εἰσάσατε πένθει λυγρῷ
 Τείρεσθ', εἰ μὴ πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς
 Δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιούς·
 Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 Τούτους ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
- 75 Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλια τε, πρόβασιν τε·
 Εἰ χ' ὑμεῖς γε Φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,
 Χρήματα ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοεῖν.
 Νῦν δέ μοι ἀπρηκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
- 80 Ὡς Φάτο χρώμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Δάκρυ ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Εὐθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 85 Τηλέμαχ', ὕψα γόη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἶπες,
 Ἡμέας αἰσχυνῶν; ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνοΐψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοί εἰσιν,
 Ἀλλὰ Φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἥδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
- 90 Ἐξ οὐ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
 Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάσῳ,
 Ἀγγελίας προῖεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζε·
 Στῆσαι μὲν μέγαν ἴσον ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
- 95 Λεπτὸν καὶ περίμετρον ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Μίμνεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε Φάρος·
 Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμῶλια νήματ' ὀληται,)·
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
 Μῆτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆση,
 Αἶκιν ἄτερ σπείρου κείται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ' ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπετίθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Εὐθα καὶ ἡμῆτι μὲν ὕφαινεσκιν μέγαν ἴσον.
- 105 Νύκτες δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθῆτο.
 Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 Καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
 Καὶ τὴν γ' ἀλλύουσταν ἐφύρομεν ἀγλαὸν ἴσον.
- 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεστε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς

os verò neutiquam tales qui arceant: quin etiam
 abecillique reperiremur, & neque periti roboris:
 minò sanè *malum*-arcerem, si mihi vis adesset.
 on enim jam tolerabilia facinora patrantur, neque jam honestè:
 omus mea perit: indignemini & ipsi,
 hosque revereamini vicinos homines,
 ui circùm habitant: deorum verò timete iram,
 e quid rependant irati propter mala facinora.
 ro & per Jovem Olympium, & Themidem,
 ux hominum concilia & solvit, & cogit;
 bstinete, amici, & me solum finite dolore molesto
 Rigi: nisi quid unquam pater meus probus Ulysses
 ifensus malis affecit fortes Achivos;
 ux mihi rependentes, malis afficite infensi,
 os incitantes: mihi verò satius esset,
 os absumere supellectiliaque, & proventum:
 tique si vos comedissetis, fortassis olim etiam retributio foret.
 amdiu enim per urbem insectaremur verbis,
 ona repetentes, donec omnia repensa essent:
 unc verò mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 ait iratus, sceptrumque projecit in terram,
 rymas profundens: commiseratio autem cepit populum omnem.
 c alii quidem omnes taciti erant, neque quisquam ausus est
 macho verbis respondere asperis:
 nous verò ipsum solus respondens allocutus est;
 telemache altiloque, animi impotens, quid locutus es,
 os dedecorans? vis utique *nobis* maculam inurere.
 tibi verò neutiquam proci Achivorum in causa sunt,
 ed chara mater; quæ sanè perquàm versutias callet:
 am enim tertius est annus, statim autem aderit quartus,
 x quo eludit animum in pectoribus Achivorum:
 mnes quidem sperare-facit, & promittit viris singulis,
 uncios præmittens; mens autem illi alia cogitat.
 la verò dolum hunc alium in mente excogitavit:
 xorsa magnam telam in ædibus texebat,
 ubtilem & immensam; continuòque nos allocuta est:
 uvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 lanete urgentes meas nuptias, donec vestem
 erfecero, (ne mihi vana fila pereant,) ærti heroï sepulchralem; in *tempus* quo ipsum
 atum triste prehenderit longum-somnum adferentis mortis.
 è aliqua me in populo mulierum Achivarum culpet,
 i absque tegumento jaceat qui multa possedit.
 ic ait: nobis verò statim persuasus est animus generosus.
 que ibi interdù quidem texebat magnam telam,
 locu verò dissolvebat, postquam faces adhibuisset.
 ic triennio quidem latebat dolo, & persuadebat Achivis:
 ed quum quartus venit annus, & advenerunt horæ,
 um verò demum aliqua dixit mulierum, quæ benè nôrat;
 t ipsam dissolventem invenimus pulchram telam.
 ic eam quidem perfecit, etiam nolens, præ necessitate.
 tibi verò sic proci respondent, ut scias

- Αὐτὸς σὼ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 Τῷ, ὅτεώ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνήσει γέ πολὺν χρόνον υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Τὰ Φρονέουσι ἀνά θυμὸν, ἃ οἱ περί δῶκεν Ἀθήνη,
 Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ Φρένας ἐσθλαίς,
 Κέρδεα θ', οἳ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 Τῶν, αἳ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 120 Τυρῶ τ', Ἀλκμήνῃ τε, εὐπλόκαμος τε Μυκῆνῃ·
 Τῶν οὐτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
 Ἥιδῃ· αἰτάρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
 Τόφρα γάρ οὖν βίότον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 Ὅφρα κε κείνη τοῦτον ἔχη νόον, ὅτινά οἱ νῦν
 125 Ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 Ποιεῖτ', αἰτάρ σοί γε ποθὴν πολέος βίοτοιο.
 Ἥμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἄλλῃ,
 Πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὧ κ' ἐβέλυσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐστὶ δόμων αἰέκουσαν ἀπῶσαι,
 Ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔτρεψε πατὴρ δ' ἐμός· ἄλλοθι γαίης,
 Ζώει ὄγ', ἥ τέθνηκε· κακὸν δέ με, πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶκ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
 135 Δῶσει· ἐπεὶ μήτηρ συγγεράς ἀρήσεται Ἑριννύς,
 Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
 Ἔσσειται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
 Ἰμετέρος δ' εἰ μὲν θυμὸς νημεσίζεται αὐτῶν,
 Ἐξίτε μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 140 Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκίει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
 Ἐμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νῆποιον ὀλέσσαι,
 Κεῖρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἶκε ποτὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 145 Νῆποιοί κεν εἴπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς Φαίτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῶ εὐρύοπα Ζεὺς
 Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
 Τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοίῃς ἀνέμοιο,
 Πλησίῳ ἀλλήλοισι τιτανομένω πτερύγεσσιν·
 150 Ἄλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολὺφημον ἱκέσθην,
 Ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερά πολλὰ,
 Ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλαίς, ὅσσοντο δ' ὄλεθρον·
 Δρυφαιμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
 Δειξιὼ ἦἴξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 155 Θάλαβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ὀρμηνας δ' ἀνά θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἐμελλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρας Ἀλιθέρης,
 Μασσῶριδης, ὁ γὰρ οἷος ὀμηλικίην ἐκέκαζο,
 Ὀρνίθας γνῶναι, καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
 160 Ὅς σφιν εὖ Φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, ττι κεν εἴπω·
 Μνηστῆρσιν δὲ μάλισα πιφαυσκόμενος τάδε εἶρω,
 Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς

Ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi:
 Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere
 Illi, cuicumque pater jufferit, & placuerit ipsi.
 Si verò adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum,
 Ea agitans in animo, quæ ei abundè dedit Minerva,
 Operaque scire insignia, & mentem bonam,
 Et versutias, quales nondum ullam audivimus neque veterum,
 Earum, quæ olim fuerunt comas-pulchræ Achivæ,
 Tyroque, Alcmenaque, & comas-pulchra Mycene:
 Harum nulla similia commenta Penelopæ
 Nôrat: at quidem hoc probum nequaquam cogitavit.
 Tamdiu enim igitur victum tuum & bona edent,
 Quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc
 In pectoribus posuerunt Dii: magnam quidem gloriam sibi
 Comparat, at tibi desiderium multi victus.
 Nos verò neque ad negotia nostra antè ibimus, neque aliquid aliò,
 Priusquam ipsa nupserit Achivorum, cuicumque voluerit.
 Inc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Antinoë, nullo modo fas è domo invitam expellere,
 Quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,
 Vivitne ille, sive mortuus est: durum verò *esset*, me multa red-
 icario, si ipse volens matrem dimisero. (dere
 Ex patre enim mala patiar, aliaque Deus
 Dabit; quippe mater odiosas imprecata fuerit Furias,
 A domo discedens; reprehensio verò mihi ex hominibus
 Erit: itaque hunc ego sermonem nunquam dicam.
 Vester verò siquidem animus indignatur ipsis,
 Exite mihi domo; alias verò curate dapes,
 Vestra bona comedentes, alternantes per domos.
 Si verò vobis videtur hoc satius & melius
 Esse, viri unius victum impunè perdere,
 Absumite; ego verò deos invocabo sempiternos,
 Si unquam Jupiter dederit facta hæc vindicatum iri;
 Inulti fortè deinde intra domum perituri sitis.
 ait Telemachus: huic verò duas-aquilas latè-sonans Jupiter
 -alto à vertice montis præmisit volare.
 : autem aliquandiu quidem volabant cum flatu venti,
 : pinquæ invicem, extendentes alas:
 l cùm jam ad mediam concionem celebrem pervenissent,
 in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
 : exerunt autem omnium capita, portendebantque mortem:
 i verò laniarant unguibus maxillas, circumque colla,
 dextram volarunt, & per ædes & per urbem ipsorum.
 mirati verò sunt aves, postquam viderunt oculis,
 itaruntque in animo, quæ perficienda erant.
 er hos verò & locutus est senex heros Halitherfes
 storides; hic enim solus coævus vincebat,
 avibus dijudicandis & fatalia edicendo;
 i ipsis sapiens concionatus est & dixit;
 Audite nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
 ?rocis autem potissimum significans hæc dico;
 illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses

- Δὴν ἀπάνευθε Φίλων ὦν ἔσσειται, ἀλλὰ που ἦδη
 165 Ἐγγύς ἐών, τοῖσδεσσι Φόνον καὶ κῆρα Φυτεύει
 Πάντεσσιν' πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσαι,
 Οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδαίεον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσασμαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
 Καὶ γὰρ ἐκείνῳ Φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα·
 Ὡς οἱ ἐμυθεόμην, ἅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
 175 Ἀγνωστον πάντεσσιν, εἰκοσῶ ἐνιαυτῶ
 Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίφην κῆδαι·
 Ὡ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
 Οἴκαδ' ἰών, μήπου τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.
 180 Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
 Ὀρνήβες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο
 Φαίτωσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὦλετο τῆλ' ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
 ὦΦελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 185 Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὥδ' ἀνείης,
 Σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴκε πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸδε καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἴκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,
 Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνικηρέστερον ἔσαι,
 Πρῆξαι δ' ἐμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·
 Σοὶ δὲ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δὲ τοι ἔσσειται ἄλλος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πάσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτῶς,
 195 Μητέρα ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 Οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἑσθνα
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἶομαι νείας Ἀχαιῶν
 Μνηστῆρος ἀργαλέης· ἐπεὶ οὐτίνα δεῖδιμεν ἐμπης,
 200 Οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίη,
 Μῦθεαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἐτι μάλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὲ κακῶς βεβρώσεται, οὐδέποτε ἴσα
 ἔσσειται, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 Ὅν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ, ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα,
 Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἔρχομεθ', ὥς ἐπιεικὲς ἀπυκνέμεν ἐστὶν ἐκάσῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίφην κῆδαι·
 Εὐρύμαχ', ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 Ἦδη γὰρ τὰ γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 Οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρησσώσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 Νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο,

Diu seorsùm à suis amicis aberit ; sed alicubi jam,
 Propè cùm sit, his cædem & fatum molitur
 Omnibus ; pluribus etiam aliis malè erit,
 Qui habitamus Ithacam claram : sed longè antea
 Consideremus, quomodo *iplos* compescamus ; quin etiam ipsi
 Quiescant : etenim ipsis statim hoc utilius est.
 Non enim inexpertus vaticinor, sed benè doctus :
 Etenim illi dico perfectà esse omnia ;
 Quemadmodum ei prædixeram, quando ad Ilium conscendebant
 Argivi, cumque ipsis conscendit versutus Ulysses :
 Dixi, *cum* mala multa passum, amissisque omnibus fociis,
 Incognitum omnibus, vicesimo anno
 Domum venturum : hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 Ne autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contrà allocutus est ;
 O senex, eja agè nunc vaticinare tuis liberis
 Domum profectus ; ne fortè quid mali patiantur in posterum.
 In his autem ego te longè melior sum ad vaticinandum.
 Aves sanè multæ sub radiis solis
 Volitant, neque omnes fatales ; cæterùm Ulysses
 Periit procul : utinam etiam tu periisse cum illa
 Debuisses : non tot vaticinans concionareris ;
 Neque Telemachum iratum sic incitares,
 Tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
 Sed tibi edico, quod & perfectum erit,
 Si juvenem virum, veteraque multaue doctus,
 Deceptum verbis incitaveris ad irascendum ;
 Ei quidem ipsi primùm perniciosius erit,
 Efficere autem omninò nihil poteris illorum gratiâ :
 Tibi verò, o senex, multam infligemus, quam in animo
 Luens ægrè-feras ; gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem inprimis ego suadebo ipse,
 Matrem suam ad patris-domum jubeat redire :
 Illi verò nuptias facient, & parabunt dotem
 Amplam valdè, quantam convenit charam filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 A conjugii-ambitu difficili ; quoniam neminem timemus omninò ;
 Neque sanè Telemachum, tametsi multiloquus sit :
 Neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 Loqueris irritum ; odio autem eris adhuc magis.
 Sona verò rursus malè absumentur, neque unquam paria
 Erunt, dum hæc differat Achivos
 Suis nuptiis ; nos verò rursus, expectantes diebus omnibus,
 Propter virtutem contendimus, neque ad alias
 Mus, quas convenit ducere unicuique.
 Ne autem rursus Telemachus prudens contrà locutus est ;
 Eurymache, & alii, quotquot proci generosi,
 De istis quidem non vos amplius oro, neque dico :
 Jamjam enim hæc sciunt dii & omnes Achivi.
 Sed agè mihi date navem celerem, & viginti socios
 Qui mihi hinc atque hinc pertranscant viam *maris*,
 Proficiscor enim in Spartam & Pylum arenosam
 Reditum sciscitaturus patris diu absentis,

- "Ἦν τις μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἣ ὕσαν ἀκούσω
 Ἐκ Διός, ἥτε μάλισα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοντι καὶ νόσον ἀκούσω,
 "Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐν αὐτῷ.
 220 Εἰ δέ κε τεθνήσκωτος ἀκούσω, μὴδ' ἐτ' ἐόντος,
 Νοσήσας δὴ πειτὰ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτερεσσὶ κτερεῖζω.
 Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε καὶ ἀνέρι μητέρα δάσω.
 "Ἦτοι οὐ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 Καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 Πείθεσθαι τε γέροντι, καὶ ἐμπέδα πάντα φυλάσσειν.
 "Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὃ, ττι κεν εἴπω.
 230 Μῆτις ἐτι πρόφρων, ἀγανός, καὶ ἥπιος ἔστω
 Σκηπτούχος βασιλεὺς, μὴδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
 "Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἵτυλα βέζοι.
 "Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείριο
 Λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 "Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγνήορας οὔτι μεγαίρω
 "Ἐρδειν ἔργα βίαια, κακοῖσιν ἀφίησι νόοιο.
 Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
 Οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι οἷον ἅπαντες
 240 "Ἦσθ' ἀνεψ, αἰτάρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
 Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες.
 Τὸν δ' Εὐνοριδὴς Λειώκριτος ἀντίον νῆδα
 Μέντωρ ἀταρτηρ, φρένας ἤλεε, ποῖον εἶπες,
 "Ἡμῶς ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δέ
 245 "Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχησασθαι περὶ δαίτι.
 Εἶπερ γὰρ κ' Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 "Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοιήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατάρουσα,
 250 "Ἐλθόντ' ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰεκέα ποτμον ἐπίσποι,
 Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἶπες.
 "Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἔκαστος.
 Τούτῳ δ' ὀτρύνει Μέντωρ ἐδὼν ἠδ' Ἀλυθέρσης,
 Οἱ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 "Ἄλλ', οἶω, καὶ δευὰ καθήμενος, ἀγγυγίλων
 Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείη δ' ὁδὸν οὐποτε ταύτην.
 "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν ἄλυσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἔκαστος.
 Μνηστῆρες δ' ἀνὰ δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπᾶνθεν ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Χεῖρας νιφάμενος πολιῆς ἀλός, εὐχεται Ἀθήνῃ
 Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 Καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡερειδέα πόντον,
 Νόσον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 "Ἐρχεσθαι τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ,
 Μνηστῆρες δὲ μάλισα, κακῶς ὑπερνηυρόντες.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόνθεν δ' οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,

Siquis mihi dicat mortalium, aut famam audiam
Ex Jove, quæ potissimum notitiam affert hominibus.
Si quidem patris vitam & reditum audivero;
Sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in annum:
Si verò mortuum audivero, neque adhuc superstitem,
Reversus deinde charam in patriam terram,
 Tumulum illi erigam, & parentalia perficiam
 , **Eximia** valdè, qualia decet; & viro matrem dabo.
Ile quidem sic locutus confedit; his autem surrexit
Mentor, qui Ulyssis eximii erat socius;
Et is ei, cum proficisceretur, commisit totam familiam,
Utque obediret seni, & firma omnia custodiret.
Qui inter eos sapiens concionatus est & dixit;
 „ **Audite** nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò;
 „ **Nequis** amplius benignus, mansuetus, & mitis sit
 „ **Sceptriger** rex, neque in mente proba sciens;
 „ **Sed semper** infestus sit, & nefaria patret:
 „ **Aded nullus** recordatur Ulyssis divini
 „ **Populorum**, quibus præfuit, & velut pater mansuetus erat.
 „ **Verum enimverò** procos superbos nequaquam invideo
 „ **Committere** facinorà violenta malis consiliis mentis:
 „ **Sua enim** obiectantes capita comedunt violentant
 „ **Domum Ulyssis**, quem non amplius autumant rediturum esse:
 „ **Nunc autem** cætero populo succenseo; quòd-aded omnes
 „ **Sedeatis** muti, neque omninò redarguentes verbis,
 „ **Pauciores** procos compescatis, cum sitis plures.
Hunc autem Evenorides Leiocritus contrà allocutus est;
 „ **Mentor** noxie, ingenio stolidè, quale locutus es,
 „ **Ad nos** adhortans compescendos? Difficile autem erit
 „ **Viris** licet pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 „ **Etenim** si Ulysses Ithacensis ipse adveniens,
 „ **Convivantes** per domum suam procos eximios
 „ **Expellere** è domo cogitaret in animo;
 „ **Non ipsi** lætaretur uxor, quantumvis valdè desiderans,
 „ **Venienti**; sed is ibi sævam mortem obiret,
 „ **Si cum** pluribus pugnaret; tu verò non rectè locutus es.
 „ **Sed agè**, populi quidem dispergamini ad opera unusquisque:
 „ **Huic autem** properabit Mentor iter & Halitherfes,
 „ **Qui utique** ei à principio paterni sunt amici.
 „ **Sed, puto**, & diu sedens, nuncios
 „ **Percontabitur** in Ithaca; perficiet verò iter nunquam hoc.
Sic utique locutus est, solvitque concionem celerem.
Atque hi quidem dispergebantur ad domum quisque suam:
Proci autem ad ædes iverunt divini Ulyssis.
Telemachus autem seorsum profectus ad littus maris,
Manibus lotis è cano mari, supplicabat Minervæ;
 „ **Audi me**, qui heri deus venisti ad domum nostram,
 „ **Et me in navi** iussisti per nigrum pontum,
 „ **Reditum** sciscitaturum patris diu absentis,
 „ **Ire**: hæc verò omnia impediunt Achivi,
 „ **Proci autem** potissimum, malè superbientes.
Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,

Mentori

- Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Καί μιν Φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων·
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέσακται μένος ἦν,
 Οἷος ἐκείνος ἦν τέλειαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·
 Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 Οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔλπα τελευτήσῃν, ἃ μενοινᾷς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 Οἱ πλέονες κακίους· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων,
 Οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,
 280 Ἐλπῶρή τοι ἔπειτα τελευτήσῃ ταῦδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἓα βουλὴν τε νόον τε
 Ἀφραδέων, ἔπει οὗτοι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι·
 Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Ὃς δὴ σφιν σχεδὸν ἐσιν ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοινᾷς·
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 Ὃς τοι νῆα θοὴν σελέω, καὶ ἅμ' ἔψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 Ὅπλισσόν τ' ἦϊα, καὶ ἀγγεῖσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφειτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 Αἰψ' ἰβελοντήρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 Τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη·
 295 Ὡπα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς Φαίτ' Ἀθηναῖη, κοῦρη Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἔπει θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, Φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Εὐρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν
 300 Αἰγας ἀνιμένους, σιάλους θ' εὐοπτας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχῳ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 Τηλέμαχ' ὕψαλδ' ἦ, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 Ἐν σῆθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 Ἀλλὰ μᾶλ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ·
 Ταῦτα δὲ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσω ἵκηαι
 Ἐς Πύλον ἠγαθὴν, μετ' αἰγαιῶ ἑταίρους ἀκουήν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 310 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐσὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
 Δαίνυσθαι τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεισθαι ἔκκλην.
 Ἡ οὐχ ἄλλης, ὡς τοπαίρουθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα;
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι αἰέζεται ἐνδοθι θυμὸς,
 Πειρήσω, ὥς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ κῆρας ἵηλω,
 Ἡὲ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Εἰμι μὲν, οὐδ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται ἦν ἀγορεύω,
 Ἐμπορος· οὐ γάρ νῆος ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετῶν

tiori similis-facta, tum corpore, tum etiam voce;
 eum compellans verba alata dixit;
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus:
 Si quidem tibi tui patris instillatus est animus fortis,
 Qualis ille erat ad perficiendum opusque dictumque,
 Non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 Si verò non illius sis filius & Penelopes,
 Non sanè deinde speraverim te perfecturum esse, quæ moliris.
 Pauci enim filii similes patri sunt;
 Plerique pejores; pauci verò & parentibus meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris, neque stolidus,
 Neque te penitus prudentia Ulyssis reliquit;
 Spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Idèd nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 Inspientium; quoniam neutiquam prudentes, neque iusti sunt;
 Neque omninò sciunt mortem, & fatum atrum,
 Quæ jam illis imminet, die uno ut omnes pereant.
 Tibi verò iter non ampliùs differetur, quod tu moliris:
 Talis enim tibi locus ego paternus sum,
 Qui tibi navem celerem parabo, & simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem profectus domum prociis interes,
 Apparque viatica & vasis conde singula,
 Vinum in amphoris, & farinam, medullam hominum,
 Utribus in densis; ego verò per populum socios
 Statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 Multæ in circumflua Ithaca novæ & veteres:
 Harum quidem ego providebo, quæcunque optima sit;
 Statimque instructam deducemus in latum mare.
 ait Minerva, filia Jovis; neque ampliùs diu
 Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.
 Minavit verò ire ad domum, suo mæstus corde:
 Venit autem procos superbos in ædibus,
 Poras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Minous autem ridens obviam venit Telemacho;
 Ne ejus hæsit manu, verbumque fecit, dixitque;
 Telemache altiloque, animi impotens, nequid tibi aliud
 In pectoribus malum sit-curæ vel opus vel verbum,
 Sed strenuè comede, & bibe, ut antea:
 Ista autem tibi omninò omnia perficient Achivi,
 Navem, & delectos remiges, ut ociùs pervenias
 Ad Pylum divinam, ad inclyti patris famam.
 Tunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 Antinoë, nequaquam licet cum vobis superbis
 Convivari intum, & latari quietum,
 An non fatis est, quòd antea absumpsisti multas & eximias
 Possessiones meas, proci: ego autem adhuc infans eram?
 Nunc verò quum grandior sum, & aliorum orationem audiens
 Percipio, & jam mihi intus augescit animus;
 Tentabo, ut vobis malum fatum inferam,
 Sive in Pylum profectus, sive hic in hæc populo.
 Ibo quidem, neque vanum iter erit, quod dico,
 Alienà-nave-consensà; neque enim navis compos, neque remi-
 „ Sum;

- 320 Γίνομαι· ὥς νύ περ ὕμμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο
 ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δέμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσιν·
 Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέωντων·
- 325 Ἡ μάλα Τηλέμαχος Φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 Ἡ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμυντοράς ἡμαθόντος,
 Ἡ ὅγε καὶ Σπάρτην ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 Ἡ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείσαν ἀρουραν
 Ἐλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα Φάρμακ' ἐνείκη,
- 330 Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσῃ.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερνηγορέωντων·
 Τίς δ' οἷδ', εἰ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς,
 Τῆλε Φίλων ἀπέληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 Οὕτω κεν καὶ μάλλον ἐφέλλειεν πόνον ἄμμι·
- 335 Κτῆματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὐτε
 Τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅσις ὀπυίοι.
 Ὡς Φῶν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβησατο πατρός
 Εὐρύν, ὅθι νηὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
 Ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἀλῆς τ' εὐώδες ἔλαιον.
- 340 Ἐν δὲ πῖθι οἶνοιο παλαιοῦ ἠδυνότοιο
 Ἔσασαν, ἄκρητον θείον ποτὸν ἐντός ἔχοντες,
 Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀηρότερος εἶποτ' Ὀδυσσεύς
 Οἰκαδὲ νοσήσεις, καὶ ἀλγεα πολλὰ μογήσας·
 Κληῖσαι δ' ἔπασαν σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι,
- 345 Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νυκτας τε καὶ ἡμάρ
 Ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδρεΐησιν,
 Εὐρύκλει· Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνεΐδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη, θάλαμανδὲ καλέσσας·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
- 350 Ἥδυν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτερος, δν σὺ φυλάσσεις,
 Κεῖνον οἰζυμένη τὸν κάμμορον εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας·
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δὲ μοι ἄλφιτα χεύσον εὐρραφέεσσι δοροῖσιν·
- 355 Εἰκοσι δ' ἔσω μέτρα μνηφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 Ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσασμαι, ἐπότε κεν δὴ
 Μήτηρ εἰς ὑπερῷ ἀναβῇ, κοῖτου τε μέδεται.
 Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόντα,
- 360 Νόσον πεισόμενος πατρός Φίλου, ἦν· που ἀκούσω.
 Ὡς Φάτο· κῶκυον δὲ Φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπια πτερόεντα προσηῦδα·
 Τίπτε δέ τοι, Φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τούτῳ νήμη;
 Ἐπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
- 365 Μοῦνος ἰὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλέθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δὲ τοι αὐτίκ' ἰδὼτι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 Ὡς κε δόλῳ Φθίης, ταῖδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσανται.
 Ἄλλα μὲν αὖθ', ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδὲ τί σε χρεῖ
- 370 Πόντον ἔπ' ἀτρυγίτον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀπαλῆσθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·

sum; sic utique vobis visum est melius esse.
dit; & ex manu manum traxit Antinoi
silè: proci autem per domum convivium apparabant.
verò cavillabantur & convitiabantur verbis,
autem aliquis dicebat juvenum superbientium:
Omnino certè Telemachus cædem nobis molitur:
aut aliquos ex Pylo ducet auxiliores arenosâ,
aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem fanè cupit vehementer:
aut & in Ephyram vult pinguem terram
proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
injiciatque crateri, & nos omnes perdat.
us autem rursus dicebat juvenum superbientium;
Quis verò scit, an & ipse profectus cava in navi,
longè ab amicis pereat, errans, ut Ulysses?
sic & magis augeret nobis laborem:
bona enim omnia divideremus, domum verò
illius matri daremus habendam, atque ei, quicumque *illam* duxerit,
ajebat: ille verò in excelsum thalamum descendit patris
plum, ubi cumulatam aurum & æs jacebat,
tisque in cistis, abundèque odoriferum oleum.
verò dolia vini veteris dulcis
bant, merum divinum potum continentia,
line ad murum aptata: siquando Ulysses
num reverteretur, etiam dolores multos passus.
ustrariæ verò impositæ erant fores accuratè aptatæ,
ores: intus autem mulier custos noctesque diesque
t, quæ omnia asservabat mentis prudentiâ,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.
ic tunc Telemachus allocutus est, in thalamum vocatam;
nutrix, agè mihi vinum in amphoris hauri
uave, quod quidem post illud dulcius est, quod tu servas,
illum expectans infelicem; siquando venerit
generosus Ulysses, mortem & fatum elapsus.
duodecim verò imple, & operculis apta omnes:
farinam etiam mihi infunde benè-consutis utribus:
iginti autem sint mensuræ molitæ farinæ.
psa verò sola scias: hæc autem conferta omnia adfint:
ub noctem enim ego accipiam, quando jam
fater ad superiorem partem domus conscenderit, deque lecto co-
ado enim ad Spartam & Pylum arenosam, (gitarit.
editum sciscitaturus patris chari, sicuti audiero.
dixit; ejulavit verò chara nutrix Euryclea,
lucens, verba alata dixit:
tur verò tibi, chare fili, in mente hoc cogitatum
est? Quònam autem vis ire multam per terram,
solus cum sis & dilectus? Atqui periit longè à patria terra
generosus Ulysses, alieno in populo.
li verò tibi statim profecto mala machinabuntur posthàc,
It dolo pereas, hæc verò ipsi omnia dividant.
ed mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
ter pontum indomitum mala pati, neque errare.
ic autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

- Θάρσει, μαί· ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἦδε γέ βουλή.
 Ἄλλ' ὁμοστον, μὴ μητρί Φίλῃ τὰδε μυθήσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 Ἦ αὐτὴν ποδίσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσκει.
 Ὡς ἂν μὴ κλαίευσσά κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμυνε.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελευτήσεν τε τὸν ὅρκον,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
 380 Ἐν δὲ οἱ ἀλφίτα χερσὶν εὐρύαφέςσιν ἑτοίμων.
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖ ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Τηλέμαχον δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντη,
 Καί ῥα ἐκάσῳ Φωτὶ παρισταμένη Φάτο μῦθον·
 385 Ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγερῆσθαι ἀνάγει.
 Ἦ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμανα Φαίδιδμον υἱόν·
 Ἦιτε νῆα βοὴν ὁ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύστητό τ' ἥελιος, σκυῖωντό τε πᾶσαι ἀγυαίαι.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 Ὅπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εὐστειλμαὶ φορέουσιν.
 Στήθε δ' ἐπ' ἐσχατῆς λιμένος περὶ δ' ἐσθλοῖ ἐταίρους
 Ἀρόοι ἠγρέβοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἑκάσεν.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσῆος θείσιοι·
 395 Ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκύν ὕπνον ἔχουσιν,
 Πλάζε δὲ πίνοντας χερσὶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδῖεν ὠρνευτο κατὰ πτόλιν οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆα
 Εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιςσιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 Ἐκπροκαλεσσομένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμῖν δέμας ἦδε καὶ αὐδὴν.
 Τηλέμαχ', ἦδ' ἡμῖν τρι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 Εἶατ' ἐπηρετμοί, τὴν σὴν ποτιδύμενοι ὁρμήν·
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ δῆθ' αἰ διατρίβωμεν ὁδοῖσιν.
 405 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρκαλίμας, ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθία βαίνει θεοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθον ἦδ' ἐθαλάσσαν,
 Εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κερκαλιόωντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερωμένα πάντα γὰρ ἦδη
 Ἀρό' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ τ' ἐμὴ οὔτι πίπτουσι,
 Οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἀκούσεν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἠγήσατο τοὶ δ' αἶμα ἔποντο.
 Οἱ δ' ἅμα πάντα φέροντες, εὐστέλμασιν ἐπὶ νῆσιν
 415 Κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
 Νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ κατ' ἄρ' ἔζετο ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
 ἔζετο Τηλέμαχος τοὶ δὲ πρυμνήσιν ἕλυσαν.
 Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ βάαντες, ἐπὶ κλισίῃσιν κάθηζαν.
 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀκραῇ ἔφωρον, κελადόντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἑταίροιςσιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν
 Ὅπλων ἔπιπτεσθαι τοὶ δ' ἐστρυνόντος ἀκούσαν·

„ Confide, nutrix: quia nequaquam absque deo hoc consilium est.
 „ Sed jura, non matri charæ te hæc dicturam,
 „ Priusquam undecimæque duodecimæque dies adfuerit,
 „ Aut ipsa desiderarit, & me discessisse resciverit;
 „ Ne flens pulchrum corpus lædat.

Sic locutus est; anus verò deorum magnum juramentum juravit.

Cæterum postquam juravisset, perfecissetque jusjurandum,

Statim postea illi vinum in amphoris hausit:

Farinamque illi infudit benè-consutis in utribus.

Telemachus verò domum ingressus cum procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæcia-oculis Minerva,

Telemacho scilicet assimilata urbem obibat ubique,

Et singulis viris astans dicebat sermonem:

Vesperī verò ad navem celerem congregari jubebat.

Ipsa autem porrò Phronii Noëmona clarum filium

Posebat navem celerem, ille verò ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Et tunc navem celerem in mare protraxit, omniaque in ipsa

Arma posuit, quæ utique naves benè-tabulatæ ferunt.

Statuitque in extremitate portus; circum autem eximii socii

Frequentes congregabantur: dea autem hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæcia-oculis Minerva,

Festinauit ire ad domum Ulyssis divini:

Ibi procis dulcem somnum infudit,

Confundebat autem bibentes, è manibus verò excutiebat pocula.

Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu

Sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat,

Cæterum Telemachum allocuta est cæcia-oculis Minerva,

Evocatum ex ædibus benè-habitatis,

Mentori similis-facta, tum corpore tum etiam voce,

„ Telemache, jam quidem tibi benè-ocreati socii

„ Sedent ad remigium, tuum expectantes adventum:

„ Sed eamus, nè nimis-diu differamus iter.

Sic utique locuta præcessit Pallas Minerva

Subitò; ille autem continuò post vestigia ibat deæ.

Cæterum postquam ad navem pervenissent atque mare,

Invenērunt deinde in littore comatos socios.

Hos verò allocutus est nobilis Telemachus,

„ Adeste, amici, viatica afferamus; omnia enim jam

„ Conferta sunt in domo: mater verò neutiquam scit,

„ Neque aliæ ancillæ, una autem sola rem audit.

Sic utique locutus præcessit, illi autem simul sequebantur.

Ipsi verò simul omnia ferentes benè-tabulatâ in navi

Deposuerunt, ut præcepit Ulyssis charus filius.

Telemachus verò navem conscendit, præibat autem Minerva,

Navisque in puppe confedit, prope autem eam

Sedebat Telemachus: illi verò retinacula solverunt;

Etiamque ipsi nave conscensâ per transra sederunt.

His verò secundum ventum misit cæcia-oculis Minerva,

Opportunum Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios hortatus iussit

Arma nautica tractare, hi verò adhortanti auscultarunt:

- Ἴσον δ' ἐλάττωον κόλῃς ἔντροσθε μεσώδῃς
 425 Στῆσαν αἰράντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδρσαν·
 Ἐλκον δ' ἰστὰ λευκὰ εὐτρέπτοισι βοεῦσιν.
 Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰσίων· ἀμφὶ δὲ πῦμα
 Στεῖρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἡ δ' ἔβηεν κατὰ κῦμα διακρήσσουσα κέλευθον.
 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ἔπλα θέναν ἀνά νηᾷ μέλαιναν,
 Στήσαντο κρητήρας ἐπιστεφίας οἶνοιο·
 Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰιγενέτησιν,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
 Παννυχίῃ μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἡὗ πείρε κέλευθον.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Γ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

ὑπόθεσις.

Τηλέμαχον ἐλθόντα σὺν Ἀθηναῖ ξενίζει Νέστωρ· καὶ διηγᾶται αὐτῷ
 τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἑλλήσι, καὶ τὸν ἀπόπλουν ἐκ Τροίας· πυ-
 θόμενος δὲ τὰ περὶ τοὺς μνηστῆρας, καὶ γνωρίσας τὴν Ἀθηναίαν ἀπιύσταν,
 θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. Λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἄρμα σὺν Πεισιστράτῳ
 Νέστωρος υἱεῖ, εἰς Σπάρτην ἀπαίρει· νυκτὸς δὲ ἐπιγενεμένης, ξενίζονται
 παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

Γάμμ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶργο δ' ὅς μ' ἦ, θεὰ δ' ἔπη.

- Η**έλικς δ' ἀνόρουσι, λιπαρὴν περικαλλεία λίμνην,
 Οὐρανὸν εἰς πολυχάλκον, ἴν' ἀθανάτοισι Φαείηη.
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ξείδαρον ἄρουραν·
 Οἱ δὲ Πύλον, Νηληῖος ἐνκτίμενον πολίεθρον,
 5 Ἴξον τὰ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥίζον,
 Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ
 Ἐνεία δ' ἰδρὰ ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
 Εἶατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστῳ ἐνεία ταύρους.
 Ἐνθ' οἱ σπλαχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρία καίον.
 10 Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἰστὰ νηὸς εἰσῆς
 Στεῖλαν αἰράντες, τὴν δ' ἄρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
 Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' ἤρχε δ' Ἀθήνη.
 Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχε', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν·
 15 Τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὅφρα πύθῃαι
 Πατρός, ὅπου κύβη γαῖα, καὶ ἔντινα πότμον ἐπέσπεν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κτε Νέστωρος ἱπποδάμοιο·
 Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκλυες.
 Λίσσεσθαι δὲ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 Ψεῦδος δ' οὐκ ἔρπει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐσί.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκνοῖσιν·
 Αἰδώς δ' αὖ, νίον ἄνδρα γεραίτερον ἔξερεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχε', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ Φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 Ἀλλὰ δεῖ καὶ δαίμων ὑποθῆσται· οὐ γὰρ εἶω

alum autem abiegnum cavam intrà basem
 atuerunt elevatum, rudentibusque colligârunt;
 rahebantque vela alba benè-tortis loris.
 entus autem flatu implevit medium velum; circumque fluctus
 arinam ater valdè resonabat, navi eunte:
 æc verò currebat per fluctum conficiens viam.
 ùm autem ligassent arma celerem per navem nigram,
 tatuerunt crateras plenos vini;
 ababantque diis immortalibus sempiternis,
 ex omnibus autem potissimùm Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
 er-totam-noctem quidem illa & auroram conficiebat iter.

ODYSSEÆ HOMERI III. LIBRI

Argumentum.

Telemachum venientem cum Pallade hospitio excipit Nestor, &
 enarrat illi quæ acciderunt Græcis, & ex Troja navigationem,
 atque audivit illa de procis, & cognovit Palladem discedentem,
 sacrificium illi facit. Sed Telemachus accepto curru cum Pisistra-
 to Nestoris F. Spartam discedit. Nocte superveniente divertuntur
 apud Dioclem Pheris.

T. Nestor hospitem excepit, abiitque iste cum ejus filio,
 & Dea volavit.

SOL autem ortus est, relicto pulchro lacu,
 Cælum in firmum, ut immortalibus luceret,
 Et mortalibus hominibus super almam terram.
 Illi autem ad Pylum, Nelci benè-ædificatum oppidum,
 Pervenerunt: ipsi verò in littore maris sacra faciebant,
 Tauros totos-nigros Neptuno cæruleo-cæfariem.
 Novem autem confessus erant, quingenique in unoquoque
 Sedebant, & præbebant singulatim novem boves.
 Hic illi viscera gustârunt, deo autem femora incendebant.
 Hi autem rectà appellebant, atque vela navis æqualis
 Contraxerunt tollentes, illamque in portu statuerunt; ipsi verò egressi
 Telemachus porro egrediebatur; præibat autem Minerva. (sunt:
 illum prior allocuta est. dea cæsia Minerva;

- „ Telemache, non opus tibi jam pudoris ne paululùm quidem:
- „ Ided enim & pontum pernavigâsti, ut audires
- „ De patre, ubi *cum* occultet terra, & quodnam fatum consecutus sit.
- „ Verùm agè nunc rectà vade ad Nestorem equorum-domitorem:
- „ Videamus, quodnam consilium in præcordiis absconditum habeat.
- „ Ora autem ipsum, ut vera dicat:
- „ Mendacium verò non dicet; valdè enim prudens est.
- „ Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
- „ Mentor, quonam verò pacto accedam, quoq; pacto salutabo ipsum?
- „ Neque omninò adhuc sermonum expertus sum prudentium:
- „ Pudor etiam, juvenem virum seniore interrogare.
- „ Hunc verò rursus allocuta est dea cæsia Minerva;
- „ Telemache, alia quidem in mente tua dispicies,
- „ Alia verò & deus suggeret; non enim puto

Οὐ σὺ θεῶν αἰέκῃς γενέσθαι τε τραφίμεν τε.

- Ὡς ἄρα Φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 20 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαίνει θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἔδρας·
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦτο συν υἱάσιν ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Δαίτ' ἐντυόμενοι, κρέα ὤπων, ἀλλὰ δ' ἔπειρον.
 Οἱ δ', ὡς οὖν ξείνους ἶδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντα, καὶ ἰδριόασθαι ἀνέγων.
 Πρῶτος Νηστορίδης Πεισίσρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρας, καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαίτῃ,
 Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμαθοῖς αἰλήσι,
 Πάρ τε κρησινύτῳ Θρασυμῆδεϊ καὶ πατέρϊ φ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλαγχνοῦ μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχουσ
 Χρυσῶν ἐν δέποι· δειδισκόμενος δὲ προσκῦδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόυρην Διὸς αἰγυιάχοιο.
 Εὖχεο νῦν, ὃ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτὶ·
 Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὶ σπείσης τε καὶ εὐχέαι, ἥ θέμις ἐστὶ,
 Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνου
 Σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τούτῳ οἴομαι ἀθανάτοισιν
 Εὖχεσθαι πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλικὴν δ' ἐμοὶ αὐτῷ
 50 Τούνεκά τοι προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλειπον.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἠδέος οἶνου·
 Καῖρε δ' Ἀθηναίῃ πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
 Οὔνεκα οἱ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἄλειπον.
 Αὐτίκα δ' εὖχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ·
 55 Κλῦθι, Ποσειδάων γαῖήοχε, μηδὲ μεγένης
 Ἡμῖν εὐχομένοισι τελεπῆσαι τὰδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιςα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἄλλοισι δίδου χαρίεσσιν ἀμοιβήν,
 Σύμπασιν Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 Οὔνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἄρ' ἐπεὶ ἤρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελευτᾷ·
 Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 Ὡς δ' αὐτῶς ἤρᾶτο Ὀδυσσεὺς Φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἔρυσαντο,
 Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μῦθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ κάλλιον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι
 70 Ξείνους, οἳ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἰδωδῆς.
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἥ μασιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα; τοί γ' αἰδώνται
 Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα,
 Θάρσυν' αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχόμενοι εἶροτο,
 Ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἱσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχρσιν·
 ὦ Νέστωρ Νηληϊῶδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

„ Te, diis invitis, natumque esse nutritumque.

Sic quidem locuta prævit Pallas Minerva

Celeriter: ille verò continuò post vestigia ibat dem.

Venerunt autem in Pyliorum virorum congregationem & confessus:

Hic scilicet Nestor sedebat cum filiis, circumque focii

Convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transigebant.

Illi verò, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,

Manibusque prehensabant, & confidere jubebant.

Primus Nestorides Piliſtratus propè accedens,

Utrorumqueprehendit manum, & collocavit ad epulas,

Pellibus in mollibus, super arenas marinas,

Juxtaque fratrem Thrasymedem, & patrem suum:

Præbuit autem deinde vilcerum partes, infundebatque vinum

Aureo in poculo, propinansque allocutus est.

Palladem Minervam, filiam Jovis Ægiochi;

„ Supplica nunc, ó hospes, Neptuno regi;

„ Hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.

„ Cæterum postquam libaveris & supplicaveris, ut fas est;

„ Da & huic deinde poculum dulcis vini

„ Ad libandum, quoniam & hunc puto immortalibus

„ Supplicare: omnes enim diis indigent homines.

„ Sed junior est, ætas autem eadem mecum ipso:

„ Propterea tibi priori dabo aureum poculum,

Sic locutus in manibus posuit poculum dulcis vini:

Gaudebat autem Minerva prudenti viro iusto,

Eo quòd ipsi priori præbuiſſet aureum poculum.

Statimque supplicavit multa Neptuno regi;

„ Audi, Neptune, terram-continens, neque dedignèria

„ Nobis supplicantibus perficere hæc opera.

„ Nestori quidem primo & filiis gloriam præbe;

„ Cæterum deinde aliis da gratam remunerationem,

„ Omnibus Pyliis, ob inclytam hecatombam.

„ Da insuper Telemachum & me re-confectâ redire,

„ Cujus gratiâ huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic utique deinde precabatur, & ipsa omnia perficiebat:

Dedit verò Telemacho pulchrum poculum rotundum.

Eodem autem modo supplicavit Ulyſſis charus filius.

Hi verò postquam assarant carnes superiores & detraxerant,

Partibus distributis, celebrabant splendidum convivium.

Cæterum postquam potus & cibi desiderium exemerant,

Illis deinde sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor:

„ Nunc certè satius est inquirere & interrogare

„ Hospites, quinam sint, postquam saturati sunt cibo.

„ O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

„ An ob aliquod negotium, aut temerè erratis,

„ Tanquam prædones per mare; qui errant,

„ Animas periculis obiectantes, malum alienis ferentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contrâ alloquebatur,

Confusus; ipsa enim in animo confidentiam Minerva

Posuit, ut illum de patre absente interrogaret,

Et ut ipsum gloria insignis inter homines habeat:

„ O Nestor Nelide, ingens gloria Achivorum;

- 80 Εἶρεσαι, ὅππότεν εἰμὲν ἐγὼ δέ κε τοὶ καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονήϊον εἰληλούμεν,
 Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δημῖος, ἣν ἀγορεύσαι.
 Πατρες ἐμοὺ κλέος εὐρύ μετέρχομαι, ἥνπου ἀκούσαι,
 Δίου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἄν ποτέ Φοσιν.
- 85 Σὺν σάι μαρναμένον, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
 Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρώσιν πολέμιζον,
 Πευθόμεθ', ἥχι ἱκασὸς ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
 Κείνου δ' αὖ καὶ ὀλέθρον ἀπευθεία ἔθηκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σάφει εἰπέμεν, ὅππῃ δ' ὅλῳλεν.
- 90 Εἴθ' ἔγ' ἐπ' ὑπέρου δαίμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τοῦτοκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶκ' ἐθέλησθα
 Κείνου λυγρὸν ὀλέθρον ἐνασπεῖν, εἴπου ἄπωπας
 Ὀφθαλμοῖσι τεύσειν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας.
- 95 Πλαζόμενοι περὶ γὰρ μιν εἰζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μῆδε τί μ' αἰδομένος μειλίσσο, μῆδ' ἐλεαίρων,
 Ἄλλ' εὖ μοι κατάλεξεν, ὅπως ἥγησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πάτηρ ἐμὸς ἐσθλός Ὀδυσσεύς.
 Ἡ ἔπος, ἥε τι ἔργον, ὑποσᾶς ἐξετέλεσσε.
- 100 Δῆμω ἐν Τρώων, ὅθι πύσχετε πῆμασ' Ἀχαιοί.
 Τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνήσας οἴζυρος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
 Δῆμω ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἱές Ἀχαιῶν.
- 105 Ἡ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Πλαζόμενοι κατὰ ληῖδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς.
 Ἢδ' ὅσαι καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνάκτορος
 Μαρναμέθ', ἐνθαδ' ἔπειτα κατέκτανεν, ὅσοι ἄριστοι.
 Ἐνθα μὲν Αἴας κείται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
- 110 Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆσσηρ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχυς, ἠδὲ μαχητής.
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ τίς κεν ἐκείνῳ
 Πάντα γὰρ μυθήσαιο καταθηνητῶν ἀνθρώπων;
- 115 Οὐδ' εἰ πεντάγῃς γε καὶ ἑξάγῃς παραμύμων
 Ἐξερείας, ὅσα κείθι πάθον κακὰ Διὸς Ἀχαιοί.
 Πρὶν κεν ἀνιηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκοιο.
 Εἰνάγῃτες γὰρ σφιν κακὰ ῥάπτταμεν ἀμφιέποντες
 Παντοίοισι δολοῖσι, μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
- 120 Ἐνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ἐμοιωθήμεναι ἀντην
 ἠθέλ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκει Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Παντοίοισι δολοῖσι, πάτηρ τεδὲ εἰ ἐτεόν γε
 Κείνου ἔκγονός ἐστι σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντας.
 ἦτοι γὰρ μῦθοί γε ἱοικότες, οὐδέ κε Φαίης
- 125 Ἄνδρα γεώτερον ὧδε ἱοικότα μυθήσασθαι.
 Ἐνθ' ἦτοι εἰώς μὲν ἐγὼ καὶ Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ διχ' ἐβάλεμεν, οὔτ' ἐν βουλῇ.
 Ἄλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐσίφροτι βουλῇ
 Φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρταμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσιν Ἀχαιοὺς.

„ Interrogas, unde sumus; ego verò tibi enarrabo.
 „ Nos ex Ithaca sub-Neio-*fi-a* venimus,
 „ Negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dicam.
 „ Patris mei famam ingentem inquiero, sicubi audiero,
 „ Nobilis Ulyssis magnanimi; quem pridem aiunt,
 „ Unà tecum pugnante, Trojanorum urbem evertisse,
 „ Etenim alios quidem omnes, quotquot cum Trojanis pugnârunt,
 „ Audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit *savâ* morte:
 „ Illius verò etiam mortem incognitam fecit Jupiter.
 „ Neque enim quisquam potest clarè dicere, ubinam perierit;
 „ An ille in continenti domitus sit à viris hostilibus,
 „ An in pelago inter fluctus maris.
 „ Idèd nunc ad tua genua venio, si velis
 „ Illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
 „ Oculis tuis, aut alterius orationem audiveris,
 „ Errantis; valdè enim ipsum ærumnosum peperit mater.
 „ Neque omninò me veritus blandiaris, neque misertus;
 „ Sed planè mihi narres, utcunque tibi contigit videre.
 „ Oro, si unquam tibi pater meus eximius Ulysses,
 „ Sive dictum, sive factum, pollicitus perfecit
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi estis clades Achivi,
 „ Horum nunc mihi memor sis, & mihi verum dicas.
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;
 „ O amice, quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
 „ Populo passi sumus robore indomiti filii Achivorum;
 „ Sive quæcunque cum navibus per obscurum pontum
 „ Errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
 „ Sive quæcunque circa urbem magnam Priami regis
 „ Pugnâvimus; ibi deinde occisi sunt, quotquot optimi.
 „ Illic quidem Ajax jacet bellicosus, illic Achilles,
 „ Illic & Patroclus, diis consiliarius par,
 „ Illic & meus dilectus filius, simul fortis & eximius,
 „ Antilochus, supra-modum currendo velox atque pugnator;
 „ Aliaque multa præter hæc passi sumus mala: Quis illa
 „ Omnia utique enarraret inter mortales homines?
 „ Neque si vel quinquennio & sexennio hic permanens
 „ Interrogaveris, quot illic passi sunt mala nobiles Achivi:
 „ Prius tædio-affectus tuam ad patriam terram perveneris.
 „ Novennio enim ipsis mala machinati sumus circumvenientes
 „ Omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
 „ Ibi nullus unquam prudentiâ æquari contrà
 „ Voluit; nam valdè multum vincebat nobilis Ulysses
 „ Omnigenis dolis, pater tuus; siquidem reverà
 „ Illius filius es; admiratio me tenet aspicientem.
 „ Profectò enim sermones quidem similes; neque putares
 „ Virum juniorem eatenus quidem similia loqui.
 „ Ibi profectò usque quidem ego & nobilis Ulysses,
 „ Neque unquam in concione diversum dicebamus, neque in con-
 „ Sed eundem animum habentes, mente & prudenti consilio (cilio,
 „ Consultabamus, Achivis ut quàm optima fierent.
 „ At postquam Priami urbem diripimus excelsam,
 „ Abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos;

- Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ ὄρεσσι μῆδετο νόσον
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι,
 Πάντες ἔσαν· τῷ σφίαν πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
 135 Μῆνιος ἔξ' ὅλοῃς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπατρὸς,
 Ἥρ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέρωσιν ἔθηκεν·
 Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς
 Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 (Οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν,)
 140 Μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
 Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 Νόσου μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνῆδανε· βούλετο γάρ ἦν
 Λαὸν ἐρυκακίειν, ῥέξιν θ' ἱεράς ἐκατόμβας,
 145 Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσασατο·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, δ' οὐ πείσεται ἔμελλεν·
 Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἔντων.
 Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 Ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 150 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή.
 Νύκτα μὲν αἶσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ἐρμαιίνοντες
 Ἀλλήλοισ' (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο)
 Ἡῶθεν δ' οἱ μὲν νέας εἰλκομεν εἰς ἄλα δῖαν,
 Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
 Αὔθι, παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμίσεες δ' ἀναβαίνοντες ἐλαυνόμεναι αἱ δὲ μάλ' ὥκη
 Ἐπλεον· ἐσόρεσεν δὲ θεὸς μεγακλήτεα πόντον.
 Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱερά θεοῖσιν,
 160 Οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὐπὼ μῆδετο νόσον,
 Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔην· ὥρσε κακὴν ἐπὶ δευτέρῳ αὐτίς.
 Οἱ μὲν ἀποσπένναντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
 Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα πομπιλομήτην,
 Αὔτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες,
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀελλέσιν, αἱ μὲν ἔποντο,
 Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον, δ' ἦ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Φεῦγε δὲ Τυδείδης υἱὸς ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
 Ὅψε δὲ δὴ μετὰ νῶν κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἐν Λέσβῳ δ' ἐκίχευ δολιχὸν πλοῦν ἐρμαιίνοντας,
 170 Ἥ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα πικριπαλοῦσσι,
 Νήσου ἐπὶ Ξυρίας, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες,
 Ἥ ὑπὲρθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 Ἥτιόμεν δὲ θεὸν Φῆναι τίρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῶν
 Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
 175 Τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητος Φυγοίμεν.
 Ὄρτο δ' ἐπὶ λυγρὸς οὖρος αἰήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκη
 Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιὸν
 Ἐννύχιαι καταγόnton· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμαν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες·
 180 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεὶ νῆας εἴσας
 Τυδείδῃσι ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Ἔστασαν· αὐτὰρ ἐγὼγε Πύλονδ' ἔχον, οὐδὲ ποτ' ἔσβη
 Οὖρος, ἐπεὶ πρῶτα θεὸς προέηκεν αἶψα.

„ Et tunc sanè Jupiter tristem in mente moliebatnr reditum
 „ Argivis : quia nequaquam prudentes neque iusti
 „ Omnes erant ; idèdque ipſorum multi malum fatum conſecuti ſunt,
 „ Irà ex pernicioſà Minervæ forti-patre-natæ,
 „ Quæ contentionem Atridas inter ambos jecit :
 „ Hi verò convocatis ad concionem omnibus Achivis
 „ Temerè, neque ut decuerat, ad ſolem occidentem,
 „ (Venerunt autem vino gravati filii Achivorum,)
 „ Sermonem proferebant, cujus gratià populum congregàrant.
 „ Ibi tum Menelaus jubebat omnes Achivos
 „ Reditòs meminiffe ſuper lata dorſa maris :
 „ Neque Agamemnoni omninò placebat : volebat is nempe
 „ Populum detinere, facereque ſacras Hecatombas,
 „ Ut Palladis vehementem iram placaret ;
 „ Stultus, neque iſtud noverat, quòd non perſuaſurus erat :
 „ Non enim ſtatim deorum vertitur mens ſempiternorum.
 „ Sic hi quidem aſperis viciffim contendentes verbis
 „ Stabant : ſurrexerunt verò benè-ocreati Achivi,
 „ Clamore ingenti : biſariam autem ipſis placebat conſilium.
 „ Per noctem quidem dormivimus, pernicioſa mente cogitantes
 „ Invicem ; (in nos enim Jupiter parabat damnum mali.)
 „ Manè autem hi quidem naves deduximus in mare vaſtum,
 „ Reſque impoſuimus, & profundè-ſuccinctas mulieres.
 „ Dimidia autem proinde pars populi ſe-continuebat manens
 „ Illic, apud Atridem Agamemnonem, paſtorem populorum :
 „ Dimidia autem conſcendiſ-*navibus* remigabamus ; hæ autem valdè
 „ Navigabant ; ſtravit autem deus vaſtum pontum. (velociter
 „ In Tenedum autem quum adveniſſemus, fecimus ſacra diis, (tum,
 „ Domum-*redire* feſtinantes : Jupiter verò nondum meditabatur redi-
 „ Infectus, qui contentionem concitavit malam ſecundò iterum.
 „ Alii quidem averſis iverunt navibus remigio-utrinque-inſtructis,
 „ Qui circa Ulyſſem erant regem prudentem varii-conſilii,
 „ Ruſſus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
 „ Sed ego cum navibus conſertis, quæ me ſequebantur,
 „ Fugi, quoniam cognoſcebam, quòd jam mala meditabatur deus :
 „ Fugit porrò Tydei filius bellicoſus, excivitque ſocios :
 „ Serò autem tandem ad nos venit flavus Menelaus,
 „ In Leſbo verò invenit de longa navigatione deliberantes,
 „ An ſuprà Chium iremus aſperam,
 „ Ad inſulam Pſyriam, ipſam à ſiniſtris habentes ;
 „ An ſub Chio, propter ventofum Mimanta.
 „ Rogabamus autem deum oſtendere ſignum ; ille verò nobis
 „ Oſtendit, & juſſit pelagus medium in Eubœam
 „ Secare ; ut quàm-celerrimè infortunium effugeremus.
 „ Orſus eſt autem ſtridulus ventus ſpirare : *naves* verò valdè velociter
 „ Piſcoſas vias percurrerunt ; & ad Geræſtum
 „ Nocturnæ deduſtæ ſunt : Neptuno autem taurorum
 „ Multa femora poſuimus, pelagus magnum emenſi.
 „ Quartus dies erat, quando in Argis naves æquales
 „ Tydidæ ſocii Diomedis equum-domitoris
 „ Statuère : ego verò in Pylum curſum-tenui ; nec unquam deſiit
 „ Ventus, poſtquam primùm deus præmiſit flare.

- 185 Ὡς ἦλθον, Φίλε τέκνον, ἀπρυθῆς οὐδὲ τι οἶδα
 Κείνων, οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι
 Πεύθεμαι, ἥ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδὲ σε κεύσω.
 Εὐ μὲν Μυρμιδόνας Φάος ἔλθέμεν ἐγχεσιμαίρας,
 190 Οὓς αὖγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου Φαιδῖμος υἱός
 Εὐ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν
 Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσπύγῃ ἐταίρους,
 Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πάντος δὲ οἳ οὔτιν' ἀπήνυσαν.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νάσφιν ἑόντες,
 195 Ὡς τ' ἤλθ', ὥς τ' Αἰγίσθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταθιμέναιο λήσθαι
 Ἄνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
 Αἰγίσθον δολομήτιν, ὃς οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, Φίλες, (μαῖλα γὰρ σ' ἄρῃω καλὰν τε μέγα τε.)
 200 Ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῦδα·
 Ὡ Νέστωρ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Καὶ λῖν κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἑσσομένοισιν αἰοιδῆν.
 205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσάνδε θεοὶ δύναμιν παραβέβη
 Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγυῖνης,
 Οἵτε μοι ὑβρίζαντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοσούτῃν ἐπέκλωσαν θεαὶ ὄλβον,
 Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρεὶ τετλομένη ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότηρ Νέστωρ·
 Ὡ Φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες,
 Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἴνεκα πολλούς,
 Ἐν μεγάροισι, αἰέκῃσι σέθεν, κοκκα μηχανάσασθαι.
 Εἰπέ μοι, πῆ ἔκων υποδάμνασαι, ἥ σέ γε λαοὶ
 215 Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεῶν ἔμψῃ;
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίος ἀποτίσεται ἔλθων,
 Ἦ ὅγε μαυρὸς ἔων, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοὶ;
 Εἰ γὰρ σ' ὥς ἐθέλοι Φιλείην γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς τότε Ὀδυσσεὺς περικηδετο κυδαλέμοιο,
 220 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί·
 (Οὐ γὰρ πω ἶδον ὅδε θεοὺς ἀναφανδὰ Φιλεῦντας,
 Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίσατο Παλλὰς Ἀθήνη.)
 Εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι Φιλείην, κηδοῖτά τε θυμῷ,
 Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάβοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος στήνυμμένος ἀντίον κῦδα·
 Ὡ γέρον, οὐπω ταῦτο ἔπος τελέσθαι οἶω·
 Λῖν γὰρ μέγα εἶπες· ἀγῆ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμαιγε
 Ἐλπομένῳ τὸ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεὰ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαύσαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογῆσαι,
 Οἴκαδ' εἴ τ' ἐλθέμεται καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
 Ἦ ἔλθων ἀπολίσθαι ἱφίστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 Ὡλεθ', ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.

Ἄλλ'

- „ Sic veni, dilecte fili, inscius; neque quicquam scio
 „ De illis, qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 „ Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 „ Audivi, ut par est, doceberis; neque te celabo.
 „ Benè quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitados;
 „ Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius:
 „ Benè etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium:
 „ Omnes porrò Idomeneus in Cretam duxit socios,
 „ Qui fugerunt ex bello: pontus nempe ei nullum abstulit.
 „ Atridem verò & ipsi auditis, quanquam procul sitis,
 „ Utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem mortem.
 „ Sed sanè ille quidem graviter luit:
 „ Aded bonum, & filium interempti relictum esse
 „ Viri; quoniam & ille ultus est parricidam,
 „ Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 „ Et tu, amice, (valde enim te video pulchrumque magnumque),
 „ Fortis sis; ut aliquis tibi, & posterorum benè dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est:
 „ O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 „ Et abundè ille quidem ultus est, & ei Achivi
 „ Deferent gloriam amplam, & posteris præconium.
 „ Utinam enim mihi tantam dii vim dedissent
 „ Ad ulciscendos procos ob injuriam molestatam,
 „ Qui me contumeliâ afficientes perniciofa machinantur.
 „ Sed non mihi hujusmodi destinârunt dii felicitatem,
 „ Patrique meo & mihi; nunc autem opus-est pati omninò.
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;
 „ O amice, quandoquidem hæc me recordari-fecisti, & locutus es,
 „ Ajunt procos, tuam matrem propter, multos
 „ In ædibus, te invito, mala machinari.
 „ Dic mihi, an lubens vinceris, an te cives
 „ Odio-habent publicè, sequentes dei oraculum?
 „ Quis scit, an aliquando eorum violentiam ulciscatur reversus,
 „ Sive ipse solus existens, sive & universi Achivi?
 „ Si enim te sic vellet amare cæsia Minerva, (rfoff,
 „ Quemadmodum Ulyssis quondam supra-modum-curam-habuit glo-
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi sumus dolores Achivi:
 „ (Non enim unquam vidi usque-aded deos manifestè amantes,
 „ Quemadmodum illi manifestè astitit Pallas Minerva.)
 „ Si te aded vellet amare, curareque in animo,
 „ Tum quispiam illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ O senex, nunquam hunc sermonem perfectum iri existimo:
 „ Nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi
 „ Speranti ea contingerent, neque si dii sic vellent.
 Hunc verò rursus allocuta est dea cæsia Minerva;
 „ Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium?
 „ Facilè Deus, si quidem voluerit, etiam è-longinquo vitum serva-
 „ Mallem verò ego etiam dolores multos passus, (verit.
 „ Domum redire, & reditûs diem videre,
 „ Quàm reversus perire propriâ-in-domo; uti Agamemnon
 „ Perijt, Ægisthi dolo & suæ uxoris.

Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλμέμεν· ὅπποτε κεν δὴ
Μοῖρ' ἐλοή κατέλυσιν ταννηλεγίος θανάτοιο.

- Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
240 Μέντορ, μήκέτι ταῦτα λεγώμεθα, κηδόμενοι περ·
Κεῖνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
Φράσσαντ' ἀθάνατος θάνατον καὶ πῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
Νέσῳ, ἔπει περίοιδε δίκας ἠδὲ Φρόνιν ἄλλων·
245 Τρεῖς γάρ δῃ μιν Φασὶν ἀνάξασθαι γινεῖ ἀνδρῶν·
Ὡς τέ μοι ἀθανάτοισι ἰνδάλλεται εἰσεράσασθαι.
Ὡ Νέσῳ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε,
Πῶς ἔθαν Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
Πρὶν Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μῆσας ἔλεθρον
250 Αἰγισθος δολομητὴς; ἔπει πᾶνε πολλὸν ἀρίων.
Ἡ οὐκ Ἀργεὺς ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
Πάσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνσας κατέπεφνε;
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱπποτα Νέσῳ·
Τοίγχαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεία πᾶντ' ἀγορεύσω.
255 Ἦτοι μὲν τοδὲ κ' αὐτὸς οἴσαι, ὥς κεν ἐτύχθη·
Εἰ ζῶντ' Αἰγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔετμεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
Ἄλλ' ἄρα τὸν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδασαν
260 Κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄσπερος· οὐδὲ κε τίς μιν
Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσαςτο ἔργον.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ κτεῖν πολλὰς τελόντες αἰθλοὺς
Ἡμεῖθ' ὃ δ' εὐκλος μυχῷ Ἀργεὺς ἱπποβότοιο
Πόλλ' Ἀγαμέμνονένῃ ἄλοχον βέλυσεν ἐπέσσειν·
265 Ἡ δ' ἦτοι τοπρὶν μὲν ἀνάνιστο ἔργον αἰεὶ κίε
Δία Κλυταίμνησιν, (Φρεσὶ γὰρ χέκρητ' ἀγαθήσιν·
Πατρὶ γὰρ ἔην καὶ αἰοιδὸς ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν
Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κτεῖν, εἰρυσθαι ἄκοιτιν.)
Ἄλλ' ὅτε δῃ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
270 Δὴ τότε τὸν μὲν αἰοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν οὐδὲ δόμονδε.
Πολλὰ δὲ μὲρ ἔκχευε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Πολλὰ δ' ἀφάσματ' ἀνῆλθεν, ὕφασματά τε, χρυσόν τε,
275 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, Φίλα ἰδότες ἀλλήλοισιν·
Ἄλλ' ὅτε Σοῦνον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
Ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
280 Οἷς ἀγανοῖς βέλεσσειν ἱποχόμενος κατέπεφνε,
Πηδάλειον μετὰ χειρὶ θεουσης νηὸς ἔχοντα,
Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο Φῶλ ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι, ὅπποτε σπέρχοιεν ἄελλαι.
Ὡς ὃ μὲν ἔνθα κατέσχευε, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
285 Ὅφρ' ἔταρον θάπτει, καὶ ἐπὶ κτέρεα πτερύσσειν.
Ἄλλ' ὅτε δῃ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειαῶν ἔρος αἰπῶ

„ Verùm enim verò mortem omnibus æquè-gravem neque dii ipsi
 „ Etiam ab amato viro possunt arcere, quandocunque tandem
 „ Fatum perniciosum corripuerit longum-somnum-adferentis mortis.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Mentor, ne ampliùs hæc differamus, mœsti licèt;
 „ Illi verò non ampliùs reditus verus, sed ei jam
 „ Moliti sunt immortales mortem & fatum atrum.
 „ Nunc verò volo rem aliam inquirere & interrogare
 „ Nestorem, quoniam novit jura & prudentiam præ aliis:
 „ Ter enim jam ipsum dicunt imperâsse sæculis virorum,
 „ Aded mihi immortalibus similis videtur aspectu.
 „ O Nestor Nelide, tu verò verum dic;
 „ Quomodo mortuus est Atrides latè imperans Agamemnon?
 „ Ubi Menelaus erat? Quam verò illi machinatus est mortem
 „ Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multò præstantiorem.
 „ Annon in Argo erat Achaïco *Menelaus*? an alicubi alibi
 „ Errabat apud homines, ille verò sumpto-animo interfecit?
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;
 „ Profectò ego tibi, fili, vera omnia dicam.
 „ Sanè quidem hoc ipse suspicèris, quemadmodum evenerit:
 „ Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset
 „ Atrides, è Troja profectus, flavus Menelaus;
 „ Sanè ei neque mortuo fusilem terram superfudissent,
 „ Sed certè canesque & aves comedissent
 „ Jacentem in campo procul ab urbe; neque ullà ipsum
 „ Deplorâisset Achivarum: valdè enim ingens molitus est facinus!]
 „ Nos etènim illic [*in Troja*] multa obeuntes certamina,
 „ Sedebamus; ille verò securus in fecessu Argi equos-pascentis
 „ Multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis:
 „ Et sanè primò quidem abnuebat facinus indignum
 „ Nobilis Clytemnestra; (mente enim utebatur bonà:
 „ Aderat enim & cantor vir, cui plurimùm mandabat
 „ Atrides, ad Trojam proficiscens, servare uxorem.) (retur,
 „ Sed cùm jam ipsum [*Ægisthum*] fatum deorum irretivit ut-domà-
 „ Tum verò cantorem quidem ductum in insulam desertam,
 „ Dereliquit avibus capturam & prædam fieri;
 „ Ipsam verò volens volentem duxit suam in domum.
 „ Multa autem femosa adolebat deorum super sacra altaria;
 „ Multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 „ Perfecto magno opere, quod nunquam sperâisset in animo.
 „ Nos quidem simul navigabamus à Troja profecti,
 „ Atrides [*Menelaus*] & ego, amicè affecti invicem:
 „ Sed cùm ad Sunium sacrum pervenissimus, promontorium Athe-
 „ Illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo (narum,
 „ Suis mitibus telis aggrediens occidit,
 „ Clavum in manibus currentis navis tenentem,
 „ Phrontin Onetoridem; qui vincebat genus hominum.
 „ In nave gubernanda, quoties ingruebant procellæ,
 „ Sic ille quidem illic detentus est, deproperans licèt iter,
 „ Ut socium sepeliret, & inferias ei ferret.
 „ Sed quando jam & ille, profectus super obscurum pontum
 „ In navibus cavis, Malearum montem excelsum

„ Pervenit

- Ἰξε θέων, τότε δὴ συγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐφρόσατο, λυγίων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμέναια χεῦε,
 290 Κύματ' αὖ τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
 Ἥχι Κύδωνες ἐναίον, Ἰαροδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Ἐςί δέ τις λισσὴ, αἰκεία τε εἰς ἄλλα πέτρη
 Ἐσχατὴν Γόρτυνας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 295 Ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὤθει
 Ἐς Φαισόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 Ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 Κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νῆας κυανοπρωρείους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε Φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν αἰγείρων,
 Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐκπαστο οἰκοβί λυγρὰ,
 Κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης
 Τῷ δέ οἱ οὐδοσάτῃ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέξης
 Ἀψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολέμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάσων Ἀργείοισιν
 310 Μητρός τε συγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο·
 Αὐτῆμαρ δὲ οἱ ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθες ἄειραν.
 Καὶ σὺ, Φίλος, μὴ δῆθ' ἀδμων ἄπο τῆλ' ἀλάληστο,
 Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 Οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα Φάγῳσι
 Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίνην ὁδὸν ἔλθης.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἀνῶγα
 Ἐλθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποίτο γε θυμῷ
 320 Ἐλθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
 Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε, δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, σὺν νῇ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 Εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πέρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 Παρ δέ τοι νῆες ἱμοὶ, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
 Ἐς Λακεδαιμόνα διᾶν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 Ψεῦδες δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥλιος δ' ἄρ' ἔδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθι.
 330 Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 Ἄλλ' ἄγε, τάμεντε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 Ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
 Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμιθα· τοιο γὰρ ὥρη.
 335 Ἦδη γὰρ Φάος οἶχετ' ὑπὸ ζέφῳ· οὐδὲ ἔοικε
 Διθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαλασσίμην, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἥ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἐκλυον αὐδησάσῃς.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 Καῦρον δὲ κρητῆρας ἐπιστάσαντο ποταῖο·

„ Pervenit currens, tum verò invisum iter latè-sonans Jupiter
 „ Destinavit: stridulorumque ventorum flatum immisit,
 „ Fluctusque tumidos ingentes, æquales montibus.
 „ Illic disjunctis navibus, has quidem Cretæ admovit;
 „ Ubi Cydones habitabant, Jardani circa fluenta.
 „ Est autem quædam lævis, excelsaque in mari petra,
 „ Ad fines Gortynis; in obscuro ponto:
 „ Huc Auster ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pellebat
 „ In Phæstum: parvulus autem lapis ingentem fluctum impedit.
 „ Hæ quidem huc venerunt; vix autem effugerunt mortem
 „ Viri: at naves sanè ad saxa fregerunt
 „ Fluctus: cæterùm quinque naves cæruleis-proris
 „ Ægypto admovit ferens ventusque & unda.
 „ Sic ille quidem ibi plurimum victum & aurum congregans,
 „ Errabat cum navibus apud alterius-linguæ homines.
 „ Interea verò ista Ægisthus molitus est domi tristia,
 „ Occiso Atridæ: Iubaæus autem est populus sub illo.
 „ Septennio verò is imperavit divitibus Mycenis:
 „ Octavo verò anno ei in-perniciem venit nobilis Orestes
 „ Rursus ab Athenis; occidit autem patris-interfectorem,
 „ Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum-interfecerat.
 „ Atque hic cum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulchralem Argi-
 „ Matrisque invisæ & imbellis Ægisthi: (vis
 „ Eodem verò die e-supervenit bello strenuus Menelaus,
 „ Plurima bona ducens, quantum scilicet ei naves onus ferre-pota-
 „ Et tu, amice, ne diutius à domo longè erres, (rant.
 „ Bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 „ Adèd superbis; ne tibi omnia devorent
 „ Bonis divisis, tu verò vanum iter feceris.
 „ Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & jubeo te
 „ Proficisci; ille enim nuper aliunde venit
 „ Ex iis hominibus, unde non speraret in animo
 „ Se-rediturum, quemcunque primùm abegerint procellæ
 „ In pelagus tam vastum: unde utique nec aves
 „ Intra annum venire possunt, quoniam ingens, horrendumque.
 „ Sed ito nunc, cum nave tua & tuis sociis:
 „ Sin velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque & equi,
 „ Aderunt tibi etiam filii mei, qui tibi duces erunt
 „ Ad Lacedæmonem nobilem, ubi flavus Menelaus.
 „ Ora autem eum ipsum, ut vera dicat:
 „ Mendacium verò non dicet: valdè enim prudens est.
 „ Sic dixit: sol autem occidit & tenebræ advenerunt.
 „ Inter hos verò & dixit dea cælia Minerva;
 „ O senex, profectò hæc rectè dixisti:
 „ Sed agite, secate quidem linguas, & miscete vinum,
 „ Ut Neptuno & aliis immortalibus
 „ Ubi libaverimus, lectum curemus; ejus enim hora adest.
 „ Jam enim lumen ivit sub occasum; neque decet
 „ Diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 „ Dixit sanè Jovis filia; hi verò auscultârunt locutæ.
 „ Iplis autem præcones aquam manibus infuderunt;
 „ Juvenes verò crateras coronârunt potu;

- 340 Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι διαπέεσι.
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιττάμενοι δ' ἐπέλειπον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἦελε θυμός,
Δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλεμάχος θεοειδής
Ἀμφω ἴσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
- 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσῃ, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θεὸν ἐπὶ νῆα κίεῖτε,
Ὡς τεῦ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, ἢ πενιχροῦ,
Ὡς οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
- 350 Οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς, οὔτε ξείνισιν, ἐνευδεῖν.
Αὐτὰρ ἐμὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Νηὸς ἐπ' ἱερύφιν καταλέξεται, ὄφρ' αὖ ἔγῳ γε
Ζῶα' ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
- 355 Ζεῖνους ξεινίξιν, ὅσιν κ' ἐμὰ δώμαθ' ἱκνῆται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Εὐ δὴ ταῦτά γ' ἔφασκε, γέρον Φίλιε· σοὶ δὲ εἴκοις
Τηλεμάχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔδεται, ὄφρα κεν εὖδῃ.
- 360 Σοῖαίη ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἑταίρους, εἴπω τε ἱερὰ.
Οἷός γάρ μετι τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι.
Οἱ δ' ἄλλοι Φιλότῃτι νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται.
Πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
- 365 Ἐνθα κε λεγαίμην κοίλῃ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ.
Νῦν αὐτὰρ ἦνθεν μετὰ Κανίκωνας μεγαθύμους.
Εἰμ', ἔνθα χρεῖός μοι ἐφέλλεται, αὐτὶ νέον γε,
Οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τῶρον, (ἐπεὶ τέον ἔμετο δῶμα,)·
Πένεφον σὺν διφρῷ τε καὶ νιῖ'· δὸς δὲ οἱ ἵππους.
- 370 Οἱ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ καρτὸς ἄριστοι.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπίθῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Φῆν' εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίς, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφ'ατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν.
- 375 Ὡς Φίλος, οὐ σε εὐλοπα κακὸν καὶ ἀναλκὴν ἐσέσθαι,
Εἰ δὴ τρι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις ὁδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειν Τριτογένεια,
Ἡ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
- 380 Ἀλλὰ, Ἄνασσ', ἴληθι, δίδαθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.
Αὐτῷ, καὶ παῖδεσσι, καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βούνῃν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν εὐπῶ ὑπὸ ζυγόν ἠγάγευ ἀνήρ.
Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χερσὸν κέρασιν περιχεύας.
- 385 Ὡς ἔφ'ατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Τοῦτω δ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
Τιάσιν, καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
Ἄλλ' ὅτε δῶμαθ' ἴκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,
Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
- 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἔλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσι
Οἶνον ἡδυπότιον, τὸν ἐνδρακτῶ ἐνικυτῶ.

Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis;
 Linguas autem in ignem conjecerunt, surgentesque, libarunt.
 Cæterum postquam libarant, biberantque quantum desiderabat ani-
 Tum verò Minerva & Telemachus deo-similis (mus,
 Ambo volebant cavam ad navem redire:
 Nestor autem contrà detinebat incessens verbis;
 „ Jupiter hoc prohibeat, & immortales dii alii,
 „ Ut vos à me celerem ad navem eatis,
 „ Tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 „ Cui neque lænæ neque stragula multa in domo,
 „ Quibus aut ipse molliter, aut hospites indormiant.
 „ At mihi adsunt lænæ & stragula pulchra.
 „ Nunquam certè hujus viri Ulyssis charus filius
 „ Navis in tabulatis cubaverit, dum ego
 „ Vixero; deinde verò liberi in ædibus linquantur,
 „ Qui hospites excipiant, quicumque ad meam domum venerit.
 Hunc autem rursus allocuta est dea cæcia Minerva;
 „ Benè sanè hæc dixisti, senex amice: tibi verò decet
 „ Telemachum parere, quoniam longè melius sic.
 „ Verùm ille quidem nunc te sequatur, ut dormiat
 „ Tuis in ædibus; ego autem ad navem nigram
 „ Vado, ut confirmem socios præcipiamque singula:
 „ Solus enim inter illos senior gloriôr esse,
 „ Cæteri verò ob amicitiam juniores viri sequuntur
 „ Omnes æquales-ætate magnanimi Telemachi.
 „ Illic cubaverim cavâ in navi nigrâ
 „ Nunc: sed manè ad Cauconas magnanimos
 „ Ibo, ubi debitum mihi debetur, neque sanè novum;
 „ Neque exiguum: tu verò hunc, (quoniam tuam venit ad domum),
 „ Mitte cum curru & filio: daque ei equos,
 „ Qui tibi celerrimè currendo, & robore fortissimi.
 Sic utique locuta abiit cæcia-oculos-Minerva,
 Aquilæ similis: stupor autem cepit omnes videntes.
 Admirabatur etiam senex, ut vidit oculis:
 Telemachiqueprehendit manum, verbumque dixit, & locutus est:
 „ O amice, haud te opinor ignavum & imbellem fore,
 „ Siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 „ Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,
 „ Quàm Jovis filia prædatrix Pallas,
 „ Quæ tibi & patrem eximium inter Achivos honorabat.
 „ At, Regina, propitia sis; daque mihi gloriam eximiam,
 „ Ipsâ, & filijs, & venerandæ uxori:
 „ Tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, latâ-fronte,
 „ Indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir.
 „ Hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixit supplicans, hunc autem audivit Pallas Minerva.
 Præibat autem Gerenius eques Nestor,
 Filiis & generis suis, suas ad ædes pulchras.
 Sed postquam ad ædes venissent inclytas regis,
 Ordine sedebant per sediliaque thronosque.
 His verò senex ubi-advenissent craterem miscuit
 Vini dulcis, quod undecimo anno

- "Ωξε ταμῖν, καὶ ἀπὸ κρηδεμνον ἔλυσε"
 Τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 Εὐχαιεῖ ἀποσπίνδων, κοῦρη Διὸς Αἰγιοχόιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος·
 Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμητε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 Τηλέμαχον, Φίλων-υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθέουσῃ ἱριδούπῳ·
 400 Πῆρ δ' ἄρ' ἑυμμελὴν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 "Ὅς οἱ ἐτ' ἡίδεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὐτὲ καθεῦθε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 Τῷ δ' ἄλοχος δέσπεινα λέχος πόρυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φάνη βοδὸδακτυλὸς Ἥως,
 405 Ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λήθαισιν,
 Οἱ δ' εἰσὼν προπάρειθε θυράων ὑψηλῶν,
 Λευκοὶ, ἀποσιλβόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔζεσκεν, θεῶφιν μῆσῳ ἀτάλαντος·
 410 Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμῖεις αἰδοσάδε βεβήκει.
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἔφικε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 Σκῆπτρον ἔχων· περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέοντο,
 Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες· Ἐχέφρων τε, Στράτιος τε,
 Περσεύς τ', Ἀρητὸς τε, καὶ ἀντίθεος Θρασύμηδης·
 415 Τοῖσι δ' ἐπεὶ ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρας·
 Πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἀγόντες·
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρφαλίμῳ μοι, τέκνα φίλα, κρήνηναι ἔειδω,
 "Ὅφρ' ἦτοι πρῶτιστά θεῶν ἱλάσσομαι Ἀθήνην,
 420 Ἥ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλὰ γ' ὁ μὲν πεδίοι δ' ἐπὶ βουν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
 Ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
 Εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 Πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτο, λιπέτω δὲ δὴ οἴους·
 425 Εἰς δ' αὖ χρυσοχρόον Λαέρτεια δαῦρο κελύεσθω
 Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχευῇ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένεν αὐτοῦ ἀολλέες· εἰπάτε δ' εἴσω
 Δμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγκαλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 Ἐδρας τε, ζύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν εἰσέμεν ὕδωρ.
 430 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν· ἦλθε μὲν ἄρ' βοῦς
 Ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νηὸς εἰσης
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 "Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆνια, πείρατα τέχνης,
 Ἀκμονά τε, σφυραὶν τ', εὐποιήτόν τε πυράρχην,
 435 Οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 Ἴρων ἀντιώσασα· γέρον δ' ἱππολάτα Νέστωρ
 Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχευῖεν
 Ἀσκήσας, ἰν' ἀγαλμα θεὰ κεχαίροιο ἰδοῦσα.
 Βουν δ' ἀγέτην κερῶν Στράτιος καὶ διὸς Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητὸς ἐν αἰθεμόεντι λήβητι
 Ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο Φέρων· ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλαῖς
 Ἐν κανέῳ πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασύμηδης
 Ὄξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρῖστατο, βουν ἐπικόψων.

Apernit proma, & operculum dempsit:

Hujus senex craterem miscuit; plurimum verò Minervæ
Supplicabat libans filia Jovis Ægiœchi.

Cæterum postquam libarant, biberantque, quantum voluit animus,

Alii quidem decubitori abiérunt domum quisque:

Illic verò decumbere-fecit Gerenius eques Nestor

Telemachum, charum filium Ulyssis divini,

Tornatis in lectis sub porticu sonora:

Juxta eum verò bellicosum Pisistratum ducem virorum,

Qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.

Ipse verò dormivit in secessu domus excelsæ:

Huic verò uxor regina lectum præparavit & cubile.

Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,

Surrexit utique ex lecto Gerenius eques Nestor;

Egressusque sedit super politos lapides,

Qui illi erant ante fores excelsas,

Albi resplendentes unguento; quibus quidem antea

Neleus infidebat diis consiliarius par:

At ille quidem jamjam fato domitus ad inferos descenderat.

Nestor autem tum infidebat Gerenius, custos Achivorum,

Sceptrum tenens: circum autem filii frequentes congregabantur,

E thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,

Perseusque, Aretusque, & deo-par Thrasymedes:

His verò deinceps sextus Pisistratus venit heros:

Juxta autem Telemachum deo-similem collocârunt ducentes.

Illis verò sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor;

„ E vestigio mihi, filii chari, perficite voluntatem;

„ Ut scilicet primum inter deos propitiam-reddam Minervam,

„ Quæ mihi manifesta venit dei ad convivium celebre.

„ Verum alius quidem rus propter bovem eat, ut celerrimè

„ Veniat, adducat autem boum bubulcus vir.

„ Unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram

„ Omnes profectus socios ducat, relinquat verò duos solos:

„ Unus porro aurificem Laërceum huc jubeat

„ Venire; ut bovis aurum cornibus circumfundat.

„ Vos verò alii manete hic simul-omnes; mandate autem intus

„ Ancillis per domum inclytam convivium apparare,

„ Sediliaque, lignaque undique, & limpidam afferre aquam.

Sic dixit; illi autem omnes ministrabant: venit quidem bos

Ex agro, vènerunt etiam celeri à nave æquali

Telemachi socii magnanimi: venit porro faber,

Arma in manibus tenens fabrilia, instrumenta artis,

Incudemque, malleumque, benè-factamque forcipem,

Quibus scilicet aurum elaborabat: venit quoque Minerva,

Sacris adfutura: Senex autem eques Nestor

Aurum dedit: ille verò deinde bovis cornibus circumfudit

Ubi elaborasset, ut ornatum dea gauderet intuitu.

Bovem autem ducebant cornibus Stratius & nobilis Echephron.

Aquam autem ipsis Aretus in floribus-celato lebetes

Venit ex thalamo ferens: alterà verò gestabat molas

In canistro; securim autem bellicosus Thrasymedes

Acutam tenens in manu adstabat, bovem cælurus.

- Περσὺς δ' ἄμμιον εἴχε' γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 Χείρῃβ' αὖ οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλά δ' Ἀθήνη
 Εὐχετ' ἀπαρχάμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὐτίκα Νέστωρ υἱὸς, ὑπέρβυμος Θρασυμῆδης,
 "Ἥλασεν ἄγχι γᾶς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 450 Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὺς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Θυγατέρες τε, νυαὶ τε, καὶ αἰδοίη παρὰ κροίτις
 Νέστωρ, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 "Ἔσχον· αἰτάρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥηη, λίπε δ' ὅσπερ θυμὸς,
 Αἰψ' ἄρκ' μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 Πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δάπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίῃ δ' ἐπὶ σχίσσῃ ὁ γέρον, ἐπὶ δ' αἰδοῖα οἶνον
 460 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπάβωλα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆν' ἐκάη, καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 Μίσυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 "Ωπτων δ', ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλῇ Πολυκάστῃ,
 465 Νέστωρ ὀπλοτάτῃ θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Ἀμφὶ δὲ μιν Φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 Παρ' δ' ἄρα Νέστωρ ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
 Δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἰσθλοὶ ὄροντο,
 Οἶον ἰονοχοεῦντες ἐνὶ χρυσίοις διαπείσσειν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παῖδες ἱμοί, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους·
 Ζεῦ πάτερ, ὦφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πῆσσησιν ὁδοῖο.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλυὸν ἠδ' ἐπίθοντο·
 Καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὦφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 Ὅψα τε, οἷα ἔδουσι διотреφέες βασιλῆες.
 Ἄν' δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 Παρ' δ' ἄρα Νεστωρίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἠνία λάζετο χερσὶ·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην
 485 Ἔς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλον αἰπὺ πτολίεθρον.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύδεται τ' ἥλιος, σκιδαντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἔς Φηραί δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίτος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' αἶσαν· ὁ δὲ ταῖς παρ' ξεινία θῆκεν.
 Ἥαρος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Ἴππους τ' ἐξεύγνυντ', ἀνὰ δ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 Ἐκ δ' ἐλάσαν προθύροιο, καὶ αἰδοῦσθ' ἐριδούπου·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρὴ Φόρον· ἠνθα δ' ἔπειτα

Perseus autem vas-*sanguini-recipiendo* tenebat: senex autem eques
Aquamque molasque prælibabat: multumque Minervæ (Nestor
Supplicabat primitias-offerens, ex capite pilos in ignem conjiciens.

Cæterum postquam præcati sunt, & molas proiecērunt,
Statim Nestoris filius magnanimus Thrasymedes,
Feriit propè stans: securis autem abscidit nervos
Cervicales, solvitque bovis robur: cum clamore verò præcati sunt
Filixque nurusque, & pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
Hi quidem deinde sublatam *bovem* à terra spatiosa
Tenebant: cæterum mactavit Pisistratus dux virorum. (animus,

Ex illa autem postquam niger sanguis fluxisset, reliquissetque ossa
Celeriter dein ipsam dividerunt; statimque femora excidebant
Omnia ritè, adipeque cooperuerunt.

Postquam duplicaverant; super ea verò frustra-cruda-imposuerunt,
Adolebat autem super ligna-fissa senex, & insuper nigrum vinum
Libabat; juvenes verò juxta eum tenebant verna-quinque-cuspidum ma-
Cæterum postquam femora exusta erant, & viscera gustarant, (sibus.
Minutatim dein sequebantur cætera, & verubus transfixerunt,
Assabantque, acuta veruà in manibus tenentes.

Interea verò Telemachum lavit pulchra Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidæ.

Porro postquam lavisset, & unxisset pingui oleo,
Eique indusium pulchrum indidisset atque tunicam,
E lavacro is exiit, corpore immortalibus similis:
Juxta autem Nestorem profectus confedit, pastorem populorum.
Hi verò postquam assarant carnes exteriores, & detraxerant,
Epulabantur sedentes; deinde viri præstantes surgebant,
Vinum infundentes in aureis poculis.

Cæterum postquam potus & cibi desiderium exemerant,
Illis dein sermonis exordiebatur Gerenius eques Nestor;
„ Filii mei, agite, Telemacho pulchras-jubas-habentes equos
„ Jungite sub currum ducentes; ut conficiat iter.
Sic dixit, hi verò ei statim auscultarunt atque paruerunt:

Celeriterque junxerunt sub currum veloces equos.
Mulier verò proma panem & vinum imposuit,
Obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
Telemachus autem dein perpulchrum conscendit currum;
Juxta eum verò Nestorides Pisistratus, dux virorum,
In currumque conscendit, & habenas cepit manu:
Verberavitque ut-inirent-cursum; illi verò non inviti volarunt
In campum, reliqueruntque Pyli excelsum urbem.
Illi verò totà die quatiabant jugum utrinque tenentes.

Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes via.
Ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
Filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
Ibi verò noctem dormiverunt: illeque iis hospitalia apposuit.
Quando autem manè-genita apparuit rosea-digito Aurora,
Equosque junxerunt, currumque ornatu-varium conscenderunt,
Eque vestibulo agitarunt, & è porticu sonora: (volarunt.
Flagellavit autem *Pisistratus*, ut-inirent-cursum: illi verò non inviti
Venerunt autem in campum frugiferum: hic verò deinde

Ἦνον, ὁδὸν τοῖαν γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἴπποι.
Δύσετό γ' ἥλιος, σμίωντό τε πάσαι ἀγυαί.

Ὀ Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Δ.
Ρ Α Υ Ω Δ Ι Α Σ

Ἐπίθεσις.

ΠΑρὰ Μενελάῳ ξενισθεὶς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνησῆρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Κάλυψοι εἶη. Βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνησῆρων, περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. Παραμυθίζεται δὲ ἡ Ἀθηναῖ δι' οὐέρου τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημία δυσχεραίνουσαν, διὰ εἰδῶλου, ὁμοιωθεῖσα Ἰφίμῃ, τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

Δίλτα, μὰθ' ἀμφὶ πατὴρ παρ' Ἀτρεΐδα, λοχώμενος, υἱός.

- Ο**Ι δ' ἔξον κοίλῃ Λακεδαιμόνι κητώεσσαν.
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔησιν,
Τίτος ἦδ' θυγατρὸς ἀμύμονος, ὦ ἐνὶ οἴκῳ.
5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ἠΐξηνόρος υἱεὶ πέμπει
(Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετίλειον
Τὴν ἄρ' οὐκ ἐνὶ ἴπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι,
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικυτὲν, οἷσιν ἄνασταν.)
10 Τίτῃ δὲ Σπάρτῃσιν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπύθης,
Ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔγ' ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγένεατο παῖδ' ἑρατεινὴν
Ἐρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσεῆς Ἀφροδίτης.
15 Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερῆφες μέγα δῶμα
Γείτονες, ἦδ' ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοιδός,
Φορμίζων· δοῖα δὲ κυβιστήτῃ κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες εἰδένουν κατὰ μέσσην.
20 Τῷ δ' αὐτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἴππῳ,
Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
Στήσαν· ὁ δὲ προμολὼν ἰδετο κρείων Ἐτεωνεύς,
Ὅτρηνός θ' ἐρατοῦ Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἱμὲν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
25 Ἀγχού δ' ἰσάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσνύδα·
Εἶνω δὲ τινε τῷδε, διотреφὴς ὦ Μένελαί,
Ἄνδρες δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο εἵκτον.
Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφῶν καταλύσομεν ὠκείας ἴππους,
Ἥ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς καὶ Φιλίστη.
30 Τὸν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηβοΐδῃ Ἐτεωνεῦ,
Τοπρὴν, αἶταρ μὲν νῦν γε, παῖς ὤς, νῆπια βάζεις.
Ἥ μὲν δὲ τοῖ, ξενίῃ πολλὰ φερόντε

Ἄλλων

Conficiebant iter: usque aded extulerunt veloces equi.
Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

O D Y S S E Æ H O M E R I IV.
L I B R I

Argumentum.

Apd Menelaum hospitio exceptus cum Pisistrato Telemachus, nunciat ea, quæ in Ithaca à procis fiebant. Deinde narrat ipsi Menelaus de reditu Græcorum, & Protei vaticinio, per quod cognovit Agamemnonis mortem, quoddamque Ulysses apud Calypso esset. Sed proci consultant de Telemacho occidendo. Consolatur autem Pallas per somnium Penelopen, filii protectionem graviter ferentem, per simulachrum, similis facta Iphitimæ Penelopes forori.

Δ. Discit de patre ab Atrida infidiis circumdatus filius.

HI autem venerunt cavam Spartam amplam:
Ad domum autem agebant Menelai gloriosi.
Hunc verò invenerunt exhibentem nuptiale-epulum multis sodati-
Filii atque filiarum eximiarum, sua in domo. (bus,

Hanc quidem Achillis bellicosi filio mittebat:

(In Troja enim primum sponderat atque annuerat

Daturum se; illis verò dii nuptias perficiebant.

Eam utique ipse illuc cum equis & curribus mittebat ire,

Myrmidonum ad urbem inclytam, quibus imperabat.)

Filio autem ex Sparta Alectoris adducebat filiam,

Qui ei in senectute natus erat fortis Megapenthes,

E serva: Helenæ autem dii prolem non amplius dabant,

Ex quo semel genuerat filiam amabilem

Hermionem, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

Sic hi quidem epulabantur per sublimem magnam domum

Vicini, & amici Menelai gloriosi,

Oblectantes-se: inter eos verò cantabat divinus cantor,

Citharam pulsans; duoque saltatores inter eos

Cantum auspicantes saltabant in medio.

Cæterum in vestibulo ædium ipsique & equi,

Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius,

Steterunt: progressus autem vidit præstans Eteoneus,

Sedulus famulus Menelai gloriosi;

Ivitque annunciaturus per ædes pastori populorum:

Propè autem stans verba alata dixit;

„Hospites jam quidam isti, Jovis alumne ô Menelaë,

„Viri duo; proli verò Jovis magni similes-sunt.

„Sed dic, an ipsis solvamus veloces equos,

„An ad alium mittamus ire, qui eos amice excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus est flavus Menelaus;

„Non quidem stultus eras, Boëthide Eteoneu,

„Antea, at quidem nunc puer veluti, puerilia loqueris.

„Profectò jam nos, hospitalia multa depasti

- ἄλλων ἀνθρώπων, δὲ ὕρ' ἰκόμεθ', αἶκε ποθὶ Ζεὺς
 35 Ἐξοπίσω περ παύσῃ εἰζύος· ἀλλὰ λυ' ἵππους
 εἴνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς Φαίδῳ ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 Ὀτρηνούς θεράποντας ἅμ' ἑσπείσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππείῃσι· καί πῃσι,
 Παρ δ' ἔβαλον ζείας, ἀνὰ δὲ κρή λευκὸν ἔμειξαν·
 Ἀρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θυμάζον κατὰ δῶμα διοτρεφίος βασιλῆος.
 45 Ὡς γὰρ ἡελίου αὐγλὴ πέλεν, ἥδ' ἑληνῆς,
 Δῶμα καθ' ὕπερεφ' ἑς Μενελάου κυδαλίμιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐς ῥ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέσας, λούσαντο.
 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἄμωαι λούσαν καθ' ἥρισαν ἑλαίῳ,
 50 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας,
 Ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχοῶν ἐπέχευε Φέρουσα
 Καλῇ, χρυσαίῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λιβήτος,
 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 55 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίᾳ παρέθηκε Φέρουσα,
 Εἰδάτα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 Δαιτρός δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 Παντοίων· παρὰ δὲ σφίσι τίθει χρύσεια κύπελλα.
 τῷ καὶ διικνυμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου θ' ἄπτυσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἐπειτα
 Δείπνου πασσαμένῳ εἰρησόμεθ', οἳ τινες ἐσὼν
 Ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
 Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφῶν βασιλῆων,
 Σκιπτούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοισιν.
 65 Ὡς Φατο· καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν,
 Ὅππ' ἐν χερσὶν ἔλκε, τὰ ῥα οἱ γέρα πάρεθσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πέσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνει Νέστορος υἱόν,
 70 Ἀγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίεαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νεστορίδῃ, τῷ μῶν κεχαρισμένε θυμῷ,
 Χαλκοῦ τε σιροπῆν καδδῶματα ἠχέοντα,
 Χρυσῶν τε, ἡλέκτρον τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐδόθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.
 τοῦ δ' ἀγορεύοντος ἔμπτο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφίσι φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηυδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζητὶ βροτῶν οὐκ· ἂν τις ἐρίξοι
 (Ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δῶμοι καὶ κτήματ' ἔσσιν.)
 80 Ἀνδρῶν δ' ἦκεν τίς μοι ἰσσοῖται, ἥδ' αἰεὶ οὐκ,
 Κτήμασιν ἢ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 Ἠγαγόμεν ἐν νηυσὶ, καὶ ὀδοδάτῳ ἔτι ἤλθον·
 Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπὰς θ' ἰκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἑρεμβούς,
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνης ἄφαρ κίρακοι τρέφουσι...

„ Aliorum virorum, huc venimus; sicubi Jupiter
 „ In posterum saltem liberarit ab ærumna: sed solve equos
 „ Hospitum, ipsosque introduc ad epulandum.
 Sic ait: ille verò ex domo proruit, vocabatque alios
 Sedulos famulos, unà ut sequerentur seipsum.
 Hi verò equos quidem solverunt sub jugo sudantes:
 Et hos quidem alligârunt ad equina præsepia,
 Apponebantque avenas, & hordeum album admiscuerunt;
 Currus verò posuerunt ad parietem collucentem:
 Ipsos porrò duxerunt in augustam domum: hi autem videntes
 Admirabantur per domum Jovis-alumni-regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 Domum per excellam Menelai gloriosi.
 At postquam oblectati sunt videndo oculis,
 Ad labra descendentes perpolita, lavârunt.
 Hos verò postquam ancillæ lavârunt & unxerant oleo,
 Circùmque chlœnas villosas posuerant *ipsis* atque tunicas;
 In thronos utique confederunt *ii* juxta Atridem Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio fundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebete,
 Ad lavandum: juxta verò politam extendit mensam.
 Cibum verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa imponens, largiens de præsentibus:
 Coquus autem carniûm lances proposuit sublatas
 Diverfarum: ipsisque apposuit aurea pocula.
 Hos etiam dextrâ prehensens allocutus est flavus Menelaus;
 „ Cibumque gustate, & gaudete: cæterum deinde,
 „ Cœnam cùm-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 „ Hominum: non enim vestrorum utique genus periit parentum,
 „ Sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 „ Sceptriferorum: quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic ait, & ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 Affata in manibus eligens, quæ sibi munera apposuerant ipsi.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Cæterum postquam potûs & cibi desiderium exemissent,
 Tum verò Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 Propè admoto capite; ut ne audirent alii;
 „ Considera, Nestoride, meo charissime animo,
 „ Ærisque splendorem, per domum sonoram,
 „ Aurique, electrique, & argenti, atque eboris.
 „ Jovis utique talis est Olympii intûs aula.
 „ Quanta hæc infinita multa! Admiratio me capit intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 Et ipsos compellans, verba alata dixit:
 „ Filii chari, sanè cum Jove mortalium haud ullus contenderit:
 „ (Immortales enim ejus ædes & possessiones sunt.)
 „ Hominum verò aut aliquis mihi contendat, aut non,
 „ Opibus: certè enim multa passus & multùm vagatus
 „ Adduxi in navibus, & octavo *demum* anno veni:
 „ Ad Cyprum, Phœnicemque, & Ægyptios vagatus,
 „ Æthiopasque adii, & Sidonios, & Erembos,
 „ Et Libyam, ubi utique agni protinûs cornuti sunt.

- Τρεῖς γὰρ τίκτει μῆλα τελεισφόρον εἰς ἱνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ' ἐπιδεύης, οὔτε τι ποιμὴν,
 Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὔδ' ὅ γλυκεροῖο γάλακτος.
 Ἄλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιτηκτόν γαλα θησθαι.
 90 Ἐως ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίον συνάγειραν
 Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεινε,
 Λάβην, ἀνωῖσι, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οὔτοι χαίρων τείσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει' ἀκούεμεν, οἳ τινες ὕμιν
 95 Εἰσὶν' ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 Εὐ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὦν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 Ναίειν; οἳ δ' ἄνδρες σφοῖ ἔμμεναι, οἳ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἕκας Ἀργεὺς ἱπποβότοιο.
 100 Ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν οὐδύρομενος καὶ ἀχέων,
 Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν;
 Ἄλλοτε μὲν τε γόῳ Φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Πάυομαι· αἰψὲρ δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
 Τῶν πάντων οὐ τοσσόν οὐδύρομαι, ἀχνυμένος περ,
 105 Ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἰδωδὴν
 Μνωσμένῳ· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 Αὐτῷ κῆδ' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 Κεῖνον, ὅπως δὴ σκρὸν ἀποιχεται· οὐδ' τι ἴδμεν.
 110 Ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. Ὀδύρονται νῦν που αὐτόν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς Φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἴμερον ὤρσε γόοισι.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμαὶδὲ βάλε, πατὴρ ἀκούσας,
 115 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνάσχω
 Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νύσσε δὲ μιν Μενελάος.
 Μερμήριζε δ' ἐπειτα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἥ μιν αὐτὸν πατὴρ εἴσσει μνησθῆναι,
 Ἥ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιοτο.
 120 Ἐως ὁ ταυτ' ὤρμαινε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
 Ἠλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκνία.
 Τῇ δ' ἄρ' αἶμ' Ἀδρήτη κλισίῃ ἐύτυχτον ἔθηκεν.
 Ἀλκίππῃ δὲ τάπητα Φερεν μαλακοῦ ἱρίοιο.
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον Φέρε, τόν οἱ ἔδωκε
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται.
 Ὅς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσπαμίνθους,
 Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὐτ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλισμα δῶρα,
 Χρυσῇν τ' ἡλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκνηλον ὅπασσεν,
 Ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν γὰρ οἱ ἀμφίπολος Φυλῷ παρέθηκε Φέρουσα,
 Νῆματος ἀσκητοῖο βιβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 Ἠλακάτῃ τετάνυστο, ἰοδνεφὶς εἶρος ἔχουσα.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρηνυς ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦν' ἐπίσσει πόσιν ἱρίων ἕκαστα

„ Ter enim pariunt oves integrum per annum.
 „ Ibi quidem neque herus indigens est, neque omninè pastor,
 „ Casei & carniū, neque dulcis lactis:
 „ Sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 „ Dum ego circa illa multas facultates colligens
 „ Errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 „ Clām, ex-improvīso, dolo pernicioſæ uxoris.
 „ Aded nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 „ Et ex patribus ista debetis audivisse, quicunque vobis
 „ Sint: quandoquidem valdè multa passus sum, & perdidī domum,
 „ Perquā habitantibus commodam, continentem multa & pretiosa.
 „ Quorum utinam vel tertiam habens in ædibus partem
 „ Habitarem; viri autem salvi essent, qui tum perierunt
 „ Troja in lata, longè ab Argis equis apto.
 „ Sed tamen omnes quidem lugens & deflens,
 „ Crebrò domi desidens nostræ,
 „ Interdum quidem luctu mente oblector, interdum verò rurſus
 „ Quiesco: cita nempe satietas molesti luctus.
 „ Horum omnium-causā non tantum lugeo, vexatus licet,
 „ Ut unius-gratiā, qui utique mihi somnum invisum-facit & cibum
 „ Recordanti: quoniam nullus Græcorum tanta elaboravit,
 „ Quanta Ulyſſes elaboravit & pertulit: huic autem destinatum erat,
 „ Ipsi dolores ut-essent, mihi verò mœror semper gravissimus
 „ Ejus-causā; quoniam diu longè abest; neque quid scimus,
 „ Vivatne ille, an mortuus sit. Deflent utique illum
 „ Læertesque fenex, & prudens Penelope,
 „ Telemachusque, quem reliquit recens-natum in domo.
 Sic ait: huic autem ob patrem desiderium excitavit luctus.
 Lachrymam verò à palpebris humi demisit, de-patre audiens,
 Chlænam purpuream oculis prætendens
 Utrāque manu: observavit autem ipsum Menelaus;
 Deliberavitque deinde in mente & in animo,
 An eum ipsum patris fineret meminisse,
 An prior interrogaret, singulaque diceret.
 Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Helena ex thalamo odorifero excelſo
 Egredia est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis:
 Huic autem statim Adraſta sellam benè-factam apposuit:
 Alcippe verò tapetem ferebat mollis lanæ:
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Ægyptiacis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent:
 Qui Menelao dedit duo argentea labra,
 Geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum verò insuper Helenæ uxor dedit pulchra dona,
 Aureamque colum, calathumque sub-rotatum præbuit,
 Argenteum, auro verò labia munita erant.
 Hunc utique ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 Filo elaborato repletum: cæterum super eum
 Colus extensa erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem *Helena* in sella, scabellum verò sub pedibus erat.
 Continuo autem illa verbis maritum interrogabat singula;

„ Sci-

- Ἰδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, οἳ τινες οἶδε
 Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 Ψεύσονται, ἢ ἔτυμον ἔρῳ; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γὰρ πῶ τιτὰ Φημι εἰκότα ᾧδε ἰδέσθαι
 Οὐτ' ἀνδρ', οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσδράσασθαι,)
 ὧς ἔδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱὸς εἴκοι
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ σῆκῳ
 145 Κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμῷ κρυώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ κῆα, γυναῖκα, ὥς σὺ εἴπεις·
 Κείνο γὰρ τοιοῦτο πόδες, γαῖαι δέ τε χεῖρες,
 150 Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλὴ τ', ἐφ' ὧ περθεῖ τε χροῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μνηστῆρας ἀμφ' Ὀδυσσῆι,
 Μυθεόμην, ὅσα κείνος ῥιζύσας ἐμόγησεν
 Ἀμφ' ἐμοὶ αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἵβει,
 Κλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστωρίδης Πεισίστρατος ἀντίον νῦδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κεῖνός μιντοῖ ὅδ' υἱὸς ἐγῆτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
 Ἀλλὰ σάοφρων ἐστὶ, νειμισσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὅδ' ἔλθων τε πρώτων, ἐπισβολίας ἀγαθαίνειν
 160 ἄντα τίθεν, τοῦ γὰρ, θεοῦ ὡς, τερπόμεθ' ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τῷ ἅμα πομπὴν ἔπεσθαι ἔλδeto γὰρ σε ἰδέσθαι.
 Ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται, ἥ τι ἔρχον,
 Πολλὰ γὰρ ἀλλοτ' ἔχει πατὴρ καὶ οἰχομένοιο,
 165 Ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσπλητῆρες ἔωσιν·
 ὧς νῦν Τηλεμάχῳ, ὃ μὲν οἴχεται, οὐδ' οἱ ἄλλοι
 Εἰς, οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλαλκοῖεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ὡ πόποι, ἢ μάλα δὴ Φίλειον ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 Ἰκέθ', ὃς εἵνεκ' ἐμῷ πολεὺς ἐμόγησεν αἰθλούς·
 Καὶ μιν ἔφην ἐλθόντα Φιλοσέμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπὲρ ἄλλα νέστον ἔδωκε
 Νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύτοπα Ζεὺς,
 Καὶ κεν οἱ Ἀργεῖ νῆαυτα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτενξαι,
 175 Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκνῳ ᾧ,
 Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλοπάξας,
 Αἰ περιβάμετάουσιν, ἀγάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ πε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἱμισυόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 Ἄλλο διέφρινεν Φιλέοντί τε τερπομένῳ τε,
 180 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαιν νέφος ἀμφεκακλύψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 Ὃς κείνον δυσπῆλον ἀνέστιμον οἶον ἔθηκεν.
 ὧς Φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἔμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖν Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 Κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 Οὐδ' ἄρα Νέστωρ υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ἔσσε
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 Τὸν ἔ' Ἦους ἐκτεῖνε Φαιῆς ἀγλαὸς υἱός.
 Τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπειτα πτερύοντ' ἀγόρευεν·

„ Scimusne jam, Menelaë Jovis alumne, quinam hi,
 „ Hominum glorientur venisse nostram domum?
 „ Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.
 „ Nondum enim *me* ullum puto similem adeò vidisse
 „ Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aspicientem;)
 „ Ut iste Ulyssis magnanimi filio similis
 „ Telemacho, quem reliquit recens-natum in domo
 „ Ille vir, quando mei inverecundæ gratiâ Achivi
 „ Venistis ad Trojam, bellum sævum excitantes.
 Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 „ Sic nunc & ego existimo, ut tu conjicis:
 „ Illius enim ejusmodi pedes, ejusmodique manus,
 „ Oculorumque jactus, caputque, & superne comæ.
 „ Et nunc sanè ego recordatus Ulyssis,
 „ Loquebar, quantas ille ærumnas patiens toleraverit
 „ Pro me: at hic amaram à palpebris lachrymam stillabat,
 „ Chlænam purpuream oculis obtendens.
 Hunc verò rursus Nestorides Pisistratus contrà allocutus est;
 „ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,
 „ Illius quidem hic filius est verè, quemadmodum dicis;
 „ Sed modestus est, indignumque putat in animo,
 „ Huc profectus primùm, interpellationes proferre
 „ Coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 „ Cæterùm me præmisit Gerenius eques Nestor,
 „ Hunc simul comes ut-sequerer; cupiebat enim te videre,
 „ Ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 „ Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius absentem,
 „ Domi sibi, cui non alii auxiliatores sunt:
 „ Sic nunc Telemacho *est*: hic quidem abest, neque ei alii
 „ Sunt, qui per populum avertant calamitatem.
 Hunc autem vicissim respondens allocutus est flavus Menelaus;
 „ Papæ! certè perquam-amici viri filius meam domum
 „ Venit, qui mei gratiâ plurima subiit certamina:
 „ Atque ipsum cogitabam *huc*-profectum *me* amicè-excepturum præ-
 „ Argivos, si nobis super mare reditum dedisset (ter alios
 „ Navibus velocibus fieri Olympius latè-tonans Jupiter.
 „ Et sanè ei in Atgo condidissem urbem, & ædes ædificassem,
 „ Ex Ithaca adducto cum facultatibus & filio suo,
 „ Et omni populo, unâ urbe evacuata,
 „ Earum quæ circum-habitantur, imperanturque à me ipso.
 „ Et crebrò hic existentes unâ-fuissemus-versati: neque nos
 „ Aliud diremisset amantesque oblectantesque *nos*,
 „ Antequam mortis nigra nebula obtexisset.
 „ Sed hæc quidem futurum erat, ut invideret deus ipse,
 „ Qui illum infelicem absque-reditu solum reddidit.
 Sic ait: his verò omnibus desiderium excitavit luctus.
 Flebat quidem Argiva Helena ex-Jove-nata;
 Flebat etiam Telemachusque & Atrides Menelaus:
 Neque sanè Nestoris filius absque-lacrymis habebat oculos;
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi;
 Quem scilicet Auroræ interfecit splendida inclytus filius:
 Hujus ille recordatus verba alata dixit;

„ Atride,

- 190 Ἀτρεΐδῃ, περί μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέσφω Φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σείῃ
 Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρείομεν.
 Καὶ νῦν, εἴτι που ἐστὶ, πίθοιά μοι· σὺ γὰρ ἔγωγε
 Τέρπῃμ' ὀδυρόμενος μεταδέρπῃς· ἀλλὰ καὶ Ἥως
- 195 Ἔσσεται ἡριγένεια νεμεσσάμαι γε μὲν οὐδὲν
 Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον οἰζυροῖσι βροτοῖσι,
 Κείρασθαι τε κέλην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἔμῃς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος
- 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναί· σὺ γὰρ ἔγωγε
 Ἦντησ', οὐδὲ ἴδον' περί δ' ἄλλων Φασι γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, περί μὲν θέειν ταχύν, ἠδὲ μαχητήν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
- 205 Εἴποι καὶ βέβηκε, καὶ ὅς προγενέστερος εἴη
 (Τοῖου γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.
 Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὧς τε Κρονίων
 Ὀλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε.
 Ὡς νῦν Νέσφοι δῶκε διαμπερὲς ἥματα πάντα,
- 210 Αὐτὸν μὲν λιπαρὸς γηρασκόμεν ἐν μεγάροισιν,
 Τίτας αὖ πινυτούς τε καὶ ἐγχεσιν εἶναι ἀρίστους.)
 Ἡμεῖς δὲ κλυθμὲν μὲν ἰάσσομεν, ὅς πρὶν ἐτύχθη
 Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσσονται
- 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἑμῷ, δίκαιπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 Ὅτρηρός θειράπων Μενέλαου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
- 220 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε Φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 Ναπηνθὲς τ' ἀχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων·
 Ὅς τὸ καταβρέξεϊεν, ἔπην κρητῆρι μίγξει,
 Οὐκ ἂν ἐφθμέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 Οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖή μῆτηρ τε πατήρ τε,
- 225 Οὐδ' εἰ οἱ προπαρσίθεν ἀδελφεὸν, ἢ Φίλον υἷον,
 Χαλκῷ δηϊώων, ὃ δ' ἐφθαλμοῖσιν ὄρετο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε Φάρμακα κρηττέντα,
 Ἔσθλα, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράποιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα Φέρει ξειδώρος ἄρουρα
- 230 Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλα μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.
 Ἰπτρός δὲ ἔκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
 Ἀνθρώπων· ἧ γὰρ Παιηονός εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
 Ἐξαῦτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν
- 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, διοτρεφεῖς, ἠδὲ καὶ οὔδε
 Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, (αὐτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ
 Ζεὺς ἀγαθόν τε κακὸν τε δίδοι· δύναται γὰρ ἅπαντα.)
 Ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροις,
 Καὶ μῦθοις τέρπεσθε· ἰοικότα γὰρ καταλίσσω.
- 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι εὐδ' ὀνομήνῳ,

„ Atride , suprà quidem alios mortales te prudentem esse
 „ Nestor dicebat senex ; quando mentionem faceremus tui
 „ Suis in ædibus , & nos mutuò alloqueremur.
 „ Quare nunc , si fortè licet , pareas mihi ; non enim ego
 „ Delector flens inter-cœnandum : sed & Aurora
 „ Aderit manè-genita : molestè quidem neutiquam fero
 „ Deslere *eam* , quicumque mortuus fuerit mortalium , & fatum ob-
 „ Hic nimirum & honos solus est miseris mortalibus , (ierit.
 „ Tondereque sibi comam , profundereque lachrymas à genis.
 „ Etenim meus mortuus est frater , nentiquam ignavissimus
 „ Argivorum : debes autem tu nosse : non enim ego
 „ Congressus sum , neque vidi : supra autem alios dicunt fuisse
 „ Antilochum , suprà quidem currendo velocem , atque bellatorem.
 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus :
 „ O amice , quandoquidem talia dixisti , quæcunque prudens vir
 „ Diceret & faceret , etiam qui major-natu esset :
 „ (Talis enim & patris es , quare etiam sapienter loqueris.
 „ Facilè autem conspicua est proles viri ; cui Saturnius
 „ Felicitatem destinaverit & uxorem-ducenti & nascenti.
 „ Quemadmodum nunc Nestori dedit perpetuò diebus omnibus ,
 „ Ipsum quidem molliter senescere in ædibus ,
 „ Filios porrò prudentes , & hastà esse optimos.)
 „ Nos verò fletum relinquemus , qui priùs incidit :
 „ Cœnæ autem rursus memores sumus , manibusque aquam
 „ Infundant : sermones autem etiam manè erunt
 „ Telemacho & mihi , ad colloquendum invicem.
 Sic ait : Asphalion verò aquam manibus infundebat ,
 Sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Hi verò ad cibos paratos appositos manus extendebant :
 Tum verò aliud cogitavit Helena è Jove nata :
 Protinus utique in vinum misit medicamen , unde bibebant ,
 Luctui iræque adversum , malorum oblivionem-inducens omnium :
 Qui illud biberit , postquam crateri mixtum fuerit ,
 Non totà-die profuderit lachrymas per genas ,
 Neque si ei mortui fuerint materque paterque ;
 Neque si ei coràm fratrem , aut charum filium ,
 Ferro trucidârint , ipse verò oculis viderit.
 Talia Jovis filia habebat medicamina efficacia ,
 Bona , quæ ei Polydamna præbuit Thonis uxor ,
 Ægyptia ; ubi plurima producit alma terra
 Medicamina , multa quidem bona mixta , multa autem perniciofa.
 Medicus verò unusquisque peritus supra omnes
 Homines : sanè enim Pæonius sunt ex generatione.
 Cæterùm postquam immiserat , jusseratque vinum fundere ,
 Denuò verbis excipiens allocuta est ;
 „ Atride Menelaë , à-Jove-nutrite , atque etiam hi
 „ Virorum fortium filii , (enim verò Deus alias in alium
 „ Jupiter bonumque malumque dat ; potest enim omnia :)
 „ Sanè nunc convivamini , sedentes in ædibus ,
 „ Et sermonibus delectamini : convenientia enim ordine-dicam .
 „ Omnia quidem non ego enarrare queam , neque nominare ,

- Ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασιφρόνης εἰσὶν ἄσθλοι·
 Ἄλλ' ὅσον τὸδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 Διμῶ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῆσαν αἰχμηλῆσι δαμάσσας,
 245 Σπῆρα καὶ ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆι ἱσκάς,
 Ἀνδρῶν δυσμενῶν κατέδω πόλιν εὐρυκύναι.
 Ἄλλῃ δ' αὐτὸν Φωτὶ κατακρύπτων ἦσπε
 Δέκτη, ὅς οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τῷ ἱμελος κατέδω Τρώων πόλιν· οἱ δ' ἀβάκησαν.
 250 Πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷα ἀνέγκων τοῖον ἔοντα,
 Καὶ μιν ἀνηράτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλείπειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγων ἑλόνει καὶ χρεῖον ἑλάει,
 Ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμους καρτερόν ἔρειν,
 Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναΦθίαι,
 255 Πρὶν γὰρ τὸν εἰς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι.
 Καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων πτεῖνας ταυαήκεϊ χαλκῷ,
 Ἦλθε μετ' Ἀργείους· κατὰ δὲ Φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρῶαι· λίγ' ἐκώκων· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 Χρῆσθ'· ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι.
 Ἄψ' οἰκνὸν ἄτην δὲ μέγιστον, ἦν Ἀφροδίτῃ
 Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλος ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, βάλαμέν τε, πόντιν τε,
 Οὐ τεν δυνόμενον, οὔτ' αἶρ' ὀρένας, οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδη μὲν πρῶτον εἰάειν· βουλήν τε νόον τε
 Ἀνδρῶν ἥρων, πολλὴν δ' ἐπεληλυθα γαίαν·
 Ἄλλ' οὐπω τοιοῦτον ἔγαν' ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 Οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασιφρόνης ἔσπε φίλον κῆρ·
 Οἷον καὶ τὸδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ.
 Ἰδὼν ἐνὶ ἔξῳ, ἐν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι Φρόνιν καὶ κῆρα Φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελυσσόμεναι δέ σ' ἐμελλες
 275 Δαίμων, ὃς Τρώεσσι βούλετο κύδος ὀρέξαι.
 Καὶ τοι Διὶ Φοβερῷ θεοῖς κελος ἔσπετ' ἰούση.
 Τρεῖς δὲ περίσειχας κοῖλον λόγον ἀμφαφάδωσα,
 Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἄριστους,
 Πάντων Ἀργείων Φωνὴν ἴσπουσ' ἀλόχουσι.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ, καὶ Τυδείδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἦμῃσι· ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μνηστῆρας ὀρμηθέντε,
 Ἦ ἐξελθόμεναι· ἢ ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακούσαι.
 Ἄλλ' Ὀδυσσεύς παύειν καὶ ἔσχεθ' ἐν ἱμένῳ περ,
 285 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Ἀντικλος δὲ σὶ γ' εἰς ἀμείψασθαι ἱκέσσειν.
 Ἦθέλει· ἄλλ' Ὀδυσσεύς ἐπὶ μάσκα χερσὶ πίεζε
 Νωχέμεως κρατερῆσι, τάμωσι δὲ πάντας Ἀχαιούς.
 Τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφι ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε· διοτρεφέες, ὄρχαμε δαίμων·

„ Quot Ulyssis patientis sunt certamina:
 „ Sed qualiter istud fecit, & sustinuit fortis vir
 „ Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi.
 „ Seipsum plagis indecentibus domans,
 „ Pannos viles circumjiciens humeris, servo similis,
 „ Virorum hostilium ingressus est urbem latam.
 „ Alii verò seipsum viro celans assimilabat
 „ Mendico, qui nequitiam talis erat apud naves Achivorum:
 „ Huic similis ingressus est Trojanorum urbem, illi verò ignorabant
 „ Omnes: ego verò ipsum sola agnovi talem existentem,
 „ Et ipsum interrogabam: ille verò astutiâ tergiversabatur.
 „ Sed cum jam ipsum lavissem & unxissem oleo,
 „ Vestibusque induissem & juravissem firmum juramentum,
 „ Non prius Ulysses Trojanis me prodituram,
 „ Quàm ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset:
 „ Et tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 „ Plurimos autem Trojanorum cum interfecisset longo ferro,
 „ Ivit ad Argivos: astutiâ famam verò deportavit multam.
 „ Ibi aliæ Trojanæ stridulæ ejulabant: sed meum pectus
 „ Gaudebat: nam jam mihi cor versum erat ut redirem
 „ Rursus domum: noxam verò dessebam, quod Venus
 „ Dederat, quando me duxit illuc chara à patria terra,
 „ Filiamque meam separans, thalamumque, maritumque,
 „ Nullius rei indigentem, neque quo ad mentem, neque omnino forò
 „ Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus; (mam,
 „ Sanè hæc utique omnia, uxor, rectè dixisti:
 „ Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 „ Virorum heroum, multamque per-agravi terram:
 „ Sed nondum talem ego vidi oculis,
 „ Quale Ulyssis patientis erat charum cor;
 „ Quale etiam illud fecit, & sustinuit fortis vir,
 „ Equo inposito, ubi insidebamus omnes optimi
 „ Argivorum, Trojanis eadem & fatum ferentes.
 „ Venisti deinde tu illuc: jussisse autem te videbatur
 „ Deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere;
 „ Et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 „ Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
 „ Nominatim verò Danaorum nominabas optimos,
 „ Omnium Argivorum vocem assimilans uxoribus.
 „ Cæterum ego & Diomedes & nobilis Ulysses,
 „ Sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 „ Nos quidem ambo prompti-eramus facto-impetu,
 „ Aut exire, aut intus protinus respondere;
 „ At Ulysses prohibuit & continuit quantumvis cupidus.
 „ Ibi alii quidem omnes tacebant filii Achivorum:
 „ Anticlus verò te solus excipere verbis
 „ Volebat; sed Ulysses os manibus comprimebat
 „ Indefinenter robustis, servavitque omnes Achivos:
 „ Tandiu autem detinuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva:
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est; (va.
 „ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum.

- "Αλγίον" οὐ γὰρ ὅτι τὰν ἤρκετε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴν ἔνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγχι· εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὅθρα κεν ἦδῃ
 295 Ἰππῳ ὑπο χλυκερῷ τετραμένθα κοιμηθέντες.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳρσι κέλευσε
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεια καλά
 Περσφύρῃ ἐμβαλέειν, σφρέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἱσθῆαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρων, δαός μετὰ χερσὶν ἔχουσαι
 Δέμνια δὲ σφρέσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κηροῦ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
 Τηλέμαχος δ' ἦρας, καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός.
 Ἀτρεΐδης δὲ καθύπερθε περὶ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 Παρ' δ' Ἑλένη τανύπιπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φαῖη ῥοδοδάκτυλος ἦως,
 "Ὡρῆς" ἄρ' ἐξ εὐνῆς βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Εἴματα ἑσταμένους· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ βέτ' ὤμῳ,
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα
 310 Βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο θεῶν ἐπαλγυκίῳ ἄντην,
 Τηλέμαχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ'· ἐκ τ' ἐνόμαζεν
 Τίπτει δέ σε χρεῖω δέῃρ ἦραγε, Τηλέμαχ' ἦρας,
 Ἐκ Λακεδαιμόνα διὴν, ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης;
 Δήμιαν, ἣ ἰδίον; τότε μοι νημερτὲς ἐνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδρα
 Ἀτρεΐδην Μενέλαε, διοτρεφὲς ἄρχαμε λαῶν,
 "Ἥλυθον, εἰτινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις;
 Ἐσθιέται μοι οἶκος, ὕλωλε δὲ πῖνονα ἔργα.
 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 320 Μῆλ' αἰδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς,
 Μητρες ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶκ' ἐθέλησθα
 Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν; εἴπου ὅπῃσας
 Ὀφθαλμοῖσιν τεύσιον, ἢ ἄλλῃ μῦθον ἀκουσας
 325 Πλαζομένον· περὶ γὰρ μιν οἰζυρὸν τίκε μήτηρ.
 Μῆδ' εἴ μ' αἰδομένος μελίσσει, μῆδ' ἐλεείρων.
 Ἄλλ' εὖ μοι καταλεξόν, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμός ἐσθλός Ὀδυσσεύς
 "Ἦ ἔπος, ἥ τι ἔργον, ὑποστάς ἐξετέλεσσε
 330 Δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί;
 Τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνισπε.
 Τὸν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος;
 "Ὤ πόποι, ἣ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 "Ἦθειον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδης αὐτοὶ ἐόντες.
 335 Ὡς δ' ὅσῳτ' ἐν θυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβροῦς κοιμήσασα νεηνέας γαλαθηνούς,
 Κνημὸς ἐξερέσσι καὶ ἄγκυα ποιήεντα
 Βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἦν εἰσῆλυθεν εὐνὴν,
 Ἀμφοτέρωσι δὲ ταῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκεν·
 340 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἐφῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Τοῖς ἴων, οἷός περ' ἐντυμμένη ἐνὶ Λίσβῳ,

„ Durus est: non enim ei ista depulerunt tristem mortem,
 „ Neque si ei cor ferreum intus esset.
 „ Sed agite, ad cubile mittite nos, ut jam
 „ Somno à dulci delectemur cubantes.
 Sic ait: Argiva autem Helena ancillis præcepit
 Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
 Purpurea injicere, sternereque supra tapetas,
 Lænasque imponere villosas supernè quibus amiceirentur.
 Illæ verò iverunt ex ædibus facem in manibus habentes;
 Cubiliaque straverunt; hospites verò dncebat præco.
 Ac quidem in vestibulo domus illic cubarunt
 Telemachusque heros, & Nestoris inclytus filius.
 Atrides verò dormiebat in recessu domus excelsæ,
 Juxtaque Helena sinuolo-peplo cubavit nobilissima mulierum.
 Quando verò manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Surrexit utique ex lecto bello-strenuus Menelaus,
 Vestes indutus; acutum verò gladium circumposuit humero,
 Pedibusque nitidis subligavit pulchros calceos:
 Perrexit verò ire ex thalamo deo similis coram:
 Telemacho autem assidebat, verbumque fecit, dixitque;
 „ Quanam autem te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 „ Ad Lacedæmona nobilem, per lata dorfa maris?
 „ Publica res, an privata? hoc mihi verè dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Atride Menelaë, Jovis-alumne, dux populorum,
 „ Veni, siquam mihi famam de patre diceres:
 „ Comeditur mihi domus, pereunt verò pingua opera:
 „ Hostilium autem virorum plena domus, qui mihi perpetuo
 „ Pecora plurima mactant, & flexipedes camuros boves,
 „ Matris meæ præci, superbâ contumeliâ instructi,
 „ Propterea nunc ad tua genua venio, si velis
 „ Illius sævam mortem indicare, sicubi vidisti
 „ Oculis tuis, aut alterius sermonem audivisti.
 Errantis: supra-modum enim ipsum ærumnosum peperit mater.
 Neque quicquam me veritus blandiaris, neque misertus,
 Sed planè mihi enarra, quemadmodum tibi contigit videre.
 Precor, si anquam tibi aliquod pater meus bonus Ulysses
 Aut dictum, aut etiam factum, pollicitus effecit
 Populo in Trojanorum, ubi passi estis ærumnas Achivi:
 Horum nunc mihi memento, & mihi verum dic.
 Hunc autem graviter ingemiscens allocutus est flavus Menelaus;
 Papæ! Certè utique perquam fortis viri in cubili
 Volebant cubare, imbelles ipsi cum sint.
 Ut verò cum in lustris cervæ fortis leonis
 Hinnulos ubi collocaret recens-genitos lactentes,
 Juga investigat, & valles herbosas
 Pascens; ille verò deinde suum ingressus est cubile,
 Et utrisque illis duram mortem infert:
 Ita Ulysses illis durum fatum inferet.
 Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 Talis existens, qualis olim, hæne-condita in Lesbo,

1. Contentione cum Philomelide luctatus est insurgens,
 2. Prostravitque fortiter, gavisus sunt autem omnes Achivi;
 3. Talis existens cum proeis congregaretur Ulysses:
 4. Omnes & brevis-vitæ fierent & amaris-nuptiis.
 5. Ista verò, quæ me interrogas & precaria, non equidem
 6. Aliâ præter-*vexis* dixerò declinando, neque decipiam;
 7. Sed ea quidem, quæ mihi dixit senex marinus verax,
 8. Horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.
 9. In Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
 10. Detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas:
 11. Semper autem volebant Dii nos meminisse præceptorum.
 12. Insula deinde quædam est undoso in ponte,
 13. Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant,)
 14. Tantum semotâ, quantum toto die cava navis
 15. Confecerit, cui stridulus ventus aspiret à puppi.
 16. In ea autem portus opportunus, unde utique naves æquales
 17. In pontum deducunt, postquam hauserint nigram aquam,
 18. Illic me viginti diebus detinebant dii, neque unquam venti-se-
 19. Spirantes apparuerunt mari-flantes, qui sanè navium (cundi
 20. Ductores sunt supra lata dorsa maris.
 21. Et jam viatica omnia consumpta fuissent, & animi virorum,
 22. Nisi me aliqua dearum miserata fuisset, & me servasset,
 23. Protei potentis filia, marini senis,
 24. Idothea: huic enim maxime sanè animum commovi;
 25. Quæ mihi soli erranti occurrit, seorsum à sociis,
 26. Semper enim circa insulam errantes piscabantur
 27. Curvis hamis: urgebat autem ventrem fames.
 28. Hæc autem me propè astans, verbum fecit, dixitque;
 29. Stultus es, ô hospes, maximopere, aut fatuus,
 30. Aut sponte cessas, & delectaris dolores ferens;
 31. Quodd aded utique diu in insula detineris, neque ullam finem
 32. Invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.
 33. Sic ait: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 34. Equidem tibi dicam, quæcunque tandem sis dearum,
 35. Qudd ego neutiquam volens detineor, sed videor
 36. Immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 37. Sed tu quidem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt;)
 38. Quisnam me immortalium impedit, & moratur iter;
 39. Reditumque, ut per pontum proficiscar piscosum.
 40. Sic dicebam: statim verò respondebat præstantissima dearum;
 41. Enimverò ego tibi, ô hospes, valde verè enarrabo.
 42. Versatur quidam hic senex marinus verax,
 43. Immortalis Proteus Ægyptius, qui utique maris
 44. Totius profunditates novit, Neptuno subditus:
 45. Hunc utique meum aiunt patrem esse, atque me genuisse.
 46. Quem si quo pacto tu possis ex-insidiis prendere,
 47. Ille tibi dicat viam & mensuras itinera,
 48. Reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum.
 49. Atque præterea tibi dicat, ô Javis-alumne, si velis,
 50. Quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 51. Absente te per longam viam difficilisque.

- "Ὡς ἴφασ"· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 Αὐτὰ νῦν Φράξεν σὺ λόχον θεΐδιο γέροντος,
 Μήπως με προΐδων, ἢ προδαις, αἰλήται
 Ἀργαλῖος γὰρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 "Ὡς ἴφασμιν" ἢ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλα ἀτρεκέως καταλέξω.
 400 Ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τημέας αἶρ' ἐξ αἰὼς εἴσι γέρον ἄλιος νηπτηγῆς,
 Πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ Φοῖνι καλυφθεὶς,
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
 Ἀμφὶ δὲ μιν Φωκαὶ, νέποδες καλῆς Ἀλοσύνης,
 405 Ἀθρόαι εὐδουσιν, πολλῆς αἰὼς ἐξαναδύσαι,
 Πικρὸν ἀποκυβιόνουσι αἰὼς πολυβενθεὶς ὁδμῇ.
 "Εὐθα σ' ἐγὼν ἀγαγούσα, ἄμ' ἡοὶ Φαινομένηφιν,
 Εὐνάσῃ ἐξείης" σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἑταίρους
 Τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐστέλμοισιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δὲ τοι ἐρέω ὁλοφάτια τοῖο γέροντος.
 Φωκάς μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ πείσῃ·
 Αὐτὰρ ἐπὶ πᾶσας πεμπάσσεται, ἥδ' ἰδηταί,
 Λέξεται ἐν μέσσοισι, νομὲς ὡς πάσι μέλιον.
 Τὸν μὲν ἐπὶ δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆσθαι,
 415 Καὶ τότε πείσῃ ὕμνῳ μελῖται κάρτος τε βίη τε
 Αὐτοὶ δ' ἔχουν ἑμαῶτα καὶ ἐσσύμενον περ ἀλυσάσθαι.
 Πάντα δὲ γιγνόμενος περήσεται, ὅσθ' ἐπὶ γαίῃ
 Ἔρπιστα γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαῖς πύρ.
 Τμείς δ' ἀστειφῶς ἔχέμεν, μᾶλλον τε πείξην.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπίεσσιν,
 Τοῖος εἶναι, ὅδ' ὅν κε κατευνηθέντα ἰδῆσθαι,
 Καὶ τότε δὴ σχεῖσθαι τε βίης, λυσαί τε γέροντα,
 "Ἦμος" εἰρεσθαι δὲ, θεῶν ὅς τις σε χαλέπῃ·
 "Νόστον δ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλευσέαι ἰχθυόντα.
 425 "Ὡς εἰποῦς", ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν Φαμαθόισιν,
 "Ἦια" πολλὰ δὲ μοι κροῖν πρόφρωνε κίχτη.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔ' ἐπὶ νῆα κατήλθοθ' ἠδὲ θαλάσσης,
 Δόρπον δ' ὀπλιτάμασθ' ἐπὶ τ' ἤλυθεν Ἀμβροσίη νύξ·
 430 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ἱγυμῇνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἡρπυγία Φαῖν ῥοδοδάκτυλος ἦως,
 Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόρου·
 "Ἦῖα" πολλὰ θεοῦ γονυῖμους αὐτὰρ ἑταίρους
 Τρεῖς ἄγον, οἳσι μαχίστη πέποιθεα πάσαν ἐπ' ἄνθ.
 435 Τόφρα δ' ὤρ' ἦν ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Τίσσαρα Φωκαῖν ἐκ πόντου δέρματ' εἴνεκε
 Πάντα δ' ἴσαν νέδαρτα δόλον δ' ἐπεμνέτο πάτρη.
 Εὐνάς δ' ἐν Φαμαθόισι διαγλάφας ἀλίσσῃ,
 Ἦσο μένον· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 Ἐξείης δ' εὐνῆσε, βαλεῖν δ' ἐπὶ δέρματ' ἐκαστῷ.
 Κίχῃ δὴ αἰνέτατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 Φωκαῖν ἀλίστρεφῶν ἀλώτατος ὁδμῇ.
 Τῆς γὰρ ἄν' εἰναλίῃ παρὰ κητὶ κοιμηθεῖν;
 Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἴφρασατο μὲν ὀμῶν
 445 Ἀμβροσίην ὑπὸ μίνα ἱκάστῳ θῆκε φέρονσα,

Sic ait: at ego ipsam vicissim allocutus sum:
 „ Ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 „ Ne quo pacto me prævīdens, aut præsciens, effugiat;
 „ Difficilis etenim est deus mortali homini domari.
 Sic dicebam; continuū verò respondit præstantissima dearum,
 „ Enimverò ego tibi, hospes, valdè verè enarrabo.
 „ Cū sol medium cœlum conscenderit,
 „ Tum verò è mari emergit senex marinus verax,
 „ Flatu sub Zephyri, nigrâ superficie-horrescentis-maris oblectus,
 „ Egressus verò decumbit sub specubus cavis.
 „ Circa verò ipsum Phocæ, progenies pulchræ Halosydne,
 „ Confertæ dormiunt, è cæno mari egressæ,
 „ Acerbum spirantes maris profundi odorem.
 „ Illuc te ego ducens, simul atque aurora illuxerit,
 „ Collocabo ex-ordine: tu verò probè elige socios
 „ Tres, qui tibi apud naves transratas optimi sunt,
 „ Omnes autem tibi enarrabo astutias ipsius senis.
 „ Phocas quidem primū numerabit, & obibit:
 „ At postquam omnes per-quinterniones-numerârīt atque inspexerit;
 „ Cubabit in medio, pastor veluti in grege ovium.
 „ Hunc quidem ubi primū decubuisse videritis,
 „ Tum deinde vobis curæ sit roburque visque;
 „ Illic verò tenete oblucentem & nitentem licet elabi.
 „ Omnia verò tentabit ut fiat, quæcūque in terra
 „ Reptilia sunt, & aqua, & immanè ardens ignis:
 „ Vos autem firmiter tenete, magisque premite.
 „ Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 „ Talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 „ Tum verò desiste à vi, solveque senem,
 „ Heros: interroga verò, deorum quisnam te affligat;
 „ Reditumque, ut per pontum proficiscaris piscolum.
 ic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arena,
 Ibam: multa verò mihi cor agitabat eunti.
 Cæterū postquam ad navem veni atque mare,
 Cœnamque apparavimus, & supervenit divina nox;
 Tum verò obdormivimus in littore maris.
 Quando verò manè genita apparuit rosea digitos aurora,
 Ac tum quidem ad littus maris vasti
 Ibam, multū diis supplicans: cæterū socios
 Tres ducebam, quibus potissimū confidebam ad omne inceptum.
 Interea verò illa ingressa maris latum sinum,
 Quatuor phocarum ex ponto pelles attulit;
 Omnes verò erant recens-excoriatæ: dolum autem struebat patri.
 Cubilia porro in arena cū exsculpsisset marinā,
 Sedebat expectans; nos verò valdè prope venimus eam:
 Ex-ordine autem ea collocavit, iniecitque corium unicuique.
 Illic sanè molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 Phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 Quis enim marinū apud cetum cubare-posset?
 Sed ipsa servavit & excogitavit magnum auxilium:
 Ambrosiam naribus unicuique supposuit afferens.

„ Dulce admodum spirantem, fustulitque ceti odorem.
 „ Totum autem matutinum-tempus expectabamus patienti animo,
 „ Phocæ verò è mari venerunt confertæ: illæ quidem deinde
 „ Ordine cubabant juxta litus maris.
 „ Meridianus autem senex exiit è mari, invenitque Phocæ
 „ Obesas: omnes verò obibat, recensuitque numerum.
 „ Nos autem primos recensuit inter cetos, neque omnino in animo
 „ Susplicabatur dolum esse: deinde autem deconvult & ipse.
 „ Nos verò protinus vociferantes irruimus; circumque manus
 „ Jecimus; neque senex dolosa obliviscobatur artis;
 „ Sed primam quidem leo factus est magnis-jubis.
 „ At deinde draco, & panthera; atque ingens sus;
 „ Factus est etiam liquida aqua, & arbor alto-vertice-cumana,
 „ Nos verò firmiter tenebamus constanti animo.
 „ Sed cum jam angustabatur senex, versutias sciens,
 „ Tunc verò me verbis interrogans allocutus est;
 „ Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 „ Ut me caperes invitum insidiatus? cujusnam-*rei* tibi opus?
 Sic ait; at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Scis, senex; quid me ista desipiens interrogas?
 „ Quod jam diu in insula detineor, neque ullo pacto finem
 „ Invenire queo; conficitur autem mihi intus cor.
 „ Sed tu saltem mihi dic, (dii etenim omnia sciunt);
 „ Quisnam me immortalium detineat, & *mihi* impediat iter,
 „ Reditumque; ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille verò me rursus respondens allocutus est;
 „ Atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 „ Sacris opimis factis, *naves*-conscendere, ut citissime
 „ Tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 „ Non enim tibi prius fatum est amicosque videre, & venire
 „ Ad domum bene-*edificatam*, & tuam in patriam terram,
 „ Quam *Ægypti à Jove-fluentis fluvii*
 „ Rursus ad aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 „ Immortalibus diis, qui cælum latum tenent.
 „ Et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 c dixit; at mihi *confractum* est charum cor,
 „ Eo quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 „ In *Ægyptum* ire, longum iter difficileque.
 erum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum;
 „ Ista quidem sic demum perficiam, senex, ut tu præcipias;
 „ Sed age mihi hos dic & verè enarra;
 „ An omnes omni navibus incolumes redierunt Achivi,
 „ Quos Nestor & ego reliquimus à Troja profecti;
 „ An quisquam perit morte inopinata, sua in nave,
 „ Aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit?
 c dicebam; illè verò me rursus respondens allocutus est;
 „ Atride, quid me ista interrogas? neque omnino te oportet
 „ Scire, neque explorare mentem animum; neque te puto
 „ Diu absque lacrymis fore; postquam bene omnia audieris;
 „ Multi etenim illorum domiti sunt, multi verò relict;
 „ Duces autem ipso soli Achivorum gre-loricorum,
 „ In reditu perierunt; (pugna autem & tu interfuisti);
 „ Unus

- Εἰς δ' ἔτι πῶμα ζωὸς κατερύχεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμνη δολιχρήρεσσι·
- 500 Γυρήσῃ μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπῆλασσε
 Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
 Καὶ νῦν κεν ἐκφυγε κῆρας, καὶ ἰχθυόμενός περ Ἀθήνη·
 Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἐμβαλε, καὶ μὲν αἰάσθη·
 Φῆ ῥ' αἰέκητι θεῶν Φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
- 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐθόσαντος·
 Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαينαν ἑλὼν χερσὶ σιβαρῆσιν,
 Ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτῇ μείνει, τὸ δὲ τρυφὸς ἔμπεισι πόντῳ,
 Τῷ ῥ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐβριζόμενος μέγα αἰάσθη·
- 510 Τὸν δ' ἔφορε κατὰ πόντον ἀπείρῃα κυμαίνοντα.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπάλλων, ἐπὶ πῖναι ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Σὺ δὲ ποῦ ἐκφυγε κῆρας ἀδελφεός, ἡδ' ὑπάλιξεν,
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσι δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μυαλειῶν ὄρος αἰπὺ
- 515 Ἰξῆσαι, τότε δὴ μιν ἀναγκάσασα θύελλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα σπινάχοντα,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατῃν, ἔθι δώματα γαῖε Θυέσης
 Τοτρῇ, αὐτὰρ τότε ἦναιε Θυεσιᾶδης Αἰγισθος·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κῆρ κινδὲν ἐφαίνετο νέφος ἀσπίμων,
- 520 Ἀψ' ἐλθεὶς οὐρὸν σπέναν, καὶ αἰκάδ' ἔκοντο·
 Ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπιβήσεται πατρίδος αἰῆς,
 Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπὶ ἀσπασίῃσι ἰδοῦ γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπῆς ἰδὲ σκοπὸς, ὃν ῥα καθίστατο
- 525 Αἰγισθος δολιχῆτις ἄγων ὑπὸ δ' ἔσχατο μισθόν,
 Χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσι δ' οὐκ εἰς ἑαυτὸν,
 Μὴ ἐλθεῖν παρῶν, μνησάμεναι δὲ θυερίδος αἰλῆς.
 Βῆ δ' ἔμην ἀργυρίῳ πρὸς δώματα παίμεν λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσεται πέτρην·
- 530 Κριναμένος κατὰ δῆμον εἵκεσι Φῶτας αἰεῖσους,
 Εἰσε λόχον, ἱτέρωθι δ' ἀνάγει δαῖτα πίνισθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλῶν Ἀγαμέμνονα, παίμενα λαῶν,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχκοισιν, αἰεκέα μακροβόλῳ.
 Τὸν δ' οὐκ ἐπιδὼς ὀλίβρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
- 535 Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ Φάτῃ,
 Οὐδὲ τις Ἀτρεΐδην ἱσάων λίσιθ', οἷ' αἰ ἔκοντο,
 Οὐδὲ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκτανεν ἐν μεγάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη Φίλον ἦτορ,
 Κλαῖον δ' ἐνὶ λαιμάθοισι παθήμενος· οὐδὲ νῦν μοι
- 540 Ἦδελ' ἔτι ζῶειν, καὶ ὄραν Φῶτος ἡλίοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίον τε κυλινδόμενός τ' ἐκπαρῆνεν,
 Δι' ἑστὴν με προσέειπε γέρον ἄλλος υἱοετής·
 Μικέτι, Ἀτρεΐος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσμελὲς οὐσὶ
 Κῆαί, ἐπὶ οὐκ ἀνυσὶν τίνα διομεν· ἀλλὰ τάχιστα
- 545 Πείρος, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.
 Ἦ γὰρ μιν ζῶν γε κηχῆσαι, ἢ καὶ Θυέσης
 Κτείνειν ὑποφθάμενος· σὺ δὲ κεν τάφῳ ἀντιβολήσαιο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγνῶσται,
 Αὐτίς ἐνὶ γῆσσι, καὶ ἀχρυσμένῳ περὶ γαῖαν

Unus verò adhuc alicubi vivus detinetur lato in ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus est longis-remis-instructas :
 Ad Gyra quidem primùm Neptunus admovit
 Petras ingentes , & servavit è mari.
 Et sanè effugisset mortem , invisus licèt Palladi ,
 Nisi superbum dictum protulisset , & in magnum incidisset malum :
 Dixit nempe , invitis diis , se effugiturum ingentes fluctus maris.
 Hunc autem Neptunus magnifica audivit jactantem :
 Statim deinde , tridente sumpto , manu forti ,
 Percussit Gyream petram , absciditque ipsam :
 Et unum quidem illic manebat , alterum verò frustum incidit mari ,
 Cui scilicet Ajax primùm insidens valdè percussus erat ;
 Illum autem ferebat in mare ingens , undosum.
 Sic ille quidem ibi periit , postquam bibisset salsam aquam.
 Tuus verò utcunque effugit mortem frater , atque elapsus est ,
 In navibus cavis : servavit enim veneranda Juno.
 Sed quando jam statim erat ad Malearum montem arduum
 Perventurus , tum verò ipsum abreptum procella
 Pontum per piscosum tulit , valdè ingemiscientem ,
 Agri ad extremam-oram , ubi ædes habitabat Thyestes
 Priùs , at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.
 Sed cùm jam & illinc apparebat reditus incolumis ,
 Retrò verò dii ventum verterunt , & illi domum venerunt ;
 Sanè ille quidem gaudens ingressus est patriam terram ,
 Et osculabatur attingens suam patriam : multæ verò ab ipso
 Lachrymæ calidæ effundebantur , quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem à specula conspexit speculator , quem constituerat
 Ægisthus dolosus , ducens : promisit autem mercedem ,
 Auri duo talenta ; observabat verò hic toto anno ,
 Nè ipsum lateret accedens , recordareturque strenuæ fortitudinis.
 Perrexit autem ire annunciaturs ad ædes pastori populorum.
 Statim verò Ægisthus dolosam excogitavit fraudem :
 Electis ex plebe viginti viris optimis ,
 Constituit insidias , & ab-altera-parte jussit convivium apparari.
 At ipse ivit invitans Agamemnonem , pastorem populorum ,
 Equis & curribus , nefanda animo-agitans.
 Hunc autem non fati providentem reduxit , & trucidavit
 Convivio-exceptum , ut si quis interfecerit bovem ad præsepe :
 Neque quisquam Atridæ sociorum relictus est , qui eum sequeban-
 Neque quisquam Ægisthi ; sed trucidati sunt in ædibus. (tur ,
 Sic dixit ; at mihi confractum est charum cor :
 Flebam autem in arenis sedens ; neque mihi cor
 Volebat ampliùs vivere , & videre lumen solis.
 At postquam flendoque volutandoque saturatus sum ,
 Tum me allocutus est senex marinus verax ;
 Nè ampliùs , Atræi fili , longo tempore indesinenter sic
 Fleas , quoniam non remedium aliquod inveniemus : sed citissimè
 Tenta , quo pacto jam tuam in patriam terram pervenias.
 Aut enim ipsum vivum deprehendes , aut Orestes
 Interfecerit præveniens : tu verò sepulturæ occurreris.
 Sic dixit : at mihi cor & animus generosus
 Rursus intra pectus , & tristi licèt , latabatur :

- 550 Καί μιν Φαίησας ἔπειτα πτερύοντα προσηύδα·
 Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἀνδρ' ἐνόμαζε,
 ὅστις ἐτι ζῶος κατερύκεται εὐρείῃ πόντῳ,
 ἢ θανόν· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχρυσμένος περ ἀκνῦσαι.
 Ὡς ἰθάκη· ὃ δὲ μ' αὐτὶς ἀμειβομένης προσέειπεν·
- 555 Τίς εἰσέρτω, Ἰθάκη ἐν οἰκίᾳ ναίων.
 Τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλλιφούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἢν πατρίδα ναιῖαν ἰκίεσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρεται, καὶ ἑταῖροι,
- 560 Οἳ πέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὴς ὦ Μενέλαε,
 Ἄργεϊ ἐν ἱπποπότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 Ἀλλὰ σ' εἰς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατά γαίης
 Ἀθανάτοι πέμπουσιν, (ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
- 565 Τῇ περ ῥήσῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
 Οὐ μίφεται, οὐτ' ἀρ' χερσὶν πολλὺς, οὐτε πόντ' ὀμβρος,
 Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λυγροπνέοντος αἴητας
 Ὠκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.)
 Οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἴσσι.
- 570 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέως ἐταῖροισιν
 ἦμα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 Δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
- 575 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἡμεῖς δ' ἠρυγνεία Φάη ροδοδάκτυλος ἦως·
 Νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διῶν,
 Ἐν δ' ἰσοῦς τῆξιμεσθα καὶ ἰσῖα νηυσὶν εἴσῃς·
 Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ θάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
- 580 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἅλα τύκτον ἑρετμοῖς.
 Ἀψ' δ' εἰς Αἰγυπτίον, διΐπτερος ποταμοῖο,
 Στήσας νέας, καὶ ἔρεξα τελήεσσας ἐκατόμβας.
 Αὐτὰρ ἰπτεὶ κατέκρυψα θεῶν χολὴν αἰὲν ἰόντων,
 Χεῦ· Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἢν ἄσβεστον κλέος εἴη.
- 585 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδασαν δὲ μοι οὐρον
 Ἀθάγατοι, τοὶ μ' ὦκα Φίλην ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
 Ἀλλ' αἶγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἰνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται.
 Καὶ τότε σὶ εὐ πέμψω, δάσω δὲ τοὶ ἀγλαὰ δῶρα,
- 590 Τρεῖς ἱπποὺς καὶ δίφρον εὖξρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Δάσω καλὸν ῥέισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 Ἀθανάτοισι, ἐμῖθεν μνησμένους ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀτρείδη, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
- 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἱναιτὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχοίμην
 Ἥμερος, οὐδὲ κέ μ' οἶκον ἔλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων·
 (Αἰῶς γὰρ μύθοισιν ἐπισσὶ τε σείσιν ἀκρόων
 Τίτπομαι) ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.
 Ἐν Πύλῳ ἤγαθέη· σὺ δὲ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκεις.
- 600 Δῶρον δ' ὅ, ττι κέ μοι δοίης, κειμηλίον ἔσω.
 Ἴππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξιμαί, ἀλλὰ σοὶ κατὰ

Et ipsum allocutus verba alata dixi ;

„ Istos quidem jam novi : tu verò tertium virum nomina ,

„ Quinam adhuc vivus detinetur in lato mari ,

„ Aut mortuus : volo autem , & mœstus licet , audire .

Sic dicebam : ille verò me rursus respondens allocutus est ;

„ Filius Laërtæ , in Ithaca ædes habitans ,

„ Hunc verò vidi in insula lacrymas uberes fundentem ,

„ Nymphæ in ædibus Calypsus , quæ ipsum necessitate

„ Detinet ; nec ille potest in suam patriam terram pervenire :

„ Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ , & focli ,

„ Qui ipsum vehant per lata dorsa maris .

„ Tibi verò non à-fato-decretum est , Jovis-alumne ô Menelæ ,

„ In Argo equos-pascente mori & fatum obire :

„ Sed te in Elysium campum , & fines terræ

„ Immortales mittent ; (ubi flavus Rhadamanthus est :

„ Ubi utique facillima vivendi-ratio est hominibus :

„ Non nix , neque hyems multa , neque unquam imber ,

„ Sed semper Zephyri argutè-spirantes auras

„ Oceanus emittit , ad refrigerandum homines :)

„ Quid habes Helenam , & ipsis Jovis gener es .

Sic locutus , pontum subiit fluctuosum .

„ At ego ad naves simul-cum eximiis focii

„ Ibam ; multa autem mihi cor agitabat eunti .

„ Cæterùm postquam ad navem venimus atque mare ,

„ Cœnamque apparavimus , supervenitque divina nox ,

„ Tum utique dormivimus in littore maris .

„ Quando autem manè-genita apparuit rosea-digito aurora ,

„ Naves quidem imprimis deduximus in mare vastum ,

„ Malosque imposuimus & vela navibus æqualibus ,

„ Ipsique porro ingressi super transtrâ federunt ;

„ Ordine autem confidentes spumofum mare verberabant remis .

„ Rursus autem ad Ægyptum , à-Jove-fluens flumen ,

„ Constitui naves , & feci perfectas hecatombas .

„ At postquam sedâsem deorum iram semper-existentm ,

„ Aggessi Agamemnoni tumultum , ut sempiterna gloria esset .

„ His peractis , redii : dederunt autem mihi ventum-secundum

„ Dii , qui me celeriter charam in patriam miserunt .

„ Verùm æge nunc mane in ædibus meis ,

„ Donec undecimaque duodecimaque fuerit dies ;

„ Et tunc te benè dimittam ; daboque tibi splendida dona ,

„ Tres equos & currum benè-pollitum : cæterùm deinde

„ Dabo pulchrum poculum , ut libes diis

„ Immortalibus , mei memòr diebus omnibus .

„ Hunc autem rursus Telemachus prudens contrâ allocutus est ;

„ Atride , nè sanè me multo tempore hîc detine .

„ Etenim in annum ego apud te utique perdurarem

„ Sedens , neque me domus caperet desiderium , neque parentum :

„ (Vehementer enim verbis sermonibusque tuis audiens

„ Oblector :) sed jam mihi tædio afficiuntur focii

„ In Pylo divinâ : tu autem me longum-tempus hîc detines .

„ Donum autem , quodeunque mihi dederis , sit quod-recondi-possit :

„ Equos verò in Ithacam non ducam , sed tibi ipsi

„ Hinc

- Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γάρ πεδίοιο ἀνίσσεις
 Εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτός πολὺς, ἐν δὲ κύπυρον,
 Πυροὶ τε, ζεαί τε, ἧδ' εὐρυφύεις κρεῖ λευκόν.
- 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμῶν
 Αἰγίβοτος· καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
 Οὐ γάρ τις νητῶν ἱππῆλατος, οὐδ' εὐλείμων,
 Αἶθ' ἀλλ' κεκλίσταται Ἰθάκῃ δὲ τε καὶ πέρι πασέων.
- Ἦς Φάτο· μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 Χεὶρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἵπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, Φίλον τέκος, οἳ ἀγορεύεις.
 Τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μετασθήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσσ' ἐν ἱμῶ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 Δῶτω, δ' κάλλιπον καὶ τιμήςατόν ἐσιν.
- 615 Δῶτω τοι κρητῆρα τετυγμένον ἀργυρέος δὲ
 Ἔσιν ἅπας, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κειράσονται·
 Ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πόρην δὲ ὁ Φαίδιμος ἦρας
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφοκαλύψε
 Κεῖσσι με νοστήσαντά· τίεν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
- 620 Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δάματ' ἴσαν θεῖον βασιλῆος·
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶον·
 Σῖτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμοι ἐνεύκων.
 Ἦς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πέτοντο.
- 625 Μνηστῆρες δὲ παροῖθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 Δίσκοισιν ἐτέρποντο καὶ αἰγανήσιν ἰέντες,
 Ἐν τυκτῶ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχρισπον.
 Ἀντίνοος δὲ καθῆσο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἴσαν ἔσχα' ἀρίστοι.
- 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήρων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρομενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἢ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἢ καὶ οὐκί,
 Ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμασθόντος;
 Νῆα μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς,
- 635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
 Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 Ἀδμήτῃς τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασάμην.
 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 Ἐς Πύλον οἴχισθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
- 640 Ἀγρῶν, ἢ μῆλοισι παρήμεναι, ἢ συμβῶτη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
 Νημερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὥχετο, καὶ τίνας αὐτῶ
 Κούροι ἐποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἢ ἰοὶ αὐτοῦ
 Θῆγές τε δμῶές τε; δύναϊτό γε καὶ τὸ τελέσται;
- 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ,
 Ἥ σε βίη αἰκνόντος ἀπνύρατο νῆα μίλαιναν,
 Ἥ ἐκῶν οἱ δακας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ηὔδα·
 Αὐτὸς ἐκῶν οἱ δακὰ· τί κεν ῥέξῃς καὶ ἄλλος,
- 650 Ὅππότε ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 Αἰτίῃ; χαλπεὶν κεν ἀνῆσθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριεὺσοσι μετ' ἡμέας,
 Οἳ εἰ ἴπουτ' ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνέησα

„ Hinc relinquam ornamentum ; tu enim campo imperas
 „ Lato , in quo quidem lotus multus , in quo cyperus ,
 „ Triticum , speltæ , atque latè-germinans hordeum album.
 „ In Ithaca autem neque sanè curricula lata , neque omnino pratum :
 „ Capris-pascendis-apta ea ; & magis grata *solo*-equis pascendis apto
 „ Nulla enim insularum equis-idonea neque pratis accommodata ,
 „ Quæ mari circumdata sunt ; Ithaca autem & supra omnes.

Sic dixit : risit verò bello strenuus Menelaus ,
 Manuque ipsumprehendit , verbumque dixit , atque compellavit ;
 „ Sanguinis es boni , chare fili , qualia loqueris.
 „ Atqui ego tibi hæc *dona* commutabo ; possum enim.
 „ Donorum autem , quæcunque in mea domo recondita jacent ,
 „ Dabo , quod pulcherrimum & pretiosissimum est.
 „ Dabo tibi craterem elaboratum : argenteus verò
 „ Est totus , auro autem labra munita sunt ;
 „ Opus verò Vulcani : donavit autem illum Phædimus heros .
 „ Sidoniorum rex , quando ejus domus suscepit
 „ Illuc me in-reditu-profectum : tibi autem volo id præbere.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores verò in domum ierunt divini regis :

Illi verò adducebant quidem oves , afferebantque generosum vinum ;
 Panem verò ipsi uxores pulchris-vittis attulerunt.

Sic illi quidem circa cœnam in ædibus *Menelai* occupabantur.

Proci autem ante Ulyssis ædes

Discis delectabantur & hastilibus jaculantes ,
 In fabrefacto pavimento , ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinoüs verò confederat & Eurymachus deo-formâ-similis ,
 Duces procorum ; virtute autem erant longè optimi :
 His autem filius Phronii Noëmon propè accedens ,
 Antinoiüm verbis interrogans allocutus est ;

„ Antinoë , Nunquid scimus in mente nostra , an non ,
 „ Quando Telemachus redeat ex Pylo arenosa ?
 „ Navem mihi abiit abducens : mihi verò opus est illa ,
 „ Elidem in spatiofam ut-trajiciam , ubi mihi equæ
 „ Duodecim fœminæ , subitè autem muli patientes-operis
 „ Indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi verò in animo obstupescabant ; non enim putabant

In Pylum eum abiisse Neleiam , sed alicubi illic

In agris , aut ovibus adeste , aut cum subulco.

Hunc autem rursus Antinoüs allocutus est Eupithei filius ;

„ Verè mihi dic , quando abierit , & quinam illum
 „ Juvenes secuti sint ex Ithaca electi ? an sui ipsius
 „ Mercenarii-que mancipiaque ? potuerint scilicet hoc etiam perfici-
 „ Et mihi hoc dic verè , ut benè sciam , (cere ?
 „ An tibi vi invito abstulit navem nigram ,
 „ An lubens ei dedisti , postquam adortus est te sermone ?
 Hunc autem filius Phronii Noëmon contrà allocutus est ;

„ Ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius ,

„ Quando vir talis , habens curas in animo ,

„ Petat ? difficile negare munus foret.

„ Juvenes autem , qui in populo excellunt apud nos ,

„ Illi eum secuti sunt ; ducem verò ego conscendentem observavi

- Μέντορα, ἢ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἰώπει.
 655 Ἄλλα τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διόν
 Χθίζον ὑπ' ἡοῖον τότε δ' ἐμβη νηὶ Πυλῶνδι.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Μνηστῆρες δ' ἀμυδὲς καθίσαν, καὶ παύσαν αἰθλῶν.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
 Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην·
 Ὡ πόποι, ἢ μέγα ἔργον υπερφιάλως ἐτελέσθη,
 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· Φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' αἰκῆτι νέος παῖς οἴχεται αὐτως,
 Νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνά δῆμον ἀρίστους.
 Ἀρξίη καὶ προτέρω πακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα Φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ ἱίκος· ἐταίρους,
 670 Ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσομαι, ἦδ' ἐφυλάξω,
 Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμειό τε παιπαλοέσσης·
 Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφασκ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἦδ' ἐκέλευον·
 Αὐτίκ' ἐπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δαμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυσος
 Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμενον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μίδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς,
 Αὐλῆς ἐκτὸς ἰὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελίῳν διὰ δώματα Πηνελόπειῃ.
 680 Τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσνύδα Πηνελόπεια·
 Κήρυξ, τίπτε δὲ σε πρόεισαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 Ἥ εἰπέμεναι δαμῆσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
 Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πίνεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες, μὴδ' ἄλλεθ' ὀμιλήσαντες,
 685 Ἔστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν,
 Οἱ βάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλὸν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδὲ τι πατρῶν
 Ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκει μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 Οὔτε τινὰ ρέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν
 Ἐν δῆμῳ ἦτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων·
 Ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε Φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὐποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰκία ἔργα
 695 Φαίνεται, οὐδὲ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε Μίδων, πεπνυμέναι εἰδώς·
 Αἱ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη·
 Ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλεμάχον μεμάρκεσι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
 Οἴκαδε νεισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἦδ' ἐς Λακεδαιμόνα διῶν.
 Ὡς Φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ Φίλον ἦτορ·
 Δὴν δὲ μιν ἀμφοσὶν ἐπ' ἰών λάβει· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 705 Δακρυόφιν πλῆσθιν, θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχιτο Φωνή.

„ Mentorem , aut deum ; illi verò ipsi omnimodo similis erat.
 „ Sed hoc miror ; vidi hîc Mentorem divinum
 „ Heri sub aurora ; tunc autem conscendit navem ad-Pylum.
 Sic locutus abiit ad domum patris.
 His verò utrisque percussus est animus generosus.
 Proci autem simul confederunt , & quieverunt à certaminibus.
 Ipsi verò Antinoüs interfatus est Eupithei filius ,
 Dolens : furore autem multùm præcordia circumfusa-caligine
 Implebantur , oculi verò ei igni splendenti similes-erant :
 „ Papæ ! Certè ingens facinus superbè patratum est ,
 „ Telemacho profectio hæc ! dicebamus verò ei non perfectum-iri.
 „ Tot nempe invitis juvenculus puer exiit temerè ,
 „ Nave deductâ , electisque per populum optimis.
 „ Incipiet & ulterius malum esse : sed ei ipsi
 „ Jupiter perdat vim , antequam nobis malum severit.
 „ Verùm agite , mihi date navem celerem & viginti socios ,
 „ Ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam , atque observem ,
 „ In freto Ithacæque Samique asperæ :
 „ Ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.
 Sic dixit ; Illi verò omnes laudabant atque hortabantur :
 Statim deinde exurgentes ibant in domum Ulyssis.
 Neque verò Penelope longo-tempore fuit inscîa
 Sermonum , quos proci in mente profundè-cogitabant ;
 Præco enim illi dixit Medon , qui audiebat consilia ,
 Extra aulam cùm-esset : illi verò intus consilium texebant.
 Perrexit verò ire annunciaturus per domum Penelopæ :
 Hunc autem per limen venientem allocuta est Penelope :
 „ Præco , cur verò te præmiserunt proci inclyti ?
 „ An ut-dicas ancillis Ulyssis divini ,
 „ Ut à-labore cessent , iisque ipsis convivium apparent ?
 „ Ne ambientes , neque aliò decedentes ,
 „ Ultimùm & postremùm nunc hîc cœnent ,
 „ Qui frequenter congregati , victum absumitis multum ,
 „ Facultates Telemachi prudentis : neque quicquam à patribus
 „ Vestris antea audiistis , pueri cùm-essetis ,
 „ Qualis Ulysses erat inter vestros parentes ,
 „ Neque ulli faciens injuriam , neque quicquam tale locutus
 „ In populo ; qui utique mos est magnorum Regum :
 „ Alium ut-oderit-*quis* mortalium , alium amet.
 „ Ille verò nunquam omninò malo quemquam affecit :
 „ Sed vester quidem animus , & indigna facinora
 „ Apparent , neque ulla est gratia post beneficiorum-*acceptorum*.
 Hanc autem rursum allocutus est Medon , prudentiâ doctus ;
 „ Utinam enim sanè , ô regina , hoc maximum malum esset ;
 „ Sed multò majusque & gravius aliud
 „ Proci meditantur , quod ne perficiat Saturnius :
 „ Telemachum cogitant interficere acuto ferro ,
 „ Domum revertentem ; ille verò profectus est ad patris famam
 „ In Pylum sacram , atque in Lacedæmona divinam.
 Sic ait ; at ejus illic soluta sunt genua & charum cor :
 Diu autem ipsam inopia vocis tenuit ; eique oculi
 Lachrymis impleti sunt , clara autem ei detenta est vox.

- ὧλ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε
 Κήρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδὲ τί μιν χρεώ
 Νηῶν ἀκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἰὲν ἄλως ἵπποι
 Ἄνδράσι γίνονται, περὶ ὧσι δὲ πούλυν ἔφ' ὕγρην.
 710 Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς
 Οὐκ οἶδ', εἴτις μιν θεὸς ὥρορεν, ἢ καὶ αὐτοῦ
 Θυμὸς ἐΦωρμήθη ἵμεν εἰς Πύλον, ὅφρα πύθηται
 Πατρός ἑοῦ ἢ νόσον, ἢ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἀπίβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοΦθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Δίφρην ἐφέξεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων.
 Ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἵξε πολυχμήτων θαλάμοιο,
 Οἴκτ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
 720 Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι καὶ παλαιαί.
 Τῆς δ' αἰνὸν γοῶσα μετῆυδα Πηνελόπειά·
 Κλύτε, Φίλαι, πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγε' ἔδωκαν
 Ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 Ἡ πρὶν μὲν πᾶσιν ἐσθλὸν ἀπάλεσα θυμολέοντα,
 725 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
 Ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργός.
 Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεΐψαντο θυέλλαι
 Ἀκλῆα ἐκ μεγάρων· οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκούσα.
 Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ Φρεσὶ θέσθε ἐκάσῃ
 730 Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 Ὅππότες ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖ·
 Ἡ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 735 Ἄλλὰ τις ὀτρυνὸς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 Δμῷ ἐμὸν, (ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κIOUSῃ,
 Καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον) ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
 Εἰ δὴ ποῦ τινα κείνος ἐνὶ Φρεσὶ μῆτιν ὕφηνας,
 740 Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὁδύρεται, εἰ μεμάρσιν
 Ὅν καὶ Ὀδυσῆος Φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Νύμφα Φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατὰκτανε νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἡ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τι οὐκ ἐπιτεύσω·
 745 Ἦιδε' ἐγὼ τάδε πάντα πόρον δέ οἱ, ὅσσ' ἐκίλευσι,
 Σίτον καὶ μέθυ ἡδύ' ἐμεῦ δ' ἔλατο μέγαν ὄρκον,
 Μὴ πρὶν σοι ἔρειν, πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
 Ἡ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀΦωρμηθέντος ἀκούσαι·
 Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρεῶν καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὕδρηνάμην, καθαρά χροὶ εἰμαθ' ἰλουσα,
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβάσσει, σὺν ἀμΦιπόλοισι γυναιξίν,
 Εὐχε' Ἀθηναίῃ, κούρῃ Διὸς Αἰγυίοχοιο·
 Ἡ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσει.
 Μῆδ' ἐγέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 755 Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαι
 Ἐχθεσθ'· ἀλλ' ἐτι ποῦ τις ἐπίσσειται, ὅς κεν ἔχῃσι
 Δώματα θ' ὑψηροφεία καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

Tandem verò ipsum verbis respondens allocuta est ;
 „ Præco , cur verò mihi filius abiit ? neque omnino ipsum opus erat
 „ Naves celeres conscendere , quæ maris equi
 „ Hominibus sunt , trajiciuntque immenſum humidum .
 „ An ut ne quidem nomen ejus inter homines relinquatur ?
 Huic autem respondit deinde Medon , prudentiâ doctus ;
 „ Haud ſcio , an aliquis ipsum Deus impulerit , an & ipſius
 „ Animus impetum-ceperit ire in Pylum , ut audiat
 „ Patris ſui aut reditum , aut quodnam fatum obierit .
 Sic utique locutus abiit per domum Ulyſſis .
 Hanc autem dolor circumfudit animum-crucians , neque ampliùs ſu-
 In-ſella ſedere , plures in domo cùm-eſſent ; (ſinuuit
 Verùm ſuper limen ſedebat elaborati thalami ,
 Miſerabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 Omnes , quotquot in domo erant juvenes atque vetulæ :
 Illas vehementer lugens alloquebatur Penelope ;
 „ Audite , amicæ , ſupra-modum enim mihi cœlites dolores dederunt
 „ Ex omnibus , quotquot unâ mecum nutritæ atque natæ ſunt :
 „ Quæ antea quidem maritum bonum amiſi magnanimum ,
 „ Omnibus virtutibus ornatum inter Danaos ,
 „ Eximium , cujus gloria lata per Helladæ & medium Argos .
 „ Nunc verò ruſſus filium dilectum abripuerunt procellæ
 „ Inglorium ex ædibus , neque de-abeunte audivi .
 „ Infelices , neque vos quidem in animum induxiſtis unaquæque
 „ E lectulo me ſuſcitare , ſcientes certè in animo ,
 „ Quando ille conſcendit cavam navem nigram .
 „ Si enim ego intellexiſſem iſtud iter molientem ,
 „ Sanè certè aut manſiſſet , quantumvis feſtinans ad-iter ;
 „ Aut me mortuam in ædibus reliquiſſet .
 „ Sed aliquis famulus Dolium vocet ſenem ,
 „ Mancipium meum , (quem mihi dedit pater jam huc eunti ,
 „ Et mihi hortum ſervat arboriferum ;) ut celerrimè
 „ Laërte hæc omnia affidens enarret ;
 „ Si fortasſe aliquod ille in mente conſilium commentus ,
 „ Progreſſus apud-populos deploret , qui cupiunt
 „ Ipſius & Ulyſſis perdere prolem deo-paris .
 Hanc autem ruſſus allocuta eſt dilecta nutrix Euryclea ;
 „ Domina chara , tu quidem me interſice ſævo ferro ,
 „ Vel ſine in domo ; ſermonem verò omninò non celabo :
 „ Novi ego iſta omnia ; præbui autem illi , quæcunque poſtulavit ,
 „ Panem & vinum dulce : à me autem exegit magnum juramentum ,
 „ Non priùs tibi me dicturam , quàm duodecimaque adeſſet dies ,
 „ Aut tu ipſa deſiderares , & abiſſe reſciviſſes ;
 „ Ne flens corpus pulchrum læderes .
 „ Verùm tu lota , puris corpori veſtibus ſumptis ,
 „ In ſuperiorem-partem-domus conſcendens , cum ancillis mulieri-
 „ Supplica Palladi , filiz Jovis Ægiocchi : (bus ,
 „ Hæc enim ipsum deinde & à morte ſervaverit .
 „ Neque ſenem afflige afflictum ; non enim exiſtimo
 „ Penitùs diis beatis ſobolem Arceſiadæ
 „ Inviſam eſſe ; ſed adhuc alicubi aliquis ſupererit , qui habeat
 „ Domos excellas , & procul-ſitos pingues agros .

- Ὡς φάτο τῆς δ' εὐνησε γόον, στίθε δ' ἔσσε γόοιο,
 Ἥ δ' ὑδρηνομένη, καθαρὰ χροὶ ἱμαθ' ἰλουσα,
 760 Εἰς ὑπερῷ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 Ἐν δ' ἔβη εὐλαχύντας κνήφω, ἥρᾳ τε δ' Ἀθήνῃ.
 Κλυθὲ μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυγάνῃ,
 Εἰπατέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς·
 Ἥ βοός, ἥ ὄϊος κατὰ πίκρα μηρὶ ἔκχε,
 765 Τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι φίλον νῆα σάωσον·
 Μνηστῆρας δ' ἀπαλάλκε κακῶς υπερννορόντας.
 Ὡς εἰπὺς, ὀλόλυξε θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμαόθησαν ἀνὰ μέγαρον σκίοεντα·
 Ὡς δέ τις εἴπασκε νέων υπερννορόντων·
 770 Ἥ μάλα δὴ γέμειν ἄμμι πολυμνήστῃ βασιλείᾳ
 Ἀρτύνει οὐδὲ τι οἶδεν, ὃ οἱ Φόνος νῆϊ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἴπασκε τὰ δ' αὖκ' ἴσαν, ὥς ἐτίτυκτο·
 Τάσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέπειπε
 Δαίμονιαι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλίσσασθε
 775 Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.
 Ἄλλ' ἄγε σιγῇ τοιοῦ ἀναστάντες τελέωμεν
 Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πάσιν ἐνὶ Φρεσὶν ἥραεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐκρίνατ' εἰκόσι Φῶτας ἀρίστους·
 Βῆν δ' ἱέναι ἐπὶ νῆα θοῶν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπερῶταν ἄλως βένθοσδε ἔρυσαν·
 Ἐν δ' ἰσὼν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 Ἡγύονατο δ' ἐρετμὰ τροπαῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντας κατὰ μοῖραν ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ ἐπέτασαν.
 785 Τῷ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὥρμισαν ἐν δ' ἔβαιν αὐτοὶ·
 Ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντα, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἰλθαῖν·
 Ἥ δ' ὑπερῷ ἀναβάσσει περίφρων Πηνελόπεια
 Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπασος ἰδυῖος ἡδὲ πατήτος,
 Ὀρμαίνουσ', εἴ οἱ θάνατον Φύγαι υἱὸς ἀμύμων,
 790 Ἥ οὖν ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμῖν.
 Ὅσσα δὲ μερμηριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὀμίλῳ
 Δείσας, ἐππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῳσι·
 Τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπέλασσε νῆδυμος ὕπνος·
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα λύθεν δέ αἱ αἴψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνάσσει θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὐδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναικὶ
 Ἰφθίμῃ, κόρυμ' μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο·
 Τῇν Εὐμήλος ὄππῃ, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπει δέ μιν πρὸς δαμάτ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 800 Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόοσσαν,
 Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
 Ἐς θαλάμῳ δ' εἰσῆλθε παρὰ κλισίας ἱμάντα,
 Στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιγμένη ἦτορ·
 805 Οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βεῖα ζῶντες
 Κλαίειν, οὐδ' ἀκαχῆσθαι· ἐπεὶ δ' ἔτι νόστιμός ἐστι
 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι θεοῖς ἀλγίστατός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἥδ' ἄμμι κνώσσει· ἐν ἐνείρησι πύλῃσι

Sic ait : hujus autem sedavit luctum ; cohibuitque oculos à luctu.
 Ipsa verò lota , puris corpori vestibus sumptis ,
 In superiorem-partem-domûs conscendit cum ancillis mulieribus ;
 Imposuitque molas canistro , supplicavitque Minervæ ;
 „ Audi me , Ægiochi Jovis filia indomita ,
 „ Si unquam tibi folers in ædibus Ulysses
 „ Aut bovis , aut ovis pingua femora adolevit ;
 „ Horum nunc mihi memento , & mihi charum filium serva ;
 „ Procos verò averte malè superbientes.
 Sic locuta , ejulavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci verò tumultuabantur per ædes obscuras :
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium ;
 „ Profectò jam nuptias nobis multùm-ambita Regina
 „ Apparat ; neque omninò novit , quòd suo cædes filio parata est.
 Sic utique aliquis dicebat : ea autem nesciebant , ut acta erant.
 Inter eos verò Antinoüs concionatus est & dixit ;
 „ Improvidi , sermones quidem arrogantes fugite
 „ Omnes pariter ; ne fortè aliquis annunciet etiàm intùs.
 „ Sed age silentio sic exurgentes perficiamus
 „ Consilium , quod jam etiàm omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus , elegit viginti viros optimos :
 Perrexerunt autem ire ad navem velocem & littus maris.
 Navem quidem primùm maris in altum traxerunt :
 Malum verò imposuerunt , & vela navi nigræ :
 Aptârunt porrò remos vertebis coriaceis ,
 Omnia ritè ; ac vela alba expanderunt.
 Arma porrò ipsis tulerunt animosi famuli ;
 Altè verò in humido hanc stiterunt ; ingressique sunt ipsi : (ret.
 Illic autem cœnam sumperunt , expectabantque dum vesper adveni-
 In superiorem verò partem domûs cùm-conscendisset prudens Pe-
 Jacobat sanè jejuna , non-gustans cibum , neque potum , (nelope
 Cogitans , an sibi mortem effugeret filius eximius ,
 An ille à prociis superbis domaretur.
 Quàm-multa autem cogitat leo virorum in turba ,
 Timens , cùm ipsum dolofo circulo circumdent ;
 Tam multa ipsam cogitantem corripuit dulcis somnus :
 Dormiebat verò recumbens , solutæque sunt ei compages omnes.
 Ibi tum aliud cogitavit dea cælia Minerva ;
 Idolum effinxit , corpore autem assimilaturn-erat mulieri
 Iphthimæ , filia magnanimi Icarii :
 Quam Eumelus duxerat , in Pheris ædes habitans.
 Misit verò hanc Minerva ad domum Ulyssis divini ,
 Si-quo-pacto Penelopem lamentantem , lugentem ,
 Compesceret à fletu , luctuque lachrymoso.
 In thalamum verò ingressa est ad seræ lorum ;
 Stetitque supra caput , & ipsam sermone allocuta est ;
 „ Dormis , Penelope , charo afflicta corde ?
 „ Nequaquam te sinunt dii facilè viventes
 „ Flere , neque tristem-esse ; quoniam adhuc rediturns est
 „ Tuus filius : nequaquam enim Diis peccando-obnoxius est.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope ,
 Suaviter admodum dormiens in somniorum portis ;

- 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτε πάρος γε
Πῶλε, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις.
Καί με κίλη παύσασθαι οἷζυρος, ἥδ' ὀδυνάων
Πολλῶν, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ἦ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεια θυμολέοντα,
- 815 Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Ἐσθλὸν τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέγον Ἄρχος.
Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητός ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς
Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγοραῶν.
Τοῦ δ' ἄν γ' ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδύρομαι, ἥ περ ἐκείνου.
- 820 Τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μὴ τι πάθῃσιν
Ἦ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἵν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ;
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
Ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκίσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
- 825 Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
Τοίη γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
Ἀνέρες ἤρσαντο παρῆσθαι, (δυναταὶ γὰρ,)
Παλλὰς Ἀθηναίῃ· σὲ δ' ὀδυρομένην ἑλεείρει.
Ἦ νῦν με προέηκε, τείν ταδὲ μυθήσασθαι.
- 830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἰ μὲν δ' ἄ θιες ἔσσι, θεοὶς τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κείνων οἷζυρόν καταλεξόν,
Εἵπου ἐτι ζῶει, καὶ ὅρᾳ Φαῖος ἡελίοιο,
Ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαι δόμοισι.
- 835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν Ἀμαυρόν·
Οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζῶει ἄν, ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλιστα βάζειν.
Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
Ἐς πνοαῖς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρευσσε
- 840 Κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάγθη,
Ὡς οἱ ἱναργεῖς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῆ.
Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρᾳ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ Φόνον αἶπὺν ἐνὶ Φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἔσι δέ τις νηὸς μέσση ἀλλὶ πετρήεσσα,
- 845 Μισσηγυῖς Ἰθάκης τε Σαίμοιο τε παιπαλοέσσης,
Ἀφ' ἧς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Ξ Ε.
Γ Α Ψ Ω Δ Γ Α Ξ

Ἰσθόσεις.

ἘΚκλησίαν τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεὺς, Ἑρμῆν πέμπει
ἐπὶ Καλύψῳ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσεύα· ἢ δὲ τὰ κελευ-
σθὲν ποιῇ. Τῇ δὲ ὀπτακταίδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, καὶ
χαλεπήνας, λυεὶ τὴν σχεδίαν. Ἰνῶ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρηδεῖμον, ἐντε-
λαμένη ἐπιβάντι τῆς γῆς ἀπορρίψαι αὐτόν· καὶ πολλὰ πάθων, εἰς τὴν
τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθεὶς.

„ Cur, ô foror, huc venisti? nequaquam antea quidem
 „ Ventitabas, quandoquidem valde procul domum habitas:
 „ Et me jubes cessare ab ærumna atque doloribus
 „ Multis, qui me irritant in mente & in animo:
 „ Quæ antè quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 „ Omnibus virtutibus ornatum inter Danæos,
 „ Eximium; cujus gloria lata per Græciam & medium Argos.
 „ Nunc autem rursus filius dilectus abiit cavâ in nave
 „ Puer, neque laborum probè gnarus, neque commerciorum.
 „ Hujus causâ jam ego etiam magis lugeo, quàm illius:
 „ Et ob hunc contremisco & timeo, ne quid patiatur
 „ Aut ille eorum in populo, quò abiit; aut in ponto:
 „ Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
 „ Cupientes occidere, antequam in patriam terram venerit.
 Hanc autem respondens allocutum est simulachrum obscurum;
 „ Confide, neque omnino in mente timeas tantopere:
 „ Talis enim comes unâ sequitur, quam etiam alii
 „ Viri optârint adesse, (pollet enim,) *Pollex*
 „ Pallas Minerva: te verò lamentantem miseratur:
 „ Quæ nunc me præmisit, tibi hæc ut-dicerem.
 Hanc verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Si quidem tu dea es, dæque audivisti vocem,
 „ Age mihi & illum ærumnosum enarra,
 „ An alicubi adhuc vivat, & videat lumen solis;
 „ An jam mortuus sit, & in Plutonis ædibus.
 Hanc autem respondens allocutum est simulachrum obscurum;
 „ Non sanè de-co quidem continuò dicam,
 „ Vivatne ille, an mortuus sit: malum nempe vana loqui.
 Sic locutum, janux apud seram evanuit
 In flatus ventorum: at ex somno exsurrexit
 Filia Icarîi; charum autem ei cor exultavit,
 Ut ipsi evidens somnium supervenerat noctis in-conticinio.
 Proci verò consensâ-nave navigabant humidas vias,
 Telemacho eadem gravem in mente meditantes.
 Est autem quædam insula medio mari petricosa,
 Inter Ithacamque Samumque asperam,
 Asteris, non magna: portus verò navibus-apti in ipsa (Achivi.
 Ab-utroque-latere-introitus-habentes; hunc expectabant insidiantes

 O D Y S S E Æ HOMERÏ V.
 LIBRI

Argumentum.

Concilio deorum iterum facto, Jupiter Mercurium mittit ad
 Calypso, jubens dimittere Ulyssæm. Quæ jussu facit. De-
 cima verò octava die conspicatus eum Neptunus, & indignatus,
 solvit ratem. Ino verò ei dat vittam, præcipiens, ut, postquam
 ad terram appulisset, abjiceret eam. & multa passus, in Phæacum
 regionem venit servatus,

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχεδὴς Ὀδυσσεὺς κευθείης πόντῳ.

- Ἡ**Ω' Σ δ' ἐκ λεγίων παρ' ἄγανυ Τιβανοῖο
 "Λενυθ', ἵν' ἀθανάτοισι Φόως Φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 Οἱ δὲ θεοὶ θωπύνδε καθίζανον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὐ τε κρᾶτος ἐστὶ μέγιστον.
- 5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κῆδεα πόλλ' Ὀδυσῆος,
 Μνησαμένη· μέλε γὰρ οἱ ἔων ἐν δώμασι νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 Μῆτις ἐτι πρόφρων, ἄγανός, καὶ ἥπιος ἔσω
 Σκηπτουῆχος βασιλεὺς, μὴδὲ Φρεσὶν αἰσίμα εἰδώς,
- 10 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
 "Ως οὔτις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο,
 Λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεια πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
- 15 Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκίσθαι·
 Οὐ γάρ οἱ πέρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἱταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποντεῖναι μεμαόσιν,
 Οἴκαδε νευσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν,
- 20 Ἐς Πύλον ἠγαθήν, ἠδ' ἐς Λακεδαιμόνα διάν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἔμδον, ποῖόν σε ἔπος Φύγειν ἔρκος οδοῦντων;
 Οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νῆον αὐτῇ,
 "Ως ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἰλθών;
- 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, (δύνασαι γάρ,)
 "Ως κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἵκηται·
 Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπτεῖς ἀπονέωνται.
 Ἡ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, Φίλον υἱόν, ἀντίον πύδα·
 Ἑρμεία, (σὺ γάρ αὐτὴ τά τ' ἄλλα περ ἀγγελιός ἔσαι,)
- 30 Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,
 Νόσον Ὀδυσῆος ταλασσίφρονος, ὥς κε νήνται,
 Οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 Ἡματι κ' εἰκοσφ' Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
- 35 Φαιήκων ἐς γαίαν, οἳ ἀγχίβοι γεγάασιν·
 Οἳ κέν μιν περὶ κῆρι, θιον ὥς, τιμῆσουσιν,
 Πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας, ἐσθῆτά τε δούτις,
 Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε· ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
- 40 Εἰ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἵσαν.
 "Ως γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ Φίλους τ' ἰδεῖν, καὶ ἰκίσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἱνὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 "Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθνεσθαι διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδῆσατο καλά πέδιλα,
- 45 Ἀμβρόσια, χρυσεῖα· τὰ μιν Φέρον ἡμὲν ἱΦ' ὑγρῇν,
 Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοῆς ἀνέμοιο.
 Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἰθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πίτετο κρατὺς Ἀργεῖφόντης·
- 50 Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·

E. Navigat in rate Ulysses fracta mari.

AUrora autem ex lectis ab eximio Tithono
 Surgebat, ut immortalibus lucem ferret, atque mortalibus.
 Dii verò ad confessum confedebant; inter illos verò
 Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
 Illis autem Pallas recenserebat ærunas multas Ulyssis,
 Recordata; curæ enim illi erat existens in domo Nymphæ:
 „ Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 „ Nullus amplius benignus, mitis, & mansuetus sit
 „ Sceptri fer rex, neque animo iusta sentiens,
 „ Sed semper durus sit, & iniusta faciat:
 „ Aded nemo memor-est Ulyssis divini,
 „ Populorum, quibus præfuit, pater autem velut, mitis erat.
 „ Sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 „ Nymphæ in ædibus Calypso, quæ ipsum vi
 „ Detinet; is verò non potest suam in patriam terram venire:
 „ Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, & focii,
 „ Qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 „ Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 „ Domum revertentem: ille verò abiit ad patris famam,
 „ In Pylum divinam, atque in Lacedæmona claram.
 Hanc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ Filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium?
 „ Nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 „ Ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 „ Telemachum autem tu deduc accuratè, (potes enim),
 „ Ut incolumis suam in patriam terram veniat;
 „ Proci verò in nave retrò iter-relegant.
 Dixit utique, & Mercurium, dilectum filium, contrà alloquebatur;
 „ Mercuri, (tu enim itidem & in aliis nuncius es,)
 „ Nymphæ comes-pulchræ dicito firmum nostrum consilium,
 „ Reditum Ulyssis patientis; ut redeat,
 „ Neque deorum ductu, neque mortalium hominum;
 „ Sed is in rate multis-vinculis-aptâ ærunas patiens
 „ Die vicesimâ ad Scheriam fertilem perveniat,
 „ Phæacum ad terram, qui propinqui diis sunt;
 „ Qui ipsum ex animo, deum veluti, honorent,
 „ Mittantque in navi charam in patriam terram,
 „ Æsque aurumque abundè, vestemque cum-dederint,
 „ Plurima, quanta nunquam ex Troja sustulisset Ulysses,
 „ Etiam si inoolumis venisset, fortitus ex præda portionem.
 „ Sic enim ei fatale est amicosque videre, & pervenire
 „ Domum in excelsam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit; nec non-paruit internuncius Argicida:
 Statim deinde pedibus subligavit pulchros calceos,
 Immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 Sive per immensam terram, pariter cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, quâ virorum oculos demulcet,
 Quorumcunque vult, rursusque dormientes excitat.
 Hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida:
 Pieriæ autem cacumen-naetus, ex æthere incidit in mare:

- Σείατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῆμα, Λαίρῳ ὄρνιθι ἰοικώς,
 Ὃσε κατὰ δεινούς κόλπους ἄλως ἀτρυγέτοιο
 Ἰχθύς ἀγρώσων, πυκνὰ πτερά δεύεται ἄλμῃ.
 Τῷ ἱκέλος παλίσσιν ὀχλήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 55 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰούσαν,
 Ἐνδ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδῆς, ἥπειρόνδε
 Ἦϊεν ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 Ναϊεν εὐπλοκάμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἰούσαν.
 Πῦρ μὲν ἔπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμῇ
 60 Κέδρου τ' εὐκαίτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδῶδει,
 Δαιομένων· ἢ δ' ἔνδον αἰοιδιάουσι ὅππῃ καλῇ,
 Ἰσὸν ἐποιοχόμην, χρυσεῖν κερκιδ' ὕφαιναν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἀμφιπεφυκὲς τηλεθώσα,
 Κληῖρ τ' αἰγιόρος τε, καὶ εὐώδης κυτάριστος.
 65 Ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 Σκαίπες τ', ἱρκῆς τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 Εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυραῖα
 Ἥμιρις ἠβώωσα, τετῆλει δὲ σφαυλῆσι.
 70 Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες βέον ὑδατι λευκῷ,
 Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἥδ' ἐσλίνου,
 Θῆλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 Θηήσαιοτο ἰδὼν, καὶ τερφθεῖν φρεσὶν ᾗσιν.
 75 Ἐνθα σᾶς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑὴ θήησατο θυμῷ,
 Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν αἴτην
 Ἦγνοῖσεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων.
 (Οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πύλονται
 80 Ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπρωθι δῶματα ναίει.)
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπ' αἰκτῆς κλαῖε κατήμιενος· ἔνθα πάρος περ,
 Δάκρυσι καὶ σοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πόντον ἔπ' ἀτρυγέτον δερκίσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 Ἐν θρένῳ ἰδρύσασσα Φαιειῷ, σιγαλόεντι.
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰληλουθῆς,
 Αἰδοῖός τε Φίλας τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδᾶ, ὅ, τι Φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγει.
 90 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Ἄλλ' ἔπειθ' ἐπὶ προτέρῳ, ἵνα τοι πάρ' ἕϊναια θεῶν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τραπέζαν,
 Ἀμβροσίης πλησασα· κέρασαι δὲ νίκταρ ἱερὴν.
 Αὐτὰρ ὁ πίνει καὶ ἥσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἔπειθ' εἰπὴναισι, καὶ ἤραρε θυμὸν ἰδωδῇ,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγὼ τὰ
 Νημερτίως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλευα γάρ.
 Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
 100 Τίς δ' ἂν ἐμὼν τοσσόνδε διαδράμοι αἰλμυρὸν ὕδαρ,
 Ἀσπίτον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν.
 Ἰερά τε βέξουσι, καὶ ἐξαιτούς ἐκατέμβλας.

Ἄλλα

Festinabat deinde super fluctus, Laro avi similis,
 Quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 Pisces venans, crebrò alas mergit-sibi falgugine:
 Huic similis plurimis supervectus-est fluctibus Mercurius.
 Sed quando jam insulam pervenisset procul sitam,
 Tum ex ponto ascendens cœruleo, ad littus
 Ibat, donec ad ingentem spectum pervenit, in quo Nympha
 Habitabat comas-pulchra: hanc verò intus invenit.
 Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
 Cedrique fissilis, thyræque per insulam redolebat,
 Ardentium: ipsa verò intus cantillans voce pulchrâ,
 Telam percurrens, aureo radio texebat.
 Sylva autem spectum circumcreverat virescens,
 Alnusque, populusque, & benè-odorata cypressus.
 Ibi verò & aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 Bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 Marinæ, quibus utique marina opera curæ-sunt.
 Ibi porrò extensa erat circum speluncam cavam
 Vitis pubescens, florebat verò uvis:
 Fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aquâ limpida,
 Vicini inter-se versi aliò alius.
 Circum verò prata mollia violarum, atque apii,
 Virescabant: ibi deinde etiam vel immortalis si-accessisset,
 Admiratus esset intuens, & oblectatus animo suo.
 Illic stans mirabatur internuncius Argicida.
 Cæterum postquam omnia suo admiratus est animo,
 Statim in amplam speluncam perrexit; neque ipsum coram
 Ignoravit conspicata Calypso, nobilis dea.
 (Non enim ignoti utique dii invicem sunt
 Immortales; neque siquis longè-procul ædes habitet.)
 Neque verò Ulyssæm magnanimum intus invenit,
 Sed is in littore flebat sedens; ubi antea etiam,
 Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
 Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilis dea,
 In throno collocatum splendido, admirando;
 „ Cur ad me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 „ Venerandusque charusque? antè quidem neutiquam frequentabas:
 „ Eloquere, quod in-animo-habes; perficere autem me animus ju-
 „ Si possum quidem perficere, & si perfici potest. (bet,
 „ Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.
 Sic utique locuta dea apposuit mensam,
 Ambrosiâ repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Cæterum bibebat & comedebat internuncius Argicida.
 Porrò postquam cœnaverat, & refecerat animum cibo,
 Tum verò ipsam verbis respondens allocutus est;
 „ Intergas me huc-profectum, dea, deum? nst ego tibi
 „ Verè sermonem enarrabo; jubes enim.
 „ Jupiter me jussit huc ire invitum:
 „ Quis enim volens tantam percurreret falguginem aquam,
 „ Immenfam? neque ulla propè mortalium urbs, qui utique diis
 „ Sacraque faciunt, & eximias hecatombas.

„ Sed

- Ἄλλα μάλ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιώσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι οἰζυρώτατον ἄλλων
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄνυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
 Εἰνάεγες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
 Οἰκάδ' ἀτὰρ ἐν νόσῳ Ἀθηναίην ἀλίτεντο,
 ἥ σφιν ἐπ' ὥρσ' ἀνεμόν τε κακόν, καὶ κύματα μακρὰ.
 110 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασεν.
 Τὸν νῦν σ' ἠγάγει ἀποπεμπέμεν ὃ, ττι τάχιστα
 Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα Φίλων ἀπο νόσφιν ὀλέσθαι,
 Ἄλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ Φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκίσθαι
 115 Οἶκον ἐς ὑψέροφον, καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, δῖα θεάων,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἐσέ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔχον ἄλλων,
 Οἵτε θεαῖς ἡγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάεσθαι
 120 Ἀμφαδίην, ἥ τίς γε Φίλων ποιήσεται αἰκοτήν.
 Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τόφρα οἱ ἡγάσασθε θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 Ἔως μιν ἐν Ὀρετυγίῃ χρυσόβρονος Ἀρτεμις ἀγνή
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπιχομένη κατέπεφνεν.
 125 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 Ὡς θυμῷ εἴξασα, μίγη Φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Νειῶ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἀπυξος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
 Οἶον· ἐπεὶ οἱ νῆα βοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ Φιλέον τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ' ἔφασκον
 Θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγῆραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐπὼς ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
 Οὔτε παρέξ ἔλθειν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἀλιώσαι·
 Ἐρρέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· πέμψω δὲ μιν οὔπῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι παρὰ νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
 Οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' ευρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκῆται.
 145 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
 Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπὴν ἥ
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπῆβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια νύμφῃ
 150 Ἡ· ἐπεὶ δὲ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελισίων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' αἰκτῆς εὐρε καθήμεγον· οὐδὲ ποτ' ἔσσε
 Δακρυόφιν τέρσοντο· κατεῖβετο δὲ γλυκὺς αἶαν
 Νόσον ῥοδομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἥδανε νύμφῃ.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνώγει

„ Sed nullo modo *fas*-est Jovis mentem Ægiochi
 „ Neque prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 „ Ait tibi virum adesse ærumnolissimum præter ceteros
 „ Viros, qui circa urbem Priami pugnabant
 „ Novennio; decimo verò urbem depopulati abiverunt
 „ Domum: at in reditu Palladem offenderunt;
 „ Quæ ipsis excitavit ventumque malum, & fluctus ingentes.
 „ Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,
 „ Hunc autem huc ventusque ferens & fluctus appulit.
 „ Eum nunc te jubet dimittere quàm celerrimè:
 „ Non enim ei hic fors-est ab amicis seorsum perire;
 „ Sed adhuc ei fatale est amicosque videre, & pervenire
 „ Domum in excellam, & suam in patriam terram.
 Sic dixit: exhorruit verò Calypso, nobilis dea,
 Et ipsum compellans verba alata dixit:
 „ Improbi estis, dii, invidi præ aliis,
 „ Qui utique deabus invidetis, cum viris *cas* dormire
 „ Palàm, si qua charum sibi fecerit maritum.
 „ Sic quidem cùm Orionem cepit rosea-digito Aurora,
 „ Tamdiu illi invidebatis dii facilè viventes,
 „ Donec ipsum in Ortygia aureum-solum-habens Diana casta
 „ Suis mitibus sagittis aggrediens occidit.
 „ Sic etiam quando Iasioni comas-pulchra Ceres
 „ Suo animo obsecuta, commixta est amore & concubitu,
 „ Novali in tertiato; neque diu fuit ignarus
 „ Jupiter, qui ipsum occidit percussam corusco fulmine.
 „ Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.
 „ Illum quidem ego servavi navis-carinæ insistentem
 „ Solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
 „ Jupiter percussam diffidit medio in nigro ponto.
 „ Ibi alii quidem omnes perierunt eximii socii,
 „ Hunc verò huc ventusque ferens & fluctus appulit.
 „ Hunc quidem ego amice-excipiebam & enutriebam, atque dicebam
 „ *Me* facturam eum immortalem, & senii-expertem diebus omnibus.
 „ Verùm quandoquidem nullo pacto *fas*-est Jovis mentem Ægiochi
 „ Neque prætergredi alium deum, neque irritam-facere;
 „ Valeat, si eum ille impellit & *ire*-jubet,
 „ Pontum per infructuosum: dimittam verò ipsum nusquam ego.
 „ Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ & socii,
 „ Qui ipsum deducant per lata dorso maris.
 „ Ast ei lubens consulam, neque celabo,
 „ Ut omninò incolumis suam in patriam perveniat.
 Hanc autem rursus allocutus est inter-nuncius Argicida;
 „ Sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 „ Ne fortassis tibi in posterum iratus succensuerit.
 Sic utique locutus abiit fortis Argicida.
 At ad Ulysssem magnanimum veneranda Nympha
 Ibat, postquam Jovis audierat mandata.
 Illum autem in littore invenit sedentem; neque unquam oculi
 A-lachrymis siccabantur, consumebatur verò dulcis ætas
 Ob-reditum Iugenti, quoniam non ampliùs placebat Nympha.
 At sanè nocte quidem dormiebat etiam necessitate

- 155 Ἐν σπῖσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἰθελούσῃ·
 Ἡματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων,
 Δάκρυσι καὶ θοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 Πίντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκίσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀρχοῦ δ' ἰσαμένη προσεφώνεε δια θεῶν·
- 160 Κάμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 Φθινέτω· ἥδη γάρ σε μάλα πρόφραστο' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόξεο χαλκῷ
 Εὐρεῖαν σχεδίην· αἰτάρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
 Ὑψοῦ, ὥς σε Φέρῃσιν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ αἶνεν ἐρυθρόν
 Ἐνθήσσω μιν οἰκίῃ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 Εἴματα τ' ἀμφόβω· πέμψω δέ τοι οὐρον ὅπισθεν,
 Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκναι,
 Αἴκε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
- 170 Οἳ μιν Φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρίναι τε.
 Ὡς Φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσπύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾷ, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,
 Ἡ με κίλσαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
- 175 Δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι
 Ὡκύπορι περὶωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῷ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, αἰέκητι σίθεν, σχεδὴς ἐπιβαίην,
 Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεᾷ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 Μὴ τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
- 180 Ὡς Φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 Χειρὶ τὴν μιν κατέρηξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζε·
 Ἡ δὲ ἄλιτρος γ' ἴσσι, καὶ οὐκ ἀποφάλλα εἰδώς·
 Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπιφράσθης ἀγορεύσαι;
 Ἴσω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὕπερθεν,
- 185 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅτε μέγιστος
 Ὀρμος, δαινότατ' ἐπὶ πῖλοι μακαρεσσὶ θεοῖσι,)·
 Μὴ τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νείω καὶ θρασσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοὶ περ
 Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖα τόσον ἴκοι.
- 190 Καὶ γάρ ἐμοὶ νῆος ἐστὶν ἱναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας· ἤγησάτο διὰ θεῶν
 Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱκνία βαῖνε θεῶν·
 Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ·
- 195 Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθίζει ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνίστη
 Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πάντα ἰδωθήν,
 Ἔσθην καὶ πίνειν, εἰς βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτῇ δ' ἀντίον δ' ἴξεν Ὀδυσσεὺς θεΐσιο,
 Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νύκταρ ἔηκταν.
- 200 Οἱ δ' ἐπ' ἐνθάδ' ἐταῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τέτυκταν ἰδπύες ἠδὲ ποτῆτες,
 Τῷς ἄρα μῦθον ἔρχε Καλυψώ διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, παλωμῆχυν Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὲ εἰκνίδα Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
- 205 Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἱκναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμμελ'·
 Εἰγε μὲν εὐδαίης σφ' ἐστι Φρεσὶν, ἔσται τοι αἴσα

In specubus cavis, nolens apud volentem :
 Die verò in petris & littoribus sedens,
 Lachrymis & gemitibus & doloribus animum macerans,
 Pontum in infructuosum prospiciebat, lachrymas stillans.
 Propè autem astans allocuta est nobilis dea;
 „ Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neque tibi ætas
 „ Consumatur; jam enim te perquam-lubens dimittam.
 „ Verùm age, lignis longis abscissis. compinge-tibi ferro
 „ Latam ratem: atque tabulata fige in ea
 „ Altè, ut te ferat per obscurum pontum.
 „ Porro ego panem & aquam, & vinum rubrum
 „ Imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant:
 „ Vestesque induam; mittamque tibi ventum à tergo,
 „ Ut omnino incolumis tuam in patriam terram pervenias,
 „ Si modò dii utique voluerint, qui cælum latum habitant,
 „ Qui me potiores sunt in cognoscendoque judicandoque.
 Sic ait: exhorruit autem patiens nobilis Ulysses,
 Et ipsam allocutus verba alata dixit;
 „ Aliud quid jam tu, dea, hoc moliris, & neutiquam dimissionem;
 „ Quæ me jubes rate trajicere ingentes fluctus maris,
 „ Horrendosque difficilesque; quos neque naves æquales
 „ Veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento.
 „ Neque ego, te invitâ, ratem conscenderim,
 „ Nisi mihi dignèris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 „ Nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.
 Sic ait; risit verò Calypso, nobilis dea,
 Manuque ipsum demulsit, verbumque fecit, dixitque;
 „ Profectò improbus es, & non incauta sciens:
 „ Qualem jam hunc sermonem induxisti in-animum proloqui?
 „ Sciat nunc hoc Terra & Cælum latum supernè,
 „ Et subter-labens Stygis aqua, (quod utique maximum
 „ Jusjurandum, gravissimumque est beatis diis;)
 „ Non ullum tibi ipsi damnum malum me constructuram aliud.
 „ Sed ea quidem cogito & suadebo, quæcunque sanè mihi
 „ Ipsi suaderem, si-quando me necessitas tantoperè urgeret.
 „ Etenim mihi mens est æqua; neque mihi ipsi
 „ Animus intra præcordia ferreus, sed misericors.
 Sic utique locuta, prævit nobilis dea
 Celeriter; ille verò deinde post vestigia ibat deæ:
 Pervenerunt autem ad speluncam cavam dea atque vir,
 Et ille quidem illic refedit in folio, unde surrexerat
 Mercurius: Nympha verò apposuit omnem cibum
 Ad-edendum & bibendum; qualia mortales viri edunt.
 Ipsa verò è-regione sedit Ulyssis divini.
 Ipsi autem ambrosiam ancillæ & nectar apposuerunt.
 Ii verò ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Interùm postquam saturati sunt cibo & potu,
 Iis deinde sermonis exordiebatur Calypso nobilis dea;
 „ Inclyte Laertiade, versute Ulysses,
 „ Siccine verò domum charam in patriam terram
 „ Protinus nunc vis proficisci? tu verò vale nihilominus.
 „ Siquidem scires tuâ mente, quæ tibi fatale est

- Κηδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἑμοὶ τέδε δῶμα Φυλάσσεις,
 Ἀθάνατος τ' εἰς ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι.
- 210 Σὺν ἄλλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδοαι ἡματα πάντα.
 Οὐ μὲν θνὴν κείνης γε χερείων εὐχομαι εἶναι,
 Οὐδέμας, οὐδὲ Φυὴν ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἴσκειν
 Θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
- 215 Πόντια θεά, μὴ μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτός
 Πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 Εἶδος αἰκιδνότερον, μέγεθός τ' εἰς ἅντα ἰδέσθαι.
 (Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρευς.)
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐβέλω καὶ ἐέλδομαι ἡματα πάντα.
- 220 Οἰκᾶδός τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βροῖσι θῶν ἐν εἰνόπῃ πόντῳ,
 Τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
 Ἦδ' ἔτι γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόχησα
 Κῆμασι καὶ πολέμῳ μετὰ τοῖσι γενέσθην.
- 225 Ὡς ἔφατ' ἥλιος δ' ἄρ' ἰδὺν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθιν.
 Ἐλθόντες δ' ἄρα τότε μυχῷ σπείους γλαφυροῦ,
 Τερπιδὲν Φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντα.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φαῖη βοδονάκτυλος ἦεν,
 Αὐτὶχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔνυτ' Ὀδυσσεύς.
- 230 Αὐτὴ δ' ἀργύφειν Φάρος μέγα ἔνυτο νύμφη,
 Λεπτοῦ, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱστὴν
 Καλὴν, χρυσεῖνι κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλὴν πτῆνην.
 Καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι κηδετο, πομπὴν
 Δῶκε μὲν οἱ πέλικυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλαμῇσι,
 235 Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀσπαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῇ
 Στείλειδον περικαλλές, ἐλαῖνον, εὐ ἐναρπρός.
 Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὐξοόν· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 Νησὺ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Κλήβρη τ', αἰγυρός τ', ἐλατή τ' ἦν οὐρανὸς ἡλικίης.
- 240 Αὐὰ πάλαι, περίκλια, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δειξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
 Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψώ, διὰ θεῶων.
 Αὐτὰρ ὁ τάμμετο δούρα· θεῶς δέ οἱ ἦντο ἔργον·
 Εἵκοσι δ' ἔμβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.
- 245 Ἔσσε δ' ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάθμῃ ἴδυνε.
 Τόφρα δ' ἔνευκε τέρετρα Καλυψώ, διὰ θεῶων.
 Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι
 Γόμφοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρην.
 Ὅσσην τίς τ' ἰδαῖος νηὸς τερνῶσεται ἀνὴρ.
- 250 Φορτίδος εὐρείης, εὐ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
 Τόσσην ἐπ' εὐρείᾳ σχεδὴν ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 Ἰκρία δὲ σήσας, ἀρῶν θαμέσι σάμινεσι,
 Ποιεῖ· αἰτὰρ μακρῆσιν ἐπηγεκίδεσσι τελευτά.
 Ἐν δ' ἴσον ποιεῖ, καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ.
- 255 Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰένουσι
 Φράξει δὲ μιν ῥίπτεσι διαμπερές οἰσύνῃσι,
 Κύματος εἴλαρ ἔμην· παλλὴν δ' ἐπεχευάτο ὕλην.
 Τόφρα δὲ Φάει ἔνευκε Καλυψώ, διὰ θεῶων.

„ Dolores implere, priusquam in patriam terram pervenias;
 „ Certè hîc manens unâ mecum hanc domum custodires,
 „ Immortalisque esses: quantumvis cupidus sis videndi
 „ Tuam uxorem, cuius usque desiderio teneris dies omnes.
 „ Nequaquam certè illâ inferior gloriôr esse,
 „ Nec corpore, neque oris habitu: quandoquidem minimè decet
 „ Mortales cum immortalibus corpore & formâ contendere.

Hanc autem respondens allocutus est versutus Ulysses;
 „ Veneranda dea, ne mihi ob hoc succenseas; scio enim ipse
 „ Omnia omnino, quod te prudens Penelope
 „ Formâ deterior sit, staturâque, coram aspectu:
 „ (Illa enim mortalis est, tu verò immortalis & senii-expecta.)
 „ Sed & sic volo, & desidero diebus omnibus,
 „ Domumque redire, & redditus diem videre.
 „ Quod si quis me pellundet deorum in nigro ponto,
 „ Patiar, in pectore habens patientem ærumnarum animum:
 „ Jam enim valdè multa passus sum, & multa pertuli
 „ Fluctibus & bello: post illa & hoc quoque fiat.

Sic dixit; sol verò occidit, & tenebræ advenerunt.
 Profecti autem hi in secessum speluncæ cavæ,
 Oblectabantur amore, propè invicem manentes.
 Quando autem manē genita apparuit rosea digitos aurora,
 Continuo quidem chlænamque tunicamque induit Ulysses;
 Ipsa verò candidam stolam ingentem induit Nympha,
 Tenuem & venustam, zonamque circumposuit lumbis
 Pulchram, auream: capitique imposuit calyptram:
 Et tum Ulyssi magnanimo apparabat dimissionem.
 Dedit quidem ei securim magnam,abilem in manibus,
 Ferream, utrinque acutam: cæterum in ipsa erat
 Manubrium perpulchrum, oleaginum, benè aptatum:
 Dedit verò deinde asciam politam; & dux erat via
 Insulæ ad extremam-oram, ubi arbores proceræ crescebant,
 Alnusque, populûsque, abiesque erat in cælum-pertingens,
 Aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei navigarent leviter.
 Cæterum postquam ostendisset, ubi arbores-proceræ crescerent,
 Rediit quidem domum Calypso, nobilis dea.

At ille cædebat ligna; celeriter verò ei perficiebatur opus:
 Viginti autem deiecit arbores omnes, dolavitque deinde ferro,
 Lævigavitque scitè, & ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilis dea:

Terebravit verò is omnia, & composuit inter se.

Clavis autem eam [ratem] & compagibus aptavit.

Quantumque quis fundum navis fabricaverit vir

Onerariæ latæ, benè peritus fabrilis-artis,

In tantum latam ratem confecit Ulysses.

Tabulata verò erigens, coaptans densis trabibus,
 Faciebat; cæterum longis asseribus perficiebat.

In ea porro malum fecit, & antennam congruentem ei:

Præterea gubernaculum fecit, ut dirigeret:

Communivit quoque ipsam cratibus undique salignis,

Fluctuum propugnaculum ut-esset; multamque ingessit materiam.

Interea verò lintea attulit Calypso, nobilis dea,

- Ἰφία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ.
 260 Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
 Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τὴν γε κατεΐρυσεν εἰς ἄλλα διὰν.
 Τέτρατον ἡμῶν ἦν, καὶ τῷ τετίλετο ἅπαντα.
 Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψώ,
 Εἰματὰ τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
 265 Ἐν δέ οἱ αἰσὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
 Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτα
 Κωρύκῃ· ἐν δέ οἱ οὖλα τίθει μιννοεικέα πολλὰ·
 Οὐρον δὲ πρόηκεν ἀπήμονό τε λαιρὸν τε.
 Γηρόσυτος δ' οὐρῷ πέτασ' ἰφία διὸς Ὀδυσσεύς·
 270 Ἀδάρῃ οὐ πηδαλίῳ ἰθύντο τεχνήντων,
 ἤμενος οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
 Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ σφέ δ' ὄντα Βωώτην,
 Ἄρκτον δ'· ἦν καὶ ἁμαξᾶν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἥ τ' αὐτοῦ σφίγγεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖν·
 275 Οἷη δ' ἁμμορὸς ἐστὶ λοτρῶν Ὠκεανοῖο.
 Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, διὰ θεῶν,
 Ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερᾷ χειρὸς ἔχοντα·
 Ἐπταδικαίδεκα μὲν πλὴν ἡμᾶτα ποντοπορευόντων,
 Ὀκτωκαιδεκάτ' δ' ἐφ' ἄνῃ ὄρεα σκιδέντα·
 280 Γαίης Φωβήκων, ὅθι τ' ἀγχιζον πέλεν αὐτῷ·
 Εἴσατο δ', ὡς ὅτε βινὸν ἐν ἡεροιδεῖ πάντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἐνυσίχθων,
 Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὄρεων ἰδὲν· εἴσατο γὰρ οἱ
 Πόντον ἐπιπλείων· ὃ δ' ἐχέσατο κηρόθι μάλλον·
 285 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ἐν μυθήσατο θυμόν·
 Ὡς πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 Ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἡμεῖς μετ' Αἰθίοπεσσιν ἔντες·
 Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
 Ἐκφυγεῖν μέγα πείρας οἴζυος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 Ἀλλ' ἔτι μὲν μιν Φημί ἀδὴν ἐλαάν κακότητος.
 Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
 Χερσὶ τρῖαιναν ἐλών· πᾶσας δ' ὀρόθυεν ἀέλλας·
 Παντοίων ἀνέμων· εὐνὴ δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νόξ·
 295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεισε, Ζέφυρος τε δυσσῆς,
 Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 Ὁρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ἐν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡς μοι ἐγὼ δαίλος, τί νύ μοι μήκισα γένηται;
 300 Διῶν, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτία εἴπω,
 Ἡ μὲν ἔφατ' ἐν πάντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκῆσθαι,
 Ἄλγ' ἀναπλήσει· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον· ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 305 Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος·
 Τρεῖς· μῆκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν ευρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι Φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν
 Ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείεσι χαλκήρεα δοῦρῃ
 310 Τρώες ἐπὶ ἡμῖν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

Ad vela conficienda, ille autem benè confecit & ista
 Illigavit quoque funesque, rudentesque, pedesque in ea.
 Vectibus autem deinde eam deduxit in mare vastum.

Quartus dies erat, & ei perfecta erant omnia.

Quinto verò dimisit ab insula nobilissima Calypso,
 Vestibusque indutum odoratis, & lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini

Alterum, alterum verò aquæ magnum; & viatica

In pera; imposuitque ei obsonia animo-grata multa:

Ventum autem præmisit innocuumque placidumque.

Lætus verò vento-secundo extendit vela nobilis Ulysses:

Ipse verò gubernaculo dirigebat artificiosè,

Sedens: neque ei somnus palpebris incidebat,

Pleiadasque contemplanti, & serò occidentem Boöten,

Ursamque, quam & Currum cognomento vocant,

Quæ ibidem vertitur, atque Orionem observat:

Sola verò expers est lotionum Oceani.

Hanc enim eum jussit Calypso, nobilis dea,

Ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septendecim quidem navigabat dies iter-faciens-mari.

Decimâ-octavâ verò apparuerunt montes umbrosi

Terræ Phæacum, quâ proximum erat illi:

Apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc verò ex Æthiopibus reversus potens Neptunus,

Procul ex Solymorum montibus conspexit; visus enim est ei

Super pontum navigans; ille verò iratus est ex-corde magis:

Quassansque caput ad suum dixit animum;

„ Papæ, profectò jam statuerunt dii aliter

„ De Ulyssè, me apud Æthiopas absente:

„ Et jam Phæacum terræ prope-est, ubi ei fatale

„ Effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant:

„ Sed adhuc quidem ipsum puto abundè miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, & turbavit pontum,

Manibus tridente sumpto; omnesque concitavit procellas

Omnigenorum ventorum; nubibusque operuit

Terram simul & pontum; ingruit autem à-cælo nox.

Unâ verò Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,

Et Boreas serenus, ingentem fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta sunt genua & charum cor:

Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;

„ Heu me miserum, quid me tandem fiet?

„ Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit;

„ Quæ me dicebat in mari, priusquam in patriam terram pervenissem,

„ Dolores impleturum esse: ea sanè nunc omnia perficiuntur.

„ Qualibus nubibus obtegit cælum latum

„ Jupiter, turbavitque mare; ingruunt verò procellæ

„ Omnigenorum ventorum: nunc mihi certum grave exitium.

„ Ter beati Danai & quater, qui tunc perierunt

„ Troja in lata, Atridis gratificantes.

„ Utinam ego mortuus fuisset, & fatum obissem,

„ Die illo, quando mihi plurimi æratos hastas

„ Trojani iniecerunt circa Achillem mortuum.

- Τῷ κ' ἔλαχον πτερῶν, καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κύμα κατ' ἄκρης,
 Δεινὸν ἐπεσφύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξε.
 315 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πῆσε· πηδάλιον δὲ
 Ἐκ χειρῶν προΐηκε· μέσση δέ οἱ ἴσον εἶαζε
 Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θυέλλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπέβρυχα βῆκε πολὺν χρόνον· οὐδὲ δυνάσθη
 320 Αἶψα μάλ' ἀνσχεθῆναι, μέγαλον ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.
 Εἵματα γὰρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῶ.
 Ὅψι δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, σώματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 Πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυσεν,
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπέληθετο, τειρομένος περ,
 325 Ἄλλὰ μεταρμυθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς.
 Ἐν μέσση δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλειψάν.
 Τὴν δ' ἰφθόρει μέγα κύμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης Φορέησιν ἀκάνθας
 Ἀμπεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·
 330 Ὡς τὴν ἀμπέλαργος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρὴ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 Ἄλλοτε δ' αὐτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἷξασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγατὴρ, καλλίσφουρος Ἴνα,
 Λευκοθή, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδῆσσαι,
 335 Νῦν δ' ἄλως ἐν πηλαγέσσιν ἑὼν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἢ ῥ' Ὀδυσσῆ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα
 Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτὶ ἀνεδύσατο λίμνης·
 Ἰξέ δ' ἐπὶ σχεδῆς πολυδῆσμον, εἶπέ τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτει τοι ὧδε Ποσειδάων ἰνὸς ἰχθῶν.
 340 Ὠδύσσε, ἐκπαύλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει·
 Οὐ μὲν δὴ σε καταθῆται, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν,)·
 Εἵματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 Κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων, ἐπιμαίεο νόσου,
 345 Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ τάδε κηδεμνον ὑπὸ σέρροιο τανύσσαι
 Ἀμβροτον· οὐδὲν τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπὶν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἠπείροιο,
 Ἀψ' ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πάντον,
 350 Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα Φωνήσασα θεὰ κηδεμνον ἔφωκεν·
 Αὐτὴ δ' ἀψ' ἐς πάνταν ἰδύσατο κυμαίνοντα,
 Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαια δὲ ἐ κύμα καλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολὺτλας διῆς Ὀδυσσεύς,
 355 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαιήσιν ὄλον ἄλλον
 Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῆς ἀποβῆναι ἀνάγῃ.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσσι
 Γαῖαν ἐγὼν ἰδῶμην, ὅθι μοι Φάτο Φύξιμαν εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν δοῦρατ' ἐν ἀρμενῆσιν ἀρῇη,
 Τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσσομαι ἄλγεα πάσχω·

„ Tum fortitus-esset parentalia, & meam gloriam celebrassent Achi-
„ Nunc verò me tristi morti destinatum est perire. (vi:

Sic utique ipsum locutum pepulit ingens fluctus à vertice,
Horrendum irruens, circumque egit ratem.

Longè verò à rate ipse excidit; clavum autem
E manibus dimisit, medium verò malum ei fregit
Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longè autem velum & antenna inciderunt ponto:

Ipsam verò sub-aquâ detinuit longo tempore; neque potuit is

Citò admodum emergere, magni sub fluctus impetu:

Vestes enim gravabant, quas illi præbuerat nobilissima Calypso.

Serò verò tandem emerfit, & ex ore vomuit sanguinem

Amaram, quæ ei multa à capite defluebat.

Sed neque sic ratis oblitus est, tametsi afflictus,

Sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam:

In medio autem sedebat, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat ingens fluctus per undarum-impetum huc atque

Ut verò cum autumnalis Boreas fert spinas (illuc.

Per campum, densæ autem invicem cohærent:

Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.

Interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,

Interdum verò rursus Euris Zephyro cessit, ut persequeretur.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulchra-talos Ino,

Leucothea, quæ antè quidem erat mortalis vocalis;

Nunc verò maris in fluctibus deorum sortita-erat honorem:

Hæc Ulysses miserata est vagantem, dolores habentem:

Mergo verò assimilata volatu emerfit è gurgite;

Seditque in ratè multis-vinculis-aptâ, & locuta est;

„ Infelix, quid tibi sic Neptunus terræ-qualifator

„ Iratus est vehementer, quòd tibi mala multa struat?

„ Nequaquam quidem te perdet, licet valde cupiens.

„ Sed omninò sic fac, (videris autem mihi non desipere,)

„ Vestibus istis exutis, ratem ventis ferendam

„ Relinque; at manibus natans quære reditum

„ Ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.

„ Accipe autem hanc vittam, & sub pectore extendas

„ Immortalem: haud tibi timendum nequid patiaris, aut pereas.

„ At postquam manibus contigeris litus,

„ Rursus exuens projice in nigrum pontum,

„ Longè à continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic utique locuta dea vittam dedit:

Ipsa verò rursus pontum ingressa est fluctuantem,

Mergo assimilata: niger verò ipsam fluctus obtexit.

Cæterum deliberavit patiens nobilis Ulysses,

Ingemiscensque dixit ad suum magnum animum;

„ Heu mihi, ne quis mihi struat dolum alium

„ Immortalium, quando me à rate discedere jubet.

„ Sed omninò nondum parebo; quoniam procul oculis

„ Terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.

„ Sed omninò sic faciam, videtur verò mihi esse optimum;

„ Quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,

„ Tandiu hic manebo & sustinebo dolores patiens:

- Αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 Νῆξοι· ἔπει οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ὄρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Δεινὸν τ', ἀργαλέον τε, κατ' ἡρεΐης ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὄς δ' ἄνεμος ξαῖς ἦϊων θημῶνα τινάξῃ
 Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
 370 Ὄς τῆς δούρατι μακρὰ διεσκέδασ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαυνῶν.
 Εἵματα δ' ἐξαπίδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψῶ·
 Αὐτίκα δὲ κηδεμνον ὑπὸ γέρονιο τάνυσσεν.
 Αὐτὸς δὲ πρηνὴς αἰὶ κάππεσε, χεῖρε πέτασσας,
 375 Νυχήμεναι μεμαῶς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴ μυθήσατο θυμόν·
 Οὐτῶ νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν αἰδῶ κατὰ πόττον,
 Εἰσάκει ἀνθρώποισι διατρεφέεσσι μιγείης·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σέ ἴολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὄς ἄρα Φωνήσας, ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους·
 Ἴκετο δ' εἰς Αἶγιάς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματα ἴασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 Ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδθησε κελεύθους,
 Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθηναι ἅπαντας·
 385 Ὄρσε δ' ἐπὶ κραιστὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύμαθ' ἔαζεν,
 Ἔως ὅγε Φαιήκεσσι Φιληρέμοισι μιγείη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας αἰλύξας.
 Ἐνθα δ' ὡς νύκτας, δύο δ' ἡμέατα κύματι πηγῶ
 Πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσει· ὀλίθρον.
 390 Ἄλλ' ἔτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 Καὶ τότε· ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἦδ' ἡ γαλήνη
 Ἐπλετο ννεμίν· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσὶνδε γαῖαν,
 Ὄξ' ὡς μάλα προῖδ' ὧν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὄς δ' ὅταν ἀσπᾶσιος βίωτος παῖδεσσι Φανείη
 395 Πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεια πάσχων,
 Διρὸν τηρόμενος, συγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 Ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τον γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 Ὄς Ὀδυσῆ' ἀσπασὸν εἰσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι·
 400 Ἄλλ' ἔτε τόσσην ἀπὴν, ὅσσην τε γέγωνε βοήσας,
 Καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 Ῥόχθαι γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
 Δεινὸν ἱερνυόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἀλὸς ἄχῃ·
 Οὐ γὰρ ἴσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιγῶγαι,
 405 Ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἴσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴ μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν αἰετρία δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 410 Ἐμβασις οὐπη φαίνεθ' ἀλὸς πολιοῖο θύραζε·
 Ἐκπύσθην μὲν γὰρ πάγοι ὀξείες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Βίβρυχεν ῥέθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρουε πέτρῃ·
 Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπως ἐστὶ πάδεσσι
 Στήμεναι ἀμφοτέρωσι, καὶ ἐκφυγεῖν κακότητά·

„ At postquam mihi ratem fluctus discusserit,
 „ Natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.
 Dum ille hæc cogitabat in mente & in animo,
 Immisit utique ingentem fluctum Neptunus terræ-quassator,
 Horrendumque, gravemque, excelsum ; impulit autem ipsum.
 Ut verò cùm ventus vehementer-spirans palearum acervum dissipet
 Aridarum, quas quidem dispergat alias aliò ;
 Sic ipsius tabulata longa disperlit : verùm Ulysses
 In unum lignum conscendebat, celerem ut equum impellens :
 Vestes verò exuit, quas ei præbuit nobilissima Calypso ;
 Statimque vittam sub pectus extendit.
 Ipse autem pronus in mare cecidit, manibus extensis,
 Natatæ paratus ; vidit verò potens rex Neptunus,
 Quassansque caput ad suum locutus est animum ;
 „ Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 „ Donec hominibus Jovis-alumnis interlis :
 „ Sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos ;
 Pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.

Cæterùm Pallas, filia Jovis, aliud cogitavit ;
 Aliorum quidem ventorum obstruxit vias ;
 Quiescereque jussit, & consopitos-esse omnes :
 Incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 Donec ipse Phzacibus remigii-studiosis misceretur
 Inclytus Ulysses, mortem & fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu vasto
 Errabat : sæpè verò ei cor præfagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevit aurora,
 Et tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 Erat tranquilla ; ipse verò deinde propè conspexit terram,
 Acutè admodùm prospiciens, magno à fluctu levatus.

Ut autem cùm grata vita filiis appareat
 Patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 Diu contabescens, infectus autem ei ingruerit deus ;
 Gratè verò hunc dii à morbo liberârunt :
 Sic Ulyssi gratè apparuit terra & sylvæ.
 Natabat verò, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 Sed cùm tantum abesset, quantum scilicet auditur vociferatus,
 Tum verò sonitum audivit ad scopulos maris ;
 Murmurabat enim ingens fluctus ad aridam continentis
 Horrendum eructans ; obducta verò erant omnia maris aspergine :
 Non enim erant portus navium capaces, neque secessus ;
 Sed littora projecta erant, scopulique, saxaque.
 Et tunc Ulyssi soluta sunt genua & charum cor ;
 Ingemiscens verò is dixit ad suum magnum animum ;
 „ Hæi mihi ; postquam terram insperatam dedit videre
 „ Jupiter, & jam has undas sulcatas penetravi ;
 „ Egressus nusquam apparet ex mari cano foras :
 „ Extrà enim saxa acuta, circumque fluctus
 „ Fremit impetuosus, levisque eminet petra :
 „ Propè autem profundum mare ; & nullo modo licet pedibus
 „ Consistere ambobus, & effugere malum :

- 415 Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθαι· ποτὶ πέτρῃ
 Κύμα μὲν ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἐτι προτέρω παρανήσομαι, ἣν ποὺ ἐφεύρα
 Ἥϊονας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης,
 Δίδω, μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θυέλλα
 420 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρὴα σενάχοντα·
 Ἢ ἐτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 Ἐξ ἁλὸς, εἴα τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 Οὔδ' αὖ γάρ, ὥς μοι δδάδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως ὁ ταυθ' ὤρμαινε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 Τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρεν τρηχέϊαν ἐπ' ἀκτῆν.
 Ἐνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σὺν τ' ὅσῃ ἀράχῃ,
 Εἰ μὴ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐπισσόμενος λάβε πέτρης,
 Τῆς ἔχετο σενάχων, εἰώς μέγα κύμα παρήλθε.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 Πλήξεν ἐπισσόμενον, τηλοῦ δέ μιν ἐμβαλε πόντος,
 Ὡς δ' ὅτε πτυλὺποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαῖγγες ἔχονται·
 Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 Ῥῖνοι ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύσῃνος ὑπὲρ μέρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 Εἰ μὴ ἐπιΦροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἥπιμόνδε,
 Νῆχε παρὶς ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἶπον ἐφεύροι
 440 Ἥϊονας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ ζῶμα καλλιρόοιο
 Ἰξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσατο χώρος ἄριστος,
 Δεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 Ἔγνων δὲ προέοντα, καὶ εὗξάτο ὃν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθι, ἀναξ, ὅτ' ἐσσί' πολύλλισον δὲ σ' ἰκάνω,
 Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς,
 Αἰδοῖός μιν τ' ἐπὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἀνδρῶν ὅσις ἱκνται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 Σὸν τε ῥέον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἀλλ' ἐλέαυε, ἀναξ, ἱκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.
 Ὡς Φαῖθ' ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥέον, ἔσχε δὲ κύμα.
 Πρόσθε δέ οἱ κείνησι γαλήνῃν, τὸν δ' ἰσαύσεν
 Ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε,
 Χεῖράς τε συμβράς· ἀλλὶ γὰρ δέδμητο Φίλον κῆρ.
 455 Ὡίδει δὲ χρόα πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 Ἀν ζῶμα τε, ῥινάς τε· ὁ δ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδός
 Κεῖτ' ὀλιγηπτελέων· κάματος δέ μιν αἰνὸς ἴκανε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Καὶ τότε δὴ κρηδεμνον ἀπὸ ἔο λύσε θεοῖο·
 460 Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθέκκεν·
 Ἀψ' δ' ἐφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥέον· αἰψὰ δ' ἄρ' Ἴναλ
 Δέξατο χερσὶ Φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 Σχολίῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ξειδῶρον ἄρουραν·
 Ὁρῶντας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νῦ μοι μήκιστα γένηται;
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,

„ Ne fortasse me egredientem jactet lapidosam ad petram
 „ Fluctus magnus abripiens; vanus verò mihi erit conatus.
 „ Sin adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 „ Littoraque obliqua, portusque maris;
 „ Vereor, ne me rursus abripiens procella
 „ Pontum in piscosum ferat, graviter gementem;
 „ Aut etiam mihi & cetum immittat magnum deus
 „ Ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite:
 „ Novi enim, quòd mihi infensus est inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente & in animo,
 Interea utique ipsum magnus æstus tulit ad asperum littus,
 Ibi cutisque lacerata, simulque ossa contracta fuissent,
 Nisi in mentem indidisset dea cælia-oculis Minerva:
 Ambabus verò manibus irruens apprehendit petram,
 Cui adhærebat ingemiscens; donec ingens fluctus præteriisset,
 Et hunc quidem sic effugit: refluus autem fluctus ipsum rursus
 Percussit irruens, longèque ipsum iniecit ponto.
 Sicut verò cum Polypodis, à cubili extracti,
 Acetabulis multi calculi adhærescunt:
 Sic hujus ad saxa fortibus à manibus
 Cutis lacerata erat; ipsum verò ingens fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter fatum periisset Ulysses,
 Nisi prudentiam indidisset cælia-oculis Minerva:
 Ex fluctu is ubi emerfit, quà propellitur ad littus,
 Præternatabat in terram spectans, sicubi inveniret
 Littoraque obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulchrè fluentis
 Pervenisset natans; ibi demùm ei visus est locus optimus,
 Planus absque petris, & receptus inerat à vento;
 Agnovit autem profluentem, & supplicavit suo in animo;
 „ Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad te venio,
 „ Fugiens ex ponto Neptuni minas.
 „ Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 „ Ex hominibus quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 „ Ad tuum fluentem, tuaque genua accedo, plurima passus.
 „ Sed miserere, rex; supplicem enim tibi *me* esse profiteor.
 Sic ait; ille verò continuò sedavit suum fluentem, continuitque flu-
 Et ante eum fecit tranquillitatem, ipsumque servavit (tum;
 Ad fluvii ostia: ille verò deinde utrumque genu flexit,
 Manusque fortes; mari enim afflictus erat charum cor.
 Tumebat verò corpore toto, mare autem manabat copiosum
 Per osque, naresque; ille verò absque-anhelitu & voce (bat.
 Jacebat viribus-defectus: defatigatio nempe eum vehemens occupa-
 Sed quando jam respiravit, & in mente animus collectus est;
 Tum verò vittam à se solvit deæ,
 Et ipsam fluvium in saluginosum immisit; (Ino
 Retrò autem *illam* ferebat ingens fluctus per fluentem; statim verò
 Suscepit manibus charis: ille verò ex fluvio secedens
 Junco recubuit, osculatusque est almam terram:
 Ingemiscens autem deinde dixit ad suum magnum animum;
 „ Heu mihi, quid patiar? quid mihi denique restat?
 „ Si quidem in fluvio gravem per noctem excubaverò,

- Μὴ μ' ἔμυδος· σίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἴεσι,
 Ἐξ ὀλυγητελίας, δαμάσῃ κεκαφνότα θυμόν·
 Αὐρὴ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλῃν,
 Θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδραβῶ, εἰ με μεθεῖν
 Ἕγχοι καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύμα γίνωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 475 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλῃν τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 Ἐν περιφαινομένῃ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 Ἐξομβόην πεφυῶτας· ὁ μὲν Φυλῆς, ὁ δ' Ἰλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον αἴετων,
 Οὐδέ ποτ' ἥλιος φάεθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 480 Οὐτ' ὄμβρος περῖασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἱπταμοιβάδης, οὗς ὕπ' Ὀδυσσεύς
 Δύσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἱπταμήσατο χερσὶ Φίλῃσιν
 Εὐρεῖαν· Φύλλων γάρ ἦν χύσις ἤλυθα πολλή,
 Ὅσσοι τ' ἢ δυώ, ἢ τρεῖς ἀνδράς ἐρυσθαι
 485 Ὀρῇ χεიმέρῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἐν δ' ἄρα μέσση λέντο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο Φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῖν ἐνέκρυψε μελαίην,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 Σπέρμα πυρὸς σάων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι
 Ὡς Ὀδυσσεὺς Φύλλοισι καλύψατο τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 Ἰππον ἐπ' ὀμμασι χεῖν, ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 Δυσπονέος καμάτωιο, Φίλα βλέφαρ ἀμφικαλύψας.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Ξ Ζ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἰπὸ θέσις.

Ἀθηναῖα ἱπισῶσα ὄναρ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ Ναυσικαῖα, κελύει αὐτῇ τὴν ἰσθήτα ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖν, πλύνειν· πλεσιόν γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον· ἡ δὲ τὸ κελυθῆν ποιεῖ. Ἐπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν· ἀκούσας δὲ αὐτῶν ὁ Ὀδυσσεύς, ἐκυπνίζεται καὶ δευθεὶς Ναυσικαῖας, ἰσθήτα καὶ τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἐπιταί αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

Ζῆτα δὲ Ναυσικαῖα κόμισ' ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

- Ως ὁ μὲν ἔνθα κάθηδε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἰπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 Βῆ δ' εἰς Φαιῶκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
 Οἱ πρὶν μὲν τοτ' ἐναίον ἐν εὐρυχόρῳ Ἰπερίῃ,
 5 Ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνερόντων,
 Οἱ σφεας εὐνέσκοντο, βίηφι δὲ Φέρτεροι ἦσαν.
 Ἐνθεν ἀναστῆσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἱκάς ἀνδρῶν αἰφνηςαῶν·
 Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἰδέεσθαι οἴκου, ἵ
 10 Καὶ νηὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἰδίσσασθαι ἀρούρας.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἦν κηρὶ δαμῆις αἰδούσῃ βεβήκει

Ἄλ-

Timeo, ne me simul frigus malum & fertilis ros,
 Præ imbecillitate, conficiat afflictum animo:
 Aura nempe ex fluvio frigida spirat matutino tempore.
 Si verò ad clivum conscendens & umbrosam sylvam,
 Arbustis in densis dormiero, si me sineret
 Frigus & lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet;
 Vereor, ne feris captura & præda fiam.
 Sic sanè ei deliberanti visum est satius esse:
 Perrexit nempe ire in sylvam; hanc autem prope aquam invenit
 In conspicuo loco; duo autem deinde subiit arbuta,
 Ex uno loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem neque ventorum perfiat vis humidum spirantium,
 Neque unquam sol lucens radiis percutiebat,
 Neque imber penetrabat penitus; sic sanè densa
 Invicem creverunt alterum alteri intertextum; quæ Ulysses
 Subiit; statimque cubile congeffit manibus charis
 Latum: foliorum enim erat copia assatim ingens;
 Quantum utique duos, vel tres viros tegeret
 Tempestate hybernâ, etiam si vel admodum sæviret.
 Illam quidem videns gavisus est patiens nobilis Ulysses;
 In medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Quemadmodum autem cum aliquis torrem cinere absconderit nigro,
 Agro in extremo, cui non adsunt vicini alii,
 Semen ignis servans, ut ne quâ aliunde incendat;
 Sic Ulysses foliis se obtexit: huic autem Minerva
 Somnum in oculis fudit, ut ipsum is cessare faceret citissime
 A difficili labore, charas palpebras obtegens.

ODYSSEÆ HOMERI VI.
 LIBRI

Argumentum.

Minerva adsans per somnium Nausicaæ Alcinoi filiz, jubet illam vestes ad flumen ferre lotum: instare enim ei nuptias. Illa verò iussa facit: deinde ludit cum ancillis. Audiens autem ipsas Ulysses expergiscitur, & precatus Nausicaam, vestemque & cibum ab ipsa accipiens, sequitur eam in urbem.

Z. Nausicaa excipit in Scheria Ulysses.

Sic illie dormiebat quidem patiens nobilis Ulysses,
 Somno & labore oppressus: verum Minerva
 Ibat ad Phæacum virorum populumque urbemque;
 Qui antea quidem habitabant in spaciola Hyperæa,
 Prope Cyclopas, viros superbientes,
 Qui ipsos infestabant; viribus autem potiores erant.
 Inde excitos illos deduxit Nausithous deo similis,
 Collocavitque in Scheria, procul ab hominibus ingeniosis;
 Circum verò murum duxit urbi, & ædificavit domos,
 Et templa fecit daorum, & divisit agros.
 Sed hic quidem jamjam fato domitus, ad inferos descenderat:
 Alcinoüs

- Ἀλκίνοος δ' αὖ τὸτ' ἤρχε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδώς·
 Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νόσσην Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσσαν·
 15 Βῆ δ' ἱμὲν ἐς θάλαμην πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
 Κομάτ' ἀθανάτησι Φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
 Ναυσικαίᾳ, θυγατρὶ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Παρ δὲ δὺ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
 Σταθμοῖν ἑκάτερθε, θυραὶ δ' ἐπέκειντο Φειναί.
 20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 Εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 Ἡ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 25 Ναυσικαίᾳ, τί νῦν ὧδε μεθήμενα γίνατο μήτηρ;
 Εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα, σιγαλόνεα·
 Σοὶ δὲ γάμος σπειρόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτῇ
 ἔνυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν, οἳ κέ σ' ἄγανται·
 Ἐκ γὰρ τοι τούτων Φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει·
 30 Ἐσθλῇ χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Ἀλλ' ἴσμεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ Φαινομένηφι,
 Καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔφρομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἔντυναι· ἐπεὶ οὔτοι ἐτι δὴν παρθένος ἴσσεαι·
 Ἦδη γὰρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον·
 35 Πάντων Φαιακῶν, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐπ' ὄτρυνον πατέρα κλυτὸν ἦωδ' ἀπρό,
 Ἡμίονους καὶ ἁμαξάν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγχι
 Ζῶσρα τε, καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλόνεα·
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἢ πόδεςσιν·
 40 Ἐρχεσθαι· πολλὰ γὰρ ἅπο πλυνοὶ εἰς πόλιν.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπ' ἔβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλομένην δ', ὅθι Φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε πότε ὄμβρῳ
 Διέεται· αὐτὴ χεῖρ ἐπιπλινάται· ἀλλὰ μάλ' αἰδῆ·
 45 Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδόρομεν αἴγλη·
 Τῷ ἐνὶ τέρενται μάκαρες θεοὶ ἡμάτα πάντα.
 Ἐνθ' ἀπ' ἔβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διαπέφραδε κούρῃ.
 Αὐτίκα δ' ἡἷς ἦλθεν εὐθρονός, ἥ μιν ἔγειρε
 Ναυσικαίαν εὐπεπλὸν ἄφαρ δ' ἀπιδευμάσ' ὄνειρον·
 50 Βῆ δ' ἵνα διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγείλει τοκῷσι,
 Πατρὶ Φίλῳ καὶ μητρὶ κινήσατο δ' ἔνδον ἐόντας·
 Ἡ μὲν ἐπ' ἔσχερε ἥσο, συν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Ἠλακάρτα σφ' ὦσ' ἀλιπρόφρα· τῷ δὲ θόρυξος
 Ἐρχομένῳ συμβλῆτο μετὰ κλυτοῦς βασιλῆας·
 55 Ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλειον Φαίηκες ἀγαυοί·
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι σφ' ἄσα Φίλον πατέρα προσέειπε·
 Πάππᾳ Φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσεαις ἀπὴνη
 Ὑψηλὴν, εὐκνήλην, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγῳμαι·
 Ἐς ποταμόν πλυνέουσα, τὰ μοι βερρυπώμενά κεῖται·
 60 Καὶ δέ σοι ἀπ' αἰματὶ μετὰ πρώτοισιν ἴσσι
 Βουλὰς βωλευσιν καθάρᾳ χροὶ εἶματ' ἔχοντα·
 Πέντε δὲ τοι Φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροισι γενόασιν,
 Οἱ δὲ ὄππῳντες, τρεῖς δ' ἠέδοι θαλῆθροντες·

Alcinoois verò tunc imperabat, à diis consilia doctus.
 Hujus quidem ivit ad domum dea cæcia-oculos Minerva,
 Reditum Ulyssii magnanimo moliens:
 Perrexit autem ire ad thalamum fabre-factum, in quo puella
 Cubabat, immortalibus oris-habitu & formâ similis,
 Nauficæ, filiâ magnanimi Alcinoi:
 Juxtâ autem duæ ancillæ, à Gratiis pulchritudinem habentes,
 A-postibus utrinque, fores verò admotæ-erant splendidæ.
 Illa verò venti veluti flatus accessit ad eubilia puellæ;
 Stetitque supra caput, & ipsam sermone allocuta est,
 Assimilata filiæ celebris-in-re-nautica Dymantis,

Quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo:
 Huic seipsam cum assimilâset, allocuta est cæcia-oculos Minerva;

» Nauficæ, quid te sic negligentem peperit mater?
 » Vestes etenim tibi jacent neglectæ, pulchræ;
 » Tibi verò nuptiæ instant, ubi oportet pulchras quidem teipsam
 » Induere, aliasque illis præbere, qui te dueant.
 » Etenim ex his fama apud homines oritur
 » Bona; gaudent verò pater & veneranda mater.
 » Quin eamus loturæ simul ac aurora illuxerit,
 » Et ego adjutrix unâ comitabor; ut celerrimè
 » Expediaris; quoniam non amplius diu virgo eris;
 » Jamjam enim te ambiunt optimi in populo
 » Omnium Phæacum; ubi tibi genus & ipsi.
 » Verùm age, hortare patrem inclytum sub aurore,
 » Mulos & currum apparare, qui vehat
 » Cingulaque, & peplos, & pallia mirabilia.
 » Quippe tibi sic ipsi multò honestius est, quàm pedibus
 » Ire; multum enim absunt labra ab urbe.

Sic quidem locuta abiit cæcia-oculos Minerva
 Ad Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
 Esse: neque ventis concutitur, neque unquam imbre
 Rigatur, neque nix ingruit; sed omnino serenitas
 Panditur innubis; candidusque ambit splendor:
 In quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Ed abiit Pallas, postquam consilium contulerat puellæ. (tabat
 Statim verò aurora advenit pulchro-sedens-in-folio, quæ ipsam exci-
 Nauficæ pulchro-peplo: continuò autem ea admirata est somnium.

Perrexit verò ire per ædes, ut annuntiaret parentibus,
 Patri charo & matri: deprehendit autem eos intus existentes.
 Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
 Pensa versans marinâ-purpurâ-tincta: in ipsum autem foras
 Egredientem incidit ad inclytos reges

Ad consilium, quò ipsum vocabant Phæaces eximii.
 Hæc autem valde propè altans charum patrem allocuta est;

» Pater chare, nonne jam mihi apparaveris currum
 » Excelsum, agilem-rotis; ut pulchras vestes feram
 » Ad flumen lotura, quæ mihi sordidatæ jacent?
 » Etenim tibi ipsi convenit inter primores versanti
 » Consilia consulere, puras corpori vestes habenti
 » Quinque autem tibi chari filii in ædibus sunt
 » Quorum duo in-matrimo

s autem calibes florentes:

„ Hi

- Οἱ δ' αἰεὶ ἰθέλουσι, νεόπλυτα εἴματα ἔχοντες,
 65 Ἐς χορὸν ἔρχεσθαι τὰ δ' ἐμῇ Φρενὶ πάντα μέμνηεν.
 Ὡς ἴφατ' αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 Πατρὶ Δίλῳ· ὁ δὲ πάντα νοεῖ, καὶ αἰείβητο μῦθον·
 Οὔτε τοι ἡμιόνων Φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 Ἐρχεῖν ἀτὰρ τοι δμῶες ἰοπλίσσουσιν ἀπήνην
 70 Ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.
 Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέλετο τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην·
 Ὀπλεον, ἡμιόνους δ' ὕπαγον, ξυῖξάν θ' ὑπ' ἀπήνην
 Κούρην δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἐσθῆτα Φαιρινήν,
 75 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐϋξέσῳ ἐπ' ἀπήνην·
 Μητὴρ δ' ἐν κίτῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἑδωδὴν,
 Παντοῖον, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχρινεν
 Ἀσπῶ ἐν αἰγίῳ. (κούρην δ' ἐπιβήσεται ἀπήνης)
 Δῶκε δὲ χρυσεῖν ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔκαιεν,
 80 Εἰὼς χυτλώσασατο συν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 Ἡ δ' ἔλαβεν μαστίγα καὶ νῆια σιγαλόντα,
 Μάστιξεν δ' ἐπ' αὐτὴν καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνου.
 Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν
 Οὐκ οἶν' ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥέον περικαλῆ' ἔκοντο,
 Ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πόλῳ δ' ὕδωρ
 Καλὸν ὑπεκπρόρρει, μάλα περ ῥυτῶντα καθήραι·
 Ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπρόελυσαν ἀπήνης,
 Καὶ τοὺς μὲν σεναν ποταμὸν παρὰ δινῆντα,
 90 Τρώγεον ἀγρῶσιν μελιχδεά· ταὶ δ' αὖτ' ἀπήνης
 Εἴματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρeron μέλιν ὕδωρ·
 Στείβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε, καθήραιν τε ῥυπα πάντα,
 Ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' αἶλος, ἤχι μάστιγα
 95 Λαίργας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 Αἱ δὲ, λουσάμεναι, καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνον ἐπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 Εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε, καὶ αὐτῇ,
 100 Σφαίρην ταί τ' ἄρ' ἐπαίζον, ἀπὸ κρηδεῖνα βαλαῦσαι·
 Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὐρεὸς ἰοχέαιρα,
 Ἡ κατὰ Τηθύγετον περιμήκετον, ἥ Εὐρυμανθόν,
 Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι
 105 Τῇ δὲ θ' ἄρα Νυμφαί, κούραι Διὸς Αἰγυίοιο,
 Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δὲ τε Φρενὶ Ληγῶ
 Πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 Ρεῖα δ' ἀριγνώτῃ πέλεται, καλαὶ δὲ τε πάσαι·
 Ὡς ἦν' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.
 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ζευῆσ' ἡμιόνους, πτυῖξασά τε εἴματα καλά·
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡς Ὀδυσσεύς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδά κούρην,
 Ἡ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
 115 Σφαίραν ἔπιτ' ἔριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλίκα.

„ Hi semper volunt, recens lotis vestibus induti,
 „ Ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ sunt.
 Sic dixit; verebatur enim floridas nuptias nominare
 Patri charo; Ille verò omnia intelligebat, & respondit sermone:
 „ Neque tibi mulos invideo, filia, neque quicquam aliud.
 „ Abi; cæterùm tibi famuli apparabunt currum
 „ Altum, agilem-rotis, contabulatione instructum.
 Sic locutus, servis præcepit; illi verò paruerunt.
 Illi quidem foràs currum agilem-rotis à mulis-tractum
 Instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:
 Virgo autem è thalamo ferebat vestes pulchras;
 Et eas quidem deposuit benè-polito in curru:
 Mater verò in cista collocabat animo-gratum cibum,
 Varium, obsoniaque imposuit, vinumque infudit
 Utre in caprino: (puella verò conscendit currum:)
 Dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,
 Ut ungeretur cum famulis mulieribus.
 Illa verò accepit flagellum & habenas pulchras,
 Flagellavitque ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulorum.
 Illi verò incessanter contendebant, ferebantque vestes, & ipsam,
 Non solam; unà cum illa scilicet & ancillæ ibant aliæ.
 Illæ verò cum jam fluvii ad alveum perpulchrum pervenissent,
 Ubi labra erant perennia, multaque aqua
 Pulchra profuiebat, etiam admodum sordidata ad purgandum;
 Ibi illæ mulos quidem solverunt à curru,
 Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,
 Ut-ederent gramin dulce: ipsæ verò à curru
 Vestes manibus sumpserunt, & inferebant in nigram aquam:
 Constipabant autem in scrobibus celeriter certamen proferentes.
 At postquam lavassentque, purgassentque sordes omnes,
 Ordine explicuerunt ad littus maris, ubi potissimum
 Lapillos ad littus abluebat mare.
 Ipsæ porrò lotæ, & unctæ pingui oleo,
 Prandium deinde sumpserunt ad ripas fluvii:
 Vestes autem, solis manebant dum siccarentur splendore.
 Cæterùm postquam cibo saturatæ sunt ancillæque, & ipsæ
 Pilæ ipsæ deinde ludebant, capitis-redimiculis depositis:
 Illis verò Nausicaa pulchra-ulnas exordiebatur cantus.
 Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 Aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 Oblectans-se apris, & velocibus cervis;
 Simul autem cum illa Nymphæ, filiæ Jovis Ægiochi
 Agrestes ludunt; gaudet verò mente Latona:
 Omnes autem ipsa capite supereminet, atque fronte;
 Facileque conspicua est, pulchræ verò & omnes:
 Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.
 Sed quum jam erat domum reditura,
 Junctis mulis, plicatisque vestibus pulchris;
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cælia-oculis Minerva,
 Ut Ulysses excitaretur, videretque pulchram-oculos puellam,
 Quæ ipsum ad Phæacum visorum urbem duceret.
 Pilam deinde jecit versùs ancillam regina;

- Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαδείη δ' ἔμπεσε δῖνῃ.
 Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν· ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἐξήμερος δ' ὤρμαινε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ὡς μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 120 Ἡ ῥ' οἷγ' ὑβρισαί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιαι;
 Ἡὲ φιλοξενίαι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
 Ὡς με κευθῶν ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ
 Νυμφαίων, αἱ ἔχουσ' ὄρεων αἰπεινὰ κάρηνα,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεια ποιήεντα.
 125 Ἡ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σcheidὸν αὐδήντων;
 Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἦδ' ἰδωμαι.
 Ὡς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθεν κλάσσε χεὶρὶ παχείῃ
 Φύλλων, ὥς ῥυσταίτο περὶ χροῖ μῦθεα Φωτός.
 130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥςτε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθώς,
 Ὃς εἰς ὕμενος καὶ ἀήμενος ἐν δὲ αἰ ὅσσι
 Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσὶν ἐτέρχεται, ἥ οἷσιν,
 Ἡὲ μετ' ἀγροτέραις ἐλάφους· κέλεται δὲ ἐγαστῆρ,
 Μήλων πειρησάντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 135 Ὡς Ὀδυσσεύς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλε
 Μιξσθῆαι, γυμνὸς περ ἐὼν· χρεῖω γάρ ἵκανε.
 Σκιδράλειος δ' αὐτῇσι Φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 Τρέσσαν δ' ἀλλυδὶς ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προυχούσας·
 Οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γάρ Ἀθήνη
 140 Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυνῶν.
 Στῆ δ' ἀντασχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 Ἡ γυνῶν λίσσοιτο λαβὼν εὐσπίδα κούρην,
 Ἡ αὐτὰς ἐπέσσειν ἀποσσαδὰ μελιχίοισι
 Λίσσοιτ', εἰ δείξει πόλιν, καὶ εἴματα δόην.
 145 Ὡς ἄρα οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Λίσσεσθαι ἐπέσσειν ἀποσσαδὰ μελιχίοισι,
 Μὴ οἱ γούνα λαβόντι χελασάιτο Φρένα κούρη.
 Αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδάλιον Φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαι σε, ἀνασσα· θεὸς νύ τις, ἥ βροτὸς ἐσσί;
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτίμιδι σε ἐγώ γε, Διὸς κόρη μεγάλοιο,
 Εἰδὸς τε, μέγας τε, Φυνὴν τ', ἀγχίξαι εἰσκώ·
 Εἰ δὲ τις ἐσσί βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
 Τρισμῆκαρες μὲν σοὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 Τρισμῆκαρες δὲ κασίγνηται· μάλα πού σφισι θυμὸς
 Αἶεν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται, εἵνεκα σέο,
 Λευσσάντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσιχυεῦσαν.
 Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρεσσιν ἐσχον ἄλλων,
 Ὃς κέ σ' ἐένδοισι βρίσας αἰκνὸν ἀγάνηται.
 160 Οὐ γὰρ πω τοιούτον ἴδον βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐτ' ἀνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσφρώντα.
 Δῆλον δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βασιλῶ.
 Φρίνικος νέαν ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 (Ἦλθον γὰρ καί κ' ἴτε, πολλὸς δὲ μοι ἔσπετο λόγος·
 165 Τὴν οὖδ' ἢ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κηδὲ ἔσσεσθαι)
 Ὡς δ' αὐτὰς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτέθηπεν θυμῷ
 Δὴν ἐπεὶ εὐπὼ τείων ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης.

Ab ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in vorticem.
Illæ verò altè clamârunt; experrectus est nobilis Ulysses:

Sedensque cogitabat in mente & in animo;

„ Hei mihi, quorum demùm hominum in terram deveni?

„ Anne hi injurii & agrestes, neque justî?

„ An hospitales, & ipsis est mens deorum-reverens?

„ Ut me puellarum circumvenit fœmineus clamor

„ Nympharum, quæ habitant montium summos vertices,

„ Et fontes fluviorum, & palustria loca herbosa.

„ An jam alicubi homines sum propè vocales?

„ Quin age, ego ipse experiar atque videbo.

Sic locutus arbutis egrediebatur nobilis Ulysses:

Ex densa autem sylva ramum fregit manu crassa,

Foliosum, ut tegeret cirœa corpus pudenda viri.

Perrexit autem ire, veluti leo montanus, viribus confusus,

Qui incedit complutus & ventos-passus; intusque ei oculi

Ardent: cæterùm is boves invadit, aut oves,

Aut agrestiores cervas; jubet nempè eum venter,

Pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire;

Ita Ulysses puellis pulchris-comas erat

Congressurus, nudus licèt esset; necessitas enim urgebat.

Horribilis autem ipsis apparuit, deturpatus fallugine:

Diffugerunt autem huc atque illuc per ripas prominentes:

Sola autem Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva

Audaciam in mente indidit, & metum exemit è membris.

Stetit verò contrà-expectans; deliberabat autem Ulysses,

An supplicaret genibus prehensis pulchra-oculos puella:

An ut-erat, verbis eminus-stans blandis

Precaretur, si ostenderet urbem, & vestes daret.

Sic sanè ei deliberanti visum est satius esse,

Precari verbis eminus-stantem blandis,

Ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.

Protinus blandum & solertem dixit sermonem;

„ Supplex te oro, ô regina; deâne aliqua, an mortalis es?

„ Siquidem aliqua ex diis sis, qui latum cælum incolunt,

„ Dianæ te ego, Jovis filiz magni,

„ Formæque, staturæque, orisque habitu, quàm-proximè assimilo:

„ Sin aliqua sis hominum, qui super terram habitant,

„ Ter beati quidem tibi pater & veneranda mater,

„ Ter-beati & fratres; valdè nimirum ipsorum animus

„ Semper lætitiâ perfunditur, tui gratiâ,

„ Videntibus tale germen choream te ingredientem.

„ Ille verò rursus animo felicissimus præter cæteros,

„ Quicunque te sponialiis præponderans, domum duxerit.

„ Nondum enim talem vidi mortalem oculis,

„ Neque virum, neque mulierem; admiratio me tenet aspicientem.

„ In Delo equidem aliquando tale, Apollinis juxta aram,

„ Palmæ recens germen succrescens vidi: (pulus

„ (Profectus enim eram & illuc, multus autem me sequebatur po-

„ In ea professione, quæ demùm erat mihi malum damnum futura.)

„ Utque similiter & illud conspicatus, obstupui animo

„ Diu, quandoquidem nunquam tale succrevit lignum è terra;

- "Ὡς σι, γύναι, ἄγαμαί τε, τίθηπά τε, δεῖδιά τ' αἰνῶς
 Γούνων ἀφασθαι χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
 170 Χθιζὸς ἱεκοσῶ Φύγον ἤματι αἰνῶπα πόντον·
 Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κύμας Φόρει κραιπναί τε θυέλλαι
 Νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε καὶ ββαλε δαίμων,
 "Ὅφρ' ἔτι που καὶ τῆδε παῖθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
 Παύσειθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τιλέουσιν παροίθην.
 175 Ἄλλὰ, ἄνασσ', ἐλάειρε, σὶ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Ἄσυ δέ μοι δείξον, δὸς δὲ βῆκος ἀμφοιβαλίσθαι,
 Εἴτι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα Φορσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 Ἀνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 Ἐσθλῶν· εὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρείσσειν καὶ ἀρείων,
 Ἡ δ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πολλὰ ἄλγος δυσμενέσσει,
 185 Χάρματα δ' εὐμενέσσει· μάστιγα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Ναυσικαῖα λευκώλενος ἀντίον κῦδα
 Ζεῖν, ἐπεὶ οὔτε κακῶ, οὔτ' ἄφρονι Φωτὶ ἵοικας,
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 Ἐσθλοῖς, ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἱκάσῃ.
 190 Καὶ πού σοι ταῦδ' ἴδωκε, σὲ δὲ χρὴ τιτλάμεν ἔμπης.
 Νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
 Οὐτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τιν' ἄλλου,
 Ὡν ἐπέειχ' ἱκέτην τολοσσέων ἀντιόσσαντα.
 Ἄσυ δέ τοι δείξω, ἐρίω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαιήκας μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Τρῶ δ' ἐκ Φαιήκων ἔγεται κέρτος τε, βίη τε.
 Ἡ ἐκ, καὶ ἀμφοτέλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσε
 Στήτῃ μοι, ἀμφοτέλοι· πόσε Φεύγετε, Φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 Ἡ μήπου τίνα δυσμενέων Φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γέννηται,
 Ὃς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἱκῇται,
 Διότῃτα Φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 Ἐσχαται, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύσῃνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
 Τὸν νῦν χρὴ κομῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 Ξεῖναι τε, πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε, φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφοτέλοι, ξείνῳ βρώσῃ τε, πόσιν τε.
 210 Λεύσσετε δ' ἐν ποταμῶν, ἔθ' ἐπὶ σκέπας ἔς· ἀνέμοιο.
 "Ὡς ἴφασθ'· αἱ δ' ἔσαν τε καὶ ἀλλήλοισι κέλευσαν·
 Καδδ' ἄρ' Ὀδυσσῇ ἔσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκίλευσε
 Ναυσικαῖα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 Παρ δ' ἄρα οἱ Φαρός τε, χιτῶνά τε, ἱμάτ', ἔθηκαν·
 215 Δῶκαν δὲ χρυσῇ ἐν λευκῶν ὕγρον ἔλαστον,
 Ἡνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο φοῖτον.
 Δὴ βᾶ τότε· ἀμφοτέλοισι μετῆνδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφοτέλοι, εἴθ' οὕτω ἀπόπρεθην, ὅφρ' ἐγὼ ἀνδρὸς
 Ἀλκίην ὤμοιιν ἀπολεύσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλάϊω

„ Ita te mulier, admiror, obstupeo, & vereor admodum
 „ Genua prehendere: gravis autem me dolor occupat.
 „ Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 „ Eonque verò me perpetuò fluctus ferebat, & celeres procellæ
 „ Insula ab Ogygia: nunc verò me huc appulit deus,
 „ Uî adhuc fortasse & hic patiar malum; non enim puto
 „ Cessaturos; sed adhuc multa dii efficiunt prius.
 „ Verùm, regina, miserere, te enim mala multa passus
 „ Primam accessi; cæterorum autem neminem novi
 „ Hominum, qui hanc urbem & terram incolunt. (dum,
 „ Urbem verò mihi ostende, daque pannum ad me circumcingen-
 „ Si quod fortasse involucrum pannorum haberes huc profecta.
 „ Tibi verò dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis,
 „ Maritumque & familiam, & concordiam præbeant
 „ Bonam: non enim hoc quicquam præstantius & melius,
 „ Quàm cùm concordēs consiliis, rem-familiarem administrent
 „ Vir atque conjux; multi dolores malevolis,
 „ Gaudia autem benevolis; maximè verò sentiunt & ipsi.
 „ Hunc autem rursus Nausicaa ulnas-candida contrà allocuta est;
 „ Hospes, quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro similis-es,
 „ Jupiter autem ipse distribuit felicitatem Olympius hominibus,
 „ Bonis atque malis, prout voluerit unicuique:
 „ Et nimirum tibi isthæc dedit, te autem oportet pati omnino.
 „ Nunc verò, quum ad nostram & urbem & terram venis,
 „ Neque vestium indigebis, neque cuiusquam alius rei,
 „ Quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse.
 „ Urbem autem tibi ostendam, & dicam nomen populorum.
 „ Phæacæ hanc urbem, & terram habitant:
 „ Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 „ Ex quo utique Phæacum pendet & imperium, & potentia.
 „ Dixit sanè, & ancillis comas-pulchris imperavit;
 „ Sistite mihi gradum, ancillæ: quò fugitis, virum conspicite?
 „ An scilicet aliquem hostilium putatis esse virorum?
 „ Non est ille vir vivus homo, neque nascetur,
 „ Qui Phæacum in terram veniat,
 „ Hostilia inferens: valde enim chari sî immortalibus.
 „ Habitamus autem seorsum undoso in mari
 „ Extremi, neque quisquam nobiscum mortalium commercium-hæ
 „ Sed hic aliquis infelix errans huc venit, (bet-alius,
 „ Quem nunc oportet curare: à Jove enim sunt omnes
 „ Hospitesque & egeni: domum autem etiam exiguum, & gratum
 „ Verùm date, ancillæ, hospiti cibumque & potum; (est.
 „ Et lavate in fluxio, ubi receptus est à vento.
 „ Sic dixit: illæ verò steterunt, & se-invicem hortatæ sunt:
 „ Ulysses autem collocarunt sub umbraculo, quemadmodum jusserrat
 „ Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi;
 „ Eique pallium, & tunicam, vestes, apposuerunt:
 „ Dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum,
 „ Jusseruntque dein ipsum lavare-se in fluvii fluento.
 „ Ac tum ancillas allocutus est nobilis Ulysses;
 „ „ Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
 „ „ Salluginem ab humeris abluam, circumque oleo
 „ „ Ungam-

- 220 Χρίσσομαι· ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν αἰολοφίῃ.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγὼγε λείψσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 Γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθε ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ ὃ ἔκ παταμού χροά ἤξετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 225 Ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὤμους.
 Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσκηχεν αἰλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λείψσάτο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 Ἀμφὶ δὲ εἰμυττα ἴσασα, αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς·
 Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 230 Μείζονά τ' εἰσιδίειν καὶ πάσσονα· καδ' δὲ κάρητος
 Οὐλῆς ἦκε κόμας, ὑακινθίνῃ ἀνθεί ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχευεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 Ἴδρις, ὃν Ἡφαίστος δίδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Τέχνην παντοίην, χαριέντα δὲ ἔργα τελείει·
 235 Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἔξετ' ἐπειτ', ἀπάνευθε κίων, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 Κάλλει καὶ χάρισι γίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 Ἀἷ ἦα τότ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετῆυδα·
 Κλυτὲ μοι, ἀμφίπολοι, λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
 240 Οὐ πάντων αἰκνῆτι θεῶν, οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν,
 Φαίηκεσ' ὃδ' ἀνῆρ ἐπιμύχεται ἀντιθέοισι.
 Πρῶθ' ἐν μὲν γὰρ δὴ μοι αἰγιόχοιο δόατ' εἶναι,
 Νῦν δ' ἐθεοσὶν εἴκει, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖσδε πόσις κεκλημένος εἶπ᾽
 245 Ἐνθάδε ταμεῖσάν, καὶ οἱ ἀδὸν αὐτόθι μίμνεω.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε, πόσιν τε.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τὸν μάλα μὲν κλύον, ἠδὲ πίθοντο·
 Παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ θέσαν βρώσιν τε, πόσιν τε.
 Ἥτορ δ' ἔπειτα καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 250 Ἀρπαλίως, δηρὸν γὰρ ἰδητός ἦεν ἄπατος.
 Αὐτὰρ Ἰφαιτιάδα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 Εἰμὰτ' ἄρα πτόξεσσά τίθει καλῆς ἐπ' ἀσπίδης,
 Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτῇ·
 Ὡτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ἐνόμαζε·
 255 Ὅρσοι δὴ νῦν, ξεῖνε, πῆλινδ' ἵμεν, ὄφρα σὶ πέμψω
 Πατρός ἐμου πρὸς δαίμαθ' ἐκείθηνος, ἐνθά σ' ἦ Φημεῖ·
 Πάνταν Φαίηκων ἐπιδόσκειν ὄντοισι ἄριστοι.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν, (δοκίμης δὲ μοι οὐκ ἀπίνυσσεν),
 Ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρόνδε ἵκμιεν καὶ ἔργ' ἀνδράων,
 260 Τόφρα σὸν ἀμφιπόλοισι, μεθ' ἡμιόνους καὶ αἰκάζων,
 Καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πῶς ἐπιβήσομεν, ἦν περὶ πύργος
 Ἑλνυλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκατέρωθι πόλῃος,
 265 Ἀπὸ τῆς δ' ἐπὶ θύμῃ· ἦ τις δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσας
 Εἰρύσεται· πᾶσιν γὰρ ἐπίσιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἐνθα δὲ τε σφ' ἀγρόθι, καλὴν Πησιδίην ἀμφί, δὲ
 Ρυτοῖσιν κλέσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖαι·
 Ἐνθα δὲ νηῶν ἑπλά μελαίνων ἀλέγουσι,
 Πείσματα, καὶ σπείρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἑρτίμα·
 270 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι μέλει βίος, οὐδὲ Φαεργῆ,
 Ἀλλ' ἔτσι καὶ ἑρτίμα νηῶν, καὶ νῆες εἰσὶν

„ Ungam me ; jam enim diu à corpore abest unctio.
 „ Coram verò haud ego lavelo ; vereor enim
 „ Nudari , inter puellas comas-pulchras versans.
 Sic dixit ; illæ verò secesserunt , narraruntque puellæ.
 At ex flumine à corpore lavabat nobilis Ulysses
 Salsuginem , quæ ei terga & latos obtexit humeros :
 E capite etiam eluebat maris fordes indomiti.
 Cæterum postquam omnem lavasset-se , & oleo unxisset ,
 Vestesque induisset , quas ei præbuerat virgo indomita ;
 Illum quidem Minerva reddidit , ex-Jove-nata ,
 Majoremque aspectu , & crassiorē : à capite verò
 Crispas demisit comas , hyacinthino flori similes.
 Quemadmodum autem cum quis aurum circumfundat argento vir
 Solers , quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva
 Artem omnifariam ; pulchra verò is opera perficit :
 Sic huic affudit gratiam capitique & humeris.
 Considebat is deinde , seorsum profectus , ad littus maris ,
 Pulchritudine & gratiâ resplendens ; admirabatur autem puella :
 Ac tunc ancillas comis-pulchras allocuta est ;
 „ Audite me , ancillæ , candidæ-ulnas , ut aliquid dicam :
 „ Non omnibus invitis diis , qui cælum tenent ,
 „ Ad Phæacæ hic vir pervenit diis-similes.
 „ Antea quidem mihi indecorus videbatur esse ,
 „ Nunc verò diis similis est , qui cælum latum habitant.
 „ Utinam mihi talis maritus vocatus esset
 „ Hic habitans , & ipsi placeret hic manere.
 „ Verum date , ancillæ , hospiti cibumque , potumque.
 Sic dixit ; illæ verò huic diligenter auscultarunt & paruerunt ;
 Ulyssique apposuerunt cibumque , potumque.
 Ac bibebat quidem & edebat patiens nobilis Ulysses
 Rapaciter ; diu enim cibum non gustaverat.
 Cæterum Nausicaa candida-ulnas aliud cogitavit ;
 Vestes utique plicatas posuit pulchrum in currum ,
 Junxit verò mulos fortibus ungulis , conscenditque ipsa :
 Adhortata autem est Ulyssē , verbumque dixit , & compellavit ;
 „ Surge nunc , hospes , ad-urbem iturus , ut te deducam
 „ Patris mei ad domum prudentis ; ubi te puto
 „ Omnium Phæacum visurum esse quotquot optimi.
 „ Sed omnino sio facito , (videris autem mihi non desipere ,)
 „ Donec quidem per agros iverimus , & opera hominum ,
 „ Tamdiu cum ancillis , post mulos & currum ,
 „ Celeriter venito ; ego autem viam monstrabo :
 „ At postquam ad urbem conscenderimus , circa quam murus
 „ Altus , pulcher verò portus ex-utraq- parte urbis ,
 „ Arcus autem introitus ; naves verò per viam utrinque-agitatæ
 „ Subduæ sunt ; omnibus enim statio est unicuique.
 „ Ibi porro & ipsis forum est , pulchrum Neptuni circa templum ,
 „ Vectitiis lapidibus excisis exstructum.
 „ Ibi verò navium armamenta nigrarum curant ,
 „ Rudentes , & spiras ; & poliunt remos.
 „ Non enim Phæacibus curæ-est arcus , neque pharetra ,
 „ Sed mali , & remi navium , & naves æquales ,

- Ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολὺν περῶσι θάλασσαν.
 Τῶν ἀλεείνω Φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω.
 Μαιμεύη μάλα δ' εἰσὶν υπερφίαλοι κατὰ δῆμον.
 275 Καὶ νῦ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας,
 Τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε, μέγας τε
 Ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦ τοι ἔσσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινὰ πομ πλαγχθέντα κομίσσασα ἤς ἀπὸ νηὸς;
 Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγυθεν εἰσὶν.
 280 Ἦ τις δὲ εὐχαμένη πολυάρματος θεὸς ἦλθεν,
 Οὐράονθεν καταβάς; ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐπαυχόμενη πόσιν ἔβην
 Ἀλλεθεν' ἢ γὰρ τούτου γ' αἰτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολῆς τε καὶ ἰσθλοῖ.
 285 Ὡς ἔρρουσιν, ἔμοι δέ κ' οὐκ εἶδα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νειμεῶ, ἥτις τοιαῦτά γε μέθοι,
 Ἦ τ' αἰκῆτι Φίλων πατὴρ καὶ μητὴρ ἰόντων
 Ἀνδράσι μίσγεται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ζεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμὲν ξυνίει ἔπος, ἔφαρ τάχιστα.
 290 Πμπῆς καὶ νόσοιο τύχησιν παρὰ πατὴρ ἔμειν.
 Διομὲν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθῆνης, ἄγχι κελυθού,
 Αἰγείρων ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν
 Ἔνθα δὲ πατὴρ ἐμοῦ τέμενος, τεβαλυσὶ τ' ἀλῶν,
 Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε Βαίσας.
 295 Ἔνθα καθεζόμενος μῖναι χρόνον, εἰσάκεν ἡμῖς
 Ἀσπιδὲ ἐλθῶμεν, καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμῖας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 Καὶ τότε Φαίηκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἥδ' ἐρεσθῆαι
 Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ρῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, καὶ ἂν παῖς ἠγύσαιο
 Νῆπιος οὐ μὲν γὰρ τι ἰοικότα τοῖσι τέτυκται
 Δώματα Φαίηκων, εἶος δόμος Ἀλκινόοιο
 Ἡρώος ἄλλ' ὅπότ' ἂν σὲ δομαὶ κεικῶσιν καὶ σὺλα,
 Ὅκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθῆμεν, ὅφρ' ἂν ἴκηαι.
 305 Μητέρ' ἐμὴν ἢ δ' ἥσαι ἐκ ἑσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ.
 Ἠλάκατα σρωφῶσ' αἰλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Κίονι κεικῶμένη δμοαὶ δὲ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατὴρ ἐμὸν θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ.
 Τῷ οὖγε εἰνοποτάζω ἐφῆμενος, ἀθάνατος ὥς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος, μητὴρ ποτὶ γούνασι χεῖρας
 Βάλλειν ἡμετέρης, ἢ νύ νοσίμον ἡμᾶρ ἰδοῖαι
 Καίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί.
 Εἰ κέν τοι κείνη γε Φίλα Φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα Φίλους τ' ἰδεῖν, καὶ ἰκῆσθαι.
 315 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας, ἴμασεν μάστιγι Φαιήνῃ
 Ἠμῖον, αἱ δ' ὅκα λίπον ποταμῷ ῥέεθρα
 Αἱ δ' ἐν μὲν τρώων, εὐ δὲ πλίσσοντο ποδῶσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἠνιοχέμεν, ὅπως ἂμ' ἐποίατο πρῶτο,
 320 Ἀμφίπολοι τ', Ὀδυσσεὺς τε νῶφ' ἐπὶβαλλεν ἴμασθαι.
 Δυσπετό τ' ἥλιος, καὶ τοὶ κλυτὰν ἄλσος ἰκόντο
 Ἴρον Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔζετο θῖος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίκ' ἐπιτ' ἤρπτε Διὸς κοῦρὴν μέγαλει.

» Quibus læti trajiunt spumofum mare.
 » Horum evito famam amaram; ne quis à tergo
 » Carpat: valde enim sunt insolentes apud vulgus.
 » Et fortasse quis sic dicat vilior obviam factus;
 » Quisnam verò illè, qui Nausicaam sequitur pulcherque, magnusque
 » Hospes? ubi illum nacta est? maritus utique erit ipsi.
 » Aut aliquem forte vagatum excepit sua à navi,
 » Virorum longinquorum; nam nulli propè sunt.
 » Aut aliquis supplicanti multum exoptatus deus advenit,
 » E. t. delapsus; habebit verò ipsum dies omnes.
 » Rectius, si ipsa etiam adiens maritum invenit
 » Aliunde: certè enim hos quidem spernit in populo
 » Phæaces, qui ipsam ambiunt multique & nobiles.
 » Sic dicent; mihi verò probra hæc essent:
 » Etenim mihi succensueris, quæcunque talia utique fecerit,
 » Quæ scilicet, invitis charis patre & matre viventibus,
 » Viris miscetur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 » Hospes, tu verò ita meum observa sermonem, ut celerimè
 » Deductione & reditu potiaris à patre meo.
 » Inveniemus pulchrum lucum Palladis, prope viam,
 » Ex-populis; fons autem effluit, circa verò prædium:
 » Ibi autem patris mei & prædium, & florentes horti,
 » Tantum ab urbe, quantum utique audiant clamans:
 » Ibi desidens mane aliquandiu, donec nos
 » Ad-urbem accesserimus, & pervenerimus ad ædes patris.
 » At postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 » Tum verò Phæacum eas ad urbem, atque require
 » Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 » Facile autem conspicua sunt, & vel puer duceret
 » Infans; neque enim omnino similes illis sunt
 » Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 » Heròis: sed postquam te ædes oculaverint & aula,
 » Celeriter valde ex regia uteris perge, donec perveneris
 » Ad matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splendore,
 » Pensum versans purpureum, mirabile visu,
 » Columnæ acclinatæ; ancillæ verò sedent pone-illam.
 » Ibi autem patris mei solium adjacet ei,
 » Quo ille vinum potat insidens, immortalis ceu.
 » Hoc præterito, matris ad genua manus
 » Extende nostræ, ut reditis diem videas
 » Gaudens, citò; etiam si valde procul-hinc sis.
 » Si tibi illa utique bene veluerit in animo,
 » Spes tibi deinde amicosque visurum te, & perventurum
 » Domum ad pulchrè ædificatam, & tuam in patriam terram.
 » Sic utique locuta, flagellavit flagello splendido
 » Mulos; hi verò celeriter reliquerunt fluvii-fluenta:
 » Illi autem bene quidem currebant & pulchrè alternabant pedes.
 » Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pedites,
 » Ancillæque, Ulyssesque, arte verò impingebat flagellum.
 » Occidebat autem sol, & illi innotum ad locum pervenerunt
 » Sacrum Palladis, ubi proinde confedit nobilis Ulysses.
 » Statim deinde supplicabat, & Jovis filie magni;

- Κλυθί μοι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἄνθρωπῶν,
 325 Νῦν δὲ πέρ μεν ἄκουσον, ἵπαι πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 Ραισιμένου, ὅτε μ' ἔρραις κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δὸς μ' ἐς Φαίηκας Φίλον ἰλθεῖν, ἠδ' ἐλευσίν.
 Ὃς ἐφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Πηλεΐδης Ἀθήνη
 Αὐτῷ δ' οὔ ποτ' φαίνεται ἵναντίον αἰδέτο γὰρ μοι
 330 Πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενίαιεν
 Ἀντιθέφ' Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκίσθαι.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Η.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Υπέδισκ.

ΝΑυσικάα εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται· καὶ μετ' ὀλίγον Ὀδυσσεύς ἰκτε-
 τευεῖ Ἀθήνην τὴν τοῦ Ἀλκινόου. [Ita ex Editionum vetustio-
 rum nonnullis reposuit Barnabius; pro vulgato τοῦ βασιλέως γυναι-
 κα] καὶ μετὰ τὸ δεικνόν πρυθμάνης, ὅπου δὲν τὴν ἰσθῆτα ἔσχεν, (ἐγνώ-
 ρισε γὰρ αὐτὴν,) τὰ συμβαίνοντα αὐτῷ κατὰ τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῆς τῶν
 Φαιακῶν γῆς, διηγρεῖται.

Ἦγα δ' ἐν Θρονέου· Ὀδυσῆϊ Σχερῆης Βασιλῆης.

- ΩΣ ὁ μὲν ἐνὶ ἡράτῳ πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς
 Κούρην δὲ προτὶ ἄστ' ὀφείν μινος ἡμιονοῖν.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ βῦ πάρος ἀγακλυτὰ δώματ' ἴκαεν,
 Στήσεν ἄρ' ἐν προθύροις· κασίγνηταί δ' ἐπὶ αἰμῶδι.
 5 Ἴσαντ', ἀδελφῶντις ἱναλίγμοι, οἱ β' ἀπὶ αἰπῆτος
 Ἡμιόνους ἔλυσον, ἰσθῆτα τε ἱεφερὸν εἶπον.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον τὸν ἦν· δαΐε δ' οἱ πῦρ
 Γρῆς Ἀπειραιή· θάλαμῳ πόλεος Εὐρυμίδουτα,
 Τὴν ποτ' Ἀπείρηνθην νῆς ἤγαγον αἰμωάλοισι.
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔθηκεν, ὅσσην πᾶσι
 Φαιηκέσιν ἀνάσσει, θεοῦ δ' ἄρ' ἄριστος ἀνάν.
 Ἡ τρίφει Νηυσικάα· λευκώλενον ἐν καργάροισιν.
 Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἶπα δόρυπον ἱκόμηναι.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς ἄρτο πέδυνδ' ἱμῖν· αἰμῶδι δ' Ἀθήνη
 15 Πολλὴν ἦρα χεῦε, φίλα Θρονέουσι Ὀδυσῆϊ,
 Μήτις Φαίηκας· μεγάλῳ μιν ἀντιβολήσας
 Κερτομέοι τ' ἐπίσσει, καὶ ἱεφροῖδ', ὅτις ἐπὶ
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμειλλε πόλιν δύσεσθαι ἱερῆτην,
 Ἐνθα οἱ ἀντιβολήσας θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 Παρθενικῇ εἰκυῖα νηϊνῇ, κάλπῃ ἔχουσα.
 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνιέρτα· Διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ω τέκος, ὅσην ἂν μοι δόμεν ἰσθῆτος· κρησάω
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείρης ἐνθάδ' ἱκάνω,
 25 Τηλόθεν ἔξ ἀπλῆς γαίης· τῷ οὐτινα ἔδα.
 Ἀνθρώπων, οἱ τῆδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε πρόσκειται θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τοιγὰρ ἐγὼ τῷ ξείνῳ πάτερ, δόμεν, ὃν με κελύεσθαι
 Δείξω· ἵπαι μὲν πάτερ, ἀμύμονα· ἐγὼ δὲ γαῖαν.
 30 Ἀλλ' ἴθι συγῇ· τοῖον· ἐγὼ δ' ἔδωκα κρησάω.

„ Audi me, Ægiocchi Jovis filia indomita;
 „ Nunc tandem saltem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudi-
 „ Jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus. (visti
 „ Da me ad Phæacas gratum venire, atque miserabilem.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva:
 Ipsi verò nondum apparebat palam; verebatur enim
 Patrum: is autem vehementer irascebatur
 Nobili Ulyssi, antequam is suam ad terram veniret.

ODYSSEÆ HOMERI VII.
 LIBRI

Argumentum.

NAUSICÆ in urbem pervenit, & paulò post Ulysses supplicat
 Aretæ Alcinoi regis uxori. Atque illi post cœnam interro-
 ganti unde vestimenta haberet, (cognoverat enim ea) omnia quæ
 acciderant sibi in navigatione ab Ogygia usque ad Phæacum ter-
 ram narrat.

H. Benè cupiunt Ulyssi Scheriz reges.

SIC quidem ibi supplicabat patiens nobilis Ulysses:
 Puellam verò ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa verò quando jam ad sui patris inclytas aëdes pervenisset,
 Stitit in vestibulo: fratres verò ipsam undique
 Circumstabant, immortalibus similes; qui utique à curru
 Mulos solverunt, vestemque portarunt intrò.
 Ipsa verò ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem.
 Anus Epirotica cubicularia Eurymedusa,
 Quam olim ex-Epiro naves duxerant utrinque-remis-actæ:
 Alcindo autem eam munus elegerunt, eo-quòd omnibus
 Phæacibus imperabat, & cum deum veluti populus audiebat:
 Quæ nutriti Nausicæam ulnis-pulchram in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, & intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; at Minerva
 Multam caliginem circumfudit, benè cupiens Ulyssi,
 Nequis Phæacum magnanimatorum obviam-factus,
 Convitiareturque verbis, & interrogaret, quisnam esset.
 Sed cum jam urbem ingressurus-esset amabilem,
 Tum ei obviam-facta-est dea cæsa-oculis Minerva,
 Virgini similis juvenula, urnam gestanti;
 Stetitque ante eum: interrogabat autem nobilis Ulysses;
 „ O filia, nonne me ad domum viri deduxeris
 „ Alcinoi, qui inter hosce homines imperat?
 „ Etenim ego hospes multa-passus huc venio,
 „ Procul è longinqua terra; quare nullum novi
 „ Hominum, qui hanc urbem & terram inhabitant.
 Hunc autem contrà allocuta est dea cæsa-oculis Minerva;
 „ Equidem tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 „ Montrabo: quoniam mihi patrem eximium prope habitat.
 „ Sed eas tacite sic; ego verò viam monstrabo:

„ Neque

- Μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτίσσοτο, μηδ' ἔρεινε.
 Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε καλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι Φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Νηυσὶ βοήσιν τοῖγε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
 35 Λαῖτμα μὲν' ἐκπερώσωσιν, ἐπεὶ σφίσι δῶκ' Ἐνείσχεθαι.
 Τῶν νέες αἰεταί, ὡσεὶ πτερόν, ἢ νόημα.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 Καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖα.
 Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 40 Ἐρχόμενον· κατὰ ἄστυ δ' αὖ σφείας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
 Εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἢ καὶ οἱ ἀχλὺν
 Θεσπεσίην κατέχευε, Φίλα Φρονέουσα ἐν θυμῷ.
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἰσας,
 Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς, καὶ τείχεα μακρὰ,
 45 Τηλεῖα, σκολόπεσσιν ἀηρότα, θαύμα ἰδέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με καλεῖται
 Πειπραδόμεν, ὅπως δὲ διατρεφείας βασιλῆας
 50 Δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδὲ τι θυμῷ
 Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ αἰνὴρ ἐν πᾶσιν Ἀμείνων
 Ἔργοισιν τελίβει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 Δείσποιναν μὲν πρῶτα κηχέσαιο ἐν μεγάροισιν,
 Ἀρήτη δ' ὄνομα· εἰς ἐπώνυμον· ἐκ δὲ τοκήων
 55 Τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνείσχεθαι
 Γέννατο, καὶ Περσίδα, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 Ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτερος Εὐρυμέδοντος,
 Ὅς ποθ' ὑπὲρ θυμοῖσι Γυγάντεσσιν βασιλῆεν·
 60 Ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν αἰάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς
 Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐτίθη, καὶ ἐγέννατο πῦλδα
 Ναυσίθοον μεγαθύμην, ὅς ἐν Φαίηξιν ἀναστῆ·
 Ναυσίθοος δ' ἔτικε Ρηξήνορα τ', Ἀλκινόον τε.
 Τὸν μὲν, ἀκούρον ἑόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπέλλων,
 65 Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν αἶν πῦλδα λείποντα
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτιν,
 Καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ γῆθον τίεται ἄλλη,
 Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν·
 Ὡς κείνη περὶ κῆρι τετιμῆται τε, καὶ ἐστίν,
 70 Ἐκ τε Φίλων παῖδαν, ἐκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόου,
 Καὶ λαὸν, εἰ μὲν βα, θεὸν ὥς, εἰσορόωντις,
 Δειδύχεται μύθοισιν, ὅτε σείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ.
 Οὐ μὲν γὰρ τί νεῦν γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ,
 Οἷσιν τ' εὐ Φρονήσει, καὶ ἀνδράσιν νείκεα λυεῖ.
 75 Εἰ κέν τοι κείνη γε Φίλα Φρονέησ' ἐν θυμῷ,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα Φίλους τ' ἰδέσιν, καὶ ἵέσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας, ἀπῆλθε γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· ἅπτε δὲ Σχερίην ἱερταίναν·
 80 Ἰκίετο δ' ἐς Μαραθῶνα, καὶ εὐρυάγριαν Ἀθήνην,
 Δύνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον· Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 Ὡρμαιν'

„ Neque quenquam hominum respice, neque interroga.
 „ Non enim hospites hi crebrò homines suscipiunt,
 „ Neque amanter-excipientes amplectuntur, quicumque aliunde ve-
 „ Navibus velocibus hi freti celeribus, (nerit.
 „ Undas ingentes tranant; quippe ipsis dedit Neptunus:
 „ Horum naves veloces, veluti penna, sive cogitatum.
 Sic sanè locuta præibat Pallas Minerva
 Celeriter: ille verò deinde post vestigia ibat dez.
 Hunc autem Phæaces re-nauticâ-inclyti non adverterunt
 Gradientem in urbe per ipsos: non enim Minerva
 Sinebat comas-pulchra, potens dea; quæ utique ei caliginem
 Divinitus-immisam offudit, benè cupiens in animo.
 Mirabatur autem Ulysses portus & naves æquales,
 Ipsorumque Herdum fora, & mœnia longa,
 Sublimia, vallis munita, mirabile visu.
 Sed quando jam Regis ad inclytam domum pervenissent,
 Hisce dein sermonis exordiebatur dea cælia-oculos Minerva;
 „ Hæc sanè tibi, hospes pater, domus, quam me jubes
 „ Monstrare; invenies Jovis-alumnos reges
 „ Convivium celebrantes: tu verò intrò eas, neque quid animo
 „ Timeas: audax enim vir in omnibus potior
 „ Rebus existit, etiam sicunde aliunde venerit.
 „ Reginam quidem primò invenies in ædibus;
 „ Arete verò nomen est inditum-ei: ex parentibus autem
 „ Iisdem est, qui quidem genuerunt Alcinoùm regem.
 „ Nausthoum quidem primum Neptunus terræ-quassator
 „ Genuit, & Peribœa, mulierum formâ pulcherrima,
 „ Minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
 „ Qui olim superbis Gigantibus imperabat:
 „ Verùm hic quidem perdidit populum scelestum, periit & ipse.
 „ Cum illa verò Neptunus mistus est, & genuit filium
 „ Nausthoum magnanimum, qui Phæacibus imperabat:
 „ Nausthous verò genuit Rhexenoremque, Alcinoùmque.
 „ Illum quidem prole-masculâ-carentem interemit argenteum-arcum-
 „ Ducta-recens-uxore in regia, unicâ solâ filiâ relicta (gestans Apollo,
 „ Aretà: hanc verò Alcinoüs duxit uxorem,
 „ Et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
 „ Quotquot nunc utique mulieres sub viris domum habent;
 „ Aded illa ex animo honoraturque, & est cordi,
 „ Et apud charos liberos, & apud ipsum Alcinoùm,
 „ Et cives, qui ipsam sanè, deam veluti, suspicientes,
 „ Excipiunt vocibus-faustis, cum incedit per urbem.
 „ Neque enim omninò mente utique & ipsa eget bonâ,
 „ Quibus utique benè velit, & viris lites solvit.
 „ Si tibi illa quidem benè velit in animo,
 „ Spes tibi deinde amicosque visurum-te, & perventurum
 „ Domum in excelsam, & tuam in patriam terram.
 Sic utique locuta, abiit cælia-oculis Minerva
 Pontum per infructuosum; reliquitque Scheriam amabilem:
 Venit autem ad Marathona, & latas-vias-habentes Athenas,
 Et ingressa est Erechthei benè-munitam domum. At Ulysses
 Alcinoi ad domum ibat inclytam: multa verò ei cor

- Ὀρμαιν' ἱσμένῳ, πρὶν χάλκειον οὐδὸν ἰκένθαι.
 Ὄψι γὰρ ἡλίου αἴγλη πέλει, ἢ σελήνης,
 85 Δῶ' αὖτε καθ' ὑψιφεφίδος μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 Χάλκιοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνεοι.
 Χρῦσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον.
 Ἀργῦρεοι δὲ σταῖμοι ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οὐδῶ,
 90 Ἀργῦρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη.
 Χρῦσαιοι δ' ἐκάτερθι καὶ ἀργῦρεοι κύνες ἦσαν,
 Οὓς Ἡφαίστος ἔτευξεν ἰδυῖσι πραπίδεσσι,
 Δῶμα Φυλάσσειναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 Ἀθανάτους παρὲς καὶ αἰγιόχας ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι· περὶ τοῖχον ἐρησάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
 Λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήκατα, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαίηκων ἡγήτορες ἐδιδόωντο,
 Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπιητανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσαιοι δ' ἄρα κούροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 Ἔστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 Φαίνοντες νύκτος κατὰ δώματα δαιτυμένεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναικῆς·
 Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 Αἱ δ' ἴσους ὑφώσι καὶ ἡλάκατα σρωφῶσιν
 Ἡμεῖσι, οἷά τε φύλλα μακροδίνης αἰγέριοιο.
 Καίρεσάν δ' ἔθοντων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
 Νῆα βοῶν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνόμεν' ὥς δὲ γυναικῆς
 110 Ἰσὸν τεχνῆσαι· περὶ γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη
 Ἔργα τ' ἐπίσασθαι περικαλλέα, καὶ θρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτεσθῆν δ' αὐλῆς μέγας ἔρχατος ἄγχι θυράων
 Τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήκαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ στεφύκει τηλεθώοντα,
 115 Ὀγχυαί, καὶ βριαί, καὶ μηλαί ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιτελείει
 Χείματος, οὐδὲ θέρεως, ἐπιτήσιοις· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφύρη πνέουσα, τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πείσσει.
 120 Ὀγχην ἐκ' ὀγχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύνκαρπος ἀλὼν ἱρρίζεται.
 Τῆς ἕτερον μὲν θελοπέδαρ λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡλίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 Ἀλλας δὲ τραπέουσι· παίρειε δὲ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 Ἀνθος ἀφιδίται, ἔτεροι δ' ὑποπερκαίρουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 Παιχτοῖαι πεφύασιν, ἐπιητανὸν γανῶσαι.
 Ἐν δὲ δύνῳ κῆραι, ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἄπαντες
 130 Σκιδναται, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴσσι
 Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθιν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Ταῖα δ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα γὰρ θείτο πολὺντλας διὰς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐφ' ἐθήσατο θυμῷ,

Cogitabat stanti, prius-quam ad æreum limen venisset:
 Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
 Domum per excelsam magnanimi Alcinoi.
 Ærei etenim parietes ducti erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine: circà autem corona ex cyano:
 Aureæ verò fores firmam domum intus claudebant:
 Posses autem argentei in æreo stabant limine,
 Argenteum verò superliminare, aurea autem cornix.
 Aurei porro utrinque & argentei canes erant,
 Quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 Domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 Immortales existentes & senii-expertes dies omnes.
 Intus verò folia circa parietem firmata erant hinc atque hinc,
 Ad intimum-secessum à limine usque: ibi pepi
 Tenues benè-neti instrati erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 Bibentes & edentes: perpetuò enim *epulas-habebant*.
 Aurei verò juvenes benè-struclas super aras
 Stabant, ardentes faces manibus tenentes,
 Illucentes nocte per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum sæmna:
 Aliæ quidem molunt sub mola flavum frumentum;
 Aliæ verò telas texunt & pensum versant
 Sedentes, qualia folia excelsæ populi.
 Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum.
 Tantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 In celeri nave per pontum dirigenda: tantum etiam mulieres *præstant*
 In tela texenda; supra modum enim illis dedit Pallas
 Operaque scire perpulchra, & ingenium bonum.
 Extra verò aulam ingens hortus prope januas
 Quatuor-jugerum: circà autem septum ductum est utrinque.
 Ibi verò arbores proceræ crescebant virentes,
 Pirus, & malus-punica, & mali pulchrum-fructum-ferentes,
 Ficusque dulces, & oleæ virescentes.
 Ex iis fructus nunquam perit, neque deficit
 Hyeme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia verò maturefcere.
 Pirus post pirum senescit, malum post malum,
 Ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuosa vinea plantata est:
 Hujus alterum quidem apricum-solum lato in loco
 Siccatur sole; alias autem vindemiant,
 Alias verò calcant; antè autem uvæ immaturæ sunt,
 Florem emittentes, alia verò submaturefcunt.
 Ibi porro excultæ areolæ ad extremum ordinem
 Omnis-generis confitæ sunt, perennè florentes:
 Insunt autem duo fontes; alter quidem per hortum totum
 Dispergitur, alter verò ex altera parte sub aula limen fluit
 Ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia utique in Alcinoi-domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans admirabatur patiens nobilis Ulysses.
 Cæterum postquam omnia suo admiratus esset animo,

- 135 Καρκαλλίμωρ ὑπὲρ οὐδὲν ἐβήσατο δώματος εἶσα.
Εὖρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπαίεσσιν ἐυκόπῳ Ἀργεϊφόντῃ,
Ὅτι πυμάτῳ σπένδισκον, ὅτε κηυσάϊατο κίτου.
Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
- 140 Πολλὴν ἥρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη,
Ὅφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
Καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτῷο πάλιν χύτο θέσφατος αἴη.
Οἱ δ' ἄνεψ' ἐγένοντο δόμον κατὰ Φῶτα ἰδάντες
- 145 Θαύμαζον δ' ὀρόωντες ὁ δ' ἐλπίτανευσεν Ὀδυσσεύς·
Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥιξήνορος ἀντιθέοιο,
Σὸν τε πόσιν, σά τε γούνα' ἱκάνῳ, πολλοὶ μογήσας,
Τούσδε τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
- 150 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας ὅ, ὃ, τι δῆμος ἔδωκεν.
Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν ὀτρυνετὶ πατρίδ' ἱκίσθαι
Θάσσειν· ἐπειδὴ δὴθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
Ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔξιτ' ἐπ' ἰσχάρῃ ἐν κοίῃσι
Πάρ πυρ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
- 155 Ὅψι δὲ δὴ μετέπειπε γέρον ἥρως Ἐχένης,
Ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·
Καὶ μύθοισι κέκασο, παλαιὰ τε, πολλὰ τε εἰδώς.
Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν
Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἴοικε,
- 160 Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἰσχάρῃ ἐν κοίῃσιν·
Οἷγε δὲ σὸν μῦθον ποτιδύμενοι ἰσχυρόωνται.
Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
Εἰσὺν ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικηρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
- 165 Σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ
Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότῳ ἔνδον ἰόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόν' ἀκούσ' ἱερὸν μῆνος Ἀλκινόοιο,
Χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
ὤρσεν ἀπ' ἰσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἰσε Φαινοῦ,
- 170 Τίον ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ὅς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστ' ἀέ μιν φιλέεικε.
Χέρνιβα δ' αἰμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λίβητος,
Νήψασθαι παρὰ δὲ ξεστὴν ἐταύσσε τραπέζαν.
- 175 Σῖτον δ' αἰδοῖα ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
Εἶδ' αὖτ' ὅτ' ἐπιδίψα, χαρίζομένη παρόντων.
Αὐτὰρ ὁ πᾶσι καὶ ἥσθε πολυτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
Καὶ τότε κηρυκα προσέφη μῆνος Ἀλκινόοιο·
Ποντόνοος, κρητῆρα κερασσάμενός μιν νεῖμον
- 180 Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
Σπείσομεν, ὅσθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὡς Φάτο' Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνο' ἐκίρνα·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος διαπίεσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἱπίον θ', ὅσεν ἤθελε θυμὸς,
- 185 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

Celeriter super limen ingressus est domum intra.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 Libantes poculis speculatori Argicidæ;
 Cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verùm ivit per domum patiens nobilis Ulysses,
 Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Minerva,
 Donec pervenit ad Areten & Alcinoë regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
 Et tum demum retrò ab eo dissipatus est divinitus-affusus aër.
 Illi verò muti facti sunt per domum, virum conspicati;
 Admirabanturque intuentes: supplicabat autem Ulysses;
 „ Arete, filia Rhexenoridis deo-paris,
 „ Ad tuum maritum, & ad tua genua venio, multa passus,
 „ Et ad hocce convivas; quibus dii feliciter dent
 „ Vivere, & liberis transmittat unusquisque
 „ Possessiones in ædibus, honoremque, quemcunque populus dederit;
 „ At mihi deductionem parate, in patriam ut-perveniam
 „ Ocyùs; quoniam diu *procul*-ab amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus
 Juxta ignem; illi verò omnes obmutuerunt silentio.
 Serò autem tandem interfatus est senex heros Echeus,
 Qui sanè Phæacum virorum maximus-natu erat,
 Et eloquentiâ præstabat, priscaque & plurima doctus.
 Qui inter eos benè-volens concionatus est & dixit;
 „ Alcinoë, non sanè tibi hoc honestius, neque convenit,
 „ Hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus:
 „ Hi verò tuum jussu expectantes continent-se.
 „ Verùm age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 „ Colloca erectum: tu autem præconibus impera
 „ Vinum infundere; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur:
 „ Cœnam verò hospiti proma det ex intus reconditis.
 At postquam hoc audiisset sacra vis Alcinoë,
 Manu prehensum Ulysses prudentem versutum,
 Erexit à foco, & in sedem collocavit splendidam,
 Filio exsuscitato, virtutis-amante Laodamante,
 Qui ei proximus sedebat; maximè autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam verò ancilla gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteum lebetem,
 Ad lavandum, juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Fercula multa apponens, largiens de præsentibus.
 Cæterùm bibebat & comedebat patiens nobilis Ulysses.
 Et tum præconem allocuta est vis Alcinoë;
 „ Pontonoë, cratere mixto vinum distribue
 „ Omnibus per domum; ut & Jovi fulmine-gaudenti
 „ Libemus, qui utique supplices venerandos comitatur.
 Sic ait: Pontonoüs autem dulce vinum miscebat:
 Distribuitque omnibus, auspicatus poculis.
 Cæterùm postquam libassentque bibissentque, quantum volebat ani-
 Illis dein Alcinoüs concionatus est & interfatus;
 „ Audite, Phæacum ductores atque principes,
 „ Ut

(mus,

- "Οφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαΐσαίμενοι κατακείετε οἰκάδ' ἰόντες·
 Ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
 190 Ζεῖον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἥδ' ἐθεῖσι
 Ῥέξομεν ἱέρα καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 Μνησόμεθ', ὥσθ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 Πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκταί,
 Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστὶ.
 195 Μῆδ' τι μεσηγυρὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,
 Πρίν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα, κατακλωθὲς τε βαρεῖαι,
 Γειονόμενῳ νῆσαντο λίπῳ, ὅτε μὲν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις θανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 Ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανέωνται.
 Αἰεὶ γάρ το πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·
 Ἡμῖν, εὖθ' ἔρδωμεν ἀγκλειτὰς ἑκατόμβας·
 Δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μόνος ἰὼν ζυμβληται ὁδότης,
 205 Οὔτι κατακρύπτουσιν' ἐπαῖ σφισιν ἐγγυθὲν εἰμὲν,
 Ὡς περ Κύκλωπες τε, καὶ ἄγρια Φύλα Γυγάντων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλκινόη, ἄλλο τί τοι μέλειται Φρεσὶν' οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἀθανάτοισιν ἵοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 Οὐδέμας, οὐδὲ Φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 Οὓς τις αἶψ' ἡμεῖς ἴξε μάλιτ' ὀχέοντας οἴζυν,
 Ἀνθρώπων· τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσὶν ἰσώσαιμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθήσοίμην,
 Ὅσσα γε δὴ ζυμπάντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι εἰσάσατε, κηδόμενόν περ·
 Οὐ γάρ τι συγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 Ἐπλετα, ἥτ' ἐκέλευσεν ἰο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 Καὶ μάλα τεύρομενον, καὶ ἐνὶ Φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω Φρεσὶν' ἡ δὲ καλὴ αἰεὶ
 220 Ἐσθήμεναι κέλεται καὶ πινόμεν' ἐκ δὲ με πάντων.
 Ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνάγκη.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἡοὶ Φαινομένηφιν,
 Ὡς κέ με τὸν δύσηνόν μῆς ἐπιβήσετε πατέρης,
 Καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 Κτῆσιν ἱμῆν, δμῶας τε, καὶ ὑψιφεφὺς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἅπαντες ἐπῆρνον, ἥδ' ἐκέλευον
 Περμείμεναι τὸν ξῆνον, ἔπει κατὰ μοῖραν εἵπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἐπίον θ', ἔσσην ἤθελε θυμὸς,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 Παρ' δέ οἱ Ἀρήτη τε, καὶ Ἀλκίνοος θεοιδῆς,
 Ἥσθην· ἀμφόπολοι δ' ἀπακόσμιον ἔντεα δαιτός.
 Τῶσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,
 Ἐγὼν γάρ φάρος τε, χιτῶνα τε, εἵματ' ἰδοῦσα,
 235 Καλὰ, τὰ β' αὐτὴ τεύξε, σὺν ἀμφόπολοισι γυναιξί·
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι ταῦδε εἵματ' ἔδωκεν;

„ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 „ Nunc quidem epulati cubetis domum profecti:
 „ Manè verò senibus pluribus advocatis,
 „ Hospitem in ædibus hospitio-excipiemus, atque diis
 „ Faciemus sacra pulchra: deinde autem & de reductione
 „ Cogitabimus, ut hospes absque labore & molestia
 „ Deductione sub nostra suam in patriam terram perveniat,
 „ Gaudens celeriter, etiam si valde procul sit:
 „ Neque quid interea mali & damni patiatur,
 „ Antequam ipse suam terram conscendat: ibi verò deinde
 „ Patietur quæcunque ei Fatum, Parcæque graves,
 „ Nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 „ Quid si quis immortalium utique de cælo venerit,
 „ Aliud quippiam hoc deinceps dii moliuntur.
 „ Semper enim antea quidem dii apparent manifesti
 „ Nobis, quando facimus inclytas Hecatombas;
 „ Convivanturque apud nos sedentes, ubi scilicet nos.
 „ Si autem aliquis & solus profectus occurrerit viator,
 „ Nequaquam occultant: quoniam ipsos prope sumus,
 „ Quemadmodum Cyclopesque, & agrestes gentes Gigantum.
 „ Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Alcinoë, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 „ Immortalibus similis-sum, qui cælum latum habitant,
 „ Neque corpore, neque oris-habitu; sed mortalibus hominibus;
 „ Quoscunque vos nōstis maxime subeuntes ærumnam
 „ Hominum; hisce in doloribus æquipararer.
 „ Et adhuc etiam plura ego mala dicerem,
 „ Quæ sanè omnia deorum voluntate pertuli.
 „ Verum me quidem cœnare sinite, dolentem licet:
 „ Non enim odioso ventre importunius aliud
 „ Est, qui jubet sui recordari necessitate,
 „ Etiam valde afflictum hominem, & in animo dolorem habentem.
 „ Sic & ego luctum quidem habeo in animo; hic verò omnino sem-
 „ Comedere jubet, & bibere; & me omnium (per
 „ Oblivisci-facit, quæcunque passus sum, & repleti jubet.
 „ Vos autem festinate, simul-atque aurora illuxerit,
 „ Ut me infauftum meam deducatis in patriam,
 „ Quamvis multa passum: conspicatum me, vel relinquat vita,
 „ Possessionem meam, famulosque, & altam magnam domum.
 „ Sic dixit: illi autem omnes approbant, & hortabantur
 „ Deducere hospitem, quoniam rectè locutus erat.
 „ At postquam libassentque, bibissentque, quantum volebat animus,
 „ Illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 „ At in ædibus relinquebatur nobilis Ulysses,
 „ Apud autem ipsum Areteque, & Alcinoüs deo-par,
 „ Sedebant; famulæ autem auferebant vasa convivii.
 „ His verò Arete ulnas-candida exordiebatur sermonis;
 „ Agnovit enim pallium & tunicam, vestimenta videns,
 „ Pulchra, quæ scilicet ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 „ Et ipsum allocuta verba alata dixit;
 „ Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa,
 „ Quis? unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?

- Οὐ δὲ Φησὶ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι·
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον, βασιλεία, διηνεκίως ἀγορεύσαι
 Κῆδε', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανόωνες.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρω, ὃ μ' ἀνείρεαι, ἦδ' μεταλλάς.
 Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπὸ πρὸθεν εἰν ἀλλ' κεῖται,
 245 Ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολέεσσα Καλυψώ,
 Νάει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδ' τις αὐτῇ
 Μίσγεται, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δῦσπνον ἰφθίμον ἦγαγε δαίμων
 Οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλασεν ἐκείασσι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοσι πόντῳ·
 Ἐνθά ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἰσθλοὶ ἱταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ, τρέπην ἀγκὰς ἑλών νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Ἐνὴμαρ Φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 Νῆσον ἔς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἔνθα Καλυψώ
 255 Νάει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβούσα,
 Ἐνδυκίως ἰφίλει τε, καὶ ἔτρεφεν, ἦδ' ἔφασκε
 Θῆσειν ἀθάνατον, καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον' ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 Δάκρυσι δύνεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἱπετρύνουσα νέεσθαι,
 Ζητὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νῆος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπει δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκε,
 265 Σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσει·
 Οὐρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε, λαρόν τε.
 Ἐπταδεκαίδεκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἰφάνη ὅρεα σκυρόεντα
 Γαίης υμετέρης· γῆθησε δὲ μοι Φίλον ἦτορ,
 270 Δυσκέρῳ· ἥ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσσεσθαι διζύῃ·
 Πολλῇ, τὴν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ὃς μοι ἰφορμήσας ἀνέμους, κατέδρασε κελυθούς,
 Ὡρινιν δὲ θάλασσαν ἀθίσφατον· οὐδέ τι κύμα
 Εἶα ἐπὶ σχεδὴς αἰδινὰ σενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα δισκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
 Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον· ὄφρα με γαίῃ
 Ὑμετέρα ἐπίλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα κί μ' ἐμβαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσῳ,
 Πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν, καὶ ἀτερπεί· χώρῳ
 280 Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον παλιν, ὥς ἐπάλθον
 Ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χώρος ἄριστος,
 Λαῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπeson θυμνηγέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ·
 Ἥλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διίπετλος ποταμοῖο
 285 Ἐκβὰς ἐν θαμίνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ Φύλλα
 Ἥφουσαμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν Φύλλοισι, Φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 Εὐδὼν παννύχιος, καὶ ἐπ' ἡῷ, καὶ μέσον ἥμαρ
 Δύσετο τ' ἥλιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τῆς ἐνέσσε θυγατρὸς

„ An non dicis, per mare errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Difficile, Regina, penitus enarrare
 „ Ærumnas, quandoquidem mihi multas dederunt dii cœlestes.
 „ Hoc autem tibi dicam, quod me interrogas & inquiris.
 „ Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 „ Ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 „ Habitat comas-pulchra gravis dea: neque quisquam cum ipsa
 „ Versatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
 „ Sed infelicem me inquilinum ei duxit deus
 „ Solum; postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 „ Jupiter percussam diffidit, medio in nigro mari;
 „ Ubi alii quidem omnes periere boni socii:
 „ At ego, carinâ ulois comprehensâ navis utrinque-remis-agitata,
 „ Novem diebus ferebar: decimâ autem me nocte nigrâ
 „ Insulam ad Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 „ Habitat comas-pulchra, gravis dea; quæ me susceptum
 „ Amicè tractabatque, & alebat, & dicebat se
 „ Facturam immortalem, & senii-expertem diebus omnibus:
 „ Sed meum nunquam animum in pectoribus flecebat.
 „ Illic quidem septem-annos manebam perpetuò, vestimenta autem
 „ Lachrymis rigabam, quæ mihi divina dedit Calypso: (semper
 „ Sed cum jam octavus mihi revolutus annus venisset,
 „ Et tum denum me iussit hortans redire,
 „ Jovis ex iussu, sive etiam animus mutatus est ipseus.
 „ Misit verò me in rate multis-vinculis-aptâ: multa autem dedit,
 „ Panem & vinum suave, & divinas vestes induit:
 „ Ventumque præmisit innocuumque, placidumque.
 „ Septendecim quidem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 „ Decimâ octavâ verò apparuerunt montes umbrosi
 „ Terræ vestræ; lætatum verò est mihi charum cor,
 „ Infelici: certè tamen eram adhuc conflictaturus ærumnis
 „ Multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-quassator;
 „ Qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 „ Commovitque mare immensum; neque ullo-pacto me fluctus
 „ Sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 „ Hanc quidem deinde procella dispersit: at ego
 „ Natans hoc pelagus emensus-sum; donec me terræ
 „ Vestræ appulit ferens ventusque & aqua.
 „ Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 „ Petras ad magnas jactens, & inamabilem locum:
 „ Sed retrogressus natavi rursus, donec veni
 „ Ad fluvium, ubi demum mihi visus est locus opportunissimus,
 „ Lævis absque-petris; & receptus inerat à vento.
 „ Excidi autem animum-collecturus: divina verò nox
 „ Advenit: ego autem seorsum ab à-Jove-fluente-fluvio
 „ Egressus in arbuſtis dormivi: circumquaque verò folia
 „ Congessi: somnum autem deus immensum infudit.
 „ Ibi quidem in foliis, charo afflictus corde,
 „ Dormiebam totâ-noctē, usque ad auroram, & meridiem;
 „ Occidebatque sol, & me dulcis somnus dereliquit.
 „ Ancillas verò in littore tuæ vidi filiz

- Παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεοῖσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἡ δ' οὔτι νημάτος ἡμβροτὲν ἔσθλ' οὔ,
 ὧς οὐκ ἂν ἔλθοι νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἔρξαι· αἶψά γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ἡ μοι σῖτον ἴδωκεν ἄλλης, ἢ δ' αἰδοπα οἶνον,
 Καὶ λαῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι ταῖδε εἰμάτων ἴδωκεν.
 Ταῦτά τοι, ἀχνυμένος περ, ἀληθεῖν κατέλεξα.
 Τόν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φῶνισέν τε·
 Ζεῦν, ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναισίμην· αὖν ἐνόησε
 300 Παῖς ἐμῇ, αὖτεκα θ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη παλῦμῆτις Ὀδυσσεύς·
 Ἥρω, μὴ μοι τούνεκ' ἀμύμονα γένοιε κόπον·
 Ἡ γὰρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 305 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβλεν, δῖστας, αἰσχυρόμενός τε,
 Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύνεται ἰδόντι.
 Δυσζήλοί γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ Φύλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φῶνισέν τε·
 Ζεῦν, οὐ μοι τοιοῦτόν ἐνὶ στήθεσσι Φίλοι κηρ
 310 Μαιψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἵσιμα πάντα.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλών,
 Τόδ' ἐών, οἷος ἔσσι, τὰ τε Φρονέων, αὖτ' ἐγὼ περ,
 Παιδὰ τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλεῖσθαι,
 Αὐτοὶ μὲν οὖν οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δαίνην.
 315 Αἶψ' ἐβέλων γε μένοις· ἀέκοντά δέ σ' αὖτις ἐρύξει
 Φαίηκων· μὴ τοῦτο Φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τειμαίρομαι, ἄφρ' εἴ εἴδῃς,
 Αὖριον· ἐς τῆμος δὲ τὴν μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 Λέξεται· οἱ δ' ἰδῶσι, χαλκήνῃ, ἄφρ' ἂν ἱκῇαι.
 320 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἶπαν τοὶ Φίλοι ἔσιν·
 Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρῳ ἔς· Εὐβοίης
 Τὴν γὰρ τηλοτάτῃ Φαῖς ἔμμεναι, οἱ μιν ἰδόντο
 Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 Ἥρην, ἐποφύομενον Τέτηρον, καίησιν υἱόν·
 325 Καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἡλθόν, καὶ ἄτερ καμάτων τέλεσσαν
 Ἡματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπὸ πρῶτον οἰκᾶ· ὅπισσιν
 Εἰδῆσεις δὲ καὶ αὐτὰς ἐνὶ Φρεσὶν, ὅσσαν ἀρίσται
 Νῆες ἐμαὶ καὶ κούροι ἀγαρήρικτιν ἄλα σπῶσι.
 ὧς Φάτο· γῆθησεν δὲ πολὺ πλεονέξας Ὀδυσσεύς·
 330 Εὐχάμενος δ' ἄρα εἶπε, ἔπειρ' ἑ· Φάτο, ἔη· τὸ γόμας·
 Ζεῦ πάτερ, κῆρ ἔσθλ' εἶπε, τελευτήσειεν ἀπαντα,
 Ἀλκίνοος τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ξειδώρον ἀρῶσαν.
 Ἀσβεστον κλεός ἐμῃ, ἐγὼ δὲ κε πατρίδ' ἰκοίμην.
 ὧς οἱ μὲν τειμαίοντο πρὸς ἀλλήλους ἀνόμενοι·
 335 Κέλετο δ' Ἀρητὴ ληϊπύλοισι ἀμφιπόλοισιν
 Δέμνι ἢ τ' αἰδοῦσθαι βέβαια, καὶ ῥήγεα καλά·
 ΠαρΦύρε ἐμβαλέειν, κατὰ τ' εἴφουπερθε ταπηνῆς,
 Χλαίνας τ' ἐνβέμεναι, ῥυλῆς, καθύπερθε ἔσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρων, ὁσος μετὰ χερσὶν ἔχουσιναι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ σάρεσαν πυκνὸν λῆχος ἐγκονέουσιναι,
 Ὀτρυνον Ὀδυσσεὺς παρὶς ἀμειβεῖν ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κίων, ὧ ἔξινε, παρτήνται δὲ τοὶ ἐντῇ.

Ludentes: inter eas autem ipsa erat similis diis.
 Ei supplicavi: illa verò neutiquam à mente aberrabat bona;
 Ut non sperares juniorem obvium factum
 Acturum: semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, & generosum vinum,
 Et lavit in flumine, & mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, verè enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 Hospes, certè quidem hoc rectè non advertit
 Filia mea, quòd te neutiquam cum ancillis mulieribus
 Duxerit in nostram domum: tu nempe illi primæ supplicasti.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 Heros, ne mihi idèd eximiam reprehende puellam:
 Nam ipsa quidem me jussit cum ancillis subsequi;
 Sed ego nolui, timens, reveritusque,
 Ne fortassis & tibi animus irasceretur conspicatò:
 Susplicaces etenim sumus supra terram genus hominum.
 Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque;
 Hospes, non mihi tale in præcordiis charum cor,
 Temerè ut irascatur: potiora autem honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 Talis existens, qualis es, eaque sentiens quæ ego & ipse,
 Filiam meam habere velles, & meus gener vocari,
 Hic manens; domum autem ego & bona darem,
 Si modò volens maneres; invitum verò te nullus detinebit.
 Phæacum: ne hoc gratum Jovi patri sit,
 Deductionem verò in hoc ego constituam, ut bene intelligas,
 Cras: in id temporis autem tu quidem domitus famulo
 Decumbes: illi verò remigabunt per tranquillam; donec perve-
 In patriam tuam, & domum, & sicut tibi gratum sit, (neris
 Etiam si valde multò longius absit quam Eubœa:
 Eam enim longissimè ajunt abesse, qui eam viderunt
 Ex populo nostro; quando flavum Rhadamanthum
 Duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium:
 Atque illi quidem illuc venerant, & absque labore perfecerunt.
 Die eodem; & deduxerunt domum retrò. (iter
 Cognosces verò & ipse in mente; quàm optimæ
 Naves meæ & juvenes in torquendo mari remis.
 Sic dixit; gavisus est autem patiens nobilis Ulysses;
 Precatus verò deinde dixit, verbatimque fecit, & locutus est;
 Jupiter pater, utinam quæcunque dixit, perficeret omnia;
 Alcinoüs: hujus quidem per almam terram
 Immortalis gloria esset; ego autem in patriam venirem.
 Sic illi quidem talia invicem colloquebantur.
 Jussit autem Arete candida-ulas ancillas
 Cubilia sub porticu ponere, & stragula pulchra
 Purpurea injicere, infernereque desuper tapetas,
 Chlidasque imponere villosas, ad superne induendum.
 Illæ verò iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Cæterum postquam stravissent densum lectum accelerantes;
 Hortabantur Ulyssæm affantes verbis;
 Surge decubiturus; ô hospes; paratus verò est tibi lectus.

- Ὡς φάν' τῷ δ' ἀσπασθὲν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Ὡς ὁ μὲν ἵθα καθύπευδ' ἀποκλίσας διὸς Ὀδυσσεύς,
 345 Τριτοῖς ἐν λεχίσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἱριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λίχτο μυκῶ δόμου ὑψηλοῖο.
 Παρ δὲ γυνὴ ἀσπασίνα λίχος πόρτυνε καὶ εὐνήν.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Θ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἰπὸθεσις.

Ἐκκλησία γίνεται τῶν Φαιακῶν περὶ τοῦ ξίνου, καὶ καὺς καθίσταται πρὸς ἐκπῶμπήν τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐξιῶνται παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ τῶν Φαιακῶν οἱ ἄριστοι, καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίαιες καὶ Ὀδυσσεύς· καὶ ὁ Δημόδοκος ἄδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν κοίχιν Ἀρείως καὶ Ἀφροδίτης· ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἱπποῦ καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς κλαίοντος, ὁ Ἀλκίνοος πυθάνεται, διὰ τί κλαίει, καὶ τίς, καὶ πόθεν εἴη.

Θῆτα δ' ἄλλοις Φαίησις Ὀδυσσεὺς περιμύθεον.

- Ἦμος δ' ἀργύρεα Φαίη βοδοδάκτυλος ἦώς,
 Ὄνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
 Ἄν δ' ἄρα διογενὴς ὤρεο πτελίπορος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἠγμῶντι ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τίτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξηροῖσι λίθοισι
 Πηλείην· ἣ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Εἰδομένη κηρυκε δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 Νῆσον Ὀδυσσεὶ μεγαλήτορι μητιόσῃ·
 10 Καὶ ἔα ἱκάσῃ Φωτὶ περὶσταμένη Φαίτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων κηήτορας, ἦδ' ἐμείδοντας,
 Εἰς ἀγορὴν ἵναί, ὅφρα ξείνοισι πύθῃσθι,
 Ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 Πόντον ἐπιπλωγυρεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦς, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἱκάσθου.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπλάντο βροτῶν ἀγοραί τε, καὶ ἴδραι,
 Ἀγρομένων, πολλοὶ γάρ ἐπήσαντο ἰδόντες
 Τῖόν Λαέρτην δαΐφρονά· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 Θεσπεσίην κατέχευε χαῖριν κεφαλῇ τε, καὶ ὤμας·
 20 Καὶ μὴ μακρότερον καὶ πάστενα θῆκεν ἰδέσθαι,
 Ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντισσι γένοιτο,
 Δεινός τ' ἠμειβόμενος τε, καὶ ἐντελέσειεν αἰθλούς·
 Πολλούς, οὓς Φαίηκας ἐπάρησαντ' Ὀδυσσεὺς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦγερον, ὁμαγυρίης τ' ἐγένοντο,
 25 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορεύσαςτο καὶ μετίειπε·
 Κέλνυτε, Φαιήκων κηήτορας, ἦδ' ἐμείδοντας,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ μὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κέλευε
 Εἶναι· ὅθ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλωμένος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 Ἥνι πρὸς· Χαίρων, ἣ· Ἐσπέρων ἀνδράων·
 30 Πομπὴν δ' ὥτρυνε, καὶ λίσσεται ἐμπίδον ἱππῷ.
 Ἦμος δ' ἀργύρεα Φαίη βοδοδάκτυλος ἦώς,

⁊ dixerunt: huic verò gratum visum-est dormire.
⁊ ille quidē ibi dormiebat patiens nobilis Ulysses,
ornatis in lectis, sub porticu sonante.
cinōus verò decubuit in penetrali domus excelsa:
iuxta verò uxor regina lectum ornavit & cubile.

O D Y S S E Æ H O M E R I V I I L
L I B R I

Argumentum.

⁊ Onco fit Phæacum de hospite, & navis deducitur ad reduciō-
nem Ulyssis; & convivio insciuntur ab Alcino Phæacum
timates. Et posthac disco certant Phæaces & Ulysses. Et De-
odocus canit, primum quidem ea quæ acciderunt circa adulte-
m Martis & Veneris, deinde ea quæ circa introductionem lignei
ui: Atque Ulyssē fiente, interrogatur quis & unde sit.

⁊ Ex certaminibus Phæaces de Ulyssē experimentum sumpserunt.

Quando verò manē-genita apparuit rosea-digito Aurora,
Surrexit ex lecto sacra vis Alcinoi.
irrexit porro nobilis urbium-everfor Ulysses.
lis verò præbat sacra vis Alcinoi
æacum ad concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
gressi autem confidebant in politis lapidibus
ope-invicem: per urbem autem obibat Pallas Minerva,
similata præconi prudentis Alcinoi,
editum Ulyssi magnanimo meditans:
sanè unicuique viro astans dixit verbum;
Huc age, Phæacum ductores, & principes,
Ad concionem ite, ut de hospite audiat,
Qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
Ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
c locuta, incitavit robur & animum uniuscujusque.
tò verò implebantur hominibus forumque, & sedilia,
ongregatis, multi enim admirati sunt conspicati
lium Laërtis prudentem: ei verò Minerva
ivinam affudit gratiam capitique, & humeris;
t ipsum prociorem & crassioem reddidit aspectu,
t Phæacibus gratus omnibus fieret,
ravisque & venerabilis, & ut-perficeret certamina
ulta, quibus Phæaces experientur Ulyssē.
aterum postquam convenerant, congregatique erant,
lis dein Alcinoi concionatus est & interlocutus;
Audite, Phæacum ductores, atque principes;
Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
Sive ab Orientalibus, sive Occidentalibus hominibus;
Deductionemque flagitat, & precatur ratam esse.
Nos verò, ut antea quidem, maturemus deductionem.

- Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἱμά δώμαθ' ἵκηται,
 Ἐνθαδ' ὀδυρόμενος διήρην μένει, εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα διῶν
 35 Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα,
 Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δημοσάμενα δ' εὖ πάντες ἐπὶ κλισίῃν ἐρετμά
 Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα δοῇ ἀλεγύνετε δαῖτα,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλεμαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σκηπτούχοι βασιλῆες ἱμά πρὸς δώματα καλὰ
 Ἐρχοσθ', ὅθρ' αἰεὶ ἐνὶ μεγάροις Φιλέωμεν,
 Μηδὲ τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοῖδον
 Δημοδόκον· τῷ γὰρ ἦα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοῖδην,
 45 Τερπνὴν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας κηῖσάτο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο
 Σκηπτούχοι· κήρυξ δὲ μετ' ἔχετο θεῖον αἰοῖδον.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύω, καὶ πεντήκοντα,
 Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θιν' ἁλὸς αἰτρυγέταιο.
 50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατέλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν οἱ γ' ἐμέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
 Ἐν δ' ἰσὺν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰσρία νῆὶ μελαίνῃ·
 Ἡετύσαντο δ' ἐρετμά τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
 Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἰσρία λευκὰ πέτασσαν·
 55 Ἵψου δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Βᾶν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
 Ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἴσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνδος δυσκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
 60 Ὅκτω δ' ἀργυρόδοτας θύας, δύο δ' εἰληποδὲς βοῦς·
 Τούς δέρον, αἰμφί θ' ἔπει, τετύκαντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κήρυξ δ' ἐγγυθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰοῖδον·
 Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐπύλλησε, δίδου δ' ἐγαθὸν τε, κακόν τε,
 Ὅφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδείαν αἰοῖδην.
 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντήνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον,
 Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 Καδ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγυῖαν
 Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 Κήρυξ· παρ' δ' ἐτίθει κάνεον, καλὴν τε τράπεζαν,
 70 Παρ' δὲ δέπας οἴνοιο, πίνειν, ὅτε θυμὸς ἀνάγῃ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειδᾷ ἑτοίμα προκείμενα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἔξ' ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰοῖδον ἀνῆκεν αἰεῖδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 Οἴμης, τοῦ τότ' ἄρα κλέος αὐρανόφιν εὐρύν· ἵκανε·
 75 Νείκεος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδω Ἀχιλλεύς,
 Ὡς ποτε δηρίσσαντο, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλερῇ,
 Ἐκπαγλοῖς ἱέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Χαῖρε νόῳ, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηρῶντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χερίαν αὐθήσαντο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθόι ἐν πρυμνῇ, ὅθ' ὑπέβη λαίνοισιν εὐδὸν
 Χερσόμενος· τότε γὰρ ἦα κυλίνδετο πῆματός ἀρχή·
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μέγαλον διὰ βουλὰς.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός αἰεὶ περικυρτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

neque enim quisquam alius, quicumque meam domum pervenerit,
 sic lugens diu manet, propter deductionem.
 ed age, navem nigram deducamus in mare vastum
 recentem: juvenes autem duo, & quinquaginta,
 eligantur è populo, quicumque olim sunt optimi.
 eligatis autem benè omnes ad transra remis
 exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 ad nostram-domum profecti; ego autem lautè omnibus præbebo.
 juvenibus quidem hæc præcipio: at cæteri
 ceptrigeri régés meam ad domum pulchram
 veniatis; ut hospitem in ædibus amicè-excipiamus,
 neque quis recuset: advocate verò divinum cantorem
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantilenam
 jucundam, utcunque animus *ipsum* impellat ad-cânendum.
 utique locutus prævit; simul verò sequebantur
 ceptrigeri: præco autem adibat divinum cantorem.
 senes verò electi duo, & quinquaginta,
 erant, ut præceperat *Alcinõus*, ad littus maris infructuosi.
 rō postquam ad navem pervenissent, atque mare,
 rem quidem ipsi nigram maris in profundum deduxerunt,
 consueruntque malum, & vela navi nigræ;
 aruntque remos vincula per coriacia,
 nia ritè; velaque alba expanderunt:
 è verò in humidum ipsam stiterunt: cæterum postea
 rexerunt ire *Alcinõi* prudentis ad magnam domum.
 plebantur autem porticusque, & septa, & domus viris
 congregatis: multi nempe erant juvenes atque senes.
 s verò *Alcinõus* duodecim oves mactavit,
 oque albos-dentibus sues, duosque camuros boves:
 os excoriarunt, curaruntque, appararuntque convivium amœnum.
 co autem propè venit ducens amabilem cantorem:
 am supra-modum Musa dilexit, dedit verò bonumque malumque;
 ilis quidem prævit, dedit autem dulcem cantum.
 ic verò deinde *Pontonõus* posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,
 medio convivarum, columnæ longæ affixam:
 paxillo autem suspendit citharam argutam,
 us supra caput, & monuit manibus prendere
 co; juxta autem apponebat canistrum, pulchramque mensam,
 ita etiam poculum vini, ut-biberet, quoties animus juberet.
 verò ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 erum postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 sa dein cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 tilenæ, cujus tunc utique gloria ad cælum latum pervenit:
 attentionem *Ulyssis* & *Pelidæ* *Achillis*,
 quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 ibus verbis: rex autem virorum *Agamemnon*
 idebat animo, cùm optimi Achivorum contenderent.
 enim ei vaticinans prædixerat *Phœbus Apollo*
 Pythia divina, quando supergressus est lapideum limen
 culum-petiturus: tunc enim devolvebatur mali principium,
 ijanisque & *Danaïs*, *Jovis* magni per consilia.
 utique cantor cantabat inclutus: at *Ulysses*

- Πορφύρεον μέγα Φᾶρος ἔλῳν χειρὶ συμβαλῆσι,
 85 Κακκοφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ προσωπαῖ·
 Αἰδέτο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι ὅτε λυξέειν αἰεῖδων θείος αἰοῖδος,
 Δάκρυ' ὁμορραίνωνος, κεφαλῆς ἀπὸ Φᾶρος ἔλκεσι,
 Καὶ δέπας ἀμφικυπελλὸν ἔλῳν, σπείσασκε θεοῖσιν·
 90 Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἀρχοῖτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδιν
 Φαίηκων εἰ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπίεσσαι·)
 Ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτος κάλυψάμενος γοῖάσκειν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὁλοσ' ἐπιφράσας, ἥδ' ἐνέσπειν,
 95 Ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ βαρὺ δι' ἐνείχοντος ἀκουσεν·
 Αἴψα δὲ Φαίηκεσσι φιλορέτμοισι μετῆνδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἠγχιότες, ἥδ' ἐμῶντες·
 Ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορημέθα θυμὸν εἴσης,
 Φόρμιγγός θ', ἢ δαιτὶ συνήορος ἐστὶ θαλεῖη·
 100 Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ αἰθλὼν πειρηθῶμεν
 Πάντων ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσοι περιγινόμεθ' ἄλλων,
 Πῦξ τε, παλαισμοσύνη τε, καὶ ἄλμασιν, ἥδ' ἐπιδέσσει.
 Ὡς ἀρα Φωνήσας, ἠγίστατό τει δ' ἄμ' ἵποντα,
 105 Καδ' δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασι Φόρμιγγα λιγυῖαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα, καὶ ἔχαγεν ἐκ μεγάροιο
 Κήρυξ ἥρχε δι' τῇ αὐτῇ ὁδῷ, ἥπερ οἱ ἄλλοι
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, αἰθλία θαυμασίοντες.
 Βᾶν δ' ἴμιν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἴσπετο πούλυς ὄμιλος,
 110 Μυριοὶ δ' ἔσαντο νῆρι πολλοὶ τε, καὶ ἰσθλοί.
 Ὅρτο μὲν Ἀκρόνειός τε, καὶ Ὀκυάλοσ, καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε, Πρωμνεὺς τε, καὶ Ἀγχιάλος, καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε, Πρωρεὺς τε, Θόων, Ἀναβησίνειός τε,
 Ἀμφιάλός θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 Ἄν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογῶ ἴσος Ἀρπὶ,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε, δέμας τε,
 Πάντων Φαίηκων, μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
 Ἄν δ' ἔσαν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ', Ἀλίας τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνοσ.
 120 Οἱ δ' ἦ ται πρώτοι μὲν ἐπιηρῆσαντο ἐπιδέσσειν,
 Ταῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 Καρπαλίμως ἐπείταντο κονίοντες πεδίσιον.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνοσ ἀμύμων·
 Ὅσσην τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμινοσθῖν,
 125 Τόσσην ὑπεκπροβίων λαοὺς ἱκέθ', οἱ δ' ἐλπίσαντο·
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπενκαίνυτο πάντας ἄριτους.
 Ἀλματι δ' Ἀμφιάλός πάντων προφερέσιμος ἦεν·
 Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 Πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγανθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπιπῇ πάντες· ἐτέρωθ' ἔσαν φρέν' αἰθλαίς,
 Τοῖς ἀρα Λαοδάμας μετέφιν, παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε φίλοι, τὸν ξείνον ἐρωμέθα, εἴτιν' αἰθλὼν
 Οἶδέ τε καὶ δαδάμεν· Φυὴν γὰρ μιν εὖ μακρὸς ἐστὶ,
 135 Μηρούς τε, κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερέειν.

rpuream ingentem vestem prehensam manibus robustis,
 caput traxit, obtexitque pulchram faciem:
 verebatur enim Phæaces, sub superciliis lachrymas stillans.
 quando desit canere divinus cantor,
 chrymis absterfis, à capite vestem demsit,
 poculo rotundo sumpto, libavit diis:
 rum quando rursus incipiebat, & hortabantur *eum*, ut caneret,
 Phæacum optimates, (quippe oblectabantur *illius* carminibus;) *Ulysses*,
 capite obvoluto, lugebat.
 i alios quidem omnes latebat, lachrymas stillans,
 cinctus verò solus ipsum animadvertit atque observavit,
 dens prope ipsum; graviter autem suspirantem audivit:
 intinud verò inter Phæaces remigii-studiosos loquebatur;
 Audite, Phæacum ductores, atque principes;
 Jam quidem convivio saturavimus animum æquali,
 Citharæque, quæ convivio congruens est lauto:
 Nunc verò exeamus, & certamina experiamur
 Omnia; ut hospes narret suis amicis,
 Domum reversus, quantum superemus alios,
 Pugilatuque, luctuque, & saltu, atque cursu.
 c utique locutus, prævit; illi verò unà secuti sunt.
 paxillo autem suspendit citharam argutam,
 emodocum verò prehendit manu, & eduxit ex ædibus
 Phæaco; præibat autem ei eandem viam, quam & alii
 Phæacum optimates, certamina spectaturi.
 irrexerunt autem ire ad forum, simulque sequebatur ingens turba,
 innumeri; surgebant verò juvenes multique, & fortes.
 irrexit quidem Acroneusque, & Ocyalus, & Elatreus,
 anteusque, Prymneusque, & Anchialus, & Eretmeus,
 onteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineusque,
 mphialusque, filius Polynæi Tectonidæ:
 irrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 aubolidesque, qui optimus erat specieque, corporeque,
 mniun Phæacum, post egregium Laodamantem:
 irrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 odamasque, Haliusque, & deo-par Clytoneus.
 i porro primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 is autem à carceribus extensus erat cursus; simul verò omnes
 eleriter volabant pulverem-excitantes in campo.
 orum autem currendo longè optimus erat Clytoneus eximius;
 uantumque in novali spatium est mularum,
 antum præcurrens ad populum venit; cæteri verò relictæ sunt.
 lli autem luctæ molestæ periculum fecerunt:
 i hac porro Euryalus vicit omnes optimates.
 altu verò Amphialus omnium optimus erat:
 isco autem omnium præstantissimus erat Elatreus:
 agilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 urtherum postquam omnes oblectassent animum certaminibus,
 iter hos deinde Laodamas locutus est, filius Alcinoi;
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 Novitque & didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 Femoribusque, & cruribus, & ambabus manibus superne,

- Αὐχένα τε σιβαρόν, μέγα τε σθένος· οὐδέ τις ἦβης
 Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγε τι Θημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης,
 Ἄνδρα τε συγχέουσι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἰη.
- 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, Φωνησέν τε
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλίσσαι ἰὼν, καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσσεῖα προτίειπεν·
- 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι αἰθλῶν,
 Εἴ τινα πρὺ δαδάηκας· ἵοικε δέ σ' ἴδμεν αἰθλούς·
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος, ὅφρα κεν ᾔσιν,
 Ἥ ὅτι ποσσὶν τε ῥέξη καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε πείρησαι, σκίδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
- 150 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι θηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Νηὺς τε κατεΐρυσαι, καὶ ἱπάρτιές εἰσιν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερταμέοντες;
 Κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἥπερ αἰέθλοι,
- 155 Ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ πῶλλ' ἐμόγησα·
 Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόσοιο χατίζων
 Ἡμῶι, λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον.
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νεῖκεσέ τ' ἀντήν·
 Οὐ γὰρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι Φωτὶ εἴσκω
- 160 Ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 Ἀλλὰ τῷ, ὅς θ' ἄμα νῆϊ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 Ἀρχὸς ναυτῶν, οὔτε πρηκτῆρες ἴασιν,
 Φόρτον τε μνημῶν, καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαιῶν,
 Κερδαῖν θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἵοικας.
- 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Εἶν', οὐ κέλον ἔειπες· ἀτασθαλῶν ἀνδρὶ ἵοικας.
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
 Ἀνδράσιν, οὔτε Φυνή, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὐτ' ἀγαρητύν.
 Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
- 170 Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι γίφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λυσσοῦσιν· ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, εἰσπρόωσιν·
 Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλγύκιος ἀθανάτοισιν·
- 175 Ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφοπεριγίφεται ἑπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
 Οὐδέ βέες τεύξει νόον δ' ἀποδάμιος ἐσσί.
 Ὡρίνας μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς αἰθλῶν,
- 180 Ὡς σὺ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν εἶω
 Ἐμμεῖναι, ὅφρ' ἦβη τε πέποιθεα, χερσὶ τ' ἐμῇσι·
 Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγυῖνά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πεμῆσμαι αἰθλῶν·
- 185 Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν·
 Ἥ ἴα, καὶ αὐτῷ Φαίρει ἀναΐξας λαβεῖ δίσκον
 Μείζονα καὶ πᾶχτεον, σιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ.

Cerviceque firma, ingentique robore: neque omnino vigore-juve-
Caret; at malis contractus est multis. (nil
Non enim ego quid existimo pejus aliud mari,
Ad hominem confringendum, etiam si valde fortis fuerit.
hic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
Laodama, sanè hunc sermonem rectè dixisti.
Ipse nunc provoca profectus, & admone sermone.
t postquam hoc audisset eximius filius Alcinoi,
et in medium progressus, & Ulysses allocutus est;
Huc age & tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
Si quod fortassis didicisti; par enim est, te scire certamina:
Neque enim major gloria hominis, quo-ad fuerit,
Quàm quodd pedibus strenuè-agat & manibus suis.
Verùm age, fac-periculum; & pelle mœstitiam ab animo:
Tibi verò profectio non adhuc diu aberit, sed tibi jam
Et navis deducta est, & parati sunt focii.
hic autem respondens allocutus est solers Ulysses;
Laodama, quid me ista jubetis incessentes?
Dolores mihi etiam magis in animo, quam certamina;
Qui antea quidem valde multa passus sum, & multa pertuli:
Nunc verò in vestro confessu reditus indigens
Sedeo, precans regemque, omnemque populum.
hic verò rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam;
Neque enim te, hospes, perito viro assimilo
Certaminum, qualia utique multa inter homines sunt;
Sed illi, qui apud navem multis-transitris-instructam frequenter-
Princeps nautarum, qui & negotiatores sunt, (versans,
Onerisque memor, & inspector sit viaticorum,
Lucrique rapto-acquisiti; neque athletæ similis-es.
hic autem torvè intuitus allocutus est solers Ulysses;
Hospes, non honestè dixisti; protervo viro similis-videris.
Ita non omnibus Deus amabilia-munera donat
Hominibus, neque formam, neque ingenium, neque eloquentiam.
Etenim alius quidem specie inveniustior est vir,
At Deus formam verbis ornat: alii verò in ipsum
Oblectati aspiciunt: hic autem securè loquitur
Modestia cum suavi, eminetque inter congregatos:
Incedentem autem eum per urbem, deum veluti, aspiciunt:
Alii verò rursus formam quidem similis immortalibus;
Verùm haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
hic & tibi species quidem decora, neque aliter
Te Deus quidem fingeret; mente verò imperitus es.
irritasti mihi animum in præcordiis charis,
locutus indecenter: ego verò non ignarus certaminum,
It tu fabularis, verùm inter primos puto
uisse me, donec juventà fretus fui, manibusque meis:
Nunc verò premor ærumnâ & doloribus; multa enim passus sum,
Irorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Nec etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certaminum;
Iordax enim est sermo tuus; impulisti autem me locutus.
t utique, & cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
orem & crassum, graviolemque non paulò quidem,

Quam

- Ἦ οἷον Φαίηκες ἰδίσκετον ἀλλήλοισι.
 Τὸν βα περιστρέψας ἤκε σιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
- 190 Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἐπτήξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχέρητμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 Λαὸς ὑπαι βῆπης· ὃ δ' ὑπέρπτατο σημάτα πάντων,
 Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
- 195 Καί κ' ἀλαίς τοι, ξείνε, διακρίνει τὸ σῆμα
 Ἀμφαφῶων· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' αἰθλον·
 Οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεταί, οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολυτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
- 200 Χαίρων, οὐνεχ' ἱταῖρον ἐνθάδε λεῦσθ' ἐν ἀγῶνι·
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνει Φαίηκισσι·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νιοί· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 Ἦσειν ἢ τοσούτον οἶσμαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
 Τῶν δ' ἄλλων, ὅτινα κραδίη θυμός τε καλεῖται,
- 205 Διὺρ ἄγε πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
 Ἦ πυξ, ἢ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίροι,
 Πάντων Φαίηκων, πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·
 Ξείνος γάρ μοι ἐδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
 Ἀφρων δὲ κείνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
- 210 Ὅσις Ξινοδόκῳ ἱρίδα προφέρηται αἰθλῶν,
 Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο τ' αὐτοῦ πάντα καλούει.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐπὲρ τίν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
 Ἀλλ' ἰθὺλα ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἀντην.
 Πάντα γάρ οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι αἰθλοί·
- 215 Εὐ μὲν τόξον οἶδα εὖξον ἀμφαφάσασθαι·
 Πρῶτός κ' ἀνδρὰ βάλοιμι, οἰσεύσας ἐν ὁμίλῳ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἱταῖροι
 Ἀρχὴ παρασάειν, καὶ τοξασζόιατο Φωτῶν.
 Οἷός δ' ἡ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
- 220 Δήμῳ ἐν Τρώων, ὅτε τοξασζόμεθ' Ἀχαιοί.
 Τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφερίζεον εἶναι,
 Ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἰθιλήσω,
 Οὐδ' Ἡρακλεῖ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇ,
- 225 Οἷ βα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 Τῷ βα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 Ἰκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γάρ Ἀπόλλων
 Ἐκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξασζέσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἰσῶ·
- 230 Οἷοισιν δειδαῖκα ποσὶν, μήτις με παρέλθῃ
 Φαίηκων· λίην γάρ ἀεικέλως ἰδαμάσθην
 Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ καμίδῃ κατὰ νῆα
 Ἦεν ἐπηγεανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
- 235 Ἀλλήλους δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπε·
 ἔειν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ἀλλ' ἰθέλεις ἀρετὴν σὴν Φαινέμεν, ἢ τοι ὀπηδεῖ,
 Χωόμενος, ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παρασάς
 Νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ἐνόητο.

Quàm quali Phæaces ludebant invicem.
 Iunc utique circumrotatum misit valida è manu :
 resonavit verò lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes , navigatione-celebres viri ,
 lapidis ab impetu : is verò supervolavit signa omnium
 Rapidè ruens à manu : posuit verò signa Minerva ,
 Viro corpus assimilata , verbumque dixit , & locuta est ;
 „ Etiam cæcus tibi , hospes , posset distinguere signum
 „ Palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum est multitudini ,
 „ Sed longè primum : tu autem confide hoc quidem in certamine :
 „ Nullus Phæacum ad hoc utique perveniet , neque transmittet.
 Sic ait , lætatus verò est patiens nobilis Ulysses ,
 Gaudens , quòd socium benignum videret in circo :
 Et tum leniùs allocutus est Phæacas ;
 „ Hunc nunc assequimini , Juvenes ; brevi autem denuò alium
 „ Me missurum esse aut tantum puto , aut adhuc majus.
 „ Ex aliis verò , quemcunque cor animusque jubet ,
 „ Huc age , periculum-faciat , quoniam me irritastis valdè ,
 „ Aut pugilatu , aut luctà , aut etiam cursu ; nihil recusò ;
 „ Ex omnibus Phæacibus , præter ipsum Laodamantem ;
 „ Hospes enim mihi ille est : quis cum amico pugnaverit ?
 „ Insuper ille & nullius-pretii est vir ,
 „ Quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum ,
 „ Populo in alieno ; sui que ipsius res omnes perturbat.
 „ Aliorum autem haudquaquam ullum rejicio , neque despicio ;
 „ Sed volo cognoscere & periculum-facere palàm.
 „ Non enim omninò ignavus sum-inter homines , quotquot certamina
 „ Benè quidem arcum novi perpolitum tractare : (sunt :
 „ Primus virum contingerem , sagittà missà in turba
 „ Virorum hostilium ; etiam si valdè multi socii
 „ Juxta astarent , & sagittas-mitterent in viros.
 „ Solus sanè me Philoctetes vincebat arcu ,
 „ Populo in Trojanorum , quando arcum-tendebamus Achivi.
 „ Aliis verò me aio longè præstantiorem esse ,
 „ Quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes :
 „ Cum viris autem priscis contendere nolo ,
 „ Neque cum Hercule , neque cum Euryto Oechaliensi ,
 „ Qui etiam cum immortalibus contendebant de arcuum-peritia :
 „ Idèò etiam statim mortuus est ingens Eurytus , neque ad senectutem
 „ Pervenit in ædibus ; iratus enim Apollo (tem
 „ Occidit , ed-quòd ipsum provocasset ad arcum-tendendum.
 „ Hastà porrò jaculor , quantum non alius quisquam sagittà :
 „ Solis timeo pedibus , ne aliquis me superet
 „ Phæacum , nimidum enim malè domitus sum
 „ Fluctibus in multis ; quoniam non commeatus apud navim
 „ Erat perpetuus ; idèòque mihi chara membra soluta sunt.
 Sic dixit ; illi verò omnes obmutuerunt silentio :
 Alcinoüs autem ipsum solus respondens allocutus est ;
 „ Hospes , quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris ,
 „ Sed vis virtutem tuam ostendere , quæ te comitatur ;
 „ Iratus , quòd te ille vir in certamine astans
 „ Objurgavit ; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret ,

- 240 Ὅς τις ἐπίσκιτο ἥσι Φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
 Ἄλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ζυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 Εἵπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
 Δαινυῇ παρα σῇ τ' ἀλέχῃ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 Ἡμετέρης ἀρετῆς μνησθήμενος, εἴα καὶ ἡμῖν
- 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαιαί,
 Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θεόμεν, καὶ νηυσὶν ἀριστοί.
 Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε Φίλη, κισθάρις τε, χοροὶ τε,
 Εἵματα τ' ἐξημοιβὰ, λοιτρώ τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
- 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἀριστοί,
 Παισάτε' ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνόσπη εἰσι Φίλοισιν,
 Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσοι περιγινόμεθ' ἄλλων
 Ναυτιλίῃ, καὶ ποσσὶ, καὶ ὄρχησϋί, καὶ αἰοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἴψα κίαν Φέρμιγγα λίγειαν
- 255 Οἰσέτω, ἥ πεν κίται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος ὥρτο δὲ κήρυξ
 Οἶσων Φέρμιγγα λιγυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνήται δὲ κριτοὶ ἐνέει πάντες ἀνέσαν
 Δήμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἔκαστα
- 260 Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κήρυξ δ' ἐγγυθεν ἦλθε Φέρων Φέρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κούροι
 Πρωτόβουαι ἴσαντο, δαήμενες ὄρχηθμοῖσ'
 Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
- 265 Μακμαρυγὰς θνήτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ὁ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖειν,
 Ἄμφ' Ἀρεῖς Φιλότῃτος, εὖσι Φαίνου τ' Ἀφροδίτης,
 Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαισίοιο δόμοισι
 Λάβρῃ πολλά δ' ἔδωκε, λήχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνήν
- 270 Ἡφαισίοιο ἀνακτος ἄφαρ δὲ οἱ ἀγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μυγαζομένους Φιλότῃτι.
 Ἡφαιστος δ', ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἀκούσε,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐς χαλκιδῶνα, κακὰ Φρεσὶ βυσσοδομύων
 Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
- 275 Ἀρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύχε' ὅλον, κεχολωμένος Ἀρεῖ,
 Βῆ ῥ' ἵμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ Φίλα δέμνι' ἔκειτο
 Ἄμφ' ὃ δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χεῖ δέσματα κύκλῳ ἀπάντη
 Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκύνχοντο,
- 280 Ἥστ' ἀράχνια λεπτά, τὰ κ' οὐ κί τις οὐδὲ ἴδοιτο
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων πέρι γὰρ δολέοντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 Εἰσάτ' ἵμεν ἐς Λῆμνον, ἐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἡ οἱ γαῖαν πολὺ Φιλτάτῃ ἐστὶν ἀπασάν.
- 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἀρης,
 Ὡς ἴδεν Ἡφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κρόντα
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαισίοιο,
 Ἰσχανόων Φιλότῃτος εὖσι Φαίνου Κυβερείης.
 Ἡ δὲ νῆον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
- 290 Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἐξέθ' ὃ δ' εἰσὼ δαμακτος ἦει,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῷ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζε

„ Quicumque nôrit sua mente idonea loqui.
 „ Sed agè, nunc meum intellige sermonem; ut etiam alii
 „ Dicas heroum, quando tuis in ædibus
 „ Epuleris apud tuamque uxorem & tuos liberos,
 „ Nostræ virtutis recordatus; qualia etiam nobis
 „ Jupiter opera imponat perpetuò jam-inde à majoribus.
 „ Non enim pugiles sumus inclyti, neque luctatores,
 „ Sed pedibus celeriter currimus, & navibus optimi-*sumus*:
 „ Semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chorique,
 „ Vestesque mutatorix, lavacraque calida, & cubilia.
 „ Verùm agè, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 „ Ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 „ Dumum reversus, quantum superemus alios
 „ Rei-nauticæ-peritiâ, & pedibus, & saltatione, & cantu.
 „ Demodoco verò aliquis statim profectus citharam argutam
 „ Afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.

Sic dixit Alcinoüs deo-similis: surrexit autem præco

Allaturus citharam argutam domo ex regis.

Præfecti autem Ludorum lecti novem omnes surrexerunt

Publici, qui in cestaminibus ordinabant singula:

Complanarant autem aream, pulchrumque dilatârunt circum.

Præco verò propè venit ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum verò juvenes

Jam-pubescentes stabant, periti saltationis:

Quatiebant vesd circum divinum pedibus: at Ulysses

Micationes admirabatur pedum, stupescibatque animo.

Cæterùm *Demodocus* citharam-pulsans cœpit pulchrè canere,

De Martis amore, pulchrèque-coronatæ Veneris,

Ut primùm coierint in Vulcani ædibus

Clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit & cubile

Vulcani regis: statim verò illi nuncius venit

Sol, qui ipsos observavit commixtos amore.

Vulcanus autem, ubi tristem sermonem audiverat,

Perrexit ire in officinam, mala animo profundè-cogitans:

Imposuit autem incudis-repositorio ingentem incudem, cudebatque

Infrangibilia, insolubilia; ut firmiter illic manerent. (vincula

Cæterùm postquam struxisset dolum, iratus Marti

Perrexit ire in thalamum, ubi ei chara cubilia strata-erant:

Circumfudit autem *lecti*-fulcris vincula circulatim omni-ex-parte;

Multa autem & desuper è-fastigio effusa-erant,

Perinde atque araneæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem,

Neque deorum beatorum: perquàm enim dolosa facta erant.

Cæterùm postquam omnem dolum circa lectum fudisset,

Simulavit se ire in Lemnum, pulchrè-ædificatum oppidum,

Quæ illi terrarum multò charissima est omnium.

Neque cæcam-speculationem habebat aureo-fræno-utens Mars;

Ut vidit Vulcanum inclytum-arte seorsum profectum:

Perrexit autem ire ad domum inclyti Vulcani,

Cupiens amoris pulchrè-coronatæ Veneris.

Illa verò recens à patre præpotente Saturnio

Veniens jam desidebat; ille verò intra domum ivit,

Inque manu ejus hæsit, verbumque dixit, atque compellavit;

K 2

„ Agè,

- Δεῦρο, Φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν εὐνηθέντε·
 Οὐ γὰρ ἴθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 Οἰχεται ἐς Λήμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς Φάτο· τῇ δ' ἀσπασὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 Τεχνήντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 Οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναΐραι.
 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι Φυκτὰ πέλονται.
 300 Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Αὐτὶς υποσφύρας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἰκῆσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν, εἰπέ τε μῦθον.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, Φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 Ἔσθ' ἐν προθύροις, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει.
 305 Σμερδαλλίον δ' ἐβόησι, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι·
 Ζεῦ πάτερ, ἢδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 Δεῦθ', ἵνα ἔργα γελασὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 Ὡς ἰμέ χωλὸν ἰόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Αἶν ἀτιμαΐζει, Φιλέει δ' αἰδοῖτο· Ἄρηα·
 310 Οὔνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἠπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 Ἀλλὰ τοκῆε δύω· τῷ μὴ γείνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷ γε καθεύδοντι ἐν Φιλότῃ,
 Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀκαχήμεαι.
 315 Οὐ μὲν σφῆας ἔγ' ἔσπευα μίνυνθ' ἄ γε κειμένον οὔτω,
 Καὶ μάλα περ Φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσετον ἀμφω
 Εὐδειν· ἀλλὰ σφῶε δόλος καὶ δεσμός· ἐρύξει,
 Εἰσόμε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔδνα,
 Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, κυνώπιδος εἵνεκα κόρης·
 320 Οὐνεμά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέμενος·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέες δῶ.
 Ἦλθε Ποσειδάων γαίηοχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμίας· ἦλθεν δὲ ἀναξ ἱκαίεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ· οἴκοι ἐκάστη.
 325 Ἔσαν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἰάων·
 Ἀσβεσος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
 Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κηχάνει τοι βραδὺς ὤκν'·
 330 Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἰὼν βραδὺς ἔλεν Ἄρηα,
 Ὤκνυτάτ' ἐπερ ἰόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσι,
 Χωλὸς ἰὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχαῖρι· ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, Διάκτορε, δῶτορ ἰάων·
 Ἡ βᾶ· μιν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατερεῖσι πιεσθεῖς
 Εὐδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Τὸν δ' ἡμίβειτ'· ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἱκατηβέλ' Ἀπόλλων·
 340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τέσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 Τμῆες δ' εἰσορόωσι θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι,
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὤρετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

„ Agè, chara, ad lectulum divertamus decubituri;
 „ Non enim ampliùs Vulcanus domi-*est*, sed alicubi jam
 „ Proficiscitur in Lemnum, ad Sintias barbaros-voce.
 Sic dixit: huic autem gratum visum-est cubare.
 Illi verò lectum ingressi concumbebant; vincula autem
 Fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani:
 Neque ullum movere erat membrum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, non ampliùs effugium patere.
 Propè autem eis venit inclytus Vulcanus,
 Retrò reversus, antequam ad Lemni terram venisset:
 Sol enim ei speculationem habuit, narravitque historiam.
 Perrexit autem *is* ire ad domum, charo afflìctus corde:
 Stetitque in vestibulo, ira autem ipsum vehemens cepit:
 Horrendùm verò clamavit, auditumque movit omnibus diis;
 „ Jupiter pater, atque alii beati dii semper existentes,
 „ Venite, ut opera ridicula & non tolerabilia videatis:
 „ Ut me, claudus cùm-sim, Jovis filia Venus
 „ Semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem:
 „ Ed-quodd ille quidem pulcher & sanus-pedibus, at ego
 „ Imbecillis fuerim: at neutiquam mihi causa alius *est*,
 „ Quàm parentes duo; qui non genuisse debebant.
 „ Sed videte, ubi illi dormiunt in amore,
 „ Meo lecto conscenso; ego autem aspiciens tristor.
 „ Non quidem illos ampliùs puto vel paululùm dormituros hoc me-
 „ Et valdè licèt amantes: citò non volent ambo (de,
 „ Dormire: sed ipsos dolus & vinculum detinebit,
 „ Donec mihi prorsus omnia pater retribuam sponsalia,
 „ Quæcunque ei præbui, impudentem ob puellam:
 „ Quoniam illi pulchra filia, at non animi-continens.
 Sic dixit; congregati autem sunt dii æream ad domum.
 Venit Neptunus terræ-quassator; venit & utilitatum-auctor
 Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.
 Fœminæ autem dææ manebant pudore domi singulæ.
 Stabant verò in vestibulo dii, datores bonorum:
 Immensus verò risus exortus est diis beatis,
 Artificia inspicientibus prudentis Vulcani,
 Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium;
 „ Non benè-succedunt mala opera: assequitur tardus celerem:
 „ Ut nunc Vulcanus, cùm-sit tardus, cepit Martem,
 „ Velocissimum licèt deorum, qui Olympum tenent,
 „ Claudus existens, artificio: propter quod & adulterii-mulctam de-
 Sic illi quidèmtalia inter se loquebantur. (bet.
 Mercurium autem allocutus est rex, Jovis filius, Apollo;
 „ Mercuri, Jovis fili, internuncie, dator bonorum,
 „ Nunquid in vinculis velles fortibus compressus
 „ Dormire in lectulo; apud auream Venerem?
 Huic autem respondit deinde internuncius Mercurius;
 „ Utinam enim hoc fieret, ô rex jaculator Apollo:
 „ Vincula quidem ter tot infinita circumfusa essent,
 „ Vos autem inspiceretis dii, omnesque dææ,
 „ At ego dormirem apud auream Venerem.
 Sic dixit; risus autem exortus est immortalibus diis.

- Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ' ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἦφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρνα·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λύσον' ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, (ὡς σὺ κελεύεις,)
 Τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυνής·
 350 Μὴ με, Ποσειδάων γαίηοχε, ταῦτα κέλευε·
 Δειλαί τοι δειλὼν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Εἵκεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 355 Ἦφαιστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 Οἴχηται Φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τὰδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυνής·
 Οὐκ ἐς, οὐδὲ ἴσικε, τὸν ἐπὸς ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἠφαίστειο.
 360 Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἑόντος,
 Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Ὠρήκηδε βεβήκει,
 Ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμὸς τε θύηεις.
 Ἐνθα δέ μιν Χαρίτες λούσαν, καὶ χρίσαν ἑλαίῳ
 365 Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας·
 Ἀμφὶ δέ εἰματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαύμα ἰδέσθαι.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰεὶ δὸς αἶεε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Τέρπετ' ἐνὶ Φρεσὶν ἦσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλαι
 Φαιήκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 Μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεί σφισιν οὕτως ἔριξεν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλαnton
 Πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφραν·
 Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα,
 375 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερεθεὶς,
 Ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδ' ἀς ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ σφαῖρην ἂν ἰδὺν περὶ ῥήσαντο,
 Ὠρχεῖσθην δὴ πείτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Ταρφέ ἀμειβομένων· κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 Ἐσαότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπῳ ἀρώρεα.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 Ἡ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 Ἡ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σίβας μ' ἔχει εἰσφρόνωντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι Φιληρέταισι μετνήδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες·
 Ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπεικίς·
 390 Δάδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 Ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 Τῶν οἱ ἕκαστος Φᾶρος εὐπλυνές, ἠδὲ χιτῶνα,
 Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνέικατε τιμῆντος·
 Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶ
 395 Ἕϊνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἦν χαίρων ἐνὶ θυμῷ.

Non verò Neptunum risus tenebat, precabatur autem *is* indefinenter
Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem :

Et ipsum allocutus verba alata dicebat ;

„ Solve ; ego autem tibi ipsum spondeo, (ut tu jubes,))

„ Pensurum æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus est inclytus Vulcanus ;

„ Ne me, Neptunæ terræ-quassator, hæc jube :

„ Miseræ utique pro miseris etiam sponfiones ad-spondendum.

„ Quo-paſſo ego te obligarim inter immortales deos,

„ Si Mars abierit, debito & vinculis elapsus ?

Hunc autem rursus allocutus est Neptunus terræ-quassator ;

„ Vulcane, etiamsi enim Mars debitum renuens

„ Abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus ;

„ Non fas-est, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, vincula solvit robur Vulcani.

Illi verò postquam è vinculis soluti erant, fortia licet essent,

Statim profluentes, ille quidem in Thraciam ivit ;

Ad Cyprum verò pervenit risum-amans Venus,

In Paphum ; ubi scilicet ei lucus araque odorata.

Ibi autem ipsam Gratia lavârunt, & unxerunt oleo

Immortali, qualia diis gratiam-addunt semper existentibus :

Vestisque induerunt amabiles, mirabile visu.

Hæc utique cantor cantabat inclytus : at Ulyſſes

Obleſtabatur mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinöus autem Halium & Laodamanta jussit

Solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulchram in manibus accepissent

Purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

Hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,

Flexus retrò ; alter autem à terra in-altum elevatus,

Facile receptabat, antequam pedibus in solum venisset.

At postquam pilâ in rectum-jaciendâ periculum-fecissent,

Saltabant deinde in terra alma,

Frequenter alternantes ; juvenes verò applaudebant cæteri,

Stantes in certamine : multus autem strepitus subortus est.

Tum verò Alcinöum allocutus est nobilis Ulyſſes ;

„ Alcinöe rex, omnium clarissime populorum,

„ Sanè quidem pollicitus es tripudiatoreſ esse optimos ;

„ Sanè autem proinde perfecta sunt : ſnpor me tenet inſpicientem.

Sic dixit ; lætata autem est sacra vis Alcinöi ;

Statimque Phæaces remigii-studiosos allocutus est ;

„ Audite, Phæacum ductores atque principes :

„ Hoſpes mihi valdè videtur prudens eſſe.

„ Verùm agite, ei demus hoſpitale-munus, uti par eſt :

„ Duodecim enim in populo præclari reges

„ Principes imperant, tertius-decimam autem ego ipſe.

„ Horum ſinguli ei veſtem benè-lotam & tunicam,

„ Et auri talentum ferte pretioſi :

„ Statim verò omnia portemus conferti ; ut in manibus

„ Hoſpes habens ad cœnam veniat gaudens in animo.

- Εὐρύαλος δὲ ἰ αὐτὸν κρείσσασθω ἐπέεσσιν·
 Καὶ δώρω' ἐπεὶ οὗτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευον·
 Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσσαν κήρυκα ἑκάστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβέτο, Φωνήσιν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάνταν ἀριδείκετε λαῶν,
 Τοιγάρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελύεις·
 Δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγχαλκεον, ᾧ ἐπὶ κώπη
 Ἀργυρῇ, καλεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 Ἀμφιδεδυνταί· πολέος δὲ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πατέρ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβανται
 Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναρπαξάσαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν, καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι,
 Δοῖεν· ἐπειδὴ δητὰ φίλων ἅπα πύματα πάσχεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
 Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἔλθια δοῖεν·
 Μῆδὲ τί τοι ξίφεός γε ποτὴ μετόπισθε γένοιτο
 415 Τούτου, ὃ δὴ μοι δῶμας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἡ ἴα, καὶ ἄμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύστην τ' ἥλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 Καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγανοὶ·
 Δεξιόμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 Μητρὲ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ηγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
 Δι ἴα τὰτ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπές, ἥτις ἀρίστη·
 425 Ἐν δ' αὐτῇ θές Φᾶρος εὐπλυνές, ἠδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θερμετε δ' ὕδωρ,
 Ὅφρα λοεσσάμενός τε, ἰδὼν τ' εὐ κείμενα πάντα
 Δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
 Δαιτί τε τέρπηται, καὶ αἰοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
 430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλές ὁπάσσω,
 Χρύσειον, ὃφρ' ἐμέθεν μνηστῆρας ἡματα πάντα,
 Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διί τ', ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶησιν ἔειπεν,
 Ἀμφὶ πυρὶ ζῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἔστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλούσαν.
 Γίσφρην μὲν τρίποδος πῦρ ἔμφετε, θερμετο δ' ὕδωρ·
 Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξένῳ περικαλλέα χηλόν·
 Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 440 Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 Ἐν δ' αὐτῇ Φᾶρος ἔθηκεν, καλὸν τε χιτῶνα,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Αὐτὸς νῦν ἴδε πᾶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλον,
 Μᾶτις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότεν αὐτὲ
 445 Εὐδῆσθα γλυκύν ὕπνον ἴων ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄνδρ' ἐπὶ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Αὐτίκ' ἐπῆρτεν πᾶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλε

„ Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 „ Et dono; quoniam nequaquam decenter locutus est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, & hortabantur;
 Donaque portatum præmiserunt præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque;
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum;
 „ Equidem ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 „ Dabo ei hunc ensẽ totum-æreum, cui est manubrium
 „ Argenteum, vagina autem recẽs-secti eboris
 „ Circumdata est: magni autem ei pretii erit.
 Sic fatus, in manibus posuit ensẽ argenteis-clavis-distinctum,
 Et ipsum allocutus verba alata dixit;
 „ Gaude, pater ô hospes; verbum verò si quod temerè-dictum est
 „ Grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 „ Tibi autem dii uxorem videre, & in patriam redire,
 „ Dent, quandoquidem diu procul-ab amicis ærumnas pateris.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Et tu, amice, valdè gaude; dii verò tibi felicia dent;
 „ Neque amplius tibi ensis desiderium posthac fiat
 „ Hujus, quem jam mihi dedisti ubi-placasses verbis.
 Dixit utique, & circa humeros sibi-posuit ensẽ argenteis-clavis.
 Occidebat autem sol, & ei inclyta dona aderant: (distinctum.
 Et hæc in domum-Alcinoï tulerunt præcones illustres:
 Suscepta autem filii eximii Alcinoï,
 Matrem juxta venerandam posuerunt perpulchra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoï,
 Profecti verò sedebant in altis foliis.
 Tunc utique Areten allocuta est vis Alcinoï;
 „ Agè, mulier, fer arcam perpulchram, quæ optima;
 „ Inque ea pone vestem benè-lotam & tunicam.
 „ Et ei super ignem ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 „ Ut ubi & laverit-se, & viderit benè posita omnia
 „ Dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
 „ Convivioque oblectetur, & cantilenæ-melos audiens.
 „ Atque ei ego hoc poculum meum perpulchrum præbebo,
 „ Aureum; ut mei memor diebus omnibus
 „ Libet domi-suæ Jovique, aliisque Diis.
 Sic ait; Arete autem ancillis dixit,
 Ut super ignem ponerent lebetem magnum quàm celerrimè.
 Hæ autem lavacralem lebetem posuerunt super ignem ardentem:
 Aquamque infuderunt, subdusque ligna accendebant allata.
 Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua:
 Interea verò Arete hospiti perpulchram arcam
 Efferebat è thalamo, imposuitque pulchra dona,
 Vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
 In ea porrò pallium imposuit, pulchramque tunicam,
 Et ipsum allocuta verba alata dixit;
 „ Ipse nunc vide de-operculo, statim verò vinculum inde,
 „ Ne quis tibi in itinere damnum-afferat, cùm fortè
 „ Dormieris dulcem somnum, profectus in nave nigra.
 Cæterùm postquam hoc audiisset prudens nobilis Ulysses,
 Statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

- Ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δίδαι Φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμῖν λούσασθαι ἀνωγειν,
 450 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἰδε θυμῷ
 Θερμὰ λείτρ'· ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν,
 Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Κακλυῖδους ἠυκόμοιο.
 Τέφρα δέ οἱ κομιδὴ γέ, θεῷ ὥς, ἐμπέδος ἦεν.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν διωαὶ λούσαν, καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 455 Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον καὶ χιτῶνα,
 Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βᾶς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
 Ἥϊς· Ναυσικάα δέ, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμόν τέγεος πύκα ποιητοῖο
 Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα,
 460 Καὶ μιν Φωνήσας· ἔπια πτερόεντα προσνύδα·
 Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρ' ὀφέλλεις.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναυσικάα, θυγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 465 Οὕτω νῦν Ζεὺς θεῖν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Οἴκαδ' ἔ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
 Τῷ κέν τοι κἀκίβη, θεῷ ὥς, εὐχετοφωμῆν
 Αἰεὶ ἡμᾶτα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβιάσασο, κούρη.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἔζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 470 Οἱ δ' ἦδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερῶντό τε αἶνον.
 Κίρῃ δ' ἐγγυθεὶν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοῖδον,
 Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 Μίσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 475 Νῶτον ἀποπροταμῶν· ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
 Ἀργυρόδοντος υἱός, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς αἰολοῖῃ·
 Κήρυξ, τῇ δὴ τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα Φάγῃσι,
 Δημόδοκῳ, καὶ μιν προσπτύξομαι, ἀχνυμένος περ.
 Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοῖδοι
 480 Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφίας
 Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· Φίλησε δὲ Φύλον αἰοιδῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· κήρυξ δὲ Φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Ἡρώϊ Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἀπὲρ πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἔξ' ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων·
 Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἥ σί γ' Ἀπόλλων·
 Λῆν γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰείδεις,
 490 Ὅσσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί.
 Ὡς τέ που ἦ αὐτὸς παρεῶν, ἦ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι, καὶ ἵππου κόσμον αἶισον
 Δουρατίου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθῆνῃ,
 Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶκιν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέγῃς,
 Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν αἰοιδῆν.
 Ὡς Φαθ'· ὃ δ' ἐρμηνεὺς θεοῦ ἤρχετο, Φαῖνε δ' αἰοιδῆν,

Varium, quod olim eum docuit in-animo veneranda Circe.
 E-vestigio autem ipsum mulier-œconoma lavari iussit,
 In balneum ingressum; ille verò libenter vidit animo
 Calida lavacra; quoniam neutiquam curatus scilicet frequenter fue-
 Ex-quo reliquerat domum Calypsus comas-pulchræ: (rat,
 Tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.
 Hunc verò postquam ancillæ lavassent & unxissent oleo,
 Circaque ipsum lænam pulchram jecissent atque tunicam,
 E balneo utique egressus viros ad vinipotatores
 Ibat: „Nausicaa verò, à diis pulchritudinem habens,
 Stetit juxta postes tecti pulchrè fabricati:
 Admirabatur autem Ulysses oculis aspiciens,
 Et ipsum allocuta verba alata dicebat:
 „ Salve, hospes, ut etiam olim, cùm-fueris in patria terra,
 „ Memineris mei, quòd mihi primæ vitæ-conservatæ-premium debes.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
 „ Sic nunc Jupiter det altitonans maritus Junonis,
 „ Domumque ut veniam, & reditus diem videam:
 „ Ita tibi etiam illuc, deo veluti, vota fecerim
 „ Semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.
 Dixit, & in thronum sedit juxta Alcinoem regem.
 Hi verò jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.
 Præco autem propè venit, ducens amabilem cantorem,
 Demodocum, populo honoratum; collocavitque ipsum
 In medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
 Ac tunc præconem allocutus est solers Ulysses,
 Altergo parte-abscissa; multum verò supererat
 Albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo;
 „ Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
 „ Demodoco; & ipsum complectar, mæstus licet.
 „ Omnibus enim hominibus terrestribus cantores
 „ Honoris compotes sunt & reverentiæ; eò quòd ipsos
 „ Cantus Musa docuit; amavitque genus cantorum.
 Sic dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 Heròi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi verò ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Cæterùm postquam potùs & cibi desiderium exemissent,
 Tum verò Demodocum allocutus est solers Ulysses;
 „ Demodoce, longè sanè te supra-mortales laudo omnes;
 „ Ant te Musa docuit, Jovis filia, aut te Apollo;
 „ Valdè enim accuratè Achivorum fatum canis,
 „ Quanta fecerint, passique sint, & quanta laborarint Achivi:
 „ Tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio audieris.
 „ Verùm agè jam perge, & equi apparatus canta
 „ Lignei, quem Epeus fecit cum Minerva,
 „ Quem quondam in arcem, dolum, duxit nobilis Ulysses,
 „ Viris impletum, qui Ilium diripuerunt.
 „ Si jam mihi hæc accuratè enarraveris,
 „ Stàtim ego omnibus edicam hominibus,
 „ Quòd sanè tibi benignus deus præbuerit divinum cantum. (nam.
 Sic dixit: ille verò concitus à deo incipiebat, exhibebatque cantile-
 Inde

- 500 Ἐνθεν ἰλῶν, ὡς οἱ μὲν εὐσσέλμων ἐπὶ νηῶν
 Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 Εἶπ' ἐν Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ.
 Αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
- 505 Ὡς ὁ μὲν εἰσήκει τοὶ δ' ἀκούετα πόλλ' ἀγόρευον,
 Ἡμενοὶ ἀμφ' αὐτὸν τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἡὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἡ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας.
 Ἡ εἰάν μὲν ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
- 510 Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμμελλεν.
 Αἴσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 Δουράτεσιν μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶχε πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶεσσι Φόονα καὶ κῆρα Φέροντες.
 Ἡεῖδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
- 515 Ἰκπτόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς προτὶ δῶματα Διιφόβοιο
 Βήμεναι, ἡὐτ' Ἀρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον Φάτο τολμήσαντα
- 520 Νικήσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Τήκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφαέροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσούσα,
 Ὅς τε εἰς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πίσμῃν,
- 525 Ἀσεί καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἡμάρ.
 Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδούσκα,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὅπισθεν
 Κοπτεστές δουρεσσι μεταφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
 Εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν.
- 530 Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἀχρεὶ Φθινύθουσι παρειαί.
 Ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
 Ἡμενος αὖχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ ξενάχοντες ἀκούσεν.
- 535 Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι Φιληγέμοισι μιτῆυδα.
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειακ,
 Οὐ γὰρ πῶς πάντεσσι χαρίζομενος τὰδ' αἰεῖδει.
 Ἐξ οὐ δorpεόμεν τε, καὶ ὥρορε διὸς αἰοιδὸς,
- 540 Ἐκ τοῦδ' οὐπὼ παύσας· οἷζυροῖο γόοιο
 Ὁ ξεινός, μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 Ἄλλ' αἶγ', ὁ μὲν σχεθέτω, εἴν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 Ξεινοδόκοι καὶ ξεινός· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξεινοῖο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
- 545 Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν Φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 Ἀνέρι, ὅς' ὀλίγον περ ἐπὶ λυγροῖς πραπίδεσσι.
 Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 Ὅ, ττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δὲ σε κάλλιον ἔστιν.
- 550 Εἶπ' ἔνθα, ὅ, ττι σε κείθι κάλειον μήτηρ τε, πατήρ τε,
 Ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ, καὶ εἰ περιναίεταουσιν.

Inde aggressus, quo-paſto alii quidem benè-tabulatis navibus
 Conſenſis enavigârunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii verò jam inclytum circum Ulyſſem
 Sedebant in Trojanorum cœtu, tecti equo:
 Ipsi enim cum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem ſtabat; ii autem incerta multa prædicabant,
 Sedentes circa ipſum: trifariam autem ipsis placebat conſilium,
 Aut diſcindere cavum lignum ſævo ferro,
 Aut de rupe deſicere protractum in ſummitatem,
 Aut ſinere ingens ſimulachrum deorum placamen eſſe;
 Quà utique ſententiâ etiam poſtea peragendum erat:
 Fatale enim erat ut-perirent, poſtquam urbs intra-ſe-concluſiſſet
 Ligneum ingentem equum, ubi ſedebant omnes optimates
 Argivorum, Trojanis cædem & mortem ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati ſint filii Achivorum,
 Ex equo effuſi, cavis inſidiis reliſtis.
 Alium autem aliàs canebat urbem diripere excellſam;
 At Ulyſſem ad ædes Deiphobi
 Iviſſe, tanquam Martem, cum deo-pari Menelao.
 Illic jam graviffimum bellum dicebat auſum
 Viciffe etiam deinde, per magnanimam Minervam.
 Hæc utique cantor cantabat eximius: at Ulyſſes
 Tabefcebat; lachryma autem rigabat ſub palpebris genas.
 Ut verò fœmina flet dilectum virum, ei-circumvoluta,
 Qui ſuam ante urbem populumque ceciderit,
 Urbi & liberis arcens ſævum diem:
 Hæc quidem illum morientem & palpitantem intuita,
 Super illum fuſa ſtridulè ejulat; illi verò pone
 Cædentes haſtis tergum, atque etiam humeros,
 Servitutem inducunt, laboremque ut-ſuſtineat & ærumnam;
 Hujus autem miſerabiliſſimo dolore tabeſcunt genæ:
 Sic Ulyſſes miſerabilem ſub palpebris lachrymam ſtillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lachrymas fundens,
 Alcinoſus autem ipſum ſolus animadvertit atque obſervavit,
 Sedens prope ipſum, graviter autem ingemifcentem audivit:
 Statim verò Phæacibus remigii-ſtudioſis dicebat;
 „ Audite, Phæacum ductores atque principes,
 „ Demodocus verò jam cohibeat citharam argutam;
 „ Nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 „ Ex quo cœnavimusque, & cœpit divinus cantor,
 „ Ex hoc nunquam ceſſavit ab ærumnoſo luctu
 „ Hoſpes; valde ipſum quodammodo dolor mentem circumdedit.
 „ Sed agè; ille quidem ceſſet, ut ſimul oblectemur omnes,
 „ Hoſpitio-ſuſcipientes, hoſpesque: quoniam multò ſatius ita.
 „ Propter enim hoſpitem hæc venerandum parata ſunt,
 „ Deductio & amica dona, quæ ei damus amanter-excipientes.
 „ Inſtar fratris & hoſpes & ſupplex eſt
 „ Viro, qui utique vel paululum attingat mente.
 „ Idèd nunc neque tu ceta ingenio verſuto,
 „ Quodcunque te percontatus fuero: dicere nempe te ſatius eſt.
 „ Dic nomen, quo te illic vocabant materque, paterque,
 „ Aliique, qui in urbe ſua, & qui circum-habitant.

„ Etc-

- Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔς' ἀνθρώπων,
 Οὐ κακός, οὐδὲ μὲν ἰσθλός, ἔπην τὰ πρῶτα γένηται,
 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωτι τοκήες.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖαν τε τέην, δῆμόν τε, πόλιν τε
 Ὅσῳ σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομέναι Φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαίηκεσσι κυβερνητῆρες ἑασιν,
 Οὐδὲ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν.
 Ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
 560 Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας, καὶ πῖονας ἀγροῦς
 Ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλως ἐκπερώσιν,
 Ἡἲρῃ καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὲ σφιν
 Οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλα ταῦδ' ὥς ποτε πατὴρ ἔγων εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιθέου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγασσάσθαι
 Ἡμῖν, οὐνεκα πομπῇ ἀπήμονες εἰμὲν ἀπάντων.
 Φῆ ποτε Φαίηκων ἀνδρῶν ευεργέα νῆα
 Ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 Ραισέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφοικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 Ἥ κ' αἰτέλες' εἶη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄς τινας ἴκσο χάριτας
 Ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε, πόλεις τ' εὐναιεταώσας,
 575 Ἥ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.
 Οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπέ δ' ὁ, τι κλαίεις καὶ οὔρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἧδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 580 Ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἱεστομένοισιν αἰοιδῇ.
 Ἥ τίς τοι καὶ πῶς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ,
 Ἐσθλὸς ἔων γαμβρός, ἢ πενθερός, οἳ τε μάλας
 Κῆδισσι τελέθουσι, μεθ' αἵμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 Ἥ τίς που καὶ ἐταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
 585 Ἐσθλός· ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 Γίνεται, ὅς κεν, ἐταῖρος ἔων, πεπνυμένα εἰδῇ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ι.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

ὑπόθεσις.

Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς Φησὶ πεπολεμηκέναι τοῖς
 Κίκεσι, καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγενέσθαι, καὶ πρὸς τὸν
 Κύκλωπα Πολύφημον πορευθῆναι· καὶ τοῦτον, φαγόντα ἐξ ἡδὴ ἐταί-
 ρους, ἐκτυφλῶσαι.

Λωτοφάγων, Κικόνων, σὺν Κυκλώπεσσι, Ἰῶτα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἐξὶν αἰδοῦ
 Τοιούδ', οἷός ὃδ' ἐστὶ, θεοῖς ἀναλίσκιοις αὐδῆν·

5 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέζετον εἶναι,

- „ Etenim nemo omnino absque nomine est hominum ,
 „ Neque malus , neque bonus , postquam primum natus sit ;
 „ Sed omnibus imponunt , simul-atque genuerint parentes .
 „ Dic etiam mihi terramque tuam , populumque , urbemque ,
 „ Ut te illuc mittant collimantes mente naves .
 „ Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt ,
 „ Neque omnino gubernacula sunt , quæ scilicet aliæ naves habent ;
 „ Sed ipsæ sciunt cogitata & mentes virorum :
 „ Et omnium norunt urbes & pingues agros
 „ Hominum ; & undas celerrimè maris tranant ,
 „ Caligine & nebulâ obtectæ , neque unquam ipsis
 „ Neque damni quid subeundi est metus , neque pereundi .
 „ Sed hæc ita quondam patrem ego locutum audiui
 „ Nausthōum , qui dicebat Neptunum succensere
 „ Nobis , quod deductores tuti simus omnium .
 „ Dixit aliquando Phæacum virorum affabrè-factam navem
 „ Ex deductione reversam in obscuro ponto
 „ Perditurum eum esse , ingentemque nobis montem urbi obductu-
 „ Sic prædicabat senex : ea verò deus vel perfecerit , (rum.
 „ Vel imperfecta sint , ut ei placitum est in animo .
 „ Verùm agè mihi hoc dic , & verè enarra ,
 „ Ubinam erraveris , & ad quasnam perveneris regiones
 „ Hominum ; enarra ipsosque , urbesque benè-habitas :
 „ Et quotquot sævique & agrestes , -neque iusti ;
 „ Quique hospitales , & iis mens sit deorum-reverens .
 „ Dic item , quidnam fleas & lugeas intra animum ,
 „ Argivorum , Danaorum , atque Ilii fatum audiens .
 „ Hoc autem dii quidem fecerunt , destinâruntque interitum
 „ Hominibus , ut sit & posteris cantilena .
 „ An aliquis tibi cognatus periit ante Ilium ,
 „ Qui eximius erat gener , aut focer , qui utique maximè
 „ Curæ sunt , post sanguinem & genus *hominum* ipsorum ?
 „ An aliquis fortasse socius vir grata doctus
 „ Eximius ? Quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 „ Est , qui , socius cum-sit , prudentiâ doctus-sit .

O D Y S S E Æ H O M E R I I X .
L I B R I

Argumentum.

PRincipium Ulyssis narrationum , in quo ait se bellasse cum Ciconibus , & ad Lotophagos appulisse , & ad Cyclopem Polyphemum venisse , & eum postquam comedisset sex jam socios excaçasse.

I. Cum Lotophagis & Ciconibus Cyclops est.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses ;
 „ Alcinoë rex , omnium clarissime populorum ,
 „ Sanè hoc pulchrum est , audire cantorem
 „ Talem , qualis hic est , diis assimilis voce :
 „ Non enim ego ullum puto eventum gratiorem esse ,

„ Quàm

- Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται αἰοῦσθαι.
 Ἡμεῖνοι ἐξείης παρὰ δὲ πλήθωσι τραπέζαι
 Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
- 10 Οἶνοχόος Φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπᾶσιν·
 Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο ζονέοντα
 Εἴρεσθ', ὅφρ' ἐτι μᾶλλον ὕδρὸς ὀρέωντος
 Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
- 15 Κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 Εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, Φυγὼν ὑπὸ νηλεῖς ἡμᾶρ,
 Τμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων·
 Εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαιρτιάδης, δὲ πᾶσι δολοῖσιν
- 20 Ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μὲν κλέος οὐρανὸν ἴκει·
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 Πολλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησι,
 Δουλίχιόν τε, Σάμην τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
- 25 Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἄλλ' κῆτος
 Πρὸς ζόφον, (αἱ δὲ τ' ἀνέυθε πρὸς ἡὼς τ' ἡέλιόν τε)
 Τρηγεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐτὶ ἔγωγε
 Ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, δια βεῶων,
- 30 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ὡς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν.
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
- 35 Γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα εἶκον
 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόσον ἐμὸν πολυκῆδέ' ἐνίσπω,
 Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 Ἰλίσθεν με φέρον ἄνεμος Κικόνεοσι πέλαισεν,
- 40 Ἰσμάρῳ· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
 Ἐκ πόλιος δ' αἰόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 Δαστάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίρι ἴσῃς.
 Ἐνθ' ἦται μὲν ἐγὼ διερω ποδὶ Φευγέμεν ἡμέας
 Ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νῆπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
- 45 Ἐνθα δὲ πολλὴν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 Ἐπ' ὄαζον παρὰ θίνα, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεοσι γεγανέντ',
 Οἱ σφίσι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 Ἠπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' ἱππῶν
- 50 Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ οὖν χρῆ πεζὸν ἔοντα.
 Ἠλθον ἐπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη,
 Ἡέριοι τότε δὴ ἐκ κικῆ Διὸς αἶσα παρήξη
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεια πολλὰ παθώμεν.
 Στήσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῇσι
- 55 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν.
 Ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν, καὶ αἶετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
 Τόφρα δ' ἀλεξάμενοι μένομεν πῶλονάς περ ἔοντας·

Quàm cùm lætitia quidem detineat populum universum,
 Convivæque per domum audiant cantorem,
 Sedentes ordine; juxtâ autem plenæ sint mensæ
 Pane & carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 Pincerna afferat & infundat poculis:
 Hoc quiddam mihi pulcherrimum in mente videtur esse.
 Tibi verò meas ærumnas animus institit luctuosas
 Sciscitari; ut adhuc magis lugens ingemiscam.
 Quid primùm, quid autem deinde, quid verò ultimum narrabo?
 Ærumnas quandoquidem mihi multas dederunt Dii cœlestes.
 Nunc verò nomen primùm dicam; ut & vos
 Sciatis; ego verò deinde, postquam-effugero sævum fatum,
 Vobis hospes sim, etiam longè domum habitans:
 Sum Ulysses Laertiades, qui omnibus dolis
 Hominibus curæ-sum, & mea fama ad cœlum pervenit:
 Habito autem Ithacam apricam: in ipsa verò mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus; circum autem insulæ
 Multæ habitantur valdè propè invicem,
 Dulichiumque, Sameque, & nemorola Zacynthus:
 Ipsa autem humillis longè-suprema in mari jacet
 Ad Occasum, (illæ verò seorsum ad auroram solemque;)
 Aspera, sed bona juvenum-altrix; nihil ego
 Propriâ terrâ possum dulcius aliud videre.
 Sanè quidem me illic detinebat Calypso, nobilissima dearum,
 In specubus cavis, cupiens *sibi* maritum esse:
 Similiter porrò Circe detinebat domi suæ
 Eæa, dolosa, cupiens *sibi* maritum esse:
 Sed meum nunquam animum in pectore hæcebant.
 Aded nihil dulcius suâ patriâ neque parentibus
 Est, etiamsi & quis procul divitem domum
 Terra in aliena habitet seorsum à parentibus.
 Agè verò tibi & reditum meum lachrymosum narrabo,
 Quem mihi Jupiter immisit à Troja profecto.
 Ab Illo me ferens ventus Ciconibus appulit,
 Ad Ismarum: ibi autem ego urbem depopulatus sum, occidique ipsos
 Ex urbe verò uxores & possessiones multas ubi-ceperamus, (*incolas.*)
 Divisimus, ut nequis mihi privatus abiret æquali-portione.
 Tum verò quidem ego celeri pede fugere nos
 Hortabar; illi verò valdè stulti non parebant.
 Hic verò multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 Mactabant ad littus, & flexipedes camuros boves.
 Interea verò abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 Qui ipsis vicini erant simul plures & meliores,
 Continentem habitantes, docti quidem ab equis
 Cum-hominibus pugnare, & cum opus-esset peditem pugnare.
 Venerunt deinde, quot folia & flores nascantur vere,
 Matutini: tunc sanè malum Jovis fatum affuit
 Nobis infelicibus; ut dolores multos pateremur.
 Consistentes autem pugnabant pugna ad naves veloces;
 Feriebantque se-invicem æreis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, & angebatur sacra dies,
 Tamdiu utique nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent:

- Ἥμιος δ' ἥλιος μετέλυσσέτο βουλευτόνδε,
 Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἄφ' ἐκείνης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλονθ' οἱ δ' ἄλλοι Φύγομεν θανάτον τε, μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτου, Φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 Πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἑταρῶν τρίς ἑκάσον αὖσαι,
 Οἱ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δῆϊωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' αὖρ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανέθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέρων ἐπικάρσισαι, ἰξία δέ σφιν
 Τριχθαί τε καὶ τετραχθαί διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἰς νῆας καθήμεν δίσαντες ὄλθονεν,
 Αὐτὰς δ' ἴσχυμένως προερύστανεν ἠπειρόνδε.
 Ἐνθα δὴ νύκτας, δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἶει
 75 Κεῖμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἤως,
 Ἴσους ψηθήμεναι, ἀνὰ δ' ἰξία λευκὰ ἔρυσσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνεμὸς τε, κυβερνήται τ' ἴθυσεν.
 Καὶ νῦν κεν ἀσκηθῆς ἐκὼμην ἰς πατρίδα γαίαν.
 80 Ἀλλὰ με κύμα, ῥεὸς τε, περιγνάμπτοντα Μαίλαιαν,
 Καὶ βορέης ἀπείωσε, παρέπληγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοῖς ἀνέμοισι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 Γαίης Λωτοφάγων, οἷτ' ἀνθινον εἶδαρ' ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ'
 Αἰτᾶ δι δειπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ', ἦδε ποτίτος,
 Δὴ τότε γὰρ ἑταίρους προΐην πείθεσθαι ἰόντας,
 (Ἄνδρες δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὅπασσας,)
 90 Οἷτινες ἀνέρες εἰεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγῳ μῆδενδ' ἑταροῖσιν ὄλθονεν
 ἠκτιτέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖς πᾶσασθαι.
 Τῶν δ' ὅσους λωτοῖο Φάγοι μελινδία καρπὸν,
 95 Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
 Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόσου τε λαθίσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγνων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 Νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἔρυσσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 Σπερχαμένους νῆων ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 Μὴ πῶ τις λωτοῖο Φαγῶν νόσοιο λαθῆται.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 105 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἰς γαίαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίσων,
 Ἰορμειῶν, αἱ ἔκ θεοῖσι πεποιοῦντες κθανάτοισιν,
 Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν Φύτον, οὔτ' ἀρώσιν
 Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπερτα καὶ ἀτήρτα πάντα φύονται,

Quando verò sol transibat vesperam-versus,
 Tum verò Cicones pepulerunt domitos Achivos.
 Sex autem à singulis navibus benè-ocreati socii
 Perierunt: cæteri verò effugimus mortemque fatumque.
 Illinc verò ulteriùs navigabamus dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis.
 Neque sanè mihi ulteriùs naves procedebant remis-utrinque-agitataz,
 Priusquam horum miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati. (mus,
 Navibus autem immisit ventum Boream nubium-coactor Jupiter
 Cum procella ingenti, nubibusque cooperuit
 Terram simul & pontum; ingruit verò è-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ; vela autem ipsa
 In tres quatuorque partes discidit vis venti.
 Et hæc quidem in naves deposuimus, timentes interitum:
 Ipsas verò festinanter subduximus ad continentem.
 Hic duas noctes & duos dies continenter semper
 Jacebamus, simul laboreque & doloribus animum rodentes:
 Sed quando jam tertium diem comas-pulchra complevisset aurora,
 Malis erectis, velisque albis explicatis,
 Sedebamus: illas verò ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 Sed me unda, æstusque, circumflecentem Mælam,
 Et Boreas depulit, & aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem novem-diebus ferebar perniciosis ventis
 Pontum per piscosum: at decimo conscendimus
 Terram Lotophagorum, qui utique floridum cibum edunt.
 Hic verò continentem ingressi-sumus & hausimus aquam;
 Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
 At postquam cibum gustassemus, & potum,
 Tum verò ego socios præmisi sciscitatum profectos,
 (Viris duobus electis, tertio præcone simul addito,)
 Quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi verò statim abeuntes congressi sunt viris Lotophagis.
 Neque sanè Lotophagi parabant sociis mortem
 Nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam.
 Horum autem quicumque loti comeditset dulcem fructum,
 Non ampliùs renunciare rursus volebat, neque redire:
 Sed illic volebant apud viros Lotophagos
 Lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 Navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 Festinantes naves conscendere celeres,
 Ne fortassis quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, & per transtra sedebant:
 Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Illinc autem ulteriùs navigabamus dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exilegum,
 Venimus, qui scilicet diis freti immortalibus,
 Neque plantant manibus plantam, neque arant:
 Sed hæc absque semente & aratione omnia proveniunt,

- 110 Πυροί, καὶ κριβαί, ἢδ' ἄμπελοι, αἶτε φέρουσιν
 Οἶνον ἑρισάφουλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος αἴξει.
 Τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραί βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
 Ἀλλ' εἴγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίοντι κάρηνα,
 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος.
- 115 Παιδῶν ἢδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
 Νῆσος ἔπειτα λαχεία παρέκ λιμένος τετάνυσται
 Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχιδόν, οὔτ' ἀποτῆλ'·
 Ἰλῆεσ' ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγαασιν
 Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάρος ἀνθρώπων ἀπεριύκει.
- 120 Οὐδὲ μιν εἰσοικνεῦσι κνηνέται, οἶτε καὶ ὕλην
 Ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἰφέποντες.
 Οὔτ' ἀρ' αἰὲν ποιμνήσιν καταισχύεται, οὔτ' ἀρότοισιν,
 Ἀλλ' ἢ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήρτοτος ἡμάτα πάντα,
 Ἀνδρῶν χηρεῖαι, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἶγας.
- 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπιδες νέες παρά μιλτοπαῖρηι,
 Οὐδ' ἄνδρες νῆων ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 Νῆας εὐστέλμους, αἳ κεν τελείων ἕκαστα,
 Ἀγε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳα τε πολλὰ
 Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὤσι θαλάσσαι.
- 130 Ὅς κ' σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὥρεα πάντα·
 Ἐν μὲν γὰρ λαίμαυτες αἶλ' ἐς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 Ἰδμελοὶ, μαλακοὶ· μάλα κ' ἄφθιτοὶ ἄμπελοι εἰεν,
 Ἐν δ' ἀρόσις λίην· μάλα κεν βαθύ λήϊον αἶεν.
- 135 Εἰς ὥρας αἰῶν' ἔπει μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας,
 Ἐν δ' ἡμῶν εὐορμος, ἢν οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 Οὔτ' ἐννὰς βαλεῖν, οὔτε πρῶμνῃ ἀνάψαι,
 Ἀλλ' ἐπιμέλσαντας μέναι χρόνον, εἰσέκε καυτέων
 Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπισπνεύσωσιν αἵται.
- 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Κρήνη ὑπὸ στείους· περὶ δ' αἰγέροι πεφύασιν,
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευε·
 Νύκτα δὲ ὀφθαίνῃ· οὐδὲ προφθαίνετ' ἰδέσθαι.
 Ἄρ' γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἢν, οὐδὲ σελήνη.
- 145 Οὐρανόθεν προφθαίνε· κηπίχετο γὰρ νεφέεσσιν
 Ἐνθ' οὔτις τῇν νῆσῳ ἐσθόρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσιν
 Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐστέλμους ἐπικέσθαι,
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ, καθεύδομεν ἰσία πάντα.
- 150 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἥν δῖαν.
 Ἥμος δ' ἠρυγέεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆσον θαυμάζοντες ἰδινόμεσθα κατ' αὐτῇ.
 ὤρεσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγυίοιο.
- 155 Αἶγας ὀρεσκόφους, ἵνα δεκτῆσιαι ἐταῖρῳ.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολοχαίλους
 Εἰλόμην' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ νείχεα κοσμηθέντες
 Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θυρήν.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντα δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην.
- 160 Ἐνεία λαγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δὲκ' ἔτελλον ὄψιν.
 Ὡς τότε μὲν προπᾶν ἄμωρ, ἐς ἡλίκην κατεπόνηται.

Triticum, & hordeum, atque vites, quæ utique ferunt
 Vinum ex-magnis-uvis, & ipsis Jovis imber incrementum-dat.
 Illis verò neque conciones consiliaria, neque leges;
 Sed ipsi celsorum montium inhabitant cacumina,
 In speluncis cavis: jus autem dat unusquisque
 Liberis atque uxoribus; neque se-invicem curant.
 Insula deinde humilis præ portu obtenditur
 Terræ Cyclopum, neque propè, neque remotè,
 Sylvosa: in ea verò capræ innumeræ nascuntur
 Agrestes; neque enim frequentatio hominum prohibet:
 Neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per sylvam
 Dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque sanè gregibus occupatur, neque arationibus,
 Sed ipsa absque-semente & inarata diebus omnibus
 Viris caret; pascit verò balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves adfunt proras-rubras-habentes,
 Neque viri insunt navium fabri, qui conficiant
 Naves bonis-transfris-instructas, quæ perficiant singula,
 Ad urbes hominum euntes; veluti crebrò
 Viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare;
 Qui ipsis & insulam benè-habitatam elaborarent.
 Neque enim omninò mala; ferret autem tempestiva omnia:
 Insunt enim prata maris cani ad littus
 Irrigua, mollia; omninò perennes-vites essent.
 In ea etiam aratio facilis; valdè altam segetem semper
 Statis temporibus meterent: quia valdè pingue fubeat solum.
 In ea porrò portus opportunus, ut non opus fune sit,
 Neque anchoras jacere, neque rudentes alligare,
 Sed qui appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
 Animus impulerit, & aspirarint venti.
 Cæterùm in vertice portus fuit limpida aqua,
 Fons sub specu: circum autem populi nascuntur.
 Huc descende-bamus, atque aliquis deus ducebat
 Noctem per obscuram: non enim apparebat, ut videretur;
 Caligo enim circa naves densa erat, neque luna
 E cælo lucebat; obtegebatur enim nubibus.
 Hic nullus insulam vidit oculis;
 Neque sanè fluctus magnos volutos ad littus
 Vidimus, antequam naves bonis-transfris-instructæ appulissent.
 Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia:
 Egredi autem & ipsi sumus in littus maris;
 Bique somno-soluti expectavimus auroram divinam.
 Quando autem manè genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt verò Nymphæ, filia Jovis Ægiochi,
 Capras montanas, ut prandium-sumerent locii.
 Continud incurvos arcus & hastas longis-cuspidibus
 Depimus ex navibus: in-tres-partes autem dispositi
 Jaculabamur; statim verò dedit deus copiosam venationem:
 Naves quidem me sequebantur duodecim; in unamquamque autem
 Novem sortitò contigerunt capræ, mihi verò decem elegi soli.
 Sic tum toto die, ad solis occasum.

- "Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξίφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 Ἄλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορέυσιν ἔκαστοι
 165 Ἦφύσαμεν, Κικέωνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλευσσομεν, ἔγγυς ἰόντων,
 Καπνὸν τ', αὐτῶν τε Φθογγήν, οἶόν τε, καὶ αἰγῶν.
 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθε,
 Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι βαλαάσσης.
 170 Ἦμος δ' ἠριγένεια Φαίη ροδοδάκτυλος ἦως,
 Καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 "Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεν' ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἑταίροισιν
 Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἰσιν·
 175 Ἡ β' οἷον ὕβρισταί τε, καὶ ἀγροί, οὐδὲ δίκαιοι,
 Ἦε Φιλοξένοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Ὡς εἰπὼν, αἶνὰ νηὸς ἔβην· ἐκίλευσα δ' ἐτάρους,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, αἶνὰ τε περυνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληΐσι κάθίζον·
 180 Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἔγγυς ἔντα,
 Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλαάσσης,
 Ὑψηλὸν, δάφνησι κατρηφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 Μῆλ', οἷός τε, καὶ αἶγες ἰάνεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
 Μακρῆσιν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὕψικέμοισιν.
 Ἔνθα δ' αἶψα ἐνέαιε πελώριος, ὃς ῥαί τε μῆλα
 Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπὸ προῦ· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 Πωλείτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀεμείψια ᾗδον·
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἔτίτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔφκει·
 Ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὕληντι.
 Ὑψηλῶν ὄρεων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 Αὐτοῦ παρ' νηὶ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 Αὐτὰρ ἔγω κρίνας ἑταρῶν δυοκαίδεκα ἀρίστους
 Βῆν' αἰτάρ' αἰγεὺν ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἶνοιο,
 Ἠδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάριον, Εὐάνθεος υἱός,
 Ἰρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει·
 Οὐνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναῖκι,
 200 Ἀζήμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσσι δευδρήντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος· ὃ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 Χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέτης ἱππὰ τέλειαντα·
 Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάγρυπον· αὐτὰρ ἱππῆα
 Οἶον ἐν ἀμφιφορέυσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύστας,
 205 Ἠδὺν, ἀκηράσιον, θέϊον πατὴρ· εὐδὲ τις αὐτὸν
 Ἡΐδει δμῶων, οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἄλλ' αὐτὸς τ', ἀλαχός τε Φίλη, ταμὴν τε μὲ' αἶψα.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 Ἐν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ ἔκροσι μέτρα
 210 Χεῦ· ὅμῃ δ' ἠδέϊα ἀπὸ κρητῆρος ὀδαδεῖ,
 Ὡσπερίη· τέτ' ἂν οὗτοι ἀποσχίσθαι Φίλον ἦεν.
 Τοῦ Φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτορ
 Κωρύκῃ· αὐτίκα γὰρ μοι εἴσατο θυμὸς ἀγχιπύρ·

Sedebamus opulantes carnes immensas, & vinum dulce.
 Nondum enim ex navibus absumptum erat vinum rubrum,
 Sed inerat; multum enim in amphoris singuli
 Haulimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopus autem ad terram prospiciebamus, propè existentium,
 Fumumque, ipforumque vocem, oviumque, & caprarum.
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Sanè tunc decubuimus in littore maris.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ego concione habitâ omnes allocutus sum;
 » Alii quidem nunc manete mihi dilecti socii;
 » At ego cum navi mea & meis sociis
 » Profectus, hos homines explorabo, quinam sint;
 » An illi contumeliôsi & agrestes, neque iusti,
 » An hospitales, & ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; iussique socios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere.
 Illi verò continuò conscendebant, & per transtra sedebant;
 Ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed cùm jam in locum pervissemus, propè existentem,
 Hic deinde in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 Excelsam, lauris contextam: ibi verò multa
 Pecora, ovesque, & capræ quiescebant: circum autem chors
 Excelsa ædificata erat excisis lapidibus,
 Procerisque pinis, & quercubus altè-comantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui scilicet pecora
 Solus pascibat procul; neque cum aliis
 Versabatur; sed seorsum existens nefaria sciebat.
 Etenim monstrum erat horrendum, neque similis-videbatur
 Homini pane-vescenti, sed cacumini sylvofo
 Excelsorum montium, cùm appareat solum ab aliis.
 Atque tum cæteros iussî dilectos socios
 Illic apud navemque manere, & navem custodire:
 Ast ego, electis lociorum duodecim optimis,
 Ivi; cæterùm caprium utrem habebam nigri vini
 Dulcis, quod mihi dederat Maron, Euanthei filius,
 Sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 Quodd ipsum cum liberis tutati simus atque uxore,
 Reverentiâ-moti; habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis: ille utique mihi dedit pulchra dona;
 Auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 Dedit autem mihi craterem totum-argenteum: cæterùm deinde
 Vinum in amphoris duodecim ipsis haustum,
 Suave, incorruptum, divinum potum: neque quisquam illud
 Nôrat famulorum, neque ancillarum in domo,
 Sed ipseque, uxorque chara, promaque una sola.
 Hoc autem quoties biberent dulce vinum rubrum,
 Unum poculum qui-impleverat, aquæ viginti mensuras
 Infundebat; dulcis autem odor à cratere spirabat,
 Divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.
 Hujus ferebam impletum utrem magnum; itemque viatica
 In pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus.

- Ἄνδρ' ἐπελεύσισθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
 215 Ἀγριον, οὔτε δίκας εὐ εἰδὼτα, οὔτε θέμιστας.
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 Εὐρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὴν κατὰ πτόνα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθνεύμεσθα ἕκαστα
 Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, σείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 Ἀρνῶν ἢ ἐρίφων' διοικεκρμένῃ δὲ ἕκασται
 Ἐρχατο' χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μετὰσσαι,
 Χωρὶς δ' αὐτ' ἔρσαι· ναῶν δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 Γαυλεῖ τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγιν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἔταροι λίσσονται ἐπίεσσι,
 225 Τυρῶν αἰνυμένους ἵνατι πάλιν αὐτὰρ ἔπειτα
 Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα βοήν ἑρίφους τε καὶ ἄρνας
 Σηκῶν ἐξελάσσοντας ἐπιπλεῖν αἰλμυρὸν ὕδωρ
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,)·
 Ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη.
 230 Οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἔταροισι Φανείς ἐρατεινὸς εἶσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τυρῶν αἰνύμενοι Φάγομεν· μένομέν τε μιν ἔνδον
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· Φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 Ὑλῆς ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν
 Ἡμεῖς δὲ δεῖσαντες ἀπεστυμέθ' εἰς μυχὸν ἄντρου.
 Αὐτὰρ ὄγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πτόνα μῆλα
 Πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσιναι λείπε θυρήφιν,
 Ἀρνεῖους τε, τραγούς τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας,
 Ὀβριμον· ρυκ' ἂν τὸν γε δῶν καὶ εἰκοσ' ἄμαξαι
 Ἐσθλάτ', τετρακύκλοι, ἀπ' οὐδὸς ὀχλίσσειαν
 Τόσσον ἡλίσβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγε δις καὶ ἡκκαδάς αἶγας,
 245 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἕκαστη.
 Αὐτίκα δ' ἡμῖν μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλαροῖσιν ἀμνητάμενος κατέθηκε.
 Ἡμισυ δ' αὐτ' ἔσθσεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 Πίνειν δαιτυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστὶ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 Ἥ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαυιδίως ἀλάλησθε,
 Οἷά τε ληΐσῃρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖ τ' ἀλώονται
 255 Ψυχὰς παρθένους, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 Δεισάντων Φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπισσιν ἀμειβομένους προσέειπον·
 Ἡμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπλάγχθεντες Ἀχαιοὶ
 260 Παντοῖσις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Οἴκαδε ἰέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 Ἠλδομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάζασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶπαι,
 Τοῦ δὴ γυν' γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστ'
 265 Τόσσον γὰρ διέπτερε πόλιν, καὶ ἀπώλειτο λαοὺς

Firum superventurum ingenti præditum robore,
 agrestem, neque jura bene doctum, neque leges.
 Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.
 Ingressi verò antrum admirabamur singula:
 Calathi quidem caseis gravabantur; repleta autem erant stabula
 ignorum atque hœdorum; separatæ verò singulæ (mediæ,
 nclnsæ erant; seorsum quidem grandiores-natu, seorsum & ætate.
 seorsum itidem recens-natæ: natabant autem sero vasa omnia,
 Mulcraliaque, scaphiaque, elaborata; quibus immulgebat.
 Tuam me quidem imprimis focii precabantur verbis,
 Ut sumptis caseorum-nonnullis abiremus retrò; at deinde
 Confestim ad navem celerem hœdosque & agnos
 Et stabulis agentes navigaremus falsam aquam:
 Sed ego non parui, (certè multò satius fuisset,)
 Donec ipsum viderem, & experirer si mihi hospitalia daret:
 Neque sanè erat focii visus amabilis futurus.
 Cum verò igne accenso sacrificavimus; & ipsi
 Et caseis fumentes comedimus, expectabamusque ipsum intus
 sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.
 Extra autem antrum dejiciens strepitum fecit;
 Nos verò perterriti diffugimus in recessum antri.
 At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 Omnia prorsus, quæ mulgebat: mares autem reliquit foris,
 Arietesque, hircosque, altam extra chortem.
 Cæterùm deinde admovit operculum ingens altè sublatum,
 Grave: non illud duo & viginti currus
 Fortes, quaternis-rotis, à solo dimovissent:
 Tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves & balantes capras,
 Omnia ritè, & fœtum submitit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagulasset albi lactis,
 Textilibus in calathis constructum reposuit:
 Dimidium verò rursus constituit in vasis, ut sibi esset
 Ad-potandum epulanti, & sibi ad-cœnam foret.
 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Cum verò ignem accendebat, & aspexit, interrogabatque nos;
 O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 Nunquid ad negotiationem; an temerè erratis,
 Tanquam prædones super mare, qui errant,
 Animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?
 Sic dixit: nobis autem statim confractum est charum cor,
 Timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosam.
 Sed & sic ipsum verbis respondens alloquebar;
 Nos quidem à Troja devii-æchi Achivi
 Variis ventis super ingentes fluctus maris,
 Domum petentes, aliâ viâ, aliis itineribus
 Venimus; sic nimirum Jupiter voluit constituere.
 Populi autem Atridæ Agamemnonis gloriamur esse,
 Cujus sanè nunc maxima sub-cælo gloria est:
 Tantam enim diripuit urbem, & perdidit populos

- Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κικανόμενοι τὰ σά γούνα
 Ἰκόμεθ', εἴτι πόροις ξεινήιον, ἥ καὶ ἄλλως
 Δωρὴ δαιτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν·
 Ἄλλ' αἰδοῖο, Φέρισε, θεοὺς ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε, ξείνων τε,
 Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς ἑφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τυλόθεν εἰληλούθας,
 Ὅς με θεοὺς κέλειαι ἢ διιδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
 275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς ἀγυιόχου ἀλέγουσιν,
 Οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολὺ Φέρτεροι εἰμέν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην,
 Οὔτε σεῦ, οὐδ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κτελεῖ.
 Ἄλλα μοι εἰφ', ὅππῃ ἐσχες ἰὼν εὐεργία νῆα·
 280 Ἡ που ἐπ' ἐσχατιῇς, ἢ καὶ σχεδόν, ὄφρα δαΐω.
 Ὡς Φάτο πειράζων· ἱμὲ δ' οὐ λάθην ἰδότα πολλὰ·
 Ἀλλὰ μιν ἄψερρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
 Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἱνοσίχθων,
 Πρὸς πτέρησι βελών, ὕμης ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 Ἀκρὴ προσπείλασας· ἄνεμος δ' ἐκ πάντου ἔνεικεν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπὲρφυγον αἶπυν ὀλεθρον.
 Ὡς ἑφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλε·
 Σὺν δὲ δύνω μάρψας, ὥς τε σκυλάκας, ποτὶ γαίῃ
 290 Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμαΐς με, δάϊε δὲ γαῖαν·
 Τούς δὲ διαμελεῖσι ταμῶν ὥπλισσάτο δάρπον·
 Ἡσθιε δ', ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπίλειπεν
 Ἐγκατὰ τε, σάρκας τε, καὶ ὅσα μεγαλόντα.
 Ἡμῖς δὲ κλαίοντες ἀνισχύθεμεν Διὶ χεῖρας,
 295 Σχέτιλα ἔργ' ὀρώοντες· ἀμνηχανίη δ' ἔχει θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,
 Ἀνδρομέα κρεῖ ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 Ἀσπον ἰὼν, ξίφος ἐξυ ἱρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Οὐτάμεναι πρὸς σῆθος, ὅθι Φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρκεν.
 Αὐτοῦ γὰρ κε καὶ ἅμμες ἀπώλωμεθ' αἶπυν ὀλεθρον·
 Οὐ γὰρ κεν δύναίμεσθα θυράων ἰψηλαίων
 305 Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν γενόχοντες ἱμείναμεν ἡῶ δαΐαν,
 Ἥμος δ' ἠγρόνεια Φαῖνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαμε, καὶ ἡμελγε κλυτὰ μήλα
 Πάντα ποτὶ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρον ἦκεν ἱκάστῃ.
 310 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείψε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὄγῃ δ' αὖτε δύνω μάρψας ἀπλίσσάτο δαίτην·
 Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πλόνι μήλα,
 Ῥηιδίως ἀφελὼν θυρόν μεγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀψ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε Φαρέτῃ πῶμ' ἐπιθείη.
 315 Πολλὴ δὲ ράϊξ πρὸς ὅρος τρέπε πλόνι μήλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λυγρόμην κακὰ βυσσοδομείων,
 Εἰπὼς τισαίμην· ὅθῃ δέ μοι εὖχος ἔδωκεν

„ Multos : nos autem demùm procumbentes ad tua genua
 „ Supplicamus, si quod præbeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 „ Donum des ; qui utique hospitem mos est.
 „ Sed verere, optime, deos ; supplices nempe tibi sumus ;
 „ Jupiter autem ultor est supplicumque, hospitemque,
 „ Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.
 Sic dicebam ; ille verò mihi rursus respondit sævo animo ;
 „ Stultus es, ô hospes, vel longè advenisti,
 „ Qui me deos jubes aut timere, aut observare.
 „ Non enim Cyclopes Jovem Ægiochum curant,
 „ Neque deos beatos, quoniam multò præstantiores sumus.
 „ Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 „ Neque tibi, neque sociis, nisi animus me jubeat.
 „ Sed mihi dic, ubi appuleris huc-profectus fabre-factam navem ;
 „ An alicubi ad extremam-oram, an & propè, ut sciam.
 Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 Sed ipsum vicissim allocutus sum dolosis verbis ;
 „ Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-quassator,
 „ Ad scopulos coniectam ; vestræ ad fines terræ,
 „ Promontorio impactam ; ventus autem ex ponto tulit :
 „ At ego cum hisce effugi arduam perniciem.
 Sic dicebam ; ille autem mihi nihil respondit sævo animo :
 Sed ipse impetu facto sociis manus inferebat ;
 Simulque duos correptos, tanquam catulos ad terram
 Illidebat : cerebrum autem humi fluebat, irrigabatque terram.
 His verò membratim dissectis apparavit coenam :
 Vorabat autem, quemadmodum leo montanus, neque relinquebat
 Intestinaque, carnesque, & ossa medullis-plena.
 Nos verò stentes sustulimus Jovi manus,
 Misera opera videntes ; desperatio autem tenebat animum.
 Cæterùm postquam Cyclops magnum implevisset ventrem,
 Humanas carnes comedens, & insuper merum lac bibens,
 Jacebat intra antrum extensus inter pecora.
 Hunc quidem ego volui, magnanimo in animo,
 Propius accedens, gladio acuto stricto à femore,
 Vulnerare ad pectus, ubi præcordia hepar circumdant,
 Manu admotâ : aliud autem me consilium retinebat.
 Ibidem enim & nos periissemus sævâ morte :
 Non enim potuissemus ab ostio excello
 Manibus amovere saxum grave, quod admoverat.
 Ita tum quidem ingemiscientes expectabamus auroram divinam.
 Quando verò manè genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò ignem accendebat, & mulgebat egregia pecora
 Omnia ritè, & fœtum submisit singulis.
 At postquam expediisset obiens sua opera,
 Simul ille rursus duobus correptis apparavit prandium.
 Pransus autem, ex antro egit pingua pecora,
 Facile amoto operculo ingenti : at deinde
 Rursus admovit, veluti à pharetræ operculum imposeret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : cæterùm ego relictus eram mala profundè-cogitans,
 Si quo pacto ulcisceretur, daretque mihi gloriam Pallas.

- Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶ,
 320 Χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅθρα Φοροίη
 Αἰανθὴν· τὸ μὲν ἄμμις εἴσκομεν εἰσδρόνῳντες,
 Ὅσσην δ' ἴσον νηὺς εἰκοσφόριοι μελαίνης,
 Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 Τέσσην ἐννὴ μήκας, τέσσην παχὺς εἰσδράσασθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παρασάας,
 Καὶ παρέβηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθώσα παρασάας
 Ἀκρον, ἀφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέβηκα κατακρύψας ὑπὸ κέπρῳ,
 330 Ἦ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλη ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κληρῶ πεπαλῆχθαι ἀναγων,
 Ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ συν μοχλὸν αἰείρας,
 Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκύς ὕπνος ἰκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἀν κέ καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλίσθαι,
 335 Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομειῶν·
 Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
 Πάντα μάλ', οὐδὲ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 Ἦ τι δισσάμενος, ἦ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψέσ' αἰείρας,
 Ἐξόμενος δ' ἤμελλεν ὅς κεν μνηκάδας αἴγους,
 Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτον ἦκεν ἐκάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπύσσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δῶα μάριφας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε γὰρ Κύκλωπα προσηύδαυ ἀγχι παρασάας,
 Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἶνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῆε οἶνον, ἔπει Φαίγες ἀνδράμεα κρέα·
 Ὅφρ' εἰδῆς, αἰὲς τι ποτόν τοδὲ νηὺς ἐκεκευθεῖ
 Ἥμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν Φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας.
 350 Οἴκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 Ἀνθρώπων πολέων; ἔπει οὐ κατὰ μοῖραν ἔριξας.
 Ὡς ἑφάλην· ὃ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνώς
 Ἠδὺ ποτόν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεύτερον αὐτίς·
 355 Δός μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τεὸν οὐνομα εἰπέ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαλροῖς.
 Καὶ γὰρ Κύκλωπεςσι Φέρεϊ ξείδαρος ἄρουρα
 Οἶνον ἔρισαφουλεν, καὶ σφιν Διὸς ὀμβρὸς αἰέξει·
 Ἄλλα τὸδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
 360 Ὡς ἑφάδ'· αὐτὰρ εἰ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἰδοπα οἶνον·
 Τρεῖς μὲν ἔδωκα Φέρον, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει Κύκλωπα περὶ Φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 Καὶ τότε δὴ μιν ἐπίσσι προσηύδαυ μετιχχοῖσι·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτὸν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 Ἐξερῶ· σὺ δέ μοι δός ξείνιον, ὃς περ ὑπέστις
 Οὔτις ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἔς· οὔτιν δέ με κληθήσονται
 Μήτηρ, ἠδὲ πατήρ, ἠδ' ἄλλοι πῶντις ἑταῖροι.
 Ὡς ἑφάλην· ὃ δέ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματόν τι δοίμαι μετὰ οἷς ἐταροῖσι,

Hoc autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulam,
 Viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
 Arefactam; eam & nos tantam-imaginabamur insipientes,
 Quantus utique malus navis vigintiremibus-agitata nigra,
 Oneraria, latæ, quæ scilicet trajicit ingentem pelagum;
 Tanta erat longitudo; tanta spissitudo aspectu.
 Ab hac quidem, quantum ulna est, ego abscidi astans,
 Et appolui sociis, lævigareque jussi.
 Hi verò lævem fecerunt; ego autem acui astans
 Summum: statimque prehensam adurebam in igne ardente.
 Et hanc quidem benè deposui reconditam sub stercore,
 Quod per speluncam fufum erat admodum densè multum.
 At cæteros forte fortiri jussi,
 Quinam auderet mecum vœstem sublatam.
 Terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
 Hi autem forte-electi-sunt, quas utique & voluisssem ipse eligere,
 Quatuor, ast ego quintus cum his delectus sum.
 Vespertinus autem rediit pulchra-velleribus pecora pascens:
 Continud verò in latam speluncam egit pinguis pecora,
 Omnia prorsus; neque ullum relinquebat altam extra chortem,
 Sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset.
 At deinde admovit operculum ingens altè sublatum,
 Sedensque mulgebat oves & balantes capras,
 Omnia ritè, & fœtum submisit singulis.
 Cæterum postquam expediisset obiens sua opera,
 Simul utique ille rursus duobus correptis apparavit cœnam.
 Et tum ego Cyclopem alloquebar propè astans,
 Peculum in manibus tenens nigri vini; (nes;
 „ Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas car-
 „ Ut scias, qualem utique potum hunc navis reconditum habuerat
 „ Nostra; tibi autem porro libamen ferebam, si-fortè me miseratus
 „ Domum mitteres: tu verò furis non ampliùs tolerabiliter.
 „ Inique, quomodo quisquam ad te in-posterum alius accedat
 „ Ex hominibus multis? quoniam non rectè fecisti.
 Sic dicebam: is autem accepit & ebibit; delectatusque est vehemen-
 Dulcem potum bibens; & à-me petebat secundò rursus; (ter
 „ Da mihi adhuc lubens, & mihi tuum nomen dic
 „ Statim nunc; ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
 „ Etenim Cyclopibus fert alma terra
 „ Vinum ex-magnis-uvis, & ipsis Jovis imber dat-incrementum a; p
 „ Verùm hoc ambrosiæ & nectaris est latex.
 Sic dixit; ac ei rursus ego dedi generosum vinum:
 Ter quidem præbui ferens, ter autem is ebibit stultitiâ.
 Cæterum postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
 Tunc utique ipsum verbis alloquebar blandis;
 „ Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi
 „ Dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, ut scilicet pollicitus
 „ Outis mihi nomen est; Outin verò me vocant (es:
 „ Mater atque pater, & omnes alii socii.
 Sic dixi; ille verò mihi rursus respondebat inclementi animo;
 „ Outin ego postremum edam post tuos socios,

- 370 Τους δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀνακλινθεὶς πίσιν ὄπιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κίτ' ἀποδοχμάσας παχύν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
 Ἡριε πανδαμάτωρ Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο εἶνος,
 Ψωμοὶ τ' ἀνδρόμενοι· ὃ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρείων,
- 375 Καὶ τότε γὰρ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 Εἴως θερμαίνοιτο· ἐπισσὶ τε πάντας ἱταίρους
 Θάρσυγον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 Ἀψκῆσθαι, χλωρὸς περ ἰών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
- 380 Καὶ τότε γὰρ ἄσπον Φέρον ἐκ πυρὸς, αἰμφὶ δ' ἱταίροι
 Ἰσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν, μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
 Ὀφθαλμῶ ἐνέρευσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερεθεὶς
 Δίονον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
- 385 Τρυπάνῃ, οἱ δὲ τ' ἐνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἑμμενὲς αἶεν·
 Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῶ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 Διένομεν, τὸν δ' αἶμα περίβριε θερμὸν ἔοντα.
 Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' αἰμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτμη·
- 390 Γλήνης καιομένης· σφαραγεύοντο δὲ οἱ πυρὶ βίξαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον,
 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 Φαρμάσσω· (τό γάρ κ' αὐτὲ σιδήρου τε κράτος ἐστίν)
 Ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῳ περὶ μοχλῶ.
- 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὦμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ.
 Ἡμῖς δὲ δεισάντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν αἰλῶν·
 Αὐτὰρ ὁ Κυκλωπας μέγαλ' ἤπυνεν, οἱ γὰρ μιν αἰμφῶς
- 400 Ὀκικὸν ἐν σπῆσσι δι' ἄκριας ἠνεμόσσας·
 Οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφ' οἴτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 Ἰσάμενοι δ' εἰρόντο περὶ σπέος, ὃ, τίτις ἐκείνοι·
 Τίτις τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὡδ' ἐβόησας,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνους ἄμμε τίθησθαι;
- 405 Ἡ μή τις θεῦ· μῆλα βροτῶν αἰέοντος ἐλαύνει;
 Ἡ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἢ βίηφι;
 Τους δ' αὖτ' ἐξ ἄτρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
- 410 Εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ἔοντα,
 Νούσῃ γ' οὐπῶς ἐστὶ Διὸς μεγάλου αἰλίσσασθαι·
 Ἀλλὰ σὺ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφαθ' ἀπίοντες ἑμὸν δ' ἐγέλασσε Φίλον κῆρ·
 Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἑμὸν καὶ μή τις αἰμύμων.
- 415 Κυκλωπὶ δὲ σενάχων τε, καὶ αἰδίνων οδύνησι,
 Χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 Αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 Εἴ τινα που μετ' εἶσαι λάβοι σείχοντα θυράζε·
 Οὐτὼ γάρ που μ' ἤλπιτ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
- 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 Εἴτιν' ἱταίροισιν θανάτου λύσιν, ἢδ' ἑμοὶ αὐτῷ

„Ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.
 Dixit, & recumbens cecidit supinus; at deinde
 Jacebat inflexa crassa cervice: & illum somnus
 Capiebat omnium-domitor; è gutture verò erumpebat vinum,
 Frustraque humanæ carnis; ipse autem eructabat vino-gravatus.
 Et tum ego vectem sub cinere demisi multo,
 Donec calefieret; verbisque omnes socios
 Confirmabam, nequis mihi subveritus deficeret.
 Sed cum jam vectis oleaginus in igne erat
 Arsurus, viridis licet-esset, candeabatque vehementer;
 Tum verò ego propius afferebam ex igne, circum autem socii
 Stabant: cæterum audaciam inspiravit ingentem deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum, acutum in summo,
 Oculo infixerunt; ego autem supernè arctus,
 Versabam: Ut verò cum quis terebrat lignum navale vir
 Terebrâ, alii autem infra torquent loro
 Apprehensam utrinque; illa autem circumvolvitur assidue semper:
 Sic ejus in oculo ignitum vectem prehensum
 Versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes verò ei palpebras circum & supercilia cremavit vapor,
 Pupillâ ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem cum vir faber securim magnam, aut asciam,
 In aqua frigida mergit valde stridentem,
 Temperans, (hoc enim denique ferri & robur est:)
 Sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem valde ejulavit; insonuit verò petra.
 Nos autem perterriti diffugimus: at ille vectem
 Extraxit oculo fœdatum sanguine multo.
 Illum quidem deinde abiecit à se manibus dolore-furens:
 Cæterum ipse Cyclops magno-clamore vocabat, qui utique circa
 Habitabant in speluncis per promontoria ventosa: (ipsum
 Illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 Consistentesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum affli-
 „Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti, (geret)
 „Noctem per divinam, & insomnes nos facis?
 „Num quis à te oves mortalium invito abigit?
 „An metuas ne quis teipsum occidat dolo, aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus est fortis Polyphemus;
 „Amici, Outis me occidit dolo, neque viribus.
 Illi verò respondentes verba alata dicebant;
 „Siquidem reverà nemo tibi vim infert, solus cum-sis,
 „Morbum sanè nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 „Sed tu quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes: meum autem risit charum cor,
 Quodd nomen decepisset meum, & consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, & cruciatus doloribus,
 Manibus palps, amovit quidem lapidem ab ostio;
 Ipse verò in ostio sedebat, manibus extensis,
 Siquem fortassis inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 Aded enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 Ast ego deliberabam, quid factu optimum esset,
 Siquam sociis mortis liberationem, atque mihi ipsi

- Εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὧς τε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
- 435 Ἀρσενες οἷες ἦσαν εὐτρεφέες, δασύμκαλλοι,
 Καλοὶ τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεΦίδες ἑῖρος ἔχοντες·
 Τούς ἀκείων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λυγαῖσι,
 Τῆς ἔπι Κύκλῳ εὐδε, πέλωρ, ἀθεμίσια εἰδώς,
 Σύντρεψ αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν.
- 430 Τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἑταῖρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον Φῶτ' οἷες φέρον' αὐτὰρ ἔγωγε,
 (Ἀρνεῖός γάρ ἦν, μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων),
 Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λατὴν ὑπὸ γαστέρ' ἱλυσθεῖς
 Κεῖμην· αὐτὰρ χερσὶν αἴωτου θεσπεσίῳ
- 435 Νωλεμέως σρεΦθεῖς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 ὧς τότε μὲν φειάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ διάν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια Φάνη βοδοδάκτυλος ἦώς,
 Καὶ τῷτ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα·
 Θῆλειαι δ' ἐμέμνηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς,
- 440 Οὐβάτα γὰρ σφαραγεῦντο· ἀνάξ' δ' οδύνησι κακῆσα
 Τειρῆμενος, πάντων οἶων ἐπαιαίετο νῶτα
 Ὀρθῶν ἐσάκτων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὧς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἶων στέροισι δέδεκτο.
 Ἰστατος ἀρνεῖος μῆλων ἔτειχε θύραζε,
- 445 Λαχμῷ σείνομενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πίπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 Ἰστατος; οὔτι πάρος γε λεηλυμένος ἔρχεαι οἶων,
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμμαι τέρεν' ἀνθεα ποίης,
- 450 Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ βοάς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 Πρῶτος δὲ σταθμῶδε λιλαίεαι ἀπονείσθαι.
 Ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἢ σὺν ἄνακτος
 Ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ· κακὸς ἐξαλάωσσε,
 Σὺν λυγαῖς ἀτάρουσι, δαίμασσάμενος φρένας οἶνα,
- 455 Οὔτις, ὃν οὐκ αὖ Φημ πεφυγμένον εἶναι ἑλθεῖον.
 Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, πατιφανέως τελέγναι,
 Εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἠπώσαται·
 Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε διὰ σπέος ἡλληδὸς ἄλλῃ
 Θεῖνομένοιο βραίμῃ πρὸς οὔδει· καδδὲ ἐμὸν ἀκρ,
- 460 Λωφθήσει κακῶν· ταῖ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 ὧς εἰπὼν, τὸν κρινὼν ἀπὸ ἑαπέμπῃ θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπέους τε, καὶ αὐλῆς·
 Πρῶτος ὅπ' ἀρνεῖον λυόμεν, ὑπέλωσα δ' ἑταίρους,
 Καρταλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναυπόδα, πίονα δημῷ,
- 465 Πολλὰ περιτροπέντες ἱλαύνονα· ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 Ἰκόμεθ' ἀσπιάσθαι δὲ φίλοις ἐτάροισι· φωνήκεν
 Οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ φινάχοντο γῶντες,
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνά δ' ὀφάσει· νῶα ἐκίστα
 Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλὴτρίχα μῆλα.
- 470 Πόλλ' ἐν νῇ βαλόντας ἐπιπλεῖν αἰλμυρόν, ὅδαρ
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζουσιν·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐπίκωϊς·
 Ἀλλ' ὅτε τέσσοι ἀπῆν, ὅσσοι τε γέγονε βοήσας,

Invenirem; omnes verò dolos & consilium texebam,
 Utpote de vita; ingens enim malum imminebat.
 Hoc verò mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant benè-nutriti, densis-velleribus,
 Pulchrique, magnique, violaceam lanam habentes:
 Hos tacitè colligabam benè-tortis viminibus,
 In quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefaria doctus,
 Tres-unà sumens: medius quidem virum ferebat,
 Cæteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Terni autem virum oves ferebant: cæterum ego,
 (Aries enim erat, pecudum longè optimus omnium,))
 Hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 Extendebar: at manibus lanæ egregiæ
 Firmiter implicitus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem ingemiscentes expectavimus auroram divinam.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Tum verò deinde ad pascua erumpebant macula pecora;
 Fœminæ verò balabant immulctæ per stabula,
 Ubra enim gravabantur; Dominus verò doloribus gravibus
 Afflictus, omnium ovium palpabat terga
 Rectè stantium: illud autem stultus non animadvertit,
 Ut illi sub lanigerorum ovium pectoribus ligati essent.
 Igitur aries pecorum exibat foras,
 Vellere gravatus, & me multa cogitante.
 Tunc autem palpatum allocutus est fortis Polyphemus;
 , Aries chare, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 , Ultimus? neutiquam antea scilicet relictus venire-soles ab ovi-
 , Sed multò primus pascere teneros flores herbæ, (bus,
 , Magnis-passibus incedens; primusque ad fluentia fluviorum per-
 , Primus porro in stabulum cupis redire (venis:
 , Vespertinus; nunc contra omnium-ultimus: num tu domini
 , Oculum desideras? quem vir malus eruit,
 , Cum perniciosi socii, postquam domuisset mentem vino,
 , Outis; quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 , Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 , Ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 , Profectò ei cerebrum per speluncam huc & illuc
 , Eliso spargeretur ad solum; meum verò cor
 , Quiesceret à malis, quæ mihi nullius-pretii vir intulit Outis.
 Sic locutus, arietem à se mittebat foras.
 Tunc-venissemus autem paululum à speluncaque & chorte,
 , Primus ab ariete me-expedivi; solvi verò socios.
 , Celeriter autem pecora longipeda, pingua adipe,
 , Multa circumducentes abigebamus; donec ad navem
 , Pervenissemus; desiderati verò charis socii apparuimus,
 , Qui effugimus mortem: cæteros autem lugebant flentes.
 , Sed ego non sinebam, superciliis autem innuebam unicuique,
 , Ne flerent; sed jussi celeriter, pulchris-velleribus pecora
 , Multa in navem cum-immisissent, navigare saltam aquam.
 , Illi verò statim conscendebant, & per transra sedebant;
 , Ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 , Sed quando tantum aberam, quantum utique audiri-potest clamans.

- Καὶ τὸτ' ἐγὼ Κύκλωπα προσνύδων κετομοίῃσι·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
 ἔδμεναι ἐν σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίρῃφι.
 Καὶ λίην σέ γε μέλλε κινήσασθαι κακὰ ἔργα·
 Σχέτλι' ἐπεὶ ξείνους οὐχ' ἄξιο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 ἔσθμεναι τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἔφαμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόβι μᾶλλον·
 Ἦκε δ' ἀπορήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
 Καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπέρωιο,
 Τυτθὸν ἰδεύσεν δ' οἴηιον ἄκρον ἰκίσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον Φέρε κύμα,
 Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκίσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρесси λαβὼν περιμήκεια κόντον
 Ὡσα παρέξ' ἑτάροισι δ' ἵπποτρυνας, ἐκέλευσα
 Ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρυσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πηχσοντες ἀπήμεν,
 Καὶ τὸτ' ἐγὼ Κύκλωπα προσνύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 Μειλιχίσις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
 Αὐτὶς ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ Φάμεν αὐτῷ ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθεγξαμένον τεῦ, ἡ αὐδήσαντες ἄκουσε,
 Σύν κεν ἀραξ' ἡμέων κεφαλᾶς, καὶ νῆια δούρα,
 Μαρμαίρῳ ὀκρυέντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 Ὡς Φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 Ἀλλὰ μιν ἄφροδον προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶκεν τίς σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
 Ὀφθαλμοῦ εἰρήται ἀεικελίην ἀλαωτύν,
 Φάσθαι, Ὀδυσσῆα πτολιπόρῃον ἐξαλαῶσαι,
 505 Τῶν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἔφαμην· ὁ δὲ μ' οἰμώζας κηεῖβετο μύθῳ·
 Ὡ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαιόφρατα θέσφαθ' ἱκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέκαστο,
 510 Καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπῃεσσιν·
 Ὃς μοι ἔφην τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 Χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὅπασπῃς·
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα Φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
 Ἐνθάδ' εἰλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 Νῦν δὲ μ', ἰὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανός, καὶ ἄκις,
 Ὀφθαλμοῦ ἀλαῶσιν, ἐπεὶ μ' ἑδαμάσσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσσεύ, ἵνα τοι παρ' ξείνια βεῖω,
 Πομπὴν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 Τοῦ γάρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
 520 Αὐτὸς δ', αἶψ' ἐβλήσιν ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος,
 Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Αἴ γάρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἰσὼ·
 525 Ὡς εὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται εὐδ' Ἑννοσίχθων.

Tum verò ego Cyclopem alloquebar convitiis;
 „ Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 „ Comesurus in spelunca cava, forti vi.
 „ Et abundè te utique affecutura erant mala facta tua;
 „ Inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 „ Comedere: idèd te Jupiter ultus-est & dii alii.
 Sic dixi: ille autem deinde iratus-est ex-corde magis:
 Misit autem abruptum verticem montis magni;
 Dejecitque ante navem nigram-proram-habentem;
 Paululùm verò abfuit quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit autem mare decidente à petra:
 Ipsam autem (*navim*) statim ad continentem refluxus ferebat fluctus,
 Inundatio ex mari, adegitque prope terram ut-veniret.
 At ego manibus sumpto prælongo conto
 Detruxi à littore; sociosque hortatus, jussi
 Incumbere remis, ut malum fugeremus,
 Capite annuens: illi verò, incumbentes remigabant.
 Sed quando jam bis tantum mare sulcantes aberamus,
 Tum verò ego Cyclopem alloquebar; circum verò socii
 Blandis verbis inhibebant aliunde alius;
 „ Imprudens, cur vis irritare ferum virum?
 „ Qui etiam nunc in pontum jacto telo deduxit navem
 „ Rursus ad continentem, & sanè existimabamus illic nos perituros.
 „ Si verò vociferatum aliquem, aut locutum audivisset,
 „ Collisisset nostra capita, & navalia ligna,
 „ Saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.
 Sic dixerunt; sed non flectebant meum generosum animum,
 Sed ipsum rursus allocutus sum irato animo;
 „ Cyclops, si quis te inter mortales homines
 „ De oculi interrogaverit fœda cæcitate,
 „ Dic, Ulysses urbium-everforem excæcasse te,
 „ Filium Laërtis, in Ithaca ædes habentem.
 Sic dixi: ille autem mihi ejulans respondebat sermone;
 „ Papæ! certè omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
 „ Erat quidam hic vates vir bonusque, magnusque,
 „ Telemus Eurymedes, qui vaticiniis excellebat,
 „ Et vaticinans consenscebat inter Cyclopas;
 „ Qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in posterum,
 „ Manibus ex Ulyssis privatum-iri visu.
 „ Sed semper aliquem virum ingentem & pulchrum expectabam
 „ Huc venturum esse, magno præditum robore:
 „ Nunc autem me, parvusque cum-esset, & nullius pretii, & imbel-
 „ Oculo privavit, postquam me domuisset vino. (lis,
 „ Sed agè huc-veni, Ulysses, ut tibi hospitalia præbeam,
 „ Deductionemque horter ut-det inclytus Neptunus:
 „ Hujus enim ego filius sum, pater autem is meus gloriatur esse:
 „ Ipse autem, si voluerit, sanabit, neque quisquam alius,
 „ Neque deorum immortalium, neque mortalium hominum.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens alloquebar;
 „ Utinam enim jam animà & vità te possem
 „ Privatum mittere domum Plutonis intra:
 „ Adèd haud oculum utique sanabit neque Neptunus.

- Ὡς ἰΦάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλῦθι, Ποσειδάων, γαίηοιχε, κυανοχαίτη·
 Εἰ ἑτερόν γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
 530 Δὸς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθητον οἰκαδ' ἰκίσθαι,
 Τῖόν Λαέρτιάω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ἄλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ Φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἰκίσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ ἦν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ὅψι κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
 535 Νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆλματα οἴκα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὃν ἔξαυτις πολὺ μέλνονα λῶαν αἰέρας,
 Ἦκ' ἐπιδινήσας ἑπείρισε δὲ ἐν ἀπέλεθρον.
 Καὶ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεῶς κυανοπρώροιο,
 540 Τυτθὸν ἰδεύσεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκίσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρῃς·
 Τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκίσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 Νῆες εὐσσελμοὶ μένον αἰθέρα, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 Ἕϊατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ.
 Νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλευσamen ἐν ψαμάθοισιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλόντες,
 Δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀργεῖον δ' ἐμοὶ οἴω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔτοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαϊνεΦεῖ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
 Ῥέξας, μῆρ' ἔκρον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 Ἄλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 Νῆες εὐσσελμοὶ, καὶ ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ, ἱς ἥλιον καταδύντα,
 Ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἡμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Καὶ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἡμος δ' ἠριγένεια Φαῖνη ῥοδοδάκτυλός ἦως,
 Δὴ τότε ἐγὼν ἑταῖροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα,
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρემοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, Φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Κ.
 Ρ Α Φ Ω Δ Ι Α Σ

Ἵπποθεσις.

Τᾶ περι τὸν Αἰόλου ἀπαγγέλλει, τὸν τῶν ἀνέμων Φύλακα, ὡς ἔδω-
 κεν Ὀδυσσεῖ οὐριον Ζεφύρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐγκαθίρξας ἐν
 ἀσκήῳ· ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες, κοιμωμένου Ὀδυσσεύς, αἰεὶ ἐν αὐτῷ χρω-
 σὸν εἶναι νομίζοντες, ὑπόνοσοῦσι πρὸς Αἰόλον· οὐ προσιεμένου δὲ τοῦ
 Αἰόλου τὸν Ὀδυσσεῖα, ἐκείθεν ἀποπλῶν, εἰς Λαυρυγόναν ἀφικνεῖται.

παρ

Sic dixi: ille autem deinde Neptuno regi
 Supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum;
 „ Audi, Neptune, terram-continens, cœrulee-crines:
 „ Si reverà tuus sum, patremque te meum profiteris esse,
 „ Da, ut ne Ulysses urbium-everfor in patriam veniat,
 „ Filius Laërtis, in Ithaca domum habens.
 „ At si ei fatale est amicosque videre, & pervenire
 „ Domum ad benè-ædificatam, & suam in patriam terram;
 „ Serò malè veniat, amissis omnibus fociis,
 „ Nave in aliena; inveniaturque calamitates domi.
 Sic dixit præcans: eum autem audivit Neptunus.
 Cæterum ille rursus multò majore lapide sublato,
 Misit circum-rotatum, intendit autem vim immensam,
 Dejecit verò post navem nigram-prorà,
 Paululum abfuit autem, quin clavum extremum attingeret.
 Inundavit verò mare decedente à petra: (ut veniret.
 Ipsam autem (*navim*) ulterius ferebat fluctus, adegitque prope terram
 Sed quando jam ad insulam pervenissemus, ubi scilicet cæteræ
 Naves bonis-transfris-instructæ stabant confertæ, circum autem socii
 Sedebant lugentes, nos expectantes semper;
 Navem quidem, illuc ubi-venissemus, subduximus in arenis,
 Ipsique porro exiimus in littus maris.
 Pecudes autem Cyclopi cava ex navi sumptas,
 Divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali-portione.
 Arietem autem mihi soli benè-ocreati focii,
 Divisis opibus, dederunt insuper: eum verò in littore
 Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus imperat,
 Ubi-sacrificassem, femora incendebam: ille verò non curabat sacra;
 Sed sanè deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 Naves bonis-transfris-instructæ, & mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem totà die, ad solis occasum,
 Sedebamus, epulantes carnesque immensas & vinum dulce.
 Quando verò sol occiderat, & tenebræ supervenerant,
 Tum sanè decubuimus in littore maris.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos Aurora,
 Tum verò ego socios adhortans jussi,
 Ipsosque conicendere & rudentes solvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transtra sedebant;
 Ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc verò ulterius navigabamus, dolentes corde,
 Lubentes ex morte, charis amissis sociis.

ODYSSEÆ HOMERI X.
 LIBRI

Argumentum.

EA quæ apud Æolum acciderunt narrat ventorum custodem, ut
 dederit Ulyssi secundum ventum Zephyrum, aliis ventis in-
 clusus in utre; quem socii solventes dormiente Ulysse, videlicet
 in ipso aurum esse existimantes, redeunt ad Æolum. Sed non re-
 cipiente Æolo Ulysses, illinc navigans ad Læstrygonas pervenit;

παρ' οἷς ἔνδεκα τῶν νῆων ἀπολέσας, μιᾷ εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παραγί-
νεται· καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κληρῷ λαχόντας ἐκ-
πέμπει πεισομένους, τίνες οἱ κατοικοῦντες· μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων
εἰς σύας ὑπὸ τῆς Κίρκης, πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἐλθὼν,
λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ Φάρμακον, τὸ Μάλυ, οὐδὲν βλάπτεται· ἀλ-
λά καὶ τῶν ἑταίρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐνικυτὸν παραμείνας
παρὰ τῇ Κίρκῃ, εἰς ἄδου κατέρχεται.

Κάππ' ἔχμι Αἰόλου, Δαιτυρόνος, ἔργα τε Κίρκης.

- Α** Ιολὴν δ' εἰς νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἰόλος Ἰπποτάδης, Φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῦχος
Χαλκίον, ἄρρηκτον· λίσσῃ δ' ἀναδεδρομε πέτρῃ.
5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι γεγάσιν·
Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκούστας.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ Φίλῳ καὶ μητρὶ κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνείατα μυρία κέεται.
10 Κνισσῆν δὲ τε δῶμα περιγενέσθ' ἵκεται αὐλῇ
Ἡμάτα, νύκτας δ' αὐτὲ παρ' αἰδοίοις ἀλδοχοῖσιν
Εὐδοῦσ', ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λείχεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἰκομένσθ' πόλιν καὶ δῶματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα Φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἔκαστα,
15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νείας, καὶ νόσον Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντ' ἀκτὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον, ἧδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, οὐδὲ τι κείνος ἀνήγατο, τεῦχε δὲ παμπῆν·
Δαίκε δὲ μοι δέρας ἀσκόν βοός ἐννεωροῖο.
20 Ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἡμὲν πνυμέναι, ἧδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐβέλησι.
Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέριμνι Φαιήῃ
Ἀργυρεῇ, ἵνα μήτε παραπνέυσῃ ὀλίγον περ·
25 Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοὴν Ζεφύρου πρόηκεν αἴναι,
Ὅφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοὺς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλες
Ἐκτελέειν αὐτῶν γὰρ ἀπαλώμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Ἐνὶ ἡμέρῃ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἦδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, ἔχγυς ἰόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκύς ὕπνος ἐπήλυθε κειμηλῶτα·
Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὶς ἐνώμων· οὐδὲ τῷ ἄλλῳ
Δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπίεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
35 Καὶ μ' ἔφασκον χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἰκαδ' ἀγισθαί·
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἰπποτάδα.
Ὡς δὲ τις εἰπεσμεν ἰδὼν εἰς πλησίον ἄλλον·
Ὡ πόποι, ὥς ἔδε πᾶσι Φίλος καὶ τίμιός ἐστι
Ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκνται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμηλία καλά
Διῖδος· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες·

apud quos undecim navibus amissis, unâ in Æxam insulam proficiscitur. Et cum Eurylocho dimidium sociorum sorte electum emisit, interrogaturos quinam essent inhabitatores. Transformatis autem illis in sues à Circe præter Eurylochum, ipse ad inquisitionem egressus, accepto à Mercurio medicamento moly, non est labe factus: imò etiam sociis pristinam naturam adeptis, postquam annum mansit apud Circen, ad inferos descendit.

K. Habet Æoli, Lestrygonum, & Circes, gesta.

IN Æoliam autem insulam pervenimus; ubi habitabat Æolus Hipпотades, charus immortalibus diis, Natatili in insula; totam verò ipsam circa murus est Æreus, infrangibilis; lævisque sursum-procurrit petra. Hujus & duodecim liberi in ædibus nati sunt; Sex quidem filiæ, sex autem filii pubescentes, Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores. Hi verò semper apud patrem charum & matrem venerandam Convivantur; ipsisque cibaria varia apponuntur. Odorata autem domus circum-personat aulâ Die; nocte verò rursus apud pudicas uxores Dormiunt, inque tapetibus & in tornatis lectis. Et quidem ad horum pervenimus urbem & ædes pulchras. Mensen verò totum amice-excipiebat me, & exquirebat lingula, De-Illo, Argivorumque navibus, & reditu Achivorum: At ego ei omnia accuratè enarravi. Sed quum jam & ego iter postulabam, atque hortabar Dimittere, nihil quicquam ille abnuit, paravit autem deductionem Deditque mihi exoriatum utrem bovis novennis; In eo verò procelloforum ventorum ligavit flatus. Illum enim promum ventorum fecit Saturnius, Et ut-compescat, & ut-cieat, quemcunque velit. Nave verò in cava alligavit funiculo splendido Argenteo, ut nequid præter-flaret vel paululum: Cæterum mihi flatum Zephyri immisit ad-standum, Ut ferret navesque & nos: neque sanè erat Perfecturus: ipsorum enim periimus insipientiâ. Per novem quidem dies continuè navigabamus noctesque & dies; Decimâ verò jam apparebat patria terra: Et jam ignem accendentes videbamus, propè existentes. Ibi me quidem somnus occupavit defessum; Semper enim pedem navis movebam; neque cuiquam alii Dedi sociorum, ut citiùs perveniremus in patriam terram. Socii autem verbis ad se invicem loquebantur, Et me dixerunt aurumque & argentum domum reportare, Dona ab Æolo magnanimo Hipпотадâ. Sic autem aliquis dicebat intuitus in proximum alium; „ Papæ! ut hic omnibus gratus & magni-prestii est „ Hominibus quorumcunque in urbem & terram venerit. „ Multas quidem ex Troja ducit res-prestiosas, pulchras, „ Ex prædâ: nos verò contrâ, idem iter emensi,

- Οἰκαδὲ νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες,
 Καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε χαρίζομενος Φιλότῃτι
 Αἰόλος· ἀλλ' ἄγε θάσσον ἰδόμεθα, ὅ, ττι τὰδ' ἐστίν·
- 45 Ὅστος τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσκήῃ ἐνεσιν.
 Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων·
 Ἄρκον μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρευσαν,
 Τούς· δ' αἶψ' ἀρπάξασα φέρον πόντονδε θυέλλα
 Κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγχε
- 50 Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
 Ἦε πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
 Ἦ ἀκίων τλαίην, καὶ ἐτι ζωῶσι μετείην·
 Ἀλλ' ἔγλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
 Κεῖμην· αἱ δ' ἰφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
- 55 Αὐτὰς ἐπ' Αἰολίην νῆσον σπανάχοντα δ' ἑταίροι.
 Ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδαρ·
 Αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταίροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτήτος,
 Δὴ τότε ἔγῳ κήρυκά τ' ἐπασσάμενος καὶ ἑταίρου,
- 60 Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Δαινύμενον, παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἴσι τέκεσσιν.
 Ἐλθόντες δ' εἰς δῶμα, παρὰ σαθμοῖσιν ἐπ' οὐδ' αὖ
 Ἐξέμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθαμβέον, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 Πῶς ἥλθες, Ὀδυσσεύ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
- 65 Ἦ μὲν σ' ἐνδυμῶς ἀπέπεμπομεν, ὅφρ' ἀΦίκοιο
 Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἶπου τοι Φίλον ἐστίν.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ἄσσαν μ' ἱταροὶ τ' κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
 Σχέτλιος· ἀλλ' ἀνέσασθε, Φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν·
- 70 Ὡς ἔφασκεν, μαλακοῖσι καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Οἱ δ' ἀνεψ' ἐγένοντο πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Ἐρρ' ἐκ νηοῦ θάσσον, ἐλέγχιστε ζώντων·
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 Ἄνδρα τὸν, ὅς κ' ἐβίοισιν ἀπέχθῃται μακάρεσσιν.
- 75 Ἐρρ', ἐπειὴ ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τοῖς ἰκάνεις,
 Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρὴα σπανάχοντά,
 Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς,
 Ἡμετέρῃ ματὶρ' ἐπεί οὐκέτι φαίνεται πομπή·
- 80 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
 Ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιερυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμήν
 Ἠπύει εἰσελάων, ὅδε τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 Ἐνθα κ' αὔπνος ἀνὴρ δαίους ἐξήρατο μισθοὺς,
- 85 Τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 Ἐγγὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματός· εἰσι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ εἰς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν περί πέτρῃ
 Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν·
 Ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναγτίαι ἀλλήλησιν
- 90 Ἐν σόματι προύχουσι· ἀραιὴ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·
 Ἐνθ' οἷν· εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας,
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κρίλοιο δέδοντο
 Ἰωυσίαι· οὐ μὲν γὰρ πρὸς αἰετο κῆμά γ' ἐν αὐτῇ·

„ In patriam redimus vacuas manus habentes.
 „ Et nunc ei hæc dedit gratificans præ amicitia
 „ Æolus : sed agè ocyùs videamus, quidnam hæc sint,
 „ Quantum quid aurique & argenti utri inest.
 Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum :
 Utram quidem solverunt, venti autem omnes eruperunt.
 Illos verò statim abreptos ferebat in-pontum procella
 Flentes, terra à patria; at ego
 Experrectus, in animo eximio deliberavi,
 Utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
 An tacitus sustinerem, & adhuc vivis interesssem :
 Sed sustinui & mansi; tectus autem in navi
 Jacebam : illæ verò ferebantur malo venti turbine
 Rursus ad Æoliam insulam : gemebant autem socii.
 Ibi verò littus conscendimus, & hausimus aquam :
 Statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
 At postquam cibumque gustaveramus atque potum,
 Tum sanè ego, præconem mihi ubi-asciveram & socium,
 Ivi ad Æoli inclytas ædes : eum autem inveniebam
 Convivantem apud suam uxorem & suos liberos.
 Ingressi autem domum, ad fores in limine
 Sedebamus : illi verò in animo obstupefcebant, interrogabantque ;
 „ Quomodo venisti, Ulysses ? quis tibi malus ingruit deus ?
 „ Certè quidem te accuratè demittebamus, ut pervenires
 „ In-patriam tuam, & domum, & sicubi tibi gratum sit.
 Sic dixerunt ; at ego alloquebar, mœrens corde ;
 „ Læserunt me sociique mali, insuperque somnus
 „ Infaustus : sed medemini, amici ; potestas enim penes vos.
 Sic dixi, blandis demulcens verbis :
 Illi verò muti facti-sunt ; pater autem respondebat sermone,
 „ Abi ex insula ocyùs, pessime viventium :
 „ Non enim mihi fas est excipere neque dimittere
 „ Virum illum, qui diis invisus sit beatis.
 „ Abi ; quoniam sanè diis invisus huc venis.
 Sic locutus, demittebat ex-ædibus graviter gementem,
 Hinc verò ulteriùs navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus à remigatione molesta,
 Nostrà stultitià ; quoniam non ampliùs apparebat reductio.
 Per-sex-dies quidem continuò navigabamus noctesque & dies ;
 Septimà verò venimus Lami ad excelsam urbem,
 Telepylum Læstrygoniam, ubi pastorem pastor
 Inclamat intrò-agens, alter verò exigens audit.
 Ibi insomnis vir duplicem caperet mercedem,
 Unam quidem pascendis-bobus, alteram verò pascendis candidis pe-
 Propè enim noctisque & diei sunt viæ. (cudibus :
 Ibi postquam ad portum inclytum venissemus, quem circum petra
 Excelsa est, continenter utrinque ;
 Littoraque prominentia è-regione sibi-invicem
 In ostio procurrunt ; angustus autem introitus est :
 Ibi illi intùs omnes tenebant naves remis-utrinque-agitatae.
 Atque hæc quidem intra portum concavum ligatæ-erant
 Propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,

- Οὔτε μὲν, οὔτ' ὀλίγον· λευκή δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν εἰς σθέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
 Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας.
 Ἔσθην δὲ, σκοπὴν ἐς παυπαλάεσσαν ἀνελθὼν
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 Καπνὸν δ' οἷον ὀρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσσοντα.
 100 Δὴ τότε γγῶν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
 Οἷτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες·
 Ἄνδρες δ' αὖ κρίνας, τρίτατον κήρυχ', ἅμ' ὀπάσσαμεν.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβαίντες λείην ὁδὸν, ἥπερ ἁμαξῆαι
 Ἄστυδ' αἶψ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεαν ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ξυμβλήντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,
 Θυγατρὶ Ἰφθίμῃ Λαιρρυγόνος Ἀντιφάταο.
 Ἥ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσεται καλλιρέεθρον
 Ἀργακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστρ' ὀρέεσκον.
 Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεβώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 110 Ὅσος τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι.
 Ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑψιπέφης δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 Εὐρον, ὅσῃ δ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔσυχον αὐτήν.
 Ἥ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλεε κλυτὸν Ἀντιφάτηα,
 115 Ὅν πόσιν, ὅς δὲ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον·
 Αὐτίχ' ἔνα μάρφας ἑτάρων, αἰπλίστατ' ἔδρπευ·
 Τῷ δὲ δὴ αἶψαντι Φρυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ ταῦχε βοῆν διὰ ἄστεος· αἱ δ' αἰάαντες
 Φοίτων Ἰφθίμοι Λαιρρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 Μυριοί, οὐκ ἀνδρῶσιν εἰσκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ δ' ἀπὸ πέτρων ἀνδραχθεῖς χερμαδίοισι
 Βάλλον' ἄφαρ δὲ κακὸς κόνις βας κατὰ νῆας ὀρώρει,
 Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
 Ἰχθυὺς δ' ὥς, πείραντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὄλεον λιμένες πολυβενθέας ἔντος,
 Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μικροῦ,
 Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἐκοίφα νεῶς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 Ἐμβαλεῖν κώπησ', ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέριψαν, δέσαντες ὄλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 Νηὺς ἐμῇ· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλῆες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἔνθεν δὲ πρότερον πλέαμεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νησὶν ἀΦικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔταιε
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, ἀνδρῆσσαι,
 Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἴηταο·
 Ἀμφὼ δ' ἐκχεάτην Φαεσιμβρότεω Ἡελίοιο,
 Μῆτρος τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἔνθα δ' ἐπ' αἰκτῆς γαῖς κατακαυόμεσθα σιωπῇ
 Νεὺλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἤνεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἔκβαντες, δύο τ' ἡμᾶτα καὶ δύο νύκτας
 Κείμεθ', ὁμαὺ καμάτω τε, καὶ ἄλγισι θυμῷ ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλει· πῶς,
 145 καὶ τότε γγῶν ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον ὅξυ,

Neque magnus, neque parvus; candida autem erat circum tranquill-
At ego solus tenui extra navem nigram,

(litas.

Illic in extrema-parte, è petra funibus ligatis.

Constiti verò, speculâ præruptâ conscensâ:

Ibi quidem neque boum neque virorum apparebant opera,

Fumum autem solum videbamus à terra exurgentem.

Tum verò ego socios præmisi sciscitatum profectos,

Quinam viri essent supra terram pane vescentes;

Viris duobus electis, tertio præcone unâ comite-addito.

Hi verò iverunt egressi per planam viam, quâ utique plaustra

Ad-urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ verò obvii-facti-sunt ante urbem aquanti,

Filiæ eximæ Læstrygonis Antiphatae.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulchrè-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant:

Illi verò astantes alloquebantur, interrogabantque,

Quisnam illorum esset rex, & quibus imperaret.

Illa verò valde citò patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi sunt inclytam domum, mulierem uti-

Invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque illam. (que

Illa autem continuò è foro vocabat inclytum Antiphatem,

Suum maritum, qui sanè illis molitus est sævam mortem:

Statim uno correpto fociorum, apparavit-sibi cœnam:

Alteri verò duo conciti fugâ ad naves pervenerunt.

Cæterùm ille clamorem excitabat per urbem, audientes verò

Ibant fortes Læstrygones aliunde alius,

Innumeri, non hominibus similes, sed gigantibus;

Qui à petris viro-gravibus faxis

Jaciebant; statim autem malus strepitus per naves excitatus est,

Virorum pereuntium, naviumque simul fractarum.

Pisces verò tanquam, transfigentes, tristes epulas ferebant.

Dum illi hos perdebant profundum portum intra,

Interea utique ego, gladio acuto extracto à femore,

Eo funes absceidi navis prorâ-cæruleæ.

Statim autem meos socios adhortatus jussi

Incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.

Hi verò simul omnes remigabant, veriti mortem.

Libenter autem in pontum imminentes effugit petras

Navis mea; at reliquæ unâ-omnes illic perierunt.

Hinc autem ulterius navigabamus dolentes corde,

Lubentes ex morte, charis amissis focis.

Æream verò ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat

Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis,

Germana-soror prudentis Ætæ:

Ambo enim nati-sunt ex hominibus-lucem-præbente Sole,

Et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.

Hic verò ad littus nave appulimus tacitè

Navium-capacem in portum, & deus aliquis dux erat.

Ibi tum egressi, duosque dies & duas noctes

Jacebamus, pariter & labore, & doloribus animum rodentes.

Sed quando jam tertiam diem comas-pulchra complevisset Aurora,

Tum verò ego meâ hastâ sumptâ, & gladio acuto,

Cele-

- Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιώπην,
 Εἵπως ἔργα ἰδοίμι βροτῶν, ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔσθην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν,
 Καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ ὄρυμα πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμηρίζα δ' ἐπείτα κατὰ θρόνα καὶ κατὰ θυμὸν
 Ἐλθεῖν, ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἰθοπα καπνόν,
 Ὃδὲ δέ μοι Φρονέοντι δαΐσστατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης,
 155 Δείπνον ἑταίροισιν δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιών νεὸς ἀμφιερίσσης,
 Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μῦνον ἔοντα,
 Ὃς ῥά μοι ὑψικερῶν ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῇν
 Ἦκέν· ὁ μὲν ποταμόνδ' ἐκατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 Πιόμενος, (δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥλιος)
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνήσιν μέσα νῶτα
 Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χαλκεόν ἐξεπέρσεν·
 Καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χαλκεόν ἐξ ὠτειλῆς
 165 Εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 Εἶας· αὐτὰρ ἐγὼ σπαστάμην ῥῶπας τε λυγροὺς τε
 Πείσμα δ', ὅσον τ' ἄργυριαν, εὐσρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
 Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖσιν πελῶρον.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια σείρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 Ἐγχεὶ ἐρείδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 Χεῖρὶ σείρειν ἐτέρῃ· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καδ' ἐβάλον προπάροιθε νεῶς ἀνέγερας δ' ἑταίρους
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασάδον ἄνδρα ἑκάστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσσόμεθ', ἀχνύμενοι περ·
 175 Εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πῖσις τε,
 Μνησόμεθα βρώμεης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
 Ἐκ δὲ καλύψαμενοι παραθὶν ἄλγος ἀτρυγέτοιο
 180 Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 Χεῖρας νηψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἦμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 185 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ νηΐφας ἦλθε,
 Διὶ τὸτ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγύνεια Φῶνι ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Καὶ τὸτ' ἐγὼν ἀγρήν θεμένος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῆφος, αὐδ' ὅπῃ πῶς,
 Οὐδ' ὅπῃ ἥλιος φαισίμβροτος εἰς ὑπὸ γαίαν,
 Οὐδ' ὅπῃ ἀννέται· ἀλλὰ θραζόμεθα βάσσον,
 Εἶθ' ἔτ' ἔσται μῆκισ, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμαι εἶναι.
 Εἶδον γάρ, σκοπὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν,
 195 Νῆσον, τὴν ἀπὲρ πόντος ἀπείριτος ἐστεινῶται·
 Αὐτὴ δὲ χροακκῆ καῖται καπνὸν δ' ἐνὶ μέσῃ
 Ἐδρακὸν ὀφθαλμοῖσι, διὰ ὄρυμα πυκνὰ καὶ ὕλην.

Celeriter à nave ascendi in speculam,
 Sicubi opera viderem mortalium, vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-*conscendissem*,
 Et mihi visus est fumus à terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa & sylvam.
 Cogitavi autem deinde in mente & in animo
 Ire, atque sciscitari; postquam vidi atrum fumum.
 Sic verò mihi cogitanti visum est satius esse,
 Primum profectum ad navem celerem & littus maris,
 Prandium fociis dare, præmittereque sciscitatum. (tam,
 Sed quando jam propè eram profectus navem remis-utrinque-agita-
 Tum verò aliquis me deorum misertus est solum existentem,
 Qui utique mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 Misit: is quidem ad flumen descendebat ex pascuis sylvæ
 Potaturus, (dudum enim ipsum urgebat vis Solis:)
 Illum verò ego egredientem per spinam medio tergo
 Percussit, penitus autem hastile æreum transiit;
 Decidit verò *is* in pulveribus vociferatus, avolavitque anima:
 Illi verò ego irruens, hastam æream ex vulnere
 Extraxi, quam quidem illic reclinatam in terra
 Reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque;
 Funecque ad ulnæ-longitudinem benè-torto undique
 Complicato, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ibam autem cervice ferens ad navem nigram,
 Hæstâ fultus, quoniam nequaquam erat in humero
 Manu ferre alterâ; valdè enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique focios
 Blandis verbis, astans, viros-singulos;
 „ O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licèt,
 „ In Plutonis ædes, antequam fatalis dies advenerit.
 „ Sed agite, quamdiu *est* in navi celeri cibusque potusque,
 „ Recordemur escæ; neque vexemur fame.
 Sic dixi; illi verò ocyùs meis verbis paruerunt:
 Egredi autem è latebris, ad littus maris infructuosè
 Admirabantur cervum; valdè enim magna bellua erat.
 Cæterùm postquam oblectati essent spectantes oculis,
 Manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem totum diem ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenerunt,
 Utique tunc decubuimus in littore maris.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digito aurora,
 Tum verò ego concione factâ inter omnes locutus sum;
 „ Audite meos sermones, mala licèt patientes, focii:
 „ O amici, neque enim scimus, ubi Occasus, neque ubi Aurora,
 „ Neque ubi sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram,
 „ Neque ubi resurgit; sed consultemus ocyùs,
 „ Siquod ampliùs sit consilium; ego autem non existimo esse.
 „ Vidi enim, speculam in præruptam ubi ascendissem,
 „ Insulam, quam pontus infinitus circumdat;
 „ Ipsa verò humilis jacet: fumum autem in medio
 „ Conspicatus sum oculis, per querceta densa & sylvam.

- 190 Ὡς ἐφάμην τοῖσιν δὲ κατεκλίσθη φίλον ἦτορ,
 Μνησάμενός τε ἔργων λαισρρυγόνος Ἀντιφάταο,
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δακρυ χέοντες
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐκνήμιδας ἐταίρους
 Ἠείμμεν' ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα.
 205 Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ἄκα.
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἵεναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἰκοσ' ἐταῖροι
 Κλαίοντες κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούωντας ὀπισθεν.
 210 Εὐρεν δ' ἐν βήσσορι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 Δειδοῖσιν λαέσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
 Ἀμφὶ δὲ μιν λυκοὶ ἦσαν ὀρέεσσι, ἠδὲ λέοντες,
 Τοὺς αὐτὴ κατέβηλεν, ἐπεὶ κακὰ Φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἱ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 Οὐρήσιν μακρῆσι περισταίνοντες ἀνέσαν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἀνακταὶ κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 Σαίνωσ', (αἰεὶ γάρ τε φέρεται μειλύματα θυμοῦ)
 Ὡς τοὺς ἀμφὶ λυκοὶ κρατερῶνυχες, ἠδὲ λέοντες,
 Σαίνον' τοὶ δ' ἐδδίσσαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσαν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλυπλοκάμοιο
 Κίρκης δ' ἔνδον ἀκούον αἰδουμένης ὅτι καλῇ,
 Ἰσὺν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον οἶα θεῶων
 Λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 Ὅς μοι κήδεις ἐταρῶν ἦν, κενότατός τε
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰσὺν,
 Καλὸν αἰοιδίαι, (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν),
 Ἥ θεός, ἦ ἔ γυνή· ἀλλὰ Φεγγάμεθα θᾶσσαν.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεόντες·
 230 Ἥ δ' αἰὲν ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊε Φαιενιάς,
 Καὶ κἀλεῖ οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσθιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, οἰσσύμενος δόλον εἶναι.
 Εἴσιν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε, θρίνους τε.
 Ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφειτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 Οἶνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 Φάρμακα λυγρὰ, ἵνα πάγχυ λαβοῖατο πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δώκεν τε καὶ ἐκπιν, αὐτίκ' ἐπειτα
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφειοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ συνὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς, Φωνήν τε, δέμας τε,
 240 Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τοπάρους περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο τοῖσι δὲ Κίρκη
 Πᾶρ ῥ' ἄκυλον, βάλανον τ' ἔβαλεν, καρπὸν τε κρανείης,
 Ἐδμεναι, οἶα σῆες χαμαιευναδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰὲν ἦλθε βοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 Ἀργελίνῃ ἐταρῶν ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱεμένος περ,
 Κῆρ ἄχρ' ἐμεγάλῳ βεβωλημένος· ἐν δὲ οἱ ὅσσε
 Δακρυόφιν πίμπλαντα, γόον δ' ὥϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,

Sic dixi: illis verò confractum est charum cor,
 Recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatae,
 Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridulè, uberes lachrymas profundentes:
 Sed nullus profectus fiebat lugentibus.
 At ego bipartitò omnes benè-ocreatos socios
 Numerabam; ducentque utrisque præbui:
 Alterorum quidem ego dux-eram, alterorum verò Eurylochus deo.
 Sortes autem in galea ærea concutiebamur celeriter; (similis.
 Exiliit verò fors magnanimi Eurylochi.
 Perrexit autem is ire; unàque cum eo duo & viginti socii
 Flentes; nos verò reliquerunt lugentes ponè.
 Invenierunt autem in convalle ædificatæ ædēs Circes
 Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa verò ipsam lupi erant montani atque leones,
 Quos ipsa cicuraverat, postquam mala medicamina dedisset.
 Neque illi sanè irruerunt in viros, sed utique ipsi
 Caudis longis adulantes assurrexerunt.
 Ut verò cùm circa dominum canes à convivio profectum
 Adulantur, (semper enim fert delinimenta animi;))
 Sic circa hos lupi fortibus-unguibus atque leones,
 Adulabantur: illi verò timuerunt, ut viderunt gravia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Circei autem intus audiebant cātantem voce pulchrā,
 Telam percurrentem ingentem, divinam; qualia dearum
 Subtiliaque, & venusta, & splendida opera sunt.
 His verò sermonem exordiebatur Polites princeps virorum,
 Qui mihi charissimus sociorum erat, maximèque venerandus;
 „ O amici; intus enim aliqua percurrrens ingentem telam
 „ Pulchrè canit, (pavimentum autem totum resonat,))
 „ Aut dea, aut fœmina; sed compellemus ocyis.
 Sic utique dixit: illi verò compellabant vocantes:
 Ea autem continuò egressa fores aperuit splendifas,
 Et invitabat; illi verò unà omnes imprudentiā sequebantur:
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit verò ea introductos per sediliaque, thronosque,
 Ipsisque caseumque & farinam & mel recens,
 Vino Pramnio immiscebat; commiscebatque pani
 Medicamina perhiciosa, ut penitus obliviscerentur patriæ terræ.
 Cæterum postquam præbuissetque & ii ebibissent, statim deinde
 Virgā percussos intra haras concludebat.
 Illi verò suum quidem habebant capita, vocemque, corpusque,
 Et fetas; at mens erat integra, ut antea scilicet.
 Sic hi quidem flentes conclusi sunt: eis autem Circe
 Glandem-ilignam, quernamque projecit, fructumque corni,
 Ad edendum, qualia fues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuò venit celerem ad navem nigram,
 Nuncium de sociis relaturus, & amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licèt,
 Cor dolore ingenti percussus: ei autem oculi
 Lacrymis implebantur: luctumque imaginabatur animus.
 Sed postquam cum omnes admirati sumus interrogantes,

- 250 Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐταίρων κατέλεξεν ὄλεθρον·
 Ἦσιμεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δάματα καλά
 Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἴσον ἐποιχομένην λίγ' αἶδεν,
 255 Ἡ θεός, ἥ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας αἶξε Φαιειάς,
 Καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, θίσσάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰσώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 Ἐξεΐσθη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπιάζων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρέηλον
 Ὡμοῖν βαλόμεν, μέγα, χαλκίον· ἅμφι δὲ τόξα.
 Τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων,
 265 Καὶ μ' ὅλοφύρομενος ἔπτα πτερόεντα προσπύδα·
 Μὴ μ' ἄγε κείσ' αἰέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
 Οἶδα γάρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀξίεις σῶν ἐταίρων· ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον
 Φυγώμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐσθλὸν καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 Αὐτὰρ ἐγὼν εἰμὶ κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήιον, ἠδὲ θαλάσσης.
 275 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον, ἰὼν ἱεράς ἀνὰ βήσας,
 Κίρκης ἵζεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 Ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
 Ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηηνὴν ἀνδρὶ ἰοικώς,
 Πρώτον ὑπνήτη' τοῦ περ χαριεσάτῃ ἦβη·
 280 Ἐν τ' ἄρα μοι Φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Πῇ δ' αὐτῶς, δύσνηε, δι' ἀκρίας ἐρχαιε σίος,
 Χώρου αἰδρις ἰών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 Ἐρχαται, ὥς σε σὺς πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἡ τοὺς λυτομένοιο δέωρ' ἐρχεαι, οὐδέ σε φημι
 285 Αὐτὸν νοσήσειν, μένεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἀλλ' ἄγε δή σε κακὸν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σάωσω.
 Τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δῶματα Κίρκης
 Ἐρχεαι, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἡμᾶρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφάτῃα δηνεα Κίρκης·
 290 Τεύξει τοι κυκῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ·
 Ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἑάσει
 Φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δάσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα·
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἔλασῃ περιμήκει ράβδῳ,
 Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 295 Κίρκην ἐπαῖξαι, ὥς κταμέναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ σ' ὑποδδίσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 Ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήγασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 Ὅφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐταίρους, αὐτὸν τε κομίσῃ·
 Ἀλλὰ κέλευσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
 300 Μήτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 Μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.

Tum verò cæterorum sociorum narravit exitium;
 „ Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysses;
 „ Invenimus in convalle ædificatas ædes pulchras
 „ Politis lapidibus, conspicuo in loco.
 „ Illic autem quædam magnam telam percurrens argutè canebat;
 „ Aut dea, aut mulier: hi verò compellabant vocantes.
 „ Illa autem continuò egressa fores aperuit splendidas,
 „ Et invitabat; hi verò simul omnes imprudentiâ sequebantur:
 „ At ego substiti, suspicatus dolum esse.
 „ Illi verò simul evanuerunt universi, neque quisquam eorum
 „ Apparuit: diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 Humeris circumjeci ingentem, æreum; circumquæ arcum.
 Illum verò continuò jussi eandem viam præire.
 At ille utrâque manu prehenfis precabatur genubus,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est;
 „ Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hîc:
 „ Novi enim, quodd neque ipse redibis, neque quenquam aliorum
 „ Reduces tuorum sociorum: sed cum hisce ocyùs
 „ Fugiamus: adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Euryloche, sanè tu quidem mane ibidem hoc in loco,
 „ Edens & bibens, cavam apud navem nigram:
 „ At ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, à nave ascendebam, atque mari.
 Sed cùm jam eram, profectus sacras per valles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 Ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit
 Proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 Primùm pubescenti; cujus scilicet gratiosissima pubertas:
 Inhæsitque mihi manui, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Quorū verò temerè, infelix, per juga vadis solus,
 „ Locorum ignarus cūm-sis? socii autem tibi illi in Circes-*edibus*
 „ Conclufi sunt, ut fues densa latibula habitantes.
 „ An eos liberaturus huc venis? neque te puto
 „ Ipsum rediturum esse: manebis verò tu, ubi utique alii.
 „ Sed agè jam te ex malis expediam, atque servabo:
 „ Accipe hoc medicamen bonum, habensque ad ædes Circes
 „ Vade, quod tibi à capite avertat malum diem.
 „ Omnia autem tibi dicam perniciofa consilia Circes:
 „ Apparabit tibi potionem-miscellaneam, injiciet verò medicamina in
 „ Sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet (escam:
 „ Medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam verò singula:
 „ Quando Circe te percutiat prælongâ virgâ,
 „ Tum sanè tu, gladio acuto stricto à femore,
 „ In Circen irruè, quasi interficere cupiens.
 „ Illa verò te subverita invitabit ad-concubitum:
 „ Ibi tu nequaquam deinde recusa dex cubile,
 „ Ut tibi solvatque socios, teque ipsum benignè-excipiat:
 „ Sed jube ipsam beatorum magnum juramentum jurare,
 „ Nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam-*se* aliud;
 „ Ne te nudatum vilem & enervem reddat.

- Ὡς ἄρα Φωνήσας πόρε Φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίξῃ μὲν μέλαν ἵσκει, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
 305 Μῶλῳ δὲ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν.
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δὲ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπόν,
 Νησὸν αὖ ὑλῆσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 Ἦῖα· πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμειο·
 Ἔνθα ζᾶς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελθούσα θύρας ὤϊξε Φαιειᾶς,
 Καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου,
 315 Καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρηγυς ποσσὶν ἦεν.
 Τεῦξέ μοι κυκῶ χρυσῆν δέπα, ὄφρα πίοιμι.
 Ἐν δὲ τε Φάρμακον ἦκε, κακὰ Φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, τυδὲ μ' ἔβελξεν,
 Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχοιο νῦν συδιόνδης, μετ' ἄλλων λίσσομαι ἑταίρων.
 Ὡς ἔφατ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρύσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰαχέουσα ὑπὲρθεκε, καὶ λάβε γούνων,
 Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πέλις ἦδὲ τοκήες;
 Θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε Φάρμακ' ἀνέτλη,
 Ὅς κε πῆν, καὶ πρῶτον ἀμειψέται ἔρκος ὀδόντων·
 Σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἔστιν.
 330 Ἡ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἔσσι πολύτροπος, ὃν τέ μοι αἰεὶ
 Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβραχis Ἀργεϊφόντης,
 Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θαῖν' σὺν νηὶ μελαίνῃ;
 Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεο, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε
 335 Εὐνῇ καὶ Φιλότητι, πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κέλη σοι ἦτιον εἶναι;
 Ἡ μοι σὺς μὲν ἔθικας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους,
 Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 Ἔς θάλαμόν τ' εἶναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Ὅφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοισι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 Εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεᾶ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι;
 Μῆτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἑφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 Καὶ τότε γὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πίνοντο
 Τίσσαρες, αἱ οἱ δῶμα καῖα δρηστειρὰ ἴασι.
 350 Γίνονται δ' ἄρα ται γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπὸ τ' αἰσέων,
 Ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἷ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
 Τῶων ἡ μὲν ἐβάλλε θρόνοισι ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 Πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένεθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλον·

Sic utique locutus præbuit medicamen Mercurius,
 Ex terra evulsum, & mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile florem;
 Moly autem ipsum vocant dii: difficile verò effossu
 Viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 Insulam per sylvosam; ego autem ad domum Circes
 Ivi; multum verò mihi cor æstuabat profectò.
 Steti autem in vestibulo deæ comas-pulchræ:
 Ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa verò statim egressa fores aperuit splendoras,
 Et invitabat: at ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in throno argenteis-clavis-distincto,
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat:
 Apparavit autem mihi potionem-miscellaneam aureo poculo, ut bi-
 Immisitque medicamen, mala meditans in animo. (berem;
 At postquam dederatque & ebiberam, neque me incantavit,
 Virgulâ ubi-percussisset, verbumque fecit, dixitque;
 „ Abi nunc in haram, cum cæteris cuba sociis.
 Sic dixit: ego verò, gladio acuto stricto à femore,
 In Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa verò vehementer exclamans subter-cussit & præhendit genua,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est;
 „ Quis? unde es hominum; ubi tibi urbs atque parentes? (tus sis.
 „ Stupor me tenet, quoddâm-biberis hæc medicamina non incanta-
 „ Minimè enim quisquàm alius vir hæc medicamina sustinuit,
 „ Quicumque hausserit, & primum transmiserit septum dentium:
 „ Tibi verò quædam in pectoribus indomabilis mens est.
 „ Profectò tu Ulysses es versutus, quem etiam mihi semper
 „ Prædicabat venturum aureo-caduceo Mercurius,
 „ E Troja reversum celeri cum nave nigra?
 „ Sed agè nunc in vaginam gladium pone: nos verò deinde
 „ Lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 „ Cubili & amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quo autem pacto me jubes tibi mitem esse?
 „ Quæ mihi sues quidem fecisti in ædibus socios;
 „ Ipsum verò hic detinens dolos-meditans jubes
 „ In thalamumque ire, & tuum conscendere lectum,
 „ Ut me nudatum, vilem & enervem reddas?
 „ Non ego voluerim tuum conscendere lectum,
 „ Nisi mihi sultinueris, dea, magnum juramentum jurare,
 „ Nullum mihi damnum malum machinaturam-te aliud.
 Sic dixit: illa verò continuò abjurabat, ut jubebam.
 At postquam jurasset perfecissetque jusjurandum,
 Tum verò ego Circes conscendi perpulchrum lectum.
 Ancillæ autem honestæ in ædibus ministrabant
 Quatuor, quæ ei domi famulæ sunt.
 Natæ verò hæc utique sunt ex fontibus & à sylvis,
 Et ex sacris fluminibus, quæ in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat thronis stragula pulchra,
 Purpurea supernè, infernè autem lintea subjiciebat:

- Ἡ δ' ἑτέρα προπάρειθε θρόνων ἐτίγαινε τραπέζας
 355 Ἀργυρίας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάναϊα.
 Ἡ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 Ἡδὺν ἐν ἀργυρίῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα.
 Ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἰΦόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
 Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ξίσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνεπι χαλκῷ,
 Ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἴσασα, λὸ' ἐκ τρίποδος μεγάλου,
 Θυμῆρες κερύσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 Ὅφρα μοι ἐκ καμάτων θυμοφθόρον εἴλετο γυνών.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἧδ' ἡγῶνά.
 Εἷσι δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦχου,
 Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν.
 Χέρνυθα δ' ἀμφίπολος τροχῶν ἐπέχευε Φέρουσα
 Κάλῃ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρείοιο λιβητος,
 370 Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξιστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε Φέρουσα,
 Εἶδατα πόλλ' ἐπιβῆσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Ἐσθίμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ.
 Ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὅσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 Χείρας ἰάλλοντα, συγγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 Ἄγχι παρισταμένη ἐπέα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίθῃ οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι ἴσος ἀνάνδρ,
 380 Θυμὸν ἰδών; βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι, οὐδὲ ποτῆτος;
 Ἡ τίνα που δόλον ἄλλον οἶμαι, οὐδ' ἐτί σε χερὶ
 Δειδόμεν' ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ἔρκεν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 Πρὶν γλαίῃ πάσσεσθαι ἰδητύος, ἧδὲ ποτῆτος;
 385 Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν, φαγέμεν τε κελυεύς,
 Λύσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἱρήρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφασκεν· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέργε συφειοῦ,
 390 Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικέτας ἐννέοροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 Ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ Φάρμακον ἄλλο.
 Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ὥς πρὶν ἔφυσσε
 Φάρμακον οὐλόμενον, τὸ σφιν πῶτε πάτνια Κίρκη.
 395 Ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν,
 Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσασθαι.
 Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερέεις ὑπὲρ θυ γῶος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 Σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλάαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι εἶσα προσηύδα διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Νῆα μὲν ἄρ' ἀμπύρωτον ἐρύσσατε ἠπειρόνδε,
 Κτήματα δ' ἐν σπησσι πελάσσετε, ὅπλα τε πάντα.
 405 Αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι, καὶ ἄγειν ἱρήρας ἐταίρους.

Altera verò ante thronos extendebat mensas
 Argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 Tertia autem cratere suave vinum miscebat
 Dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 Quarta verò aquam ferebat, & succendebat ignem
 Multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Cæterum postquam calefacta-esset aqua in splendido ahenò,
 In balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 Suaviter fusà aquà per caputque & humeros,
 Donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset membris.
 At postquam lavasset & unxisset pingui oleo,
 Lenamque mihi pulchram induisset, atque tunicam;
 Collocavit me deinde introductum in throno argenteis-clavis-distin-
 Pulchro, fabrefacto; scabellum verò sub pedibus erat. (cto,
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 Pulchro, aureo, super argenteo lebetes,
 Ad-lavandum; juxta verò politam extendit mensam,
 Victum autem veneranda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis appositis, largis de præsentibus.
 Edere verò jubebat: meo autem non placebat animo;
 Sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe verò ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 Manus porrigentem, gravem autem me dolorem habentem,
 Propè astans verba alata dixit;
 „ Quid sic, Ulysses, sedes similis muto,
 „ Animum rodens? cibum autem non attingis, neque potum?
 „ Certè aliquem dolum alium suspicaris: neque te oportet
 „ Timere; jam enim tibi è-contrà-juravi firmum juramentum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 „ Priùs sustinuerit gustare cibum atque potum,
 „ Quàm redemerit socios & oculis viderit?
 „ Sed si reverà ex animo bibere, edereque jubes,
 „ Libera; ut oculis videam dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem ex ædibus ivit,
 Virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 Exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: illa verò per eos
 Obiens adungebat unicuique medicamen aliud. (xerat
 Eorum autem è membris quidem pili defluebant, quos antè produ-
 Medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe:
 Viri autem statim facti-sunt juniores, quàm antèa fuerant,
 Et multò pulchriores & majores aspectu.
 Agnoverunt verò me illi, hæseruntque in manibus unusquisque.
 Omnibus autem dulcis subortus est luctus; circumque domus
 Horrendum resonabat; dea verò miserabatur & ipsa.
 Propè autem me stans allocuta est nobilissima dearum;
 „ Generose Laertiade, solers Ulysses,
 „ Vade nunc ad navem celerem & littus maris:
 „ Navem quidem omnium-primùm subducite ad littus,
 „ Possessiones verò in speluncis deponite, armaque omnia:
 „ Ipse autem statim revertere, & adduc dilectos socios.

- "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμογ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ·
 Βῆν δ' ἵναί ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 Εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νῆϊ βοῇ ἐρίφρας ἑταίρους
 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅταν ἀγρᾶυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγυλαίᾳς
 ἔλθουσας εἰς κόπρον, ἔπην βοτάνης κορέσωνται,
 Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἑκάντῳ· οὐδέ τι σῆκοι
 Ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
 Μυτέρας· ὥς ἱμὶ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 415 Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 Ὡς ἱμὲν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκαίετο καὶ πόλιν αὐτῶν
 Τρηχίης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο·
 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπια πτερύοντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσῃσι, διотреφῆς, ὥς ἐχάρημεν,
 420 Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀΦικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 Ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἑταίρων κατάλεξον ὄλεθρον.
 "Ὡς ἔφασκε· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἑπέεσσιν·
 Νῆα μὲν ἄρ' παμπρωτόν ἐρυσσομεν ἠπειρόνδε,
 Κτήματά τ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν, ὅπλαι τε πάντας·
 425 Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἱμοὶ ἅμα πάντες ἔπεισθαι,
 Ὅφρα ἴσῃθ' ἑταίρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπιγετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 "Ὡς ἑφάμην· οἱ δ' ὅκα ἱμοῖς ἑπέεσσιν ἐπίθεντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους,
 430 Καὶ σφίας Φωνήσας, ἔπια πτερύοντα προσηύδα·
 Ἄ διλλοὶ, πόσ' ἱμὲν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων;
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆμεναι; ἢ κεν ἄπαντας
 Ἡ σὺς, ἢ Λυκοῦς ποιήσεται, ἢ Λέοντας·
 Οἱ κεν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κῦκλῳ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 Ἡμέτεροι ἑταροὶ, συν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 Τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔχωνγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζας,
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχίος παρὰ μηρῶν,
 440 Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' αὖτε πελάσσαι,
 Καὶ πῆρ' περ ἰόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἑταῖροι
 Μειλχιόις ἑπέεσσιν ἐρήτῃον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἱάσσομεν, εἰ σὺ κελύεις,
 Αὐτοῦ παρ νῆϊ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερά πρὸς δώματα Κίρκης.
 "Ὡς φάμενοι, παρὰ νῆος ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης
 Οὐδ' ἐμὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νῆϊ λείπειτο,
 Ἀλλ' ἔπετ'· ἰδδῆσειν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὴν ἐνὶ πῆν.
 Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑταίρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
 450 Ἐνδυμένως λούσεν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἰλαίῳ
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλὰς βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας·
 Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν·
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα,
 Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ φοναχίζετο δῶμα.
 455 Ἡ δὲ μὲν ἀγχι εἴσα προσηύδα διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκίτι νῦν θαλερόν γάρον ὄρνυτε· εἶδα καὶ αὐτῇ

Sic dixit : at mihi persuasus est animus generosus :
Perrexi autem ire ad navem celerem & littus maris.
Inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
Miserabiliter lugentes, uberes lachrymas profundentes.
Ut verò cum villaticæ vitulæ circum vaccas armentales
Profectas ad mandram, postquam herbâ se-saturaverint,
Omnes simul vitulantur adversæ; neque ampliùs stabula
Detinent, sed crebrò mugientes circum-currunt
Matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
Lachrymabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animos
Ita esse, ac si in patriam venissent & urbem suam
Asperâ Ithacæ, ubi & nutriti, atque nati sunt :
Et me lugentes verbis alatis allocuti sunt ;
„ Tibi quidem reverso, Jovis alumne, sic gratulamur,
„ Ac si in Ithacam venissemus patriam terram :
„ Sed agè, cæterorum sociorum narra interitum.
Sic dixerunt : ast ego allocutus sum blandis verbis ;
„ Navem quidem omnium-primùm subducamus in littus,
„ Possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia ;
„ Vos autem properate me unâ omnes sequi ;
„ Ut videatis socios sacris in ædibus Circes,
„ Bibentes & comedentes : affatim enim habent.
Sic dixi : illi autem ocleriter meis verbis paruerunt :
Eurylochus verò solus mihi detinebat omnes socios,
Et ipsos allocutus verba alata dixit ;
„ Ah miseri, quò imus? quid mala appetitis ista,
„ Circes ad ædes ut-descendatis? quæ omnes
„ Aut sues, aut lupos reddat, aut leones ;
„ Qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate,
„ Sicut Cyclops fecit, quando ei ad caulam venerunt
„ Nostri focii, unâque hic audax comitatus est Ulysses :
„ Hujus enim etiam illi vccordiâ perierunt.
Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
Stricto gladio longo, crasso à femore,
Illo ei abscissum caput ad solum dejicere,
Etiam si consanguinitate mibi proximo, sed me focii
Mollibus verbis retinebant aliunde alius ;
„ Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
„ Hic apud navem manere, & navem custodire :
„ Nobis autem dux-tu-esto sacram ad domum Circes.
Sic locuti, à nave ascendebant atque mari.
Neque quidem Eurylochus cavam apud navem relictus est,
Sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.
Interea verò cæteros socios in ædibus Circe
Studiose lavitque. & unxit pingui oleo ;
Circumque deinde lænas pulchras induit atque tunicas :
Epulantes autem omnes invenimus in ædibus.
Hi verò postquam invicem conspexerunt, reputaruntque omnia,
Flebant lugentes ; circum autem gemiscebant domus.
At prope me stans allocuta est nobilissima dearum ;
„ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
„ Ne ampliùs nunc uberem luctum excitetis : novi etiam ipsa

- Ἡμὲν ὅς' ἐν πόντῳ πάθει' ἄλγεια ἰχθυόεντι,
 Ἡδ' ὅς' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἰδρῆσαντ' ἐπὶ χέρσῳ.
 460 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε εἶνον,
 Εἰσόκεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
 Οἷον ὅτε πρῶτισον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
 Τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελείς καὶ ἄθυμοι,
 Αἰὲν ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὑμῖν
 465 Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
 470 Μηγῶν Φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη,
 Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήρης ἑταῖροι·
 Δαιμόνι, ᾗδ' νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης,
 Εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι, καὶ ἰκίσθαι
 Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 475 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμογ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
 Ἡμὸς δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιοέεντα.
 480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβαῖς περικαλλέος εὐνῆς,
 Γούνων ἑλλιστάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ὦ Κίρκη, τέλειόν μοι ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέσθης,
 Οἰκάδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔστυται ᾗδ'·
 485 Ἡδ' ἄλλων ἑταῶν, οἳ μιν Φθινύθουσι φίλον κῆρ,
 Ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.
 Ὡς ἔφαμην· ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῶ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
 490 Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἰκίσθαι
 Εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
 Ψυχῇ χρησμένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε Φρένης ἑμπεδοί εἰσι·
 Τῷ καὶ τεθνεώτῃ νόον πόρε Περσεφόνεια,
 495 Οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ αἰσσοῦσιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
 ἦθει· ἔτι ζῶειν καὶ ὄραν Φάος ἡέλιος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 500 Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβάμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμανεύσει;
 Εἰς Αἴδος δ' οὐπω τίς ἀφίκετο νῆϊ μελαίνῃ.
 Ὡς ἔφαμην· ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 505 Μὴ τί τοι ἡγεμόνες γε ποθὴ παρὰ νῆϊ μελίσθω·
 Ἴσόν δὲ γῆσας, ἀνὰ δ' ἰσία λευκὰ πετάσσας,
 Ἡσάβῃ τὴν δὲ κέ τοι πνοὴ Βορέαο φέρῃσιν.
 Ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νῆϊ δι' ὠκεανοῖα περῆς,
 Ἐν ἀκτὴ τε λαχῆα καὶ ἄλγεια Περσεφονείης·

„ Et quot in ponto passi-estis dolores piscesco,
 „ Et quot hostiles viri damna-intulerunt in terra.
 „ Sed agite, comedite cibum, & bibite vinum,
 „ Donec rursus animum intra præcordia receperitis,
 „ Qualem *habuistis*, quando primum relinquebatis patriam terram
 „ Asperæ Ithacæ: nunc verò imbecilles & abjecti *estis*,
 „ Semper erroris duri recordati; neque unquam vobis
 „ Animus in lætitia *est*, quippe valde multa passi-estis.
 Sic dixit: nobis autem continuò persuasus est animus generosus.
 Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas, & vinum dulce:
 Sed quando jam annus erat, & circumverterant horæ,
 Mensibus exeuntibus, diesque longi circumacti sunt;
 Utique tunc me evocato dixerunt dilecti socii;
 „ Infelix, jam nunc memor-esto patriæ terræ,
 „ Si tibi fatale est servari, & pervenire
 „ Domum in excelsam, & tuam in patriam terram.
 Sic dixerunt: at mihi persuasus est animus generosus.
 Sic tum quidem toto die ad solis occasum
 Sedebamus, epulantes carnes copiosas & vinum dulce:
 Quando verò sol occidit, & tenebræ supervenerunt,
 Illi quidem decubuerunt per ædes obscuras.
 At ego Circes consensu perpulchro lecto,
 Ad-genua supplex-rogaui; dea verò meam audivit vocem;
 Et ipsam compellans verba alata dixi;
 „ O Circe, perfice mihi promissum, quod scilicet pollicita es,
 „ Domum *te me* missuram; animus nempe mihi impellitur jam,
 „ Et cæterorum sociorum, qui mihi macerant charum cor,
 „ Circa me lugentes; quandocunque tu seorsum absis.
 Sic dixi: continuò verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Ne amplius nunc inviti mea manete in domo:
 „ Sed aliam oportet primum viam perficere, & pervenire
 „ In Plutonis domos, & formidabilis Proserpinæ,
 „ Animam consulturos Thebani Tiresiæ,
 „ Vatis cæci, cujus utique mens integræ est;
 „ Cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
 „ Solus ut-sapiat; reliqui verò, umbræ circumvolitant.
 Sic dixit: at mihi contractum est charum cor:
 Flebam autem in lecto desidens, neque omnino animus
 Volebat amplius vivere, & videre lumen solis.
 Cæterum postquam flendoque volutandoque satiatu-fueram,
 Tum verò deinceps ipsam verbis respondens allocutus sum;
 „ O Circe, quisnam enim hujus itineris dux-erit?
 „ Ad Orcum autem nondum quisquam pervenit nave nigra.
 Sic dixi: continuò verò respondebat nobilissima dearum;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit:
 „ Malo autem erecto, velisque albis expansis,
 „ Sede; illam verò tibi flatus Boreæ ferat.
 „ Sed cum jam nave per Oceanum trajeceris,
 „ Ubi litusque humile & luci Proserpinæ,

- 510 Μακραί τ' αἰγυριοί, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι·
 Νῆα μὲν αὐτοῦ κλέσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
 Αὐτὸς δ' εἰς Αἶδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι,
 Κόκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
- 515 Πέτρη τε, ξύνεσις τε δ' αὖ ποταμῶν ἐριδοῦπων.
 Ἐνθα δ' ἐπιθ', ἥρως, χριμθβεῖς πέλας, ὥς σε κελύω,
 Βόθρον ἐρύξαι ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Ἄμφ' αὐτῷ δὲ χαλὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
- 520 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γονυθῆναι νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα,
 Ἐλθῶν εἰς Ἰθάκην, σείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 Ῥέειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησμένην ἐσθλῶν
 Τειρεσίῃ δ' ἀπανεῦθεν οἶν ἱερυσμένῳ ἄφ.
- 525 Παμμέλαν', ὃς μῦλοισι μετατρέπει ὑμέτερεσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 Ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέειν, θηλὴν τε μέλαιναν,
 Εἰς Ἐρεβος σρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 Ἰέμενος ποταμῶν ῥοαῶν ἔνθα δὲ πολλὰ
- 530 Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκρῶν κατατεθνεώτων.
 Δὴ τότ' ἐπιθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὲς χαλκῷ,
 Δείραντας κατακτῆσαι· ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰοθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
- 535 Αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Ἦσθαι, μὴδ' εἶν νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῳ τυθῆσθαι.
 Ἐνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 Ὃς κέν τοι εἴησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελύθου,
- 540 Νῆσον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόοντα.
 Ὡς ἔφατ' αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος κλυθεὶς ἥως.
 Ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔσσει·
 Αὐτὴ δ' ἀργυροῦ Φάρος μέγα ἔννυτο Νύμφη
 Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυί,
- 545 Καλὴν, χρυσεῖν' κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλυπτέρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἐταίρους,
 Μειλιχίῳις ἐπέεσσι παρασсадὸν ἄνδρα ἔκασον·
 Μηκέτι νῦν εὐδοντες αἴωτέιτε γλυκύν ὕπνον·
 Ἄλλ' ἵομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη,
- 550 Ὡς ἐφάμην τοῖσιν δ' ἐπιτείθετο θυμὸς ἀγνῶν·
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους·
 Ἐλπίωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 Ἀλκιμος ἐν πολέμῳ, ὅττι Φρεσὶν ἦσιν ἀρῆρως,
 Ὃς μοι ἀνενθ' ἐτάρων, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
- 555 Ψυχῆος ἱμείρων κατελέξατο οἶνοβαρείων·
 Κινυμένων δ' ἐτάρων ὁμαδοῦ καὶ δοῦπον ἀκούσας,
 Ἐξαπίνης ἀνέρουσε, καὶ ἐκλάθετο Φρεσὶν ἦσιν
 Ἀφ' ὅρῳ καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πῖσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
- 560 Ἀσραγάλων ἔαγεν, ψυχὴ δ' αἰδόσδε κατῆλθεν,
 Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μύθου εἶπον·

„ Excelsæque populi, & salices fructum-perdentes:
 „ Navem quidem illuc appelle in Oceano profundo-vorticibus,
 „ Ipse autem in Plutonis eas domum squalidam.
 „ Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt,
 „ Cocytusque, qui scilicet Stygis aquæ est rivus;
 „ Rupesque est, & concursus duorum fluminum sonororum,
 „ Illic autem deinde, heros, admotus propè, ut te jubeo,
 „ Fossam fode magnitudine cubitalem quaquaversum:
 „ Circa illam autem libamen funde omnibus mortuis,
 „ Primum mulso, deinde verò dulci vino,
 „ Tertium itidem aquâ; farinamque albam insperge.
 „ Valde verò precare manium inania capita, *vovens*,
 „ Ubi veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæcunque optima,
 „ Sacrificaturum te in ædibus, pyramque impleturum rebus bonis.
 „ Tiresiæ verò separatim arietem sacrificaturum soli,
 „ Profsus-nigrum, qui inter oves excellat vestras.
 „ Cæterum postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
 „ Ibi ovem marem sacrifica, fœminamque nigram,
 „ Ad Erebum versos; ipse verò seorsum averfus-ædis,
 „ Contendens ad fluvii fluentia: ibi verò multæ
 „ Animæ accedent mortuorum defunctorum.
 „ Tum verò deinde socios hortare & jube
 „ Pecudes, quæ jam jaceant macatæ sævo ferro,
 „ Excoriatas comburere; votaque facere diis,
 „ Præpotentique Plutoni, & formidabili Proserpinæ.
 „ Ipse autem gladio acuto stricto à femore
 „ Sede, neque sine manium inania capita
 „ Ad sanguinem propè accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-fue-
 „ Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum, (ris,
 „ Qui tibi dicat iter & mensuras viæ,
 „ Reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 Sic dixit: statim autem aureo-folio venit aurora.
 Mihi verò lænamque, tunicamque, vestimenta induit:
 Ipsa autem candidam togam ingentem induit Nympha
 Tenuem & venustam, zonamque circumposuit lumbis
 Pulchram, auream; capitiq; imposuit calyptram.
 At ego per domum profectus hortabar socios,
 Mollibus verbis astans virum unumquemque;
 „ Ne amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;
 „ Sed eamus: jam enim me monuit veneranda Circe.
 Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.
 Neque quidem vel illinc incolumes abduxi socios:
 Elpenor nempe quidam erat minimus-natu, neque valde
 Fortis in bello, neque mente sua aptus,
 Qui mihi seorsum à lociis, sacris in ædibus Circes,
 Refrigerii cupiens decubuit vino-gravatus:
 Moventium autem s; sociorum tumultu & strepitu audito,
 Repentè experrexit, & oblitus-est mente suâ
 Retrorsum descendere, profectus ad scalam longam;
 Sed rectâ de testâ decidit: ei autem cervix
 Ex articulis fracta est: anima verò ad orcum descendit,
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi;

„ Existi-

- Φάσθε νύ που οἰκόνδε Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Ἔρχεσθ'· ἄλλῃν δ' ἔμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 Εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς ΠερσιΦονείης,
 565 Ψυχῇ χρυσομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
 Ὡς ἐΦάμην τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη Φίλον ἦτορ·
 Ἐξόμενοι δὲ καταῦθι γῶν, τίλλαντό τε χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα βοῶν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 Ἦιομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 Ἀρνεῖον κατέδρακεν εἶν, θῆλυν τε μελαινικάν,
 Ρεῖα παρελθοῦσα· τίς ἄν θεὸν οὐκ ἐβέλοντα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ', ἢ ἐνθα κίοντα;

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Ξ Λ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

ὑπόθεσις.

Α Παγγέλλει, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδου κατήλθε· καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίαο, τοῦ μάντεως, περὶ τῆς αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρώιδας εἶδεν ἐν ἄδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συστρατευσάντων ἐνίους, καὶ τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων τίνας.

Λαμβύδα δ' ἐν Αἰδεω ψυχαῖς ἐντύγχαν' Ὀδυσσεύς.

- Α** Ὑτοῖρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
 Νῆα μὲν ἄρ' πομπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διάν·
 Ἐν δ' ἰσὺν τιθέμεσθα καὶ ἰσῖα νηὶ μελαίνῃ·
 Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 Βαίνομεν ἀχνύμενοι· θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεῶς κλισιοπρώριοι
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίσιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήισσα·
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἔκατα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
 10 Ἡμεῖθα τὴν δ' ἀνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίας τέταθ' ἰσῖα ποντοπορούσης,
 Δυστέτο τ' ἥλιος, σκιδωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί.
 Ἡ δ' εἰς πείραθ' ἴκανε βαθυῤῥόβου Ὠκεανοῖο·
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
 15 Ἡεῖ καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 ἥλιος Φαίθων ἐπιδέρνεται ἀκτίνεσσιν,
 Οὐδ' ὅποι' ἄν ζείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀσερόντα,
 Οὐδ' ὅταν ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανέθεν προτροπῶνται·
 Ἄλλ' ἐπὶ νύξ' ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκίλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 Εἰλόμεθ' αὐτοῖ· δ' αὐτὲ παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
 Ἦιομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀΦικόμεθ', δν Φράσει Κίρκη·
 Ἐνθ' ἱερῖα μὲν Περιμῆδης, Εὐρύλοχος τε,
 Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῃ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 25 Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἐνθα καὶ ἐνθα·
 Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χαλὰς χέομεν πᾶσιν νεκύεσσιν,

Πρῶτα

„ Existimatis jam fortassis domum, charam ad patriam terram
 „ Profecturos : aliud verò nobis iter designavit Circe
 „ Ad Plutonis domum, & formidabilis Proserpinæ,
 „ Animam consulturos Thebani Tiresiæ.
 Sic dixi : illis verò contractum est charum cor.
 Desidentes autem illic flebant, vellebantque capillos :
 Sed neque ullus profectus fiebat lugentibus.
 At quando jam ad navem celerem & littus maris
 Ibamus tristes, uberes lachrymas profundentes ;
 Interea utique vadens Circe ad navem nigram,
 Masculam alligavit ovem, fœminamque nigram,
 Facile clam-prætergressa : quis deum nolentem
 Oculis viderit, aut huc, aut illuc profectum ?

O D Y S S E Æ H O M E R I X I.
L I B R I

Argumentum.

ENarrat quomodo ad Circes mandata ad inferos descenderit : &
 quo pacto audiverit Tiresiam vatem de sua & cæterorum for-
 tuna. Et ut Heroas & Heroidas viderit apud inferos, & matrem,
 & eorum qui ad Ilium militârunt, nonnullos : & eorum qui apud
 inferos puniuntur.

A. Apud Orcum animas convenit Ulysses.

CÆterùm postquam ad navem venissemus & mare,
 Navem quidem omnium-primum deduximus in mare vastum ;
 Malumque imposuimus & vela navi nigræ :
 Pecudes autem sumptas induximus ; ipsique deinde
 Ingrediebamur dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 Nobis verò dein ponè navem cæruleam-prorâ
 Secundum ventum immisit, implentem-velum, bonum focium,
 Circe comas-pulchra, veneranda dea, vocalis.
 Nos autem armis singulis ordinatis per navem
 Sedebamus, hanc verò ventusque, gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem totâ-die extendebantur vela per-pontum vadentis ;
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Illa verò ad fines pervenit profundi Oceani :
 Ibi autem Cimmeriorum erat virorum populusque civitasque,
 Caligine & nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 Neque cùm vadat ad cælum stelliferum,
 Neque cùm rursus in terram de cælo vertatur ;
 Sed nox perniciofa offunditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti subduximus ; pecudes autem
 Expromptissimus ; ipsique deinde propter fluentem Oceani
 Ivimus, donec in locum pervenissemus, quem monuerat Circe.
 Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 Tenebant ; ego verò gladio extracto à femore
 Fossam fodi, magnitudine cubitalem quaquaversus ;
 Circa eam autem libamina omnibus manibus,

- Πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδεῖ οἶνω,
 Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκά παύλυνον.
 Πολλά δὲ γονοῦμην νεκρῶν ἀμειννά κάρηνα,
 30 Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, σείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη.
 Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἰσθλῶν.
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερυσέμεν οἶψ.
 Παμμέλαν, ὃς μῆλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
 Τους δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λυγροὶ τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 Ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησά.
 Ἐς βότρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεΟῖς· αἱ δ' ἀγέροντο
 Ψυχαὶ ὑπ' ἑξ' Ἑρέβους νεκρῶν κατατεθνεώτων,
 Νύμφαι τ', ἡῖθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
 Παρθενικαὶ τ' αἰτάλαι, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.
 40 Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσι,
 Ἄνδρες ἀρήφασσι, βεβρωτῶμέναι τεύχε' ἔχοντες,
 Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἑφείτων ἄλλοθεν ἄλλας,
 Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἱμὲ δὲ χλωρὸν θεὸς ἦρει.
 Δὴ τότε· ἐπεὶ ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα,
 45 Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 Δείραντας κατακῆαι, ἐπύεξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 Ἰσθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ Ἰπαινῇ ΠερσεΦονείῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξύ ἱρυστάμενος παρὰ μῆροσ'
 Ἥμην, οὐδ' εἶων νεκρῶν ἀμειννά κάρηνα.
 50 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ Ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου.
 Οὐ γὰρ πῶ ἐτίθαστο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
 Ἀκλαύσον καὶ ἄθραπτον· ἐπεὶ πόθος ἄλλος ἔπειγαι
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδαν·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠρόεντα;
 Ἐόθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηϊ μελαίνῃ;
 Ὡς ἰΦάμην· ὁ δὲ μ' αἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἀσέ με δαίμονος αἶσα κακῇ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλγόμενος οὐκ ἐνόησα
 Ἀΐφροσιν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δὲ μοι αὐχὴν
 65 Ἀσραγάλων εἶαυη, Ψυχὴ δ' αἰδόσδε κατῆλθε.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γυνάσκομαι, οὐ παριόντων,
 Πρὸς τ' ἀλόχου, καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 Τηλεμάχου δ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 Οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθὺνδε κιῶν δόμου ἑξ' Αἰδαο,
 70 Νῆσον ἐς Αἰαίνῃ στήσεις εὐεργέα νῆα.
 Ἔνθα σ' ἔπειτα, ἀναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἱμεῖο·
 Μὴ μ' ἀκλαύσον, ἄθραπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν.
 Νοσφισθεῖς, μὴ τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι.
 Ἀλλὰ με πακκῆαι σὺν τεύχεσιν, ἄσσοι μοι ἐσίν,
 75 Σῆμά τέ μοι χεῦται, πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ἄνδρὸς δυσήνοιο, καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ταῦτά τέ μοι τέλονται, πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἱετμόν,
 Τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσεν, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑταίροισιν.

Primum mulso, postea verò dulci vino,
 Tertio demum aqua; farinamque albam inspergebam.
 Multum autem supplicabam manium inanibus capitibus, *vovens*,
 Reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæcunque optima,
 Sacrificaturum *me* in ædibus, pyramque impleturum bonis;
 Tiresia verò seorsum ovem sacrificaturum soli
 Totum-nigrum, qui inter pecudes excellat nostras.
 Hos verò postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 Precatus sum; pecudes utique prehenas jugulavi
 Super fossam, fluebat autem sanguis ater; congregabantur verò
 Animæ ex Erebo manium defunctorum,
 Sponsæque, cælibesque, & multa passi senes,
 Virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum habentes:
 Multi quoque vulnerati æratis hastis,
 Viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes,
 Qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius,
 Immenso clamore: me verò pallidus timor cepit.
 Tum verò deinde socios adhortatus iussi,
 Pecudes, quæ jam jacebant mactatæ saevo ferro
 Excoriatas adolere, & vota-facere diis,
 Fortique Plutoni, & horrendæ Proserpinæ,
 At ego gladio acuto stricto à femore
 Sedebam, neque sinebam manium inania capita
 Ad-sanguinem propè accedere; priusquam Tiresiam sciscitatus-essem.
 Prima verò anima Elpenoris venit socii:
 Nondum enim sepultus erat sub terra spatiosa:
 Cadaver enim in ædibus Circes reliqueramus nos
 Indefletum & insepultum, quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque sum animo,
 Et ipsum allocutus verba alata dixi:
 „ Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 „ Prius-venisti, pedes cum-fueris, quam ego cum navi nigra?
 Sic dixi: ille verò mihi plorans respondebat sermone;
 „ Generose Laertiade, consiliis-abundans Ulysses,
 „ Læsit me dæmonis fatum malum, & copiosum vinum:
 „ Circes autem in domo cubans non adverti,
 „ Retrorsum ut-descenderem, profectus ad scalam longam,
 „ Sed recta de tecto decidi; mihiq; cervix
 „ Ex articulis fracta est: anima verò ad inferos descendit.
 „ Nunc verò te per eos qui ponè-te-sunt, oro, non præsentes,
 „ Per uxoremque, & patrem, qui te nutrit, parvulus cum-esses,
 „ Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 „ Novi enim, quid hinc profectus ex domo Plutonis,
 „ Insulam in Æeam appelles fabrefactam navem:
 „ Ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 „ Ne me indefletum, insepultum profectus ponè relinquant,
 „ Digressus; nequa tibi deorum indignatio fiam:
 „ Sed me combure cum armis, quæcumque mihi sint,
 „ Tumulumque mihi aggere cani in littore maris,
 „ Viri infelicis; etiam posteris audiendum:
 „ Hæc mihi perface, sigeque super sepulchrum remum,
 „ Quo etiam vivus remigabam, cum-esset apud meos socios.

Sic

- "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 Ταῦτά τοι, ὦ δῦσηνε, τελεutήσω τε καὶ ἔρξω.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγγεοῖσιν
 "Ἡμεῖθ' ἐγὼ μὲν ἀνενθεν ἐφ' αἵματι Φάσγαγον ἴσχαν·
 Εἰδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρων πόλλ' ἀγόρευεν.
 "Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρός κατατεθνευίης,
 85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
 Τὴν ζῶν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱήν.
 Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ·
 "Ἄλλ' οὐδ' ὥς εἰὼν προτέρην, πυκινὴν περ ἀχέων,
 Αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.
 90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ὀηβαίου Τειρεσίαο,
 Χρῦστον σκηπτρον ἔχων, ἱμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 Τίτ' αὐτ', ὦ δῦσηνε, λιπὼν Φάος ἡέλιοιο,
 "Ἠλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ αἰτερπέα χῶρον;
 "Ἄλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ Φάσγαγον ὄξυ.
 95 Αἵματος ὄφρα πῶ, καὶ τοι νημερτέα εἰπῶ.
 "Ὡς Φάτ' ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
 Κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὃ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν,
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 Νόσον δίζηαι μελιηδέα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεύ.
 100 Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἴω
 Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἄνετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν Φίλον ἐξαλάωσας.
 "Ἄλλ' ἔτι μὲν γε καὶ ὥς, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε,
 Αἶκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακείειν καὶ ἐταίρων,
 105 "Ὅππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
 Ὀρινακίῃ νήσῳ, προφυγῶν ἰοειδέα πόντον·
 Βοσκομένας δ' εὖρητε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 "Ἡέλιου, δὲ πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἱάας, νόσου τε μῆδναι,
 110 Καὶ κεν ἔγ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 Νῆϊ τε, καὶ ἐτάροισ' αὐτός δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
 "Οὐδὲ κακῶς νῆαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 115 "Ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίον κατέδουσιν,
 Μνωμεροὶ ἀντιθέην ἄλοχοι, καὶ ἔδνα διδόντες·
 "Ἄλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσται ἐλθὼν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 Κτείνῃς, ἢ δόλῳ, ἢ ἀμφοδὸν ὀξεί· χαλκῷ,
 120 Ἐρχεσθαι δὴ πείτα, λαβὼν εὐήρης ἐρετμόν,
 Εἰσέκει τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 "Ἀνέρες, οὐδὲ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας Φοινικοπαρῆους,
 Οὐδ' εὐήρ' ἐρετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 125 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήσει·
 "Ὅππότε κεν δὴ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδῖτης
 Φῆη ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρης ἐρετμὸν,
 "Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνάκτι,
 130 Ἀρνεῖόν, ταῦτόν τε, σὺν τ' ἐπιβήτορα κάρην,

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Hæc tibi, ô infelix, perficiam & expediam.
 Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 Sedebamus; ego quidem super sanguine gladium tenens;
 Simulachrum verò ex-altera-parte focii multa loquebatur.
 Supervenit autem anima matris defunctæ,
 Autolyçi filia magnanimi Anticleæ,
 Quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacram.
 Hanc quidem ego flevi conspiciatus, miseratusque sum animo:
 Sed neque sic sinebam priorem, valdè licèt dolens,
 Ad-sanguinem propè accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-essem.
 Supervenit verò anima Thebani Tiresiæ,
 Aureum sceptrum tenens: me autem agnovit & allocuta est;
 „ Quid verò, ô infelix, relicto lumine solis,
 „ Venisti, ut videas manes & inamabilem locum?
 „ Verùm recede à fossa, amoveque gladium acutum,
 „ Ut de-sanguine bibam, & tibi vera dicam.
 Sic dixit: ego verò retrogressus gladium argenteis-clavis-distinctum
 Vaginæ infixi: at postquam bibisset sanguinem nigrum,
 Tum sanè deinceps me verbis alloquebatur vates eximius;
 „ Reditum quæris dulcem, illustis Ulysses;
 „ Hunc verò tibi difficilem faciet deus: non enim puto
 „ Latiturnum te Neptunum, qui in te iram reposuit animo,
 „ Iratus, quòd ei filium charum excæcâsti.
 „ Verùm adhuc quidem & sic, mala licèt patientes, perveneritis,
 „ Si velis tuum animum cohibere & sociorum,
 „ Quando scilicet primùm appuleris fabrefactam navem
 „ Trinacriam ad insulam, elapsus obscurum pontum:
 „ Pascentesque inveneritis boves & pingues pecudes
 „ Solis, qui omnia videt & omnia audit.
 „ Has si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sus,
 „ Etiam adhuc in Ithacam, mala licèt patientes, perveneritis:
 „ Sin lædas, tum tibi prædico exitium
 „ Navique & sodalibus: ipse verò etiam si effugeris,
 „ Serò malè redibis, amissis omnibus sociis,
 „ Nave in aliena; inveniesque mala domi,
 „ Viros superbos, qui tibi victum comedunt,
 „ Ambientes divinam uxorem, & munera dantes:
 „ Sed sanè illorum injurias ulcisceris cùm-adveneris.
 „ Cæterum postquam procos in ædibus tuis
 „ Interfeceris, sive dolo, sive palàm acuto ferro;
 „ Proficiscere deinde, sumpto fabrefacto remo,
 „ Donec ad illos perveneris, qui haud nôrunt mare
 „ Viri, neque sale conditum cibum comedunt;
 „ Neque sanè hi nôrunt naves proras-rubras-habentes,
 „ Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navium sunt.
 „ Signum verò tibi dicam valdè manifestum, neque te latebit;
 „ Quando utique tibi obviam factus alius viator
 „ Dixit te ventilabrum habere super splendido humero,
 „ Tum sanè terræ infixo fabrefacto remo,
 „ Factisque sacris eximiis Neptuno regi,
 „ Ariete, tauroque, suumque marito verre,

- Οἷκάδ' ἀποσείχειν, ἔρδειν δ' ἱεράς ἑκατόμβας
 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνη
 125 Γῆρ᾽ ὑπὸ λυπαρῷ ἀρημένῳ· αἰμφί δέ λαοὶ
 "Ολβίδι ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐπέκλωσάν θεοὶ αὐτοί.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 140 Μῆτρος τήνδ' ὅρῳ ψυχὴν κατατεθνευίης.
 Ἢ δ' ἀκέουσ' ἥσαι σχεδὸν αἵματος, οὐδὲ δὴν υἱὸν
 ἔτλη ἑσάντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
 Εἰπὲ, ἀνάξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίῃ τοῖον ἔοντα.
 "Ὡς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 145 Ῥηδίων τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ Φρεσὶ θείῳ·
 Οὔτινα μὲν κεν ἔας νεκρῶν κατατεθνευίτων
 Αἵματος ἄσπον ἰμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει.
 Ὡς δέ κ' ἐπιφρονέεις, ὅδε τοι πάλιν εἰσὶν ὅπισσω.
 "Ὡς Φαμένη, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω
 150 Τειρεσίῳ ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅθρ' ἐπὶ μήτρῃ
 Ἥλυθε, καὶ πένε αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω,
 Καὶ μ' ὀλοφύρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἔμῳν, πῶς ἤλθες ὑπὸ ζῳφον ἠέρεντα,
 155 Ζωὸς ἔων; χαλεπὸν δέ τάδε ζωῶσιν ὁράσθαι·
 Μέσσω γάρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὡκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἐστὶ περῆσαι,
 Πέζον ἔοντ', ἣν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νηα.
 Ἢ νῦν δὴ Τροίηνθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 160 Νῆί τε, καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἤλθες
 Εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 "Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μῆτερ ἔμῃ, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
 Ψυχὴ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
 165 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἤλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχων ἀλάλημαι οἷζυν,
 Ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δίῳ·
 Ἴλιον εἰς εὐπωλόν, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 170 Τίς νύ σε κῆρ ἑδάμασσε τκνηλεγὸς θανάτοιο;
 Ἢ δολιχὴ νουσος; ἢ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικισμένη κατέπεφνεν;
 Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε, καὶ υἱὸς δὴν κατέλειπον,
 Ἢ ἔτι παρ' κείνοισιν ἔμῳν γέρας, ἢ τις ἦδη
 175 Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι Φασὶ νέεσθαι.
 Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόσφ' τε,
 Ἢ μένει παρά παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
 Ἢ ἦδη μιν ἔγνημεν Ἀχαιῶν, ὅσας ἄριστος.
 "Ὡς ἔφαμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
 180 Καὶ λίην κείνῃ γε μένει τετληῖσι θυμῷ
 Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νύκτες τε, καὶ ἡματα δακρυχευούσῃ.

„ Domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 „ Immortalibus diis, qui cœlum latum habitant,
 „ Omnibus prorsus ordine: mors verò tibi ex mari ipsi
 „ Lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
 „ Senectute sub molli confectum; circum autem populi
 „ Felices erunt: hæc tibi vera dico.

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

„ Tiresia, hæc quidem quodammodo decreverunt dii ipsi.
 „ Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
 „ Matris hanc video animam defunctæ:
 „ Illa autem tacita sedet prope sanguinem, neque suum filium
 „ Dignata est palàm aspicere, neque alloqui.
 „ Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi: ille verò me rursus respondens allocutus est;

„ Facile tibi verbum dicam, & in mente ponam;
 „ Quemcunque quidem sinas manium defunctorum
 „ Ad-sanguinem propè accedere, ille tibi verum dicet:
 „ Cui verò invidas, ille tibi abiit retrò.

Sic locuta, anima quidem abiit domum Plutonis intra
 Tiresiæ regis, postquam vaticinia edixerat.

Ast ego illic manebam constanter, donec mater
 Adventit, & bibit sanguinem nigrum: statim verò agnovit,
 Et me lugens verbis alatis allocuta est;

„ Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
 „ Vivus cum-lis? difficile nempe hæc viventibus videre:
 „ In-medio enim ingentes fluvii & gravia fluenta;
 „ Oceanus quidem primùm, quem nequaquam licet trajicere,
 „ Peditem, nisi quis habeat fabrefactam navem.
 „ Num jam demum à Troja errans huc venis
 „ Cum navique, & sociis, longo tempore? necdum pervenisti
 „ In Ithacam? neque vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;

„ Mater mea, necessitas detulit me in Plutonis ædes,
 „ Animam consulturum Thebani Tiresiæ.
 „ Nondum enim propè veni Achaiam, neque nostram
 „ Terram attigi; Sed semper habens erro ærumnam,
 „ Ex quo primùm secutus sum Agamemnonem nobilem
 „ Ad Ilium equis-aptum, ut cum Trojanis pugnarem.
 „ Sed agè mihi hoc dic & verè narra,
 „ Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?
 „ An diuturnus morbus; an Diana sagittis-gaudens
 „ Suis mitibus telis superveniens occidit?
 „ Dic item mihi & de-patre, & filio quem reliqui,
 „ An adhuc apud illos meum munus, an aliquis jam
 „ Virorum alius habeat; me autem non ampliùs putent rediturum?
 „ Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentemque,
 „ An maneat cum puero, & salva omnia custodiat;
 „ An jam eam duxerit Achivorum, quicumque optimus?

Sic dixi: statim verò respondebat veneranda mater;

„ Et omnino illa quidem manet afflicto animo
 „ Tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper
 „ Consumuntur noctesque diesque lachrymas-fundenti.

- Σὸν δ' οὐπω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκκλητος
 Τηλέμαχος τεμένη νίμεται, καὶ δαΐτας εἰσας
 185 Δαίνυται, ὥς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 Πάντες γὰρ καλέουσι· πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
 Ἀργῶ, οὐδὲ πόλινδ' ἐκτερέχεται· οὐδὲ οἱ εὐναί,
 Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
 Ἀλλ' οὐ γέ χεῖμα μὲν εὐδαί, οἳ δὴ δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
 190 Ἐν κῆνι, ἀγχι πυρὸς, καρπὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴται·
 Αὐτὰρ ἔπην εἰλθῆσι θέρος, τεθαλυῖα τ' ὀπώρα,
 Πάντι οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 Φυλλῶν κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλησάται εὐναί·
 Ἐνθ' οὐ γέ κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ Φρεσὶ πέντος ἀΐξει,
 195 Σὸν πότμον γούων χαλαπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἑγὼν ἐλόμην, καὶ πότμον ἐπίσπον·
 Οὐτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὐσχοπος Ἰοχέαιρα
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικυμένη κατέπεφεν·
 Οὔτε τις οὐν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 200 Τηκεδνὶ συγερῇ μελῶν ἐξείλετο θυμόν·
 Ἀλλὰ με σὸς τε πόθος, σά τε μῆδεα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμόν ἀπῆνερα.
 Ὡς εἶφατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔβελον Φρεσὶ μεμυρηξίας
 Μητρὸς ἐμῆς Ψυχῇ ἐλέειν καταθνευλῆς
 205 Τρεῖς μὲν ἰφωμήτην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,
 Τρεῖς δὲ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἴκελον, ἥ καὶ ὄνειρφ,
 Ἐπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἐξυ γενέσκετο κηρέθι μᾶλλον·
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Μητρὲς ἐμῇ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
 210 Ὅφρα καὶ εἰν αἰῶα, Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε,
 Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούοιο;
 Ἥ τί μοι εἰδῶλον τὸδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 Ὡτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 Ὡς εἶφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 215 Ὡ μοι τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε Φωτῶν,
 Οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνασιν·
 Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰδομένοιο
 220 Δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λευκ' ὀστέα θυμός·
 Ψυχὴ δ', ἥτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται·
 Ἀλλὰ Φῶσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 225 Ἦλυθον, (ὥτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια,)·
 Ὅσσαι ἀρίστων ἄλοχοι ἔσαν, ἠδὲ θυγάτρ'·
 Αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·
 230 Σπασσάμενος τανύκηκας ἄρ' παχέος παρὰ μηροῦ,
 Οὐκ εἰὼν πίειν ἅμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνησῖναι ἐπῆρσαν· ἥ δὲ ἐκάστη
 Ὅν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέειναι ἀπάσας·
 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρεϊα,

„ Tuum verò nondum quis habet pulchrum munus; sed quietus
 „ Telemachus prædia colit, & convivia æqualia
 „ Epulatur, quæ decet principem virum curare;
 „ Omnes enim invitant: pater autem tuus illic manet
 „ In agro, neque in urbem proficiscitur: neque ei lecti,
 „ Strata, & lænæ, & stragula splendida;
 „ Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo,
 „ In pulvere, propè focus; vilibus verò corpori vestimentis indu-
 „ Ast ubi venerit æstasque, virensque autumnus, (tus est:
 „ Undique illi per fertilem-partem vineæ vitiferæ
 „ Ex foliis delapsis humiles sternuntur lectuli:
 „ Hic ille jacet dolens, ingentemque in mente dolorem auget,
 „ Tuum fatum deffens: molesta autem insuper senectus urget.
 „ Sic enim & ego perii, & fatum obii:
 „ Neque me in ædibus jaculatrix-certa Diana-
 „ Suis mitibus telis superveniens interemit;
 „ Neque aliquis me morbus invasit, qui utique maximè
 „ Tabe invisâ ex membris tollere-solet animum:
 „ Sed me tuique desiderium, tuique curæ, inclyte Ulysses,
 „ Tuaque benignitas dulci animo privârunt.
 Sic dixit: Cæterum ego volebam mente cogitans
 Matris meæ animam prehendere defunctæ:
 Ter quidem aggressus-sum, amplectique me animus jubebat;
 Ter autem mihi ex manibus, instar umbræ, vel & somnii,
 Avolavit: mihi verò dolor acutus exortus est ex-animo magis:
 Et ipsam allocutus verba alata dixi:
 „ Mater mea, cur me non manes amplecti-te cupientem,
 „ Ut etiam apud inferos, charis circa manibus amplexi,
 „ Ambo tristi satiemur luctu?
 „ Nunquid mihi simulachrum hoc inclyta Proserpina
 „ Immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?
 Sic dixi: statim verò respondit veneranda mater;
 „ Eheu, fili mi, supra omnes infelix viros,
 „ Minimè te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 „ Sed hæc conditio est mortalium, cùm mortui fuerint
 „ Non enim ampliùs carnesque & ossa nervi habent,
 „ Sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 „ Absumit, ubi primùm reliquerit alba ossa animus:
 „ Anima verò, tanquam somnium, avolans volitat.
 „ Sed in lucem celerimè contende; hæc autem omnia
 „ Scias, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.
 Nos quidem sic verbis colloquebamur: mulieres autem
 Accesserunt, (incitabat enim inclyta Proserpina,)
 Quotquot optimatum uxores erant, atque filix:
 Hæc utique circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 Cæterum ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas:
 Illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium;
 Stricto acuto gladio, crasso à femore,
 Non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ verò deinceps accedebant; unaquæque autem
 Suum genus narrabat: ego verò interrogabam omnes.
 Hic sanè primùm Tyro vidi nobili-patre-natam,

- 235 Ἡ Φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο.
Ἡ ποταμοῦ ἠράσσαι Ἐνιπῆος θείοιο,
Ὅς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἦσσι.
Καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλά ῥέεθρα.
- 240 Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαίηοχος Ἐννοσίγαιος,
Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.
Περφύρεον δ' ἄρα κύμα περισάβη, οὐρεῖ ἴσον,
Κυρτωθέν' κρύψεν τε θεόν, θνητὴν τε γυναῖκα.
Αὐτὸς δὲ παρθενίην ζῶνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
- 245 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς Φιλοτήσια ἔργα,
Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῷ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Χαῖρε, γύναι, Φιλότῃ περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ,
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα' ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
Ἀθανάτων σὺ δὲ τοὺς κομῆεν, ἀτιταλλέμενάι τε.
- 250 Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀνομάηης.
Αὐτὰρ ἐγὼ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ὅς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἰδύσατο κυμαίνοντα.
Ἡ δ' ὑπακυσσάμενη, Περίην τέκε καὶ Νηληϊά.
Τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην
- 255 Ἀμφότερῳ Περίης μὲν ἐν εὐρυχόρῃ Ἰασηκῷ
Ναίει πολύρρηνες· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
Τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
Αἰσονά τ', ἠδὲ Φέρετ', Ἀμυθιάονα θ' ἵππιοι χάρμην.
Τὴν δὲ μέτ', Ἀντιόπην ἰδὼν, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
- 260 Ἡ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσι ἰαύσαι.
Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνα τε, Ζηθόν τε,
Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἐκτίσαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἰδύναντο
Ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἴοντε.
- 265 Τὴν δὲ μέτ', Ἀλκμήνην ἰδὼν, Ἀμφιτρύωνος ἀκοίτην,
Ἡ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα,
Γαίνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσθαι.
Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμαιο θυγάτρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύων υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
- 270 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἰδὼν, καλὴν Ἐπικάστην,
Ἡ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδομένη νόοιο,
Γημამένῃ ὧ υἱεῖ· ὁ δ' ὅν πατέρ' ἐξεναρτίζας
Γῆμεν ἄφαρ δ' ἀνάπτυσσας θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεια πάσχων,
- 275 Καδμείων ἦνασσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς.
Ἡ δ' ἔβη εἰς Αἰδαο πυλάετταο κρατεροῖο,
Ἀψακμένη βρόχον αἰπὺν ἄφ' ὑψηλοῖο μελαέθρου,
Ὡς ἀχρεῖ σχομένη τῷ δ' ἄλγεια κάλλιπ' ὀπίσσω
Πολλὰ μάλα, ὅσσε τε μητρός Ἐρινύες ἐκτελέουσι.
- 280 Καὶ Κλῶριν εἰδὼν περικαλλέα τὴν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν, ἰὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
Ὀπλοτάτην κόρην Ἀμφίονος Ἰασιδάο.
Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μενυτιῷ Ἰφί ἀναστῆν,
ἠδὲ Πύλου βασιλεὺς τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
- 285 Νέστωρά τ' ἐκ Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θειῆμα βροταῖσι,

Quæ dixit Salmonei eximii *se* filiam esse;
 Dixitque Crethei *se* uxorem esse Æolidæ;
 Quæ fluvium amavit Enipeum divinum,
 Qui longè pulcherrimus fluviorum super terram labitur:
 Et *ea* propter Enipei versabatur pulchra fluenta.
 Huic verò cùm-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 In ostiis fluvii accubuit vorticosi:
 Purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 Curvatus; absconditque deum, mortalemque fœminam:
 Solvit autem virgineam zonam, somnumque offudit.
 Cæterùm postquam perfecisset deus amatoria opera,
 Inhæsit sanè ei manui, verbumque dixit, & compellavit;
 „ Gaude, mulier, amore-*hoc*: circumvoluto autem anno,
 „ Parias pulchros liberos; quoniam haud inanes concubitus
 „ Immortalium: tu verò eos cura enutrique.
 „ Nunc autem i ad domum, & contine-te, neque mentionem-fe-
 „ At ego tibi sum Neptunus terræ-quassator. (ceris;
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit & Neleum;
 Qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 Ambo: Pelias quidem in spatiosa Iäolco
 Habitabat abundans-pecore; hic verò in Pylo arenosa.
 Alios verò Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, atque Pheretem, Amythaonemque gaudentem-equis.
 Post hanc verò, Antiopen vidi, Afopi filiam;
 Quæ utique & Jovis gloriabatur in ulnis se-dormisse;
 Et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 Qui primi Thebarum sedem condiderunt septem-portas-habentium,
 Turribusque munierunt; quoniam non absque-turribus poterant
 Habitare spatiosas Thebas, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 Quæ scilicet Herculem audacem, animum-leonis-habentem,
 Peperit, in ulnis Jovis magnanimi commissa:
 Et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 Quam habuit Amphitryonius filius, robore semper indomitus.
 Matrem quoque Oedipodis vidi, pulchram Epicasten,
 Quæ ingens facinus commisit insipientiâ mentis,
 Nupta suo filio; ille verò suum patrem ubi-interfecisset,
Eam uxorem-duxit: statim verò hæc vulgata dii fecerunt hominibus.
 Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens,
 Cadmæis imperabat, deorum dira per consilia:
 Illa autem abiit in orcum validas-portas-habentem, firmum,
 Deligato laqueo sublime ab alta trabe,
 Suo dolore correpta; illi verò dolores reliquit pondè
 Valdè multos, quotquot scilicet matris Furæ efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulchram; quam olim Neleus
 Uxorem-duxit, suam ob pulchritudinem postquam dedisset innumera
 Minimam-natu filiam Amphionis Jasidæ: (sponsalia,
 Qui quondam in Orchomeno Minyæo fortiter imperabat:
 Atque in Pylo regnabat: peperit autem *ea* illi insignes liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnanimum.
 Post hos autem eximiam. Pero peperit miraculum hominibus,

- Τὴν πάντες μνῶντο περικίτται· οὐδὲ τι Νηλεὺς
 Τῷ ἰδίδου, ἔς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
 Ἐκ Φυλαίης ἐλάσειε βίης Ἴφικληΐης
 290 Ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 Ἐξείλααν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε,
 Δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροῖῶται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 Ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 Καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἴφικληΐη,
 Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.
 Καὶ Ἀθήναι εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παρὰκοῖτιν,
 Ἡ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερὸφρον' ἐγένετο παῖδε,
 Κάσσορά θ' ἰππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκω·
 300 Τους ἄμφω ζωὸς κατέχει Φυσίζους αἰῶ·
 Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
 Ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροί, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Τεθναῖσιν τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσι.
 Τὴν δὲ μέτ', Ἴφιμέδειαν, Ἀλωῆος παρὰκοῖτιν,
 305 Εἰσίδον, ἥ δὴ Φάσση Ποσειδάωνι μιγῆναι·
 Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, (μινυνθαδίῳ δὲ γενέσθην,)·
 Ὡτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
 Οὐδ' δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα,
 Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνά·
 310 Ἐννέωροι γάρ τοι γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
 Εὐρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
 Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν Ὀλύμπῳ
 Φυλοπιδᾷ σῆσειν πολυαῖκος πολέμοιο·
 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση
 315 Πῆλιν εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
 Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤβης μέτρον ἴκοντο·
 Ἄλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός, δν ἠύκομος τέκε Λητώ,
 Ἀμφοτέρῳ πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
 Ἀνθῆσαι, πυκᾶσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνη·
 320 Φαίδην τε, Πρόκριν τε ἶδον, καλὴν τ' Ἀριάδην,
 Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεύς,
 Ἐκ Κρήτης εἰς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων,
 Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἴσχε
 Διὴ ἐν αἰμφίρῳτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι.
 325 Μαῖράν τε, Κλυμένην τε ἶδον, συγερὴν τ' Ἐριφύλην,
 Ἡ χρυσὸν Φίλου ἀνδρὲς εἰδέξατο τιμῆντα.
 Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον, ἠδὲ θυγατέρας·
 Πρὶν γάρ κεν καὶ νῦξ θθεῖτ' αἰμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρῃ
 330 Εὐδειν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἱταίρους,
 Ἡ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς, ὑμῖν τε μαλῆσει.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες αἴνῃ ἐγένοντο σιωπῇ·
 Κληθμῶ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρον σκίεοντα.
 Ταῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 335 Φαίηκας, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ οὐγὲ φαίνεται εἶναι,
 Εἰδὸς τε, μέγθος τε, ἰδὲ Φοῖβας ἔνδον ἴστας·
 Εἴητος δ' αὐτ' ἰμός ἐστιν ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 Τῷ μὲν ἱπποκόμοιο ἀποπέμπετε, μηδὲ γὰρ δῶρα

Quam omnes ambiebant vicini : neque omnino Neleus
 Ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 Ex Phylace abegisset roboris Iphiclei
 Difficiles-*abactu* : has verò solus pollicitus est vates eximius
 Abacturum *se* : grave autem dei fatum impeditiv,
 Vinculaque sæva, & bubulci agrestes.
 Sed cum jam mensesque & dies exacti essent,
 Rursus circumvoluto anno, & advenissent horæ;
 Tum verò demum ipsum solvit vis Iphiclea,
 Vaticinia omnia locutum : Jovis autem perficiebatur consilium.
 Et Ledam vidi, Tyndari uxorem,
 Quæ ex Tyndaro magnanimos peperit filios,
 Castoremque equorum-domitorem, & pugilatu strenuum Pollucem;
 Quos ambos vivos detinet alma terra;
 Qui etiam infra terram, honorem à Jove habentes,
 Interdum quidem vivunt alternis-diebus, interdum autem rursus
 Mortui sunt : honorem verò sortiti sunt æqualiter diis.
 Post hanc autem, Iphimedian, Aloëi uxorem,
 Alpegi, quæ sanè dicebat Neptuno se commixtam fuisse :
 Et peperit utique duos filios, (brevis autem vitæ fuerunt,)
 Otumque deo parem, inclytumque Ephialtem;
 Quos scilicet procerissimos enutrivit alma Terra,
 Et longè pulcherrimos, post inclytum Orionem :
 Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
 Latitudine ; at longitudine erant novem-ulnarum.
 Qui etiam immortalibus minabantur, in Olympo
 Certamen moturos-*se* tumultuosi belli :
 Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ
 Pelium nemorosum ; ut cælum scansile esset.
 Et sanè perfecissent, si ad pubertatis mensuram pervenissent :
 Sed perdidit *eos* Jovis filius, quem comas-pulchra peperit Latona,
 Ambos : antequam ipsis sub temporibus pili
 Florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.
 Phædræque, Procrinque vidi, pulchramque Ariadnam,
 Filiam Minois prudentis, quam olim Theleus,
 Ex Creta in fœcundum-solum Athenarum sacrarum,
 Duxit quidem, sed non potitus est : antea nempe ipsam Diana deti-
 diâ in circumflua, Bacchi testimonio. (nuit
 Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
 Quæ aurum pro dilecto marito accepit pretiosum.
 Omnes verò non ego dixero, neque nominavero,
 Quotquot Heroûm uxores vidi, & filias;
 Prius enim etiam nox periret divina : sed & hora
 Dormiendi *mibi*, sive ad navem celerem digresso ad socios,
 Sive hic : deductio autem diis, vobisque curæ-erit.
 Sic dixit : illi verò omnes muti facti sunt silentio ;
 Voluptateque tenebantur per domum obscuram.
 His verò Arete candida-ulnis exordiebatur sermonem ;
 „ Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
 „ Formæque, magnitudineque, atque mente intus æqua ?
 „ Hospes verò itidem meus est ; unusquisque autem particeps-est ho-
 „ Ideò ne festinantes dimittite, neque dona

- Οὕτω χρηζέοντι καλούετε· πολλὰ γὰρ ὕμνιν
 340 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, θεῶν ἰότητι, κέονται.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον, ἥρως Ἐχένης,
 Ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·
 ὦ φίλοι, εὐ μὲν ὕμνιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 Μυθεῖται βσιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
 345 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φώνησέν τε·
 Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσαι ἔπος, αἶκεν ἔγωγε
 Ζῶδες Φαίηκαςσι Φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Ζεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ κέσοις χατίζων,
 350 Ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὖριον, εἴτοκε πᾶσαν
 Δαυκὴν τελέσω· πομπή δ' ἀνδρεσσὶ μέλῃαι·
 Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 355 Εἰ με καὶ εἰς ἐναιυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῖμνεν,
 Πομπήν τ' ὀτρύνετε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 Καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Πλειστήρῃ σὺν χειρὶ Φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 Καὶ κ' αἰδοῖότερος καὶ Φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
 360 Πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φώνησέν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἴσκομεν εἰσποράντες,
 Ἠπεροπήν τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν, εἰά τε πολλοὺς
 Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
 365 Ψεύδεα τ' ἀρτυνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἰδοῖτο·
 Σοὶ δ' ἐνὶ μὲν μαρφῇ ἑπών, ἐνὶ δὲ Φρένες ἑσθλαί·
 Μῦθον δ', ὥς ὅ, τ' αἰοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας
 Πάντων τ' Ἀργείων, σέο τ' αὐτοῦ, κῆδεα λυγρά.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 370 Εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἶδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδὲ πῶ ὦρ
 Εὐδῇεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέτκελα ἔργα.
 Καὶ κεν ἐς ἡῶ διὰν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
 375 Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κῆδεα μυθήσασθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Ὡρὴ μὲν πολέων μῦθων, ὦρὴ δὲ καὶ ὕπνου·
 Εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναι γε ληλαΐαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 380 Τοῦτων σοι Φρονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι·
 Κῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο·
 Οἳ Τρώων μὲν ὑπέξέφυγον φρονέσσαν αὐτήν,
 Ἐν νοσῷ δ' ἀπόλοντο, κακῆς ἰότητι γυναικός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπασκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
 385 Ἀγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θνηυτεράων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 Ἀχυυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγνῆραβ', ὅσας ἅμ' αὐτῷ
 Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπίσπον.
 Ἔγνω δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν·
 390 Κλαῖε δ' ὅγε λυγρῶς, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἰβων,

„ Sic egenti inhibete : multa enim vobis
 „ Bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.
 Inter hos autem & locutus est senex Heros Echenæus,
 Qui sanè Phæacum virorum maximus-natu erat;
 „ O amici, non utique vobis à scopo neque præter decorum
 „ Loquitur regina prudens; sed obedite:
 „ Alcinoë autem ex ipso pendet opusque, dictumque.
 Huic autem rursus Alcinoëus respondit, dixitque;
 „ Hoc quidem ita demum peractum erit verbum, si ego
 „ Vivus Phæacibus navigandi-studioſis imperem.
 „ Hospes autem sustineat, valdè licèt reditum desiderans,
 „ Omnino igitur expectare in crastinum, donec totum
 „ Munus perficiam: deductio autem viris curæ-erit
 „ Omnibus, potissimum autem mihi; hujus enim imperium est in po-
 Huic autem respondens allocutus est prudens Ulyſſes, (pulo.
 „ Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 „ Si me etiam in annum jusseritis hîc manere,
 „ Deductionemque apparaveritis, & splendida dona dederitis,
 „ Etiam hoc mallem, & multò utilius esset,
 „ Pleniori cum manu charam patriam pervenire;
 „ Et magis honorabilis & charior viris essem
 „ Omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reverſum.
 Huic autem rursus Alcinoëus respondit, dixitque;
 „ O Ulyſſes, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicientes,
 „ Impostoremque esse & fallacem, perinde ut multos
 „ Paſcit terra nigra latè-dispersos homines,
 „ Mendaciaque concinnantes; unde quis neque suspicaretur:
 „ Tibi verò ineſt quidem elegantia verborum, ineſt & mens bona;
 „ Historiam verò, ut & cantor, ſcitè recensuiſti
 „ Omniumque Argivorum, tuique ipsius dolores tristes.
 „ Sed agè mihi hoc dic, & accuratè narra;
 „ Si quos eximiorum ſociorum videris, qui teipſum
 „ Ad Ilium unà comitati ſunt, & illic fatum obierunt.
 „ Nox autem hæc valdè longa, immenſa; neque adhuc tempus
 „ Dormiendi in ædibus: tu autem mihi dic mira opera.
 „ Etiam in auroram divinam ſuſtinerem, quando mihi tu
 „ Suſtineres in ædibus tuos dolores narrare.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulyſſes;
 Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,
 Tempus quidem multi ſermonis, tempus verò & ſomni:
 Sin adhuc audire utique cupis, haud ego
 His tibi recuſavero & miſerabilioreſ alios narrare
 Dolores meorum ſociorum, qui ſcilicet poſtea perierunt:
 Qui Trojanorum quidem effugerunt luſtuoſum bellum,
 In reditu verò perierunt, malæ conſilio ſœminæ.
 Cæterum poſtquam animas quidem diſperſiſſet huc atque illuc
 Caſta Proſerpina mulierum ſœminarum,
 Supervenit deinde anima Agamemnonis Atridæ
 Dolens; circumque aliæ congregatæ-erant, quæcunque ſimul-cum eo
 Domo in Ægiſthi perierunt & fatum obierunt.
 Agnovit verò, itatim me ille, poſtquam biſiſſet ſanguinem nigrum;
 Flebat autem is vehementer, uberes lachrymas ſtillans,

- Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 Ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἐτ' ἦν ἰς ἐμπέδος, οὐδὲ τι κίκυς,
 Οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 395 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεια πτεροέντα προσηΐδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιζε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων,
 Τίς νῦ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 Ἥε σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασθεν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 400 Ἥε σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 Βεῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἶων πάεα καλὰ,
 Ἥε περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἥε γυναικῶν;
 Ὡς εἰφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 405 Οὐτ' ἐμὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασθεν,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου·
 Ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτον τε, μόρον τε,
 Ἑκτα, σὺν συλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε κατέστας,
 410 Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βούν' ἐπὶ Φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίσῃ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 Νωλεμέως κτείνοντο, σῦες ὥς ἀργιόδοτες,
 Οἳ ῥά τ' ἐν Ἀφνειοῦ ἀνδρός μέγα δυναμένοιο
 Ἥ γάμῳ, ἥ ἐράνῳ, ἥ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη.
 415 Ἦδῃ μὲν πολέων ἀνδρῶν Φόνῳ ἀντεβόλησας
 Μουνάξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλὰ καὶ κτεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 Ὡς ἀμφοὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
 Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 420 Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅσα Πριάμοιο θυγατὺρ,
 Κασσάνδρῃς, τὴν κτεῖνα Κλυταμνήστῃ δολομήτις
 Ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
 Βάλλον ἀποδνήσκων περὶ Φασγάνῳ ἥ δὲ κυνώπις
 Νοσφίσαντ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αἶδαο,
 425 Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν, σὺν τε ζῶμ' ἐρεῖσαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός,
 Ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ Φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
 Οἷον δὴ καὶ κτεῖνη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶκές,
 Κουριδίῳ τεύξασα πόσει Φόνον· ἦτοι ἔφην γε
 430 Ἀσπασίος παῖδεςσιν, ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν,
 Οἰκαδ' ἐλευσεσθαι ἥ δ' ἔξοχα λυγρ' εἰδυῖα,
 Ἦτε κατ' αἰσχρὸς ἔχευο, καὶ ἔσσομένησιν ἐπίσω
 Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἦσιν.
 Ὡς εἶφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 435 ὦ πόποι, ἥ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπα Ζεὺς
 Ἐκπαύλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλάς,
 Ἐξ ἀρχῆς Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί
 Σοὶ δὲ Κλυταμνήστῃ δόλον ἦρτυε τιλόθ' ἔοντι.
 Ὡς εἰφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 440 Τῷ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 Μῆδ' οἱ μῦθεν ἅπαντ' ἀπιφανεσκέμεν, ἐν κ' εὐ εἰδῆς,
 Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ περφυρμένον εἶναι.

Ἄλλ'

Extendens ad me manus, attingere cupiens:

Sed non ampliùs ei aderat vis firma, neque omninò potentia,
Qualis scilicet antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego & flevi conspiciatus, misertusque sum in animo,
Et ipsum compellans verbis allocutus sum;

„ Atride gloriosissime, rex virorum, Agamemnon,

„ Quodnam te fatum domuit longum-somnum-adferentis mortis?

„ An te scilicet in navibus Neptunus domuit,

„ Excitato sævorum ventorum immenso flatu?

„ An te hostiles viri læserunt in terra

„ Boves prædantem, atque ovium greges pulchros,

„ An pro urbe pugnantem, sive fœminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est;

„ Inclyte Lærtiade, solers Ulysses,

„ Neque me sanè in navibus Neptunus domuit,

„ Excitato sævorum ventorum immenso flatu;

„ Neque me hostiles viri læserunt in terra:

„ Sed mihi Ægisthus structa morteque fatoque,

„ Occidit, cum perniciofa uxore, ad domum ubi vocasset,

„ Convivio-exceptum, quemadmodum quis occidit bovem ad præsepe.

„ Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii

„ Continud occidebantur, ut fœnes albi-dentibus,

„ Qui scilicet *maclantur* in locupletis viri præpotentis

„ Aut nuptiis, aut convivio-collatio, aut epulis lautis.

„ Jamjam *tu* quidem multorum virorum cædi interfuisti,

„ Separatim interfectorum, & in aspera pugna;

„ Sed illa potissimùm conspiciatus misertus esses animo,

„ Ut circa craterem, mensasque plenas,

„ Jacebamus in domo; pavementum autem totum sanguine fluebat.

„ Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filix,

„ Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa

„ Juxta me; at ego ad terram manus elevans

„ Jacebam moriens, ad gladium *captandum*; illa autem impudens

„ Secessit; neque mihi sustinuit, eunti licèt ad Orcum,

„ Manibus oculos comprimere, atque os constringere.

„ Adeò non gravius & improbius aliud muliere,

„ Quæcunque scilicet talia in mentem facinora induxerit;

„ Quale utique & illa patravit facinus indignum,

„ Cui-virgo-nupserat structa marito cæde: sanè putabam quidem

„ Gratum *me* liberis, atque famulis meis,

„ Domum venturum: illa verò apprime exitialia callens,

„ Sibique infamiam offudit, & futuris in posterum

„ Fœmineis mulieribus; etiam *ei* quæ proba fuerit.

Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;

„ Papæ! certò valdè utique genus Atræi altitonans Jupiter

„ Vehementer odit, fœminea propter consilia,

„ Ab initio: Helenæ quidem causâ periimus multi;

„ Tibi verò Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinùs respondens allocutus est;

„ Idèd jam nunquam etiam tu vel uxori mansuetus sis,

„ Neque ei sermonem omnem revela, quem benè noveris:

„ Sed aliud quidèd dic, aliud verò & celatum sit.

„ Sed

- 'Αλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἴσσεται ἢ τε γυναικός·
 Λήν γάρ πινυτή τε, καὶ εὖ Φρεσὶ μῆδεα εἶδε,
 445 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἡ μὲν μιν νύμφην γε νήν κατελείπομεν ἡμεῖς,
 Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν,
 Νηπίος, ὃς πον νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔχει ἀριθμῶν,
 "Ὀλβιος" ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ Φίλος ὄψεται ἔλθων,
 450 Καὶ κῆνος πατέρα προσπτύζεται, ἥ θέμις ἐστίν·
 Ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἀκοίτις
 Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πίθνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
 Κρυβδὴν, μὴδ' ἀναφανδὰ, Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 455 Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιεῖα γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ αἰτρεύεις καταλέξεν,
 Εἶπεν ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἰμοῖο,
 Ἡ που ἐν Ὀρχομενῶ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 Ἡ που παρ Μενελάῳ, ἐνὶ Σπάρτῃ ευρείῃ·
 460 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέης.
 "Ὡς ἔφατ'" αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διίρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
 Σῶει ὅγ', ἥ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνερμῶλα βαίνειν.
 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγροῖσιν
 465 Ἐσχμεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλοχοιο,
 Αἰάντος θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε, δέμας τε,
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μέτ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 470 Ἐγὼ δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Καὶ β' ὀλοφρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Σχέγγε, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ Φρεσὶ μῆσαι ἔργον;
 Πῶς ἔτλης αἰδῆσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 475 Ἀδραδῆες ναίουσι, βροτῶν ἰδῶλα κακμόντων;
 "Ὡς ἔφατ'" αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 "ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρεός, εἵτινα βουλὴν
 Εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 480 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδες, οὐδέ πω ἀμῆς
 Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶν' ἔχω κακὰ· σείῃ δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατεῖς νεκρῶσιν,
 485 Ἐνθαδ' ἐὼν· τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίζεν, Ἀχιλλεῦ.
 "Ὡς ἔφαμην" ὁ δέ μ' αὐτὴν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραῦδα, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 Βουλεΐμην κ' ἐπαύρουρος ἔων θηπευμένῃ ἄλλῃ
 Ἀνδρὶ παρ' ἀκλῆρῳ, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη,
 490 Ἡ πᾶσιν νεκρῶσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνιπτε,
 Ἡ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἥ καὶ οὐκί.
 Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι,
 Ἡ ἔτ' ἔχει τιμὴν πόλῃσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,

„ Sed haud tibi, Ulyſſes, exitium erit utique ex uxore,
 „ Valdè enim ſapiensque eſt, & benè in mente conſilia novit,
 „ Filia Icarii, prudens Penelope.
 „ Profectò quidem ipſam nuptam novam relinquebamus nos,
 „ Abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 „ Infans, qui alicubi nunc ſanè in virorum ſedet numero,
 „ Felix: certè enim eum pater charus videbit, ubi-venerit,
 „ Et ille patrem amplectetur; ut fas eſt.
 „ Mea autem ne quidem filii me ſaturari uxor
 „ Oculis permittit; priùs nempe me occidit & ipſum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tuà;
 „ Clàm, neque palàm, charam in patriam terram
 „ Navem appelle; quoniam non ampliùs ſidendum eſt ſœminis.
 „ Sed agè mihi hoc dic, & verè narra,
 „ Sicubi adhuc viventem audiatſ filium meum,
 „ Sive alicubi in Orchomeno, ſive in Pylo arenofa,
 „ Sive alicubi apud Menelaum, in Sparta lata:
 „ Nondum enim mortuus eſt in terra nobilis Oreſtes.
 Sic dixit: at ego ipſum reſpondens allocutus ſum;
 „ Atride, quid me hæc interrogas? neque enim quicquam ſcio,
 „ Vivatne ille, an mortuus ſit: malum autem vana loqui.
 Nos quidem ſic verbis alternantes triſtibus
 Stabamus dolentes, uberes lachrymas profundentes.
 Supervenit autem anima Pelidæ Achillis,
 Et Patrocli, & eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præſantiſſimus erat formæque corporeque
 Cæterorum Danaorum, poſt eximium Pelidem.
 Agnovit autem me anima pedibus velocis Æacidæ,
 Et lamentans verba alata dixit;
 „ Generoſe Lærtiade, ſolers Ulyſſes,
 „ Infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 „ Quo-paſto auſus-es ad inferos deſcendere, ubi ſcilicet mortui
 „ Senſuum-expertes habitant, hominum-ſimulachra deſunctorum?
 Sic dixit: at ego ipſum reſpondens allocutus ſum;
 „ Achilles, Pelei fili, longè præſantiſſime Achivorum,
 „ Veni Tireſiæ propter vaticinium; ſi quod conſilium
 „ Diceret, quo-paſto Ithacam ad aſperam pervenirem:
 „ Necdum enim propè veni Achaiam, necdum noſtram
 „ Terram conſcendi; ſed ſemper habeo mala: te verò, Achilles,
 „ Nullus vir majorum beatior, neque ſanè poſteriorum:
 „ Anteà etenim te vivum honorabamus æquè ac deos,
 „ Argivi; nunc rursùs latè imperas mortuis,
 „ Hic exiſtens; ideò nentiquam mortuus triſteris, Achilles,
 Sic dixi: ille autem me protinùs reſpondens allocutus eſt;
 „ Ne jam mihi mortem conſolare, inelyte Ulyſſes:
 „ Mallem ruſticus exiſtens mercede-ſervire aliì
 „ Viro inopi, cui haud victus multus eſſet,
 „ Quàm omnibus manibus deſunctis imperare.
 „ Sed agè mihi de filio meo generoſo ſermonem dic,
 „ An pergat ad bellum inter-primos-pugnator eſſe, an & non.
 „ Dic etiam mihi, de Peleo eximio ſi quid audiveris,
 „ An adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas,

- 495 Ἡ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαργός ὑπ' αὐγαῖς ἡελίοιο,
 Τοῖος ἔων, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
- 500 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 Τῷ κε τέρψεται μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Οἱ κείνον βιάωνται, ἔργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἦτοι μὲν Πηληϊὸς ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
- 505 Αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεσποτόλεμοιο Φίλοιο
 Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσῃς
 Ἦγαγον ἐκ Σπύρου μετ' εὐνήμηϊδας Ἀχαιοῦς.
 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
- 510 Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ' ἡμάρτανε μύθων·
 Νέσσω τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν εἴω.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μακροίμεθ' Ἀχαιοί,
 Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων·
- 515 Πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνον ἐν αἰνῇ δῆλοσ' ἦτι·
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
 Ὅσσοι λαὸν ἔπεφνον ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Ἀλλ' εἶον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ
 Ἦρ' ἑὺρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
- 520 Κητεῖσι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δώρων·
 Κεῖνον δὲ κάλλιπον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὲ κάμ' Ἐπειὸς,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέαλτο,
 Ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἧδ' ἐπιθεῖναι·
- 525 Ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἦδ' ἐμείδοντες,
 Δάκρυά τ' ὠμόργυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
 Κεῖνον δ' οὐποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὔτ' ὠχρήσαντα χρεὼ κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
 Δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευν
- 530 Ἰππὶβεν ἐξίμενοι· ξίφος δ' ἐπειμαίετο κώπῃν,
 Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπὴν,
 Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 Ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὄξ' ἔχ' χαλκῷ,
- 535 Οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος οἷά τε πολλὰ
 Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἔφάμην· ψυχὴ δὲ ποδάρεος Αἰακίδαο
 Φοῖτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἄσφοδελὸν λειμῶνα,
 Γηθούσῃ, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
- 540 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν καταστειναιῶτων
 Ἔσασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἑκάστῃ·
 Οἷν δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 Νόσφιν ἀφεςῆκει, πεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
- 545 Τεύχεσιν ἀμ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ ποτνια μήτηρ·
 Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

„ An ipsum despiciunt per Helladaque Phthiamque,
 „ Eo-quodd ipsum senium occupet manusque pedesque.
 „ Non enim ego adjutor *sum* sub splendore Solis,
 „ Talis existens, qualis olim in Troja lata
 „ Trucidabam populum fortissimum, propugnans pro Argivis.
 „ Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 „ Tum cuivis terribiliter ostenderem *meum* robur & manus invi-
 „ *Eorum*, qui illum violant, arcentque ab honore. (Eas,
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus sum;
 „ Profecto quidem de Peleo eximio nihil audiui;
 „ Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo
 „ Omnem veritatem dicam, ut me jubes:
 „ Ipse enim illum ego cava in navi aequali,
 „ Duxi ex Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 „ Profecto quando circa urbem Trojam inibamus consilia;
 „ Semper primus dicebat, & non ab-errabat sermone:
 „ Nestorque deo-par & ego contendebarum soli.
 „ At quum circa urbem Trojam pugnabamus Achivi,
 „ Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 „ Sed longè præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 „ Multos autem viros trucidavit in aspera pugna:
 „ Omnes verò non ego dixero, neque nominavero;
 „ Quantum populum occideret propugnans pro Argivis.
 „ Sed quomodo Telephidem interfecerit ferro,
 „ Herodem Eurypylum; multi autem circa eum socii
 „ Cetei trucidabantur, muliebria propter dona:
 „ Illum sanè pulcherrimum vidi, post Memnona nobilem.
 „ Cæterum quum in equam conscendimus, quem fabricavit Epæus,
 „ Argivorum optimates, commissa autem mihi erant omnia,
 „ Et ut-aperirem densas insidias, & ut-concluderem:
 „ Hic alii Danaorum ductores, atque principes,
 „ Lachrymasque abstergebant, subtredebantque membra cujusque;
 „ Illum autem nunquam omnino ego vidi oculis,
 „ Neque pallefcentem corpore pulchro, neque à genis
 „ Lachrymas abstergentem: verum is mihi multum supplicabat
 „ Ab equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 „ Et hastam ære-gravem; mala verò Trojanis moliebatur.
 „ Sed quando jam Priami urbem depopulati sumus excelsam,
 „ Portionem & munus eximium habens, navem conscendebat
 „ Incolumis, neque eminens-ictus acuto ære,
 „ Neque cominus vulneratus; uti sæpius
 „ Fit in bello; permittè etenim furit Mars.
 Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 Abibat magnis-passibus gradiens per herbosum pratum,
 Læta, quodd ei dixissem filium egregium esse.
 Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum
 Stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 Longè absistebat, irata propter victoriam,
 Quà ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 Pro armis Achillis; proposuit autem veneranda mater:
 Filii autem Trojanorum iudicârunt & Pallas Minerva.

- Ὡς δὴ μὴ ἔφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' αἰθλῶι
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἐνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 Αἶανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 550 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέσσι προσνύθων μιλιχίοισιν
 Αἶαν, καὶ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 Οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἴνεκα τευχέων
 Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν
 555 Τοῖος γὰρ ἔσθιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 Ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 Ἀχύνεσθαι φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν σφατὸν αἰχμητῶν
 Ἐκπαύλως ἤχθηρε· τὲν δ' ἐπὶ μοῖραν εἴηκεν.
 560 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 Ἡμῖτερον· δαίμασσιν δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
 Ψυχὰς εἰς Ἐρεβος νεκυῶν κατατεθνεῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν,
 565 Ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Τῶν ἄλλων Ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνεῶτων.
 Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιζέοντα νεκύεσσιν,
 Ἡμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἀνακτα,
 570 Ἡμενοι, ἑσταότες τε, κατ' ευρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 Τὸν δὲ μετ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
 Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
 Τοὺς αὐτὸς κατέπεφθεν ἐν οἰσπόλοισιν ὄρεσσι,
 Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀγυγέ.
 575 Καὶ Τίτυόν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
 Κείμενον ἐν δαπνέῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 Γυπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
 Δέρτρην ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶ·
 Λητῷ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδερὴν παρακαίειν,
 580 Πυθῶδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
 Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἀλγέ· ἔχοντα,
 Ἐσαότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῖω
 Στεῦτο δὲ διψᾶων, πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι·
 Ὅσσακι γὰρ κύψει· ὁ γέρον, πίειν μανειῶν,
 585 Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν' ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
 Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατακρῆθην χεῖς καρπὸν,
 Ὀρχναι, καὶ ροαὶ, καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι,
 Συκαὶ τε γλυκεραί, καὶ ἐλαίαι τηλεθύσσαι.
 590 Τῶν ὅπ' ἰθύσει· ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 Τάσδ' ἀνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφια σκιδόντα.
 Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἀλγέ· ἔχοντα,
 Λαῶν βασάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε,
 595 Λαῶν ἄνω ᾤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι,
 Ἀκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῆς
 Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
 Αὐτὰρ ἐγ' ἀψ' ᾤθεσκε τιτανιόμενος· κατὰ δ' ἰδὼς

Utinam sanè non debuiffem vincere tali in certamine :
 Tale enim caput ob ifta *arma* terra detinuit ,
 Ajacem , qui præftantiffimus quidem formâ , præftantiffimus & rebus-
 Cæterorum Danaorum , poft eximium Pelidem. (geftis fuit
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis ;
 „ Ajax , fili Telamonis eximii , nonne ergo eras
 „ Ne mortuus quidem obliturus mihi iræ , ob arma
 „ Perniciofa ? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis :
 „ Talis enim ipsis turris periifti ; propter te autem Achivi ,
 „ Æquè-ac propter Achillis caput Pelidæ ,
 „ Doleum defunctum penitus ; neque quifquam alius
 „ In-culpa-efit ; fed Jupiter Danaorum exercitum bellicoforum
 „ Graviter odit ; tibi verò fatum impofuit.
 „ Sed agè , huc veni , rex , ut verbum & orationem audias
 „ Noftam ; doma autem robur & generofum animum.
 Sic dixi : ille verò mihi nihil refpondit ; ibat autem ad alias
 Animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen *me* allocutus fuiffet iratus , aut ego ipfum ,
 Sed mihi volebat animus in pectore charo
 Aliorum animas videre defunctorum.
 Ibi sanè Minõem vidi , Jovis illufrem filium ,
 Aureum fceptum tenentem , jus-dicentem mortuis ,
 Sedentem : illi verò circa ipfum caufas dicebant regem ,
 Sedentes , ftantesque , per amplam-portis Plutonis domum.
 Poft hunc autem , Orionem ingentem animadverti
 Feras fimul agitantem per herbofum pratam ;
 Quas ipfe occiderat in defertis montibus ,
 Manibus tenens clavam totam-æream , femper infrangibilem.
 Et Tityum vidi , terræ gloriofæ filium ,
 Jacentem in folo ; is verò per novem jacebat jugera :
 Vultures autem ipfum uttingue affiftentes jecur rodebant ,
 In viscera penetrantes ; ille autem non propulfabat manibus :
 Latonæ enim vim-intulit , Jovis gloriofæ conjugis ,
 Ad-Pytho eunti , per amœnum Panopeum.
 Et sanè Tantalum vidi , graves dolores fubeuntem ,
 Stantem in lacu ; hic autem attingebat ad mentum :
 Videbatur verò *is* fitienti fimilis ; ad-bibendum autem non poterat
 Quoties enim inclinaret-*fe* fenex , bibere cupiens , (capere :
 Toties aqua peribat abforpta ; circa autem pedes
 Terra nigra apparebat , arefaciebat nempè deus.
 Arbores porrò proceræ à-capite fundebant fructum ,
 Pyri , & mali-punicæ , & mali pulchrum-fructum-ferentes ,
 Ficusque dulces , & oleæ virentes :
 Quas quum rectà-pergeret fenex manibusprehendere ,
 Eas ventus difpellebat in nubes obfcuras.
 Et profectò Sifyphum aspexi , duos dolores patientem ,
 Lapidem geftantem ingentem utraque-manu :
 Sanè ille quidem innixus manibusque pedibusque ,
 Lapidem furfum pellebat ad cacumen ; fed quando erat
 Summum fuperaturus , tunc repulfabat potens-vis ;
 Rurfus deinde in folumolvebatur lapis immanis.
 Verùm ille rurfus pellebat contendens ; fudor autem

- Ἔρρεεν ἐκ μελέων, κνήκῃ δ' ἐπ' κρατὸς ὀρώρει.
 600 Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 Εἶδ' αὖλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
 Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφουρον Ἥβην,
 Παῖδ' αὖ Διὸς μεγαλόιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
 605 Πάντος αὐτοζομένων· ὃ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ εἰκῶς,
 Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἷσ' ἐν,
 Δεινὸν παπαταγῶν, αἰεὶ βαλέοντι εἰκῶς.
 Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν αἰορτήρ,
 Χρύσεος ἦν τελαμῶν· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 610 Ἀρκτοὶ τ', ἀγρότεροί τε σῦες, χαροποί τε λέοντες,
 Τεμνίαι τε, μάχαι τε, Φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
 Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 Ὃς κείνον τελαμῶνα ἔη ἐγκαίθετο τέχνη.
 Ἔργω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι,
 615 Καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἄ δέϊλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἠγῆλάεις,
 Ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο.
 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ οἷζ' ἐν
 620 Εἶχον ἀπειρεσίῃν· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι Φωτὶ
 Δεδμημένῃ, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 Καὶ ποτὲ μ' ἐνθαδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλως
 Φράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀἰδαο·
 625 Ἑρμείας δὲ μ' ἐπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον Ἄϊδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἵτις ἔτ' ἔλθω
 Ἀνδρῶν ἥρωων, εἰ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 Καὶ νῦν ἐτι προτέρους ἶδον ἀνέρας, οὓς ἑθελὸν περ,
 630 Θησεία, Πειρίθοον τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
 Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρόν δέος ἦρει,
 Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 Ἐξ Ἀἰδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηϊα.
 635 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν, ἐκέλευον ἑταίρους
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαιίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν Φέρε κῦμα ῥόοιο·
 Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλυμος οὐρῳ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Μ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἰστέθεις.

Διηγείται τὴν ἐξ ἔδου γενομένην αὐτῷ ἐπ' ἀνέδον πρὸς Κίρκην καὶ ὡς
 τὰς Σειρῆνας παρῆπλευσε, καὶ τὰς Πλαγκτάς πέτρας, Σκύλλαν
 τε, καὶ Χάρυβδιν· καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεῶς καὶ τῶν ἑταίρων ἀπώλειαν,
 ἀνελόντων τινὰς τῶν ἡλίεν βοῶν· καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Καλυψὶ
 διεσώθη.

Defluebat ex membris, pulvis verò ex capite oriebatur.
 Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 Simulachrum; ipse verò apud immortales deos
 Oblectatur in conviviis; & habet pedibus-elegantem Heben,
 Filiam Jovis magni & Junonis aureos-calceos-habentis.
 Circa autem ipsum clamor mortuorum erat, avium instar,
 Undique agitarum: ille verò obscuræ nocti similis,
 Nudum arcum tenens, & ad nervum sagittam,
 Horrendum circumspiciens, semper jaculaturus similis.
 Terribilis autem ei circum pectora baltheus,
 Aureum erat lorum; ubi miranda opera elaborata-erant,
 Urisque, agrestesque apri, torvique leones,
 Præliaque, pugnaeque, cædesque, homicidiaque.
 Ne hoc fabricatus, aliud quid fabricaverit,
 Qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
 Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
 Et me lugens verbis alatis allocutus est:
 „ Generose Laertiade, solers Ulysses,
 „ Heu miser, certè aliquod & tu malum fatum sustines,
 „ Quale scilicet ego ferebam sub radiis solis.
 „ Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam
 „ Habebam infinitam: valdè enim longè deteriori viro
 „ Subditus eram; ille verò mihi graves imperabat labores;
 „ Et olim me huc misit, canem ut-ducerem: non enim aliud
 „ Existimabat hoc omninò mihi gravius fore certamen.
 „ Eum quidem ego subduxi & traxi ex inferis:
 „ Mercurius autem me deduxit, atque cæsa oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus descendit in Plutonis-domum.
 At ego illic manebam constanter; si quis ampliùs veniret
 Virorum Heroum, qui utique olim perierunt.
 Et jam adhuc priores vidissem viros, quos volebam scilicet,
 Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios:
 Sed priùs multitudo congregabatur iusfinita mortuorum,
 Sonitu immenso; me verò pallidus timor cepit;
 Ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 Ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam focios
 Ipsosque conscendere, & rudentes solvere:
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transra sedebant.
 Illam autem per Oceanum flumen ferebat unda fluenti:
 Primùm quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

 O D Y S S E Æ HOMERI XII.
 LIBRI

Argumentum.

Narrat ab inferis qualis fuerit sibi reditus ad Circen: & quemodo Sirenes præternavigaverit, & erratiles petras, Scyllamque & Charybdim: & suæ navis & fociorum interitum, qui occiderant quosdam Solis boves: & ut solus in ligno ad Calypso evaserit.

Μῦ Σειρῆνας ἔχει, πλαγκτάς, βοῦς τ' Ἡελίοιο.

- Α** Τὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥέον Ὀκεανοῖο
 Νῆος, ἀπὸ δ' ἵκετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπέραιο,
 Νῆσον ἐς Αἰαῖν, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
 Οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι, καὶ ἀντροαὶ Ἡελίοιο.
 5 Νῆα μὲν ἐνὶ ἐλθόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμαθοῖσιν,
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ἡγμῶνι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀπαβρίξαντες ἐμείναμεν ἡῶ διαν.
 Ἥμεος δ' ἠριγένεια Φαῖνη ῥοδοδάκτυλος ἦως,
 Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προῖν εἰς δώματα Κίρκης
 10 Οἰστέμεναι νεκρὸν Ἑλπίνορα τεθνεῖα.
 Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρὸς ἑκτὴ,
 Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάμνῳ χέαντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τ' ἐκάν, καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ σῆλῳ ἐρύσαντες,
 15 Πῆξάμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ευῆρες ἑρετμόν.
 Ἥμεις μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκης
 Ἐξ Αἶδεω ἐλθόντες ἐλθόμεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 Ἥλθ' ἐντυναμένη ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 Σίτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἶθοπα αἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω σάσσα μετνύδα δια θεῶν
 Σχίστοιοι, οἱ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Αἶδα,
 Ἀσθάνεες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ ἀνέσκουσ' ἀνθρώπων
 Ἄλλ' ἀγεί', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 Αὐτοὶ πανημέριοι ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφι
 25 Πλευσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν, ἥδ' ἕκαστα
 Σημανέω· ἵνα μὴ τι κακοῖραφίη ἀλεγεινῇ,
 Ἡ αἰλός, ἥ ἐπὶ γῆς, ἀλγυσσέτε πῆμα παθόντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπετίθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 30 Ἡμεῖα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ποῦ,
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
 Ἡ δέ με χεῖρὸς ἐλοῦσα, φίλων ἀπονόσθων ἑταίρων,
 Εἰσὶ τε, καὶ προσέλεντο, καὶ ἐξερέειν ἕκαστα·
 35 Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέσσει προσνύδα πότνια Κίρκη·
 Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἀκμύσαι,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἱέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
 Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἳ ῥά τε πάντας
 40 Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὃ, τις σφέας εἰσαφίκεται.
 Ὅστις αἰδρεῖν πελάσῃ, καὶ φλόγγον ἀκούσῃ·
 Σειρῆνων, τῷ δ' οὔτι γυνή, καὶ νῆπια τέκνα,
 Οἴκαδε νοσήσαντι, παρίσται, οὐδὲ γάνυνται.
 Ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀειδῇ,
 45 Ἥμεναι ἐν λειμῶνι πολὺς δ' ἀμφ' ὅσσοι φιν θίς
 Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥίνοι μινύθουσιν.
 Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλειψαὶ ἑταίρων,
 Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
 Τῶν ἄλλων· αὐτὰρ αὐτὲς ἀκούμεναι, αἶψ' ἐθέλθουσι
 50 Διςάκτων σ' ἐν νηὶ βοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,

M. Sirenes habet, petras, atque boves Solis.

CÆterùm postquam fluvii reliquit fluentum Oceani
 Navis, pervenitque ad fluctus maris vasti,
 Insulam ad Æxam, ubi utique Auroræ manè-genitæ
 Domicilium & chori sunt, & ortus Solis;
 Navem quidem, hæc quum-venissemus, subduximus in arenam;
 Ipsi autem egressi sumus ad littus maris;
 Hæc verò requiescentes expectavimus auroram divinam.
 Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitis aurora,
 Utique tunc ego socios præmisi ad domum Circes
 Allatos mortuum Elpenorem defunctum.
 Lignis verò statim cælis, ubi summum prominebat littus,
 Sepeliebamus dolentes, uberes lachrymas fundentes.
 At postquam cadaverque combustum est, & arma mortui;
 Tumulo aggesto, & desuper cippo erecto,
 Fiximus in summo sepulchro fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus: neque verò Circem
 Ab inferis regressi latuimus, sed valdè celeriter
 Venit, postquam se-ornasset: simul autem ancillæ ferebant cum ipsa
 Panem & carnes multas, & generosum vinum rubrum.
 In medio verò stans alloquebatur nobilissima dearum;
 „ Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis,
 „ Bis-mortui, cum alii semel moriantur homines.
 „ Verùm agite, edite cibum, & bibite vinum
 „ Hæc toto-die; simul autem atque aurora illuxerit,
 „ Navigabitis: at ego monstrabo viam, atque singula
 „ Significabo; ut nequid malo-consilio damnofo,
 „ Aut in mari, aut in terra, doleatis dampnum passi.
 Sic dixit: nobis verò statim persuasus est animus generosus.
 Sic tunc quidem toto die, ad solis occasum,
 Sedebamus, epulantes carnesque copiosas, & dulce vinum;
 Quando verò sol occidit, & tenebræ advenierunt,
 Illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis:
 Illa verò me manu prehensum, dilectis seorsum à sociis,
 Locavitque, & è-regione sedit, & interrogavit singula:
 At ego ei omnia ordine recensui.
 Et tum deinceps me verbis alloquebatur veneranda Circe;
 „ Hæc quidem sic omnia peracta sunt: tu autem audi,
 „ Ut tibi ego dicam; in memoriam verò reducet etiam deus ipse.
 „ Ad Sirenes quidem primùm pervenies; quæ utique omnes
 „ Homines fascinant, quicumque ad eas pervenerit.
 „ Quicumque imprudentiâ appulerit, & vocem audierit
 „ Sirenum, huic utique nequitiam uxor & infantes liberi
 „ Domum reverso astant, neque latentur.
 „ Sed Sirenes arguta fascinant cantu,
 „ Sedentes in prato: ingens verò circum ossium acervus
 „ Virorum putrefactorum; circumque cutes tabescunt.
 „ Sed præternavigato: aures autem obline sociorum,
 „ Cerâ malassatâ dulci, ne quisquam audiat
 „ Cæterorum: at ipse audias, si velis.
 „ Ligent te in navî veloci manusque pedesque,

- Ὀρβὸν ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήθω·
 Ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.
 Αἱ δέ κε λίσσῃσι ἑτάρους, λῦσαι τε κελεύεις,
 Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάσγ' ἐπαρῆξ' ἐλάσωσιν ἑταῖροι,
 Ἐνθά τοι οὐκ ἔτ' ἔπειτα διπνεκέως ἀγορεύσω,
 Ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἴσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Φυμῶ βουλευεῖν ἑρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπήρεθές, προτὶ δ' αὐτὰς
 60 Κῦμα μέγα βροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τάσγ' ἐβόη μάκαρες καλέουσι.
 Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτὶ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
 Τρήναιες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·
 65 Ἀλλ' ἄλλαν ἐνὶ σὶ πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
 Τῇ δ' οὐπω τις νῆος Φυγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἵκηται,
 Ἀλλὰ θ' ἁμοῦ πίνεσθός τε νεῶν καὶ σώματα Φωτῶν
 Κῦμα δ' ἄλός φέρουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
 Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νῆος,
 70 Ἀργῶ πασιμέλουσα, παρ' Αἴηται πλέουσα·
 Καὶ νῦν κε τὴν ἐνθ' ὅκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 Ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴάσων.
 Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 Ὀρεῖν κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφοιβέσθηκε
 75 Κυανέη· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρώει, οὐδέ ποτ' αἰθρῇ
 Κείνου ἔχει κορυφὴν, οὐτ' ἐν θέρει, οὐτ' ἐν ὀπάρῃ·
 Οὐδέ κεν ἀμβραῖν βροτὸς ἀνὴρ, οὐ μεταβαῖν,
 Οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές γε εἰκόσι· καὶ πόδες εἰεν·
 Πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστὶ, περιξέσῃ εἰκνύα.
 80 Μίσσῃ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέρος ἠεροειδές
 Πρὸς ζῶφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
 Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰδύνετε, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηῖος ἀνὴρ
 Τόξῳ εἰςεύσας κοῖλον σπέρος εἰσαφίκοιτο.
 85 Ἐνθά δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὰν λελακνύα·
 Τῆς ἥτοι Φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς,
 Γίνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακὸς· αὐδὲ κε τίς μιν
 Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιτάσειεν.
 Τῆς ἥτοι πάδες εἰσὶ θυώδεα πάντες ἄωροι·
 90 Ἐξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάσῃ
 Σμερδαλέη κεφαλῇ, ἐν δὲ τρεῖσιχοι ὀδόντες,
 Πικνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μίσση μὲν τε κατὰ σπείους κοῖλοιο δέδυνκεν·
 Ἐξω δ' ἐξίσχει κεφαλᾶς δεινοῖο βερέθρον·
 95 Αὐτοῦ δ' ἰχθυῖα σκόπελον περιμαιμώωσα
 Δελφινίαις τε, κύμας τε, καὶ εἰποῖν μείζον ἔλθου
 Κῆτος, ὃ μυρία βόσκει ἀγασσάνος Ἀμφιτρίτη·
 Τῇ δ' οὐπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται·
 Παρφυγεῖν σὺν νηὶ· φέρεϊ δέ τε κρατὶ ἑκάσῃ·
 100 Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπάρωιο.
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθραμαλωτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
 Πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διῷξεύσειας.

„ Erectum ad basim-mali ; ex ipso autem funes alligentur ,
 „ Ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.
 „ Quodd si rogaveris socios , solvereque jubeas ,
 „ Illi dein te in pluribus tum vinculis illigent.
 „ Cæterum postquam has præternavigârint focii ,
 „ Tum tibi non ampliùs deinceps continuò dicam ,
 „ Utra demum tibi via fuerit ; sed & ipse
 „ Animo considera : dicam autem tibi utrinque.
 „ Hinc etenim petræ imminentes ; ad eas autem
 „ Fluctus ingens resonat cærulei maris :
 „ Erraticas profectò eas dii beati vocant.
 „ Hac quidem neque volucres prætervolant , neque columbæ
 „ Timidæ , quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;
 „ Sed etiam ex iis *aliquam* semper admittit lævis petra ;
 „ Sed aliam summittit pater , ut in numero-sit.
 „ Hac verò nondum ulla navis effugit virorum , quæcunque accef-
 „ Sed pariter tabulataque navium , & corpora virorum , (serit,
 „ Fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.
 „ Sola sanè illa præternavigavit mare-sulcans navis ,
 „ Argo omnibus-curæ-habita , ab Æeta navigans :
 „ Et sanè illam ibi celeriter *fluctus* coniecissent magnas ad petras ;
 „ Sed Juno præterire-fecit , quoniam charus erat Jason.
 „ Duo verò scopuli ; hic quidem latum cælum attingit
 „ Acuto vertice , nubes autem ipsum circumdat
 „ Obscura : quod quidem nunquam cessat , neque unquam serenitas
 „ Illius occupat verticem , neque in æstate , neque in autumnò :
 „ Neque ascendere-possêt mortalis vir , neque descendere ,
 „ Neque si illi manus utique viginti & pedes essent :
 „ Petra enim lævis est , circum-polita similis.
 „ Medio autem in scopulo est spelunca obscura ,
 „ Versus oceanum , ad Erebum conversa ; quâ vos
 „ Navem cavam præteragatis , eximie Ulysses.
 „ Neque ex navi cava juvenis vir
 „ Arcu jaculatus , ad cavam speluncam perveniret.
 „ Hic autem Scylla inhabitat , graviter vociferans :
 „ Ejus profectò vox quidem , quanta catuli recens-nati ,
 „ Fit ; ipsa verò monstrum malum ; neque quisquam ipsam
 „ Lætaretur conspicatus , neque si deus obviam-veniret.
 „ Hujus sanè pedes sunt duodecim omnes anteriores ;
 „ Sex autem ei colla prælonga ; in unoquoque verò
 „ Horrendum caput , insunt autem triplici-ordine dentes ,
 „ Densî & frequentes , pleni atræ mortis.
 „ Media quidem per speluncam cavam immergitur :
 „ Extrâ verò exerit capita ex horrendo barathro ;
 „ Illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 „ Delphinisque , canesque , & sicubi majorem capere possit
 „ Cetum , quæ innumera alit sonora Amphitrite.
 „ Hac verò nondum unquam nautæ illæsi gloriantur
 „ Præternavigasse cum nave ; aufert etenim capite unoquoque
 „ Virum abreptum ex nave cærulea-proram.
 „ Alterum verò scopulum humiliorem videbis , Ulysses ,
 „ Prope invicem ; & jaculo-attingeres.

- Τῷ δ' ἐν ἱριεὸς ἐστὶ μέγας, Φύλλοισι τεθληῶς.
 Τῷ δ' ὑπο δίῃ Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 105 Τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναρροιβδεῖ
 Δεινόν· μὴ σύ γε κείθι τύχοις, ὅτε ροιβδῶσιν.
 Οὐ γάρ κεν ῥύσαιοτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ἄλλα μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένως, αἶα
 Νῆα παρέξ ἐλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 110 Ἐξ ἐταίρους ἐν νῇ πρὸνήμεναι, ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβομένους προσέειπον·
 Εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεᾷ, νημερτὲς ἔνισπε,
 Εἵπωρ τὴν ὁλοήν μιν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,·
 Τῇ δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους·
 115 Ἐξ ἐφάμην· ἢ δ' αὐτὴν ἀμείβετο διὰ θεῶων·
 Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμῆϊα ἔργα μέμνηε
 Καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
 Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶ,
 Δεινόν τ', ἀργαλέον τε, καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν·
 120 Οὐδὲ τίς ἔς' ἀλκή· Φυγέειν κάρτισον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἡ γάρ δηνύνησθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 Δεῖδω, μὴ σ' ἐξαυτίς ἐφερμηθεῖσα κίχῃσι.
 Τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ Φῶτας ἔλπται.
 Ἄλλα μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωσρεῖν δὲ Κραταῖν,
 125 Μητέρα τῆς Σκυλλῆς, ἢ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 Ἡ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕπερου ὀρμηθῆναι.
 Θρινάκην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι· ἐνθα δὲ πειλάει
 Βόσκοντ' Ἡελίοιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἐπτὰ βῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πῶνα καλὰ,
 130 Πεντήκοντα δ' ἕκαστα γόνος δ' οὐ γίνεσθαι αὐτῶν,
 Οὐδὲ ποτε φθινύθουσι· θεῶν δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαίθουρά τε, Λαμπετὶν τε,
 Ἄς τέκεν Ἡελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νείαιρα.
 Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα, τεκοῦσά τε, πάτνια μήτηρ,
 135 Θρινάκην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλαθὶ ναίειν,
 Μῆλα Φυλασσόμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βούς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινίας ἔαας, νόσον τε μάθηαι,
 Ἡ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακὰ περ πάσχοντες, ἴκοισθε·
 Εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τιμυαίρομ' ἔλεθρον
 140 Νῆϊ τε, καὶ ἐταίροις· αὐτὰς δ' εἵπερ κεν αἰλῦξεις,
 Ὅλβη κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρανος ἤλυθεν ἡώς.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχε διὰ θεῶων·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων, ὠτρυνον ἐταίρους·
 145 Αὐτοὺς τ' ἀμβραίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰὲν εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι, πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροισι
 Ἰκμενον οὖρον ἴει πλησίσιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμας, δεινὴ θεὸς, αὐθάεστα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' Ἴθουν.
 Δι' τὸτ' ἐγὼν ἐταίροισι μετῆδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χεῖρ ἓνα ἰόμεναι, οὐδὲ δύ' οἷους,
 155 Θέσφατ',

» In hoc autem caprificus est ingens, foliis florens:
 » Sub hoc verò gravis Charybdis absorbet nigram aquam:
 » Ter etenim eructat quotidie, ter verò reorbet
 » Horrendum; ne tu utique ibi incideris, quando absorbet;
 » Non enim liberarit te ex malo neque Neptunus.
 » Sed valdè Scyllæ scopulo propè-admotus, celeriter
 » Navem præterage: quoniam longè fatius est,
 » Sex socios in navi desiderare, quàm simul omnes.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum;
 » Age verò jam mihi hoc, dea, verò dic,
 » Si-quo-pacto perniciosam quidem effugiam Charybdim,
 » Illam [*Scyllam*] autem propulsem, cùm mihi lædet scilicet socios?
 Sic dixi: statim verò respondit nobilissima dearum;
 » Infelix; & adhuc tibi bellica opera curæ sunt
 » Et labor; nes diis cedes immortalibus?
 » Illa nempe tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 » Graveque, difficileque, & immane, neque expugnabile;
 » Neque ullum est præsidium; fugere optimum-est ab illa;
 » Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 » Vereor, ne te denuò impetu-facto consequatur
 » Tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valdè celeriter præternaviga, voca autem Cratain
 » Matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 » Quæ ipsam deinde compescet, denuò ne irruat.
 » Trinacriam verò ad insulam pervenies: ibi autem multæ
 » Pascuntur Solis boves & pingues pecudes,
 » Septem boum armenta, tot verò avium pulchri greges,
 » Quinquaginta verò singula: propagatio autem non sit ipsarum,
 » Neque unquam moriuntur: deæ verò pastores sunt,
 » Nymphæ comas-pulchræ, Phaethusaque, Lampetieque,
 » Quas peperit Soli Hyperioni nobilis Næra.
 » Has quidem postquam educavit peperitque veneranda mater,
 » Trinacriam in insulam relegavit, procul ut-habiterent,
 » Ad oves custodiendas paternas, & camuras boves.
 » Eas si quidem illæsas sinas, reditusque memor-sis,
 » Sanè & adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 » Sin lædas, tum tibi prædico exitium
 » Navique & sedalibus: ipse verò si quidem effugias,
 » Serò malè redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit: statim verò aureum-solium-habens venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit nobilissima dearum:
 » Et ego ad navem profectus hortabar socios,
 » Et ipsi ut-ascenderent, & retinacula solverent.
 Illi verò statim ingrediebantur, & per transtra sedebant;
 » Ordine verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Nobis autem dein pane navem prora-cæruleam
 » Secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 » Circe comas-pulchra, gravis dea, vocalis.
 Continud verò armis omnibus ordinatis per navem
 » Sedebamus; hæc autem ventusque gubernatorque dirigeabant.
 Tum verò ego socios alloquebar, dolens corde;
 » O amici, non enim oportet unum scire, neque duos solos,
 » Vati-

- 155 Θέσφατ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶν·
 Ἄλλ' ἱρῶ μιν ἔγαν, ἵνα εἰδότες ἢ κε θάνωμεν,
 Ἥ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνάγει θεσπεσιάων
 Φθόγγαν ἀλευάσθαι, καὶ λειμῶν ἀνθεμόεντα·
- 160 Οἷον ἔμ' ἠνάγει ὅπ' ἀκούμεν, ἀλλὰ με δεσμῷ
 Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,)·
 Ὅρθον ἐν ἰσοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἱ δὲ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαι τε κελεύω,
 Ὑμῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέξειν.
- 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίψασκον·
 Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νῆς εὐεργῆς
 Νῆσεν Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ οὐρος ἀπῆμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἦδ' ἐγαλήνη
 Ἐπλετο νηνεμία, καίμισε δὲ κύματα δαίμων.
- 170 Ἀνσάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἰσία μηρύσαντο,
 Καὶ τὰ μὲν ἐν νῇ γλαφυρῇ βάλλον· οἱ δ' ἐπ' ἱρετμά·
 Ἐξόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεῖης ἐλατήσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 Τυτθα διατμήξας, χερσὶ σιβαρήσι πιέξουν·
- 175 Αἶψα δ' ἰαίνεται κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίῳ τ' αὐγῇ, Ὑπεριονίδαο ἀνακτορ·
 Ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῇ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖρας τε, πόδας τε,
 Ὅρθον ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψαν·
- 180 Αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἱρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 Ρίμφα διώκοντες, τὰσδ' οὐ κάθεν ὠκύαλος νῆς
 Ἐγγύθεν ὀρυμμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοιδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
- 185 Νῆα καταΐησιν, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκούσῃς.
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ σωμαίων ὅπ' ἀκούσῃ·
 Ἄλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἰδμεν γὰρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
- 190 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μάγησαν·
 Ἰδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πονυβοτείρῃ.
 Ὡς Φάσαν, ἰεῖσαι ὅπκα καλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 Ἦθειλ ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 Ὀφρύσει νευσάξων· οἱ δὲ, προπτερόντες ἔρρεσσον·
- 195 Αὐτίκα δ' ἀνσάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
 Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μάλλον τε πιέξουν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόσγ' ἐπαρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν, οὐδέ τ' αἰοιδῆς,
 Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι,
- 200 Ὅν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσεν ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, καὶ δαῦπον ἄκουσα·
 Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἱρετμά·
 Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· εἶχετο δ' αὐτοῦ
- 205 Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἱρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, διὰ νηὸς ἰὼν, ἄτρυνον ἑταίρους,

„ Vaticinia, quæ mihi Circe dixit nobilissima dearum;
 „ Sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 „ Vel elapsi mortem & fatum effugiamus.
 „ Sirenum quidem primùm jubet divinarum
 „ Vocem evitare, & pratum floridum:
 „ Solum me jubebat vocem audire; sed me vinculo
 „ Ligat in arcto, (ut firmiter illic maneam,)
 „ Erectum ad basim-mali: ex ipso autem funes alligentur.
 „ Quodd si orem vos, solvereque jubeam,
 „ Vos dein pluribus tum verò in vinculis constringite.
 Sanè ego hæc singula dicens sociis declarabam:
 Interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 Ad insulam Sirenum; urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, atque tranquillitas
 Erat absque-vento; sopivit autem fluctus deus.
 Surgentes verò socii navis vela complicarunt,
 Et ea quidem in navi cava collocarunt; ipsi autem ad remos
 Sedentes, dealbabant aquam politis remis-abiegnis.
 At ego ceræ ingentem massam-rotundam acuto ære
 Minutatim dissectam manibus validis premebam:
 Statim verò calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis:
 Ordine verò socii ad aures omnibus illevi.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 Erectum ad basim-mali; ex ipso autem funes alligarunt:
 Ipsi verò sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum tantum aberamus, quantum scilicet auditur clamans,
 Celeriter pergentes; illas utique non latuit velox navis
 Propè impulsâ: argutum verò exordiebantur cantum;
 „ Huc agè profectus, laudatissime Ulysses, ingens decus Achivo-
 „ Navem siste; ut nostram vocem audias. (rum,
 „ Non enim unquam aliquis præter-navigavit nave nigra,
 „ Priusquam nostram suavem ab ore vocem audisset:
 „ Verùm ille delectatus abiit, & plura doctus.
 „ Scimus enim utique omnia, quæcunque in Troja lata
 „ Argivi, Trojanique, deorum voluntate pertulerunt:
 „ Scimus etiam, quæcunque fiunt in terra alma.
 Sic dixerunt, emittentes vocem dulcem; at meum cor
 Volebat audire; solvereque me jubebam socios,
 Superciliis innuens: illi autem incumbentes remigabant:
 Statim verò surgentes Perimedes Eurylochusque,
 Pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Cæterum postquam illas præteriiisset *Navis*, neque ampliùs deinde
 Vocem Sirenum audiremus, neque cantum,
 Continud ceram sibi-dempserunt mei dilecti socii,
 Quam ipsis auribus illeveram; meque ex vinculis resolverunt.
 Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 Fumum & ingentem fluctum vidi, & fragorem audiui.
 His autem perculsis, ex manibus exciderunt remi;
 Insonuerunt verò omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 Navis; quoniam non ampliùs remos prolixos manibus urgebant.
 Ast ego, per navem profectus, hortabar socios

- Μελιχίοις ἐπέσσι παρασάδον ἄνδρα ἔκασον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενες εἰμέν·
 Οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπὶ κακόν, ἢ ὅτε Κυκλωψ
 210 Εἴλει ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν·
 Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε, νόῳ τε,
 Ἐκφυγόμην καὶ πον τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἔγῳ εἰπῶ, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κῆπῃσιν αἰλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 Τύπτετε κληίδεσσιν ἐΦήμενοι, αἶκε πῶθι Ζεὺς
 Δῶη τόνδε γ' ἐλεῖρον ὑπεκφυγγεῖν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δέ, κυβερνήτ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾶς·)
 Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 Νῆα· σὺ δὲ σκοπέilon ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
 Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλλῃσθαι.
 Ὡς ἐΦάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπηκτον ἀνίην,
 Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι
 225 Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐΦημοσύνης ἀλεγεινῆς
 Λαοθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνάγει θωρησσεσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
 Μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῳν, εἰς ἱερὰ νηὸς ἔβαινον
 230 Πρώτης· ἔνθεν γάρ μιν ἰδέγμην πρῶτα Φανῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι Φέρε πῆμ' ἐταῖροισιν.
 Οὐδέ πη αἰρήσασαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἡμεῖς δὲ σεινωπὸν ἀνεπλόμεν γοῶντες·
 235 Ἐνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 Δεινὸν ἀνερρῖβδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λίβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ,
 Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη ὑψόσε δ' ἀχνη
 Ἀκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπίπτιν·
 240 Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 Πᾶσ' ἔντοσθε Φάνεσκε κυκωμένη ἄμφι δὲ πέτρῃ
 Δεινὸν ἐβεβρύχει ὑπένερθε δὲ γαῖα Φάνεσκε
 Φάμμῳ κυανῇ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δείσαντες ὀλεθρον·
 245 Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐταῖρους
 Ἐξ ἔλεθ', οἱ χερσὶν τε βίηφί τε Φέρτεροι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἐταῖρους,
 Ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερβην,
 Ὑψόσ' αἰερομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ αἰλιεύς περιμήκει ῥαβδῷ
 Ἰχθύσι τοῖς ὀλγίοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων,
 Ἐς πάντων προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοιο,
 Ἀσπαίροντα δ' ἐπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραξ·
 255 Ὡς οἷν' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας·
 Αὐτοῦ δ' εἰλὶ θύρησι κατήσθιε κεκληγόντας,
 Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δνιότητι·
 Οἶκτιζεν δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι

Πάντων.

Blandis verbis propè astans virum quemque ;
 „ O amici, non enim hæcenus ullo pacto malorum inexperti sumus ;
 „ Non quidem jam hoc majus imminet malum, quàm cùm Cyclops
 „ Clandeabat nos in spelunca cava, forti vi ;
 „ Sed & illinc meâ virtute, consilioque, prudentiâque
 „ Effugimus ; & aliquando horum recordaturos vos puto.
 „ Nunc verò agite ; quemadmodum ego dixero, pareamus omnes ;
 „ Vos quidem remis maris fluctus profundos
 „ Verberate, transtris insidentes ; si forte Jupiter
 „ Det hanc saltem mortem effugere & evitare.
 „ Tibi verò, gubernator, hoc præcipio ; (sed in animo
 „ Reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :)
 „ Hunc quidem fumum & fluctum extra dirige
 „ Navem ; tu autem scopulum observa, ne te lateat
 „ Illinc evagata, & in malum nos conjicias.
 Sic dixi : illi verò celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem nondum commemorabam immedicabile damnum ;
 Ne quodammodo veriti cessarent focii
 A-remigando, intraque constiparent seipsos.
 Et tum sanè Circes quidem mandati tristis
 Obliviscebar, quoniam neutiquam me jussit armari :
 Ast ego indutus inclyta arma, & duabus hastis
 Longis in manus sumptis, ad tabulata navis conscendebam
 Proræ ; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ mihi ferebat damnum lociis.
 Nec usquam videre potui ; lassati autem erant mihi oculi
 Undique circumspèctanti ad obscuram petram.
 Nos verò angustum locum transibamus lugentes ;
 Ab altera etenim parte Scylla, ab altera autem gravis Charybdis
 Horrendum absorbuit maris salis aquam.
 Utique cùm evomeret, lebes sicut in igne multo,
 Tota immurmurabat conturbata ; in altum autem aspergo
 Summis scopulis utrisque incidebat :
 Sed cùm absorberet maris salis aquam,
 Tota intus apparebat commota ; circum verò petram
 Horrendum resonabat : infra autem terra apparebat
 Arena cærulea ; illos verò pallidus timor cepit.
 Nos quidem ad hanc aspiciebamus, veriti interitum ;
 Interea autem mihi Scylla cava ex navi focios
 Sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad focios,
 Jam horum animadverti pedes & manus supernè
 In altum sublatorum ; me verò compellabant vocantes
 Nominatim, tunc sanè postremò, dolentes corde.
 Quemadmodum autem cùm in scopulo-projecto piscator prælongâ
 Piscibus minutis per dolum escam obijciens, (virgâ
 In pontum demittit bovis cornu agrestis,
 Palpitantemque deinde correptum projecit foras :
 Sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 Illic autem pro foribus devorabat exclamantes,
 Manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum demum illud meis vidi oculis

Omnium,

- Πάντων, ὅσ' ἐμόγησα, πόρους ἄλός ἐξερείνων.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας Φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
 Σκυλλῆν τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 Ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' ὑπερίονος Ἡελίοιο.
 Δι' τὸτ' ἐγὼ, ἐτι πόντῳ ἰὼν ἐν νῇ μελαίνῃ,
 265 Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,
 Οἴων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 Μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαι,·
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο.
 270 Δι' τὸτ' ἐγὼν ἑτάροισι μετνήδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖροι,
 Ὅφρ' ὑμῖν εἰπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
 Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἡελίοιο·
 275 Ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκον.
 Ἄλλα παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἔφαμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη Φίλον ἥτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος εὐγερῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτιός εἰς, Ὀδυσσεύ· περὶ τοι μένος, οὐδέ τι γυνῶ
 280 Κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοὶ γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 Ὅς ῥ' ἑτάρους, καμάρῳ ἀδδηκότας, ἦδ' καὶ ὕπνω,
 Οὐκ ἴσας γαίης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὐτε
 Νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκείμεθα δόρπον·
 Ἄλλ' αὐτως διὰ νύκτα θεὸν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 285 Νῆσον ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 Γίνονται· πῇ κέν τις υπεκφύγοι αἰπὺν ὀλεθρον,
 Ἦν πῶς ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 Ἥ Νότου, ἥ Ζεφύροιο δυσσεός, οἳ τε μάλισα
 290 Νῆα διαβραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων,
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θαῖη παρὰ νῆι μένοντες·
 Ἥσθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεν ἄλλοι ἑταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Εὐρύλοχ', ἥ μάλα δὴ με βιάζετε μόνον ἐόντα·
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον,
 Εἴ κέ τιν' ἡ βῶν ἀγέλην, ἥ πῶϋ μὲν οἴω
 300 Εὐρωμεν, μήπου τις, ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
 Ἥ βῶν, ἥ ἐτι μῆλον, ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκῃλοι
 Ἑσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πάρε Κίρκη.
 Ὡς ἔφαμην· οἳ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε, τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 305 Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 Ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπίβησαν ἑταῖροι
 Νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισαμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μνησάμενοι δὴ πείτα Φίλους ἐκλαίον ἑταῖρους,
 310 Οὐδ' ἔφαγε Σκυλλῆ, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·

Omnium, quæcunque passus sum, vada maris perlustrans.
 Cæterùm postquam petras effugissemus, horrendumque Charybdim;
 Scyllamque; itatim deinde dei ad eximiam insulam
 Pervenimus: ibi autem erant pulchræ boves latis-frontibus;
 Multæque pingues pecudes sublimis Solis.
 Tum verò ego adhuc in-mari cùm-essẽ in navi nigra,
 Mugitumque audiui boum stabulantium,
 Oviumque balatum; & mihi sermo incidit animo
 Vatis cæci Thebani Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimùm præcipiebat,
 Insulam ut-vitarem homines-oblẽctantis Solis.
 Tum verò ego socios.alloquebar, dolens corde;
 „ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 „ Ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 „ Circesque Æææ, quæ mihi plurimùm præcipiebat,
 „ Insulam ut.vitarem homines-oblẽctantis Solis:
 „ Ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat.
 „ Sed præter insulam agite navem nigram.
 Sic dixi: illis autem confractum est charum cor.
 Statim verò Eurylochus molesto mihi respondit sermone;
 „ Crudelis es, Ulysses; abundat tibi robur, neque omninò membris
 „ Defatigaris: profectò utique tibi omnia ferrea sunt;
 „ Qui scilicet socios, labore defatigatos, atque etiam somno *domitos*,
 „ Non finis terram conscendere; ubi demum
 „ Insula in circumflua lautam paremus cœnam:
 „ Sed temerè per noctem celerem errare jubes
 „ Ab insula divagatos in obscuro ponto.
 „ Ex noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 „ Oriuntur: qua quis effugerit lævum exitium;
 „ Si fortè repentè ingruerit venti procella,
 „ Aut Noti, aut Zephyri graviter-spirantis, qui utique potissimùm
 „ Navem disperdant, diis regibus invitis?
 „ Verùm sanè nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 „ Cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes:
 „ Manè autem conscensa-*navi*, intremus latum pontum.
 Sic dixit Eurylochus; comprobârunt autem alii socii
 Et tunc demum agnoscebam, quoddam mala moliretur deus:
 Et ipsum compellans, verba alata dixi;
 „ Euryloche, profectò valdè jam me urgetis, solus cùm-sim:
 „ Sed agè, nunc mihi omnes jurate firmum iusjurandum;
 „ Siquod boum armentum, aut gregem magnum ovium
 „ Inveniamus, nullo-pacto quis insipientiâ malâ
 „ Aut bovem, aut etiam pecudem, occidat: sed quieti
 „ Comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.
 Sic dixi: illi autem protinùs jurabant, ut iussi.
 At postquam jurassent, perfecissentque iusjurandum,
 Constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
 Prope aquam dulcem; & egressi sunt socii
 E-navi; deinde autem cœnam scitè apparârunt.
 Cæterùm postquam potûs & cibi desiderium exemissent,
 Recordati deinde charos flebant socios,
 Quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos;

- Κλαιώντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.
 Ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄστρα βιβήκει,
 Ὄρσεν ἐπὶ ῥαῖν ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
 315 Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὄρωρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φάειν ροδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερυσαντες·
 Ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ, ἧδ' ὀθῶκοι·
 Καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος, μετὰ μῦθον ἔειπον·
 320 ὦ Φίλοι, ἐν γὰρ νῆι θεῶν βρωσίς τε, πόσις τε
 Ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχόμεθα, μὴ τι πάθωμεν·
 Δεινὸν γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Ἡελίῳ, ὃς πάντ' ἰφάρῃ καὶ πάντ' ἱπακούει.
 Ὡς ἰφάμην τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἄη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 Γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε, Νότος τε.
 Οἱ δὲ, ἕως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἱερυθρόν,
 Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λαλαϊόμενοι βιότῳ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξίφθιτο ἥια πάντα,
 330 Καὶ δὴ ἄγρην ἰφάπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 Ἰχθύς, ὀρνίθας τε, φίλας δ', ἐν χεῖρας ἵκοιτο,
 Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός·
 Δὴ τότε ἔγων ἀνὰ νῆσον ἀπέσιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 Εὐχάμην, εἴ τις μοι ὁδὸν φῆγεις νέεσθαι.
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νῆσον ἰὼν ἤλυξα ἐταῖρους,
 Χεῖρας νηψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἱ ὄλυμπον ἔχουσιν·
 Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς·
 340 Κέκλυτέ μεν μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖροι·
 Πάντες μὲν συγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Λιμὴ δ' οἰκτίρον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῆν.
 Ἄλλ' ἄγετ', Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
 Ρέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 Αἰὶά κεν Ἡελίῳ ἱπερίονι πίονα πηδῶν,
 Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγαλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 Εἰ δὲ χολωσάμενός τε βοῶν ὀρθοκραιράων,
 Νῆ' ἱβίλην ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἐσπώνται θεοὶ ἄλλοι,
 350 Βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῆμα χανόν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 Ἥ δὴ θεὸς στυγέεσθαι, ἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
 Ὡς ἰφάρ· Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἔγνω ἄλλοι ἐταῖροι·
 Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 Ἐργυροῖν, (οὐ γὰρ τῆλε νῆος κυανοπαιράοιο
 355 Βοσκήσκονθ' ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμήτωποι,)·
 Τὰς δὲ περιψήσαντο, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
 Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 Οὐ γὰρ ἔχον κρεῖ λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὐξάντο, καὶ ἰεφάξαν καὶ ἰδεῖναι,
 360 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τὴν ἀνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν ὠμοθέτησαν·
 Οὐδ' ἔχον μέθυ λιψαί· ἐπ' αἰθεμέναις ἱεροῖσιν,

Ἄλλ'

Flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.
 Quando verò tertia pars noctis erat, & astra transierant,
 Immisit vehementem ventum nubium-coactor Júpiter
 Turbine *cum* ingenti; nubibusque cooperuit
 Terram simul & pontum: ingruit autem de-cælo nox.
 Quando autem manè genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Navem quidem subduximus, in cavum specum intro-tractam;
 Ubi scilicet erant Nympharum pulchri chori, atque sedilia:
 Et tum ego, concione habita, sermonem dixi;
 „ O amici, in navi enim celeri cibisque, potusque
 „ Est; à bobus verò abstinenceamus, ne quid patiamur;
 „ Gravis enim Dei hæ boves & eximie pecudes,
 „ Solis, qui omnia inspicit, & omnia audit.
 Sic dixi: illis verò persuasus est animus generosus.
 Mensem autem integrum perpetuus flabât Notus, neque quis alius;
 Oriebatur deinde ventorum, nisi Eurusque, Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant, & vinum rubrum,
 Tamdiu à-bobus abstinebant, studiosi vitæ-conservande:
 Sed cùm jam è navi absumpta-essent viatica omnia,
 Tum demum prædam sequebantur palantes ex-necessitate,
 Pisces, avesque, charas quodcunque in manus venisset,
 Uncis hamis: vexabat verò ventrem fames.
 Atque tum ego per insulam secessi, ut diis
 Supplicarem, si quis mihi viam monstraret ut-redirem.
 Sed cùm jam per insulam profectus, declinâssem à sociis,
 Manibus lotis, ubi receptus erat à-vento,
 Supplicabam omnibus diis, qui cælum habitant;
 Hi verò deinde mihi dulcem somnum palpebris infuderunt.
 Eurylochus autem sociis mali autor-erat consilii;
 „ Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii;
 „ Omnes quidem invixæ mortes miseris mortalibus,
 „ Fame verò miserrimum mori, & fatum consequi.
 „ Sed agite, Solis bonum abactis optimis,
 „ Sacra-facimus immortalibus, qui cælum latum habitant.
 „ Quodd si in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 „ Statim Soli sublimi opulentum templum
 „ Struamus; ubi ponamus donaria multa & pretiosa:
 „ Sin iratus aliquantum ob boves capita-altè-ferentes,
 „ Navem velit perdere, suffragenturque dii alii;
 „ Malo semel ad fluctus bians animam perdere,
 „ Quàm diutius tabescere; manens in insula deserta.
 Sic dixit Eurylochus; comprobabant verò alii socii.
 Statim autem Solis ex-bobus cùm-abegissent optimas
 E-propinquo, (non enim longè à nave prora-cœrulea
 Palcebantur camuræ-cornibus pulchræ boves, latis-frontibus,)
 Eas utique circumstabant, & vota-faciebant diis,
 Foliis decerptis teneris quercûs alto-vertice;
 Non enim habebant hordeum album benè-tabulata in navi.
 Cæterum postquam precati essent, & maciâscent & excoiâscent;
 Femoraque exsecuerunt, atque adipe coöperuerunt,
 Postquam-duplicaverant, & super ipsis frustra-cruda posuerunt:
 Neque verò habebant vinum ad-libandum super ardentia sacra,

- 'Αλλ' ὕδατο σπένδοντες ἐγώπων ἔγκατο πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγγχ' ἐπάσαντο,
 365 Μίσυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπιράν.
 Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
 Βῆν δ' εἶναι ἐπὶ νῆα θεῶν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 'Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 Καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς αὐτμῆ.
 370 Οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνειν.
 Ζεῦ πάτερ, ἢ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἔόντες,
 'Η με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ.
 Οἱ δ' ἑταροὶ μέγα ἔργον ἐμπίσαντο μένοντες.
 'Ωκεία δ' Ἑλίοω Ἰπερίονι ἄγγελος ἦλθε
 375 Λαμπετὴν ταῦν' ὑπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῆνδα, χωόμενος κῆρ.
 Ζεῦ πάτερ, ἢ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἔόντες,
 Τίσαι δὴ ἑταροὺς Λαερτιάδω Ὀδυσῆας,
 Οἱ μὲν βούς ἐκτειναν ὑπέρβιον ἦσιν ἐγώ γη.
 380 Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 'Ηδ' ὅπ' ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτρεποίμην.
 Εἰ δέ μοι οὐ τίς στυσι βούν' ἐπικέκ' ἀμοιβήν,
 Δύσομαι εἰς Αἴδαιο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφελιχερέτα Ζεὺς.
 385 'Ἢλῆ', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε,
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ἐπὶ ξείδαρον ἄρουραν.
 Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θεῶν ἀργῆτι καραυῆ.
 Τυτθὰ βαλὼν κείσασαι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἡυκόμεο.
 390 'Ἢ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρεν αὐτὴ ἀκούσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θαλάσσαν,
 Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδὲ τι μήχος.
 Εὐρέμενοι δυνάμεσθα' βόες δ' ἀποτίθνασαν ἦδη.
 Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.
 395 Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἱμεμύκη,
 'Οπταλῆα τε καὶ ὠμά' βούν' δ' ὥς γίνετο Φαῖνῃ.
 'Εξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἑμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
 Δαίνυντ', Ἑλίοιο βούν' ἐλπίσαντες ἀρίστας.
 'Αλλ' ὅτ' ἄρ' ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίαν,
 400 Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
 'Ημεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 'Ισὸν σπασάμενοι, αἶνα θ' ἰστία λευκ' ἐρύσαντες.
 'Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 Φαίνετο γαῖαν, ἀλλ' οὐρανός, ἠδὲ θαλάσση,
 405 Δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔστησε Κρονίαν
 Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 'Ἢ δ' ἔθι οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἶψα γὰρ ἦλθε
 Κεκληγώς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων.
 'Ισοῦ δὲ προτόνους ἔρῃξ' ἀνέμοιο θυέλλα
 410 Ἀμφοτέρους ἰσὸς δ' ἐπίσω πίσει, ὅπλα τε πάντα
 Εἰς ἄντρον κατέχυνθ' ὃ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νῇ
 Πλήξῃ κυβερνήτῳ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅτ' ἄρα ξε
 Παντ' ἀμυδὺς κεφαλῆς ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικώς
 Κάππιε' ἀπ' ἱερῆφιν, λίπε δ' ὅστις θυμὸς ἀγνώωρ.

Sed aqua libantes affabant intestina omnia.

Cæterum postquam femora exusta sunt, & viscera gustarunt,

Minutatimque secuerunt cætera, & verubus transfixerunt;

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:

Perrexi autem ire ad navem velocem & littus maris.

Sed cum jam prope essem profectus navem remis-utrinque-agitatam,

Tum verò mihi nidoris obvenit dulce flamen:

Lugens autem deos ad immortales clamavi;

„ Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes;

„ Profectò me magnum in damnum sopivisti sævo somno;

„ Socii verò magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli sublimi nuncia venit

Lampetia longo-peplo-induta, quòd ei boves interfecerant socii.

Statim autem is deos allocutus est iratus corde;

„ Jupiter pater, atque alii beati dii semper-existentes,

„ Fac-luere jam socios Laertiade Ulyssis,

„ Qui meas boves occiderunt superbè; quibus ego

„ Gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,

„ Et quando retrò ad terram è cælo revertebar.

„ Quòd si mihi non luant boum condignum talionem,

„ Descendam in Orcum, & inter mortuos luebo.

Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;

„ Sol, sanè quidem tu inter immortales luceto,

„ Et mortales homines, super almam terram:

„ Horum autem ego citò navem celerem candenti fulmine

„ Paululùm istam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc verò ego audiivi à-Calypso comas-pulchra;

Illa autem dixit à-Mercurio internuncio se ipsam audivisse.

Cæterum postquam ad navem pervenissem atque mare,

Objurgabam aliunde alium ordine; neque ullum remedium

Invenire potuimus: boves enim mortuæ erant jam.

Eis autem continuò deinde dii prodigia ostendebant:

Serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugiebant,

Assæque & crudæ; boumque quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mihi dilecti socii

Epulabantur, Solis bobus abactis optimis:

Sed quando utique septimum diem Jupiter induxit Saturnius,

Tum verò deinde ventus quidem desiit turbine favire:

Nos autem statim nave-consensa immisimus lato mari,

Malo erecto, velisque albis expansis.

Sed quando jam insulam reliqueramus, neque ulla alia

Apparebat terrarum, sed cælum atque mare,

Sanè tum cœruleam nebulam statuit Saturnius

Navim supra cavam; obscuratus autem est pontus sub ipsa.

Ea autem currebat hand valdè multum per tempus; statim enim ve-

Stridens Zephyrus, ingenti cum turbine furens:

(nit

Mali autem rudentes rupit venti procella

Utrosque; malus verò retrò cecidit, armamenta-que omnia

In sentinam ceciderunt: is autem in puppi navis

Pereussit gubernatoris caput, ossaque confregit

Omnia simul capitis; ille verò urinatori similis

Decidit à tabulatis, reliquitque ossa animus generosus;

- 415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 Ἡ δ' ἐλελήχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 Ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἱταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
- 430 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰφείτων, ἔφρ' ἀπὸ τοίχους
 Λυσε κλυδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἰσὺν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς·
 Τῷ δ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἦδ' καὶ ἰσόν.
- 425 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, Φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζεφύρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θυῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤνα, φέρων ἱμῶ ἄλγυα θυμῷ,
 Ὄφρ' ἔτι τὴν ὅλυν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος Φερόμην· ἄμα δ' ἠελίῳ αἰνόντι
- 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνερρίβδῃσε θαλάσσης αἰλμυρόν ὕδωρ
 Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινον ὑψὸς ἀερεῖς,
 Τῷ προσφύς ἐχόμην, ὥς νυκτεῖς· οὐδέπῃ εἶχον
 Οὔτε σπρίξαι ποσὶν ἐμπεδον, οὐτ' ἐπιθῆναι.
- 435 Ῥῖζαι γὰρ ἐκάς ἦσαν, ἀπῆωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 Μακροὶ τε, μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ἔφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 Ἴσον καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
 Ὀψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρκον αἴνῃ ἀγορήθεν ἀνέστη,
- 440 Κρίνων νείκεα πολλὰ δικοζόμενων αἰζηῶν,
 Τῆμος δὴ τὰ γε δοῦρα Χάρυβδιος ἐξεφαάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 Μέσσω δ' ἐνδοῦπῃσι παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρσα χερσὶν ἐμῇσι.
- 445 Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Εἰσιδέειν· οὐ γάρ κεν ὑπέμφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ Φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 Νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 Ναιέι εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδῆεσσα,
- 450 Ἡ μ' ἐφίλει τ', ἐχόμει τε. Τί τοι ταῦδε μυθολογεῖω;
 Ἦδ' ἂν γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 Σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἐστίν,
 Αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

'Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ 'Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ν.

'Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

'Ιπὸθεσις.

Κοιμώμενον Ὀδυσσεῖα, μετὰ τῶν δῶρων, ἐκτιθέασιν οἱ Φαίαιες εἰς
 ἡν γῆν τῶν Ἰθακησίων· καὶ τὴν μὲν καὺν ὑποσφίφουσιν λίθον
 ποιεῖ Ποσειδῶν· Ἀθηναῖα δὲ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ Ὀδυσσεῖ συμβουλεύει περὶ
 τῆς μνηστηροφονίας· καὶ τὰ χεῖματα ἐν τινι σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ
 εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὸν Ὀδυσσεῖα.

Jupiter autem crebrò intonuit, & iniecit fulmen navi;
 Ea autem contorta est tota, Jovis ista fulmine:
 Sulphureque impleta est: ceciderunt verò è navi focii.
 Illi autem cornicibus similes circa navem nigram
 In fluctibus ferebantur: deus autem auferabat reditum.
 At ego per navim incedebam; donec latera
 Solvit fluctuum-impetus à-carina, eam verò inermem ferebat unda.
 Effregit autem ei malum usque-ad carinam; at super ipso
 Lorum inditum erat, bovis corio factum:
 Hoc utique utrumque colligabam pariter carinam atque etiam ma-
 Sedens autem super hæc, ferebar perniciosus ventis. (lum:
 Tum sanè Zephyrus quidem desit turbine furere:
 Supervenit autem Notus celeriter, ferens meo dolores animo;
 Ut iterum perniciosam remetirer Charybdim.
 Tota-nocte ferebar: simul autem ac sol ortus est,
 Veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdim.
 Hæc quidem absorpsit maris falsam aquam;
 At ego ad proceram caprificum altè levatus,
 Ei implicitus tenebar, veluti vespertilio: neque uspiam potui
 Neque hærare pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longè erant, altè-remoti autem erant rami,
 Longique, ingentesque; obumbrabant verò Charybdim.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 Malum, & carinam denuò; cupienti autem mihi advenit
 Tandem: quando autem ad cœnam vir è foro surgit,
 Judicans lites multas litigantium juvenum,
 Tunc demum ligna ex Charybdi apparebant.
 Demisi verò ego desuper pedes & manus, ut possem-ferri;
 In medium autem cum-sonitu-cecidi præter prælonga ligna,
 Sedensque super hæc remigavi manibus meis.
 Scyllam autem non ampliùs sivit pater hominumque deorumque
 Aspicere me: non enim effugissem sævam mortem.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 Insulam in Ogygiam appulerunt dii; ubi Calypso
 Habitabat comas-pulchra, veneranda dea vocalis;
 Quæ me amicè-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enarræ?
 Jamjam etenim heri enarrabam in domo
 Tibique & castæ uxori: odiosum autem mihi est
 Rursus planè enarrata recensere.

ODYSSEÆ HOMERI XIII.
 LIBRI

Argumentum.

Dormientem Ulyssem cum donis exponunt Phæaces in terram
 Ithacensem. Et navem quidem ipsorum redeuntem, lapidem
 fecit Neptunus: Minerva autem in littore Ulyssi consulit de pro-
 corum cæde: & bona ejus in quadam spelunca occultat, in senem-
 que transformat Ulyssem.

Νῦν, Ἰθάκης ἐπέβη, Φαιήκων πομπῇ, Ὀδυσσεύς.

- 10 Σ Ἰφιδ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Κληθμῶ δ' ἴσχαντο κατὰ μέγαρα σκιδέντα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, Φωνησέν τε·
 5 Ὡς Ὀδυσσεύ, ἐπεὶ ἵκεν ἑμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
 5 Ὑπερφῆς, τῷ σ' οὔτι παλμπλαγχθέντα γ' οἶω
 Ἀλ' ἀπονοσῆσιν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πίπονθας.
 Ἰμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάσῳ ἐφιδέμενος τὰδε εἶρω,
 Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γιγρύνειαν αἶδοπα οἶνον
 Αἰεὶ πίνετ' ἑμοῖσιν, ἀκουάζεσθι δ' αἰδοῦ.
 10 Εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέσῃ ἐνὶ χλῶ
 Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
 Δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
 Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λείβητα,
 Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμεναι κατὰ δῆμον
 15 Τισόμεθ' ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος τοῖσιν δ' ἐπιηύδαε μῦθος,
 Οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκάστος,
 Ἥμος δ' ἠριγένεια Φῶνι ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 Νῆ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, Φέρον δ' εὐήνερα χαλκόν·
 20 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέβηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 20 Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός, ὑπὸ ζυγῶ, μὴ τιν' ἐταίρων
 Βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅποτε σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.
 Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
 Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 25 Ζηνὶ μελαινεφεί Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
 Μηρὰ δὲ κείαντες δαίνωντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θείος αἰοιδὸς
 Δημοδόκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρίπε παμφανώνοντα,
 30 Δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποισι λυαίεται, ὥτε πανῆμαρ
 Νειὸν ἀνέλκωντον βοῆ οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω Φάος ἡελίοιο,
 Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·
 35 Ὡς Ὀδυσῆ' ἀπασον ἔδυ Φάος ἡελίοιο.
 Αἰΐφα δὲ Φαιήκεσσι Φιληρέτμοισι μετῆυδα,
 Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστ' ἀπασυρόμενος Φάτο μῦθον.
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 Πέμπετε με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ' αὐτῶν.
 40 Ἦδη γὰρ τετέλεσαι, ἃ μοι Φίλος ἤθελε θυμὸς.
 Πομπῇ καὶ Φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ οὐρανίωτες
 Ὀλβία ποιήσεται· αἰμύμονα δ' οἶκος ἀκοῖτιν
 Νοστήσας εὐροίμι, σὺν ἀρτεμέεσσι Φίλοισιν·
 Ἰμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνετε γυναῖκας
 45 Κουριδάς, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
 Παντοίην· καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἴη.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ἠδ' ἐκέλευεν
 Περσέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μαῖραν ἔειπεν.
 Καὶ τότε κῆρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 50 Παντόνους, κρητῆρας κεραισάμενος, μέθυ νείκεας

N. Ithacam ingressus est Phæacum ductu Ulyffes,

SIC dixit: illi autem omnes muti facti sunt silentio;

Oblectationeque tenebantur per ædes umbrosas.

Huic autem vicissim Alcinoüs respondit, dixitque;

» O Ulyffes, quandoquidem venisti meam ad æratam domum

» Altam, ideò te haud retrorsum jactatum puto

» Retrò rediturum, & si valdè multa passus es.

» Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico,

» Quotcunque in ædibus honorarium generosum vinum

» Semper bibitis meis, auditisque cantorem:

» Vestes quidem jam hospiti benè-polita in arca

» Jacent, & aurum arte-elaboratum, aliaque omnia

» Dona, quæcunque Phæacum senatores huc attulerunt;

» Verum agè, ei demus tripodem magnum, & lebetem,

» Viritum; nos autem rursùs congregati in populo

» Rependemus: grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere,

Sic dixit Alcinoüs: illis verò placebat sermo.

Li quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,

Ad navem deinde properabant, ferebantque viros-honestans æs;

Et hæc quidem benè deposuit sacra vis Alcinoï,

Ipse profectus per navem, sub transtris, ne aliquem sociorum

Læderent impellentium, quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoï-domum iverunt, & convivium curabant.

Horum autem gratiâ bovem mactavit sacra vis Alcinoï

Jovi atrarum-nubium-coactori Saturnio, qui omnibus imperat,

Femoribus autem assatis, celebrabant lautum convivium

Oblectantes-se: inter ipsos verò canebat divinus cantor

Demodocus, populis honoratus: at Ulyffes

Sæpè ad Solem caput vertebat splendentem,

Ut-occideret expetens; jamdudum enim cupiebat reverti.

Sicut autem cum vir cœnam concupiscit, cui toto-die

Per novale traxerunt boves nigri compactile aratrum;

Optato autem huic occidit lumen Solis,

Ad-cœnam ut-eat; affliguntur verò genua eunti:

Sic Ulyffi gratum occidit lumen Solis.

Statim autem inter Phæaces remigii-studiosos locutus est,

Alcinoö autem maximè orationem-dirigens dixit sermonem;

» Alcinoë rex, omnium clarissime populorum,

» Mittite me, postquam libaveritis, illæsum; Valetè autem ipsi;

» Jam enim perfecta-sunt, quæ mihi charus volebat animus,

» Deductio & chara dona, quæ mihi Dii cœlestes

» Fortunata faciant: eximiam autem domi uxorem

» Reversus inveniam, cum incolumibus amicis,

» Vos autem hic manentes oblectetis uxores

» Quas-virgines-duxistis, & liberos; Dii verò virtutem dent

» Omnigenam; & ne quod malum publicum sit.

Sic dixit: illi verò omnes collaudabant, & jubebant

Dimitti hospitem, quòd decenter locutus esset,

Atque tum præconem allocuta est vis Alcinoï;

» Pontonoë, cratere mixto, merum distribuo

Q 5

» Omnibus

- Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον ὄφρ' εὐξάμενοι Δμ' πατρί,
 Τὸν ξείνον πέμπωμεν ἔνν' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς Φάτο· Ποντόνεος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 Νώησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 55 Ἔσπευσαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Αὐτὰρ ἐξ ἑδρέων ἀνὰ δ' ἴσατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσόκε γῆρας
 60 Ἐλθῇ, καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Παισὶ τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῇ.
 Ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τῷ δ' ἅμα κῆρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
 65 Ἥγεσθαι ἐπὶ νῆα θεῶν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳάς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
 Τὴν μὲν, Φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνές, ἠδὲ χιτῶνα,
 Τὴν δ' ἐτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
 Ἡ δ' ἄλλα σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
 70 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θαλάσσαν,
 Αἶψα τὰ γ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
 Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν·
 Καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ σόρεσαν ῥῆγός τε, λίον τε,
 Νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, (ἵνα νῆγρετον εὐδοί,)
 75 Πρύμνης· ἀνδρὲς καὶ αὐτὸς ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
 Σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κλισίῃσι ἕκαστος
 Κόσμων· πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖα λίθοιο.
 Ἐνθ' οἱ ἀνὰ κλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῶ·
 Καὶ τῷ νηδύμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
 80 Νῆγρετος, ἠδιστος, θανάτῳ ἀγχιζοῖ εἰκώς.
 Ἡ δ' ὥς ἐν πεδίῳ τετραόροιο ἄρσενες ἔπποι,
 Πᾶντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
 Ἰψὸς αἰερόμενοι, ῥίμῳα πρήσσοισι κέλευθον·
 Ὡς ἄρα τοῦ πρύμνη μὲν αἰείρετο, κύμα δ' ὀπίσθε
 85 Παρφυρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπροσθεν· εὐδὲ κεν ἱρήξῃ
 Κίρκος ὁμαρτήσκειν, ἐλαφρότατος πετεινῶν·
 Ὡς ἡ ῥίμῳα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 Ἀνδρὰ φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·
 90 Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγιστα δν κατὰ θυμόν,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Δὴ τότε γ' αἰρέμας εὐδὲ, λελασμένος ὅσ' ἔπεπόνθει.
 Εὐτ' αἴσῃ ὑπερέσχε Φαίαντατος, ὅς τε μάλιστα
 Ἐρχεται ἀγγέλλων Φαός· Ἡοὺς ἠριγενεῖς·
 95 Τῆμος δὴ νῆσῳ προσεπλύνετο ποντοπόρος νῆς.
 Φόρκυνος δὲ τις ἐστὶ λιμὴν, ἀλίοιο γέροντος,
 Ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύναι δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῇ·
 Ἀκταὶ ἀπορρώγες, λιμένος ποτιπεπτηνυῖαι·
 Αἶγ' ἀνέμων σκεπτόωσι δυσάων μέγα κύμα
 100 Ἐκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
 Νῆες εὐσσελμοὶ, ὅταν ὄρου μέτρον ἴκωνται.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανυφυλλας ἐλαΐη·

„ Omnibus in domo ; ut precati Jovem patrem ,
 „ Hospitem dimittamus suam in patriam terram.
 Sic dixit : Pontonōus verò dulce vinum miscebat ;
 Distribuit deinde omnibus astando : illi autem Diis
 Libârunt beatis , qui cœlum latum habitant.
 Indidem ex sedibus : surrexit verò nobilis Ulysses ,
 Aretaque in manibus posuit poculum rotundum ,
 Et ipsam affatus verba alata dixit ;
 „ Vale mihi , ô regina , in-perpetuum ; donec senectus
 „ Venerit , & mors , quæ utique hominibus accidunt.
 „ At ego proficiscor ; tu autem delectare hâc in domo ,
 „ Liberisque , & populis , & Alcinoō rege.
 Sic fatus , super limen ibat nobilis Ulysses.
 Unâ autem cum eo præconem præmisit vis Alcinoï ,
 Ut-duceret ad navem velocem , & littus maris :
 Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
 Alteram quidem chlamydem habentem benè-lotam , & tunicam ,
 Alteram autem , arcam benè-munitam unâ misit ut-portaret :
 Alia verò panemque ferebat & vinum rubrum.
 At postquam ad navem pervenissent & mare ,
 Statim hæc in navi cava comites eximii
 Accepta deposuerunt , potum & cibum omnem :
 At Ulyssi straverunt stragulamque , linteumque ,)
 Navis in tabulatis cavæ , (ut tranquillè dormiret ,)
 In-puppi : conscendit autem & ipse , & decubuit
 Silentio : illi autem sedebant in transiris unusquisque
 Ordine ; funemque solverunt à perforato lapide :
 Ibi illi reclinati torquebant mare remo :
 Et huic flavis somnus in palpebris incidit ,
 Altus , jucundissimus , morti proximè similis.
 Illa autem , sicut in campo quadrijuges masculi equi ,
 Omnes simul incitati à verberibus scuticæ ,
 Altè elevati , celeriter cōficiunt viam :
 Sic sanè hujus puppis quidem tollebatur ; fluctus autem pondè
 Niger ingens ruebat sonori maris.
 Hæc autem valdè tutè currebat firmiter ; neque accipiter
 Circus affecutus fuisset , perniciosissimus volucrum :
 Sic illa celeriter currens maris fluctus secabat ,
 Virum ferens , diis paria consilia habentem :
 Qui antea quidem multos passus erat dolores suo in animo ,
 Virorumque bella , sævosque fluctus transiens ;
 At tunc placidè dormiebat , oblitus quot passus fuerat.
 Quando stella super-institit lucidissima , quæ scilicet maxime
 Venit nuncians lumen Auroræ manè-genitæ ;
 Tum demum insulæ applicabatur pontum-transiens navis.
 Phorcynis autem quidam est portus , marini senis ,
 In agro Ithacæ ; duo verò projecta in ipso
 Littora abrupta , in portum vergentia :
 Quæ utique à-ventis defendunt raucis magnum fluctum
 Extrâ ; intus verò sine vinculo manent
 Naves benè-tabulatæ , cùm portus spatium intraverint.
 At in vertice portus patulis-ramis oliva ;

- Ἀρχαὶ δ' αὐτῆς, ἄντρον ὀπήρατον, ἡρσιδὲς,
Ἴρον νυμφαίων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
- 105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἕασι
Λαῖνοι· ἐνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἴσοι λίθοι περιμήκεες, ἐνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλμπόρφουρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
- 110 Αἱ μὲν πρὸς Βορέω, καταιβατῇ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.
Ἐνθ' οὔγ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἢ μὲν ἔπειτα
Ἠπείρω ἐπέκλεισεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης.
- 115 Σπερχομένη· ταῖων γάρ ἐπείγετο χεῖρ' ἐρετῶν.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἠπειρόνδε,
Πρῶτον Ὀδυσσεῖα χλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν,
Αὐτῷ σὺν τε λίνῳ, καὶ ῥηγὶ σιγαλόεντι,
Καδ' δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
- 120 Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
ᾠπασαν οἰκάδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης αἰθρὰ θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις ὁδοῖάνων ἀνδράπων,
Πρὶν γ' Ὀδυσῆ' ἐργεσθαι, ἐπιλθὼν δηλῆσαιτα.
- 125 Αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε· Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
Ζεῦ πάτερ, εὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι
Τιμῆις ἴσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν.
- 130 Φαίηκες, τοὶ πῆρ τοι ἐμῆς ἔξεις γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσεῖα φάμεν κακὰ πολλὰ παθόντα·
Οἰκάδ' ἐλευσέσθαι· ἵαζον δὲ οἱ εὐπτοτ' ἀπῆρων
Πάγχῃ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες.
- 135 Κἀνθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δὲ οἱ ἄσπιτα δῶρα,
Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε ἄλλας, ἱσθῆτά θ' ὑφαντὴν,
Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 140 ὦ πόποι, ἔνοσίχθαι· εὐρυσθενὲς, οἷον εἵπεις;
Οὔτι σ' αἰτιμάζουσι Θεοὶ· χαλεπὸν δὲ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον αἰτιμήσιν ἰάλλειν·
Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς τε βίη καὶ κάρτεϊ εἴκῃ
Οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπλίω τίσις αἴψιν.
- 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοι Φίλον ἔγλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αἰψὰ κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινιδῆς, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλὰ σὸν αἶψι θυμὸν ὀπίσθαιμι, ἥδ' ἀλείνω.
Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περιμαλλέα νῆα.
- 150 Ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἡρσιδεὶ πόντῳ
Ραΐσαι· ἵν' ἤδη σγάνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
Ἀνδράπων· μέγα δὲ σφιν ὄρος πόλεα ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,

Prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus, verò crateresque & amphoræ erant
 Lapideæ: ibi verò præterea mellificant apes.
 Intus porro juga lapidea prælonga; ibique Nymphæ
 Pallia texunt purpurea, mirabile visu.
 Intus quoque aquæ perpetuè-fluentes: duæ autem ei januæ sunt;
 Hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 Illæ autem contrà ad Notum sunt diviniore; neque omninò illæ
 Homines intrant; sed immortalium via est.
 Huc illi *navem*-adegerunt, loco prius cognito: ea quidem postea
 Terræ appulsa est, quantum ad dimidium totius,
 Concitata; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transitris-instructa in terram,
 Primum Ulysses cava ex navi sustulerunt,
 Ipso cumque linteo, & stragula splendida;
 Atque in arena deposuerunt, oppressum somno:
 Extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 Dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem dein ad imum olivæ conferta posuerunt
 Extra viam; ne fortè aliquis viatorum hominum,
 Antequam Ulysses expergilceretur, aggressus violaret.
 Ipsi verò contra domum redibant: neque Neptunus
 Oblivisceretur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 Primum minatus erat: Jovis autem rogabat consilium:
 „ Jupiter pater, haud ampliùs ego inter immortales Deos
 „ Honoratus ero, quum me mortales minimè honorant
 „ Phæaces, qui sanè à mea oriundi sunt stirpe.
 „ Etenim nunc Ulysses putabam mala multa passum
 „ Domum venturum; reditum verò illi nunquam auferebam
 „ Omninò, quoniam tu primum promissisti, & annuisti.
 „ Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 „ Deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensà dona,
 „ Æsque, aurumque abundè, vestemque textilem,
 „ Multa, quot nunquam Trojà extulisset Ulysses,
 „ Si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ Papæ! Neptune latè-potens, quale dixisti?
 „ Nequaquam te despiciunt Dii; grave autem esset
 „ Antiquissimum & præstantissimum ignominia prosequi.
 „ Hominum autem si quis te viribus & robori *no* obsequens
 „ Non honorat; tibi sanè est & postea ultio semper.
 „ Fac, ut vis, & tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-quassator;
 „ Statim ego facerem, nubium-coactor, sicut dieis;
 „ Sed tuam semper iram observo, & fugito.
 „ Nunc verò Phæacum volo perpulchram navem
 „ Ex deductione reversam in nigro ponto
 „ Perdere; ut jam abstineant, desistantque à deductione
 „ Hominum; magnumque ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter;
 „ O bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,

„ Cùm

- 155 Ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσιδῶνται
 λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λήθον ἐγγυθὶ γαίης
 Νῆϊ βοῇ ἵκελον, (ἵνα θαυμάσσωσιν ἅπαντες
 Ἄνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόν' ἀκούσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 160 Βῆ ῥ' ἔμην ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγαασίν.
 Ἐνθ' ἔμην· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νῆς
 Ῥίμφα διωκομένη· τοῦ δὲ σχεδὸν ἤλθ' Ἐνοσίχθων,
 Ὃς μιν λαὸν ἔθηκε, καὶ ἐρίζωσεν ἐνερθε,
 * Χερσὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
- 165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπια πτερόεντ' ἀγούρευν
 Φαίηκες δολιχέρητμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
 Ὄδε δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδης· ἐνὶ πόντῳ,
 Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.
- 170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσσι· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγερήσατο καὶ μετείπειν·
 ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνες
 Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 Μῆνιν, οὐνεκα πομπῶι ἀπημονες εἰμὲν ἀπάντων.
- 175 Φῆ ποτε Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
 Ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 Ραιστέμεναι, μέγα δ' ἡμιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
- 180 Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
 Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ Ποσειδάωνι δι' ταύρους
 Δώδεκα κεκρίμενους ἱερεύσομεν, αἰεὶ ἔλεσθ·
 Μῆδ' ἡμῖν περίμηκες ὅρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδδείςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
- 185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχάντο Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Δήμου Φαίηκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐσαότες περὶ βωμόν· ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 Εὐδῶν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδέ μιν ἔγνω,
 Ἦδ' ὅν ὀϊον ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἦέρα χεύεν,
- 190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυνη Διὸς· ὄφρα μιν αὐτὸν
 Ἀγνώστον τεύξειν, ἕκαστά τε μυθήσαιο·
 Μὴ μιν πρὶν ἄλοχος γυνή, ἄσσοί τε, φίλοι τε,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 Τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλαειδέα φαίνεσκετο πάντα ἀνακτι,
- 195 Ἀτραπίτοί τε διηνεκές, λιμένες τε πάνορμοι,
 Πέτραι τ' ἡλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
 Στῇ δ' ἄρ' ἀναίξας, καὶ ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαίαν·
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπληγέτο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσθ' ὀλοφυνόμενος δ' ἔπος νῦν·
- 200 ὦ μοι ἐγὼ, τίων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 Ἦ ῥ' οὔγ' ὕβρις καὶ τε καὶ ἄγριοι, οὐδέ δίκαιοι,
 Ἦε φιλοξέينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
 Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ Φέρω ταδε; πῇ δὲ καὶ αὐτός
 Πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαίηκισσιν
- 205 Αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμένειν βασιλῆων
 Ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἐπιμπτε νίσσθαι.

„ Cùm jam omnis incitatum intueatur
 „ Populus ab urbe, *tum eam* facere lapidem prope terram
 „ Navi veloci similem, (ut admirentur omnes
 „ Homines;) magnumque ipsis montem urbi obducere.
 At postquam hoc audivisset Neptunus terræ-quassator,
 Perrexit ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt;
 Illic manebat: at valde propè venit pontum-transiens navis
 Celeriter impulsa: hanc autem propè venit Neptunus,
 Qui ipsam lapidem reddidit, & radicari-fecit infernè,
 Manu prona percussam: ipse autem discessit.
 Ast inter se verba alata loquebantur
 Phæaces longis-remis-utentes re-nautica-inclyti viri:
 Sic autem aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
 „ Domum-versus impulsam? & jam apparebat tota.
 Sic utique quis dicebat: hæc autem non intellexerunt, quomodo fa-
 Inter hos verò Alcinoüs concionatus est, & dixit; (Etæ essent.
 „ Papæ! certè omnino jam me antiqua vaticinia assequuntur
 „ Patris mei, qui dicebat Neptunum iratum esse
 „ Nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.
 „ Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram navem
 „ Ex deductione reversam in nigro ponto
 „ Perditurum, magnumque nobis montem urbi obducendum.
 „ Sic prædicabat senex; hæc utique nunc omnia perficiuntur.
 „ Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes:
 „ A-deductione quidem desistite mortalium, cùm aliquis venerit
 „ Nostram ad urbem: Neptuno autem tauros
 „ Duodecim electos sacrificabimus, si misereatur,
 „ Neque nobis ingentem montem urbi obducatur.
 Sic dixit: illi autem metuerunt, paraveruntque tauros.
 Sic quidem supplicabant Neptuno regi
 Populi Phæacum ductores & principes,
 Stantes circum altare: Experrectus autem est nobilis Ulysses,
 Cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
 Jam diu cùm-abfuisset; circum enim Dea nebulam fudit,
 Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
 Ignotum faceret, singulaque ediceret:
 Ne ipsum prius uxor cognosceret, civesque, amicieque,
 Quàm omnem proci injuriam luissent.
 Propterea mutata videbantur omnia regi,
 Vixque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
 Petræque altæ, & arbores virentes,
 Stetit autem cùm-exsurrexisset, & inspexit patriam terram;
 Flevitque postea, & sua percussit femora
 Manibus pronis; lugensque verbum dixit;
 „ Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram venio?
 „ Nunquid hi injuriosique & crudeles, neque justî?
 „ An hospitales, & ipsis mens est sancta?
 „ Quonam jam bona multa fero hæc? quonam autem & ipse
 „ Vagor? utinam mansissent apud Phæaces
 „ Illic; ego verò ad alium magnanimorum regum (revertendum.
 „ Pervenissem, qui me amicè excepisset, & dimisisset-instructum ad
 „ Nunc

- Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
 Καλλείψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
 Ω πέποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι
 210 Ἦσαν Φαίηκων ἡγήτορες, ἦδ' ἐμδοντες,
 Οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον· ἥτι μ' ἔφαττο
 "Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον· οὐδ' ἐτέλεσαν.
 Ζεὺς σφίας τίσαστο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους ἰφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅς τις ἀμάρτη.
 215 Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἰδωμαι,
 Μή τί μοι εἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
 "Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλείας, ἦδ' ἐλθέστας,
 Ἥριόμει, καὶ χρυσὸν, ὕφαντά τε εἵματα καλά·
 Τῶν μὲν ἄρ' οὐτι πόθει· ὃ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
 220 Ἐρπύζων παρὰ θύνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλ' ὀλοφυρέμενος· σφραδύθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέφ', ἐπιβῶτορι μῆλων,
 Παναπάλλω, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἑασιν,
 Διπτύχον αἰψ' ὠμοῖσιν ἔχουσ'· εὐεργέα λωπήν.
 225 Ποσὶ δ' ὑπάλ' λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχει, χειρὶ δ' ἄκοντα.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
 Καί μιν Φωνήσας, ἔπεια πτερόεντα προσηΰδα·
 "ὦ Φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κυχάνω τῶδ' ἐνὶ χοῦρῳ,
 Χαῖρέ τε, καὶ μή μοι τι κακῶ νόφ' ἀντιβολήσῃς·
 230 Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γάρ ἔγωγ'·
 Εὐχομαι, ὥς τε θεῶ, καὶ σευ Φίλα γούναθ' ἱκάνω.
 Καὶ μοι ταῦτ' ἀγορεύσον ἐτήτυμον, ἔφρ' εὐ εἰδῶ,
 Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
 "Ἡ ποῦ τις νήσων εὐδείελος, ἥ τις ἀκτὴ
 235 Κεῖθ' ἀλλ' κεκλημένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νῆπιος εἰς, ὧ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰληλούθας,
 Εἰ δὴ γῆδε τε γαῖαν ἀνείρεαι· οὐδέ τι λῆην
 Οὐτὰρ νώνυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
 240 Ἥμιν ἔσοι ναῖουσι πρὸς ἡῶ τ', ἡέλιόν τε,
 Ἥδ' ὅσσοι μετόπισθε πατὶ Ζεῦσιν ἡρόεντα.
 "Ἦτορ μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππῆλατός ἐστιν,
 Οὐδὲ λῆην λυπρὴν, αἵταρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 Ἐν μὲν γάρ οἱ σῆτος ἀβέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
 245 Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθάλυτ' αὖ τε ἔρση·
 Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
 Παντοίη, ἐν δ' αἶρδοι ἐπηρετανοὶ παρέασιν.
 Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἴκοι,
 Τὴν περ τηλοῦ Φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἴης.
 250 "Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἢ γαίῃ πατρίῳ, ὥς αἰ εἶπε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρη Διὸς Αἰγιδόχοιο.
 Καί μιν Φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΰδα·
 Οὐδ' ὄγ' ἀληθεία εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάξτεο μῦθον,
 255 Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
 Πυνθανόμεν' Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλούθα καὶ αὐτὸς
 Χρήμασι· σὺν τοῖσδεσσιν· ληπὼν δ' ἔτι πικρὰ τσαυτὰ

„ Nunc autem neque sanè usquam ponere scio, neque quidem illie
 „ Relinquam, ne fortè mihi præda aliis fiant.
 „ Papæ! non ergo omninò sapientes, neque iusti
 „ Erant Phæacum ductores & principes,
 „ Qui me in aliam terram abduxerunt: certè me dicebant
 „ Ducturos se in Ithacam amœnam; neque perfecerunt.
 „ Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui & alios
 „ Homines inspicit, & punit, quicunque peccet.
 „ Verùm agè jam bona numerabo, & videbo,
 „ Nequid mihi discesserint cava in navi auferentes.
 Sic locutus, tripodas perpulchros & lebetes,
 Numerabat, & aurum, textaque vestimenta pulchra:
 Horum quidem nihil desiderabat: lugebat autem patriam terram,
 Reptans juxta littus sonori maris,
 Multùm lamentans: prope autem eum venit Minerva,
 Viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
 Delicato; quales utique regum filii sunt;
 Duplicem circa humerum habens pulchrè-factam vestem:
 Pedibus verò sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspicatus, & obvius venit,
 Et ipsam compellans verba alata dixit;
 „ O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
 „ Salve, & neutiquam mihi malo animo occurreris:
 „ Sed serva quidem hæc, serva etiam me; tibi enim ego
 „ Supplico, tanquam Deo, & ad tua chara genua accedo.
 „ Et mihi hæc dic verè, ut benè sciam,
 „ Quænam terra? quis populus? quinam viri insunt?
 „ Num qua insularum amœna? an aliquod littus
 „ Jacet ad mare vergens glebosæ continentis?
 Hunc autem contrà allocuta est dea cæcis oculis Minerva;
 „ Stultus es, ô hospes, aut è-longinquo venisti;
 „ Si reverà de hac terra interroges: neque sanè valdè
 „ Adèd ignobilis est; nòrunt autem eam admodum multi,
 „ Tum quotquot habitant ad Auroramque, Solemque,
 „ Tum quotquot ponè ad caliginem obscuram.
 „ Profecò quidem aspera & non equitabilis est;
 „ Neque valdè sterillis, at neque lata est.
 „ In ea etenim triticum copiosum, in ea autem & vinum
 „ Est; semper verò pluvia habet illam, fœcundusque ros:
 „ Capris autem pascendis apta, & bobus; est quidem sylva
 „ Omnigena: ibi quoque aquationes perennes adsunt.
 „ Itaque, hospes, Ithacæ sanè & in Trojam nomen pervenerit,
 „ Quam quidem procul dicunt Achaïca esse à terra.
 Sic dixit: lætatus est autem patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens suâ terrâ patriâ, sicut ei dixerat
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi:
 Et ipsam compellans verba alata dixit:
 Neque is vera dixit, ex-obliquo verò instituebat sermonem.
 Semper in pectore mentem perastutam agitans;
 „ Audiebam de-Ithaca quidem & in Creta lata,
 „ Longè trans pontum; nunc autem veni & ipse
 „ Bonis eum hîc, relictis verò adhuc apud alios tantis

- Φεύγω, ἐπεὶ Οἶλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
 260 Ὀρθίλεχον πόδας ὤκυν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 Ἀνέρας ἀλφειῶς ἵκα ταχέεσσι ποδέσσιν
 Οὐνεκά με σφρέσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης
 Τρωάδας, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρω.
 265 Οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὦ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 Δήμῳ ἐν Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἑταίρων
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἑταίρῳ
 Νῦξ δὲ μάλα θνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδὲ τις ἡμέας
 270 Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἔθυμόν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε κατέκτανον ὅξ' ἑ χαλκῷ,
 Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοῖνικας αἰγανούς
 Ἐλυσάμην, καὶ σφιν μενεεικέα ληίδα δάκα
 Τοὺς μ' ἐπέλευσα Πύλονδε κατασῆσαι καὶ ἰφίσσαι,
 275 ἥ εἰς Ἥλιδα διᾶν, ἔθι κρατεύουσιν Ἐπειοί.
 Ἄλλ' ἥτοι σφείας κείθεν ἀπώσατο ἰς ἀνέμοιο,
 Πόλλ' ἀεκαζόμενους οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσαι.
 Κείθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδὲ τις ἡμῖν
 280 Δόρπου μνήσις ἦν, μάλα περ χατέυσιν ἐλίσθαι.
 Ἄλλ' αὐτως ἀποβάντες ἐκίμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνδ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κακμηῶτα·
 Οἱ δὲ χρήματ' ἑμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες,
 Κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμαθοῖσιν ἐκίμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐ καινιμένην ἀναβάντες
 Ὄχιοντ' αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς Φαίτο· μείδισεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Χειρὶ τὲ μιν κατέρειξ' ἑμέας δ' ἥϊκτο γυναικί
 Καλῇ τε, Μυγάλη τε, καὶ ἑγλαῖα ἔργ' εἰδυῖα·
 290 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεια πτερνεύα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὃς σε παρέλθοι
 Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσει.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἑμελλες,
 Οὐδ' ἐν σῇ περ ἑὼν γαίῃ, λήξῃν ἀπατάων,
 295 Μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πέδοθεν φίλοι εἰσὶν·
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἅμω
 Κέρδει· ἐπὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὅχ' ἄριστος ἀπάντων
 Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πασι θεοῖσι
 Μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺ γ' ἔγνως
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κοῦρην Διός, ἥτε τοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσασμαι, ἠδὲ Φυλάσσω;
 Καὶ δὲ σε Φαίηκεσσι Οἶλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἐκὼμην, ἵνα τει σὺν μῆτιν ὑφῆναι
 Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες αἰγανοὶ
 305 Ὀπασαν, αἰαδ' ἰόντι, ἡμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
 Εἴσω θ', ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι
 Κηδὲ ἀνασχίσθαι· σὺ δὲ τετλαμέναι καὶ ἀνάγκῃ,
 Μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
 Πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἥλθες ἀλωμένος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίης ὑπεδύμνης ἀνδρῶν.

„ Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
 „ Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
 „ Viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus:
 „ Quoniam me privare præda volebat omni
 „ Trojana; cujus gratiâ ego passus eram dolores animo,
 „ Virorumque bella, tristesque undas transiens:
 „ Quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 „ Populo in Trojanorum; sed aliis imperabam sociis:
 „ Hunc quidem ego revertentem percussi ærâ hastâ
 „ Ex-agro, prope viam insidiatus cum socio:
 „ Nox autem valdè obscura occupavit cælum, neque quisquam
 „ Hominum animadvertit: latui autem illum animâ spoliare.
 „ At postquam hunc interfecissem acuto ære,
 „ Statim ego ad navem profectus Phœnices illustres
 „ Oravi, & ipsis animo-gratam prædam dedi:
 „ Hos me iussi in Pylum deferre & collocare.
 „ Vel in Elidâ divinam, ubi dominantur Epæi.
 „ Sed sanè ipsos illinc depulit vis venti
 „ Admodum invitos; neque volebant fallere.
 „ Illinc autem vagati venimus huc nocte;
 „ Ægrè autem in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla nobis
 „ Cœnæ mentio erat, valdè licèt indigentibus sumere;
 „ Sed tumultuariè egressi jacebamus ex navi omnes.
 „ Hic me quidem dulcis somnus invasit defessum:
 „ Illi autem bona mea cava ex navi sublata
 „ Deposuerunt, ubi utique ipse in arenis jacebam.
 „ Ipsi verò in Sidoniam benè-habitatam navi-consensâ
 „ Ibant; at ego relictus sum dolens corde.
 „ Sic dixit: risit autem dea cælia-oculis Minerva,
 „ Manuque ipsum demulsit; corpore verò assimilata est mulier.
 „ Pulchræque, magnæque, & illustria opera scienti;
 „ Et ipsum compellans verba alata dixit;
 „ Astutus esset, & fallax, qui te superaret
 „ In omnibus dolis, etiam si Deus occurreret.
 „ Infauste, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 „ Ne in tua quidem cùm-esses terra, destitutus fallaciis,
 „ Verbisque fallacibus, quæ tibi ab-ortu chara sunt?
 „ Sed agè, ne amplius hæc dicamus, scientes ambo
 „ Dolos; quia tu quidem es hominum longè optimus omnium
 „ Consilio & verbis; ego autem inter omnes Deos
 „ Consilioque celebror & dolis: neque tu scilicet novisti
 „ Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 „ In omnibus laboribus esto, & te servo?
 „ Atque te Phœacibus gratum omnibus reddidi.
 „ Nunc verò rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 „ Bonaque abscondam, quæcunque tibi Phœaces illustres
 „ Dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque:
 „ Dicamque, quod tibi fatale-est ædibus in fabrefactis
 „ Dolores perferre: tu autem tolera etiam necessitate;
 „ Neque cuiquam eloquere, neque virorum, neque mulierum,
 „ Omnium, quodd veneris errans: sed tacitè
 „ Patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀργαλέον σε, θεῶν γυνῶναι βροτῶν ἀντίασαντι,
 Καὶ μάλ' ἐπισταμένω σε γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
 Τοῦτο δ' ἔγνων εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἤπιη ἦσθα,
 315 Ἔως ἐνὶ Τροίῃ παλεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκίδασεν Ἀχαιοὺς,
 Οὐδ' σέ γ' ἔπειτα ἶδον, κοῦρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 Νηὸς ἡμῶς ἐπιβᾶσαν, ἅπως τί μοι ἄλλος ἀλαλάοις;
 320 Ἀλλ' αἰεὶ Φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαυγμένον ἦτορ
 Ἠλώλην, εἰως μὲ θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 Πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμα
 Θάρσυνάς τ' ἐπέεσσιν καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γυναιξομαι, (οὐ γὰρ οἶω
 325 Ἥκειν εἰς Ἰθάκην κρυψέλοιν, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 Γαῖαν ἀναστρέφομαι, σὲ δὲ κερταμέουσαν ἴδω
 Ταῦτ' ἀγορεύεμεναι, ὡς ἱμάς Φρένας ἠπεροπέυης.)
 Εἰπέ μοι, εἰ ἑτέρῳ γε Αἴλῃ, ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 Αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι κῆμα.
 Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἶόντα,
 Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἐσσι, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γὰρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἰδὼν
 Ἰεὺ ἐνὶ μεγάροισι ἰδὼν παῖδας τ' ἀλοχόν τε.
 335 Σοὶ δ' οὐπω Φίλον ἐξῆδαίμεναι, οὐδὲ πύθσθαι,
 Πρὶν γέ τι σῆς ἀλέγχει περήσειαι, ἥτε τοι αὐτῆς.
 Ἥσαι ἐνὶ μεγάροισιν οἰζυραί, δὲ οἱ αἰεὶ
 Φθίνουσιν νυκτὲς τε καὶ ἡμέτεα δακρυχεοῦσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐπὸτ' ἀντίσειον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 Ἥδ' ἄλ' ἄλ' ὀσσησέαι αἰσθῆσαι ἀπὸ πάντας ἑταίρους·
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐβόλησα Πρηνεῖδανι μάχεσθαι
 Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χεῖλον ἔνθετο θυμῷ,
 Χωόμενος, ὅτι οἱ νῦν Φίλον ἐξαλίωσας.
 Ἀλλ' ἄγε, τοι δέξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεπείθῃς.
 345 Φόρβανος μὲν ὅδ' ἐστὶ δῆμῳ, ἀλίοιο γέροντος·
 Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λυμίνες τανύφυλλος ἐλαίη.
 Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡρσειδῆς,
 Ἴρον Νυμφαίων, αἱ Νηϊάδες καλέονται.
 Τούτο δέ τοι σπείος εὐρὴ κατήρεφες, ἔνθα σὺ παλαιὰς
 350 Ἐρδεσκεις Νύμφησι τελέησσας ἑκατόμβας·
 Τοῦτο δὲ Νηριτὸν ἐσὶν ὄρος, καταεῖμενον ὕλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἥρα· εἰσατο δὲ χθών·
 Γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Χαίρων ἠ γαίῃ κῦσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραι·
 355 Αὐτίκα δὲ Νυμφῆς ἤρσατο χεῖρας ἀνασχών·
 Νυμφαὶ Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὐπὸτ' ἔγωγε
 Ὀψαθ' ὕμῃ ἑοάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγαθῆσι
 Χαίρει· αἰτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τοπάρους περ,
 Αἶκεν ἔξ προφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίῃ
 360 Αὐτόν τε ζῶειν, καὶ μοι Φίλον υἱὸν αἰεῖν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Θάρσει, μὴ σε ταῦτα μετὰ Φρεσὶ σῆσι μέλονται.

Hanc autem respondens allooutus est prudens Ulysses;
 „ Difficile est te, Dea, cognoscere mortali congresso,
 „ Etiam admodum scienti: te enim ipsam cuilibet assimilas.
 „ Hoc autem ego benè novi, quodd mihi antea benigna eras,
 „ Dum in Troja pugnabamus filii Achivorum:
 „ At postquam Priami urbem diripimus altam,
 „ Ivimusque in navibus, Deusque dissipavit Achivos;
 „ Haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 „ Navem meam ingressam, ut mihi dolorem arceres:
 „ Sed semper mente propria habens distractum cor
 „ Vagabar, donec me Dii malo solverunt:
 „ Prius scilicet quam Phæacum virorum in ubere populo
 „ Animastique verbis, & in urbem duxisti ipsa.
 „ Nunc autem te per patrem supplex-oro; (non enim puto
 „ Venisse me in Ithacam amœnam, sed aliquam aliam
 „ Per terram verfor; te autem illudentem puto
 „ Hæc dicere, ut meam mentem decipias:)
 „ Dic mihi, an verè dilectam in patriam venerim?
 Huic verò respondit deinde dea cælia-oculis Minerva;
 „ Semper tibi tale in pectore cogitatum:
 „ Propterea te etiam non possum deserere infelicem existentem,
 „ Quoniam facundus es, & ingeniosus, & prudens.
 „ Libenter enim alius vir errans reversus,
 „ Cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque;
 „ Tibi verò nondum gratum est scire, neque exquirere,
 „ Priusquam tuæ uxoris periculi quid feceris, quæ tibi incassum
 „ Sedet in ædibus; luctuosæ verò ei semper
 „ Pereunt noctes & dies lachrymas-fundenti.
 „ At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 „ Sciebam, quodd rediturus esses, amissis omnibus sociis:
 „ Sed sanè nolui Neptuno obfistere
 „ Patruo, qui iram adversus-te induxit in-animum,
 „ Iratus, quodd ei filium dilectum excæcasti.
 „ Verùm agè, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 „ Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;
 „ Hæc autem in vertice portus patula oliva:
 „ Prope verò ipsam antrum amabile, obscurum,
 „ Sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:
 „ Hæc autem spelunca lata, convexa, ubi tu multas
 „ Sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
 „ Hic autem Neritus est mons, vestitus sylvâ.
 Sic fata Dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
 Latatusque est deinde patiens nobilis Ulysses,
 Gaudens suâ terrâ; osculatus est autem almam tellurem;
 Statimque Nymphis supplicavit manibus sublatis;
 „ Nymphæ Naiades, filia Jovis, nunquam ego
 „ Visurum me vos putabam: nuno verò votis blandis
 „ Salvete: at & dona dabimus, sicuti antea scilicet,
 „ Si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 „ Ipsumque me vivere, & mihi charum filium auctet.
 Hunc autem rursus allocuta est Dea cælia-oculis Minerva;
 „ Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

- 'Αλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θιςπεσίοιο
 Θίσομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ ταῖς τοι σῶα μίμνη.
 365 Αὐτὰρ δὲ Φρῆζώμεθ', ὅπως ἔχ' ἄριστα γένηται.
 ὧς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπῖος ἡεροειδὲς,
 Μαιώμενη κυθμῶνας ἀνά σπῖος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἄσπον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ αἰτερεὰ χαλκῶν,
 Εἴματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῆσι
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυϊ Διὸς Ἀγνίσχοιο.
 Τῷ δὲ καθιζήμεν' ἱερῆς παρὰ πυθμὲν ἑλπίης,
 Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλβιον.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἔρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Φροῦν, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφόβης.
 Οἱ δὲ τοι τρίτες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,
 Μινώμενοι ἀντιθῆναι ἄλοχον, καὶ ἔδνα δίδοντας·
 Ἥ δὲ σὺν αἰεὶ νόσον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπέρχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
 Ἀρχέλαος προΐτσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαιος
 Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐν μεγάροισιν ἔμελλον,
 385 Εἰ μὴ μοι σὺ ἔκασα, θεά, κατὰ μοῖραν ἔπεισε.
 Ἀλλ' ἄγε, μήτιν ὕμνων, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς;
 Παρ δέ μοι αὐτὴ γῆθι, μένος πολυδαρτῆς ἐνέειπα,
 Οἶον, ὅτε Τροίης λῦομεν λιπαρὰ κρηδεμένα.
 Αἶκε μοι ὡς μεμαυῖα παραταίης, Γλαυκῶπι,
 390 Καὶ κε τριηκοσίοισιν ἔγῳν ἀνδρεςσι μαχοίμην,
 Σὺν σοὶ, πότνια θεά, ὅτε μοι πρόφρασθ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 Ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' οἶω
 395 Αἵματι τ' ἐγκυφαίῳ τε παλαξίμην ἄσπετον οὐδας·
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε, τ' ἄγνωσον τεύχεω πάντισσι βροτοῖσι·
 Κάρφω μὲν χροῶ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κυθαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 400 Ἔσσω, ὃ κεν συγῆρσιν ἰδῶν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 Κρυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ· ἰόντε,
 ὧς ἂν αἰεκέλιος πᾶσι μνηστῆρσι Φανείης,
 Σὴ τ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπε.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτις αὖθις ἐισαφικέσθαι,
 405 Ὅς τοι υἱὸν ἐπίουρος· ὁμῶς δὲ τοι ἦπια οἶδε,
 Παιδὰ περ σὸν Φίλει, καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειον.
 Λήεις τὸν γε εὖεσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 Παρ Κέρκεος πέτρῃ, ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 Ἐσθυσσάων βάσανον μενοεικέα, καὶ μέλαινα ὕδωρ
 410 Πίνεσθαι, τὰ δ' εὖεσι τρίφει τιθαλῶϊον αἰοιοφῆν.
 Ἐνθα μένιν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερίσθαι,
 Ὅφρ' ἂν ἔγῳν ἰδῶ Σπάρτην ἐς καλλυγύναμα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεινὸν Φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνῃ παρ Μενέλαον

„ Sed agè, bona quidem in recessu antri divini
 „ Ponamus statim nunc, ubi utique hæc tibi salva maneant:
 „ Ipsi autem consulemus, quo-pacto quàm optimè fiat.
 Sic locuta Dea ingrediebatur specum obscurum,
 Explorans latibula per specum: at Ulysses
 Propius omnia portabat, aurum & indomitum æs,
 Vestimenta que benè elaborata, quæ ei Phæaces dederant:
 Et hæc quidem benè deposuit; lapidem verò imposuit foribus
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi.
 Hi autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,
 Moliebantur procis insolentibus exitium.
 Inter hos verò sermonem exordiebatur Dea cæssa-oculis Minerva;
 „ Generose Lærtiade, prudens Ulysses,
 „ Considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 „ Qui jam tibi per-triennium in domo dominantur,
 „ Ambientes eximiam uxorem, & sponsalia dantes:
 „ Illa autem, tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 „ Omnibus quidem spem-dat, & pollicetur viro unicuique,
 „ Nuncios mittens; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papa! profecto omninò jam Agamemnonis Atridæ
 „ Periturus malo fato in ædibus eram,
 „ Nisi mihi tu singula, Dea, accuratè dixisses.
 „ Verùm agè, consilium texe, quo pacto ulciscar ipsos;
 „ Et mihi ipsa asta, animum valdè-audacem immittens,
 „ Qualem, quando Trojæ solvebamus splendida mœnia:
 „ Si mihi sic studiosa astares, Minerva,
 „ Etiam adversus trecentos ego viros pugnarem,
 „ Tecum, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuvares.
 Huic autem respondit deinde Dea cæssa-oculis Minerva;
 „ Et omninò tibi ego adero, neque me latebis,
 „ Quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem puto
 „ Sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum,
 „ Virorum procorum, qui tibi victum absument.
 „ Sed agè, te incognitum faciam omnibus mortalibus,
 „ Arefaciam quidem cutem pulchram in flexilibus membris;
 „ Flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
 „ Induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
 „ Deformabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes;
 „ Ut turpis omnibus procis appareas,
 „ Tuxque uxori, & filio, quem in ædibus reliquisti.
 „ Ipse verò primùm subulcum adi,
 „ Qui tibi suum oustos; simulque tibi benè vult,
 „ Filiumque tuum diligit, & prudentem Penelopen.
 „ Invenies hunc utique suibus assidentem; hæc verò pascuntur
 „ Apud Coracis petram, & ad fontem Anæthusam,
 „ Comedentes glandem suavem, & nigram aquam
 „ Bibentes, quæ scilicet suibus alunt florentem pinguedinem.
 „ Illic mane, & omnia assidens interroga,
 „ Dum ego ivero ad Spartam pulchris-mulieribus-abundantem,
 „ Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysses;
 „ Qui in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum

- 415 Ὀχιτο, πεισόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἶπεν ἔτ' εἰης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
 Τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴπεις, ἐνὶ Φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
 Ἥ ἴα που καὶ κείνος εἰλωμένος ἀλγυα πάσχη
 Πόντον ἐκ' ἀτρύγετον; βίοντι δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι.
 420 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Μὴ δὴ τοι κείνός γε λήν ἐνθυμῖος ἔσω
 Αὐτὴ μιν πόμπειον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
 Κεῖσ' ἔλθων' αἰτάρ οὔτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἔκπλες
 Ἥσαι ἐν Ἀτρεΐδαιο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.
 425 Ἥ μὲν μιν λοχῶσιν νέρει σὺν νηϊ μελαίνῃ,
 Ἴεμενοι κτείνειν πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκίσθαι·
 Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἱ τοι βίοντι κατέδουσιν.
 Ὡς ἄρα μιν Φαμῖνι βράβδω ἐπιμάρσατ' Ἀθήνη·
 430 Κάρφε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
 Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Πάντεσσιν μελέεσσιν παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
 Κνύσσειν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ὄντε·
 Ἀμφὶ δέ μιν βάνος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἧδ' ἡλιτῶνα,
 435 Ῥαγαλέα, ῥυπῶντα, κακῷ μεμορυνμένα κακῷ·
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσε' ἱλιάφθοιο
 Ψυλόν· δάκε δέ οἱ σκηπτρον καὶ αἰκία πῆρην,
 Πικνὰ ῥαγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα·
 440 Εἰς Λακεδαιμόνα διῶν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσσεύς.

Ο Δ Τ Σ Σ Β Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ζ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἰππόθεσις.

Ὀδυσσεύς παρουσία πρὸς Εὐμαίον, καὶ λόγοι γίνονται, ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν, καὶ πράξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

Ἐὶ δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὐμαῖος ἀγρῷ ὑφορβός.

- Ἀ Τὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
 Χάρον αὖ ὑλῆντα δι' αἰρίας· ἡ οἱ Ἀθήνη
 Πέφραδε διὸν ὑφορβόν, ὃ οἱ βιότοιο μάλιστ'
 Κηδετο οἰκῆων, οὗς κτήσατο διὸς Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἵθα οἱ αὐλῇ
 Τύβη δέδμητο, περισκίπτω ἐνὶ χώρῳ,
 Καλὴ τε, μεγάλη τε, περίδρομος· ἦν ῥα συμβῶντος
 Αὐτὸς δείμαθ' ὕσσειν, ἀπειχομένοιο ἀνακτος,
 Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος,
 10 Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἱβρίγκωσιν ἀχέρδω
 Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἵθα καὶ ἵθα,
 Πικνοῦς καὶ θαμίας, τὸ μέλαιν δρυὸς ἀμφικέσσης·
 Ἐντοσθεν δ' αὐλῆς σφιδεὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ
 Πλησίαν ἀλλήλων, εὐνὰς εὐσὶν· ἐν δὲ ἐκάσῳ
 15 Πεντήκοντα εὐνὰς χαμαιυνάδες ἐρχατόωντο
 Θήλειαι τεκάδες· τοὶ δ' ἄρ' ἐνὶ ἐκτὸς ἵαον.

Πολλὸν

„ Abiit, sciscitaturus de tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus est prudens Ulysses ;
 „ Et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?
 „ An ut alicubi & errans dolores patiat^{ur}
 „ Pantum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea cælia-oculos Minerva ;
 „ Ne jam tibi ille valdè curæ-sit :
 „ Ipsa eum mittebam, ut famam bonam adipisceretur,
 „ Illuc profectus : quin etiam nullam habet molestiam ; sed quietus
 „ Sedet in Atridæ ædibus ; copiosa autem ei adsunt.
 „ Profecto quidem ei insidiantur juvenes cum nave nigra,
 „ Cupientes interficere, antequam in patriam terram venerit :
 „ Sed ea scilicet non futura puto ; priùs etiam aliquem terra deti-
 „ Virorum procorum, qui tibi victum devorant. (nebit
 Sic utique ipsum locuta virgâ tetigit Minerva :
 Arefecit quidem ei cutem pulchram in flexilibus membris ;
 Flavosque ex capite delevit crines ; circum verò pellem
 Omnibus membris antiqui posuit senis :
 Deformavit porro ei oculos, antea perpulchros existentes :
 Circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, & tunicam,
 Laceras, squalientes, malo fœdatas fumo :
 Circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi.
 Depilem ; deditque ei baculum & turpem peram,
 Crebris-locis laceram : inerat verò tortum lorum.
 Illi utique ita consilio-habito discesserunt : hæc quidem deinde
 In Lacedæmonem divinam ivit ad filium Ulyssis.

O D Y S S E Æ HOMERI XIV.
 LIBRI

Argumentum.

Ulyssis adventus ad Eumæum, & sermones sunt dissimulantis
 seipsum, & facta quædam exponentis.

2. Ulysses excepit hospitio Eumæus in agro subulcus.

AT hic ex portu ingressus est asperam viam,
 Locum per sylvofum, per juga ; quâ ei Minerva
 Designaverat eximium subulcum, qui & victum maxime
 Curabat famulorum, quos comparaverat nobilis Ulysses.
 Eum autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 Alta ædificata erat, undique-conspicuo in loco,
 Pulchraque, magnaue, vacuis-spatis-circundata ; quam scilicet fu-
 Ipse ædificaverat suis, absente rege, (bulcus
 Sine domina, & Læerte sene,
 Advectitiis lapidibus, & cinxerat sepe-spinosa ;
 Palosque extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 Denfos & crebros, nigra roboris parte circum-fissa :
 Intra verò caulam suilia duodecim fecerat
 Prope invicem, cubilia suis ; in singulis autem
 Quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur
 Fœminæ genitrices ; mares autem foris dormiebant,

- Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεισκον ἔδοντες
 Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προῖαλλε συβώτης
 Αἰεὶ ζαυρεθέων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
- 20 Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Παρ δὲ κύνες, θήρεσσιν εἰκότες, αἶν ἱαυον
 Τέσσαρες, οὓς ἔτρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
 Τάμνων δέρμα βόειον, εὐχρᾶς· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
- 25 Ὀϊστοὶ ἄλλυδις ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέτατον ἀποπροέηκε πόλινδε,
 Σὺν ἀγέμειν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
 Ὅφρ' ἱερύσαντες, κρείων κορυσσάτα θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἶδον κύνες ὑλακόμεναι·
- 30 Οἱ μετὰ, κεκλήγοντες ἐπιδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἔξετο κερδασυνη σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπτε χειρὸς.
 Ἐνθα κεν ᾧ παρὰ σταμνῷ αἰεκέλιον παθεῖν ἄλγος,
 Ἀλλὰ συβώτης ὥκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών
 Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον· σκυτὸς δὲ οἱ ἔκπτε χειρὸς·
- 35 Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεύει κύνας ἄλλυδις ἄλλη
 Πικνῆσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα·
 Ὡ γέρον, ἢ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
 Ἐξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δὲ μοι ἄλλαι θεαὶ δόσαν ἄλγος τε, ζῆναχῶς τε·
- 40 Ἀντίθεον γάρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχνύων
 Ἡμῶι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
 Ἐδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐλδόμενός που ἰδωδῆς
 Πράσσει· ἐπ' ἄλλοθρῶν ἀνδρῶν δημόν τε, πόλιν τε.
 Εἶπουν ἔτι ζῶει, καὶ ὅρ' Ὀφείας ἠελίοιο.
- 45 Ἀλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 Σίτου καὶ οἰνοῖο κορυσσάμενος κατὰ θυμόν,
 Εἴπῃς, ὅππόθεν ἔσσι, καὶ ὅππόσα κηδὲ ἀνέτης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δίδς ὕφραβός·
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
- 50 Ἐξόρειεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός,
 Αὐτοῦ ἐνεύναον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 Ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνομάζει.
 Ζεὺς τοι δοίη, ζεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 Ὅττι μάλλιν' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
- 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησεν, Εὐμαίε συβῶτα·
 Ζεῖν, οὐ μοι θέμις ἔς, οὐδ' εἰ κακίων σθένος ἔλθοι,
 Ζεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 Ζεῖνοί τε, πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλῆγ' ἐφίλη τε
 Γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 Αἰεὶ δειδύστων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες·
 Οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόσον ἔδυσαν,
 Ὅς κεν ἐμ' ἐνδυκίως ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 Οἶά τε ᾧ οἰκῇ ἀναξ εὐθυμὸς ἔδωκεν,
 Οἶκόν τε, κλῆρὸν τε, πολυμνήσῃν τε γυναῖκα,
- 65 Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον αἰέτω·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον αἰέζεται, ᾧ ἐπὶ μίμῳ.
 Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 Ἀλλ' ὅλας ὡς ὄφειλ' Ἑλῆνης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι.

Multò pauciores; hos enim minuebant comedentes
 Eximii proci, quippe mittebat subulcus
 Semper faginatorum porcorum optimum omnium:
 Hi verò trecentique & sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper dormiebant
 Quatuor, quos nutriverat subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 Incidens pellem bubulam, benè-coloratam: cæteri autem jam
 Ibant aliò aliùs; cum congregatis suis
 Tres; quartum autem dimiserat ad urbem,
 Suum ut ageret procis superbis, ex-necessitate;
 Ut sacris factis, carnibus satiarent-se animo.
 Extemplo verò Ulyssē viderunt canes latratores:
 Hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 Sedit astutià; baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem,
 Sed subulcus ocyùs pedibus velocibus subsecutus
 Ruit per vestibulum; corium verò ei excidit manu:
 Quis quidem increpans pepulit aliò aliùm
 Crebris lapidibus; ipse verò affatus est dominum;
 „ O senex, certè propemodum te canes disperdiderunt
 „ Repentè; & mihi opprobrium offudisses.
 „ Quinetiam mihi alios Dii dederunt doloresque, gemitusque:
 „ Deo-parem enim ob-herum lugens & dolens
 „ Sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 „ Ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 „ Vagatur apud alienorum virorum populumque, urbemque;
 „ Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 „ Verùm sequere, ad casam eamus, senex, ut & ipse
 „ Cibo & vino saturatus in animo,
 „ Dicas, unde sis, & quot dolores toleraveris.
 Sic locutus ad casam prævit nobilis subulcus;
 Collocavitque illum introductum; virgulta autem substravit densa;
 Infravitque pellem villosa agrestis capræ,
 Ibidem cubile-ut-esset, magnum & densum: gaudebat autem Ulysses,
 Quòd ipsum sic exciperet; verbumque dixit, & compellavit;
 „ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii alii
 „ Quodcunque maximè velis, quia me lubens excepisti.
 Illum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Hospes, non mihi fas est, neque si pejor te venerit,
 „ Hospitem indignè-tractare; à Jove enim sunt omnes
 „ Hospitesque, pauperesque; munus verò exiguumque, charumque.
 „ Est nostrum: hic enim servorum mos est,
 „ Semper timentium, cùm dominantur heri
 „ Juvenes: certè enim illius quidem Dii reditum impediunt,
 „ Qui me studiose dilexisset, & possessionem dedisset,
 „ Qualia scilicet suo famulo Dominus benignus dederit,
 „ Domumque, & facultates, & multum-ambitam uxorem;
 „ Qui ei multum laboraverit, quique Deus laborem incremento ad-
 „ Ut & mihi hic labor incrementum-habet, in quo versor (juverit:
 „ Idèò me multum juvisset dominus, si hic senesceret;
 „ Sed periit: utinam Helenæ genus periisset

- Πρόχην, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔβη Ἀγαμέμνωνος εἴνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν, ζωστήρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.
 Βῆ δ' ἰμεν εἰς συφεύς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.
 Ἐνθεν ἑλὼν δὴ ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱερεύσει.
 75 Εὐσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα Φέραν παρέθηκε Ὀδυσῆϊ,
 Φέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφειτα λευκά παλυνε.
 Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιηδέα οἶνον.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν, ἐποτρύνων δὲ προσπύδα.
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξείνε, τὰ τε δμῶεσσι παρῆσι
 Χοῖρε· ἀτὰρ πιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 Οὐκ ὅπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.
 Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα Θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 Ἀλλὰ δίκην τίουσιν, καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 Ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφιν Ζεὺς ληΐδα δῶκε,
 Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 Καὶ μὲν τοῖς ὅπιδος κρατερὸν δῆος ἐν φρεσὶ πίπτει.
 Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασιν, Θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
 90 Κείνου λυγρὸν ὀλίσθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
 Μνάσθαι, οὐδὲ νήσθαι ἐπὶ σφίτερ'· ἀλλὰ ἔκκληοι
 Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔτι Φειδῶ.
 Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
 Οὐπόθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερῆον, οὐδὲ δὴ οἶω.
 95 Οἶνον δὲ Φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἔξαφύοντες.
 Ἡ γὰρ οἱ ζῶή γ' ἦν ἄσπετος· οὕτινι τόσῃ
 Ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' Ἠπειροῖο μελαίνης,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτε ξυνεείκοσι Φωτῶν
 Ἐς ἄφρονος τοσούτου· ἐγὼ δέ κε τοι καταλίξω.
 100 Δῶδάκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πάνα οἶων,
 Τόσσα συῶν συβόσεια, τόσ' αἰπόλεια πλατὲ αἰγῶν
 Βόσκειναι ξείνοί τε, καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
 Ἐνθα δὲ τ' αἰπόλεια πλατὲ αἰγῶν ἐνδεκα πάντα
 Ἐσχατιῇ βόσκειν· ἐπὶ δ' ἀνέρις ἐσθλοὶ ὄρονται.
 105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἑκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
 Ζατρεφίαν αἰγῶν, ὅς τις Φαίνεται ἄριστος.
 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάσδε φυλάισσω τε, βύομαι τε,
 Καὶ σφιν συῶν τὸν ἄριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
 Ὡς Φάβ'· ὁ δ' ἰνδυκέως κρέα τ' ἥσθιε, πῖνέ τε οἶνον.
 110 Ἀρκαλίας, αἰκῶν· κακὰ δὲ μνηστῆρι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δαίπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἰδωδῇ,
 Καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ᾧ περ ἔπινεν,
 Οἶνου ἐνίπλευσ'· ὁ δ' ἰδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσπύδα.
 115 ὦ φίλε, τίς γὰρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 Ὡδὲ μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγαρεύνεις;
 Φῆς δ' αὐτὸν Φθίσθαι Ἀγαμέμνωνος εἴνεκα τιμῆς.
 Εἰπέ μοι, αἴ κε τόθι γινώ τοιοῦτον ἰόντα.
 Ζεὺς γὰρ που τόγε οἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 120 Εἰ κέ μιν ἀγγείλαμι ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ὤλεθον.

„ Funditus; quoniam multorum virorum genua solvit;
 „ Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 „ In Ilium aptum-equis, ut Trojanos oppugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 Perrexitque ire ad suilia, ubi greges conclusi erant porcorum:
 Illinc sumptos duos attulit, & ambos macstavit;
 Ustulavitque, conciditque, & verubus infixit:
 Astata autem omnia, ferens apposuit Ulyssi.
 Calida ipsis in-verubus; farinamque albam insperpsit;
 In poculo autem miscebat dulce vinum:
 Ipse verò ex-adverso sedit; adhortansque allocutus est;
 „ Comede nunc, ô hospes, qui utique servis adsunt,
 „ Porculos; at pingues sanè sues proci comedunt,
 „ Non ultionem-divinam habentes in mentibus, neque misericor-
 „ Haud quidem improba opera Dii beati amant, (diam.
 „ Sed iustitiam honorant, & æqua opera hominum.
 „ Etiam hostes quidem & inimici, qui terram
 „ Alienam invaserint, & ipsis Jupiter prædam dederit,
 „ Impletisque navibus redierint domum unusquisque;
 „ Etiam his quidem ultionis ingens metus animis incidit:
 „ Hi verò etiam aliquid sciunt, Deique aliquam audierunt vocem,
 „ Illius tristem mortem; quandoquidem nolunt ritè
 „ Ambire, neque redire ad sua: sed tranquilli
 „ Bona absumunt immodicè, neque ampliùs est parsimonia.
 „ Quotquot enim noctesque & dies à Jove oriuntur,
 „ Nunquam unam macstant victimam, neque duas solas;
 „ Vinum verò consumunt immoderatè exhaustientes.
 „ Certè ei victus erat copiosus: nulli tantus
 „ Virorum heroum, neque continentis nigræ,
 „ Neque ipsius Ithacæ, neque simul-viginti virorum
 „ Sunt divitiæ tantæ; ego verò tibi recensebo:
 „ Duodecim in continente armenta sunt: tot greges ovium,
 „ Tot suum pascua, tot stabula lata caprarum,
 „ Pascunt hospitesque, & ipsius pastores viri.
 „ Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia
 „ In extremo-agri pascuntur; virique boni custodiunt.
 „ Quorum semper ipsis unusquisque in-dies pecudem fert,
 „ Saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
 „ At ego sues has custodioque, tueorque,
 „ Et ipsis suum optimum benè-selectum mitto.
 Sic dixit: ille autem intentè carnes comedebat; bibebatque vinum
 Avidè, tacitus; mala autem procis moliebatur.
 At postquam cenasset, & refecisset animum cibo,
 Etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo scilicet bibebat,
 Vino plenum: is verò accepit, gaudebatque animo,
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est;
 „ O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
 „ Ita valdè dives & fortis, ut prædicas?
 „ Dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
 „ Dic mihi, si fortè norim, talis cum-fuerit.
 „ Jupiter enim hoc scit, & immortales dii alii,
 „ Si de-eo viso nuntium-ferre-possum; per multa etenim loca erravi.

- Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα συμβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Ὡ γέρον, οὔτις ἐκείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 Ἀγγέλλων πείσει γυναῖκά τε καὶ Φίλον υἱόν.
 Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες αἰλῆται
 125 Ψεύδοντ', εὐδ' ἐθέλουσιν ἀλῆθῃα μυθήσασθαι.
 Ὅς δ' ἀν' αἰλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
 Ἐλθὼν ἐς δίσποιναν ἐμὴν, ἀπατήλια βάζει.
 Ἡ δ' εὐ δεξαμένη Φιλέει, καὶ ἕκασα μετακλᾷ·
 Καὶ οἱ οὔρουμένη βλαφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
 130 Ἡ θίμις ἐστὶ γυναῖκος, ἐπὴν πόσις ἄλλοδ' ὄληται.
 Αἰὲά με καὶ σὺ, γεραιή, ἔπος παρατεκτῆναι,
 Εἴτις τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα δόη.
 Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
 Ῥινὸν ἀπ' οσέοφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείπειν·
 135 Ἡ τὸν γ' ἐν πάντῳ Φάγον ἰχθύες, ὅσῃα δ' αὐτοῦ
 Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμαθῶ εἰλυμένα πολλῇ.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε Φίλοισι δὲ κῆδ' ὀπίσσω
 Πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάστιγα, τετευχάται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 Ἦτιον ὥδε ἀνακτα κηχίσομαι, ὅππῃς ἐπέλθω·
 140 Οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητὴρ αὐτὶς ἴκωμαι
 Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενέμην, καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδέ τι τῶν ἐτι τόσσον οἰδύρομαι, ἀχνυμένος περ,
 Ὅφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἰὼν ἐν πατρίδι γαίῃ.
 Ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχόμενοι.
 145 Τὸν μὲν ἔγνων, ὦ ξείνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομαΐζειν
 Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κῆδετο θυμῷ.
 Ἀλλὰ μιν ᾗθειον καλέω, καὶ νόσφιν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδέ τι φῆσθαι
 150 Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δὲ τοι κίεν ἄπιστος·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 Ὡς νῆται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσω,
 Αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
 Ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 155 Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος, ὁμῶς Αἰδάω πύλησι
 Γίνεται, ὃς πενήν εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 Ἴσην τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 160 Ἡ μὲν τοι ταῦδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω·
 Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσαμένοιο,
 Οἰκαδὲ νοστήσει, καὶ τίσεται, ὃς κεν ἐκείνου
 Ἐνθάδ' αἰτιμάξει ἄλοχον, καὶ Φαίδεμον υἱόν.
 165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συμβῶτα·
 ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἕκηλος,
 Πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνῶμεθα, μηδὲ με τούτων
 Μίμνησκ'· ἥ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
 170 Ἀρχνυμαι, ὅππῃς τις μνήσῃ κενόοιο ἀνακτος.
 Ἀλλ' ἤτοι ὄρμον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἐλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, καὶ Πηνελόπειά.

Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum;
 „ O senex, nullus illum vir vagatus ubi-venerit
 „ Nuncians persuaserit uxoriq̃ & dilecto filio.
 „ Sed aliter receptionis indigentes viri errone
 „ Mentiuntur, neque volunt vera loqui.
 „ Quicumque enim errans Ithacæ in populum venerit,
 „ Profectus ad dominam meam, fallacia loquitur:
 „ Hæc verò benignè exceptum diligit, & singula inquiri;
 „ Et ei lugenti palpebris lachrymæ decidunt;
 „ Qui mos est mulieris, cū maritus alibi perierit.
 „ Statim & tu, senex, fabulam fabricares,
 „ Si quis tibi lænamque, tunicamque, vestimenta daret.
 „ Illius autem jam oportet canes velocesque alites
 „ Cutem ab ossibus traxisse; anima verò destituit;
 „ Vel illum sanè in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
 „ Jacent in littore, arcnâ involuta multâ.
 „ Sic ille quidem illic periit; amicis verò dolores ponè (alium
 „ Omnibus, mihi autem maximè, effecti-sunt: non enim ampliùs
 „ Mitem aded dominum inveniam, quocunque profectus-fuero;
 „ Neque si ad patris & matris iterum ivero
 „ Domum, ubi primùm natus sum, & me educaverunt ipsi.
 „ Neque omninò ob-hos ampliùs tantum lugeo, dolens licèt,
 „ Oculis ut-videam, existens in patria terra;
 „ Sed me Ulyssis desiderium capit absentis.
 „ Hunc quidem ego, ô hospes, etiam non præsentem nominare
 „ Revereor; valde enim me diligebat & curabat in-animo:
 „ Sed ipsum fratrem-majorē voco, etiam longè absentem.
 „ Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ O amice, quandoquidem prorsus negas, neque omninò dicis
 „ Illum venturum esse, animus verò tibi semper incredulus:
 „ Verùm ego non temerè loquar, sed cum juramento,
 „ Quodd redibit Ulysses; munus-læti-nuntii verò mihi sit,
 „ Statim, postquam ille reversus suas ad ædes pervenerit;
 „ Indue mihi lænamque, tunicamque, vestimenta pulchra:
 „ Antè autem, etiam licèt valdè indigens, nequaquam acciperem.
 „ Inimicus enim mihi is æquè ac Orci portæ
 „ Est, qui egestati cedens fallacia loquitur.
 „ Sciat nunc Jupiter primùm deorum, hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni;
 „ Certè quidem hæc omnia perficientur, sicut dico:
 „ Hoc autem ipso anno veniet huc Ulysses;
 „ Hoc quidem exetunte mense, isto autem instante,
 „ Domum revertetur, & ulciscetur, quicumque illius
 „ Hic probro-afficit uxorem, & illustrem filium.
 „ Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ O senex, neque profectò ego munus-læti-nuntii hoc solvam,
 „ Neque Ulysses ampliùs domum veniet: sed quietus
 „ Bibe, & alia præter-hæc memoremus, neque mihi hæc
 „ In-mentem-revoca: certè enim animo in pectore meo
 „ Doleo, quando aliquis meminerit honorandi Domini.
 „ At sanè juramentum quidem omittamus: verùm Ulysses
 „ Veniat, ut ipsum ego volo, & Penelope,

- Λαέρτης θ' ὁ γέρον, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον οὐρόμαϊ, θν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 175 Τηλεμάχου τὸν ἐπεί θρέψαν θεοί, ἔρνεϊ ἴσον,
 Καί μιν ἔφην ἕσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω
 Πατρός ἰοῖο Φίλοιο, Φρένας καὶ εἶδος ἀγνόν.
 Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψει Φρένας ἔνδον εἰσας,
 Ἥ τις ἀνθρώπων ὁ δ' ἔβη, μετὰ πατέρες ἀκουήν.
 180 Ἐς Πύλον ἡγαθήν τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Οἰκάδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ Φύλον ὀληται
 Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι χεῖνον μὲν εἰσόμεν, ἦ κεν ἀλφῆν,
 Ἥ κε Φύγοι, καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
 185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γέραιε, τὰ σαυτοῦ κῆδε' ἐνίσπε,
 Καί μοι τοῦτ' ἀγορεύσον ἐγῆτυμον, ὅφρ' εὐ εἰδῶ,
 Τίς; πῶθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοί πόλις, ἠδὲ τοκῆς;
 Ὅπποιός δ' ἐπὶ νηὸς ἀΦίκει; πῶς δέ σε ναῦται
 Ἥγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχεταιῶντο;
 190 Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς.
 Τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμῖν ἔδωδ',
 Ἥδ' ἐμὲν γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν εἴουσι,
 195 Δαίνυσθαι τ' αἰέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπαντα
 Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κῆδεα θυμοῦ,
 Ὅσσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα,
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεῖσιαν,
 200 Ἀνέρος ἀΦνειοῖο παῖς πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 Τίεες ἐν μεγάροις ἡμῖν τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο,
 Γιήσιοι ἐξ ἀλόχου ἐμῆς δ' ὤνητῇ τέκε μήτηρ
 Παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 205 Ὅς ποτ' ἐν Κρητῆσσι, θεὸς ὥς, τίτετο δῆμῳ,
 Ὀλβῶ τε, πλουτῶ τε, καὶ νιάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 Εἰς Αἶδαο δόμους τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 Παιδὲς ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλῆρους ἐβάλοντο.
 210 Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα πᾶῦρα δόσαν, καὶ οἶκ' ἐνείμασι.
 Ἥγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
 Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
 Οὐδὲ φηγοπτόλεμος νῦν δ' ἦδη πάντα λείλοιπεν.
 Ἄλλ' ἐμῆς καλὰ μιν γέ σ' αἰῶμαί εισαρώντας
 215 Γινώσκειν ἢ γὰρ με δῦν ἔχει ἡλθα πολλή.
 Καὶ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη,
 Καὶ ἡξηνόρην ὅποτε κρίνομαι λόχονδε
 Ἄνδρας ἀρισηῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 Οὔποτε μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος εὐχέει ἔλκεον
 Ἀνδρῶν δυσμενέων, ὃ, τέ μοι εἴξει πόδεςσι.
 Τοῖός ε' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ Φίλον ἔσκει,
 Οὐδ' οἰκωφιλῆ, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.
 Ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρεται Φίλαι ἦσαν,

- „ Laërtesque senex, & Telemachus deo-par.
 „ Nunc rursus nati-causa in-perpetuum lugeo, quem genuit Ulys.
 „ Telemachi, quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 „ Et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
 „ Patre suo charo, mentē & specie admirabilem;
 „ Ejus utique aliquis immortalium læsit mentem intus æquam;
 „ Vel aliquis hominum; is autem ivit, ad patris auditionem,
 „ In Pylum divinam: ei verò proci superbi
 „ Domum venienti insidias-struunt, ut genus dispareat
 „ Sine-nomine ex Ithaca Arcefilii deo-paris.
 „ Sed sanè illum quidem finamus, sive opprimatur,
 „ Sive effugiat, & eum protegat manu Saturnius:
 „ Sed agè mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 „ Et mihi hoc dic verum, ut benè sciam,
 „ Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs, & parentes?
 „ Quanam autem in nave venisti? quomodo te nautæ
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 „ Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.
 „ Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Enimverò tibi ego hæc valdè accurate enarrabo.
 „ Effet quidem nunc nobis in longum-tempus & cibus,
 „ Et vinum dulce, casam intra manentibus,
 „ Epularique quietis, alii autem opus obirent;
 „ Facile postea & in annum integrum
 „ Neutiquam perficerem narrans meos dolores animi,
 „ Quotquot utique jam omnes deorum voluntate pertulit.
 „ Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata;
 „ Viri divitis filium: multi verò & alii
 „ Filii in ædibus & educati sunt, & nati,
 „ Legitimi ex uxore; me autem empta peperit mater
 „ Pellex; sed me æquè ac legitimos honorabat
 „ Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse*:
 „ Qui quondam in Cretenlibus, Deus veluti, honorabatur populo,
 „ Fortunisque, divitiisque, & filiis gloriosis.
 „ Sed sanè illum fata iverunt mortis ferentia
 „ In Orçi domos: facultates verò diviserunt
 „ Filii magnanimi, & fortes jecerunt:
 „ At mihi valdè pauca dederunt, & ædes tribuerunt.
 „ Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 „ Gratiâ meæ virtutis; quia non despicibilis eram,
 „ Neque fugax-in-bello: nunc autem jam omnia defecerunt:
 „ Sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 „ Cognoscere; profectò enim me calamitas tenet cumulatè multa.
 „ Sanè quidem omnino audaciam Marsque dederunt & Minervæ,
 „ Et vires-bellicas: cum legerem ad insidias
 „ Viros optimates, mala inimicis ferens;
 „ Nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus generosus,
 „ Sed multò primus infiliens hastâ occidebam
 „ Virorum inimicorum, quicumque mihi cederet pedibus.
 „ Talis eram in bello; opus verò mihi haud gratum erat,
 „ Neque rei-familiaris-cura, quæ scilicet nutrit claros filios:
 „ Sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,

- 225 Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες εὐξέιοι, καὶ οἶσοι,
 Λυγρὰ, τὰ τ' ἄλλοισιν γε καταργηλὰ πέλονται.
 Αὐτὰρ ἔμοι τὰ Φίλ' ἔσκε, τὰ που Θεὸς ἐν Φρεσὶ θῆκε·
 "Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργois.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 230 Εἰναῖκς ἀνδράσιν ἦρξαι, καὶ ὠκυπόροισι νήεσσιν,
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· καὶ μαι μάλα τύγχανε πάντα·
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 Λάγχανον αἶψα δὲ οἶκος ἀέλλετο, καὶ ἔα κτεῖτα.
 Δεινὸς τ' αἰδέιος τέ, μετὰ Κρήτεσσι τετυγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνδε συγερὴν ῥαὸν εὐρύσπα Ζεὺς
 Ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἡδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
 Δὴ τότε μ' ἦνωγεν καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῖα
 Νῆας ἠγυσσάσθαι ἐς Ἴλιον, οὐδὲ τι μήχρος
 Ἦεν ἀκινάσθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον Φηίης.
 240 Εὐθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν νῆας Ἀχαιῶν,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺ Πρωιάμῳ πέσαντες ἐβῆμεν
 Οἰκάδε σὺν νῆεσσι θεὸς δ' ἐκέλευσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμὲ δειλὴν κακῶ μύθετο μητιέτα Ζεὺς·
 Μῆνα γὰρ εἶον ἑμὴν τιταρπόμενος τεκίεσσι,
 245 Κουριδίη τ' ἀλγῶν, καὶ χτήμασιν αὐτὰρ ἐκτεῖτα
 Αἰγυπτίους με θυμὸς ἀνῶκε, ναυτίλλεσθαι,
 Νῆας εὖ στείλαντα, σὺν ἀντιθέοις ἑταίροισιν·
 Εὐνεία νῆας σείλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαῶς.
 Ἐξῆμαρ μὲν κτεῖτα ἑμὲ εἰρήνης ἑταίραι
 250 Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερῆα πολλὰ παρήχον,
 Θεοῖσιν τε ρέειν, αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
 Ἐπλόμεν Βορέῃ ἀνέμῳ, ἀκραίῃ, καλῶ,
 Ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥαὸν οὐδέ τις οὖν μοι.
 255 Νῆων πημάνθη, ἀλλ' ἀσχεθέες καὶ ἀνευσοί
 Μειβὰ τὰς δ' ἀνεμὸς τέ, κυβερνήτῃ τ' ἴθυνον.
 Περικταῖοι δ' Αἰγυπτίον εὐρύρην ἰκόμεσθα
 Στήθα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νῆας ἀμφιέλισσαι·
 "Εὐθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην εἰρήρας ἑταίρους.
 260 Αὐτοῦ παρ' νῆεσσι μένειν, καὶ νῆας ἑρῶσαι
 Ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπίας ὤτρυναι νῆεσθαι·
 Οἱ δ' ὕβρι εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μινεῖ σφῶ,
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλείας ἀγρούς
 Πόρθηον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νῆπια τέκνα.
 265 Αὐτοὺς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ·
 Οἱ δὲ, βοῆς αἰόντες, ἀμ' ἠοὶ Φαινομένηφιν
 Ἥλδον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
 Χαλκοῦ τε σεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 Φῦζαν ἑμοῖς ἑταίροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
 270 Μῆναι ἑναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθ.
 "Εὐθ' ἠμῶν πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ἐξὶ χαλκῶ,
 Τοὺς δ' ἄγαγον ζώους, σφίσιν ἐργάσσεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἑμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐν Φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Ποίησ', (ὥς ἔφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν)
 275 Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νῦν με πῆμ' ὑπείδεκτο·
 Αὐτὶς ἀπὸ κρατὸς κύνειν εὐτυκτον ἔθηκεν,

„ Et bella, & tela benè-polita, & sagittæ,
 „ Tristia, quæ utique aliis horrenda sunt.
 „ At mihi ea grata erant, quæ scilicet Deus in animo posuit:
 „ Alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 „ Antè enim quàm in Trojam profecti sint filii Achivorum,
 „ Novies viris imperavi, & velocibus navibus,
 „ Viros adversùs externos; & mihi abundè contigerant omnia;
 „ Ex quibus eligebam quæ-placebant; multa autem pòst
 „ Sortitò-obtinebam: statim verò domus augebatur; & deinceps
 „ Gravisque reverendusque inter Cretenfes factus-sum.
 „ Sed cùm jam hoc odiosum iter latè-sonans Jupiter
 „ Decrevit, quod multorum virorum subdùs genua solvit;
 „ Utique tunc me jusserunt & inclytùm Idomeneum
 „ Naves ducere in Ilium; neque ulla ratio
 „ Erat denegandi, gravis nempe premebat vulgi vox.
 „ Ibi quidem novem-annis belligerabamus filii Achivorum,
 „ Decimò autem urbem Priami populati, ivimus
 „ Domum-versùs cum navibus; Deus verò dissipavit Achivos,
 „ At mihi misero mala struebat providus Jupiter;
 „ Mensen enim solùm mansi delectans me filijs,
 „ Virgineaque uxore, & facultatibus: at postea
 „ In Ægyptum me animus impulit navigare,
 „ Navibus benè-adornatis cum eximijs socijs.
 „ Novem naves adornavi; citò autem coactæ sunt copix.
 „ Sex-diebus quidem postea mei dilecti socii
 „ Convivabantur; at ego victimas multas præbebam,
 „ Et Dijs ad-sacrificandum, & ipsjs ad epulas parandas,
 „ Septimo autem navibus-conscensis à Creta lata,
 „ Navigavimus Boreâ vento puro, bono,
 „ Facile, veluti secundo flumine: neque ulla aded mihi
 „ Navium læsa est, sed sospites & incolumes
 „ Sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirigebant.
 „ Quinto-die autem ad Ægyptum pulchrè-fluentem venimus:
 „ Statui verò in Ægypto fluvio naves remis-utrinque-agitatas.
 „ Ibi quidem ego jubebam charos socios,
 „ Illic apud naves manere, & naves tueri;
 „ Speculatores autem per speculas hortabar ut-irent:
 „ Hi autem insolentiæ cedentes, sequentes impetum suum,
 „ Statim admodum Ægyptiorum virorum perpulchros agros
 „ Populabantur, mulieresque abducebant, & infantes liberos,
 „ Ipsosque interficiebant; citò autem ad urbem pervenit strepitus:
 „ Illi autem clamorem audientes, simul cum aurora apparente,
 „ Venerunt: impletus est verò totus campus peditibusque & equi-
 „ Ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens fulmine (tibus,
 „ Fugam meis socijs malam immisit; neque quisquam sustinuit
 „ Consistere contrà: circùm enim mala undique stabant.
 „ Ibi nostrùm multos quidem interfecerunt acuto ære;
 „ Alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos ex-necessitate.
 „ At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 „ Effecit; (ut debui mori, & fatum assequi
 „ Illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit!)
 „ Statim de capite galeam fabrefactam deposui,

- Καὶ σάκος ὁμοῖν δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χεῖρες·
 Αὐτὰρ ἐγὰρ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὃ δ' ἐρύσατο, καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 Ἔς δ' ἴφρον δέ μ' ἔσας ἄγειν οἴκαδ' ἀκρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήισσον μελήσιν,
 Ἰέμενοι κτεῖναι· (δὴ γὰρ κεχολώατο λήν')
 Ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 Ξεινίου, ὅς τε μάλισα νειμισσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐκπαέτες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγεια
 Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἀλλ' ὅτι δὴ οὐδοὺν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
 Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
 Τρώατης, ὅς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἔωργε·
 290 Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσιν Φρεσὶν, ὅφρ' ἰκομένθα
 Φοινίκην, ὅθι τούγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μέναι τελεσφόρον εἰς ἑναυτὸν·
 Ἀλλ' ὅτι δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 Ἀψ' περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπὶ λυθὼν ὥραι
 295 Ἔς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 Ψευδεᾶ βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν Φόρτον ἄχοιμι.
 Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἰόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔβην Βορρὴν ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 Μίσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μῆδετ' ὀλέθρον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη
 Φαίνεται γαίρων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 Δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔσχε Κρονίων
 Νηὸς ὑπὲρ γλαφυρῆς ἤχλυος δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἀμυδὸς βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.
 Ἦ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 Ἐν δὲ θείου πλητὸ πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἵκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
 Κύμασιν ἑμφορόντο· Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νέσον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεια θυμῷ,
 Ἰσὸν ἀμαιομάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
 Ἐν χεῖρεσσιν ἴθηνεν, ἔπως ἔτι πῆμα Φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, Φεράμην ὀλοαῖς ἀνέμοισιν·
 Ἐννήμαρ Φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἱκομίσσατο Φεῖδων·
 Ἦρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 Αἰθρῷ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 Χειρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἴκετο δώματα πατρός·
 320 Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, ἱμάτα ἴσθιν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφασκεν,
 Ξεινίσαι, ἠδὲ Φιλῆσαι, ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 Καὶ μοι κτήματ' ἰδείξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς,
 Χαλκόν τε, χρυσόν τε, πολὺκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νῦν κεν ἐς ἀκάτην γενεὴν ἔτιρόν γ' ἐτι βόσκει.
 Τόσσα εἰ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην Φάτο βήμεναι, ὅφρα Θείοιο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικέμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσῃ,

„ Et scutum ab humeris ; hastamque projeci ex manu :
 „ At ego regis obviam ivi equis ; (sertus est ;
 „ Et oculusatus-sum genua prehensa : hic autem servavit, & mei mi-
 „ In currum verò me locatum duxit domum lachrymas-fundentem.
 „ Profectò me valdè multi adoriebantur fraxineis hastis,
 „ Cupientes interficere, (jam enim irati erant valdè ;)
 „ Sed ille arcebat : Jovis nempe veritus est iram
 „ Hospitalis, qui utique maximè indignè fert mala opera.
 „ Ibi quidem septem annos mansi ibidem, multasque collegi
 „ Divitias inter Ægyptios viros ; dederunt enim omnes.
 „ Sed cùm jam octavus mihi revolvens annus venisset,
 „ Tunc demum Phœnicus venit vir, fallacia doctus,
 „ Veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat :
 „ Qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 „ In Phœniciam, ubi ejus scilicet domus, & possessiones erant.
 „ Ibi apud ipsum mansi integrum in annum :
 „ Sed quando jam mensesque & dies exacti essent,
 „ Iterùm se-circumvolvente anno, & supervenissent tempora ;
 „ In Libyam me navi imposuit pontum-transienti,
 „ Mendacia meditatus, ut secum onus portarem ;
 „ Illic autem me ut venderet, & magnum pretium acciperet.
 „ Hunc sequebar in navi, suspicans licèt, ex-necessitate.
 „ Illa verò currebat Boreâ vento puro, bono, (tium.
 „ Per-medium supra Cretam : Jupiter autem eis moliebatur exi-
 „ Sed cùm jam Cretam quidem liquissemus, neque ulla alia
 „ Apparebat terrarum, sed cœlum & mare,
 „ Tum verò atram nubem statuit Saturnius,
 „ Nave super cava, obscuratus autem est pontus sub ipsa :
 „ Jupiter verò crebrò tonuit, & injecit navi fulmen.
 „ Hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 „ Sulphureque impleta est ; ceciderunt autem ex navi omnes.
 „ Hi verò cornicibus similes, circum navem nigram
 „ In fluctibus ferebantur : Deus autem auferebat reditum.
 „ At mihi Jupiter ipse, habenti licèt dolores animo,
 „ Malum longum navis cœruleam-habentis-proram
 „ Manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 „ Hunc scilicet amplexus, ferebar perniciosus ventis ;
 „ Per novem dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 „ Terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 „ Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 „ Heros gratis ; hujus enim dilectus filius cùm-supervenisset,
 „ Frigore & labore afflictum duxit in domum,
 „ Manu sublevatum, donec pervenisset ad ædes patris :
 „ Mihi verò lænamque, tunicamque, vestimenta induit.
 „ Ibi de-Ulysse ego audiui ; ille enim dicebat,
 „ Hospitio se illum excepisse, & amicè tractasse euntem in patriam
 „ Et mihi bona ostendit, quot collegerat Ulysses, (terram :
 „ Æsque, aurumque, & multum-elaboratum ferrum.
 „ Et sanè in decimam generationem alium adhuc aleret ;
 „ Tot ei in ædibus res-pretiosæ jacebant regis.
 „ Ipsum autem in Dodonem dicebat ivisse, ut Dei
 „ Ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,

- 330 Ὅπως νοσήσῃ Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 Ἥδη δὴν ἀπείων, ἣ ἀμφιδόν, ἢ κρυφιδόν.
 Ὡμοσι δὲ πρὸς ἐμὸν αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατεῦρυσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 Οἳ δὴ μιν πέμψουσι Φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειψε' τύχῃσι γὰρ ἐρχομένη νῆς
 335 Ἀνδρῶν Θερπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνάγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάσῳ
 Ἐνδυκέως τοῖσιν δὲ κακῇ Φρεσὶν ἠύδασι βουλῇ
 Ἀμφ' ἐμοί, ὃφρ' ἐτι πάγχυ οὐκ ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νῆς,
 340 Αὐτὰ δουλίον ἡμᾶρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.
 Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἔδυσαν,
 Ἀμφὶ δέ μοι βρόχος ἄλλο κακὸν βόλον, ἠδὲ χιτῶνα,
 Ῥωχαλῆα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηα.
 Ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδαιμον ἔργ' ἀφίκοντο.
 345 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηϊ,
 Ὅπλῳ εὐσφιῶϊ σφεῶς αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 Ἐσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέννομιζαν θεοὶ αὐτοὶ
 Ῥηϊδίῳ κεφαλῇ δὲ κατὰ βρόχος ἀμφικαλύψας,
 350 Ξεστὸν ἐφ' ὀλκαῖον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 Στήθος ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
 Νυχόμενος, μάλα δ' ἄεκα θυρήῳ ἔα ἀμδίς ἐκείνῳ
 Ἐνθ' ἀναβαίς, ὅθι τε δριὸς ἦν πολυανθέος ὕλης,
 Κεῖμην πεπτηνὴς οἳ δὲ μυχάλα σφαίροντες
 355 Φοίτων ἄλλ' οὐ γὰρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 Μαιεσθαι προτέρῳ τοὶ μὲν πάλιν αὐτὶς ἔβαινον
 Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 Ῥηϊδίῳ, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἄγοντες
 Ἀνδρᾶς ἐπισταμένῳ ἐτι γὰρ νῦν μοι αἶσα βιώναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ' Εὐμαιε συβώτῳ.
 Ἄ δευρὸς ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν ἔρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λόγων, ὅσα δὴ πάθεις, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τὰδ' οὐ κατὰ νόμον οἶδμαι, οὐδέ με πείσεις.
 Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ τί σε χρεὶ τείον ἐόντα
 365 Μελιτιδίῳ ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς,
 Νόσον ἐμοῦ ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
 Πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὐτι μετὰ Τρώεσσι δαίμασσαν.
 Ἦε Φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τελύπειτε.
 Τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
 370 Ἦδὲ κε καὶ ὦ παιδὶ μέγα κλῆος ἤρπτ' ὀπίσσω.
 Νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυῖαι ἀνηρεύλιντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσιν ἀπότηρος οὐδὲ πόλινδα
 Ἐρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 Ἐλθέμεν στρέψῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ πρὸν ἔλθῃ.
 375 Ἀλλὰ εἰ μὲν τὰ ἔκαστα παρήμενοι ἐξέρουσιν,
 Ἡμῖν οἳ ἄχυνται δὴν οἰχομένοισι ἀνακτος,
 Ἦδ' οἳ χερῶσιν βίοντι νηποῖνον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ Φίλων ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρσθαι,
 Ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήκαφε μύθῳ,
 380 Ὅς τ' ἀνδρᾶς κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἀλήθεϊς,

„ Quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 „ Jam diu absens, an palam, an occultè.
 „ Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse focios;
 „ Qui jam ipsum comitabuntur dilectam in patriam terram.
 „ Sed me priùs dimisit: contigit enim ut-iret navis
 „ Virorum Thepotorum in Dulichium tritici-feracem.
 „ Tunc ille me iussit mittere regi Acasto
 „ Accuratè; illis autem malum in animo placebat consilium
 „ De me, ut adhuc omninò in calamitatis pestem inciderem.
 „ Sed quando à-terra longè progressa est pontum-transiens navis,
 „ Statim servilem diem mihi moliebantur:
 „ Exuerunt quidem me lænà, tunicàque, vestimentis,
 „ Circumque me pannum alium malum jecerunt, & tunicam,
 „ Lacera, quæ & ipse in oculis vides.
 „ Vespertini autem Ithacæ amœnæ ad culta pervenerunt:
 „ Ibi me quidem ligaverunt bonis transtris-instructa in navi,
 „ Fune benè-torto arctè; ipsi verò egressi
 „ Festinanter ad littus maris cœnam sumpserunt.
 „ At mihi vinculum quidem resolverunt dii ipsi
 „ Facilè; capiti autem panno ohvoluto.
 „ Lævigatum per clavum delapsus applicui mari
 „ Pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 „ Natans; valdèque citò foris eram seorsùm ab illis.
 „ Tunc cùm-ascendissem, ubi utique quercetum erat floridæ sylvæ,
 „ Jacebam stratus: illi autem valdè gementes
 „ Ibant; sed haud enim ipsis videbatur melius esse
 „ Inquirere ulterius; hi quidem retrò iterùm ibant
 „ Navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 „ Facilè, & me stabulo appulerunt ducentes
 „ Viri prudentis; adhuc enim jam mihi fatum vivere.
 „ Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ O miser hospitum, certè mihi valdè animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus, & quantum vagatus es.
 „ Sed ea non pro decenti dicta arbitror, neque mihi persuadebis,
 „ Locutus de Ulyssæ: quid te oportet, talis cùm-sis,
 „ Temerè mentiri? ego autem certè novi & ipse
 „ De-reditu mei domini, quodd odio is haberetur omnibus diis
 „ Omninò valdè, quia ipsum non inter Trojanos domuerunt,
 „ Vel amicorum in manibus, postquam bellum confecisset.
 „ Tunc ei tumultum quidem fecissent omnes Achivi.
 „ Atque etiam suo filio magnam gloriam comparasset in-posterum:
 „ Nunc autem ipsum ingloriè Harpyiæ abriperunt.
 „ At ego apud suos semotus; neque ad urbem
 „ Eo; nisi quando fortè prudens Penelope
 „ Venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 „ Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 „ Tum qui dolent diu absente rege,
 „ Tum qui gaudent victum impunè edentes.
 „ Sed mihi non gratum est inquirere & interrogare;
 „ Ex quo scilicet me Ætolus vir decepit sermone;
 „ Qui utique viro interfecto, multas per regiones vagatus,

- "Ἠλθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφοσγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἴδομενῆϊ ιδέσθαι
 Νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἀελλαι·
 Καὶ Φαί' ἐλευσεσθαι, ἥ ἐς θέρος, ἥ ἐς ὀπώρην,
 385 Πολλὰ χρημάτων ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθέες, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 Μῆγε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε·
 Οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέοσσομαι, οὐδὲ Φιλῆσω,
 Ἀλλὰ Δία ξένιον δαίσας, αὐτὸν τ' ἐλέσας.
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς.
 "Ἡ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
 Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπὲρ
 Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 395 Εἰ μὲν κεν νοήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
 Ἔστας με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα, πέμψας
 Δουλίχιόνδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεός, ὥς ἀγορεύω,
 Δμῶσθε ἐπιστεύσας, βαλέειν μεγαλῆς κατὰ κέτης,
 400 Ὅφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευέται ἠπεροπτεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφάνεε διὸς ὕφορβός·
 Ἔειν', οὕτω γὰρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα,
 Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα,
 405 Αὖθις δέ κτεινέωμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 Πρὸφρων δὴ κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὦρ' ὅρκοιο τάχιστα μοι ἔνδον ἐταίροι
 Εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 410 Ἀρχιμόλον δὲ σύεις τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὕφορβοί·
 Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἦθεα κοιμηθῆναι·
 Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν ἀνελξιόμενάων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς ὕφορβός·
 Ἄζεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω·
 415 Τηλεδάκῳ πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', εἴπερ οἷζύν.
 Δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ῥῶν ἔνεκ' ἀργιοδόντων·
 Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματος νηποῖνον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα πηλεῖ χαλκῷ·
 Οἱ δ' ὕν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάτῃ· οὐδὲ συμβῶτης
 Λήθει ἄρ' ἀθανάτων, (Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθήσιν,)
 Ἀλλ' οὐκ ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 Ἀργιοδόντος ὕος, καὶ ἐπτεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοήσασαι Ὀδυσῆα πελώφρονα ἔνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίσσ' ὀνύχῃ, ἣν λίπε κείων·
 Τὸν δ' ἔλπιε ψυχὴ τοῖ δ' ἐσφαζάν τε καὶ εὖσαν·
 Αἶψα δέ μιν διέχευεν· ὁ δ' ὠμοθετίττο συμβῶτης,
 Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, καλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 Μίσυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὅππῃσιν τε περιφραδίως, ἱρύσαντό τε πάντα·
 Βάλλον δ' ἐν ἑσέοισιν ἀελλὰ· αἶν δὲ συμβῶτης

„ Venit meam ad casam: ego autem ipsum amanter complectebam.
 „ Dixit autem eum *sc* inter Cretenfes apud Idomeneum vidisse
 „ Naves reficientem, quas ei confregerant procellæ:
 „ Et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 „ Multas opes advehentem, cum deo-paribus sociis.
 „ Et tu, senex multa-passe, postquam te ad me duxit deus,
 „ Neque omnino mihi mendaciis gratificare, neque mulce:
 „ Non enim ob-id ego te honorabo, neque diligam,
 „ Sed Jovem hospitem veritus, teque ipsum miseratus.

Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Certè valdè quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 „ Quòd te neque vel juratus induxi, neque tibi persuadeo.
 „ Sed agè nunc sponfionem faciamus; at desuper
 „ Testes ambobus Dii *sint*, qui Olympum habitant:
 „ Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 „ Indutum me lænâque, tunicâque, vestimentis, mitte
 „ Ad Dulichium ut-eam, quò mihi gratum est animo:
 „ Si non venerit herus tuus, ut prædico,
 „ Famulis incitatis, dejice magna de rupe,
 „ Ut & ~~ambobus~~ mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus est nobilis subulcus;
 „ Hospes, etenim sic mihi bona-fama, virtutisque nomen,
 „ Effet inter homines simul nunc, & deinceps,
 „ Qui te postquam in casam duxissem, & xenia dedissem,
 „ Deinde interficerem, dilectumque animum eriperem:
 „ Promptus sanè deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 „ Nunc verò hora cœnæ: citissimè mihi intus socii
 „ Fuerint, ut in casa lautam apparemus cœnam.
 „ Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Propè autem suesque & viri venerunt subulci;
 Has quidem deinceps incluserunt in sua-claustra ad-cubandum:
 Strepitus verò ingens ortus est suum stabulantium.
 Verùm suos socios hortabatur nobilis subulcus;
 „ Ducite suum optimum, ut hospitis-gratiâ mactem
 „ Longinqui: unâ autem ipsi recreabimur, qui utique ærumnam
 „ Diu habemus, patientes suum gratiâ albis-dentibus;
 „ Alii verò nostrum laborem impunè edunt.

Sic locutus, scidit ligna acuto ære:
 Illi autem suam adduxerunt valdè pinguem quinquennem:
 Eum quidem postea statuerunt ad focum; neque subulcus
 Oblitus est immortalium, (mente enim utebatur bona;)
 Sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 Albis-dentibus suis, & precabatur omnes Deos,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam in domum. (dens;
 Percussit autem manu-sublata, segmine quercus, quod liquerat fin-
 Hunc verò reliquit anima: hi autem jugularunt & ustularunt;
 Statimque ipsum diviserunt; frustra autem cruda ponebat subulcus,
 Undique auspicans à membris, in pinguem adipem:
 Et alia quidem in ignem jecit, conspersa farinæ flore;
 Minutatim dein secuerunt cætera, & verubus infixerunt,
 Assaveruntque scitè, detraxeruntque omnia:
 Posuerunt autem in mensis simul-omnia: subulcus verò

- Ἰσχο δαιτρεύων (περὶ γὰρ Φρεσὶν αἵσιμα ἦδη)
 Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιράτο δαΐζων.
 435 Τὴν μὲν ἰὼν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδες υἱί,
 Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νύμεν ἐκάστω.
 Νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέσσι γέραιεν
 Ἀργυροδόντος ὕς· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος.
 Καὶ μιν Φωνήσας προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἰθ' οὕτως, Εὐμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 Ὡς ἐμοί, ὅττι με τοῖον ἔοντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτῃς·
 Ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπειο τοῖσδε,
 Οἷα παρέσι· Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 Ὅ, τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἀπαντα.
 Ἡ ῥα, καὶ ἄργαχτα θῦσε θεοῖς αἰγιγενέτησι·
 Σπείσας δ' αἰθοπα αἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὃ δ' ἔζητο ἢ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σφιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 450 Αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποιοχόμενοι ἀνακτος,
 Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος·
 Πάρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδυτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 Σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον,
 Σίτου καὶ κρείων κεκορημένοι, ἐσσεύοντο.
 Νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἶεν ἔφουδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃ περὶρῶν,
 460 Εἴπως οἱ ἐκδύς χλαῖναν πόροι, ἢ τιν' ἐταῖρων
 Ἄλλον ἐποτρύνειεν· ἐπεὶ ἔο κῆδετο λήν·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 Εὐξάμενος τί ἔπος ἔρῳ, οἶνος γὰρ ἀνώγει.
 Ἥλεις, ὅς τ' ἐφῆκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι,
 465 Καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν,
 Καὶ τί ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω·
 Εἰθ' ὥς ἡβῶοιμι, βίη τε μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀετύναντες·
 470 Ἠγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼ· αὐτοὶ γὰρ ἀνωγον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, αἰπὺ τε τεῖχος,
 Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστρ' ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 Ἀνδράκμας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηνότες
 475 Κείμεθα· νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ, Βορέας πεσόντος,
 Πηγυλὶς, αὐτὰρ ὑπερτε χιῶν γένετ', ἥντε πάχνη,
 Ψυχρῇ, καὶ σακίεσσι περιτρέφετο κρύσαλλος.
 Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον, καὶ χιτῶνας,
 Εὐδον δ' εὐκνήλοισι σακίεσσιν εἰλυμένοι ὦμοις·
 480 Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐταῖροισιν ἔλειπον
 Ἀφραδίαις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγασίμεν ἑμῆς.
 Ἄλλ' ἐπὶ ὁμῶν σάκος εἶον ἔχων καὶ ζῶμα Φαιρινόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βιβήκει,
 Καὶ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσνύδων ἐγγὺς ἔοντα,

Surrexit divisurus; (valdè enim mente æqua nôrat;)
 Atque illa quidem septifariam omnia partitus est dividens;
Partem quidem unam Nymphis & Mercurio, Maïæ filio,
 Posuit precatus: cæteras verò distribuit singulis:
 Tergo autem Ulysses perpetuè honorabat
 Albis-dentibus suis; lætificabat verò animum domini:
 Et ipsum compellans allocutus est prudens Ulysses;
 „ Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 „ Ut mihi; siquidem me, talis cum-sim, bonis honoras.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Comede, eximie hospitum, & delectare hisce,
 „ Qualia adsunt; Deus autem hoc quidem dabit, illud verò sinet,
 „ Quodcumque suo animo voluerit, potest enim omnia.
 Dixit, & primitias sacrificavit diis sempiternis;
 Libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori
 In manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mefaulius, quem scilicet subulcus
 Ipse *sibi*-comparaverat solus, absente domino,
 Seorsum à domina & Laërte sene:
 Ipsum nempe à Taphiis emit possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potûs & cibi desiderium exemissent,
 Panem quidem eis abstulit Mefaulus; illi autem ad cubitum,
 Pane & carnibus saturati, properabant
 Nox verò deinde supervenit mala obscura; pluebat autem Jupiter
 Tota-noctè; at spirabat Zephyrus magnus semper aquosus.
 Inter hos verò Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 Si quo-pacto sibi exutam lænam præberet, vel aliquem sociorum
 Alium *dare*-hortaretur; siquidem ipsius curam-gerebat valdè:
 „ Audi nunc, Eumæe, & alii omnes socii,
 „ Gloriabundus aliquod verbum dicam; vinum enim jubet
 „ Stultum, quod utique impulit sapientem etiam valdè cantare,
 „ Et ad molliter ridendum, & saltandum incitavit,
 „ Et aliquod verbum emisit, quod scilicet non dictum melius.
 „ Sed postquam sanè primùm garrulus-esse cœpi, non celabo:
 „ Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
 „ Sicut quando sub Troja insidias duximus instructas:
 „ Duces autem erant Ulyssesque, & Atrides Menelaus;
 „ Cum his verò unà tertius dux-eram ego, ipsi enim jubebant.
 „ Sed quando jam venissemus ad urbem, altumque murum,
 „ Nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 „ In arundinibus & palude sub armis prostrati,
 „ Jacebamus: nox autem supervenit mala, Boreâ orto,
 „ Glacialis; at super nix facta est veluti pruina,
 „ Frigida, & scutis circum accrescebat glacies.
 „ Ibi alii omnes lænas habebant, & tunicas,
 „ Dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros:
 „ At ego lænam quidem profectus sociis reliqueram
 „ Stultitiâ, quoniam non putabam *me* frigus valdè passurum:
 „ Sed sequebar, scutum solum habens, & cingulum nitidum.
 „ Sed quando jam tertia pars noctis erat, astraque transierunt,
 „ Utique tunc ego Ulysses allocutus sum, propè existentem,
 „ Cubito

- 485 Ἀγκῶνι νύξας· (ὁ δ' ἄρ' ἱμμαπτίας ὑπάκουσι)
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
 Δάμναται· εὐ γάρ ἔχω χλαῖναν παρά μ' ἥπαθε δαίμων,
 Οἰοχίτων' ἔμεναι· νῦν δ' οὐκ ἐτι Φυνκτὰ πέλονται.
- 490 Ὡς ἔφαμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Οἷος ἐκείνος ἐν βουλευμένῳ, ἠδὲ μάχεσθαι.
 Φθνεζάμενος δ' ὀλίγη ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Σίγα νῦν, μήτις σεῦ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχίβειν, εἰπέ τε μῦθον.
- 495 Κλύτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος·
 Λήν γάρ νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἶη
 Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Εἰ σπλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ' ὥπτο δ' ἔπειτα Θώας, Ἀνδραίμενος υἱός,
- 500 Καρκαλίμωρ, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο Φοινικέσσας,
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νηας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
 Κείμεν ἀσπασίως· Φάε δὲ χρυσόθρονος ἦος.
 Ὡς νῦν ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταυμοῖσι συφορβῶν,
- 505 Ἀμφότερον, Φιλότῃ καὶ αἰδοῖ Φωτὸς ἔηρος.
 Νῦν δέ μ' αἰτιμάζονσι, κακὰ χροὶ εἶματ' ἔχοντα·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαιε συβῶτα·
 Ὡ γέρον, αἶνος μὲν τοι αἰμύμων, ὃν κατέλεξας,
 Οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς εἵπεις·
- 510 Τῷ αὐτ' ἐσθῆτος δευήσαι, οὔτε τευ ἄλλον,
 Ὡν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
 Νῦν ἄταρ ἠῶθέν γε τὰ σα ῥάκια δνοπαλίζεις·
 Οὐ γάρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
 Ἐνθάδε ἐννυσθαι, μία δ' οἷα Φωτὶ ἐκάσσω.
- 515 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσῆος φίλος υἱός,
 Αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα δώσει,
 Πέμπει δ' ἔπῃ σε κραδίη θυμός τε καλεῖται.
 Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσι· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγυὺς
 Εὐνὴν, ἐν δ' οἷῶν τε καὶ αἰγῶν ἔρματ' ἔβαλλεν.
- 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεικτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 Πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεχέσκειτ' αἰμοιβάς,
 Ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ἔροιτο.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
 Ἀνδρες κοιμήσαντο νηνίαι· οὐδὲ συβῶτη.
- 525 Ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὕπνῳ ἅπο κοιμηθῆναι·
 Ἀλλ' ἐγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 Ὅττι ῥά οἱ βίετον περικηδετο, νόσφιν ἰόντος.
 Πρῶτον μὲν ἕψος δ' ἐὺ περὶ σιβαροῖς βάλετ' ὤμορ,
 Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν,
- 530 Ἀν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο·
 Εἴλετο δ' ὅξυν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἔμεναι κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδογτες
 Πέτρη ὑπὸ γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

„ Cubito pungens ; (is verò promptè audit ;)
 „ Nobilissime Laërtiade , solers Ulysses ,
 „ Nequaquam ampliùs vivis inter-ero ; sed me hyems
 „ Domat ; non enim habeo lænam : decepit me deus ,
 „ Sola-cum-tunica ut-essem ; nunc verò non ampliùs effugium est.
 „ Sic dixi ; is autem deinde sententiam habebat hanc in animo ,
 „ Qualis ille erat ad-consultandum & pugnandum :
 „ Locutus autem summissa voce , me sermone affabatur ;
 „ Sile nunc , ne quis te Achivorum alius audiat.
 „ Dixit ; & in cubito caput tenuit , dixitque sermonem ;
 „ Audite , amici , divinum mihi in somnis astitit somnium ;
 „ Valdè enim à navibus longè venimus , sed aliquis eat
 „ Nunciatum Atridæ Agamemnoni , pastori populorum ,
 „ Si plures à navibus jusserit venire.
 „ Sic dixit ; surrexit autem deinde Thoas , Andræmonis filius ,
 „ Confestim , lænamque deposuit purpuream ,
 „ Perrexitque currere ad naves : ego verò in vestimento illius
 „ Jacui libenter ; illuxit autem aureo-folio aurora .
 „ Ita utinam nunc pubescerem , viresque mihi integræ essent ;
 „ Daret aliquis lænam in stabulis subulcorum ,
 „ Utrumque , amicitia ac reverentiâ viri boni :
 „ Nunc autem me despiciatui-habent , mala corpore vestimenta ha-
 „ Hunc autem respondens , allocutus es Eumææ subulce ; (bentem.
 „ O senex , narratio quidem tibi bona , quam dixisti ;
 „ Neque quid adhuc præter decorum verbum inutile locutus es :
 „ Idèò neque veste indigebis , neque ulla alia-re ,
 „ Quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse ,
 „ Nunc ; at manè quidem tuis te pannis amicis :
 „ Non enim multæ lænæ , mutatorique tunicæ
 „ Hic ad-induendum ; una autem sola viro cuique .
 „ At postquam venerit Ulyssis dilectus filius ,
 „ Ipse tibi lænamque tunicamque , vestimenta dabit ,
 „ Mittetque , quò te cor animusque jubet .
 Sic locutus surrexit ; ponebat autem ei prope ignem
 Lectum , oviumque & caprarum pelles injiciebat .
 Ibi Ulysses decubuit ; injectit autem lænam ipsi
 Densam & magnam , quæ ei præbebat copiam-mutandi ,
 Ad-induendum , quando aliqua hyems terribilis orta esset .
 Sic ibi quidem tunc Ulysses decubuit ; apud ipsum verò
 Viri cubuerunt juvenes : non autem subulco
 Plævit illic lectus . ut à suis seorsum cubaret :
 Sed is extra profectus armabat-se : gaudebat verò Ulysses ,
 Quòd scilicet sibi facultatum curam-habebat , dum ipse abesset .
 Primum quidem ensẽ acutum circum fortes posuit humeros ;
 Lænam autem sibi circumdedit arcẽtem-ventos , valdè densam ;
 Ac pellem sumpsit capræ benè-nutritæ magnæ :
 Sumpsitque acutum jaculum , canum propulsatorem & virorum .
 Perrexit autem ire decubiturus , ubi scilicet sues albis-dentibus
 Rupe sub cava dormiebant , Boreæ sub tegmine .

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ο.
Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἵπείθεσις.

Τηλέμαχον Ἀθηᾶ ὄναρ ἐπισᾶσα εἰς Ἰθάκην ἱπαινεῖσθαι προτρέπεται· ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται· καὶ ἐμβαίνειν μέλλον εἰς τὴν ναῦν, Φεικλόμενον τινὰ Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβανῆν ἐπὶ Φόνῳ Φεύγοντα· καὶ Εὐμαιῆς Ὀδυσσεῖ διηγείται, ὡς Φοῖνικες αὐτὸν ληίσαντες ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτη· καὶ ἡ Τηλεμάχου ναὺς κατὰγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἄστυ ἀποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὐμαιὸν ἔρχεται.

Οὐ, ἐπέβη Ἰθάκης Λακεδαιμονός ἐξ Ὀδυσσεΐδης.

- Ἡ** εἰς εὐρύχωρον Λακεδαιμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὤλιχεν, Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου Φαιδῖμον υἱόν
 Νέστον ὑπομνησούσα, καὶ ὀτρύνουσα νέεσθαι.
 Εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστωρ ἀγλαὸν υἱόν
 5 Εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Ἦγοι Νεστωρίδην μαλακῶ δαδμημένον ὕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 Νυκτα δι' αἰμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσχυρὴν προτέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 10 Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἀπο δὴν ἀλάλησαι·
 Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 Οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα Φάγῳσι,
 Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην ἑδὼν ἔλθῃς,
 Ἄλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 15 Περμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἴποι αἰμύμονα μητέρα τέμῃς·
 Ἦδη γάρ ῥα πατὴρ τε κασιγνητοὶ τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γημασθαι· ὁ γάρ περιβάλλει ἅπαντας
 Μνηστῆρας δάροισι, καὶ ἱξωφελλεν ἑῷδα·
 Μὴ νῦν τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτήμα Φέρηται,
 20 Οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 Κεῖνον βούλεται οἶκον ὀφείλειν, ὃς κεν ὀπίοιο,
 Παιδῶν δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο,
 Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλά·
 Ἄλλα σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἱκάσῃ
 25 Διωσῶν, ἥτις τοι ἀρίστη Φαίνεται εἶναι,
 Εἰσόνει τοι Φήνωσι θεοὶ κυδερὴν παρακοίτιν.
 Ἄλλο δέ τοι γε ἔπος ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ·
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆς λοχῶσιν
 Ἐν περὶ μῶ Ἰθάκης τε, Σάμοιο τε παιπαλέεσσης,
 30 Ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱέσθαι.
 Ἄλλα τὰ γ' οὐκ οἶω· πρὶν καὶ τινὰ γαῖα καθίξει
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίον κατέδουσιν.
 Ἄλλα ἑκάς νήσῳ ἀπέχῃν εὐεργέα νῆα,
 Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψῃ δέ τοι οὖρον ὀπίσθῃ
 35 Ἀθανάτων, ὃς τίς σε Φυλάσσει τε βύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην αἴτην Ἰθάκης ἀφίκηαι,

ODYSSEÆ HOMERI XV.
LIBRI

Argumentum.

Telemacho Minerva in somnis assistens in Ithacam eum redire hortatur, qui donis à Menelao acceptis mittitur, & ingressurus in navim, Theoclymenum quendam Argivum vatem recipit propter eadem exulantem. Et Eumæus Ulyssi narrat, uti Phœnices ipsum prædati ex Syria insula, vendiderint Laërtæ. Et Telemachi navis appellitur ad Ithacam, & cum hanc ad urbem remisisset, ipse ad Eumzum pergit.

O, Appulit ad Ithacam Ulyssides ex Lacedæmone.

IN spatiosam verò Lacedæmonem Pallas Minerva
Ibat, Ulyssis magnanimi illustrem filium
De-reditu submonitura, & hortatura ut-rediret.
Invenit autem Telemachum & Nestoris inclytum filium
Cubantes in vestibulo domûs Menelai illustis;
Nestoridem quidem molli domitum somno;
Telemachum autem non somnus tenebat dulcis; sed *eum* in animo
Noctem per placidam curæ de-patre excitabant.
Propè autem stans allocuta est cæcis-oculis Minerva;
» Telemache, non ampliùs benè à tua domo diu aberras,
» Possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus,
» Ita superbis; *cave* ne tibi omnia comedant,
» Possessionibus divisis, tu autem inane iter feceris.
» Sed hortare citissimè bello-strenuum Menelaum,
» Ut te dimittat; ut adhuc domi eximiam matrem invenias;
» Jam enim paterque fratresque jubent
» Eurymacho nubere; is enim superat omnes
» Procos donis, & exaugere-solet sponsalia:
» Nequod, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
» Scis enim, qualis animus in pectoribus mulieris:
» Illius vult domum augere, qui duxerit;
» Filiorum autem priorum, & mariti-cui-virgo-nupserat dilecti.
» Non ampliùs recordatur mortui, neque inquiri.
» Sed tu ubi-venieris ipse committas singula
» Famularum *ei*, quæcunque tibi optima videatur esse,
» Donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
» Aliud autem tibi verbum dicam; tu verò repone animo;
» Procorum tibi diligenter optimates insidiantur
» In freto Ithacæque, Samique asperæ,
» Cupientes occidere, antequam in patriam terram veneris.
» Sed ea scilicet non *futura* puto: priùs etiam aliquem terra deti-
» Virorum procorum, qui tibi victum devorant. (nebie
» Sed longè ab insulis abstine benè-fabricatam navem,
» Cumque nocte-simul naviga, mittet autem tibi ventum-secundum
» Immortaliū, quicunque te custoditque, tueturque. (à-térge
» At ubi ad primum littus Ithacæ perveneris,

» Navem

- Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύναι καὶ πάντας ἑταίρους·
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστ' αὖθις εἰσαφικέσθαι,
 Ὃς τοι ὕων ἵππουρος· ὁμῶς δὲ τοι ἦπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' αἶσαι· τὸν δ' ὀτρύναι πόλιν εἰσω
 Ἀγγελίην ἔρεοντα περίφρου Πηνελοπείῃ,
 Οὐνεκά· οἱ σῶς ἴσσι, καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.
 Ἦ μὲν αἶρ' ὡς ἐπαῦς ἀπίβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπῶ.
 Αὐτὰρ ὁ Νεστωρίδην ἐξ ἠδὲος ὕπνου ἔγειρεν,
 45 Λαῖξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔγρεο, Νεστωρίδην Πεισίσρατε, μάστιγας ἵππους
 Ζεύξον ὕφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πῆσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστωρίδης Πεισίσρατος ἀντίον ἦνδ' αἶ
 Τηλέμαχ', οὐπὼς ἔσιν, ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,
 50 Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσσεται ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 Ἦρας Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παρανοήσας ἀποπέμψη.
 Τοῦ γὰρ τε ξείνος μεμνησκειται ἡμῶς πάντα
 55 Ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῳ παρὰσχῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἡώς.
 Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἀντιάς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης παρὰ καλλιόμοιο.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ· σιγαλόεντα
 Δύνει, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ σιβαροῖς βάλλει· ὁμοῖ
 Ἦρως βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσπύδα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀτρείδην Μενέλαος διατρεφίς, ὄρχαμε λαῶν,
 65 Ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε Φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Ἦδη γὰρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὐτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἔνθαδ' ἱρύξω
 Ἰέμενον νοσοῖο· νεμεσσάμηναι δὲ καὶ ἄλλῳ
 70 Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλήσιν,
 Ἐξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσίμα πάντα.
 Ἰσὸν τοι κακὸν ἴσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὅς ἐσσύμενον πατερύκῃ·
 Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῳ
 Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼς εἶπας δὲ γυναικῖν,
 Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν αἷλις ἔνδον ἐόντων.
 Ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ἔνειαρ,
 Δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν.
 80 Εἰ δ' ἐθέλεις τριφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 Ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποξεύξω δὲ τοι ἵππους,
 Ἀσία δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδὲ τις ἡμῶς
 Αὐτῶς ἀποπέμψει, δώσει δὲ τι ἐν γειφίεσθαι,
 Ἦε τινα τριπόδων εὐχάλακων, ἢ λεβήτων,
 85 Ἦ δ' οὐκ ἡμιόνους, ἢ χρύσειον ἄλεισον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ' αἶ
 Ἀτρείδην Μενέλαος διατρεφίς, ὄρχαμε λαῶν,
 Βουλομαι ἦδη νέεσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· (σὺ γὰρ ἔπισθεν

„ Navem quidem in urbem mitte & omnes socios :
 „ Ipse verò primùm subulcum adi ,
 „ Qui tibi suum custos *est* , simulque tibi bene-vult .
 „ Illic autem noctem perage ; eum verò mitte in urbem
 „ Nuncium laturum prudenti Penelopæ ;
 „ Quòd ei salvus sis , & ex Pylo veneris .
 Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum .
 At hic Nestoridem ex dulci somno excitavit
 Calcitrando pede motum ; & ei verbum dixit ;
 „ Surge , Nestoride Pifistrate , solidos-ungulis equos
 „ Junge curru subducens , ut conficiamus iter .
 Hunc autem Nestorides Pifistratus contrà allocutus est ;
 „ Telemache , nequaquam licet , festinantes quamvis ad-iter ,
 „ Noctem per tenebrosam aurigare ; citò autem aderit Aurora .
 „ Sed mane , dum dona ferens in currum posuerit
 „ Heros Atrides , hastâ-inclytus Menelaus ,
 „ Et verbis mitibus compellatum dimiserit .
 „ Etenim hospes recordatur dies omnes
 „ Viri hospitalis : qui amicitiam præbuerit .
 Sic dixit : statim autem aureo-folio venit Aurora .
 Propè autem ad eos venit bello strenuus Menelaus ,
 Ubi-surrexisset è lecto , Helena à comas-pulchra .
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius ,
 Festinans utique tunicam circum corpus splendidam
 Induit , & magnum pallium fortibus iniecit humeris
 Heros : ivit autem foràs , astansque allocutus est
 Telemachus , dilectus filius Ulyssis divini ;
 „ Atride Menelae Jovis-alumne , princeps populorum ,
 „ Jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram ,
 „ Jam enim mihi animus cupit domum ire .
 Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus ;
 „ Telemache , non te ego in multum tempus hic detinebo
 „ Cupientem reditùs : succenseo autem & alii
 „ Viro hospitali , qui immoderatè quidè diligit ,
 „ Immoderatè autem oderit ; meliora nempe æqualia omnia .
 „ Æquale sanè malum est , qui & nolentem redire
 „ Hospitem impellat , & qui ire-festinantem detineat :
 „ Oportet hospitem præsentem amicè-tractare , volentem autem di-
 „ Sed mane , dum dona ferens in currum posuero (mittere .
 „ Pulchra ; tu autem oculis videris : dicam verò mulieribus
 „ Jentaculum in ædibus ut-parent abundè ex intùs existentibus .
 „ Utrumque , gloriaque & splendor , & utilitas *est* ,
 „ Pastos ire multam super immensam terram .
 „ Sin vis divertere in Hellada , & medium Argos ;
 „ Ut te ipse sequar ; subjungam autem tibi equos ,
 „ Et ad urbes hominum ducam : neque quisquam nos
 „ Incassum remittet ; dabit autem aliquid unum saltem ferendum ;
 „ Aut aliquem tripodum bene-æratorum , aut lebetum ,
 „ Aut duos mulos , aut aurum poculum .
 Hunc autem rursùs Telemachus prudens contrà allocutus est ;
 „ Atride Menelae Jovis-alumne , princeps populorum ,
 „ Volo jam redire ad nostrà ; (non enim pòne

- Οὐρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἡμοῖσι·
 90 Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος, αὐτὸς ὄλωμαι,
 "Ἡ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄλῃται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἦδ' ἀμωρσὶ κέλευσε,
 Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυχεῖν ἄλλῃς ἔνδον ἑόντων.
 95 Ἀρχιμόλον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοῖδης Ἑτρευνεύς,
 Ἄντας ἐξ εὐνῆς, ἔπει οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ὅπτησάι τε κριῶν ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθασεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 100 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἱκανόν, ὅθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λαβὲν ἀμφικύπελλον,
 Τίον δὲ κρητῆρα Φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 Ἀργύρεον Ἑλένη δὲ παρίσατο Φωριαμοῖσιν,
 105 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιοι, οὓς κάμεν αὐτῇ.
 Τῶν ἐν αἰραμένη Ἑλένη Φέρε, δῖα γυναικῶν,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν, ἦδ' ἐμνίστος·
 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βῶν δ' ἵεναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόσον, ὅπως Φερσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 Ὡς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἡμῶ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 Δώσω, δ' κάλλιστον καὶ τιμησάτον ἐστὶ·
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον Ἀργύρεος δὲ
 Ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκρανῆνται·
 Ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἥρως,
 Σιδονίαν βασιλεὺς, ὅθ' ἔος δῶμα ἀμφεκάλυψεν
 Κεῖσέ με νοσήσαντα· τείν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 Ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα Φαιρινόν
 Θῆκ' αὐτοῦ προπάρουθι Φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης
 Ἀργύρεον Ἑλένη δὲ παρίσατο καλλιπάρης,
 Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἰφάτ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον Φίλε, τοῦτο δίδωμι,
 Μνήμη Ἑλένης χειρῶν, πολυκράτου ἐς γάμου ὤρην,
 Σὴ ἀλόχῳ Φορέειν· τείως δὲ Φίλῃ παρα μητρὶ
 Κεῖσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 Οἶκον ἑυκτίμενον, καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπούς' ἐν χερσὶ τίθει ὁ δ' ἰδέετο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
 Δεξάμενος, καὶ πάντα ἐφ' ἠνέστατο θυμῷ.
 Τούς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κἀρῇ ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε.
 135 Χίρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε Φέρουσα
 Καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λιβητος,
 Νήφασθαι παρα δὲ ξέστη ἰτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖν τεκμήν παρέθηκε Φέρουσα,
 Εἰδότεα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
 140 Παῖρ δὲ Βοηθείδης κρέα δαΐετο, καὶ νέμε μοίρας.

„ Custodem discedens reliqui apud possessiones meas :)
 „ Ne patrem deo-parem quærens, ipse peream,
 „ Aut aliquod mihi ex ædibus supellestile pereat.
 At postquam hoc audiisset bello strenuus Menelaus,
 Statim suam uxorem & famulas iussit,
 Jentaculum in ædibus parare abundè ex intus existentibus;
 Propè autem ad ipsum venit Boëthædes Eteoneus,
 Ubi-surrexisset è lecto; quippe non procul habitabat ab ipso:
 Hunc ignem accendere iussit bello strenuus Menelaus,
 Assareque carnes; is verò non inobsequens-fuit, ubi audivisset.
 Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 Non solus; simul cum-ipso Helena ivit & Megapenthes.
 Sed quando jam pervenissent, ubi ei bona-recondita jacebant,
 Atrides quidem deinde poculum cepit rotundum,
 Filium autem craterem portare Megapenthem iussit
 Argenteum: Helena verò astitit arcis,
 Ubi erant ei pepla omnigeno-artificio-varia, quæ elaboraverat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, præstantissima mulierum,
 Quod pulcherrimum erat ornatu-versicolori, & maximum;
 Stella autem veluti resplendebat; jacebat verò ultimum omnium.
 Perrexerunt autem ire ulterius per domum, donec pervenissent
 Ad-Telemachum: hunc autem allocutus est flavus Menelaus;
 „ Telemache, sanè reditum, quemadmodum animo tuo cupis,
 „ Sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 „ Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 „ Dabo, quod optimum & pretiosissimum est:
 „ Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 „ Est totus, auro verò labra munita sunt;
 „ Opus verò Vulcani: donavit autem illum mihi Phædimus heros,
 „ Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 „ Illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ponebat poculum rotundum
 Heros Atrides; craterem verò splendidum
 Posuit ante ipsum ferens Fortis Megapenthes
 Argenteum: Helena autem astitit genas-pulchra,
 Peplum habens in manibus, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Donum tibi & ego, fili dilecte, hoc do,
 „ Monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tempus,
 „ Tux uxori gestandum; interim verò dilectam apud matrem
 „ Jaceat in domo: tu autem mihi gaudens perveneris
 „ Domum ad benè ædificatam, & tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus posuit, hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in capsum posuit Pisistratus heros
 Accepta; & omnia suo admiratus est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 Sederunt verò deinde in sedibusque, foliisque.
 Aquam autem famula gutturnio infudit ferens
 Pulchro, aureo, super argenteo lebete,
 Ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis impositis, gratificans de præsentibus.
 Juxta autem Boëthædes carnes dividebat, & distribuabat portiones;

- Ὠνοχοῖ δ' υἱὸς Μενέλαου κυδαλίμοιο·
 Οἱ δ' ἐκ' οὐραὶ ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορ ἀγλαὸς υἱός·
 145 Ἰάπους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἕβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἱριδούπου.
 Τοὺς δὲ μίτ', Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
 Οἶνον ἔχων ἐν χεὶρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
 Χρυσῷ ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
 150 Στῆ δ' Ἰάπων προπαύροιθε· διειδσκόμενος δὲ προσνύδα·
 Καίρειτον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Εἰπεῖν ἥ γὰρ ἔμοιγε, πατὴρ ὡς, ἥπιος ἦεν,
 Εἴω ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον νύδα·
 155 Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφεῖς, ὡς ἀγορεύεις,
 Πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 Νηστήας, Ἰθάκην δὲ κίων, Ὀδυσσεὶ ἐνὶ οἴκῳ
 Εἵποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν Φιλότῃτος ἀπάσης
 Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ἀργὴν χθονά φέρον ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 Ἀνέρις ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Δειξιὸς ἦκε πρόσθ' ἵππων, οἱ δὲ ἰδόντες·
 165 Γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φραῖξο δὴ, Μενέλαε διοτρεφεῖς, ἔρχαμε λαῶν,
 Εἰ νῶν τὸδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἥ σοι αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μεμνήριζε δ' ἀρηϊφίλος Μενέλαος,
 170 Ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναίτο νοήσας·
 Τὸν δ' Ἑλὴν τανύπεπλος ὑποθθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτὴ μιν, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελεῖσθαι οἶω.
 Ὡς ὁδὲ χῆν' ἤρπασ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τόκος τε·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθῆς,
 Οἴκαδ' ἐνοστήσει, καὶ τίσεται· ἢ καὶ ἦδη
 Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι Φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον νύδα·
 180 Οὕτω νῦν Ζεὺς θέη, ἱριδούπος πόσις Ἥρης,
 Τῷ κεν τοι καὶ κῆθι, θεῷ ὡς, εὐχετομήνην.
 Ἡ, καὶ ἐφ' ἵπποισιν μάστιγιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 Ἥξαν πεδίοι διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
 Οἱ δὲ πανημέριοι σῆον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
 185 Δύσειτό τ' ἥελιος, σκυδώντό τε πᾶσαι ἀγνυαί.
 Ἐς Φηραί δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 Τίτος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τίκε παῖδα.
 Ἔνθα δὲ νύκτ' αἶσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξένισιν ἔκειτο.
 Ἥμος δ' ἠρυγνεία φάνη βοδοδάκτυλος ἦεν,
 190 Ἰάπους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἕβαινον·
 Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἱριδούπου·
 Μάστιξ δ' ἔλασαν· τῷ δ' οὐκ αἰκοντι πετίεθον.

Vinum verò fundebat filius Menelai inclyti:
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Utrique tunc Telemachus & Nestoris illustris filius
 Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora.
 Cum his verò Atrides ivit flavus Menelaus,
 Vinum habens in manu dulce, dextra,
 Aureo in poculo, ut ubi-libèrent proficiscerentur.
 Stetit autem equos ante; propinansque allocutus est;
 „Valere, ó juvenes, & Nestori pastori populorum
 „Dicite salutem; certè enim mihi, pater tanquam, mitis erat,
 „Quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „Et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 „Omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic
 „Reversus, in Ithacam ubi-venero, Ulyssi in domo
 „Dixero, ut à te potitus amicæ-tractationis omnigenæ
 „Veniam, afferam autem supellestilia multa & bona.
 Sic ei locuto supervolavit dextera avis,
 Aquila album anserem ferens unguibus magnum,
 Mansuetum è corte; clamantes sequebantur
 Viri & mulieres: hæc verò ipsos propè cùm-venisset
 Dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
 Gavisi sunt; & omnibus in mentibus animus lætatus est.
 His autem Nestorides Pisistratus exordiebatur sermonem;
 „Confidera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps populorum,
 „An nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem bellicosus Menelaus,
 Quomodo ei ritè responderet meditatus.
 Hunc autem Helena stolata præveniens dixit verbum;
 „Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 „Immortales suggerunt, & sicut perfectum-iri puto.
 „Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 „Profecta ex monte, ubi ei genusque, partusque;
 „Sic Ulysses mala multa passus, & multum vagatus,
 „Domum redibit, & ulciscetur; aut etiam jam
 „Domi est; quinetiam procis malum omnibus ferit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „Sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 „Ita tibi & illic, deo tanquam, vota-fecerim.
 Dixit, & equis flagellum incussit: hi autem valde celeriter
 Ruerunt ad-campum per urbem prompti.
 Ii verò toto die quatiebant jugum utrinque habentes:
 Occidit autem sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Ad Pheras verò pervenerunt, Dioclei ad domum,
 Filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Illic verò noctem peregerunt: is verò eis hospitalia apposuit.
 Quando verò mane-genita apparuit rosea-digitis aurora,
 Equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt:
 Exegerunt autem è vestibulo & porticu sonora: (volârunt.
 Flagellavit verò Pisistratus, ut inirent-cursum; ii autem non inviti
 Statim

- Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλον αἰπὺ πτολίεθρον·
 Καὶ τότε Τηλέμαχος προσιφάνει Νέστωρος υἱόν·
 195 Νέστοριδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τέλεισιαι
 Μῦθον ἑμόν; ξείνοι διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
 Ἐκ πατέρων Φιλότητος· αἰτῆρ καὶ ὁμήλικες ἱσμέν·
 Ἥδ' ὁ ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
 Μὴ με παρῆξ ἀγε νῆα, διοτρεφέες, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,
 200 Μὴ με γέρον ἀέκοντα κατὰσχη ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
 Ἰέμενος Φιλέων· ἐμὲ δὲ χρεὼν θάσσειν ἰκίσθαι.
 Ὡς Φάτο· Νέστοριδης δ' ἄρ' ἔῳ συμφράσσατο θυμῷ,
 Ὅσπως οἱ κατὰ μαῖραν ὑποσχόμενος τέλεισιεν·
 Ὡδ' ἐπὶ οἱ Φρονόντι δοάσσατο κέρδιαν εἶναι·
 205 Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θεην, καὶ θῖνα θαλάσσης·
 Νῆ' δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔξαινυτο καλλίμα δῶρα,
 Ἑσθῆτα, χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκε·
 Καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεια πτερύοντα προσνύδα·
 Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλευε τε πάντας ἱταίρους,
 210 Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἰκίσθαι, ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι·
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ Φρενα καὶ κατὰ θυμόν,
 Οἷός ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος· οὐ σε μεθήσει·
 Ἄλλ' αὐτὸς καλέων δευρ' εἰσεται· οὐδέ σε Φημί
 Ἀψ' ἰέναι κενέον· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἑμῆς.
 215 Ὡς ἄρα Φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους·
 Ἀψ' Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
 Τηλέμαχος δ' ἑταίροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
 Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἱταῖροι, νῆι μελαίνῃ·
 Αὐτοὶ τ' αἰμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλυόν, ἔδ' ἐπιδαντα·
 Αἶψα δ' ἄρ' εἰσβαίνουν, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὐχετο· θυε δ' Ἀθήνη
 Νῆι παρὰ πρύμνῃ· σχεδόνδ' ἐπὶ οἱ ἦλθεν κῆρ
 Τηλεδάκτος, Φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
 225 Μάντις· αἰτῆρ γενεὴν γε Μελαμποδὸς ἔκγονος ἦεν,
 Ὅς πρὶν μὲν ποτ' ἦναι Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλιν,
 Ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἐξέχεα δώματα καίων·
 Δι' τότε γ' ἄλλοι δῆμον ἄφικετο, πατρίδας Φεύγων,
 Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
 230 Ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἑαυτὸν
 Εἶχε βίη· ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλακίῃ
 Δεσμῷ ἐν ἀργαλῇ ὀδετο, κρητὲρ ἀλγεια πάσχων,
 Εἵνεκα Νηληϊὸς κούρης, αἴτης τε Βαρεινῆς,
 Τὴν οἱ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυπλήτης Ἑρινύς.
 235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βοῦς ἑρμύκους
 Ἐς Πυλὸν ἐν Φυλακῇ, καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεὶς,
 Ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
 Ἠγάγετο πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
 Ἀργεὺς εἰς ἱππόβοτον· τόθι γὰρ νῦν οἱ αἰσιμον ἦεν
 240 Ναϊάται· πολλοῖσιν ἀνίσσονται Ἀργείοισιν·
 Ἐνθα δ' ἔσχηε γυναῖκα, καὶ ὑπεριφές θίτο δῶμα,
 Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μαντίειν, υἱε κραταίῳ.
 Ἀντιφάτης μὲν ἐτίκτεν Οἰκλῆα μεγάλθυμον·
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς κλυττότερον Ἀμφιάρεον,

Statim verò postea venerunt ad Pyli altam urbem :
 Et tunc Telemachus allocutus est Nestoris filium ;
 „ Nestoride , quomodo mihi pollicitus perfeceris
 „ Verbum meum ? hospites autem penitus gloriamur esse
 „ Ex patrum amicitia : atqui & æquales ætate sumus :
 „ Hoc autem iter magis concordia nos conjunget.
 „ Ne me præter navem agas , ô Jovis-alumne , sed relinque illic ;
 „ Ne me senex invitum detineat sua in domo ,
 „ Cupiens amanter-trahere ; mihi autem opus est citò domum-per-
 Sic dixit : Nestorides autem suo consultabat animo , (venisse
 Quomodo ei ritè pollicitus perficeret :
 Sic verò ei cogitanti visum est satius esse :
 Vertit equos ad navem velocem , & littus maris :
 Navis autem in puppi depromebat pulchra dona ,
 Vestes , aurumque , quæ ei Menelaus dederat :
 Et ipsum hortans verbis alatis allocutus est ;
 „ Festinanter nunc conscende , jubeque omnes socios ;
 „ Priusquam ego domum ihero , renuntiaveroque seni :
 „ Benè enim ego hoc novi in mente & in animo ,
 „ Qualis illius animus vehemens : non te dimittet ,
 „ Sed ipse invitaturus huc veniet ; neque te puto
 „ Retrò iturum vacuum : valdè enim irascetur omnino .
 Sic utique locutus impulit pulchros-jubis equos
 Retrò Pyliorum in urbem , celeriterque domum pervenit .
 Telemachus verò sociis hortans præcepit ;
 „ Ordinate arma , socii , in nave nigra ;
 „ Ipsique conscendamus , ut perficiamus iter .
 Sic dixit : illi autem ei maxime quidem auscultarunt , & paruerunt .
 Statim verò ingrediebantur , & in transstris-sedebant .
 Atque is quidem hæc properabat , & supplicabat ; sacraque faciebat
 Navis ad puppim ; prope autem ad eum venit vir (Minervæ
 Longinquus , fugiens ex Argo , viro interfecto ,
 Vates ; at genere Melampodis proles erat .
 Qui antea quidem quondam habitabat in Pylo , genetrice ovium ,
 Dives inter Pylios valdè egregias ædes habitans :
 Tunc demum alium ad populum pervenit , patriam fugiens ,
 Neleumque magnanimum , clarissimum viventium ,
 Qui ei opes multas integrum in annum
 Tenebat vi : ille verò tamdiu quidem in ædibus Phylaci
 Vinculo in gravi ligatus erat , duos dolores patiens ,
 Gratiâ Nelei filix , noxæque gravis ,
 Quam ei in mente posuit dea gravis Erinnyes .
 Sed is quidem effugit mortem , & abegit boves mugitibus-præstantes
 In Pylum ex Phylace , & ultus est factum indignum ,
 Deo-parem Neleum , fratrique uxorem
 Duxit ad domum : ipse verò aliorum venit ad populum
 In Argos equis-pascendis-aptum : ibi enim ei fatale erat
 Habitare multis imperantem Argivis :
 Ibi autem duxit uxorem , & altam posuit domum ,
 Genuitque Antiphatem & Mantium , filios fortes .
 Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum ;
 At Oicleus populi-concitatorem Amphiarum ,

- 245 Ὀν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
 Παντοίην φιλότιγ' οὐδ' ἔμετο γῆρας οὐδὲν,
 Ἄλλ' ὄλετ' ἐν Θῆβησι, γυναιῶν εἵνεκα δαρῶν.
 Τοῦ δ' υἱεὺς ἔγένοντ' Ἀλκμαίων, Ἀμφίλαχος τε.
 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφειδεά τε, Κλείτην τε.
- 250 Ἄλλ' ἦτοι Κλείτην χρυσόβροτος ἤρπασεν Ἥως,
 Κάλλιος εἵνεκα οἶο, ἐν ἀθανάτοισι μετείη.
 Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδεά μάντιν Ἀπόλλων
 Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάρεος.
 Ὃς β' Ἰπερησίηνδ' ἀπενάστατο, πατρὶ χολωθείς.
- 255 Ἐν' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν.
 Ὃς τότε Τηλέμαχον πέλας ἔστατο τὸν δ' ἐκίχανε
 Σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, βοή παρὰ νηὶ μελαίνῃ.
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσνύδα.
- 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κηχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῃ,
 Λίσσομαι ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 Εἰπέ μοι ἐρομένῃ νημερτέα, μὴδ' ἐπιμεύσῃς.
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, καὶ τακῆς;
- 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
 Τοιγάρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
 Εἰ ποτ' ἦν· νῦν δ' ἤδη ἀπέθιτο λυγρῶ ὀλίβρω.
 Τοῦνικα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μελαίναν,
- 270 Ἦλθον πεινόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
 Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς
 Ἑμφύλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε, ἔται τε,
 Ἄργος ἂν ἰππόβοτον, μέγα δὲ κρατεῖουσιν Ἀχαιοί.
- 275 Τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ κῆρα μελαίναν,
 Φεύγω· ἐπεὶ νῦ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἵεσσαι, ἐπεὶ σε Φυγῶν ἱκέτευσα,
 Μὴ με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἶμαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
- 280 Οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἵεσς.
 Ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κεῖθε φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας οἱ ἐρέξατο χαλκῆον ἔγχος,
 Καὶ τὰδ' ἐπ' ἱκρίοφιν τένυσεν νηὸς ἀμφιερίσσης.
 Ἄν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβῆσαστο παντοπόροιο.
- 285 Ἐν πρυμνῇ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο παρ' αὖ οἱ αὐτῶ
 Εἴσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἱποτρυνάς ἐκέλευσιν·
 Ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπείοντο.
 Ἴσδν δ' εἰλάτιναι κοίλῃς ἔντοσθε μεσόμενης.
- 290 Στήσαν αἰείραντες κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδσαν.
 Ἐλκεν δ' ἵστα λευκὰ εὐστρέπτοισι βρευσί.
 Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον καὶ γλαυκῶπης Ἀθήνη,
 Λάβρον ἱπαιγίζουσα δὲ αἰθέρος, ὄφρα ταχίστα
 Νῆος ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
- 295 Δυσιστό τ' ἥλιος, σκυδιώτῳ τε πάσαι ἀγυαί.
 Ἡ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν, ἐπιγυομένη Διὸς οὐρῇ.

Quem ex-animo diligebat Jupiterque Ægiochus, & Apollo
 Omnigeno amore: neque pervenit *is ad* senectutis limen;
 Sed periit Thebis, muliebrium gratiâ donorum.
 Huic autem filij nati sunt Alcæon, Amphiloehusque.
 Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque:
 Sed sanè Clitum aureum-solium-habens rapuit Aurora,
 Pulchritudinem ob ipsius; ut immortalibus interesset.
 At magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 Reddidit hominum longè optimum, postquam mortuus est Amphia-
 Qui scilicet in Hyperesiam migravit patri iratus; (raus:
 Ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.
 Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen *ei* erat,
 Qui tunc prope Telemachum stetit: hunc verò deprehendit
 Libantem, supplicantemque, velocem apud navem nigram;
 Et ipsum affatus verba alata dixit;
 „ O amice, quoniam te sacra-facientem deprehendo hoc in loco,
 „ Oro per sacra & deum, at deinde
 „ Per tuumque ipsius caput, & socios, qui te comitantur,
 „ Dic mihi interroganti vera, neque celes.
 „ Quis? unde es hominum? ubi tibi urbs, & parentes?
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Equidem tibi, hospes, valdè accuratè dicam:
 „ Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 „ Si quando erat: nunc verò jam periit tristi morte.
 „ Propterea nunc fociisque assumptis & nave nigra,
 „ Veni interrogaturus de-patre diu absente.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Sic tibi & ego ex patria, viro interfecto
 „ Tribule: multi autem fratresque sodalesque *sunt*,
 „ Argos per equis-pascendis-aptum; multum autem pollent Achivi:
 „ Ab his elapsus mortem & fatum atrum,
 „ Fugio: quippe mihi fatale *est* inter homines vagari.
 „ Sed me navi impone, qui tibi fugà-captâ supplicavi,
 „ Ne me interficiant: persequi enim *eos me* puto.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Non quidem jam te *conscendere*-volentem depellam à navi æquali:
 „ Sed sequere; at illic amicè-excipieris *de talibus* qualia habemus.
 Sic utique locutus, ab-eo accepit æream hastam;
 Et hanc super tabulata extendit navis remis-utrinque-agitata:
 Conscendit autem & ipse navem pontum-transcuntem.
 In puppi verò deinde sedit; juxtaque seipsum
 Sedere-fecit Theoclymenum: illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus verò socios hortatus jussit
 Arma capessere: illi autem festinanter obediverunt.
 Malum autem abiectum concavum intra receptaculum
 Statuerunt erectum; funibusque colligârunt;
 Traxeruntque vela alba benè-tortis loris.
 His autem secundum ventum misit oculis-cæcia Minerva,
 Vehementem ingruentem per aërem, ut citissimè
 Navis emetiretur currens maris falsam aquam.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes via.
 Illa autem Pheras appellebat, impulsâ Jovis vento-secundo;

- 'Ηδὲ παρ' Ἡλίδας δῖαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἐπειοί.
 'Ενθεν δ' αὖ νησοῖσιν ἐπιπρόηκε θοῇσιν,
 Ὀρμαίνων, ἥ κεν θάνακτον Φύγοι, ἥ κεν ἀλφειή.
 300 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος Ὀφρυβὸς
 Δορπεύτην παρὰ δὲ σφιν ἑδέρπεον ἀνέρες ἄλλοι.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβώτω πειρητίζων,
 Εἴ μιν ἔτ' ἐνδουκέως Φιλέοι, μείναι τε κελύουσι
 305 Αὐτοῦ ἐν γαστρίῳ, ἥ στρυνεῖε πόλινδε.
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
 'Ηῶθεν προτὶ ἄγνυ λιλαιόμαι ἀπονέεσθαι
 Πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ, καὶ ἅμ' ἡγεμὸν ἐσθλὸν ὅπασσον,
 310 Ὃς κε με κεῖσ' ἀγάγῃ κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 Πλάγξομαι, αἷ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
 Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ
 Καὶ κεν μνηστῆρεςσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 315 Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψά κεν εὖ θρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, ττι θέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον,
 Ἑρμείαο ἔκκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
 Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 320 Δρησοσύνη οὐκ ἂν μοι ἔρυσσεν βροτὸς ἄλλος,
 Πῦρ τ' εὖ νῆσαι, διὰ τε ξύλα δαυὰ κεάσσαι,
 Δαιτρεῦσαί τε, καὶ ὀπτήσσαι, καὶ οἶνοχοῆσαι.
 Οἶά τι τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρης.
 Τὸν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συμβῶτα.
 325 Ὡ, μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 Ἐπλετο; ἥ εὖ γε πάγχυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Εἰ δὴ μνηστῆρων ἐθέλεις καταδύνααι ὅμιλον,
 Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον αὐρανὸν ἵκει.
 Οὐ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑπαδρηστήρις ἐκείνων,
 330 Ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένει, ἠδὲ χιτῶνας,
 Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλῆς καὶ καλὰ πρόσωπα,
 Οἳ σφιν ὑποδράωσιν' ἐύξεοι δὲ τράπεζαι
 Σίτου καὶ κρεῖων, ἠδ' οἶνου βιβρίθασιν.
 Ἀλλὰ μὲν' οὐ γὰρ τίς τοι ἀνιάται παριόντι,
 335 Οὐτ' ἐγώ, οὔτε τις ἄλλος ἑταίρων, οἳ μοι ἔασι.
 Αὐτὰρ ἔπην ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα ἔσσει,
 Πέμψει δ', ὅππῃ σέ κραδίη, θυμός τε κελύει.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας, δῖος Ὀδυσσεύς.
 340 Αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 Ὡς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἀλῆς καὶ δίζυος αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔσι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
 Ἀλλ' ἐνεκ' οὐλομένης γαστρός κακὰ κηδεῖ ἔχουσιν
 Ἀνέρες, ὃν κεν ἰκῆται ἄλῃ, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος.
 345 Νῦν δ' ἔπει ἰσχανάας, μείναι τέ με κῆνον ἀνωγας,
 Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρός Ὀδυσσῆος θείοιο,
 Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
 Ἐσπου ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγᾷς ἡελίου,

Et apud Elida divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc verò rursus insulis immisit *eam* acutis,
 Cogitans, an mortem fugeret, an caperetur.
 Diversa autem in casa Ulysses & nobilis subulcus
 Cœnabant; apud verò ipsos cœnabant viri alii.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Inter hos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
 An ipsum ampliùs studiosè curaret, manereque juberet
 Illic in stabulo, an hortaretur ad urbem *ire*;
 „ Audi nunc, Eumæe, aliique omnes socii;
 „ Manè ad urbem cupio discedere
 „ Mendicaturus; ut ne te atteram & socios.
 „ Sed me benè mone, & simul ductorem bonum præbe,
 „ Qui me illuc ducat: per autem urbem ipso ex-necessitate
 „ Vagabor, siquis fortè poculum & panem porrexerit.
 „ Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 „ Nuncium dixerò prudenti Penelopæ,
 „ Et procis superbis me immiscuero,
 „ Si mihi fortè cœnam dederint, cibum copiosum habentes.
 „ Statim benè perfecero inter ipsos, quicquid voluerint:
 „ Etenim tibi dicam, tu autem attende, & me audi;
 „ Mercurii voluntate internuncii, (qui utique omnium
 „ Hominum operibus gratiam & gloriam præbet,)
 „ Officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
 „ Ad ignemque benè cumulandum, lignaque sicca diffindenda,
 „ Adque-carne-dividendas, & ad-assandum, & ad-vinum-funden-
 „ Qualia scilicet optimis præstant inferiores. (dum;
 Hunc autem valdè indignatus allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 „ Fuit? certè omninò cupis illic perire,
 „ Si reverà procorum vis ingredi cœtum,
 „ Quorum injuriaque, violentiaque, ad ferreum cœlum pervenit.
 „ Nequaquam tales sunt ministri illorum;
 „ Sed juvenes, lænas benè-induti, & tunicas,
 „ Semperque nitidi capitibus & pulchris vultibus,
 „ Qui ipsis subministrant; benè-politæ autem mensæ
 „ Pane, & carnibus, & vino, onerata sunt.
 „ Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 „ Neque ego, neque quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 „ At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 „ Ille te lænæque, tunicæque, vestimentis induet,
 „ Mittetque, quò te cor, animusque jubet.
 Huic autem respondit deinde patiens nobilis Ulysses;
 „ Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 „ Ut mihi, quòd me cessare-fecisti ab errore & ærumna gravi:
 „ Errore enim non est pejus aliud hominibus:
 „ Sed propter perditum ventrem malas curas habent
 „ Viri, quemcunque invaserit vagatio, casusque, & dolor.
 „ Nunc verò quoniam detines, manereque me illum jubes;
 „ Dic agè mihi de matre Ulyssis divini,
 „ Patreque, quem reliquit profectus, in senectutis limine,
 „ An alicubi adhuc vivant sub splendore Solis,

- Ἦ ἤδη τεθῶσι, καὶ εἰν αἶδαι δόμοισι.
 350 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Τοιγάρ ἐγώ τοι, ξῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 Λαέρτης μὲν ἐτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων θβίσσαι εἰς ἐν μεγάροισιν·
 Ἐκπαύλας γὰρ παῖδός οὔρυται οἰχομένοιο,
 355 Κουριδῆς τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔμαλιστα
 Ἦκαχ' ἀποθνήσκῃ, καὶ ἐν ὤφῃ γῆραι θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄχρ' οὐ παῖδός ἀπέθβητο κυδαλίμοιο,
 Λευγαλέφ θανάτῳ ὅς μὴ θάνοι, ὅς τις ἔμοιγε
 Ἐνθάδ' ἐναιετάων φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι.
 360 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἦν, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι,
 Οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη ταυυπέπλῳ,
 Θυγατέρ' ἰθὺμῃ, τὴν σπλοτατὴν τέκε παῖδαν·
 Τῇ ὁμοῦ ἐτρέφονην, ὀλίγον δέ τί μ' ἔσσαν ἰτίμα.
 365 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβην πολυήρατον ἐκόμει' ἅμωφ,
 Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδασαν, καὶ μυρ' ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμὰ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἐκείνη
 Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, πρὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
 Ἀγρόνδ' ἐπροῖαλλε· φίλει δέ με κηρὸν μάλλον,
 370 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδυνομαι' ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 Ἔργον αἰέουσιν μάκαρες θεοί, ὧ ἐπρὶ μίνω·
 Τῶν ἔφαγον τ' ἐπὶν τε, καὶ αἰδαίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μιλίχον ἐγὼ ἀκούσαι
 Οὐτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεισιν οἴκα,
 375 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 Ἀγρία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἔκατα πυθῆσθαι·
 Καὶ Φαγέμεν, πίμεν τε· ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 Ἀγρόνδ', οἳ τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 380 ὦ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς εἶμι, Εὖμαιε συβῶτα,
 Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 Ἦε διεπράθβητο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγνια,
 Ἦι ἐνὶ ναιετάσκει πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 385 Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν, ἢ παρὰ βουσὶν,
 Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λαῶβων, ἠδ' ἐπείρασσαν
 Τούδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαδ', ἃ δ' ἄξιον ὦτον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Εἴην, ἔπει ἄρ' δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς,
 390 Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο, πῖνέ τε οἶνον
 Ἥμιος· αἶδε δὲ νύκτες ἀνίσσονται· ἐστὶ μὲν εὐδειν,
 Ἔστ' δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν· εὐδὲ τι σε χρεῖ,
 Πρὶν ὥρῃ, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολὺς ὕπνος.
 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνάγει,
 395 Εὐδέτω ἐξελθῶν· ἅμα δ' οἳ Φαιναμένηφι
 Δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπίσθω·
 Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντε τε δαιτυμένοιο τε,
 Κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλείοις,
 Μνωμένοιο· μετὰ γὰρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 400 Ὅστις δὴ μῆλα πολλὰ στήθῃ, καὶ πέλα' ἐπαυλῆθ'.

„ An jam mortui sint, & in Plutonis ædibus.
 Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Equidem tibi, hospes, valde accuratè narrabo:
 „ Laërtes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicat semper,
 „ Ut anima *sibi* à membris pereat suis in ædibus:
 „ Vehementer enim de-filio dolet absente,
 „ Deque uxore quam-virginem-duxerat, prudente; quæ ipsum ma-
 „ Tristitiâ-affecit mortua, & in cruda senectute posuit. (ximè
 „ Illa autem dolore de suo filio periit glorioso,
 „ Tristi morte: sic ne moriatur, quicumque mihi
 „ Hic habitans amicus sit, & amica faciat.
 „ Quamdiu quidem igitur illa erat, dolens quantumvis licet,
 „ Tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari & interrogare,
 „ Quoniam me ipsa nutrit, unâ cum Ctimena stolata,
 „ Filia eximia, quam minimam natu peperit liberorum:
 „ Cum hac simul nutriebar; paulò autem me minùs honorabat.
 „ At postquam ad pubertatem optabilem pervenissemus ambo,
 „ Hanc quidem postea in Samum nuptum dederunt, & infinita ac-
 „ At me lænâque tunicâque, vestimentis illa (ceperunt:
 „ Pulchris valde ubi-induisset, pedibusque calceamenta dedisset,
 „ Ad-agrum emisit; diligebat autem me corde magis.
 „ Nunc verò jam his indigeo; sed mihi ipsi
 „ Opus incremento-augent beati Dii, in quo versor:
 „ Ex-his comedique, bibique, & venerandis *hospitibus* dedi.
 „ Ex domina autem haud dulce licet audire,
 „ Neque verbum, neque quod opus; quoniam malum incidit domui,
 „ Viri superbi: valde verò famuli indigent
 „ Coram domina loqui, & singula interrogare;
 „ Et comedere, bibereque; deinde autem & aliquid portare
 „ Ad-agrum, qualia utique animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus est prudens Ulysses;
 „ Papæ! ut parvulus existens, Eumææ subulce,
 „ Multum jactatus-es seorsum à tua patria & parentibus.
 „ Sed agè mihi hoc dic & accuratè narra,
 „ An vastata sit urbs virorum viis-spatiosa,
 „ In qua habitabat pater & veneranda mater;
 „ An te solum relictum apud oves, vel apud boves,
 „ Viri hostiles navibus ceperint, & vendiderint
 „ Hujusce viri ad ædes; hic autem dignum pretium dederit?
 Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum;
 „ Hospes, quoniam jam hæc me percontaris & interrogas,
 „ Silentio nunc attende & delectare, bibeque vinum
 „ Sedens; hæc autem noctes immensæ: licet quidem dormire,
 „ Licet etiam sese-obluctantibus audire; neque omnino te oportet,
 „ Ante horam, cubitum-ire: nocumentum est & multus somnus.
 „ Cæterorum autem quemcunque cor & animus jubet,
 „ Decubet egressus: simul autem atque aurora illuxerit,
 „ Passus, simul sues heriles sequatur.
 „ Nos autem in casa bibentesque comedentesque,
 „ Doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 „ Recordantes; etenim etiam doloribus delectatur vir, (rit.
 „ Quicumque scilicet valde multa passus fuerit, & multum errave-
 „ Hoc

- Τοῦτο δέ τοι ἔρεω, ὃ μ' ἀνείρμαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, (εἶπου ἀκούεις,) Ὀρτυγίης καθυπερβεν, ὅθι τροπαὶ ἡλλοιο,
 Οὐτι περιπληθὴς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 405 Εὐβοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθὴς, πολυπυρρός·
 Πείνη δ' οὐποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη
 Νούσος ἐπὶ συγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ἀλλ' ὅτε γιγασκῶσι πόλιν κατὰ Φύλ' ἀνθρώπων,
 Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 410 Οἷς ἀγανοῖς βελίεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἐνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται·
 Τῆσιν δ' αἰμοτέρησι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασιλευε
 Κτήσιος Ὀρμενίδης ἰ ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκλυτοι ἦλυνον ἄνδρες
 415 Τράκται, μυρ' ἄγοντες αἰθέρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Καλὴ τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 Τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευον·
 Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγνῃ, κοίλῃ παρὰ νηὶ,
 420 Εὐνῇ καὶ Φιλότητι· τὰ τε Φοῖνας ἠπεροπεύει
 Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔσῃν.
 Εἰράτα δὴ πείτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφὲς δῶ·
 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλμου εὐχομαι εἶναι·
 425 Κούρῃ δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
 Ἀλλὰ μ' ἀνῆρπαζαν Τάφιοι, λήστορες ἄνδρες,
 Ἀγρόθεν ἐρχομένην πέρασαν δέ με δευρ' ἀγαγόντες
 Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνῃρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ·
 430 Ἡ βὰ κε νῦν πάλιν αὐτίς αἰμ' ἡμῖν οἰκαδ' ἔποιε,
 Ὅφρα ἴδῃς πατὴρ καὶ μητὴρ ὑπερεφὲς δῶ,
 Αὐτοὺς τ' ἢ γὰρ ἔγ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνή, καὶ αἰμείβετο μύθῳ·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 435 Ὅρκῳ πισωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἰκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμῶσαν τε, τελευτήσαν τε τὸν ἔρκον,
 Ταῖς δ' αὐτίς μετέειπε γυνή, καὶ αἰμείβετο μύθῳ·
 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προσανδράτῳ ἐτίεσσιν
 440 Τμετέρων ἐτάρων, συμβλημένος ἢ ἐν ἀγυγίῃ,
 Ἡ πού ἐπὶ κρήνῃ· μὴ τίς ποτὶ δῶμα γέροντι
 Ἐλθὼν ἐξείπῃ· ὃ δ' οἴσασαμενος καταδῆσῃ
 Δεσμῶ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει, ὄλεθρον.
 Ἀλλ' ἔχει· ἐν Φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον δοαίων·
 445 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νῆς πλεῖη βιάτοιο γίνηται,
 Ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θῶς ἐς δώμαθ' ἰκίσθω·
 Οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
 Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπιβὰθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην·
 Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἥος ἐνὶ μεγάροις αἰτισταλλῶ,
 450 Κερδαλέον δὴ τοιον, ἀματροχόωντα θύραζε,
 Τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νῆος· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 Ἀλφοί, ἔπη περᾶσθε πρὸς ἀλλοθρόους κινθρόπους.

„ Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris & interrogas.
 „ Insula quædam Syria vocatur, (sicubi audis,) rum.
 „ Ortygiam supra; ubi conversiones Solis,
 „ Non ita valde magna; sed bona quidem,
 „ Fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax:
 „ Fames verò nunquam populum invadit, neque ullus alius
 „ Morbus odiosus incidit miseris mortalibus:
 „ Sed quando senescant in urbe gentes hominum,
 „ Veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,
 „ Suis lenibus telis aggrediens interficere-solet.
 „ Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt:
 „ His verò ambabus pater meus imperabat
 „ Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.
 „ Illuc autem Phœnices re-nautica-incltyti venerunt viri
 „ Veteratores, innumeras ducentes merces-ludicras nave nigra.
 „ Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo
 „ Pulchraque magnaue, & splendorum operum perita:
 „ Hanc autem Phœnices callidi decipiebant:
 „ Cum ea lavante quidam primùm mixtus est, cavam apud navim,
 „ Concubitu & amore; quæ scilicet mentes decipiunt
 „ Imbecillis mulieribus; etiam si qua frugi fuerit.
 „ Interrogabat autem postea, quænam esset, & unde venisset:
 „ Hæc autem citò admodum patris indicavit altam domum;
 „ Ex Sidone quidem abundante-xris gloriior esse;
 „ Filia verò sum Arybantis ego abundè divitis:
 „ Sed me abripuerunt Taphii latrones viri,
 „ Ex agro venientem; vendideruntque me huc deductam
 „ Hujusce viri ad ædes: hic autem dignum pretium dedit.
 „ Hanc autem rursus allocutus est vir, qui cum ea mixtus erat clam;
 „ Nunquid jam retrò rursus unà nos domum sequereris,
 „ Ut videas patris & matris altam domum,
 „ Ipsosque? certè enim etiamnum sunt, & divites vocantur.
 „ Hunc verò rursus allocuta est mulier, & respondit sermone;
 „ Esset & hoc, si mihi velletis, nautæ,
 „ Jurejurando fidem-dare; incolumem me domum abducturos.
 „ Sic dixit: illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 „ At postquam jurassentque, perfecissentque jusjurandum,
 „ Inter eos utique rursus locuta est mulier, & respondit sermone;
 „ Tacitè-agatis nunc; ne quis me alloquatur verbis
 „ Vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 „ Vel alicubi ad fontem; ne quis ad domum senì
 „ Profectus dicat; is autem suspicatus liget me
 „ Vinculo in gravi, vobis verò moliatur mortem.
 „ Sed retinete in mente verbum; & properate emptionem viatico-
 „ At quando jam navis plena victu fuerit, rum.
 „ Nuncius mihi deinde celeriter ad ædes veniat:
 „ Afferam enim & aurum, quodcunque sub-manus venerit:
 „ Quin & aliud nautum ego volens sanè dederò:
 „ Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 „ Astutum jam talem, simul-cursitantem foràs;
 „ Hunc duxero in navim; hic verò vobis infinitum pretium (nes.
 „ Comparaverit, ubicunque vendendum-transfuleritis ad alienos homi-
 „ Hæc

- Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἶπουσ', ἀπίβη πρὸς δώματα καλὰ.
 Οἱ δ' ἐνιαντὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 455 Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοντον πολὺν ἐμπολῶντο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγεῖλαιε γυναῖκα
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς,
 Χρῦσεον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔεργε.
 460 Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ θυμῷ καὶ πότνια μήτηρ
 Χείρεσιν ἀμφαφῶντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο,
 Ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτος ὁ παυνεύσας κοίλῃ ἐπὶ νῆα βεβήκει.
 Ἡ δ' ἐμὲ χερὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύρας·
 465 Εὖρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας
 Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μὲν πατέρ' ἀμφεπένοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶπον πρόμολον, ὅμοιοι τε Φῆμιν·
 Ἡ δ' αἶψα τρεῖς ἄλεισα κατακρύψας ὑπὸ κλῆπῳ
 Ἐκφερέν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπέμην αἰσιφροσύνησι.
 470 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιδώντο τε πᾶσαι ἀγνυαί.
 Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κίοντες,
 Ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ἀκύαλος νηὺς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Νῶ ἀναβησάμενο· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἱάλλεν.
 475 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ·
 Ἄλλ' ὅτ' ἄρ' ἔβδομον ἡμᾶρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἀργεμῖς ἰοχαιραῖ·
 Ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσούσ', ὥς εἰναλίη κηΐ·
 Καὶ τὴν μὲν Φωκῆσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 480 Ἐκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τούς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε Φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 Ἐνθα με Λαίρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἴσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μύθῳ·
 485 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 Ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἀλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοι μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὲς δώματ' ἀφίκτο πολλὰ μογήσας
 Ἠπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρωσὶν τε πόσιν τε
 490 Ἐνδυκίως ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσιν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Καδδραβέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.
 Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν εὐθρονος. Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 495 Τηλεμάχου ἵταροι λῦον ἱξία· καδ δ' ἔλον ἰσὺν
 Καρπαλίμας, τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 Ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ περὶ νῆσιν ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Δεῖπνόν τ' ἐγγύνοντο, κερῶντό τε αἶθοπα οἶνον.
 500 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ἵμεῖς μὲν νῦν ἄστυ ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπιλεύσομαι, ἠδὲ βοτῆρας·
 Ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα καίτοιμαι.

„ Hæc quidem sic fata, abiit ad ædes pulchras;
 „ Illi autem per annum totum apud nos ibidem manentes
 „ In navi cava facultates multas emebant:
 „ Sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad-redeundum,
 „ Tunc utique nuncium miserunt, qui nunciaret mulieri:
 „ Venit vir solers mei ad ædes patris,
 „ Aureum monile habens; electris autem interfertum erat:
 „ Hoc quidem in domo famulæ & veneranda mater
 „ Manibus tractabant, & oculis spectabant,
 „ Pretium pollicitæ: ille autem huic innuit tacitè.
 „ Atque ille quidem postquam innuerat, cavam ad navem ivit:
 „ Hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 „ Invenit verò in vestibulo & poculum & mensas
 „ Virorum convivarum, qui circa meum patrem versabantur.
 „ Illi quidem in concionem processerunt, populique cœtum:
 „ Hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 „ Efferebat; at ego sequebar stultitiâ:
 „ Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 „ Nos verò in portum inclytum venimus celeriter profecti,
 „ Ubi scilicet Phœnicum erat virorum velox-in-mari navis.
 „ Hi quidem deinde nave-consensa navigabant humidas vias,
 „ Nobis navi impositis: Jupiter autem ventum-secundum immitte-
 „ Sex diebus quidem simul navigabamus nocteque & die; (bat.
 „ Sed quando septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
 „ Deinde mulierem quidem feriit Diana sagittis-gaudens:
 „ In-sentinam verò ea insonuit lapsa, sicut marina fulca:
 „ Et hanc quidem phocis & piscibus escam futuram
 „ Ejecerunt: at ego relictus eram, dolens corde.
 „ Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque & aqua;
 „ Ubi me Laërtes emit possessionibus suis.
 „ Sic hanc quoque terram ego vidi oculis.
 Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone;
 „ Eumæe, certè valde jam mihi in mente animum commovisti,
 „ Hæc singula dicens, quot scilicet passus sis dolores animo.
 „ Sed sanè tibi quidem etiam ad malum bonum apposuit
 „ Jupiter, quippe in viri ædes pervenisti multa perpeffus
 „ Mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 „ Accuratè; degis autem bonam vitam: at ego
 „ Multas hominum per urbes vagans huc venio.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 Dormierunt verò non multum in tempus, sed paululùm;
 Statim enim aurora venit pulchro-solio. At ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 Confestim; ipsamque navem in stationem subduxerunt remis:
 Anchoras autem ejecerunt, ac retinacula alligaverunt:
 Ipsique porro egrediebantur in littus maris,
 Cœnæque parabant, miscabantque genesofum vinum.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 His utique Telemachus prudens exordiebatur sermonem;
 „ Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 „ At ego agrum adibo, & pastores:
 „ Vespertinus verò in urbem, visis meis operibus, revertar:

- 505 Ἦῳθεν δὲ κεν ὕμνῳ ἰδρυπόρῳ παρὰ θάλασσαν,
 Δαίτ' ἀγαθήν κρείων τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Πῇ γὰρ ἐγὼ, Φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώματ' ἵκησμαι
 Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν;
 510 Ἦ ἱβὺς σῆς μητρός ἴω καὶ σοῦ δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα·
 Ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔταρα καὶ ἡμετέρῃσδε καλοῖμαι
 Ἐρχεσθ' οὐ γὰρ τοι ξενίαν πόθ' ἄλλα σοι αὐτῷ
 Χείρην ἔπει τοι ἔγῳ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδ' αὖτε μήτηρ
 515 Ὀφείτ'· οὐ μὲν γὰρ τι θαμὰ μνηστῆρ' ἐνὶ οἴκῳ
 Φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπεραίῳ ἴσον ὕφαινε.
 Ἄλλα τοι ἄλλον φῶτα περὶ δαύσκομαι, ὅν' κεν ἴκηαι,
 Εὐρύμαχον, Πολυβῆο φαιδρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσοι εἰσδράσσι.
 520 Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλα τις
 Μητέρ' ἐμην γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔχειν.
 Ἄλλα τὰ γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι γαίων,
 Εἰ καὶ σφιν πρό γάμοιο τελεστήσει κακὸν ἥμαρ.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπείτατο δεξιὸς ὄρας,
 525 Κίρκας, Ἀπόλλωνος ταχύς ἄγγελος, ἐν δὲ πόδεςτι
 Τόλμα πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦν ἱράζει,
 Μεσσηγύς τῃσδε τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέστας,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 530 Τηλέμαχ', οὐ τοι αὖτις θεῶ ἐπτάτο δεξιὸς ἔρως·
 Ἐγὼ γὰρ μιν ἐσάντας ἴδων, εἰσάναν εἶοντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἐστὶ μέγα βασιλεύτηρ ἄλλος.
 Ἐν δ' ἡμῶν Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα·
 535 Αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος πετελεσμένοι εἰπ'·
 Τῷ κεν τάχα γροῖης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 Ἐξ ἡμῶν, ὥς ἂν τίς σε σπαστόμενος μακαρίζοι.
 Ἦ, καὶ Πείραιον προσέειπεν τιςὸν ἱταῖρον
 Πείραις Κλυτίδῃ, σὺ δὲ μοι τὰ περ ἄλλος μάλα σος
 540 Πείθῃ ἡμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς αἶψ' ἔποκτο·
 Καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνα ἀγαν ἐν δάμασι σείσῃ
 Ἐνδυκίως Φιλέην καὶ τίειν, εἰσάπεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραις δουραλυτὸς ἀντίον ἦν δα·
 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πάλιν χεῖρον ἐπιδᾷς μέμνους,
 545 Τόνδε δ' ἐγὼ κομῶ, ξενίαν δ' αἰ σὺ πόθ' ἔσται·
 Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ τῇσδε ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 Αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν, ἀνὰ τε περμνήσια λῶσαι.
 Οἳ δ' αἰψ' ἔστανον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδύσατο καλὰ πέλεια,
 550 Εἶλετο δ' ἄλκιμοι ἔγχος ἀναχμένον ὀξὺ χαλκῷ,
 Νηὸς ἀπ' ἱερῶσιν τοῖσδε περμνήσι ἔλυσαν.
 Οἳ μὲν ἀνώσαντες πάλιν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν,
 Τηλέμαχος ἰ. Φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείων.
 Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρει, ὅφρ' ἵκηται αὐλήν,
 555 Ἐνθα οἱ ἦσαν ὕς μάλα μυρία, καὶ σὺβάτης
 Ἐσθλὸς ἰὼν ἐτίανεν, ἀπαπτεσθαι ἥπια εἶδος.

„ Manè autem vobis viaticum apposuero,
 „ Convivium bonum carnumque & vini dulcis.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Quonam enim ego, dilecte fili, ibo? cujusnam ades accedam
 „ Virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 „ An rectà tuam matrem adibo & tuam domum?
 Hunc autem Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Alioquin quidem te ego & nostram ad domum juberem
 „ Ire, haud enim tibi xeniorum desiderium esset; sed tibi ipsi nunc
 „ Pejus erit: quoniam tibi ego quidem abero, neque te mater
 „ Videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 „ Apparet; sed seorsum ab his in superiore ædium parte telam texit.
 „ At tibi alium virum indicabo, quem adeas,
 „ Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 „ Quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt:
 „ Etenim longè optimus vir est, cupitque maximè
 „ Matrem meam ducere uxorem, & Ulyssis manus habere.
 „ Sed hæc sanè Jupiter novit Olympius, in æthere habitans;
 „ An & ipsis ante nuptias perficiat malum diem.
 Sic utique ei locuto supervolavit dextera avis,
 Accipiter, Apollinis velox nuncius; pedibus autem
 Vellebat columbam tenens; pennas autem defundebat ad terram;
 In medio inter navemque & ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus à sociis seorsum ubi vocasset,
 Inhæsitque ei manui, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera ales;
 „ Cognovi enim ipsam contrà intuitus auguralem esse.
 „ Vestro autem non est genere regalius aliud
 „ In populo Ithacæ; sed vos potentes semper.
 Hunc autem statim Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 „ Ita citò cognosceres amicitiamque multaque dona
 „ Ex me; adèd ut aliquis te occurrens beatum diceret.
 Dixit, & Piræum allocutus est fidum socium;
 „ Piræe Clytide, tu etenim mihi aliis etiam in rebus maximè
 „ Obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati sunt;
 „ Etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 „ Accuratè tracta & honora, donec venero.
 Hunc autem rursus Piræus hastà inclytus contrà allocutus est;
 „ Telemache, etiamsi enim tu multo tempore hic maneas,
 „ Hunc tamen ego curabo; xeniorum autem ei desiderium non erit.
 Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 Ipsosque conscendere, & retinacula solvere.
 Hi autem statim conscendebant, & in transis sedebant.
 Telemachus verò sub pedibus ligavit pulchros calceos,
 Sumpsitque validam hastam præfixam acuto ære,
 Navis à tabulatis: illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem sursum acti navigabant in urbem, sicut jusserat
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec venit in
 Ubi ei erant suæ valde multæ, apud quas subulcus (cortem;
 Bonus ut erat, dormiebat, dominis benè cupiens.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Η.
Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ποιητής

Ἰππύσις.

Ελθόντος εἰς τοὺς αἰγροὺς Τηλέμαχου, πέμπεται Εὐμαιος εἰς τὴν πόλιν, ὀφείλων ἐπαγγεῖλαι τοῦ δεσπότου τὴν παρουσίαν. Γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἔξῃς Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν υἱὸν ἀναγνωρισμός, κατὰ βούλησιν Ἀθηναίης, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐνδοκίαν Τηλέμαχου τιταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφῇ.

Πι δ' ἄρ' αὖ Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὄν.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ θεῖος ὕφορβος
ἔντυνοντ' ἄριστον ἅμ' ἡός, κειαμένῳ πῦρ,
Ἐκπεμφάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύσσει.
Τηλέμαχον δὲ περισσάουσι κύνας ὑλακόμενους,
5 Οὐδ' ὕλασιν προσιόντα· τόσσ' δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν·
Αἴψα δ' ἄρ' Εὐμαιὸν ἔπειτα πτερόεντα προσπυδαί.
Εὐμαι, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθαδ' ἱταῖρος,
ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνας οὐχ' ὑλαοῦσιν.
10 Ἀλλὰ περισσάουσι· παῶν δ' ὑπὸ δούπῳ ἀκούω.
Οὐ γὰρ πᾶν ἔειπτο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἔσῃ ἐν προθύροισι ταφῶν δ' ἀνέρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσει ἄγρια, τοῖς ἐκνεῖτο,
Κίρνας αἰθόπας αἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἀνακτορ.
15 Κύσσει δὲ μιν κεφαλῇ πε, καὶ ἄμφω Φαίεα καλά,
Χεῖρας τ' ἀμφοτέρω· ἰαλερὸν δὲ οἱ ἔκπτε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατήρ ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεπῶν ἐναιῶν,
Μοῦνον, τηλύνετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ.
20 Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδία διὸς ὕφορβος,
Πάντα κύσει περιφύσῃ ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
Καὶ δ' ὀλοφύρομένος ἔπειτα πτερόεντα προσπυδαί.
Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν Φαίος· οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
Ὀφείσθαι ἰφάμην, ἐπεὶ ὥχες νῆϊ Πύλονδε.
25 Ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσέλθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
Τέτρωμαι· εἰσέρων πᾶν ἄλλοθεν ἔνδον ἰόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θέμ' ἀγρόν· ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας,
Ἀλλ' ἐπιδημνεῖς· ὥς γάρ νῦ τοι εὐαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστῆρων προσηρᾶν αἰδῆλον ὄμιλον.
30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνθα·
Ἔσσεις οὕτως, ἅπαντα τίθει δ' ἐνέκ' ἐνθαδ' ἱκάνω,
Ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ἦδ' ἦ
Ἀνδρῶν ἄλλος ὄνηται· Ὀδυσσῆος δὲ που εὐτὴ.
35 Χί τεῃ ἐννεσίῳ καὶ ἀράχνηα κῆται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Καὶ λίην κείνη γέ μένει τετληνὸς θυμῷ
Σοῖσιν ἐν μεγάροισιν· δίζυραι δὲ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέαι· δακρυχευέσθ.

O D Y S S E Æ HOMER I XVI.
LIBRI

Argumentum.

Post adventum Telemachi in agrum, Eumæus in urbem mittitur qui debebat nunciare præsentiam heri sui. Fit autem deinceps Ulyssis apud filium agnitio secundum voluntatem Minervæ, & ad insidias Telemachi ordinatorum in urbem reversio.

II. Telemachus agnoscit patrem suum.

Diversa autem ex parte in casa Ulysses & nobilis subulcus Parabant jentaculum simul cum aurora, accenso igne, Emiserantque pastores cum congregatis suis. Telemachum verò circum-adulabantur canes latratores, Neque illatrabant advenienti: animadvertit autem nobilis Ulysses Adulantes canes; circumque sonus venit pedum: Statim autem Eumæum verbis alatis allocutus est; „ Eumæe, certè omnino aliquis tibi venit huc focus, „ Vel & notus alius; quoniam canes non latrant, „ Sed circum-adulantur; pedum autem subitè sonum audio. Nondum totus dictus erat sermo, quum ei dilectus filius Stetit in vestibulis: percussus autem profiliit subulcus; Atque ex ejus manibus ceciderunt vasa, quibus utebatur, Miscens generosum vinum: ipse verò obvius ivit hero; Osculatusque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra, Manusque ambas: uber autem ei excidit lachryma. Sicut verò pater suum filium benè volens amplectitur, Reversum ex longinqua terra decimo anno, Unicum, in senectute-genitum, ob quem dolores multos passus sit: Sic tunc Telemachum deo-parem nobilis subulcus Totum osculatus est circumplexus, tanquam ex morte-elapsus: Et lugens verbis alatis allocutus est; „ Venisti, Telemache, dulce lumen; non te amplius ego „ Me visurum putabam, postquam ivisti navi ad-Pylum: „ Sed agè, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo „ Delecter inspiciens recèns aliunde-intus existentem. „ Nequaquam enim frequenter agrum adis, neque pastores; „ Sed in-urbe-manes: sic enim tibi placet animo, „ Virorum procorum aspiciere perniciosum cætum. Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est; „ Erit sic, pater: tui enim causà huc venio, „ Ut teque videam oculis, & sermonem audiam, „ An mihi adhuc in ædibus mater maneat; an aliquis jam „ Virorum alius eam duxerit-uxorem; Ulyssis autem alicubi cubile „ Inopià stragularum malas araneas jaceat habens. Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps virorum; „ Et omnino illa manet patienti animo „ Tuis in ædibus: Insuper verò ei semper „ Pereunt noctesque & dies lachrymas-fundenti.

- 40 Ὡς ἄρα Φωνήσας, οἱ ἰδέετο χαλκίον ἔγχος·
 Αὐτὰρ ἔχ' εἰσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἰδὼς ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἱερτυε, Φωνήσεν τε·
 "Ἦσ', ὦ ξῖν'· ἡμεῖς δ' αἰ καὶ ἄλλοι δόμεν ἴδμεν·
- 45 Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, δε καταβήσται.
 Ὡς Φαίῳ· ὁ δ' αὖθις ἰὼν κατ' αἶρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώτης
 Χυῖν ὑπο χλαροῖς ῥάπτας, καὶ κώας ὑπερβῆν·
 "Εὐθα καθέζετ' ἐπιτα Ὀδυσσεὺς Φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δὲ κριῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
- 50 Ὀπαλίων, ἃ ἴα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 Σίτον δ' ἰσχυμένως παρενήνεϊ ἐν κατόισιν,
 Ἐν δ' ἄρα κιστυβίῳ κίρη μελιηδέα οἶνον·
 Αὐτὰς δ' ἀντίον ἔκιν' Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 Οἱ δ' ἐκ' ὀπίσθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
- 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδηγύος ἔξ' ἔρον ἔντο,
 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσφώνετ' ὅϊον ὕφραβαν·
 "Ἄττα, πᾶσιν τοι ξῖνος ὅδ' ἔμετο; πῶς δ' εἰ καὶ οὐκ ἔστι
 Ἡγῶνεν εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμενοι εὐχετάωντα;
 Οὐ μὲν γάρ τί ἐ κεῖν δάμαϊ ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
- 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 Τεγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω·
 Ἐκ μὲν Κρηταίων γένος εὐχεταὶ εὐρεαίων·
 Φοῖ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄσσει ἀνηθήναι
 Πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν ταῖς δαίμων·
- 65 Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 "Ἠλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν· ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·
 "Εἴρεον, ὅπως ἰθέλις ἰκέτης δέ τοι εὐχεταὶ εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῦδος·
 Εὐμαί, ἢ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὴς εἴπεις·
- 70 Πῶς γάρ οἱ τὸν ξῖνον ἔχων ὑποδέχομαι οἶκῳ;
 Αὐτὸς μὲν πῶς εἰμι, καὶ οὐπω χεῖρὶ πίπτω·
 "Ἄνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρῶτος χαλεπήνῃ·
 Μᾶτρί δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μεμνηρίξει,
 Ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τι μὲν, καὶ δῶμα καμίζῃ,
- 75 Εὐνήν, τ' αἰδομένη πόσιος, δαίμαϊ τε Φῆμιν,
 "Ἡ πῶς αἶψ' ἔπληται Ἀχαιοῶν, ὥς τις ἄριστος
 Μνάται ἐνὶ μαγάρωνιν ἀνὴρ, καὶ πλεῖστα πόρρην·
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν ξῖνον, ἐπεὶ τὰς ἔμετο δῶμα,
 "Εσθ' μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα κοῖλα·
- 80 Δώσω δὲ ξίφος ἀμφικίς, καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 Πίμφω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἰδέης σὺ, κόμισσεν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύτας·
 Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμφω, καὶ σίτον ἅπαντα,
 "Εἰμναι, ὥς ἂν μὴ σε καταστρύχῃ καὶ ἱταίρους.
- 85 Κεῖσε δ' αὖ οὐ μιν ἔγωγ' ἐμετὰ μνηστῆρας ἰάμῃ
 "Ερχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
 Μὴ μιν κερταμένωσιν, ἡμῶι δ' ἄχος ἔσται αἰνόν.
 Πράττει δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἰόντα·
 Ἄνδρα καὶ ἰφθίμον' ἱππὶν παλὺ φέρτερον ἴσι.
- 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 "ὦ Φίλ', ἐπεὶ θῆν' μοι καὶ ἀμείψεσθαι θέμις ἐστίν·

Sic utique locutus, ei accepit æream lanceam;
 At ille introibat, & transivit lapideum limen,
 Ei autem sedem ingresso pater cessit Ulysses;
 Telemachus verò ex-altera-parte prohibebat, dixitque;
 „Sede, ô hospes; nos autem & alibi inveniemus sedem.
 „Tugurio in nostro: adest nempe vir, qui deponet.
 Sic dixit: ille autem retrogressus proinde sedebat: huic autem su-
 Substravit viridia virgulta, & pellem insuper; (bulcus
 Ubi sedebat deinde Ulyssis dilectus filius.
 Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 Assarum, quas scilicet priori-die reliquerant comedentes;
 Panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 Deindeque in poculo miscebat dulce vinum:
 Ipse verò è-regione sedit Ulyssis divini.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potûs & cibi desiderium exemissent,
 Tunc demum Telemachus allocutus est nobilem subulcum;
 „Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum nautæ
 „Duxerunt in Ithacam? quinam se esse gloriabantur?
 „Nequaquam enim ipsum peditem puto huc venisse.
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulcè;
 „Equidem tibi, fili, vera omnia dicam:
 „Ex Creta quidem genus gloriatur lata:
 „Dicit autem se multas hominum urbes peragrassè
 „Errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.
 „Nunc autem demum Thesprotorum virorum ex-nave elapsus
 „Venit meum ad stabulum: ego verò tibi in-manus-sum-tradam:
 „Fac, quomodo vis; supplicem autem tibi se profitetur esse.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „Eumæe, certè valdè hoc verbum triste dixisti:
 „Quomodo enim jam hospitem ego suscipiam domi?
 „Ipse quidem juvenis sum, & nondum manibus confidi
 „Virus propulsare, quando quis prior laessiverit.
 „Matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 „An illic apud me maneat, & domum curet,
 „Torumque reverens mariti, populi que famam,
 „An jam unà sequatur Achivorum eum, quicunque optimus
 „Ambit eam in ædibus vir, & plurima dederit.
 „Sed sanè hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 „Induam ipsum lenæque tunicæque, vestimentis pulchris;
 „Dabo etiam ensē ancipitem, & pedibus calcamenta;
 „Mittamque, quò ipsum cor animusque jubet.
 „Sin velis tu, curato eum in stabulis detentum:
 „Vestimenta autem huc ego mittam, & cibum omnigenum,
 „Ad-edendum, ut ne te atterat & foeios.
 „Illuc verò haud ipsum ego ad procos sivero
 „Ire; valdè enim petulantem insolentiam habent,
 „Ne ipsum convitiis-proscindant, mihi autem dolor erit gravis.
 „Efficere autem difficile, quid inter plures existentem,
 „Virus etiam fortem: quoniam multò potentiores sunt.
 Illum autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „O amice, quoniam sanè mihi etiam respondere fas est,

- Ἡ μάλα μιν καταδύπτει ἀκούοντας Φίλον ἦτορ,
 Οἷα πατὴρ μνηστῆρας αἰτάσθαι μηχανάσθαι
 Ἐν μεγάροισι, αἰκῇτι σῖθεν τοιούτου ἔοντος.
- 95 Εἰπέ μοι, ἢ ἔκων ὑποδάμνασαι, ἢ σὲ γε λαοὶ
 Ἐχθαίρουσ' ἀνά δημῶν, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ·
 Ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
- 100 Ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἢ καὶ αὐτὸς
 Ἐλθοι ἀλγυτέων· (ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα)
 Ἐλθοι ἔπειτ' ἀπ' ἰμοῖο κάρη τά μοι ἀλλότριος Φῶς,
 Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πρῆντεσι γυνοίμην,
 Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
- 105 Εἰ δ' αὖ με πληυὶ δαμασσαῖατο μούθῳ ἔντα,
 Βουλοίμην κ' ἐν ἱμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
 Τεινῶμαι, ἢ τὰδε γ' αἰὲν αἰεκέα ἔργ' ὀρασθαι,
 Ξείνους τε συφιλιζομένους, θυμῶς τε γυναικάς
 Ῥυζάζοντας αἰκελίως κατὰ δώματα καλὰ.
- 110 Καὶ οἶνον διαφυστόμενον, καὶ σίτην ἔδοντας
 Μῶψ, αὐτὰς, ἀτίλασον, ἀπηνύσῃ ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αἶ
 Ταγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπιχθόμενος χαλεπαίνει,
- 115 Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
 Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκεος ὄρηται.
 Ὡδὲ γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνασε Κρονίων·
 Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
 Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
- 120 Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λήπεν, οὐδ' ἀπόντο·
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρία εἰς ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νῆσταιν ἐπικρατίουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακυρατεύουσιν,
- 125 Τόσσοι μητέρ' ἱμῶν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρεΐται θυγστὴρ γάμον, οὔτε τελευτὴν
 Ποῆσαι δύναται τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 Οἶκον ἑμὸν τάχα δὴ με διαμμήσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κέεται.
- 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσειν, ἐχέθρου Πηνελοπείῃ
 Εἰφ', ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰληλούθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένω, σὺ δὲ διῦρο νέεσθαι,
 Οἷρ' ἀπαγγέλλας τῶν δ' ἄλλων μὴ τις Ἀχαιῶν
 Πειθέσθω πολλοὶ γὰρ ἱμοὶ κακὰ μηχανέωνται.
- 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαιε συβῶτα·
 Γίγνασθω, Φρονέω, τὰ γὰρ δὴ νοέοντι κελύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 Εἰ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 Δυσμέρῃ δὲ τῶς μὲν Ὀδυσῆος μὲν ἀχέων,
- 140 Ἔργα γ' ἱποπτεύειν, μετὰ δ' ἁμῶν δ' ἐνὶ οἴκῳ
 Πῖνε καὶ πόσ', ἔτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνέγχοι
 Αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σὺ γ' ἔρχεο νῆϊ Πύλοδ'·
 Οὐπω μιν φαίει φασγμένον καὶ πύμνον αὐτῶς.

„ Certè valdè meum corroditur audientis dilectum cor,
 „ Qualia dicitis procos injusta moliri
 „ In ædibus, invito te, talis cùm sis.
 „ Dic mihi, an spontè succumbam; an te populus
 „ Oderit in civitate, obsequentes dei voci:
 „ An de-fratribus queraris; quibus scilicet vir
 „ Pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 „ Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 „ Vel filius ex Ulyssè eximio, vel etiam ipse
 „ Venerit errans: (adhuc enim & spei copia est:)
 „ Illicè deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 „ Si non ego illis malum omnibus fierem;
 „ Profectus in domum Laertiadæ Ulyssis.
 „ Sin contrà me multitudine domarent solum existentem,
 „ Mallem in meis interfectus ædibus
 „ Mori, quàm hæc semper indigna opera videre,
 „ Hospitesque malè-tractatos, famulasque mulieres
 „ Illos violantes indignè in ædibus pulchris;
 „ Et vinum exhaustum, & cibum comedentes
 „ Temerè, incassum, in-infinitum, incompleto in opere.
 „ Hunc autem rursum Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Equidem tibi, hospes, valdè accuratè dicam;
 „ Neque omninò mihi omnis populus invisus irascitur,
 „ Neque de-fratribus queror; quibus scilicet vir
 „ Pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit:
 „ Ita enim nostrum genus solitarium-fecit Jupiter;
 „ Solum Laertem Arceus filium genuit;
 „ Solum autem rursum Ulyssè pater genuit; at Ulysses
 „ Solum me in ædibus genitum liquit, neque fructus est:
 „ Idèd nunc inimici valdè multi sunt in domo.
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Samæque, & nemorosæ Zacyntho;
 „ Et quot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 „ Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, neque finem
 „ Facere potest; hi autem consumunt comedentes
 „ Domum meam: citò utique me perdent & ipsum.
 „ Sed sanè hæc quidem deorum in genibus posita-sunt.
 „ Pater, tu verò vade ocyùs, prudenti Penelopæ
 „ Dic, quòd ei salvus sum, & ex Pylo veni.
 „ At ego hîc manebo; tu autem huc redi,
 „ Soli ubi-nunciaris; aliorum verò nullus Achivorum
 „ Audiat: multi enim mihi mala moliantur.
 „ Huic autem respondens, allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Cognosco, sapio; hæc sanè intelligenti imperas.
 „ Sed agè mihi hoc dic & accuratè narra,
 „ An & Laerti eadè viâ nuncius eam
 „ Infelici; qui consue quidem ob-Ulyssè valdè dolens,
 „ Operaque inspectabat; & cum famulis in domo
 „ Bibebat & comedebat, quando animus in pectoribus juberet;
 „ At nunc, ex quo tu utique ivisti navi ad-Pylum,
 „ Nondum ipsum dicunt comedisse & bibisse solito-modo;
 „ V 5 „ Neque

- Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στυγερὰ τε γόῳ τε
 145 Ἦσαι ὀδυρομένοις, θοινύθει δ' ἀμφ' ὄρεσφιν χραῖς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 "Αλγίον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐκείνοισιν ἀχύνμενόν περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγγελτα πάντα βροτοῖσι,
 Πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἥμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺ γ' ἀγγείλας ὅπισω κίε, μηδὲ κατ' ἀγχοῦς
 Πλάζεσθαι μετ' ἐκείνοιν· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 Ἀμφόπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 Κρυβδὸν· κείνη γάρ κεν ἀπαγγέλλειε γέροντι.
 Ἡ ῥα, καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πίδαλα·
 155 Διασάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔει· οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 Ἀῖθεν ἀπὸ σταθμοῦ κίον Εὐμαίος ὑφορβὰς·
 Ἄλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦντο γυναικί
 Καλῇ τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εὐδυῖα.
 Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ Φανείσα·
 160 Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἶδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
 (Οὐ γάρ πω πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἐνεργείς·
 Ἄλλ' Ὀδυσσεύς τε, κύνες τε ἶδον, καὶ ῥ' οὐχ' ὕλαστον,
 Κνυθήμεν δ' ἐτέρωσι διὰ σταθμοῖο Φόβηθαν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὄφρυσιν νεύσει· νόησι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 165 Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 Στῇ δὲ παροῖθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦδην νῦν σὺ παιδὶ ἔπος Φαίω, μὴδ' ἐπικεινθεῖ,
 Ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
 170 Ἐρχητθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτὴν
 Διὸν ἀπὸ σφῶν ἴσομαι, μεμαυρία μάχεσθαι.
 Ἡ, καὶ χερσεὶν ῥάβδω ἐπειμάσσας· Ἀθήνη·
 Φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐϋπλανίς, ἦδὲ χιτῶνα,
 Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὠφείλλε καὶ ἦβον.
 175 Ἀψ' δὲ μελαγχροῖς γένητο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἰδαιάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς·
 Ἦεν ἱς κλισίῃν· θάμβησε δὲ μιν Φίλος υἱός·
 Ταρβήσας δ' ἐτέρωσι βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξείνη, Φόνης νέον, ἢ παροῖθεν,
 "Ἄλλα δὲ εἶμας ἔχεις, καὶ τοι χραῖς οὐκ ἔσ' ὁμοῖος.
 Ἡ μάλα τις θεὸς ἴσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἄλλ' ἔλθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱερά,
 185 Ἦδὲ χρύσεια δῶρα τετυγμένα· Φαίδον δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἐκίτα πολὺντλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 Οὐ τίς τοι θεὸς εἴμι, τί μ' ἀθανάτοισιν εἴπαις;
 Ἄλλα πατὴρ τοῖός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στυγερὶζων
 Πάσχεις ἄλγιστα πολλὰ, βίας ὑποδύμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα Φωνήσας υἱὸν κύσει, καὶ δὲ παριών
 Δάκρυον ἦκε χαμάζε· πάρος δ' ἔχε ναλεμὲς αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ', (οὐ γάρ πω ἐπίθετο θεὸν πατὴρ εἶναι,)·
 Ἐξούτις μιν ἔπεισεν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Οὐ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἴσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαίμων
 195 Θέλγει, ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στυγερὸν

„ Neque opera inspexisse ; sed suspirioque luctuque
 „ Sedet lamentans ; tabescebat autem circum ossa corpus.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est ;
 „ Tristius est ; sed omninò ipsum sinemus , dolentem licet.
 „ Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortalibus ,
 „ Primum patris eligeremus redditus diem.
 „ Sed tu , ubi-nunciaveris , revertere ; neque per agros
 „ Vagare ad illum : at matri dic ,
 „ Ut famulam œconomam ire-jubeat quàm citissimè
 „ Clam ; illa etenim nunciaverit seni. (ceos ;
 Dixit utique , & excitavit subulcum : ille autem cepit manibus cal-
 Ligatisque iis sub pedibus ad urbem ibat : neque sanè Minervam
 Latebat à stabulo profectus Eumæus subulcus :
 Sed ea propè venit : corpore verò assimilata est mulieri
 Pulchræque , magnæque , & splendida opera doctæ.
 Stetit autem è-regione-ostii calæ Ulyssi apparens ;
 Neque Telemachus vidit coram , neque advertit :
 (Nequaquam epim omnibus dii apparent manifesti :)
 Sed Ulyssesque , canesque viderunt , & proinde non latrârunt ,
Cum-gannitu autem aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit ; animadvertit verò nobilis Ulysses ;
 Exivit autem domo extra magnum murum cortis ,
 Stetitque ante ipsam : illum verò allocuta est Minerva ;
 „ Generose Laertiade , solers Ulysses ,
 „ Jam nunc tuo filio verbum dic , neque cela ;
 „ Ut procis mortem & fatum moliti
 „ Eat ad urbem inolytam : neque ego ipsa
 „ Diu à vobis abero , prompta ad pugnandum.
 Dixit , & aureâ virgâ tetigit *eum* Minerva :
 Vestem (quidem ei primùm benè-lotam & tunicam ,
 Posuit circum pectora ; corpusque auxit & vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est , genæ verò dissentæ sunt ;
 Cæruleique facti sunt pili circa mentum.
 Illa quidem , ita cùm-fecisset , abiit : at Ulysses
 Ivit in casam : stupuit verò ipsum dilectus filius ;
 Territusque aliorum vertit oculos ne deus esset ,
 Et ipsum affatus verba alata dixit ;
 „ Alius mihi , hospes , appares recens , quàm antè ,
 „ Alia autem vestimenta habes ; & tibi corpus haud amplius simile :
 „ Certè omninò aliquis deorum es , qui cœlum latum habitant :
 „ Sed propitius esto ; ut tibi grata demus sacra ,
 „ Et aurea dona arte-elaborata : parce verò nobis.
 Huic autem respondit postea patiens nobilis Ulysses ;
 „ Neutiquam aliquis deus sum ; cur me diis assimilas ?
 „ Sed pater tuus sum , cujus gratiâ tu suspirans
 „ Pateris dolores multos , injurias sustinens virorum.
 Sic utique locutus , filium osculatus est , perque genas (semper.
 Lachrymam mittebat humi : antè autem continuerat-se indefinenter
 Telemachus verò , (nondum enim persuadebatur suum patrem esse ,)
 Rursus ipsum verbis respondens allocutus est ;
 „ Haud tu Ulysses es , pater meus , sed me deus
 „ Decipit ; ut adhuc magis lugens suspirem :

„ Nequa-

- Οὐ γὰρ πως αὖθις θνητὸς ἀνὴρ ταῖς μηχανώσῃτο
 ὦ, αὐτοῦ γε νόψ, ὅτε μὴ βίος αὐτὸς ἐπιθῶν,
 Ῥηϊδίας ἐθέλων θείῃ νέον, ἥδ' ἐγέροντα.
 Ἡ γὰρ τοι νέον ἦσθα γέρον, καὶ αἰμικτὰ ἔσσο,
 200 Νῦν δὲ θεοῖσιν εἰσικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', οὐ σὲ τοίκε Φίλον πατέρ' ἔνδον ἰόντα
 Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγιάσθαι.
 Οὐ μὲν γὰρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιοῦδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ' ἀνατλάς,
 Ἥλυθον εἰκοσῶ ἔτι ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἡ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει (δύναται γάρ·)
 Ἄλλοτε μὲν πτωχῶ ἱναλκῆμιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 210 Ἀνδρὶ νέῳ, καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἥδ' ἐκαυῶσαι.
 Ὡς ἄρα Φωνήσας, κατ' ἄρ' ἔζετο Τηλέμαχος δὲ
 Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἡμέρος ῥητο γόοιο·
 Κλαῖον δὲ λυγρῶς, αἰδινώτερον ἢ τ' οἶοναι
 Φῆναι, ἣ αἰγυπιοὶ γαμψωνυχίς, οἳσι τε τέκνα
 Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος περὶ πεινῶν γενέσθαι·
 Ὡς ἄρα τοι γ' ἐλεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
 220 Καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω Φαῖος Πηλεΐος,
 Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ἄν πατέρ' αἰψά·
 Ποῖα γὰρ νῦν διῦρο, πάτερ Φίλε, νῆι σε καῦται
 Ἥγαρον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἤμμαναι εὐχετόωντο;
 Οὐ μὲν γὰρ τί σε παῖδ' ὀλοῖμαι ἐνθάδ' ἰκίσθαι.
 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω·
 Φαίηκές μ' ἤγαγον ναυσίκλυτοι, οἳ τε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφείας εἰσαφίκηται·
 Καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θαῖ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶμα,
 Χαλκόν τε χρυσὸν τε ἄλκις, ἐσθλὰ θ' ὕφαντ' ἡ.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆεσσι θεῶν ἰότητι κίονται.
 Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 Ὅφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευσώμεν.
 235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξω,
 Ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶ
 Καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας,
 Φρασσομαι, εἴκην νῶϊ δυνασσόμεθ' ἀντιφάσσεσθαι,
 Μοῦνω ἀνυσθ' ἄλλον, ἢ καὶ διξασσόμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ πάτερ, ἥτοι σείο μέγα κλῆος αἰὲν ἄκουον,
 Χεῖρας τ' αἰχμητὴν ἔμμεναι, καὶ ἐπιφρονα βουλήν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες, ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
 Ἀνδρὲς δύο πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὗτ' ἄρ' ἀπὸ δίκας ἀτρεκέας, οὐδ' ὅν' οἶαι,
 Ἀλλὰ πολὺ πλείους τάχα δ' εἴσται ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πενήνηντα

„ Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus esset
 „ Suo ipsius scilicet animo; nisi quando deus ipse aggressus,
 „ Facile volens faceret juvenem & senem.
 „ Certè enim modò eras senex, & turpiter indutus eras;
 „ Nunc verò diis similis es, qui cælum latum habitant.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Telemache, non te decet dilectum patrem, intus cùm sit,
 „ Neque mirari suprâ-modum neque stupere.
 „ Nequaquam enim adhuc alius veniet huc Ulysses:
 „ Sed ille ego talis, passus mala, multisque toleratis,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Verùm tibi hoc opus est Minervæ prædatrixis,
 „ Quæ me talem fecit, uti vult; (potest enim;)
 „ Aliàs quidem mendico similem, aliàs autem rursus
 „ Viro juveni, pulchraque circum corpus vestimenta habenti.
 „ Facile nempe diis, qui cælum latum habitant,
 „ Et illustrem-facere mortalem hominem, & vilem-reddere.
 Sic utique locutus sedit: Telemachus verò
 Circumfusus patrem bonum lugebat, lachrymas fundens.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum est luctus:
 Flebat verò stridulè, abundantius quàm & aves
 Aquilæ, vel vultures unguibus aduncis, quibus scilicet pullos
 Rustici abstulerint, antequam volatiles facti sint:
 Sic utique illi miserabiliter sub superciliis lachrymam fundebant.
 Et sanè lugentibus occidisset lumen solis,
 Nisi Telemachus allocutus fuisset suum patrem statim;
 „ Quali enim jam huc, pater, navi te nautæ,
 „ Duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 „ Nequaquam enim te peditem puto huc venisse.
 Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Equidem tibi, fili, veritatem enarrabo;
 „ Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui utique & alios
 „ Homines deducunt, quicunque ipsis advenierint.
 „ Et me dormientem navi veloci super pontum vehentes
 „ Deposuerunt in Ithacam: dederunt autem mihi splendida dona,
 „ Æsque aurumque abundè, vestimenta que texta:
 „ Et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 „ Nunc autem demum huc veni admonitionibus Minervæ,
 „ Ut inimicorum de cæde consultemus.
 „ Sed agè mihi procos enumeratos recense,
 „ Ut sciam, quotquot & quinam viri sint:
 „ Et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 „ Considerem; an nos possimus adversari,
 „ Soli sine aliis, an & conquitemus alios.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ O pater, sanè tuam magnam gloriam semper audiebam,
 „ Manibusque te bellicosum esse, & prudentem consilio:
 „ Sed valdè magnum dixisti; stupor me tenet; neque esset-possibile,
 „ Viros duos cum multis & fortibus pugnare.
 „ Procorum autem neque sanè decas una, neque duæ solæ,
 „ Sed multò plures; citò autem scies hinc numerum.
 „ Ex quidem Dulichio duo & quinquaginta

- Κούροι κεκρυμένοι, ῥέ δ' ἀρηγῆρες ἵππονται·
 Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρες τε καὶ εἰκοσι κούροι ἴασι,
 250 Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἴασι εἰκοσι Φώτες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 Καὶ σφιν ἄμ' ἐπὶ Μεδῶν κήρυξ, καὶ θείος αἰδὸς,
 Καὶ δοῖω θεράποντε δαίμονε δαιτροσυάων,
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἑόντων,
 255 Μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀπατίσσεαι ἔλθων.
 Ἀλλὰ σὺ γ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύνταρα μερμηρίζαι,
 Φράξεν δ' κέν τις νῶν ἀμύνοι προφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τοιγὰρ ἰγὼν ἱρῶ, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὴ ἀκουσθῆναι.
 260 Καὶ Φράσαι, εἰ καὶ νῶν Ἀθήνη, σὺν Διὶ πατρὶ,
 Ἀρήσει, ἢ τιν' ἄλλον ἀμύνταρα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἐσθλῷ τοι τούτῳ γ' ἱπamύντορες, τοῖς ἀγορεύεις.
 Τῆς περ ἐν νηϊέσσιν καθήμενός, ὅτι καὶ ἄλλοις
 265 Ἀνδράσι τε κρατέουσι, καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Οὐ μὲν τοι κίνω γε πολὺν χρόνον ἀμφοῖς ἔσσεσθαι
 Φυλοπιδος κρατερῆς, ὅποτε μνηστῆρες καὶ ἡμῖν
 Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνεται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεν, ἄμ' ἡοῖ Φαινιμένηφιν,
 Οἰκαδὲ, καὶ μνηστῆρεσιν υπερφιάλδισιν ἐμῇσι.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτῃ, ὕψην ὤξει,
 Πρωχῶ λευγαλέῃ ἐναλίγκιον, ἥδ' ἔρροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κατὰ, σὺ δὲ φίλον κῆρ
 275 Τετλάτω ἐν γῆβισσι, κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε,
 Ἦ βίλῃσιν βέλλωσι· σὺ δ' εἰστροῶν ἀνίχεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγίμεν ἀφροσυάων,
 Μειλιχίῳς ἐπίεσι παραυδῶν· οἱ δὲ τοι συχλὴ
 280 Πάισονται· δὴ γὰρ σφί παρίσταται αἴσιμον ἡμῶν.
 Ἀλλο δὲ τοι ἱρῶ, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Ὅσσότι κεν πολὺβουλος ἐνὶ Φρεσὶ θῆται Ἀθήνη,
 Νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δ' ἔπειτα νοήσας,
 Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κίτται,
 285 Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταβείψαι· αἰείρας
 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπίεσσε
 Παρφάσθαι, ὅτι κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες,
 Ἐκ κοπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκ ἔτι τοῖσιν ἐγώμει,
 Ὅλα ποτε Τροίηνδ' κεν κατέλυσεν Ὀδυσσεύς.
 290 Ἀλλὰ κατηκίσαι, ὅσσην πυρὸς ἵκετ' αὐτμῃ.
 Πρὸς δ' ἔτι μοι τοδὲ μείζον ἐνὶ Φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 Μῆπως οἰνασθέντες, ἔμν σήσαντες ἐν ὕμνῳ,
 Ἀλλήλους τρώσῃτε, κατασχύνῃτε τε δαίτα,
 Καὶ μνηστῆρ' αὐτὸς γὰρ ἐφάλεκται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴσιν δύο φάσγαντα καὶ δύο δοῦρε
 Καλλιπτεῖν, καὶ δοῖα βοάργια χερσὶν ἐλέσθαι·
 Ὅς ἐν ἐπιθύσασσι ἐλοιμένας τοὺς δὲ κ' ἐπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς.
 Ἀλλο δὲ τοι ἱρῶ, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν

„ Juvenes selecti, sex verò eos famuli comitantur;
 „ Ex Samo autem quatuorque & viginti juvenes sunt;
 „ Porro ex Zacyntho sunt viginti viri Achivorum;
 „ Ex ipsa verò Ithaca duodecim omnes optimi,
 „ Et cum ipsis simul est Medon præco, & divinus cantor,
 „ Et duo servi periti epulas instruendi.
 „ His si omnibus nos offeramus intus existentibus,
 „ *Vereor*, ne perquam-amare & graviter eorum injurias ulciscaris re-
 „ Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogitare, (versus.
 „ Considera, qui nobis auxilietur prompto animo.
 „ Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Equidem tibi dicam; tu autem attende, & me audi,
 „ Et considera, an & nobis Minerva cum Jove patre
 „ Sufficiat, an aliquem alium adiutorem dispiciam?
 „ Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Boni sanè isti sunt adiutores, quos memoras,
 „ Alti licet in nubibus sedentes; qui utique & in alios
 „ Homines dominantur, & immortales deos.
 „ Hunc autem rursus allocutus est patiens nobilis Ulysses;
 „ Haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt.
 „ A-pugna forti, quando procis & nobis
 „ In ædibus meis robur decernatur Martis.
 „ Sed tu quidem nunc vade, simul atque aurora illuxerit,
 „ Domum, & cum procis superbis versare:
 „ At me ad urbem subulcus postea ducet,
 „ Mendico misero similem, & seni.
 „ Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen charum cor
 „ Toleret in pectoribus, malè patiente me.
 „ Etiam si vel per domum pedibus trahant foras,
 „ Vel telis percutiant; tu tamen inspiciens, tolera;
 „ At sanè cessare jube ab insipientia,
 „ Lenibus verbis compellans: illi verò tibi non
 „ Parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu autem in animo reponere tuo:
 „ Quando abundans consiliis in mente *mibi* ponet Minerva,
 „ Innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde cum-intellege-
 „ Quæcunque tibi in ædibus martia arma jacent, (ris,
 „ In secessum alti thalami deponere sublata
 „ Omnia prorsus: at procos blandis verbis
 „ Palpare, quando te percontentur arma desiderantes;
 „ *Dicens*, Ex fumo deposui; quoniam non amplius illis similia sunt,
 „ Qualia quendam ad Trojam proficiscens reliquit Ulysses;
 „ Sed sædata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 „ Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 „ Ne fortè vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 „ Vos invicem vulneretis, sædetisque convivium,
 „ Et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 „ Nobis verò solis duos enses, & duas hastas
 „ Relinque, & duo scuta manibus sumenda;
 „ Ut impetu-facto capiamus: illos autem postea
 „ Pallas Minerva debilitabit, & providus Jupiter.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reponere tua:

- 300 Εἰ ἐπὶόν γ' ἰμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέρου,
Μὴ τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐδὸν ἐόντος,
Μῆτ' οὐν Λαέρτης ἴσω τόγῃ, μήτε συβώτης,
Μῆτε τις οἰκῶν, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἄλλ' οἷσι σὺ τ', ἐγὼ τε, γυναῖκων γινώσκων ἴδον·
- 305 Καὶ κε τίο δμῶν ἀνδρῶν ἐτι πευρηθῆμεν,
Ἡμῖν ὅπου τις γὰρ τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
Ἡδ' ὅστις οὐκ ἀλέγει, σὶ δ' ἀτίμα τοῖον ἐόντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνει Φαίδιμος υἱός·
ὦ πατέρ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' οἶω
- 310 Γνώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλροσύναι γέ μ' ἔχουσα·
Ἄλλ' οὗτοι τόδε κέρδος ἔγῳ ἴσσεσθαι οἶω
Ἡμῖν ἀμφοτέρωσι· σὶ δὲ φράζεσθαι ἀνύχα.
Δηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάστου πευρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος τοῖ δ' ἐν μεταρσίῃσιν ἐκλαι.
- 315 Χρήματα δαρδάρησι τοῖσιν ὑπέρβιον, εὐδ' ἐπι Φειδῶ.
Ἄλλ' ἦτοι σὶ γυναῖκας ἐγὼ διδάσασθαι ἀνύχα,
Αἷ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλητῆς εἰσιν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι
Ἡμῖας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πίνεσθαι,
- 320 Εἰ ἐπεὶ γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας Αἰγίοχου.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆς ευεργής,
Ἡ Φέρε Τηλέμαχος Πυλόθεν καὶ πάντας ἱταίρους·
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένες πολυβενθίας ἐντὸς ἵκοντο,
- 325 Νῆα μὲν οἶκε μέλαιναν ἐπ' ὑπέρροιο ἔρυσσαν,
Τεῖχεα δὲ σφ' ἀπίνυκται ἐπὶ ἔρυσσιν ἐδρόντες·
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο Φέρον περικαλλία δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρέσσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελὴν ἑρόντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
- 330 Οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνάγει
Ἀεὺδ' ἀποπλείειν ἵνα μὴ δείσας ἐνὶ θυμῷ
Ἰφίμην βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τῷ δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ διος ὑφορβός,
Τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἑρόντε γυναίκεϊ.
- 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
Κήρυξ μὲν βα μίσσῃ μετὰ δμῶσιν ἔειπεν·
Ἡδὴ τοι, βασιλεία, φίλος παῖς εἰλήλουθε.
Πηνελοπείῃ δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παρὰ σταῖς
Πάνθ', ὅσα δὲ φίλος υἱὸς ἀνάγει μυθήσασθαι.
- 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἰφθιμῶσυν ἀπείπει,
Βῆ β' ἵμναι μετ' ὕας, λίπε δ' ἔρκατ' τε, μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκμάχοντο, κατήφισαν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάρων παρὲκ μέγα τεῖχος αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προπαροῖθε θυρῶν ἐδριώοντες·
- 345 Τῷσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
ὦ φίλοι, ἢ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλέμαχος, ὁδὸς ἥδε φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἄλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἔρυσσιν, ἥ τις αἰεὶ σῃ·
Ἐς δ' ἐρέτας ἀλγῆας ἀγείρομεν, οἳ κε τείχεα
- 350 Κίονας ἀγγεῖλαισι θεῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
Οὐκὰ πάν' ἤρῃθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,

„ Si verè utique meus es, & sanguinis nostri,
 „ Ne quis postea Ulysses audiat intus esse,
 „ Ne quidem Læertes sciat hoc, neque subulcus,
 „ Neque quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 „ Sed soli tuque, egoque, mulierum cognoscamus ingenium:
 „ Et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 „ Tam ubi aliquis nos honoret & timeat animo,
 „ Quàm qui non curet, teque parùm-honoret talem existentem.
 Hunc autem respondens allocutus est illustis filius;

„ O pater, sanè meum animum & postea puto
 „ Cognosces; nequaquam enim animi-remissio me tenet:
 „ Sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 „ Nobis ambobus; te verò considerare jubeo.
 „ Diu enim incassum vagaberis unumquemque tentans,
 „ Opera adiens; illi autem in ædibus quieti
 „ Opes devorant præter-modum, neque superest parsimonia.
 „ Sed sanè te mulieres ego explorare hortor,
 „ Quæque te parùm-honorent, & quæ inculpatæ sint:
 „ Viros autem non ego per stabula vellem
 „ Nos explorare, sed postea hæc curare,
 „ Si modò verè aliquod nosti Jovis signum Ægiocchi.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ast deinde in Ithacam deducebatur navis benè-fabricata,
 Quæ tulerat Tel. machum à-Pylo; & omnes focios:
 Hi verò quando jam portum valdè-profundum intrassent,
 Navem quidem si nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerunt magnanimi servi;
 Statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulchra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 Nuncium dicturum prudenti Penelopæ,
 Quod Telemachus quidem in agro, navem autem jusserat
 Ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 Potens regina teneras lachrymas funderet.
 Occurrerunt autem sibi-invicem præco & nobilis subulcus,
 Ejusdem gratiâ nunciæ, dicturi mulieri.
 Sed quando jam pervenissent in domum divini regis,
 Præco quidem mediis in ancillis dixit;

„ Jam tibi, regina, dilectus filius venit.
 Penelopæ autem dixit subulcus propè astans
 Omnia, quæcunque ei dilectus filius *ipsum* jusserat loqui.
 At postquam omne præceptum renunciasset,
 Perrexit ire ad suos; liquit autem septaque, domumque.
 Proci verò tristati sunt, dolueruntque in animo;
 Exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 Et illic ante januas sedebant:

His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui;
 „ O amici, certè magnum opus superbè perfectum est;
 „ Telemacho, iter hoc: putabamus autem ei non perfectum iri.
 „ Sed agite, navem nigram trahamus, quæcunque optima;
 „ Inque eam remiges marinos congregemus, qui citissimè
 „ Illis nuncient ocyùs ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit navem.

- Στρυφθαίς ἐκ χώρης, λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
 ἱερά τε γέλλοντας, ἑρταῖα τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεον οἷς ἐπάρουσι.
 355 Μὴ τιν' ἐτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 Ἦ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἧ εἰσίδον αὐτοὶ
 Ἡῶα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κινήσασθαι.
 Ὡς ἴφασθ' οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης.
 Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
 360 Τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδὲ τιν' ἄλλων
 Εἶων, οὔτε νέων μεταίξειν, οὔτε γερόντων.
 Τόισιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἀνδρὰ θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 365 Ἡμᾶτα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκριας ἠμεοίσσας
 Αἶν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύγτι,
 Οὐπότ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 Νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμύμνομεν ἢ ὡς διάν,
 Τηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα Φθίσωμεν ἐλόντες
 370 Αὐτόν. τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπηγαγεν οἰκαδὲ δαίμων·
 Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ Φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον
 Τηλέμαχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶώ,
 Τούτου γὰρ ζῶντες, ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπισήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κεῖνον ὀμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς,
 Εἰς ἀγορὴν· οὐ γὰρ τι μεθυσμέναί μιν οἶώ,
 Ἄλλ' ἀπομνησίει, ἔρπει δ' ἐν πᾶσιν ἀνάσας,
 Οὐνεκά οἱ Φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 Μὴ τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμᾶς ἐξελάσσωσι.
 Γαῖης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀΦικώμεθα δῆμον.
 Ἀλλὰ Φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 Ἦ ἐν ὀφ' βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 385 Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκίᾳ δ' αὐτῇ
 Κεῖνον μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅς τις ὀπίοιο.
 Εἰ δ' ὑμῖν ἔδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε
 Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
 Μὴ οἱ χρημάτων ἔπειτα ἄλλως θυμὸνδε ἔδωκεν
 390 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
 Μνάσθω ἑθνοῖσιν διζήμενος· ἢ δ' ἂν ἔπειτα
 Γήμαιθ', ὅς κεν πλείεσσι πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἴφασθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τόισιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 395 Νίσου Φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδας ἀνακτός·
 ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
 Ἠγεῖτο μνηστῆρας· μάλιστ' αὖ Πηνελόπειᾳ
 Ἠδανε μῦθοισι· Φρεσὶ γὰρ κέχερτ' ἀγαθῆσιν·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνην ἐθέλοιμι
 Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιληϊὸν ἐστὶ
 Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς·
 Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλας θήμεις,

Versus ex loco, portum profundum intra,
 Velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Suaviter autem ridens locutus est inter suos socios;
 „ Ne quem nuncium jubeamus ire; hi enim intus:
 „ Vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 „ Navem præternavigantem, eam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit: illi autem ubi surrexissent, iverunt ad littus maris:
 Statim verò navem nigram in terram traxerunt,
 Arma autem ipsis avexerunt magnanimi servi.
 Ipsi verò in concilium iverunt conferti, neque quenquam aliorum
 Sinebant, neque juvenum unà-confidere, neque senum.
 Inter hos autem Antinous locutus est Eupitheï filius:
 „ Papæ! ut hunc virum dii malo liberârunt!
 „ Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis
 „ Semper post-alios-alii; simul autem cum sole occidente,
 „ Nunquam in terra noctem peregimus, sed in ponto
 „ Navi veloci navigantes, expectabamus auroram divinam,
 „ Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 „ Ipsum: hunc autem tunc quidem abduxit ad domum deus,
 „ Nos verò hic ei consulemus gravem mortem
 „ Telemacho, neque nos subterfugiat: non enim putô,
 „ Eo utique vivente, perfectum iri hæc opera.
 „ Ipse etenim peritus consilioque menteque;
 „ Populi autem non amplius omnino nobis favent.
 „ Sed agite, antequam ille congregârît Achivos
 „ In concionem; nequaquam enim remissæ-acturum ipsum puto,
 „ Sed irascetur, dicetque inter omnes, cùm-surrexerit,
 „ Quodd ei eadem gravem struebamus, neque assecuti-sumus:
 „ Illi autem non laudabunt audientes mala opera:
 „ *Metuendum*, Ne quod malum faciant, & nos expellant
 „ Terrâ nostrâ, alium autem adeamus populum.
 „ Verùm prævertamus interficiendo in agro procul ab urbe,
 „ Vel in via; victum autem ipsi, & possessiones habeamus,
 „ Ubi diviserimus æqualiter inter nos; ædes autem demum
 „ Illius matri dederimus habendas, & ei quicunque eam duxerit
 „ Sin vobis hic sermo non placet, sed mavultis (uxerem:
 „ Ipsumque vivere & habere paterna omnia,
 „ Ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus
 „ Hic congregati, sed ex domo unusquisque
 „ Ambiat eam sponsaliis petens; illa verò deinde
 „ Nupserit ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.
 His verò Amphinomus concionatus est & dixit,
 Nisi illustis filius, Aretiadæ regis,
 Qui scilicet ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
 Dux-erat procis: maximè autem Penelopæ
 Placebat verbis; mente enim utebatur bona:
 Qui ipsis prudens concionatus est, & dixit;
 „ O amici, non ego interficere vellem
 „ Telemachum; grave enim genus regium est
 „ Interficere: sed primùm deorum interrogemus consilia:
 „ Siquidem probent Jovis magni jura,

- Αὐτὸς τε κτείνω, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
 405 Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνώγα.
 "Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμοσ' τοῖσιν δ' ἐπιήδανε μῦθος.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
 Ἐλθόντες δ' ἐκάθισον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
 Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
 410 Μνηστῆρεςσι Φαῖηναὶ ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·
 Πεύθετο γάρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλεθρον·
 Κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μῆδων, ὃς ἐπύθετο βουλάς.
 Βῆ δ' ἵναί μιν μέγαρόνδε, σὺν ἀμφοτέλοισι γυναιξίν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 415 Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 Ἀκτίνοσ' δ' ἐνέμπτεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σε Φαεῖν
 Ἐν δῆμῳ ἰθαῖκης μετ' ὀμηλικῆς ἔμμεν ἄριστον
 420 Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἦσθα.
 Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτον τε μόρον τε
 Ῥάπτεις, οὐδ' ἰκέτας ἐμπάσσεις, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Μάρτυρος; οὐδ' ὅστιν κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
 Ἡ οὐκ εἰσθ', ὅτε δεῦρ' πατὴρ τέος ἵκετο Φεύγων,
 425 ἄμμεν ὑποδοίεσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λήν,
 Οὐνεκα λχίσῃσιν ἐπιστόμενος Ταφίοισιν
 Ἠκαχε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἄεθμοιο ἦσαν·
 Τὸν β' ἔβελον φθίσαι, καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ,
 Ἡδὲ κατὰ ζώην Φαργεῖν μενοεικέα πολλήν·
 430 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, ἱεμένους περ.
 Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάει δὲ γυναικίκα,
 Παιδὰ τ' ἀποκτείνεις, ἡμὶ δὲ μεγάλως ἀκαχίσεις·
 Ἄλλα σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἦδ'·
 435 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Θάσσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ Φρεσὶ σῇσι μελόντων·
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται,
 Ὃς κεν Τηλεμάχῳ σῶ νιτὶ χεῖρας ἱποίσει,
 Ζώντος γ' ἱμέθει καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
 440 Ὡδὲ γάρ ἐξερῶ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται,
 Αἰψά οἱ αἶμα κελαυνὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
 Ἡμετέρῳ· ἐπειὴ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 Πολλὰ μιν γούνασιν οἷσιν ἐφισσάμενος, κρείας ὀπτόν
 Ἐν χεῖρεσσιν ἔθυσεν, ἐπίσχε τε αἶεν ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλεμάχος πάντων πολὺ φίλτατος ἔστι
 Ἄνδρῶν· οὐδέ τί μιν θανάτον τρομέεσθαι ἀνώγα
 Ἐκ γὰρ μνηστῆρων θιέθεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέασθαι.
 Ὡς Φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον.
 Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 450 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πέσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
 Ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ νιτὶ διὸς ὕφορβός
 Ἠλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισσάδον ὠπλίζοντο,
 Σὺν κερύσαντες ἐνίκυσιν αὐτὰρ Ἀθήνη·
 455 Ἄγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα,

„ Ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo :
 „ Sin avertant dii, quiescere suadeo.
 Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
 Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis :
 Quum autem venissent, sedebant in politis sedibus.
 Atqui rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
 Procis ut-se-ostenderet superbam contumeliam jactantibus.
 Audiit enim de sui filii in ædibus morte;
 Præco enim ei dixit Medon, qui audiit consilia.
 Perrexit autem ea ire in-domum cum famulis mulieribus :
 Sed quando jam ad procos pervenisset nobilissima mulierum,
 Stetit utique ad postes domus affabrè structæ,
 Genis obtendens nitida redimicula;
 Antinoum verò increpabat, verbumque dixit, & compellabat;
 „ Antinoë, contumeliâ-instructe, mali-machinator; atqui te dicunt
 „ In populo Ithacæ inter cœtaneos esse optimum
 „ Consilio & verbis; tu verò nequaquam talis eras.
 „ Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
 „ Struis, neque supplices curas, quibus utique Jupiter
 „ Testis? neque pium mala fuere sibi-invicem.
 „ An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
 „ Populum veritus? jam enim irati erant valdè,
 „ Quoniam prædones comitatus Taphios
 „ Malo-affecerat Thestros; hi verò nobis amici erant.
 „ Illum nempe volebant occidere, & perdere ejus charum cor;
 „ Et victum consumere dulcem plurimum;
 „ Verùm Ulysses inhibebat, & retinebat, cupientes licèt.
 „ Hujus nunc domum ignominiosè comedis, ambisque uxorem,
 „ Fillumque interficis; me verò valdè dolore-afficis.
 „ Sed te cessare hortor, & jubere alios.
 Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contrà allocutus est;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Confide; ne tibi hæc in mente tua curæ-sint;
 „ Non est ille vir, neque erit, neque fuerit,
 „ Qui Telemacho tuo filio manus inferat,
 „ Vivente utique me & super terra vidente.
 „ Sic enim edicò, & sanè perfectum erit,
 „ Statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 „ Nostram; quoniam & mihi urbium-vastator Ulysses
 „ Sæpe genibus suis imposito carnem assam
 „ In manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 „ Ided mihi Telemachus omnium multò charissimus est
 „ Virorum: neque ipsum mortem timere jubeo
 „ A procis sanè; divinitus autem *evenientem* non est effugere.
 Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem cùm-ascendisset in cœnaculum splendidum,
 Flebat deinde Ulysses, dilectum maritum; donec ei somnum
 Dulcem palpebris immisit cæssa-oculis Minerva.
 Vespertinus autem Ulyssi & filio nobilis subulcus
 Venit: hi verò cœnam scitè parabant,
 Sue mactato anniculo: at Minerva
 Propè stans Lærtiadem Ulysses,

- ῥάβδῳ πεπλεγυῖα, πάλιν ποιήσει γέροντα·
 Αὐγρὰ δὲ εἴματα ἔσσι περὶ χροῖ· μὴ ἔσβαῖτης
 Γνοῖη ἑσάντα ἰδὼν, καὶ ἐχέθρονι Πηνελοπείῃ
 Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ Φρεσὶν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἥλθες, δῖ' Εὐμαῖε· τί δὴ κλέος ἐς ἄνα ἄστυ;
 Ἥ β' ἤδη μνηστῆρες ἀγένορες ἔνδον ἔασι·
 Ἐκ λόχου; ἢ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύεται οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 465 Οὐκ ἔμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρσθαι,
 Ἄστυ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνάγειν
 Ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονείσθαι.
 Ὡμῆρθε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὤκως
 Κηρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σὴ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλα δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἔστιν,
 Ἦα κίων, ὅτε νῆας θεῶν ἰδομένη κατιούσας
 Ἐς λιμέν' ἡμέτερον πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 Βιβρίθει δὲ σάκεϊσι καὶ ἔγχυσιν ἀμφογύνοισι·
 475 Καὶ σφέας αἰσθὴν τοὺς ἔμμεναι· οὐδὲ τι οἶδα.
 Ὡς Φάτο' μείδησεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείνει δ' ὕφραβόν.
 Οἱ δ' ἐπὶ οὖν παύσαντο πόνον, τιτύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ'· οὐδὲ τι θυμὸς ἰδυέτο δαιτός ἕσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Διὰ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλαντο.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Γ Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ρ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Γ Α Σ

Ἵπίθεσις.

Εἰς τὴν πόλιν ἔλθων Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τῆς ἀποδημίας τὰ καθ' ἑαυτὴν ἔσπερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστῆρων εἰσέρχεται. Ὁ δὲ Ποιητὴς ἀπαγγέλλει, πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην· καὶ ὡς Εὐμαῖος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς μένει.

Ῥῶ βάλες, αἰπόλε τε, μνηστῆρ τε· κύων δὲ αἰέτνα.

ΗΜΟΣ δ' ἡριγένεια Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Διὰ τὸτ' ἐπιβ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλά πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 Εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 Ἄστυ δ' ἱέμενος, καὶ ἰὼν προσέειπε συβῶτην·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἔγῳν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅθρα με μήτηρ
 Ὀφείτα· (οὐ γὰρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἶα
 Κλαυθμοῦ τε συγεροῖο, γόοιό τε δακρυδέοντος,
 Πρὶν γ' αὐτὸν μ' εἰδῆσθαι) ἀτὰρ σοὶ γ' ὡδ' ἐπιτέλλω,
 10 Τὸν ξείνον δύνων ἄγ' ἐς πόλιν, ὅθρ' ἂν ἐκείνῃ
 Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσι,

Πύρρον

Virgâ percussum; iterùm fecit senem;
 Turpiâque vestimenta induit circum corpus; ne ipsum subulcus
 Cognosceret coràm intuitus, & prudenti Penelopæ
 Iret nunciatum, neque mente contineret.
 Hunc & Telemachus prior verbis allocutus est;
 „ Venisti, nobilis Eumæ; quænam jam fama est in urbe?
 „ Num jam proci eximii intus sunt (tem?
 „ Ex insidiis *reversi*? an adhuc me demum observant domum cun-
 Hunc autem respondens allocutus es, Eumæ subulce;
 „ Non curâ-erat mihi hæc inquirere & interrogare,
 „ Per urbem incedentem: citissimè me animus iussit,
 „ Nuncio perlato, rursus huc redire.
 „ Occurrit autem mihi à fociis nuncius velox
 „ Præco, qui scilicet primus verbum tuæ matri dixit.
 „ Aliud verò utique hoc novi, hoc enim vidi oculis,
 „ Jam super urbe, ubi Mercurialis collis est,
 „ Eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 „ In portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 „ Gravata verò erat scutis & ancipitibus hastis:
 „ Et ipsos putavi illos esse; neque verò quicquam scio.
 Sic dixit: subrisit autem sacra vis Telemachi.
 Patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.
 Hi verò ubi jam cessarant ab-opere, apparaverantque convivium,
 Convivati sunt; neque quicquam animus indigebat convivio æquali.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Tunc demum decubuerunt, & somni donum ceperunt.

O D Y S S E Æ HOMERI XVII.
LIBRI

Argumentum.

IN urbem cùm venisset Telemachus enarrat matri Penelopæ peregrinationis capita. Postea Ulysses ductus ab Eumæo in Ithacam ex agris, ad convivium Procorum ingreditur. Poëta autem refert quomodo canis agnoscat dominum: quodque Eumæus in agros revertitur, Ulysses autem inter ipsos manet.

P. Percussisti caprarique proceque canis quem cognovit.

QUando autem manè-genita apparuit rosea-digito Aurora,
 Sanè tunc deinde sub pedibus ligavit pulchros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 Sumpsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 Ad urbem iturus, & suum allocutus est subulcum;
 „ Pater, sanè quidem ego vado in urbem, ut me mater
 „ Videat, (non enim ipsam antè cessaturam puto
 „ A fletuque odioso, luctuque lachrymoso,
 „ Quàm scilicet ipsum me inspexerit;) sed tibi sic præcipio,
 „ Hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 „ Victum mendicet: dabit autem ei, quicumque voluerit,
 „ Panem

- Πύρρον καὶ κοτύλην ἔμε δ' οὕτως ἐστὶν ἅπαντας
 Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἀλγέα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἰ περ μάλα μνηΐει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 Ἔσεται· ἢ γὰρ ἐμοὶ Φίλ' ἀληθέα μνησάσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐνέεσθαι μεναιῖνω
 Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἢ κατ' ἀγρούς,
 Δαῖτα πτωχεύειν δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐβέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐστὶ τηλίκος εἰμὶ,
 Ὡς ἐπιτεταμένω σημαίντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἀλλ' ἔρχε· ἔμε δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ καλεῖσθαι,
 Αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶ, ἀλέη τε γένηται.
 Αἰνὸς γὰρ τάδε εἰματ' ἔχω κακὰ· μὴ με δαμάσσω
 25 Στίβη ὑπὸ ποίῳ ἔκαθεν δέ τοι ἄστυ Φάτ' εἶναι.
 Ὡς Φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 Κραίπνῳ ποσὶ προβιβας· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκανε δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Ἔγχος μὲν ῥ' ἔρπει Φέρων πρὸς κίονα μακρῆν,
 30 Αὐτὸς δ' εἰσὼ ἰέν, καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὲν.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτη εἶδε τροφὸς Εὐρυκλεία,
 Κῶεα κασσορνύσα θρόνοισι ἐν δαίδαλέοισι·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδυς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 Δμῳαὶ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἠγερέβαντο,
 35 Καὶ κύνιον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἰὼν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτίμοδι ἱκέτη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 Ἀμφὶ δὲ παῖδι Φίλῳ βάλε πήχει δακρύσκασα·
 Κύσει δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἀμφῷ Φάεα καλὰ,
 40 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπειτ' πτεράεντα προσπύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν Φάος· οὐ γ' ἔτ' ἔγωγε
 Ὀύεσθαι ἰφάμην, ἐπεὶ ὥχιο νῆϊ Πύλονδε
 Λάβην, ἔμεῦ αἰκῆτι, Φίλου μετὰ πατρός ἀκουήν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι καταλέξον, ὅπως ἦν τιςας ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῆδα·
 Μῆτερ ἐμὴ, μὴ μοι γόον ὀρνυθῇ, μηδὲ μοι ἦτορ
 Ἐν στήθεσσι ὄρειν, Φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 Ἀλλ' ὑδρημένη, καθαρὰ χροὶ εἰματ' ἐλοῦσα,
 Εἰς ὑπέρῳ ἀναβάσας, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 50 Εὐχέο πᾶσι θεοῖσι, τελέσσας ἱκατόμβας,
 Ῥέξιν, αἶκε πόθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἐλεύσομαι, ἔφρα καλέσσω
 Ζεῖτον, ὅτις μοι κείθεν ἀμ' ἐσπιτο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προῦπεμψα σὺν ἀντιβείας ἐτάροισι·
 55 Πείραϊον δὲ μιν ἠνάγκεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 Ἐνδοκίως Φιλεῖν καὶ τίμειν, εἰσόκεν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν τῇ δ' ἀπτερος ἐπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὑδρημένη, καθαρὰ χροὶ εἰματ' ἐλοῦσα,
 Εὐχέο πᾶσι θεοῖσι, τελέσσας ἱκατόμβας
 60 Ῥέξιν, αἶκε πόθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσω.
 Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Ἐγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνας πάδας ἀργοὶ ἔποντο,
 Θισπισίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·

„ Panem & poculum : me autem haudquaquam licet omnes
 „ Homines sustinere , habentem utique dolores animo.
 „ Hospes autem si valdè irascatur , gravius ipsi
 „ Erit : certè enim mihi gratum vera loqui.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ O amice , neque sanè ipse detineri cupio :
 „ Mendico melius est in urbe , quàm in agris ,
 „ Cibus mendicare ; dabit autem mihi , quicumque voluerit.
 „ Non enim qui apud stabula maneam , ampliùs ea-ætate sum ,
 „ Ut imperanti hero in omnibus paream.
 „ Sed vade ; me autem ducet vir hic , quem tu jubes ,
 „ Statim , postquam igne caluero , teporque factus-fuerit ;
 „ Validè enim hæc vestimenta habeo mala ; *cavendum* , ne me confi-
 „ Frigus matutinum ; procul autem urbem dicitis esse. (ciat
 Sic dixit : Telemachus verò per stabulum ivit ,
 Velociter pedibus progrediens ; mala autem procis ferebat.
 Sed postquam pervenisset ad ædes habitantibus-commodas ,
 Hastam quidem posuit ferens ad columnam longam ,
 Ipse autem intrò ibat , & transivit lapideum limen.
 Hunc verò longè prima vidit nutrix Euryclea ,
 Pelles sternens sedibus in variegatis :
 Lachrymans autem deinde rectà ad eum ivit ; circumque alim
 Ancillæ Ulyssis multa-passi congregabantur ,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.
 Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope ,
 Dianæ similis , & aureæ Veneri :
 Circùm verò filium dilectum jecit brachia lachrymans ;
 Osculataque est ipsi caputque & ambo lumina pulchra ,
 Et lugens verbis alatis allocuta est :
 „ Venisti , Telemache , dulce lumen : non te ampliùs ego
 „ Visuram me putabam , postquam iveras nave in-Pylum
 „ Clam , me invita , dilecti ad patris auditionem.
 „ Sed agè mihi narra , quemadmodum tibi contigit videre.
 Illam autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est ;
 „ Mater mea , ne mihi luctum excita , neque mihi cor
 „ In pectoribus commove , elapso licèt grave exitium :
 „ Sed lota , puris corpori vestimentis sumptis ,
 „ In cœnaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus ,
 „ Vove omnibus Diis perfectas hecatombas
 „ Te sacrificaturum ; sicubi Jupiter , ut-vindicentur hæc facta , per-
 „ At ego ad-forum ibo , ut vocem (fecerit.
 „ Hospitem , qui me illinc unà secutus est huc venientem.
 „ Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis ;
 „ Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 „ Accuratè tractare & honorare , donec venissem.
 Sic utique locutus est : huic verò pennarum-expers fuit verbum.
 Ipsa verò lota , puris corpori vestimentis sumptis ,
 Vovebat omnibus Diis perfectas hecatombas
 Se sacrificaturam , sicubi Jupiter , ut vindicaretur ea facta , perfi-
 Telemachus autem deinde ex domo ivit , (ceret.
 Hastam habens : unàque eum canes pedibus veloces sequebantur.
 Divinam autem ei gratiam offudit Minerva ;

- Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύντο.
- 65 Ἀμφὶ δὲ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
 "Εσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ Φρεσὶ βυσσοδομευόν.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλευατο πούλυν ὄμιλον,
 Ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ἦτο, καὶ Ἄντιφος, καὶ Ἀλκίβητος,
 Οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι.
- 70 Ἔνθα καθέζετ' ἰὼν τοὶ δ' ἐξερέεινον ἑκάστα.
 Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγυθεν ἦλθεν,
 Ζεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκάς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
- 75 Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἴμεν ποτὶ δῶμα γυναικάς,
 Ὡς τοι δῶρ ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῆδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα·
 Εἴ κεν ἔμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
- 80 Λάβῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται,
 Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι Φόον καὶ κῆρα Φυτεύσω,
 Δὴ τότε μοι χαίροντι Φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν, ξεῖνεν ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
- 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐ νομιστάοντας,
 Χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς· τὴν θρόνους τε
 Ἔς δ' ἀσκαμίνθους βάντες εὐξέσας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν, καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλὰς βάλλον, καὶ χιτῶνας·
- 90 Ἐκ ῥ' ἀσκαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον·
 Χέρνιβα δ' ἀμφόπολος προχόφ' ἐπέχειε Φέρουσα,
 Καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λέβητος,
 Νίλασθαι· παρ δὲ ξιστὴν ἐπάνυσσε τράπεζαν·
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε Φέρουσα,
- 95 Εἶδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παριέντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίαν ἔζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα σρωφῶσα.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
- 100 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσκα
 Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἣ μοι σπονδίσσα τίγνυται,
 Αἰὶ δάκρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 Ὡχισθ' αἶμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔγλης,
- 105 Πρὶν ἰλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
 Νόστος σοῦ πατρός· σάφα εἰπέμεν, εἰπὼν ἀκουσας.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῆδα·
 Τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι, μήτερ, ἀληθεῖν καταλέξω·
 Ὡχόμεθ' ἔς τε Πύλον, καὶ Νέσσορα, ποιμένα λαῶν·
- 110 Δεξιόμενος δέ μ' ἐκείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
 Ἐνδυκίως ἐφίλει, ὥσπερ τε πατὴρ ἱὸν υἱά·
 Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἔμὲ κείνος
 Ἐνδυκίως ἐκόμιζε, σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐ ποτ' ἴφασκε
- 115 Ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκουῆσαι·

Eumque omnes populi supervenientem admirabantur.
 Circùm verò ipsum proci eximii congregabantur.
 Bona prædicantes; mala autem mentibus profundè cogitabant.
 At is horum quidem deinde declinabat magnum cœtum,
 Ast, ubi Mentor sedebat, & Antiphus, & Halitherses,
 Qui utique ei à principio paterni erant socii,
 Illic sedebat profectus; illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos verò Piræus hastà-inclytus propè venit,
 Hospitem ducens ad-concionem per urbem: neque verò adhuc diu
 Telemachus ab hospite procul se-avertit, sed astitit.
 Hunc & Piræus prior sermone allocutus est;
 „ Telemache, statim jube-*ire* meam ad domum mulieres,
 „ Ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera;
 „ Si me proci eximii in ædibus
 „ Clam interfecto, paterna omnia diviserint,
 „ Ipsum habentem te malo *his* frui, quàm aliquem horum:
 „ Sin ego his cædem & mortem struxero,
 „ Tunc demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.
 Sic locutus, hospitem ærumnosum ducit in domum.
 At postquam pervenissent ad ædes habitantibus-commodas,
 Lænam quidem deposuerunt in soliisque sedilibusque;
 Inque balnea ingressi benè-polita lavati sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant & unxerant oleo,
 Circùm deinde lænas villosas jecerunt & tunicas;
 E balneo utique egressi in sedibus sedebant.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 Pulchro, aureo, super argenteo lebete,
 Ad-lavandum: juxtaque politam extendit mensam.
 Panem verò verecunda proma apposuit ferens,
 Ferculis multis impositis, largiens de præsentibus.
 Mater autem ex-adverso sedebat ad postes domûs,
 In sede reclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 At postquam potus & cibi desiderium exemissent,
 Illis utique sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Telemache, sanè ego in cœnaculum ubi-conscendero,
 „ Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 „ Semper lachrymis meis fœdatus; ex quo Ulysses
 „ Abiit cum Atridis ad Ilium: neque mihi sustinuiſti,
 „ Antequam venirent proci eximii in hanc domum,
 „ Reditum tui patris apertè dicere, sicubi audivisti.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Equidem tibi, mater, veritatem narrabo:
 „ Ivimus inque Pylum, & ad Nestorem, pastorem populorum:
 „ Exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 „ Accuratè tractabat, tanquam pater suum filium,
 „ Reversum longo-post-tempore recens-aliunde; sic me ille
 „ Accuratè excipiebat, cum filiis gloriosis.
 „ At de Ulyſſe malorum-patiente nunquam aiebat,
 „ Vivo, neque mortuo, terrestrium ex-ullo *se* audivisse:

- Ἄλλοι μ' ἐς Ἀτρεΐδην δουρικλειτὸν Μενέλαον
 Ἰπποῖσι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι καλλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδαν Ἀργεῖν Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Οὔτεν χρῆζων ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθεῖν κατέλεξα·
 Καὶ τότε δὴ μ' ἐπίεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 Ἦθελον εὐνῆσθαι ἀνέλικιδες αὐτοὶ ἔοντες.
 Ὡς δ' ὅπότεν ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 Νεβροῦς κοιμήσασα νηγευέας γαλαθηνούς,
 Κνημοὺς ἐξέρεσσι καὶ ἀγκυα ποιμένα
 Βοσκομένη, ὃ δέ τ' ὥκα ἐν εἰσήμεν ἐννῇ,
 130 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἔφηκεν·
 Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν αἰεκέα πότμον ἔφησει.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 Ἐξ ἱρίδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλασεν ἀνασᾶς,
 135 Καὶ δ' ἐβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
 Τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσαιο, οὐκ ἂν ἔγωγε
 Ἄλλα παρὲς εἶποιμι παρακλυδὸν, οὐδ' ἀπατήσῃ·
 140 Ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 Τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψίδος, ἥ μιν ἀνάγκη
 Ἰσχεῖ· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰκίσθαι·
 145 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἱταῖροι,
 Οἳ καὶ μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νύκην ἴδουσαν δὲ μοι οὐρον
 Ἀθάνατος, τοί μ' ὥκα Φίλην ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
 150 Ὡς Φαίτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρισε.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Ἦται ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν ἑμοῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 Ἰσὴν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀΦικάνω,
 Ὡς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος, ἦ ἔρπων, ταῖε πειθόμενος κακὰ ἔργα,
 Ἔσιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντισσι Φυτιυεῖ.
 160 Τοῖον ἐγὼν οἶωνόν εὐστέλμου ἐπὶ νηὸς
 ἤμενος ἔφρασαίμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγγώμην.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπειά·
 Αἱ γὰρ τοῦτο, ξένε, ἔπος τετελεσμένον ἐστίν·
 Τῷ κε τάχα γνώης Φιλοτῆτά τε, πολλὰ τε δῶρκα,
 165 Ἐξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζῃ.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ παύονθην Ὀδυσσεὺς μεγάροιο

„ Sed me ad Atridem hastâ-inclytum Menelaum
 „ Cum equis præmisit & curribus benè-compactis.
 „ Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratiâ multa
 „ Argivi, Trojanique, deorum voluntate laborârunt.
 „ Interrogabat verò statim deinde bello-strenuus Menelaus,
 „ Cujusnam rei indigens venissem in Lacedæmonem divinam:
 „ Et ego ei omnem veritatem dixi:
 „ Et tunc demum me verbis respondens allocutus est;
 „ Papæ! profectò valdè jam fortis viri in lecto
 „ Voluerunt cubare, imbelles ipsi cùm-sint.
 „ Sicut autem quando in lustro cerva fortis leonis
 „ Hinnulos ubi-composuerit recens-natos, lactentes,
 „ Jura investigat & valles herbosas
 „ Pascens, hic verò statim suum ingressus est cubile,
 „ Ambobusque illis sævam mortem infert:
 „ Ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Talis existens, qualis olim benè-ædificata in Lesbo
 „ Ex-contentione cum Philomelide luctatus est, ubi-surrexisset,
 „ Prostravitque fortiter, gavisî autem sunt omnes Achivi;
 „ Talis existens cum procis versaretur Ulysses:
 „ Omnes & brevis-ævi fierent & amararum-nuptiarum.
 „ Ista autem, quæ me interrogas & precaris, non ego
 „ Alia præter *verum* dixero declinando, neque decipiam:
 „ Sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
 „ Horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occuliabo.
 „ Dixit ipsum is in insula *se* vidisse duos dolores habentem,
 „ Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 „ Detinet: ille verò non potest suam in patriam terram venire:
 „ Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ & focii,
 „ Qui & ipsum convehant super lata dorâ maris.
 „ Sic dixit Atrides hastâ-inclytus Menelaus.
 „ His peractis redii: dederunt autem mihi ventum secundum
 „ Immortales; qui me celeriter dilectam in patriam miserunt.
 „ Sic dixit: ei autem animum in pectoribus commovebat.
 „ Inter hos verò & locutus est Theoclymenus deo-par;
 „ O uxor veneranda Lærtiadæ Ulyssis,
 „ Sanè ille non certè novit; meo autem attende sermoni:
 „ Verè enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 „ Sciat nunc Jupiter primùm deorum, hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, ad quem veni,
 „ Quòd sanè Ulysses jam in patria terra
 „ Sedens, vel repens, hæc audiens mala opera,
 „ Est; at procis malum omnibus serit.
 „ Talem ego avem bonis-*trans*is-instructa in navi
 „ Sedens observavi, & Telemacho proclamavi.
 „ Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset,
 „ Ita citò sentires amicitiamque, multaue dona,
 „ Ex me; ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 „ Proci autem ante Ulyssis domum

- Δίσκοισιν ἰστέοντο, καὶ αἰγανέησιν ἰέντες
 Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ παρὸς ὕβριν ἔχουσιν.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνησὸς ἦν, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τοπαῖος περ.
 Καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μίδων, (ὅς γάρ ῥα μάλιστ'
 Ἥιδανε κηρύκων, καὶ σφιν παρεγίνετο δαίτι)
 Κούροι, ἐπεὶδὴ πάντες ἐτέρφθητε Φρέν' αἰθλοῖς,
 175 Ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα.
 Οὐ μὲν γὰρ τι χεῖριον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνσάντες ἔβαν, πείθοντό τε μῦθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο δόμους εὐ νοητάοντας,
 Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 180 Οἳ δ' ἱέρεον ὅιος μεγάλους καὶ πλοῖνας αἶγας
 Ἱέρεον δὲ σύας σιάλους, καὶ βουν ἀγελάην,
 Δαῖτ' ἐντυνόμενοι· τοῖ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδ'
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὕφορβός.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ἕϊν, ἐπεὶ ἄρ' ἔδη πειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 Σήμερον, ὥς ἐπέταλλεν ἀναξέμενος, ἡ σ' ἂν ἔγωγε
 Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι.
 Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δαΐδια, μὴ μοι ὀπίσσω
 Νεικείῃ χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὀμυκλαί.
 190 Ἀλλ' αἶγι νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστ'
 Ἥμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Γενέσσω, Φρονέω· τὰ γὰρ δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἀλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τεττυμμένον ἔσιν,
 Σκηπτρίσθ', ἐπειὴ Φαίτ' ἀριστάλ' ὀμμεναι εὐδόν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἅμ' ὁμοῖσιν αἰεὶ κία βάλλετο πῆρην
 Πυκνὰ βωγαλήν· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτή·
 Εὐμαιὸς δ' ἄρα οἳ σκηπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βωτορὲς ἄνδρες
 Ῥῖατ' ὀπισθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἦδ' ἐγέροντι,
 Σκηπτρόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ζείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλοέσσαν
 205 Ἀστὺς ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 Τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὕδρευοντο πολῖται,
 Τὴν ποίησ' Ἰθάκος, καὶ Νηρίτος, ἦδ' Ἰπποκλῆς
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος
 Πάντοσε κυκλοτερὸς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδαρ
 210 Ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμός δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφαίων, ὅθι πάντες ἐπὶ ῥέεσσι οὐδαί·
 Ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιχόιο Μελανθεύς,
 Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολλόισι,
 Δεῖπνον μνηστῆρες· δῶν δ' ἅμ' ἔποντο νομῆς.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν
 Ἐκπαυλὸν καὶ αἰεὶς· (ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος)
 Νῦν μετὰ δὴ μάλα πάγχυ κοῖος κακὸν ἡγήλαΐξαι·
 Ὡς αἰεὶ γόν' ὁμοῖον αἶγι βίος ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὲ τότε μαλοβρὲν ἤγεις, ἀμύτμετε συβώτῃ,

Discis delectabantur, & hastilibus jaculantes
 In fabrefacto pavimento, ubi utique antea insolentiam exercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, & advenerunt pecudes
 Undique ex agris, agebant autem eas, qui scilicet antea,
 Tunc demum ipsis dixit Medon; (hic etenim maximè
 Placebat præconum, & ipsis aderat in convivio :)
 „ Juvenes, postquam jam omnes delectati estis mente certaminibus,
 „ Ite ad ædes, ut paremus convivium :
 „ Nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.
 Sic dixit : illi autem ubi-surrexissent ibant, parebantque sermoni.
 At postquam venissent in ædes habitantibus-commodas,
 Lœnas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque;
 Hi autem mactabant oves magnas & pingues capras;
 Mactabant porro sues pingues, & bovem armentalem,
 Convivium parantes. At ex agro ad-urbem
 Properabant ire Ulyssesque & nobilis fulbulcus.
 Illis autem sermonem exordiebatur subulcus, princeps virorum;
 „ Hospes, quoniam jam demum ad-urbem ire cupis
 „ Hodie, sicut jussit dominus meus, certè te ego
 „ Hic malletm stabulorum custodem factum esse :
 „ Sed illum vereor, & timeo, ne me postea
 „ Objurget : severæ etenim dominorum sunt increpationes.
 „ Sed agè nunc eamus; jam enim præterit maxima-ex-parte
 „ Dies : at citò ad vespèram frigidius erit.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis :
 „ Sed eamus; tu autem deinde perpetuò præi.
 „ Da verò mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 „ Ad innitendum; quoniam dicitis valdè lubricam esse viam.
 Dixit utique; & circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 Crebris-locis laceram : inerat verò tortile lorum.
 Eumæus autem ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt : stabulum verò canes & pastores viri
 Custodiebant ponè manentes : hic autem in urbem ducebat regem,
 Mendico misero similem & seni,
 Baculo innitentem : turpia autem circum corpus vestimenta indutus
 Sed quando jam euntes viam per asperam (erat.
 Urbem prope erant, & ad fontem pervenerant
 Fabrefactum, pulchrè-fluentem, unde aquabantur cives,
 Quem fecit Ithacus, & Neritus, & Polyctor;
 Circum verò alnorum aquis-nutritarum erat nemus
 Undique rotundum, frigida autem defluebat aqua
 Altè ex petra : ara autem suprà facta erat
 Nympharum; ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 Illic in ipsos incidit filius Dolii Melantheus,
 Capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 Cœnam procis; duo autem unà sequebantur pastores.
 Illos autem conspiciatus increpuit, verbumque dixit & compellavit
 Vehementer & indignè; (commovebat autem cor Ulyssis :)
 „ Nunc quidem omninò malus malum ducit :
 „ Adeò semper similem ducit dens ad similem.
 „ Quonam jam hunc voracem ducis, immanis subulce,
 „ Mendi-

- 220 Πτωχὸν ἀνιπρὸν, δαίτων ἀπολυμαντήρα·
 Ὃς πολλῇσι Φλῆσι παρὰσας Φλίψεται ὤμους,
 Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας, οὐδὲ λήβητας,
 Τὸν κ' εἰ μοι δοίης σαβῶν βύτηρα γενέσθαι,
 Σηκεκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
- 225 Καί κεν ὄρν' πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα καὶ ἔμματα, οὐκ ἐβελήσει
 Ἔργον ἐποιέσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἢν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρῶ, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
- 230 Αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο,
 Πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμαίων
 Πλευραὶ ἀποτρίψουσιν δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λάξ' ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
 Ἰσχύ' οὐδὲ μιν ἔκτος αἰταρπιτοῦ ἐσφίλειξεν,
- 235 Ἄλλ' ἔμην ἀσφαλῆως ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 Ἡὲ μεταίξας βεπαλῶ ἐκ θυμὸν ἔλοιστο,
 Ἡ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὐδας αἰείρας.
 Ἄλλ' ἐπιτόλμησε, Φρεσὶ δ' ἴσχετο τὸν δὲ συμβώτης
 Νείκεσεν ἅντα ἰδὼν μέγα δ' εὖξαστο, χεῖρας ἀνασχωῶν
- 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἶποτ' Ὀδυσσεύς
 Ὅτμμ' ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πῖνον δημῶ,
 Ἀργῶν, ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρηῖνατ' ἐέλδαρ,
 Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων
 Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπείσας,
- 245 Τὰς νῦν ὑβρίζων Φορβείς, ἀλαλήμενος αἶεν
 Ἄσιν κατ' αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπὸλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον εἶπε κύων, ὀλοφάϊα εἰδώς·
 Τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐστέλμοιο μελαίνης
- 250 Ἀξῶ τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφει.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 Ὡς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθει, ἦκα κίοντας,
- 255 Αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἵκανε ἀνακτος,
 Αὐτίκα δ' εἰσὼν ἱέν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάβιζεν,
 Ἀντίον Εὐρύμαχον τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
- 260 Ἐδμεναι ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβός
 Στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφέας ἥλυθ' ἰωὴ
 Φόρμιγγος γλαφυρῆς ἀνά γάρ σφισι βάλλετ' αἰείδων
 Φῆμιος· αὐτὰρ ὁ χεῖρὸς ἔλων προσέειπε συμβῶτην·
 Εὖμαι, ἢ μάλα δὴ ταῖδε δαίματα καλὰ Ὀδυσσῆος,
- 265 Ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐς καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἑτέρ' ἐστὶν ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 Τοίχῳ καὶ θρυγκοῖσι, θύραι δ' εὐεργεῖς εἰσὶ
 Δικλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
- 270 Ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε Φόρμιγγι
 Ἦπυναι, ἣν ἄρα δαίτι θεοὶ ποίησαν ἑκάτην.

„ Mendicum molestum, conviviorum contaminatorem?
 „ Qui multis poltibus astans atteret humeros,
 „ Petens frustra, non tripodes, neque lebetes:
 „ Hunc si mihi dares stabulorum custodem fieri,
 „ Cortisque curator ut-sit, frondemque hœdis ferat;
 „ Etiam serum bibens, magnum *sibi* femur efficeret.
 „ Sed quandoquidem sanè opera mala didicit, non volet
 „ Opus obire, sed mendicans per populum
 „ Mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 „ Verùm tibi edico, quod & perfectum erit;
 „ Si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 „ Multa ei circum caput scabella virorum ex manibus
 „ Latera deterent per domum percussi.
 Sic dixit; & accedens *ei* calce insultavit per-insipientiam
 In-coxam, neque ipsum extra viam dimovit,
 Sed *is* manebat firmè: deliberabat autem Ulysses,
 Utrùm irruens baculo animum *ei* eriperet,
 An ad terram dejiceret caput, circa solum ubi-sustulerat:
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum verò subulcus
 Increpuit contrà intuitus; valdèque precatus est, manibus sublatis;
 „ Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si unquam Ulysses
 „ Vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 „ Agnorum & hœdorum, hoc mihi pericite votum,
 „ Ut veniat quidem ille vir, ducatque ipsum deus:
 „ Ita tibi factus utique dissiparet omnes,
 „ Quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 „ Per urbem: at pecudes mali perdunt pastores.
 Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Papæ! quale dixit canis, astutias callens?
 „ Quem aliquando ego in navi bonis-transiris instructa nigra
 „ Agam longè ab-Ithaca, ut mihi victum multum inveniat.
 „ Utinam enim Telemachum interficeret argenteum-arcum-gerens
 „ Hodie in ædibus, vel à procis domaretur, (Apollo
 „ Sicut Ulyssi quidem procul periit reditûs dies.
 Sic locutus, hos quidem reliquit illic, lentè euntes,
 At ipse ivit; valdè autem celeriter ad ædes pervenit domini.
 Statim autem introivit, & inter procos sedebat,
 Ex-adverso Eurymachi; hunc enim diligebat maximè.
 Ei quidem carniû partem apposuerunt *ii*, qui administrabant.
 Panem verò veneranda proma apposuit ferens,
 Ad-comedendum: propè autem Ulysses & nobilis subulcus
 Steterunt venientes: circum autem ipsos venit sonus
 Citharæ cavæ; illis enim incipiebat canere
 Phemius: at ille manu prebensum allocutus est subulcum:
 „ Eumææ, certè omninò utique hæ ædes pulchræ Ulyssis;
 „ Facile autem sunt dignoscendæ etiam inter multas visu.
 „ Ex aliis aliæ sunt: ornata est autem ei aula
 „ Muro & septis; januæ verò fabrefactæ sunt
 „ Bifores; haud quifquam eam vir insultaverit.
 „ Cognosco autem, quòd multi in ipsa convivia celebrant
 „ Viri; quoniam nidor quidem ascendit, cithara autem
 „ Sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 'Ρεῖ ἔγνω, ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἴσσι ἀνοήμων.
 'Αλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσαι τὰδε ἔργα.
- 275 Ἡὲ σὺ πρῶτος ἐσελθε δόμους εὐ ναιοτάοντας,
 Δύσσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἰμι προπάροιθε·
 Μῆδὲ σὺ δηθύνειν, μὴ τίς σ' ἔκτοσθε νηΐσας
 Ἡ Βάλλῃ, ἢ ἐλάσῃ, τὰδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
- 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολυτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 Γινώσκω, Φρονέω, τὰ γε δὴ νέοντι κελεύεις·
 'Αλλ' ἔρχεαι προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγίων ἀδαιήμων, οὐδὲ βολάων·
 Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
- 285 Κύμασι καὶ πολέμοι' μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐ πῶς ἐσὶν ἀποκρῦψαι μεμανυῖαν,
 Οὐλομένην, ἢ πολλὰ καὶ ἀνθρώποισι δίδωσι·
 Τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίσσονται.
 Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
- 290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα καίμενος ἔσχευ
 Ἄργος Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱήν·
 Ὀλιχέτο τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
- 295 Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρως, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγῶνους.
 Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεζες, ἀποιοχομένοιο ἀνακτος,
 Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάροιθε θυράων,
 Ἡμίωνων τε, βῶων τε, ἄλλος κέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
 Δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπήσεντες
- 300 Ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κύνοραϊσίων.
 Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγυὺς ἔοντα,
 Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθηνε, καὶ οὐατα καὶ ββαλεν ἄμφοι·
 Ἄσπον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
 Ἐλθέμεν αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
- 305 Ῥεῖα λαθὼν Εὐμαίων ἄφαρ δ' ἐρεῖνετο μῦθος·
 Εὐμαί, ἢ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
 Καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τὸδε γ' οὐ σαφὰ οἶδα,
 Εἰ δὲ καὶ ταχύς ἔσκει θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
 Ἡ αὐτῶς, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
- 310 ΓίγνONT', ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 Καὶ λῖν ἄνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοιοσδ' εἴη ἡμῖν δέμας, ἠδὲ καὶ ἔργα,
 Οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
- 315 Αἶψα κε θήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν·
 Οὐ μὲν γάρ τι Φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 Κνωδάλλον, ὅ, ττι ἴδοιτο καὶ ἰχνησι γὰρ περιμήδῃ·
 Νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πατέρης
 Ὡλετο τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
- 320 Δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
 Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι·
 Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύεσσα Ζεὺς
 Ἄνθρωπος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθωσιν.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:

„Facile nosti; quippe neque in aliis *rebus* quidem es *stultus*.

„Sed agè jam consultemus, quomodo sint hæc opera.

„Vel tu primus ingrediere ædes habitantibus-commodas,

„Inferque te procis; ego autem relinquer hîc:

„Sive vis, mane; ego verò ibo præ:

„Neque tu morare, ne quis te extrâ conspicatus

„Vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde patiens nobilis Ulysses;

„Cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis:

„Sed i præ, ego autem relinquer hîc.

„Non enim omninò plagarum inscius *sum*, neque *ictuum*,

„Patiens mihi animus, quoniam mala multa passus sum

„Undis & bello; cum illis & hoc quoque fiat.

„Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,

„Perditum, qui multa mala hominibus dat:

„Cujus gratiâ & naves bonis-transstris-instructæ armantur,

„Pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,

Canis autem caputque & aures jacens erexit

Argus Ulyssis malorum-patientis, quem scilicet quondam ipse

Nutrivit quidem, non verò *eo* fructus est; priùs nempe in *Ilîum* *sa-*

Ivit: hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri

(*crum*)

Capras in sylvestres, & cervos, & lepores.

Tunc demum jacebat neglectus, absente domino,

In multo stercore, quod ei ante fores

Mulorumque, boumque, abundè fufum erat; donec auferrent

Servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi:

Illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc demum, ut agnovit Ulysses propè existentem,

Caudâ quidem iste adulatus est, & aures dejecit ambas:

Propè autem non ampliùs tum potuit suum dominum

Venire: at ille seorsum conspicatus absterfit lachrymam,

Facile latens Eumæum; statim aurem interrogabat sermone;

„Eumæe, certè omninò miraculum, canis hîc jacet in fimo;

„Pulcher quidem corpore est, at hoc non certè novi,

„An utique & velox fuerit ad-currendum, cum forma hac,

„An nullius-pretii, quales scilicet mensales canes virorum

„Sunt; deliciarum verò gratiâ nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;

„Et sanè viri canis hîc *est* procul mortui.

„Si talis esset *nunc* & corpore, atque etiam operibus,

„Qualem ipsum ad Trojam profectus reliquit Ulysses,

„Statim admirareris, conspicatus velocitatem & robur:

„Nequaquam enim effugiebat densâ in profunditatibus sylvæ

„Fera, quamcunqve vidisset; & vestigiis enim perquam-sciebat.

„Nunc autem tenetur malo: dominus nempe ejus seorsum à patriâ

„Periit; hunc verò mulieres negligentes non curant.

„Servi nempe, quando non ampliùs imperant domini,

„Non diutiùs postea volunt iusta operari:

„Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter

„Viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

- 325 Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὐ ναιετάοντας.
 Βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαπούς.
 Ἄρρον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 Αὐτίκ' ἰδὼντ' Ὀδυσῆα ἑικοσφ' ἐνιαυτῶ.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής.
 Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συμβῶτην ὥκα δ' ἔπειτα
 330 Νεῖσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ, παπτήνας ἔλε διΐφρον
 Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρός ἐφίεσκεν, κρέα πολλὰ
 Δοκίμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινυμένοισι.
 Τὸν κατέθηκε Φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τραπέζαν.
 Ἀντίον· ἐνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίετο· τῷ δ' ἄρα κήρυξ
 335 Μοῖραν ἔλῶν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σίτον αἰέρας.
 Ἀρχιμόλον δὲ μετ' αὐτὸν εἰσέτο δώματ' Ὀδυσσεύς,
 Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος, ὃδὲ γέροντι,
 Σκηπτάμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἵκατα ἔστο.
 Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἐντοσθε θυράων,
 340 Κλινάμενος σάβμῳ Κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τίκτων.
 Εἰσέν ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάβμῳ ἴθυσεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συμβῶτην,
 Ἄρτον τ' οὖλον ἔλῶν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
 Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἰχάνθανον ἀμφιβαλόντι.
 345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα Φέρων· αὐτὸν τε κέλευε,
 Αἰτίξεν μάλα πάντας ἐπορχόμενον μνηστῆρας.
 Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προίκῃ.
 Ὡς Φάτο· βῆ δὲ συφρεβός, ἔπει τὸν μῦθον ἀκούσεν,
 Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπει πτερέεντα προσπύδα·
 350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, δίδοι τάδε, καὶ σε κελύει.
 Αἰτίξεν μάλα πάντας ἐπορχόμενον μνηστῆρας.
 Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν ὄψιν ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκῃ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
 355 Καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσοι Φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἰδέετο, καὶ κατέβηκεν.
 Αὐτὸν ποδῶν προπαύοιεν, αἰκελὴς ἐπὶ πῆρης.
 Ἥστ' ἰδὼν, ὥς ἔτ' ἀαδὸς ἐνὶ μεγάροισιν αἶδεν,
 Εὐθ' οὐδ' εἰσιπνῆκε, ὃ δ' ἐπαύσατο θεὸς αἰοιδός.
 360 Μνηστῆρες δ' ὁμαῖδον ἀνὰ μέγαρ' αὐτὰρ Ἀθήνη,
 Ἀρχὴ παρισσάμενη, Δικερτιάδην Ὀδυσῆα
 Ὀτρυν, ὥς ἂν πύρρα παρὰ μνηστῆρας ἀγέροι,
 Γνοίῃ θ' οἱ τινὲς εἰσὶν ἐκασίμοι, οἱ τ' ἀθέμιστοι.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσῃν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδύεσθαι Φῶτα ἕκαστον,
 Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς παλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἑλευκρόντες εἰδοσάν, καὶ ἐδάμνεον αὐτόν.
 Ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γὰρ μιν πρόσθεν ἔπωπα.
 Ἦται μὲν οἱ δούρο συμβῶτης ἡγεμόνευεν.
 Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσε συμβῶτην·
 375 Ὡς εἰπὼν, ἐγγνωτε συμβῶτα, τῇ δὲ σὺ τόνδε πρόθυμα.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus commodas:
 Ivit autem rectâ per-domum ad procos illustres.
 Argum verò deinde fatum occupavit atræ mortis,
 Statim ut-viderat Ulyssæ vigesimo anno.
 Longè autem primus vidit Telemachus deo-par
 Venientem per domum subulcum; celeriterque deinde
 Innuit ad se vocans: ille autem ubi-circumspexisset, cepit sedem
 Jacentem, ubi coquus insidere-solebat, carnes multas
 Dividens procis, in domo convivantibus:
 Hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 Ex-adverso; ibi utique ipse sedit: ei autem deinde præeo
 Partem sumptam apposuit, ex canistroque panem sublatum.
 Propè autem post illum ingressum-ibat ædes Ulysses,
 Mendico misero similis, & senî,
 Baculo innitens; turpia autem circum corpus vestimenta indutus
 Sedebat autem super fraxineum limen intra fores, (erat:
 Acclinatus postî Cyparissino, quem quondam faber
 Poliverat scitè, & ad perpendiculum exegerat.
 Telemachus verò ad se vocatum allocutus est subulcum,
 Panemque totum ubi-sumsisset perpulchro ex canistro;
 Et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti;
 „ Da hospiti hæc ferens, ipsumque jube
 „ Mendicare penitùs omnes adeuntem procos:
 „ Pudor autem non est bonus indigenti viro mendico.
 Sic dixit: ivit autem subulcus, postquam sermonem audivisset,
 Et propè stans verbis alatis allocutus est;
 „ Telemachus tibi, hospes, dat hæc, & te jubet
 „ Mendicare, penitùs omnes adeuntem procos:
 „ Pudorem autem non bonum dicit esse viro mendico.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum esse;
 „ Et ei omnia fiant, quæcunque mente sua agitat.
 Dixit, & ambabus accepit, & deposuit
 Ibidem, pedes ante, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat,
 Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor.
 Proci verò tumultuati sunt per ædes: at Minerva,
 Propè astans, Laërtiadem Ulyssæm
 Concitavit, ut panes à procis colligeret,
 Cognosceretque, quinam essent justî, quique injusti:
 Sed neque sic quenquam exemptura erat malo.
 Perrexit autem is ire petiturus dextrorsum à viro quoque,
 Undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuisset.
 Hi verò miserantes dabant, & admirabantur ipsum;
 Aliique alios interrogabant, quisnam esset, & unde venisset.
 Inter hos autem & locutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ De hoc hospite; profectò enim antea ipsum vidi.
 „ Profectò quidem ei huc subulcus dux-erat.
 „ Ipsum autem non apertè scio, unde se genere profiteatur esse.
 Sic dixit: Antinous autem verbis objurgavit subulcum;
 „ O notissime subulce, cur verò tu hunc in-urbem

- Ἦγαγε; ἢ οὐχ ἄλλος ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
 Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντήρες;
 Ἦ ὄνασαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
 Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεισθας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὖμαιε συβῶτα
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὰς ἰὼν ἀγορεύεις·
 Τίς γάρ δῃ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτός ἐπελθὼν
 Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημοεργοὶ ἔασι;
 Μάντιν, ἢ ἱητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων;
 385 Ἦ καὶ θέσπιν αἰοδόν, ὃ κεν τέρπῃσιν αἰεῖδων;
 Οὗτοι γάρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 Πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι τρύχοντα ἑαυτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστῆρων
 Δμῶσιν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὐτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
 390 Οὐκ ἀλέγω, εἰώσω μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Ζῶει ἐνὶ μεγάροισι, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Σίγη, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
 395 Μύθευσιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίνο', ἢ μεν καλὰ, πατὴρ ὡς κηδεαὶ υἱός,
 Ὡς τὸν ξεῖνον ἀνωγας ἀπὸ μεγάροιο δέεσθαι
 Μῦθῳ ἀναγκάϊῳ μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
 400 Δός οἱ ἑλὼν· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γάρ ἔγωγε·
 Μητ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
 Δμῶων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
 Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 Αὐτός γάρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι, ἢ δόμεν ἄλλῃ
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε.
 Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες;
 Εἰ οἱ τόσπον ἅπαντες ὀρέξεϊαν μνηστῆρες,
 Καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ θεῖνον ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ
 410 Κείμενον, φ' ῥ' ἔπειχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδασαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
 Σίτου καὶ κρείων' τάχα δὴ καὶ ἐμελλεν Ὀδυσσεύς,
 Αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
 Στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 415 Δός, Φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κακίτος Ἀχαιῶν
 Ἐμμεναι, ἀλλ' ὄριτος, ἐπεὶ βασιλῆϊ εἰσικας.
 Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἢ περ ἄλλοι,
 Σίτου· ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ γάρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
 420 Ὀλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
 Τοίῳ, ὅποῖός ἐοι, καὶ ὅτευ κεχηρμένος ἔλθοι·
 Ἦσαν δὲ ὁμῶς μάλα μυριοί, ἀλλὰ τε πολλὰ,
 Οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, (ἤθελε γάρ που,)·
 425 Ὃς μ' ἅμα ληϊστῆρι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἰγυπτὸνδ' ἵναί, θαλιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοιμῇ.
 Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφεμέλισσας

„ Duxisti? an non satis nobis erronee sunt & alii
 „ Mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 „ An parvi-pendis, quod tibi victum comedant domini
 „ Hic congregati? tu autem etiam alicunde hunc vocasti?
 „ Hunc autem respondens allocutus es, Eumææ subulce;
 „ Antinoë, non quidem bona, etiam si eximius sis, dicis:
 „ Quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse ubi-adierit,
 „ Alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui publici-operarii sunt?
 „ Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,
 „ Vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
 „ Hi enim vocati utique hominum in immensa terra:
 „ Mendicum autem nemo vocaret attritum seipsum.
 „ Sed semper difficilis super omnes es procos
 „ Servis Ulyssis, præcipue verò mihi: at ego
 „ Non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
 „ Vivit in ædibus, & Telemachus deo-par.
 „ Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Tace, ne mihi hunc vicissim-compella multum verbis:
 „ Antinous autem consuevit malè irritare semper.
 „ Verbis asperis, incitatque etiam alios.
 „ Dixit, & Antinonum verbis alatis allocutus est;
 „ Antinoë, profecto me bene curas, pater uti filium,
 „ Qui hospitem jubes à domo pellere
 „ Verbo violento: ne istud deus perfecerit.
 „ Da ei *aliquid* sumptum; non tibi invideo; jubeo enim ego:
 „ Neque itaque matrem meam verere hac-in-re, neque quemquam
 „ Servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini. (alium
 „ Sed non tibi tale in pectoribus cogitatum:
 „ Ipse enim comedere multò mavis, quam dare alii.
 „ Illum autem rursus Antinous respondens allocutus est;
 „ Telemache altiloque, animo indomite, quale dixisti?
 „ Si ei tantum omnes præberent proci,
 „ Etiam ipsum tres menses procul hinc domus detineret.
 „ Sic utique dixit; & scabellum prehensum ostendit subter mensam
 „ Jacens, cui scilicet imponebat nitidos pedes epulans.
 „ Cæteri autem omnes dabant, impleveruntque proinde peram
 „ Pane & carnibus: citò sanè & erat Ulysses,
 „ Rursus ad limen profectus, gratis gustaturus Achivos:
 „ Stetit autem juxta Antinonum, & ipsum sermone allocutus est;
 „ Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum
 „ Esse, sed optimus; quoniam regi similis es.
 „ Idèd te oportet dare & melius, quam etiam alii,
 „ De-pane; ego autem te laudarem per immensam terram.
 „ Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
 „ Beatus divitem, & sæpè dabam erroni
 „ Tali, qualiscunque esset, & cujuscunque-rei indigens venisset.
 „ Erant autem *mihi* servi valde multi, aliaque multa,
 „ Quibus utique benè vivunt *homines*, & divites vocantur:
 „ Sed Jupiter pessundedit Saturnius, (voluit enim aliqua-de-causa;)
 „ Qui me cum latronibus multivagis impulit
 „ In-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
 „ Statui verò in Ægypto fluvio naves remis-utrinque-agitatas:

- Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ καλὰ μιν ἐρίφρας ἐταίρους
 Αὐτοῦ παρ' νῆεσσι μένειν, καὶ νῆας ἐρύσθαι,
 430 Ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνὰ νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει ἔξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
 Πόρθειον, ἐκ δὲ γυναικάς ἄγον, καὶ νήπια τέκνα,
 Αὐτοὺς τ' ἐκτείνον τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτῇ.
 435 Οἱ δὲ, βοῆς αἰόντες, ἅμ' ἦοι Φαινομένηφιν,
 Ἥλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε, καὶ ἵππων,
 Χαλκοῦ τε σιροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 Φύζαν ἱμοῖς ἐταίροισι κακὴν βάλεν· οὐδὲ τις ἔτλη
 Στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔση.
 440 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῶν,
 Τούς δ' ἀνάγον ζώους σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιτάσαντι
 Δημοτοῖ· Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἴφι ἄνασσεν·
 Ἐρθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἴκω, πῆματα πάσχων.
 445 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβετο, Φώνησέν τε·
 Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίη;
 Στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδῃαι·
 Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προΐκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσσι παρίσασσαι· οἱ δὲ δίδουσι
 Μασιφιδίως· ἐπεὶ οὕτως ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεπτύς
 Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ παρὰ πολλὰ ἐκάσφω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄν' ἄποι' οὐκ ἄρα σοῦ γ' ἐπὶ εἰδεῖ καὶ Φρένης ἦσαν·
 455 Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης,
 Ὃς νῦν ἄλλοτρίοισι παρήμενος, οὗτι μοι ἔτλης
 Σίτου ἀποπροσιῶν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεσιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μᾶλλον,
 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκ ἔτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιό γ' οἶω
 Ἀψ' ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ οὐκ εἶδαι βάζεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 Πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐξάθη, ἥντε πέτρῃ,
 Ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·
 465 Ἀλλ' ἀκίῳ κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἀψ' δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 Θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 Κέκλυτέ μιν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὲν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ Φρεσίν, οὐδὲ τι πένθος,
 Ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσι
 Βληταί, ἢ περὶ βουσίν, ἢ ἀργεννῆς οἰέσσι·
 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 Οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἀλλ' εἶπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρό γαμοιο τέλος θανάτοιο κιχέειν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ἔσθι· ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπὸ ἄλλῃ
 Μὴ σε νέει δμᾶ δώματ' ἐρύσσω, (οἳ ἀγορεύεις,)

„ Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
 „ Illic apud naves manere, & naves tueri;
 „ Speculatores autem ad speculas iussi ire:
 „ Hi verò insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 „ Citò admodum Ægyptiorum virorum perpulchros agros
 „ Populabantur; mulieresque abducebant & infantes liberos,
 „ Ipsosque interficiebant: citò verò in urbem pervenit strepitus.
 „ Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora apparente,
 „ Venerunt; impletus autem est totus campus peditibusque & equis,
 „ Ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens fulmine
 „ Fugam meis sociis malam immisit; neque quisquam sustinuit
 „ Conflittere contrà; circùm enim mala undique stabant.
 „ Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 „ Alios verò abduxerunt vivos sibi operaturos ex-necessitate.
 „ At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto
 „ Dmetori Jasidæ, qui Cypro fortiter imperabat:
 „ Inde demum nunc huc venio, damna patiens.
 Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque;
 „ Quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 „ Sta sic in medium *profectus*, mea procul à mensa,
 „ Ne citò amaram Ægyptum, & Cyprum videas:
 „ Aded quidam audax & impudens es mendicus.
 „ Ordine omnibus astas: hi autem dant
 „ Temerè; quia nulla est parsimonia, neque miseratio
 „ Quin de-alienis largiantur; quoniam adsunt multa cuique.
 Hunc autem retrogressus allocutus est solers Ulysses;
 „ Papæ! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 „ Non tu utique ex domo tuo supplici vel salem dares;
 „ Qui nunc alienis assidens, haud quicquam mihi sustinuiſti
 „ De-pane sumptum dare; multa autem adsunt.
 Sic dixit: Antinous verò iratus est ex-corde magis,
 Et ipsum torvè intuitus verbis alatis allocutus est;
 „ Nunc jam te non ampliùs benè ex domo puto
 „ Retrò cessurum, quando scilicet & opprobria dicis.
 Sic utique dixit; & scabello prehensio percussit dextrum humerum:
 Extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 Firmiter; neque sanè ipsum commovit ictus Antinoi;
 Sed tacitè movit caput, mala profundè-cogitans.
 Rursus autem ad limen *profectus* desidebat, peramque
 Deposuit benè-plenam: inter procos verò locutus est;
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 „ Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omninò luctus,
 „ Quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 „ Percutitur, vel propter boves, vel candidas oves:
 „ At me Antinous percussit ventrem ob malum,
 „ Perditum, qui multa mala hominibus dat.
 „ Sed sicubi pauperum dii & Erinnyes sint,
 „ Antinonem antè nuptias finis mortis deprehendat.
 Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 „ Comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi aliò;
 „ Ne te juvenes per ædes trahant, (qui sic loquaris,)

- 480 Ἡ πόδος, ἥ καὶ χεὶρὸς, ἀποδρύνῃσι δὲ πάντα.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως γεμέσθαι·
 ὦδε δὲ τις εἶπεν κε νέων ὑπερνονορόντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύσηνον ἀλήτην,
 Οὐλόμεν, εἰ δὴ που τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστὶ;
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
 Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 ὣς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε
 490 Βλημμένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 Ἄλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια,
 Βλημμένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῶσιν ἔειπεν·
 Αἰθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοισι κλυτότοξος Ἀπόλλων,
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμῃ ταμίῃ πρὸς μύθον ἔειπεν.
 Εἰ γάρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
 Οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον ἢ ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαί, ἔχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώωνται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάστιγα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
 Ζεῖνός τις δύσηνος ἀλχητεύει κατὰ δῶμα,
 Ἀνέρας αἰτίζων· (ἀχρημοσύνη γάρ ἀνώγει)
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησαν τ', ἔδοσαν τε·
 Οὗτος δὲ θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῳῶσι γυναιξίν,
 Ἡμῆν ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' εἰδέπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλίσασα προσηύδα διὸν ὑφορβόν·
 Ἐρχεο, δι' Εὐμαιε, κίων τὸν ξείνον ἄνωχθι
 Ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπύξομαι, ἢδ' ἐρέωμαι,
 510 Εἰ που Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἡ πέπυσται,
 Ἡ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γάρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησεν Εὐμαιε συβώτα·
 Εἰ γάρ τοι, βασιλεία, σιωπήσειαν Ἀχαιοί,
 Οἳ ὅδε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γάρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρεῖς δ' ἡματ' ἔρυσθα
 Ἐν κλισίῃ. (πρῶτον γάρ ἐμ' ἴκετο νηὸς ἀποδράς)
 Ἄλλ' οὐπω κακὰ τῆτα διήνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 ὣς δ' ὅτ' αἰοῖδ' ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅς τε θεῶν ἐξ
 Αἰδεί· δεδοῶς ἐπε' ἡμερόεντα βρετοῖσι,
 520 Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκούεμεν, ὅππότε' αἰεῖδῃ·
 ὣς ἐμὲ κείνος ἔβλεψε παρημένος ἐν μεγάροισι.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεύς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτη ναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκετο πῆματα πάσχων,
 525 Προπροκυλινδόμενος· στυγνὰ δ' Ὀδυσσεύς ἀκούσθαι,
 Ἀρχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 Ζωοῦ πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὄνδε δόμοι·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἐρχεο, δεῦρο καλέσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 530 Οὗτοι δ' ἡὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψιμάσθων,
 Ἡ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπὶ σφίσι θυμὸς εὐφρογῆ.

„ Vel pede, vel & manu; lacerentque totum.
 Sic dixit: illi verò omnes vehementer indignati sunt:
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superborum;
 „ Antinoë, non quidem benè percussisti infelicem erronem;
 „ Perдите; si fortè quis cœlestis deus sit?
 „ Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 „ Omnimodos se-ferentes, versantur per urbes,
 „ Hominum insolentiamque & æquitatem inspicientes.
 Sic utique dicebant proci: ille autem non curabat verba.
 Telemachus verò in corde quidem magnum luctum fovebat
Ob eum percussum; neque tamen lachrymam in humum dimisit ex
 Sed tacitè movit caput, mala profundè-cogitans. (palpebris;
 Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope
 Percussum in domo, inter ancillas proinde dixit;
 „ Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.
 Hanc autem rursus Eurynome œconoma allocuta est;
 „ Si enim votis exitus nostris fieret,
 „ Haud quisquam horum ad pulchro-solio auroram perveniret.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala machinantur;
 „ Antinous verò maximè atræ morti similis est.
 „ Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 „ A-viris petens; (egeſtas enim jubet:)
 „ Ibi alii quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 „ Hic autem scabello extimum percussit dextrum humerum.
 Illa quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 Sedens in thalamo; cœnabat autem nobilis Ulyſſes:
 Illa autem ad se vocatum allocuta est nobilem subulcum;
 „ Vade, nobilis Eumæe, proſectus hospitem jube
 „ Venire, ut aliquatenus cum-ipſo congregiar, & interrogem,
 „ Sicubi de-Ulyſſe malorum-patiente vel audiverit,
 „ Vel *eum* viderit oculis: multivago enim similis est.
 Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi,
 „ Qualia hic loquitur, mulceret tibi charum cor.
 „ Tres enim jam ipſum noctes habui, tres autem dies detinui
 „ In caſa, (primùm enim *ad* me venit, ubi à nave auſuſſet;)
 „ Sed nondum calamitatem abſolvit ſuam narrans.
 „ Sicut autem quando cantorem vir aſpicit, qui ex diis
 „ Canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 „ Hunc autem inſatiabiliter cupiunt audire, quando canit:
 „ Sic me ille mulcebat aſſidens in ædibus.
 „ Dicit autem *ſe* Ulyſſis hospitem paternum eſſe,
 „ In Creta habitantem, ubi Minois genus eſt.
 „ Inde jam nunc huc venit damna patiens,
 „ Supplex-provolutus: aſſerit autem de-Ulyſſe ſe audiviſſe,
 „ Propè Theſprotorum virorum in ubere populo,
 „ Vivo: multas autem ducit res pretioſas ſuam ad domum.
 Hunc autem rursus allocuta eſt prudens Penelope,
 „ Vade, huc voca; ut coràm ipſe dicat.
 „ Hi autem vel in foribus ſedentes delectantur,
 „ Vel illic in ædibus, quippe ipſis animus lætus eſt.

„ Ipſo-

- Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 Σίτος καὶ μέθυ ἡδύ' τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν,
 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἡμᾶτα πάντα,
 535 Βοῦς ἱερεύοντες, καὶ ὄϊς, καὶ πόνας αἶγας,
 Εἰλαπινάζουσι, πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον
 Μαιψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 Αἰψά· καὶ σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς Φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν ἄμφι δὲ δῶμα
 Σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια.
 Αἰψά δ' ἄρ' Εὐμκίον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐρχέο μοι, τὸν ξείνον ἑναντίον ὧδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὀρέας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεισιν;
 Τῷ καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
 Πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας αὐτοῖσι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν,
 Αἶκ' αὐτὸν γινώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς Φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἀκουσεν·
 Ἀγχού δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέεε σε περίφρων Πηνελόπεια,
 Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσά τί ἐθυμός;
 555 Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδεά περ· πεπαθυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 Ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστ'
 Χρηΐεις· οἷτον δὲ καὶ αἰτίξω κατὰ δῆμον,
 Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί, αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπεΐῃ·
 Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' οἰζύν.
 Ἄλλα μνηστῆρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὁμίλον,
 565 Τῶν ὕβρις τε βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 Οὔτε κακὸν βέξαντα βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν,
 Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπῆρκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθί
 570 Μείναι, ἐπιγυρόμενν περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 Κεῖ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἡμᾶρ,
 Ἀσποτέρῳ καθίσασα παρὰ πυρὶ εἴματα γὰρ τοι
 Λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτός, ἔπει σε πρῶτ' ἱκέτευσα.
 Ὡς Φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἀκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σὺ γ' ἄγεις, Εὐμαί; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 Ἥ τινα πευ δίσσας ἐξαίσιον; ἤ καὶ ἄλλως
 Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' ἐκδοῖς ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συμβῶτα·
 580 Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 Ἰβρίν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερνορέωντων.
 Ἄλλὰ σε μείναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα·
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἢ βασιλεία,

„ Ipforum etenim possessiones integras jacent in domo,
 „ Panis & vinum dulce; ea quidem domestici *ipforum* comedunt;
 „ Ipsi verò in nostram-domum divertentes, dies omnes,
 „ Boves macantes, & oves, & pingues capras,
 „ Epulantur, bibuntque generosum vinum
 „ Temerè; plurima autem absumuntur: non enim adest vir,
 „ Qualis Ulysses erat, qui malum à domo arceat.
 „ Sin Ulysses venerit, & accesserit in patriam terram,
 „ Statim cum suo filio injurias ultus fuerit virorum.
 Sic dixit; Telemachus autem altè sternuit; circumque domus
 Horrendum resonuit: risit verò Penelope;
 Statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta est;
 „ Vade mihi, hospitem coram huc voca.
 „ Nonne vides, quòd mihi filius sternuit ad omnia verba?
 „ Idèd & non imperfecta mors procis fiat
 „ Omnibus prorsus; neque quisquam mortem & fatum vitet.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua,
 „ Si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 „ Induam ipsum lenaque tunicaque, vestimentis pulchris.
 Sic dixit: ivit verò subulcus, postquam sermonem audiverat:
 Propèque stans verbis alatis allocutus est;
 „ Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 „ Mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 „ De marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 „ Quòd si te cognoverit vera omnia dicentem,
 „ Induet te lenaque tunicaque, quibus tu maxime
 „ Indiges; panem autem etiam petens per populum
 „ Ventrem pascas: dabit verò tibi, quicumque voluerit.
 Illum autem rursus allocutus est multa passus nobilis Ulysses;
 „ Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 „ Filiz Icarii prudenti Penelopæ:
 „ Novi enim benè de illo; parem autem sustinuimus ærumnam.
 „ Sed procorum difficilium subtimeo cætum;
 „ Quorum injuriaque, violentiaque, ad ferreum cælum pervenit.
 „ Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 „ Nihil mali cum-feceram, percussus doloribus dedit,
 „ Neque omnino Telemachus hoc prohibuit, neque quisquam allus.
 „ Idèd nunc Penelopem in ædibus hortare
 „ Manere, festinantem licèt, in solis occasum.
 „ Et tunc me interroget mariti de relictis die,
 „ Propius ubi-collocarit ad ignem, vestimenta enim
 „ Mala habeo; nosti & ipse, quoniam te primum supplex-adii.
 Sic dixit: ivit autem subulcus postquam sermonem audiverat.
 Eum verò super limen profectum allocuta est Penelope;
 „ Non tristique ducis, Eumæe? quid hoc in animum-induxit erro?
 „ An aliquem quodammodo veritus supra-modum? an & aliter
 „ Verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendicus.
 Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce;
 „ Loquittur appositè, quæ scilicet putaret etiam alius,
 „ Contumeliam vitans virorum superbiorum:
 „ Sed te manere hortatur in solis occasum.
 „ Etenim tibi sic ipsi multò melius, & regina,
 „ Solam

- Οἶνον πρὸς ξείνον Φάσθαι ἔπος, ᾗδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶέται, ὅς περ ἂν εἴη·
 Οὐ γάρ που τινες ὧδε καταβητῶν ἀνθρώπων
 Ἀνέρες υβρίζοντες αἰτάσθαια μηχανεύονται.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὧς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὦχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 590 Μνηστῆρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπίφραδε πάντα.
 Αἰΐφα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 Ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαι· οἱ ἄλλοι·
 ὦ Φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, εὐας καὶ κεῖνα Φυλάξων,
 Σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, καὶ φράξιο θυμῷ,
 Μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν.
 Τοὺς Ζεὺς ἐξόλεσε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῦδα·
 Ἔσσεται οὕτως, ἅττα· σὺ δ' ἔρχεο δειλιήσας.
 600 Ἡῶθεν δ' ἔναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς Φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξετ'· εὐξίσου ἐπὶ δίφρου·
 Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἰδνύος, ᾗδ' ἐποτῆτος,
 Βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε
 605 Πλείον δαιτυμόνων· τοὶ δ' ὄρχησ' αὖ καὶ αἰοιδῇ
 Τέρποντ'· ἦδ' ἄν γὰρ καὶ ἐπήλυθε δαίμων ἡμῶν.

'Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι ' Α Σ 'Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η' Σ Σ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι ' Α Σ

ὑπόθεσις.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται· φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει· γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐρύμαχον.

Σῆγμ' ἔριν Ἴρου, εὐχος Ὀδυσσεύς, δῶρά τ' ἀνάκτων.

- Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὅς κατὰ ἄστυ
 Πτωχεύει· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάρνη,
 Ἀζηχὺς Φαγέμεν καὶ πίμεν· οὐδ' οἱ ἦν ἴς,
 Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀράσθαι.
 5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
 Ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίκλησκον ἄπαντες,
 Οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσθε κίων, ὅτε που τις ἀνώγει·
 Ὅς β' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
 Καὶ μιν νεκρῶν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 10 Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλας·
 Οὐκ αἴεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλέουσιν ἄπαντες,
 Ἐλκόμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
 Ἀλλ' ἀνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δῶρα ἰδὼν προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 15 Δαιμόνι, οὔτε τί σε ῥέζω κακόν, οὔτ' ἀγορεύω,
 Οὔτε τίνα φρονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνέλοντα.
 Οὐδὲς δ' ἀμφοτέρους ἔδει χρίσεται· οὐδὲ τί σε χρεῖ

'Αλ-

„ Solam ad hospitem loqui verbum, & *ex-eo* audire.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope ;
 „ Non insipiens hospes suspicatur, quicumque demum sit;
 „ Non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 „ Viri superbientes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta est; ibat autem nobilis subulcus
 Procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est,
 Propè admoto capite, ut ne audirent alii;
 „ O dilecte, ego quidem abeo, fues & illa custoditurus,
 „ Tuum & meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 „ Ipsum quidem te primum serva, & considera in animo,
 „ Ne quid patiaris; multi verò mala cogitant Achivorum:
 „ Quos Jupiter disperdat, antequam nobis nocumento-sint,
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ Erit sic, pater: tu verò vade merendâ-sumptâ:
 „ Manè autem veni, & duc victimas pulchras:
 „ At mihi hæc omnia & immortalibus curæ-erunt.
 Sic dixit: is verò rursus deinde sedebat benè-polita in sede:
 Ubi autem repleverat animum cibo & potu,
 Perrexit utique ire ad fues, liquitque septaque, domumque
 Plenam convivarum: hi autem saltu & cantu
 Delectabant-se: jam enim & advenit vespertinum tempus.

O D Y S S E Æ H O M E R I XVIII.
 L I B R I

Argumentum.

Ulyssis & Iri pugna fit. Apparet autem & Penelope procis, &
 ab ipsis dona accipit. Fit & quædam collocutio deinceps Ulyf-
 sis cum Eurymacho.

Σ. Contentiōnem Iri, gloriam Ulyssis, donaque regum.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
 Mendicabat Ithacæ; excellebat verò ventre voraci,
 Ad incessanter comedendum & bibendum; neque ei erat vis,
 Neque robur; specie autem valdè magnus erat intuentibus.
 Arnæus verò nomen erat: hoc enim imposuit alma mater
 Ex nativitate: Irum autem juvenes vocabant omnes,
 Quoniam nuntia-referebat profectus: cùm alicubi quis juberet,
 Qui scilicet ubi-venerat, Ulysses pellebat sua domo,
 Et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est;
 „ Recede, senex, à vestibulo, ne jam citò & pede traharis:
 „ Non sentis, quòd jam mihi innuunt omnes,
 „ Trahereque jubent? Ego autem verecundor omninò.
 „ Sed surge, ne citò nobis contentiō etiam manibus fiat.
 Hunc autem torvè intuitus, allocutus est solers Ulysses;
 „ Miser, neque quid tibi facio mali, neque dico,
 „ Neque aliquem invidéo dare, etiam multa si-sumpserit.
 „ Limen autem ambos hoc capiet: neque omninò te oportet

„ Allena

- Ἄλλοτρίων Φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
Ὡς περ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπαθεῖν.
- 20 Χερσὶ δὲ μῆτι λῖνν προκαλίξω, μὴ με χολώσῃς,
Μὴ σε, γέρον περ ἐών, γῆθος καὶ χεῖλεα Φύρτω
Αἵματος· ἥσυχή δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
Αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποσφύλλεσθαι δίδω
Δευτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδην Ὀδυσῆος.
- 25 Τὸν δὲ χολώσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
Γρηὶ κακμῖνοι ἴσος ἂν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσσαιμι, σὺδ' ὥς ληϊβοτέρησθαι.
- 30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἶδε
Μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;
Ὡς οἱ μὲν προπαύροιθε θυράων ὑψηλῶν
Θύδου ἐπὶ ξιστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρυώοντο.
Τοῖν δὲ ξυνήχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
- 35 Ἦδ' ὃν ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρεςσιν·
ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
Οἷν τετραπλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα·
Ὁ ξείνος τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
Χερσὶ μαχέσασσθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὅλα.
- 40 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοίμονας ἠγερέθοντο·
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱὸς·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες· ὅφρα τι εἴπω·
Γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κίετ' ἐν πυρὶ τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ
- 45 Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
Ὀκπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀνασῶς αὐτὸς ἐλέσθω·
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδίδεται, οὐδὲ τιν' ἄλλον·
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι εἴσομεν αἰτήσαντα.
- 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπήνδανε μῦθος.
Τῆς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἀνδρα γέροντα, δυν' ἀρημένον· ἀλλὰ μὲ γαστήρ
Ὅτρυνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
- 55 Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
Μὴ τις ἐπ' ἱερῷ ἤρα φέρων ἐμὲ χεὶρὶ παχείῃ
Πλήξῃ ἀτάσθαλλον, τούτῳ δέ με ἴφι δαμάσῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο·
- 60 Ἕϊν, εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
Τούτῳ ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μὴ τιν' Ἀχαιῶν
Δεῖδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχίσσεται, ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
Εὐρυμαχὸς τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
- 65 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον αὐτὰρ Ὀδυσσεύς·
Ζῶσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα, Φαῖνε δὲ μηρὸς
Καλοὺς τε, μεγάλους τε, Φάνεν δὲ οἱ ευρέεις ὦμοι,
Στήθεά τε, σισαρεὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποσειμένι λαῶν.

„ Aliena invidere ; videris autem mihi esse erro ,
 „ Sicut ego ; opulentiam verò dii solent præbere .
 „ Manibus autem nequaquam valdè provoca , ne mihi iram-moveas ,
 „ Ne tibi , senex licèt sim , pectus & labra fœdem
 „ Sanguine ; quies verò mihi etiam magis adhuc esset
 „ Cras : nequaquam enim te reversurum puto
 „ Iterùm in domum Laërtiadæ Ulyssis .

Hunc autem iratus allocutus est Irus mendicus ;
 „ Papæ ! ut hic vorax volubiliter loquitur ,
 „ Vetulæ camino-assuetæ similis ; cui mala molirer ,
 „ Verberans ambabus ; in-terram autem omnes dentes
 „ Maxillis excuterem , suis sicut segetem-depascens .
 „ Accinge tē nunc ; ut omnes cognoscant & hi
 „ Nos pugnantes : quomodo verò tu cum juniore pugnaveris ?
 Sic hi quidem ante fores altas

Limine in polito animosè rixabantur .
 Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi ,
 Suaviterque ridens allocutus est procos ;
 „ O amici , haud quidem unquam aliquid antea tale factum est ;
 „ Qualem delectationem deus duxit ad hanc domum :
 „ Hospesque & Irus contendunt inter-sefe
 „ Usque-ad manibus pugnandum : sed committamus ocyùs .

Sic dixit : illi autem omnes surrexerunt ridentes ,
 Circùmque mendicos pannosos congregabantur .
 Inter hos autem Antinous locutus est , Eupithei filius ;
 „ Audite me , proci eximii ; ut aliquid dicam :
 „ Ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in cœnam
 „ Deposuvimus , pinguedine & sanguine impletos .
 „ Uter autem vicerit , superiorque fuerit ,
 „ Eorum quem voluerit , ubi-surrexerit , ipse eligat :
 „ Semper autem deinceps inter nos convivabitur ; neque quenquam
 „ Pauperem intūs misceri nobis sinemus mendicaturum . (alium
 Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo .

Hos verò dolos-meditans allocutus est solers Ulysses ;
 „ O amici , nequaquam æquum-est cum juniore viro pugnare
 „ Virum senem , calamitate labefactum ; sed me venter
 „ Instigat maleficus , ut plagis domer .
 „ Sed agè nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum ,
 „ Ne quis Iro gratificans , me manu robusta
 „ Percutiat prævaricans , eique me violenter domet .
 Sic dixit : illi autem omnes abjurabant , sicut jubebat .
 Inter eos autem rursus locuta est sacra vis Telemachi ;
 „ Hospes , si te jubet cor & animus generosus ,
 „ Istum propellere ; fac : cæterorum autem neminem Achivorum
 „ Time , quoniam cum-pluribus pugnabit , qui te percutiat .
 „ Hospitem-exceptor quidem ego ; comprobant verò reges
 „ Eurymachusque & Antinous , prudentes ambo .

Sic dixit : hi autem omnes comprobârunt : at Ulysses
 Cinxit quidem se pannis circùm genitalia , ostendebat verò femora
 Pulchraque , magnaue ; nudati-sunt autem ei lati humeri ,
 Pectoraque , robustaque brachia : at Minerva
 Propè astans membra auctavit pastori populorum .

- 70 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγασσάντο·
 Ὄρθε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἡ τάχα Ἴρος αἶρος ἐπίσπασον κακὸν ἔξει·
 Οἶν' ἐκ ῥακίων ὁ γέρον' ἐπιγυνίδα Φαίνοι.
 Ὄς ἄρ' ἔφ'αν· Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός·
- 75 Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
 Δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγῶν, μήτε γέναιο,
 Εἰ δὴ τοῦτον γε τρομέεις καὶ δειδίας αἰνῶς,
- 80 Ἄνδρα γέροντα, δὴν ἀρημένον, ἢ μιν ἱκανεῖ.
 Ἀλλ' ἐκ τοῖ ἐρώ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
 Αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ, κρείσσων τέ γένηται,
 Πέμπω σ' Ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν γῇ μελαίνῃ,
 Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
- 85 Ὃς κ' ἀπὸ ρίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεὶ χαλκῷ,
 Μῆδεά τ' ἐξεύσας, δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὄς Φάτο· τῷ δ' ἐτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Ἐς μέσσην δ' ἀναγόν· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
- 90 Ἡ ἐλάσει, ὡς μιν ψυχὴ λίποι αὐθι πισόντα,
 Ἡέ μιν ἤκ' ἐλάσειε, τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὄδε δὲ οἱ Φρονέοντι δάσσαιτο κέρδιον εἶναι,
 Ἡκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαι Ἀχαιοί.
 Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
- 95 Ἴρος, ὁ δ' αὐχέν' ἐλασσέν ὑπ' οὐατος, ὅς τ' εἰσω
 Ἐθλασέν· αὐτίκα δ' ἤλθεν ἀνά σέμα Φοῖνιόν αἶμα·
 Καδ' δ' ἐπ' ἐπ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 Λακτιζῶν ποσὶ γαίαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 Χείρας ἀνασχομένοι γέλω' ἐκθάνον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
- 100 Εἴλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός· ὅφρ' ἴκετ' αὐλήν,
 Αἰδοῦσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 Εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρῃ,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων,
- 105 Μῆδ' σὺ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 Λυγρὸς ἔω· μή που τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη.
 Ἡ ῥα, καὶ ἄμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βαλλέτο πῆρην,
 Πυκνὰ ῥωγαλέν· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἄορτήρ.
 Ἀψ' δ' οὐ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
- 110 Ἦδὺ γελῶντες, καὶ ἑ δεικνύοντ' ἐπέισιν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὃ, ττι μάλισ' ἐθέλεις, καὶ σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον αἰλθεύειν ἀπέπαυσας
 Ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἡπειρόνδε
- 115 Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὄς ἄρ' ἔφ'αν· χαῖρεν δὲ κλειδόνι θεῷς Ὀδυσσεύς·
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλῃν παρὰ γαστέρα θῆκεν
 Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
 Ἄρτευσ ἐκ κανέοιο δῶν παρέθηκεν αἶερας,
- 120 Καὶ δέπαί· χρυσέῳ δειδίσκετο, Φώνησέν τε·
 Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε, γένετό τοι ἔσπερ' ἐπίσσω

Proci verò omnes vehementer admirati sunt :

Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium ;

„ Certè citò Irus miser-Irus accersitum malum habebit :

„ Qualem ex pannis senex coxam offendit.

Sic utique dixerunt : Iro autem malè commovebatur animus :

Sed & sic famuli ducebant cinctum vi,

Timentem ; carnes verò tremebant circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit, & compellabat ;

„ Nunc quidem neque sis, jactator, neque natus fueris,

„ Si profectò hunc tremis & times graviter,

„ Virum senem, calamitate labefactum, quæ ipsum occupat.

„ Sed tibi edicam, quod & perfectum erit ;

„ Si te hic vicerit, superiorque fuerit,

„ Mittam te in-Epirum, conjectum in navem nigram,

„ Ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

„ Qui nasum abscindat & aures sævo ære,

„ Genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei verò adhuc magis tremor subiit membra :

In medium autem eum duxerunt : illi verò ambo manus elevarunt.

Tum demum deliberavit multa-passus nobilis Ulysses,

An feriret, aded-ut ipsum anima linqueret illic lapsus ;

An ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,

Leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc demum *manibus*-elevatis, percussit quidem dextrum humerum

Irus ; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus

Fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :

Decidit verò is in pulveribus vociferans, collisitque dentes,

Calcitrans pedibus terram : at proci eximii

Manibus sublati risu emoriebantur : verum Ulysses

Extrahebat per vestibulum, prehensum pede ; donec venit ad atrium,

Porticusque fores ; & ipsum ad septum atrii

Statuit reclinatum ; baculum autem ei injecit manui,

Et ipsum affatus verba alata dixit ;

„ Hic nunc sede, canesque, fuesque abarcens ;

„ Neque tu sanè hospitum & mendicorum dominus esto,

„ Vilis cùm-sis ; necubi aliquod malum etiam majus accipias.

Dixit utique, & circum humeros sibi turpem jaciebat peram,

Crebris locis laceram ; tortile verò in-erat lorum.

Retrò autem ipse ad limen profectus desidebat ; illi autem *iperunt*

Suaviter ridentes, & eum blandè-compellabant verbis ; *(intrò*

„ Jupiter tibi det, hospes, & immortales dii alii,

„ Quodcunque maximè vis, & tibi gratum est animo ;

„ Qui hunc insatiabilem à mendicando cessare-fecisti

„ In populo : citò enim ipsum ducemus in Epirum,

„ Ad Echetum regem, hominum multatorem omnium.

Sic utique dixerunt ; gaudebat autem omine nobilis Ulysses :

Antinous verò ei magnum ventrem apposuit

Plenum pinguedineque & sanguine : Amphinomus verò

Panes ex canistro duos apposuit sublatos,

Et poculo aureo propinabat, dixitque ;

„ Salve, pater, o hospes, adsit tibi in posterum saltem

Ἔσθ' ὅλβος, ἄτάρ μιν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀμφίνομ', ἥ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·

- 125 Τοιοῦτου γάρ πατρός, ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουεν,
Νῆσαν Δουλιχίῃα εὖν τ' ἔμεν, ἀφνειὸν τε
Τοῦ σ' ἐκ Φασί γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,

- 130 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
Οὐ μὲν γὰρ ποτε Φησὶ κακὸν πείσσεσθαι ὀπίσσω,
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέροι αἰεκαζόμενος τετληότευ θυμῷ.

- 135 Τοῖος γὰρ νῆος ἐστὶν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' αἰτάσθαι· ἔρεξε, βίη καὶ κάρτει εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.

- 140 Τῷ μὴ τίς τοι πᾶμπαν ἀνὴρ ἀθεμίσιος εἴη,
Ἄλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχει, ὃ, ττι διδοῖεν·
Οἱ ὅρώ, μνηστῆρας αἰτάσθαι μηχανώοντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκροισιν
Ἀνδρός, ὃν οὐκ ἔτι Φημί Φίλων καὶ πατρίδος αἵης

- 145 Διὶ δὴν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν· ἀλλὰ σε δαίμων
Οἴκαδ' ὑπέχχάγοι, μὴδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
Ὅππότε νοσήσειε Φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἀναιμῶται γε διακρινέσθαι οἷῳ
Μνηστῆρας, κἀκείνῳ, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθοι.

- 150 Ὡς Φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιηδέα οἶνον·
Ἀψ' δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα, Φίλον τετιμημένον ἥτορ,
Νευσάξων κεφαλῇ δὴ γὰρ κακὸν ὅσσετο θυμῷ.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς Φυγε κῆρα πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,

- 155 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἰδοὶ δακρύων.
Ἀψ' δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Μνηστῆρεσσι Φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλισα

- 160 Θυμὸν μνηστῆρων, ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο
Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός· ἡ πάρος ἦεν.
Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' οἰόμεζεν·
Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
Μνηστῆρεσσι Φανῆναι, ἀπεχθόμενοισί περ ἔμπης·

- 165 Παιδί δέ κεν εἴπωμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
Οἷτ' εὐ μὲν βιάζουσι, κακῶς δ' ὅστις φρονέουσιν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

- 170 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σῶ παιδί ἔπος Φάο, μὴδ' ἐπικνευθε,
Χρῶτ' ἀπονιδάμενη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
Μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφουμένη ἀμφὶ πρόσωπα
Ἔρχει· ἐπεὶ κακίον πένθημεναι ἄκριτον αἰεὶ.

„ Felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Amphinome, certè valdè mihi videris prudens esse;
 „ Tali enim patre es; quippe famam bonam audiebam,
 „ Nisum Dulichiensem bonumque esse, divitemque;
 „ Ex hoc te dicunt natum esse: ingenioso autem viro similis-es.
 „ Propterea tibi dicam, tu autem attende, & me audi:
 „ Nihil imbecillius terra nutrit homine
 „ Omnium, quotquot super terram spirant & serpunt.
 „ Etenim nunquam putat malum passurum esse se in posterum,
 „ Quamdiu felicitatem præbent dii, & genua vigent:
 „ Sed quando demum & mala dii beati perficiunt,
 „ Et hæc fert nolens reluctanti animo.
 „ Talis enim mens est terrestrium hominum,
 „ Qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 „ Etenim ego quondam consuecebam inter homines beatus esse;
 „ Multa autem injusta feci, viribus & robori obsequens,
 „ Patreque meo frētus, & meis fratribus.
 „ Quare nequis ultique omnino vir injustus sit,
 „ Sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent:
 „ Qualia vidēo procos injusta machinantes,
 „ Possessiones consumentes, & dedecorantes uxorem
 „ Viri, quem non amplius puto ab amicis & patria terra
 „ Diu abfuturum; valdè autem propè esse: sed te deus
 „ Domum subducatur, neque occurras illi,
 „ Quando redierit dilectam in patriam terram:
 „ Non enim sine-cruore utique diremptum iri puto
 „ Procos, & illum; postquam domum subierit.
 Sic dixit; & libatione-facta bibit dulce vinum;
 Iterumque in manibus posuit poculum principi populorum.
 Verum is ivit per domum, charo affictus corde,
 Nutans capite; jam enim malum augurabatur animo.
 Sed neque sic fugit mortem; præpedivit nempe & hunc Minerva,
 Telemachi sub manibus & hasta fortiter ut-domaretur.
 Iterum verò resedit in sede, unde surrexerat.
 Cæterum in mentem posuit dea cæcia-oculis Minerva
 Filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 Procis se-ostendere, ut diffunderet maxime
 Animum procorum, & honorata fieret
 Magis viroque & filio, quàm antea erat.
 Effusè autem risit, verbumque fecit, compellabatque;
 „ Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
 „ Procis me-ostendere, invisus licet omnino:
 „ Filio autem dicam verbum, quod utilius fuerit,
 „ Ut non prorsus procis cum superbis versetur,
 „ Qui scilicet bene quidem loquuntur, malè autem ponè cogitant.
 Hanc autem rursus Eurynome œconoma allocuta est;
 „ Næ jam hæc quidem omnia, filia, appositè dixisti.
 „ Sed i, & tuo filio verbum dic, neque cela,
 „ Corpus ubi-tibi-laveris, & unxeris genas:
 „ Neque sic lacrymis fœdata circum faciem
 „ Vade; quoniam malum est lugere indiscriminatim semper.

- Ἦδη μὲν γάρ τοι παῖς τῆλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
 175 Ἦρώ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ιδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραῦδα, κηδομένη περ,
 Χρῶν' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι αἰλοφῇ.
 Ἀγλαίην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλυμπόν ἔχουσιν,
 180 ὦλεσαν, ἐξ οὗ κείνο· ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχε
 Ἐλθέμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτον ἐν μεγάροισιν.
 Οἷν δ' οὐκ εἰσείμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 185 Ἀγγελίσουσα γυναιξί, καὶ ὀτρύνουσα κέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκύν ὕπνον ἔχουσα.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λυθὲν δὲ οἱ ἄλγεα πάντα
 Αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τίως δ' ἄρα δῖα θεάων
 190 Ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαύισαι Ἀχαιοί·
 Κάλλῃ μὲν οἱ πρῶτα πρόστοπα τε καλὰ καθήκει
 Ἀμβροσίῳ, οἷω περ ἔϋσεφ᾽ Ἄνους Κυβέρι·
 Χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορόν ἱμερόεντα·
 Καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ιδέσθαι·
 195 Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριεοῦ ἐλέφαντος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπιβήσασα δῖα θεάων.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
 Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκε,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξάτο χερσὶ παρειάς, Φώνησέν τε·
 200 Ἡ με μάλ' αἰνοπαθεῖ μαλακὸν περὶ καμ' ἐκάλυψεν·
 Αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πάροις Ἀρετμῆς ἀγνῇ
 Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
 Αἰδῶνα Φθινύθῳ, πόσιος ποθέουσα Φίλοιο
 Παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 205 Ὡς Φαμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόντα,
 Οὐκ οἶν' ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 Στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρηδεμένα·
 210 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔτελχεν·
 Πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν Φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι Φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα·
 215 Παῖς ἔγ' ἔων, καὶ μᾶλλον ἐνὶ Φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἔσσι, καὶ ἥβης μέτρον ἰσάνεις,
 Καὶ κέν τις Φαίη, γόνον ἔμμεναι ἑλβίου ἀνδρός,
 Ἐς μέγθος καὶ κάλλος ὀρώμενος, ἀλλότῃος Φῶς,
 Οὐκέτι τοι Φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὐδὲ νόημα.
 220 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 Ὅς τὸν ξείνον' ἑάσας αἰκισθῆναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τις ξείνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 Ἥμενος, ὡδὲ πάθοι ρυσακτὸς ἐξ ἀλεγεινῆς,
 Σοὶ κ' αἰσχὸς λῶσθαι τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοισι.
 225 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον κῦδα·

„ Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate, quem tu maxime
 „ Supplicabas immortalibus barbatum videre.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet;
 „ Corpus ut-mihi-lavem, & me-ungam unguento:
 „ Pulchritudinem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
 „ Perdiderunt, ex quo ille ivit cavis in navibus.
 „ Sed mihi Autonoeque & Hippodamiam jube
 „ Venire, ut mihi astent in ædibus;
 „ Sola verò non intrabo ad viros; verecundor enim.
 Sic dixit: vetula autem è domo exivit,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-eundum.
 Tunc demum aliud cogitavit dea cælia oculis Minerva:
 Filia Icarii dulcem somnum infudit.
 Dormiebat verò ea reclinata: solutæ autem sunt ei compages omnes
 Ibidem in lecto: interim verò præstantissima dearum
 Immortalia dona dabat; ut ipsam admirarentur Achivi:
 Pulchritudinem quidem ei primum vultusque pulchros purificavit
 Divina, quali scilicet pulchrè-coronata Venus
 Ungit se, quando adeat Gratiarum chorum amabilem;
 Et ipsam proceriorem & crassiorē reddidit conspectu;
 Candidioremque ipsam fecit secto ebore.
 Sic quidem ubi-fecisset, abiit nobilissima dearum.
 Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo,
 Cum-strepitu advenientes; hanc autem dulcis somnus dimisit,
 Et ea absterfit-sibi manibus genas, & locuta est;
 „ Certè me valdè ærumnosam mollis somnus coöperuit;
 „ Utinam mihi sis mollem mortem daret Diana casta
 „ Statim nunc; ut ne amplius lugens in animo
 „ Ævum corrumppam, mariti desiderans dilecti
 „ Omnigenam virtutem; quoniam præstantissimus erat Achivorum.
 Sic locuta, descendebat ex cœnaculo splendido,
 Non sola; simul hanc & famulæ duæ comitabantur.
 At quando demum ad proeos pervenisset nobilissima mulierum,
 Stetit utique ad postes domus fabrefactæ,
 Genis obtendens nitida redimicula:
 Ancilla autem ei honesta utrinque astitit.
 Horum verò illic solvebantur genua; amore autem animo deliniti-
 Omnes verò optabant apud eam in lectis recumbere. (sunt:
 Hæc autem deinde Telemachum alloquebatur suum charum filium;
 „ Telemache, non amplius tibi mens integra, neque cogitatio:
 „ Puer adhuc cùm-esses, etiam magis in mente prudentia versabas:
 „ Nunc autem, quando jam magnus es, & pubertatis limitem atti-
 „ Et aliquis diceret filium te esse beati viri, (gisti,
 „ Magnitudinem & pulchritudinem intuens, alienus vir;
 „ Non amplius tibi mens est iusta, neque cogitatio.
 „ Quale jam hoc facinus in ædibus factum est,
 „ Qui hospitem sivist indigne tractari ita.
 „ Quomodo nunc? Si quis hospes in nostris ædibus
 „ Sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 „ Tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc verò rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

- Μῆτερ ἐμῇ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσώμαι κεχολῶσθαι·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρηα· (πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα')
 Ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
- 230 Ἐκ γὰρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλεθεν ἄλλος,
 Οἷδε κακὰ Φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀραγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτυχῆ
 Μνηστῆρων ἰότητι· βίῃ δ' ὄγε Φέρτερος ἦεν.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλων,
- 235 Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
 Νεύουσιν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,
 Οἳ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτα δὲ γυῖα ἐκάσθου·
 Ὡς νῦν Ἴρος ἐκείνος ἐπ' αὐλείῃσι θυρήσιν
 Ἦσαι νευσάων κεφαλῇ, μεθυόντι ὁμοίως,
- 240 Οὐδ' ὀρθὸς δύναται σῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
 Οἴκαδ', ὅπῃ οἱ νόσος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λένονται.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσνύδα Πηνελόπειαν·
 Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειαι,
- 245 Εἰ πάντες σε ἴδοιεν αἶν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 Πλέονες κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 Ἡῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 Εἰδὸς τε, μέγεθός τε, ἰδὲ Φρένας ἔνδον εἴσας.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεῖτα περίφρων Πηνελάπειαν·
- 250 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδὸς τε, δέμας τε,
 Ὡλεσαν αἰθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσάναβαινον
 Ἀργεῖοι μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν· βίον ἀμφιπολεύει,
 Μείζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
- 255 Νῦν δ' ἔρχομαι τόσα γὰρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,
 Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἔλῳν ἐμὲ χεῖρα προσνύδα·
 Ὡ γύναι, οὐ γὰρ οἶω εὐκνημιδάς Ἀχαιοὺς
 Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
- 260 Καὶ γὰρ Τρῳᾶς Φασὶ μαχητάς ἔμμεναι ἄνδρας,
 Ἡμῖν ἀκοντίσας, ἠδὲ ρυτῆρας εἰσῶν,
 Ἰππῶν τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 Ἐκρίναν μέγα νείκος ὁμοίου πτολέμοιο.
 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κεν μ' ἀνέσει θεός, ἥ κεν αἰλώω
- 265 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθαδὲ πάντα μελόντων.
 Μемνησθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
 Ὡς νῦν, ἥ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεῖσάντα ἰδῆαι,
 Γήμασθ', ᾧ κ' ἐβέλθῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσθα.
- 270 Κεῖνός θ' ὥς ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νυξ δ' ἔσαι, ὅτε δὴ συγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ
 Οὐλομένης ἐμῆθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπῆνυρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Μνηστῆρων οὐχ' ἦδε δίκη τοπαίροιτε τέτυκτο·
- 275 Οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγατέρα
 Μνηστεύειν ἰθίλωσι, καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·
 Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγουσι βίᾶς καὶ ἴφια μῆλα,

„ Mater mea, id quidem non indignè fero quòd irasceris :
 „ At ego animo intelligo & novi singula,
 „ Bonaque, & pejora; (anteà autem adhuc infans eram :)
 „ Sed non possum prudentia omnia intelligere :
 „ Nam me perterrent affidentes aliunde alius,
 „ Hi mala cogitantes : mihi autem non sunt auxiliores.
 „ Nequaquam tamen hospitis & Iri pugna facta est
 „ Procorum consilio : viribus autem hic potentior fuit.
 „ Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Ita nunc proci in nostris ædibus
 „ Nutarent capitibus domiti, alii quidem in aula,
 „ Alii autem intrà domum; solutaque essent membra cujusque;
 „ Uti nunc Irus ille ad atrienses fores
 „ Sedet nutans capite, ebrio similis;
 „ Neque erectus potest stare pedibus, neque reverti
 „ Domum, quā ei reditus est; quoniam chara membra soluta sunt.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus est Penelopen :
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Si omnes te viderent per Iasum Argos Achivi,
 „ Plures proci in vestris ædibus
 „ A-manè convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 „ Formaque, staturaque, & mente intus æquā.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 „ Eurymache, profectò meam virtutem, formamque, corpusque,
 „ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant
 „ Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 „ Major gloria esset mea & melior ita.
 „ Nunc verò tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 „ Certè quidem, quando demum ibat relicta patriâ terrâ,
 „ Dextrâ in carpo prehensâ me manu allocutus est;
 „ O mulier, non enim puto benè-ocreatos Achivos
 „ Ex Troja benè omnes incolumes redituros :
 „ Etenim Trojanos aiunt pugnaces esse viros,
 „ Et jaculatores, & tractores sagittarum,
 „ Equorumque velocium conscensores; qui citissimè
 „ Decreverint magnam contentionem gravis-æquè belli.
 „ Idèd nescio, an me remittat deus, an capiar
 „ Illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
 „ Memor-sis patris & matris in ædibus,
 „ Sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.
 „ At postquam jam filium barbatum videris,
 „ Nube, cui volueris, tua domo relicta.
 „ Ille utique sic dicebat; quæ sanè nunc omnia perficientur.
 „ Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 „ Perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.
 „ Sed hic gravis dolor cor & animum occupat :
 „ Procorum non hic mos olim fuit;
 „ Qui scilicet præstantemque mulierem & divitis filiam
 „ Ambire velint, & inter se contendant;
 „ Ii ipsi sanè adducunt boves & pingues oves,

- Κούρης δαίτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δῶρα δίδουσιν·
 Ἄλλ' οὐκ ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν.
- 180 Ὡς φάτο· γήθησιν δὲ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσι· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.
- Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
- 285 Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 Δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν·
 Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλα,
 Πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος,
- Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
- 290 Δῶρα δ' ἅρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κηρυκα ἔκαστος.
 Ἀντινόω μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον
 Ποικίλῳ· ἐν δ' ἅρ' ἔσαν περὶ νοῖα δυοκαίδεκα πάντα
 Χρῦσαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτους ἀραρυῖαι,
 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκε,
- 295 Χρῦστον, ἡλεκτροῖσιν ἐρμένον, ἥλιον ὡς.
 Ἑρματα δ' Εὐρυδάμαντι δῶα θεράποντες ἐνεῖκαν,
 Τρίγλῃνα, μορδόντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδρῳ, Πολυκτοριδάῳ ἀνακτος,
 Ἰσθμίων ἠνεῖκεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
- 300 Ἄλλο δ' ἅρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν,
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
 Τῇ δ' ἅρ' ἅμ' ἀμφίπαλοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα,
 Οἱ δ' εἰς ὄρχησύν τε καὶ ἱμερόεσσιν αἰοδὴν
 Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν·
- 305 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔσασαν ἐν μεγάροισιν
 Ὅφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
 Αὖα παλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 Καὶ δαΐδας μετέμισγον· ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέβαινον
- 310 Δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν
 Αὐτὸς διογενὲς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς, δὴν οἰχομένῳ ἀνακτος,
 Ἐρχεσθε πρὸς δῶμαδ', ἵν' αἰδοῖν βασιλεία·
 Τῇ δὲ παρ' ἡλιάκατα σροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
- 315 Ἡμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἴρια πείκετε χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τοῖσι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἡγερ γὰρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἧώ μῖμνεν,
 Οὔτι με νικῆσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμή.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
- 320 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὼ καλλιπάρῃος,
 Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἅρ' αἰθέρματα θυμῷ·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς σέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·
 Ἄλλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ Φιλέεσκεν·
- 325 Ἡ ῥ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὄνειδείους ἐπέεσσι·
 Ἔειπε τάλαν, σὺ γέ τις Φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί,
 Οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκῆϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 Ἥέ που ἐς λίσσῃν ἄλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
 Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ

„ Puellæ convivium amicis, & splendida dona dant:
 „ At non alienum victum impunè edunt.
 Sic dixit: gavissus est autem multa-passus nobilis Ulysses,
 Quodd eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem animum
 Blandis verbis; mens verò ei alia agitabat.
 Illam autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Dona quidem quicumque voluerit Achivorum huc ferre,
 „ Accipe; non enim bonum recusare donationem est:
 „ Nos verò neque ad opera prius ibimus, neque usquam aliò,
 „ Quàm scilicet tu ei nupseris Achivorum, quicumque optimus.
 Sic dixit Antinous; illis autem placebat sermo:
 Donaque proinde allaturum præmiserunt præconem quisque,
 Antinoo quidem tulit *Præco* magnum perpulchrum peplum
 Varium; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 Aureæ, acubus benè-inflexis aptatæ.
 Monile verò Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit,
 Aureum, electris confertum, solem veluti.
 Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt,
 Trinis-ocellis, exquisitas; gratia autem effulgebat multa.
 A Pisandro verò, Polyctoride rege,
 Collare tulit servus, perpulchrum ornamentum.
 Aliud autem aliud donum Achivorum pulchrum tulit.
 Ipsa quidem deinde ascendebat in cœnaculum nobilissima mulierum;
 Cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulchra dona.
 Illi verò in saltationem & desiderabilem cantum
 Conversi delectabant-se; manebantque dum vesper adveniret:
 Eis autem se-delectantibus niger vesper advenit.
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus
 Ut lucerent; circum autem ligna arida posuerunt,
 Sicca dudum, prædura, recens fissa ære;
 Et faces miscuerunt: alternatim verò succendebant
 Famulæ Ulyssis multa-passi: at inter eas
 Ipse generosus locutus est solers Ulysses;
 „ Famulæ Ulyssis, diu absentis regis,
 „ Ite ad ædes, ubi *est* veneranda regina,
 „ Apud eam verò pensa versate; & delectate ipsam
 „ Sedentes in domo; vel lanæ carpite manibus.
 „ At ego his lumen omnibus præbebo.
 „ Etiam si enim velint usque ad pulchro-sollo Auroram manere,
 „ Nequaquam me domabunt: multorum-patiens nempe valdè sum.
 Sic dixit: hæ autem riserunt, & se invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulchra-genis,
 Quam Dolius quidem genuit; curavit autem Penelope,
 Filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo:
 Sed neque sic retinuit dolorem in animo Penelope;
 Sed ea cum-Eurymacho miscebatur, & *cum* amabat:
 Quæ utique Ulysses objurgabat contumeliosis verbis;
 „ Hospes miser, tu sanè aliquis mente exturbatus es;
 „ Neque vis cubare, æream in domum profectus;
 „ Vel aliquem in diversorium; sed hic multa prædicas
 „ Confidenter multos inter viros; neque quid animo

- 230 Ταρβείς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει Φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶλια βάζεις.
 Ἦ ἀλύσις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
 Μὴ τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ σιβαρῆσι,
 335 Δαίματος ἐκπέμψῃσι, Φορύξας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
 Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἔρπω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις,
 Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι διαμελεῖσι τάμῃσιν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐπέσσι διεπτοῖνσι γυναῖκας.
 340 Βῶν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ νύϊα ἐκάσθη
 Ταρβούνη· Φάν γάρ μιν ἀληθῆα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήροσι Φαείνων αἰθόμενοισιν
 Εἰσῆκει ἐς πάντας θρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαινε Φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεσα γέγοντα.
 345 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγένορας εἶα Ἀθήνη
 Λάβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἐτι μάλλον
 Δυή ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν,
 Κερτομέων Ὀδυσῆα γέλων δ' ἐτάραισιν ἔτευξε·
 350 Κέλνυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
 Οὐκ ἀθεεὶ ὃδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 Ἐμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρήχεσσι οὐδ' ἡβαιαί.
 355 Ἦ ῥ', ἅμα τε προσεΐπεν Ὀδυσῆα πτολίπορθον·
 ἔειν, ἢ ἄρ' κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται,)·
 Αἵμασιās τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ Φυτεύων,
 Ἐνθα δ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐκητεανὸν παρέχοιμι,
 360 Εἵματα τ' ἀμφιέσσαιμι, ποσὶν δ' ὑποδημάτων δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἔργα κακ' ἔμμενες, οὐκ ἐβέλῃσεις
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 Βούλειαι, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
 365 Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἐργαῖο γένοιτο
 Ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡμάτα μακρὰ πέλονται,
 Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου
 Νῆστις ἄχρι μάλα νέφθαος, ποίῃ δὲ παρείη.
 370 Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἷ' πᾶρ ἄριστοι,
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ἀμφὼ κεκορηότε ποίης,
 Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 Τετραγῶνον δ' εἴη, εἰκοὶ δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω,
 Τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ἄλλα διηνεκέα προταμοίμην.
 375 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ἱρμήσειε Κρονίων
 Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη, καὶ δύο δούρε,
 Καὶ κύνει παγχάλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 Τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 Οὐδ' αἶ μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 380 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 Καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἥδ' κραταῖος.

- „ Times: certè utique tibi vinum occupat mentem; vel sanè tibi
 „ Talis mens est: quare & vana loqueris. (semper
 „ An exultas, quòd Irum vicisti erronem?
 „ Cave, ne quis tibi citò Iro melior alius insurgat,
 „ Qui te circùm caput contusum manibus robustis
 „ Domo emittat, fœdatum sanguine multo.
 Hanc autem torvè intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Certè citò Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 „ Illuc profectus; ut te ibi membratim concidat.
 Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Perrexerunt autem ire per domum; solutaque sunt subtùs membra
 Timore: putabant enim ipsum vera dixisse. (cujusque
 At is apud lampades præluces accensas
 Stetit omnes intuens: alia verò ei cor
 Agitabat mente sua, quæ utique non irrita facta sunt.
 Procos autem non omninò eximios sinebat Minerva
 Contumelià abstinere acerbà; ut adhuc magis
 Subiret dolor cor Laërtiadæ Ulyssis.
 His verò Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 Incessens Ulysses; risum verò sociis fecit;
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
 „ Non sine-deo hic vir Ulyssæam in domum venit:
 „ Omninò mihi videtur facium splendor esse ipsius
 „ Et capitis; quoniam non ei sunt capilli ne pauci quidem.
 Dixit utique; simulque allocutus est Ulysses urbium-vastatorem,
 „ Hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 „ Agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit,))
 „ Sepesque colligens, & arbores proceras plantans?
 „ Illic autem ego cibum quidem perennem præberem,
 „ Vestimenta que circùm-induerem, pedibusque calceamenta darem.
 „ Sed quandoquidem sanè opera mala didicisti, non voles
 „ Opus adire; sed mendicare per populum
 „ Mavis; ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Eurymache, si enim nobis contentiq operis fieret
 „ Tempore in verno, quando scilicet dies longi sunt,
 „ In herba; falcem quidem ego benè-flexam haberem,
 „ Et tu quoque talem haberes, ut experiremur opus
 „ Jejuni usque penitùs ad tenebras, herba autem adesset.
 „ Sive rursùs & boves essent agendi, qui utique optimi,
 „ Rutili, magni, ambo saturati herbà, (imbecille,
 „ Æquales-ætate, pares-operi-sustinendo, quorum utique robur non
 „ Arvum autem quatuor-jugerum esset, cederetque subtùs gleba ara-
 „ Tunc me videres, an sulcum continuum profecinderem. (tro;
 „ Sive demum & bellum alicunde moveret Saturnius
 „ Hodie; at mihi scutum esset, & dux hastæ,
 „ Et galea tota-ærea temporibus apta;
 „ Tunc me videres primis in pugnatoribus mixtum,
 „ Neque mihi ventrem exprobrans loquereris.
 „ Sed valdè contumeliosè-te-geris, & tibi animus est inclemens;
 „ Et quodammodo quidam videris magnus esse & fortis,
 „ Quo-

- Οὐνεκα παρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεύς ἐλθοι, καὶ ἴκηιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Αἰψά κ' ἐπὶ τὰ θυρετρα, καὶ εὐρέα περ μαλ' ἔντα,
 385 Φεύγοντι ζεῖνοντο δι' ἐκ πρὸ θυροῖο θύραζε.
 ὧς ἔφατ'. Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον,
 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἐπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀ δειλ', ἢ τάχα τοι τελίῳ πακὼν, οἷ' ἀγορεύεις
 Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ τι θυμῷ
 390 Ταρβείς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει Φρένας, ἢ νῦν τοι αἰεὶ
 Τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶλια βάσεις.
 Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴφρον ἐνίκησας τὸν ἀλῆτην;
 ὧς ἄρα Φωνήσας, σφέλας εἴλετο· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος,
 395 Εὐρύμαχον δέισας· οἱ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα
 Δεξιτερὴν· πρόχους δὲ χαμαὶ βόμβησε πεισούσα.
 Αὐτὰρ ὃν οἰμῶξας πῖσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι.
 Μνηστῆρες δ' ὁμαδῆσαν ἀνὰ μέγαρά σκυέοντα·
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 400 Αἰδ' ὦφελ' ὃ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
 Πρὶν ἔλθειν τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικά·
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 405 Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 Βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νῦν τις ὑμῖν ὀφθαίνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες,
 Ὅππότε θυμὸς ἀνωγέ· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδῶν ἐν χεῖλεσι φύντες,
 410 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγορεύεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
 Νίσου Φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτομενος χαλεπαίνοι·
 415 Μῆτε τι τὸν ξεῖνον συφελίζετε, μῆτε τιν' ἄλλον
 Διμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπαίσσιν,
 Ὅφρα σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες·
 Τὸν ξεῖνον δὲ ἑῷμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσσῆος
 420 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
 ὧς Φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον ἔειπε·
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρως,
 Κήρυξ Δουλιχίεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἱ δὲ θεοῖσι
 425 Σπείσαντες μακάρεσσι, πῖον μελινδέα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ ὅθ', ὅσον ἔθελε θυμὸς,
 Βάν ῥ' ἱμῖναι κείοντες ἐὰν πρὸς δώμαθ' ἱκαστος.

„ Quoniam cum paucis & non bonis versaris.
 „ Sin Ulysses veniret, & accederet in patriam terram,
 „ Statim tibi portæ, etiam latæ licet admodum sint,
 „ Fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit: Eurymachus verò iratus est ex corde magis,
 Et ipsum torvè intuitus, verba alata dixit;
 „ Ah miser, certè citò tibi perficiam malum, qualia dicis
 „ Confidenter multos inter viros, neque quid animo
 „ Times: certè utique vinum tibi mentem occupat; vel sanè tibi
 „ Talis mens est: quare & vana loqueris. (semper
 „ An exultas, quòd Irum vicisti erronem?
 Sic utique locutus, scabellum sumpsit: at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichienfis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad-mantum
 Dextram; gutturnium verò humi sonuit lapsum:
 At ille ejulatu-edito cecidit supinus in pulveribus.
 Proci verò tumultuati sunt per ædes obscuras:
 Sic verò aliquis dicebat intuitus in propinquum alium;
 „ Utinam hospes errans alibi periisset,
 „ Antequam venisset: ita neutiquam tumultum intulisset.
 „ Nunc autem de mendico contendemus: neque ulla convivii
 „ Boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter hos autem & locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Miseri, insanitis, & non ampliùs tenetis animo
 „ Cibus, neque potum: deorum certè aliquis vos concitat.
 „ Sed benè epulati decumbite domum profecti,
 „ Quando animus jubet; pello verò neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicùs labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quòd audacter loquebatur.
 Ipsi verò Amphinomus concionatus est, & dixit,
 Nisi illustis filius, Aretiadz regis;
 „ O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 „ Contrariis verbis carpens sæviat:
 „ Neque omninò hospitem pullate; neque quenquam alium
 „ Famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 „ Sed agite, pocillator quidem ineipiat poculis,
 „ Ut postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti.
 „ Hospitem verò sinamus in ædibus Ulyssis
 „ Telemacho curæ esse; hujus enim dilectam venit ad domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsi verò craterem miscuit Mulius heros,
 Præco Dulichienfis; famulus autem erat Amphinomi:
 Distribuit verò deinde omnibus astando: illi autem diis
 Ubi libassent beatis, biberunt dulce vinum.
 At postquam libassent, bibissentque, quantum volebat animus,
 Perrexerunt utique ire decubituri suas ad domos quisque.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Ξ Τ.
Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἵπέρθεσις.

ΣΤΗΝ Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὅπλων Ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς Πηνελόπην ἐκ Κρήτης εἶναι ὑποκρίνεται· γίννεται δὲ αὐτοῦ δι' οὐλῆς ἀναγνωρισμός πρὸς Εὐρύκλειαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ νίπτουσιν· καὶ κατὰ παρέμβασιν ὁ ποιητὴς διηγείται, ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ σὺνός ἐπλήγη κυνηγῶν.

Ταῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ οὐλῆς γρη῏ς Ὀδυσῆα.

- Α** Ττάρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστῆρσσι Φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μεμνηρίων·
Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
5 Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
Παρφάσθαι, ὅτι κέν σε μεταλλῶσιν πεθέοντες·
Ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἴφκει,
Οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατήκισαι, ὅσσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμῆ.
10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τοδὲ μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήπως αἰωθέντες, ἔριν σῆσαντες ἐν ὕμιν,
Ἀλλήλους τρώσῃτε, καταισχύνῃτε δὲ δαῖτα,
Καὶ μνηστῆρ' αὐτὸς γὰρ ἐθέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Ὡς Φάτο· Τηλέμαχος δὲ Φίλῳ ἐπεπιθεῖτο πατρί·
15 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὅφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντεα πατρὸς·
Καλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκνέδα καπνὸς ἀμείρδει,
Πατρὸς ἀποιχομένσι· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
20 Νῦν δ' ἐθέλω καταβέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔξετ' αὐτμῆ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλαιο,
Οἶκον κνέδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη Φάος οἶσει;
25 Δμωῶς δ' οὐκ εἰās· πρᾶβλωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον νῦδα·
Εἷνος ὅδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γῆς
Χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
30 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐ ναιετάοντων.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνάνειαντ' Ὀδυσσεύς καὶ Φαίδιμος υἱὸς
Ἐσφόμεον κέρυθράς τε, καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοεῖσσας,
Ἐρχαῖα τ' ὀξυόεντα· παρῴθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρυσέον λύχνον ἔχουσα, Φάος περικαλλὲς ἔποιει.
35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἴψα·
ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα γόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
Ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαὶ τε μεσέωμαι,
Εἰλατῖναι τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ πυρὸς αἰδομένοιο.

O D Y S S E Æ HOMERI XIX.
LIBRI

Argumentum.

CUM Telemacho seponit arma Ulysses, & ad Penelopen ex Cre-
ta se esse fingit. Fit autem ipsius per cicatricem agnitio ad
Eurycleam, pedes ipsius lavantem. Et per digressionem poëta
narrat quo pacto in Parnasso vulneratus fuerit ab apro inter ve-
nandum.

T. Agnoscit ex cicatrice vetula Ulyssē.

AT in domo relinquebatur nobilis Ulysses,
Procis cædem cum Minerva meditans:
Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est;
„ Telemache, oportet arma martia deponere intus
„ Omnia prorsus; at procos blandis verbis
„ Palpare; quando te percontentur *arma* desiderantes: (sunt,
„ *Dicentem*, Ex fumo depofui; quoniam non amplius illis *similia*
„ Qualia quondam ad Trojam proficiscens reliquit Ulysses;
„ Sed sædata sunt, quantum ignis attigit vapor.
„ Insuper autem & hoc majus in mentem injecit dens;
„ Ne fortè vino-gravati, contentione concitata inter vos,
„ Vos-invicem vulneretis, deturpetisque convivium,
„ Et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri:
Evocatamque allocutus est nutricem Eurycleam;
„ Nutrix, agè jam mihi contine in ædibus mulieres,
„ Dum in thalamum deponam arma patris
„ Pulchra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
„ Patre absente; ego nempe adhuc infans eram:
„ Nunc autem volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
„ Utinam enim jam tandem, fili, prudentiam fusciperes,
„ Domum ad-curandam, & possessiones omnes servandas.
„ Sed agè, quænam tibi deinde comitans lumen portabit?
„ Famulas nempe non sinebas præire, quæ præluceant.
Hanc verò rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
„ Hospes hîc; non enim otiosum tolerabo, qui meum sanè
„ Modium attingat, etiam longè qui-venerit.
Sic utique dixit: huic verò pennarum-expers fuit verbum.
Claudit autem januas ædium habitantibus-commodarum.
Tum verò impetu-facto Ulysses & illustris filius
Intrò-ferebant galeasque & scuta umbonibus munita,
Hastasque acutas; antè autem Pallas Minerva,
Auream lucernam tenens, lumen perpulchrum faciebat.
Tunc demum Telemachus alloquebatur suum-patrem statim;
„ O pater, profectò magnum miraculum hoc oculis video;
„ Omnino mihi parietes ædium, pulchraque intercolumnia,
„ Abiegnæque trabes, & columnæ in-altum erectæ,
„ Lucent oculis, tanquam ignè ardente.

- 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὖρον ἔχουσιν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μὴδ' ἐρέεινε·
 Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
- 45 Ὅφρα κ' ἔτι δμῳάς καὶ μητέρα σὴν ἐρεβίζω·
 Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα,
 Ὡς Φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
 Κεῖαν ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπολαμπομενάων,
 Ἐνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει.
- 50 Ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο, καὶ ἧῷ δίκην ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Μνηστῆρεςσι Φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
 Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥδ' ἑρυστῇ Ἀφροδίτῃ.
- 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κατέβησαν, ἐνθ' ἄρ' ἔφίξε,
 Δηνωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἦν τότε τέκτων
 Πόισ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκε
 Πρὸς τοῦ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
 Ἐνθα καθέζετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
- 60 Ἦλθον δὲ δμῳαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
 Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἔρεον, ἥδ' ἐτραπέζας,
 Καὶ δέπα, ἐνθα ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπίνον.
 Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
 Νήυσαν ξύλα πολλὰ, Φῶως ἔμεν, ἥδ' ἐβέρσθαι.
- 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνέειπτε Μελαυνῶ δεύτερον αὐτίς·
 Ξεῖν, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιψεῖς διαγυγκτα
 Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπτεύσεις δὲ γυναικάς;
 Ἀλλ' ἐξελθε θυράζε, τάλαν, καὶ δαίτας ὄνησο·
 Ἡ τάχα καὶ θαλῶ βεβλημένος εἰσθα θυράζε.
- 70 Τῇ δ' ἄρ' ὑπὸ δακρυῶν προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοιτητοὶ θυμῷ;
 Ἡ ῥτι αὐ ληπῶ; κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἰμαι;
 Πτωχεύω δ' ἀνάδ' ὄμμον; ἀναγκαῖη γὰρ ἐπείγει.
 Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες εἰσι.
- 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτὲ εἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἕναιον
 Ὀλβίους ἀφνειοὺς, καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη
 Τοίῳ, ὅποιός ἐα, καὶ ὅτεν κεχηρμένος ἔλθοι.
 Ἦσαν δὲ δμῳές μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
 Οἷσιν γ' εὐ ζῶαυσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
- 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἤθελε γὰρ πον.
 Τῷ νῦν μὴ ποτὲ καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης
 Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι,
 Μὴ πῶς τοι δέσποννα κοτισσασμένη χαλεπήνῃ,
 Ἡ Ὀδυσσεύς λῆθ' ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
- 85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε, καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
 Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνός γε ἔκητι
 Τηλέμαχος τὸν δ' αὖτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 Ληθὶ ἀτασθαλλεὺς· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικός ἐστιν.
 Ὡς Φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια.
- 90 Ἀμφίπολον δ' ἐνέειπτεν, ἔπος γ' ἔφατ', ἐκ γ' ὀνόμαζεν·
 Πάντως, θαρσαλέη, κύνον ἀδθεῖς, οὔτι με λήθεις

„ Certè omninò aliquis deorum intùs, qui cœlum latum habitant.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Tace, & in tua mente retine, neque interroga:
 „ Hic sanè mos est deorum, qui Olympum habitant.
 „ Sed tu quidem cubitum-eas; ego verò relinquer hîc,
 „ Ut adhuc-magis famulas & matrem tuam provocem;
 „ Hæc verò me lamentans interrogabit de singulis.
 Sic dixit: Telemachus verò ex domo discessit
 Cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
 Ubi antea cubabat, quando ipsum dulcis somnus opprimebat:
 Ubi sanè & tunc cubuit, & auroram divinam expectabat.
 At in domo relinquebatur nobilis Ulysses,
 Prociis cædem cum Minerva meditans.
 Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, & aureæ Veneri: (lebat;
 Et juxta ignem quidem sedem deposuerunt, ubi utique insidere so-
 Circumcirca-ornatam ebore & argento; quam olim faber
 Fecerat Icmalius, & subtùs scabellum pedibus posuerat
 Aptum ex ipsa; ubi magna injiciebatur pellis.
 Illic desidebat deinde prudens Penelope.
 Venerunt autem famulæ candidæ-ulnis ex domo:
 Hæ autem panem quidem multum auferabant, & menfas,
 Et pocula, unde scilicet viri superbientes bibebant.
 Ignem verò à foculis ad terram jecerunt; aliaque super ipsos
 Cumulârunt ligna multa, ut lumen esset, & calefactio.
 At Ulysses increpabat Melantho secundò rursùs;
 „ Hospes, adhuc & nunc hîc molestus-eris per noctem
 „ Versans in domo? observabisque mulieres?
 „ Sed exi foràs, miser, & convivio juvare;
 „ Aut citò & torre percussus ibis foràs.
 Hanc autem torvè intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Improba, cur in me sic invehis irato animo?
 „ An quòd non niteo? mala autem corpori vestimenta indutus sum?
 „ Mendicoque per populum? necessitas enim urget.
 „ Tales mendici & erronei viri sunt.
 „ Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
 „ Beatus divitem, & sæpè datham erronei
 „ Tali, qualis esset, & cujuscunque rei indigens venisset.
 „ Erant verò *mibi* servi valdè multi, aliaque multa,
 „ Quibus scilicet benè vivunt *homines*, & divites vocantur:
 „ Sed Jupiter perdidit Saturnius; voluit enim aliqua-de-cause.
 „ Idèò nunc *cave* ne aliquando & tu, mulier, omnem amittas
 „ Pulchritudinem, quâ nunc sanè inter ancillas ornata es;
 „ Ne fortè tibi domina irata sæviat,
 „ Vel Ulysses venerit; adhuc enim & spei copia est.
 „ Sin ille quidem ita periit, & non ampliùs rediturus est,
 „ At jam filius talis Apollinis utique voluntate
 „ Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
 „ Latet perperam-agens; quoniam non ampliùs tantillæ-ætatis est.
 Sic dixit: eum verò audivit prudens Penelope;
 Ancillam autem objurgabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Omninò, audax, canis intrepida. non me lates

- Ἐρδονσα μέγα ἔργον, ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάζει.
 Πάντα γὰρ εὖ ἤδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 Ὡς τὸν ξῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 95 Ἀμφὶ πόσει εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀπαχῆμαι.
 Ἡ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρός μῦθον εἶπεν·
 Εὐρυνόμη, Φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 Ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἧδ' ἐπακούσῃ
 Ὅ ξένος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερεσθαι.
 100 Ὡς ἔφασκε· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρονσά
 Δίφρον ἐνέξεν, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
 Ἐνθα καθέζετο· ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ζεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ,
 105 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἧδε τοκῆες;
 Τὴν δ' ἀπαμειβομένος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπειρώνα γαίαν
 Νεικέοι· ἡ γὰρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 Ὡς τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 110 Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσει,
 Εὐδίκιᾳς ἀνέχῃσι· Φέρεσι δὲ γαῖα μέλαινα
 Πυροῦς, καὶ κριθᾶς, βρέθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
 Τίχτει δ' ἐμπέδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
 Ἐξ ευηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
 Μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 Μῆ μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν
 Μνησάμενρ'· μάλα δ' εἰμὶ πολύσπονδος· οὐδέ τί με κερή
 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γούωντά τε μυρόμενόν τε
 120 Ἥσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ·
 Μῆ τίς τοι δμῶν νεμετήσεται, ἢ σὺ γ' αὐτῇ;
 Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρητότα με φρένας οἶνῳ.
 Τὸν δ' ἡμείβετο· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Ζεῖν, ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἰδός τε, δέμας τε,
 125 Ὀλέσθαι ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖῳ· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμπιπολεύει,
 Μείζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὗτω·
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσσα γὰρ μοι ἐπίσσειεν παλαιά δαίμων·
 130 Ὅσσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 Οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
 Οἳ μ' αἰεταζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον·
 Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπαζομαι, οὐδ' ἱκετάων,
 135 Οὔτε τι κερύκων, οἳ δημοεργοὶ ἴασιν·
 Ἄλλ' Ὀδυσσεᾶ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ·
 Οἳ δὲ γάμον σπένδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπύῳ·
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε Φρεσὶ δαίμων
 Στησαμένη μέγαν ἰσὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέπειπον·
 Κούροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Μίμνεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε Φᾶρος
 Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμώλῃα νῆματ' ὀλλῃται,)

„ Perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perlues.
 „ Omnia enim benè nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 „ Quodd hospitẽ eram in ædibus meis
 „ De marito interrogatura; quoniam multum tristor.
 Dixit, & Eurynomen œconomam sermone allocuta est;
 „ Eurynome, affer jam sedem, & pellem supra ipsam;
 „ Ut sedens dicat verbum, & audiat
 „ Hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.
 Sic dixit: illa verò valdè festinanter deposuit ferens
 Sedem benè-politam, & ei pellem injiciebat:
 Illic sedebat deinde multa-passus nobilis Ulysses.
 Illis autem sermonem exordiebatur prudens Penelope;
 „ Hospes, hoc quidem te primùm ego percontabor ipsa,
 „ Quis? unde es virorum? ubinam tibi urbs & parentes?
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nemo te hominum in immensa terra
 „ Vituperaret: certè enim tua gloria ad cœlum latum pervenit;
 „ Sicut alicujus vel regis eximii; qui deo-similis
 „ Viris in multis & fortibus regnans,
 „ Jura sustentet; ferat autem terra nigra
 „ Tritica & hordea, graventurque arbores fructu;
 „ Pariunt verò robustæ pecudes. mare porrò præbet pisces,
 „ Ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub ipso.
 „ Idèd me nunc alia quidem percontare tua in domo;
 „ Ne verò meum exquire genus & patriam terram,
 „ Ne mihi magis animum impleas doloribus
 „ Recordanti: valdè enim sum ærumnosus; neque omninò me oportet
 „ Domo in aliena lugentemque flentemque (tet
 „ Sedere: quoniam malum est lugere indiscriminatim semper:
 „ Nequa mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 „ Dicatque lachrymis abundare gravatum me mentem vino.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope; (que,
 „ Hospes, profectò quidem meam excellentiam, formamque, corpus-
 „ Perdiderunt immortales, quando ad Ilium navigabant
 „ Argivi; cum iis autem meus maritus erat Ulysses.
 „ Si ille utique reversus meum statum gubernaret,
 „ Major gloria esset mea, & melior ita:
 „ Nunc autem tristor: tot enim mihi immisit mala deus:
 „ Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 „ Dulichioque, Samæque, & nemorosæ Zacyntho,
 „ Quique ipsam Ithacam amœnam incolunt,
 „ Hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.
 „ Idèd neque hospites curo, neque supplices,
 „ Neque omninò præcones, qui publici-ministri sunt;
 „ Sed Ulyssẽm desiderans, charo contabesco corde:
 „ Hi autem nuptias urgent; ego verò dolos stuo:
 „ Vestem quidem mihi primùm inspiravit in mentem deus
 „ Exorsæ magnam telam in ædibus texere,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter illos dixi;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)

- Λαέρτη ἥρωϊ ταΦήϊον, εἰσότε κέν μιν
 145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νειμήσῃ,
 Αἶ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίστας.
 Ὡς ἐΦάμην τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς αἰγὴνῳρ.
 Ἐνθα κεν ἡματὶ μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἴσον,
 150 Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραβείμην.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 Μηνῶν Φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πολλὰ ἐτελέσθη,
 Καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῳάς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
 155 Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπίεσσι.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἰθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
 Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγείν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλην
 Μῆτιν Φευρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
 Γῆμασθ'· ἀσχαλαὰ δὲ πᾶσι βίοντον κατεδόντων,
 160 Γινώσκων· ἥδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλισα
 Οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῆδος ὀπάξει.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὅππότεν ἐσσί.
 Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 165 Ὡ γύναι αἰδοῖα Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος,
 Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις
 Πλείστον, ἡ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅππότεν πατὴρ
 Ἦς ἀπέμειν ἀνὴρ τόσπον χρόνον, ὅσπον ἐγὼ νῦν,
 170 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστ' ἀλώμενος, ἀλγέα πάσχων·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς.
 Κρήτη τίς γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 Καλὴ καὶ πείρα, περὶ ῥύτος· ἐν δ' ἀνθρώποι
 Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννηκοντα πόλεις.
 175 Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένῃ· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
 Ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
 Δωριεὲς τε τριχάϊκες, δῖοι τε Πελασγοί.
 Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
 Ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιλῆς,
 180 Πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
 Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
 Ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω
 Ὀλιχῷ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἶθων,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὃ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων·
 185 Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα·
 Καὶ γὰρ τον Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
 Ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
 Στήσῃ δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
 Ἐν λυμίσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
 190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετᾶλλα, ἄσπυδ' ἀνελθὼν
 Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε Φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε.
 Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
 Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δαίματ' ἄγων εὖ ἐξεῖνισσα,
 195 Ἐνδυκίως Φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἔόντων·

„ Laërta heroi sepulchrale, *in tempus* quo ipsum
 „ Fatum perniciosum corripuerit perennis mortis:
 „ Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 „ Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 „ Sic dixi: illis autem persuasus est animus generosus.
 „ Tunc interdum quidem texebam magnam telam,
 „ Noctu verò dissolvebam, postquam faces adhibueram.
 „ Sic triennium quidem latebam ego & persuadebam Achivis:
 „ Sed quum quartus venit annus, & advenit horæ
 „ Mensibus exeuntibus, diesque multi circumacti sunt,
 „ Utique tunc demum me, per famulas, canes non curantes,
 „ Deprehenderunt supervenientes, & increpuerunt verbis.
 „ Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate:
 „ Nunc verò neque effugere possum nuptias; neque ullum aliud
 „ Consilium invenio; valde autem hortantur parentes
 „ Nubere; & ægrè fert filius victum devorantes,
 „ Cognoscens; jamjam enim vir *est* habilis maxime
 „ Ad domum curandam, cui utique Jupiter gloriam præbet.
 „ Sed & sic mihi dic tuum genus, unde sis;
 „ Non enim à quercu es olim-fabulosa, neque à petra.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyssis,
 „ Nondum defines meum genus interrogare?
 „ Sed tibi enarrabo; certè quidem me doloribus utique dabis
 „ Pluribus, quàm teneor: hic enim mos, quando à-patria
 „ Sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
 „ Multas hominum per urbes errans, dolores patiens:
 „ Sed & sic dicam, quod me percontaris & interrogas.
 „ Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
 „ Pulchra & pinguis, circumflua; in ea autem homines
 „ Multi, innumeri, & nonaginta urbes.
 „ Alia autem aliorum lingua mixta: insunt quidem Achivi,
 „ Insunt verò indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt & Cydones,
 „ Dorienfesque trifariam-divisi, eximique Pelasgi.
 „ Apud hos autem est Cnossus magna urbs, ubi scilicet Minos
 „ Novennalis regnabat Jovis magni confabulator,
 „ Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
 „ Deucalion nempe me genuit, & Idomeneum regem:
 „ Sed ille quidem in navibus rostratis ad Ilium
 „ Abiit unà-cum Atridis; mihi verò nomen inclytum Æthon,
 „ Junior natu; ille etenim prior & melior.
 „ Illic Ulysses ego vidi, & hospitalia dedi:
 „ Etenim eum ad Cretam deduxit vis venti,
 „ Euntem ad-Trojam, ubi-abegisset à Maleis:
 „ Statuit autem in Amniso, ubi scilicet specus Lucinæ,
 „ In portibus difficilibus: vix autem evasit procillas.
 „ Statim verò Idomeneum quærebat, ad urbem profectus;
 „ Hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendumque.
 „ Ei autem jam decima vel undecima erat Aurora
 „ Digresso cum navibus rostratis Ilium versùs.
 „ Illum quidem ego ad ædes ducens benè hospitio-excepi,
 „ Accuratè tractans, multis in domo suppetentibus;

- Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντα,
 Δημόθεν ἄλφειτα δῶκα, καὶ αἶθοπα εἷνον ἀγείρας,
 Καὶ βούς ἱρεύσασθαι ἵνα πλησάιτο θυμόν.
 Ἔνθα δωῶδεκα μὲν μένον ἤματα διόι Ἀχαιοί.
 200 (Εἴλει γάρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 Εἶα ἵσασθαι) χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων)
 Τῇ τρισκαίδεκατῃ δ' ἄνεμος πέσει τοῖς δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσκειν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς·
 205 Ὡς δὲ χιῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι,
 Ἦν τ' Εὐρὸς κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχευοί·
 Τηκομένης δ' αἶρα τῆς ποταμοὶ πληθύνουσι ῥέοντες·
 Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης,
 Κλαιούσης ἰὼν ἄνδρα παρημενον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 210 Θυμῷ μὲν γοῶσαν ἦν ἐλέαιρε γυναῖκα,
 Ὀφθαλμοὶ δ' ὥσπερ κέρα ἔσπασαν, ἢ σίδηρος,
 Ἀτρέμας ἐν βλεφαροῖσι· δόλῳ δ' οὐγε δάκρυα κεύθεν.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρβῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 Ἐξαυτίς μιν ἔπεσσι ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', οἶω πειρήσεσθαι,
 Εἰ ἐπεὶ δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
 Ξείνιστας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔσο,
 Αὐτὸς θ' οἶος ἦν, καὶ ἑταίρους, οἱ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἰόντα
 Εἰπέμεν· ἦδη γάρ οἱ εἰκοσὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πατρὸς·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλὴν ἔχε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Διπλὴν αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 Αὐλοῖσιν διδυμοῖσι· παρόιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 Ἐν προτέροισι πόδεςσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν
 Ἀσπαίροντα λαόν· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 Ὡς οἱ χρῆστοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγχων,
 Αὐτὰρ ο, ἐκφυγέειν μεμαῶς, ἥσπαιρε πόδεςσι.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόεντα,
 Οἶόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο.
 Τῶς μὲν ἦν μαλακός, λαμπρός δ' ἦν, ἥλιος ὥς·
 235 Ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἰθὴσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐκ οἶδ', εἰ ταῦδε ἔσο περὶ χροῖ οἶκός· Ὀδυσσεύς,
 Ἦ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 Ἦ τις πού καὶ ξεινὰς ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 Ἔσκε φίλος· παῦροι γάρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι·
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, καὶ διπλακὰ δῶκα
 Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιθέντα χιτῶνα·
 Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐστέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 Εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσεται, οἶος ἦν περ·
 Τυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχρους, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δὲ μιν ἔξοχον ἄλλων

- „ Et ei, cæterisque sociis, qui unà ipsum comitabantur,
 „ De-publico farinas dedi, & generosum vinum collectum,
 „ Et boves ad-mactandum, ut explerent-sibi animum.
 „ Illic duodecim quidem manebant dies nobiles Achivi;
 „ (Coërcebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 „ Sinebat stare; infestus verò aliquis excitavit deus.)
 „ Tertiodecimo autem ventus cecidit: illi verò avehebantur.
 „ *Ita* fingebat, mendacia multa dicens veris similia:
 Illi autem audienti fluebant lachrymæ, liquefiebatque cutis:
 Sicut autem nix liquefit in summis montibus,
 Quam scilicet Eurus liquefecit, postquam Zephyrus diffuderit;
 Liquefcente autem ea fluvii implentur fluentes:
 Sic ejus liquefiebant pulchræ genæ lachrymas-fundentis,
 Flentis suum virum assidentem: at Ulysses
 Animo quidem lugentem suam miserabatur uxorem,
 Oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 Immoti in palpebris; dolo nempe ille lachrymas occultabat.
 Illa verò postquam satiata est lachrymoso luctu,
 Iterùm ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum te, hospes, puto *me* experturam,
 „ An verè profectò illic cum eximiis sociis
 „ Hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 „ Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus erat,
 „ Ipseque qualis erat; & socios, qui eum comitabantur.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, difficile tanto tempore seorsum cùm-abfuerim
 „ Dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 „ Ex quo illinc ivit, & mea abiit à-patria:
 „ Verùm & sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 „ Lænam purpuream villosam habebat nobilis Ulysses,
 „ Duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 „ Calamis geminis; antrorsum verò *opus*-variegatum erat:
 „ In anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum
 „ Palpitanti inhians; hoc autem admirabantur omnes,
 „ Quòd hi aurei existentes, hic quidem inhiabat hinnulum suffo-
 „ At ille, effugere ardens, palpitabat pedibus. (cans;
 „ Tunicam verò animadverti circa corpus splendidam,
 „ Qualem cepa tunicam de arida:
 „ Ita quidem erat mollis; splendida autem erat, sol veluti:
 „ Profectò quidem multæ ipsam admiratæ sunt mulieres.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua:
 „ Nescio, an hæc indutus fuerit circa corpus domi Ulysses,
 „ An aliquis sociorum dederit veloci in navi eunti,
 „ An aliquis alicubi etiam hospes, quoniam multis Ulysses
 „ Erat charus: pauci enim Achivorum erant similes.
 „ Et ei ego æreum ensẽ, & duplicem dedi *vestem*
 „ Pulchram, purpuream; & talarem tunicam:
 „ Honoratè autem dimittebam benè-tabulata in navi.
 „ Et quidem eum præco paulò major-natu ipso
 „ Comitabatur, & hunc tibi dicam, qualis scilicet erat:
 „ Gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite;
 „ Eurybates verò nomen erat; honorabat autem ipsum supra cæ-
 „ Suos

- Ἦν ἐταίρων Ὀδυσσεύς, ὅτι εἰ Φρεσὶν ἄρτια ἦδ' ἦν.
 Ὡς Φάτο· τῇ δ' ἐτι μάλλον υἱὸς ἤμερον ὥστε γόοιο,
 250 Σήματ' ἀναγνούςη, τά οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδερκύντοιο γόοιο,
 Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·
 Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἑὼν ἐλεεινός
 Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ, αἰδοῖός τε·
 255 Αὐτὴ γάρ ταῦδε ἔματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγροεῖεις,
 Πτύξας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα Φαιήνῃν,
 Κεῖν' ἄγαλμ' εἶναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξμεαι αὐτίς
 Οἴκαδ' ἐνοστήσαντα, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 Ὡχέτ' ἐποψόμενος κακοκίλιον οὐκ ὀνομασῆν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβομένης προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοῖή Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Μῆκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο, μῆδ' ἐτι θυμὸν
 Τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσώμαι γε μὲν οὐδέν'.
 265 Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ', ὀλέσασα
 Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ Φιλότητι μιγεῖσα,
 Ἦ Ὀδυσῆ', ὃν Φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούν μιν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 270 Ὡς ἦδ' Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόσου ἄκουσα,
 Ἀρχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίοιι δῆμῳ,
 Ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
 Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· αὐτὰρ ἐρίφρας ἐταίρους
 ὦλεσε, καὶ νῆα γλαφυρὴν, ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 275 Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰὼν ὀδύσαντ', γάρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἳ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἐμβαλε κύμ' ἐπὶ χέρσου
 Φαίηκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν·
 280 Οἳ δὴ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο,
 Καὶ οἳ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοῖς
 Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 Ἦν· ἀλλ' αἶρα οἳ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
 Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 Ὡς πέρ κέρδεα πολλὰ καταβνητῶν ἀνθρώπων
 Οἶδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 Ὡμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 Νῆα κατειρυσθαι, καὶ ἐπαρτίας ἔμμεν· ἐταίρους,
 290 Οἳ δὴ μιν πέμπουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχισε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολυπυρον.
 Καί μιν κτήματ' εἰδείξεν, ὅσα ζυγαγείρατ' Ὀδυσσεύς·
 Καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἐτι βόσκοι,
 295 Ὅσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δαυδώνην Φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
 Ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἦδ' ἦδ' ἀπείων, ἣ ἀμφαδὸν, ἣ κρυφηνόον.

„ Snos socios Ulysses; quodd sibi animo congrua sentiret.
 Sic dixit: illi autem adhuc magis desiderium excitavit luctus,
 Signis agnitis, quæ ei accurata dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata est lachrymoso luctu,
 Utique tunc ipsum verbis respondens allocuta est;
 „ Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quidem cum-esses mise-
 „ In ædibus meis, charusque eris, honorabilisque: (rabilis
 „ Ipsa enim hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 „ Plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 „ Illi ornamento ut-esset: eum autem non suscipiam rursus
 „ Domum reversum, dilectam in patriam terram.
 „ Ita scilicet malo fato cava in navi Ulysses
 „ Abiit visurus malum-Ilium non nominandum.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 „ Ne ampliùs nunc corpus pulchrum macera; neque omninò sanimum
 „ Tabefac, virum lugens; at succenseo quidem nihil;
 „ Etenim quævis & alijsmodi luget virum amissum,
 „ Cui-virgo-nupserit, cui filios peperit amore mixta,
 „ Ac Ulysses, quem aiunt diis similem esse.
 „ Sed à-luctu quidem cessa, mei autem adverte sermonem;
 „ Verè enim tibi loquar, neque celabo,
 „ Quomodo jam Ulyssis ego de reditu audivi,
 „ Propè Thesprotorum virorum in ubere populo,
 „ Vivi; quiæ etiam ducit res-pretiosas multas & egregias,
 „ Petens per populum: at dilectos socios
 „ Perdidit, & navem cavam in nigro ponto,
 „ Trinacria ab insula veniens: irati enim sunt ipsi
 „ Jupiterque & Sol: hujus enim boves interfecerunt socii.
 „ Illi quidem omnes perierunt undoso in ponto:
 „ Hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 „ Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt:
 „ Qui sanè ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 „ Et ei multa dederunt; mittereque ipsum volebant ipsi
 „ Domum incolumem: & jam pridem hic Ulysses
 „ Fuisset; sed ei hoc scilicet utilius visum est animo,
 „ Opes colligere multam super terram eunti:
 „ Adèd astutias multas præ mortalibus hominibus
 „ Novit Ulysses; neque quisquam contenderet homo alius:
 „ Sic mihi Thesprotorum rex dixit Pheidon;
 „ Jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 „ Navem deductam, & paratos esse socios,
 „ Qui jam ipsum deducant dilectam in patriam terram.
 „ Sed me priùs dimisit; contigit enim ut-iret navis
 „ Virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 „ Et mihi possessiones ostendit, quot collegerat Ulysses:
 „ Et sanè in decimam generationem alium adhuc alerent,
 „ Quotquot ei in ædibus res-pretiosæ jacebant regis.
 „ Ipsum autem in Dodonem dixit ivisse, ut dei
 „ Ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 „ Quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 „ Jam diu absens, an palam, an clam.

- 300 Ὡς δ' αὖτε οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἦδη
 Ἄλκι μάλ' οὐδ' ἐτι τῆλε Φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
 Διὸν ἀπασσέσθαι· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω·
 Ἴσῳ νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἴσην τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 305 Ἡ μὲν τοι ταῦδε πάντα τελείεται, ὥς ἀγορεύω·
 Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσαμένονιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 310 Τῷ κε τάχα γνώης Φιλότῃτά τε, πολλὰ τε δῶρα,
 Ἐξ ἐμεῦ ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἄλλα μοι ὦδ' αἶνὰ θυμὸν οἶεται, ὥς ἔσεται περ·
 Οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
 Τεύξῃ· ἐπεὶ οὗτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
 315 Οἷός τ' Ὀδυσσεύς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, (εἶποτ' ἔην γε,)·
 Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δεχέσθαι.
 Ἄλλα μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθετε δ' εὐνήν,
 Δέμνια, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
 320 Ὡς κ' εὐ θαλπιδίων χρυσόθρονον ἦώϊ κηται.
 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λούσσαι τε χρῆσάϊ τε,
 Ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοῖο μέδῃται·
 Ἥμενος ἐν μεγάρῳ τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνῳ
 Τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον
 Ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
 325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν
 Ἀλλῶν περιέμι νῦον καὶ ἐπίφρονα μήτιν,
 Εἴ κεν αὖσαλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισι
 Δαινύη; ἄνθρωποι δὲ μινυνθαῖδιοι τελίβουσιν.
 Ὅς μὲν ἀπηνῆς τ' αὐτὸς ἔη, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
 330 Τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
 Ζωῶν· αἰτάρ τεθνεῶτί γ' ἐφελθόντων ἀπαντες·
 Ὡς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
 Τοῦ μὲν τε κλέος εὐρύ δια ξεῖνοι φορέουσι
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν εἶπον.
 335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμῃτις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 Ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
 ἤχθεις, ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
 Νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχχρῆτμοιο.
 340 Κεῖω δ', ὥς τὸ πάρος περ αὖπνους νύκτας ἴαυον·
 Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
 Ἄεσα, καὶ τ' ἀνέμεια ἐύθρονον ἦώϊ δῖαν.
 Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
 Γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἀψεται ἡμετέροιο
 345 Τάων, αἳ τοι δῶμα κατὰ δαΐσειραι ἔασιν,
 Εἴ μὴ τις γρη῏ς ἐστὶ καλαῖή, κέδν' εἰδυῖα,
 Ἥτις τέτληκεν τόσσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
 Τῷδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἀψασθὰ ἔμειο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 350 Ξεῖνε φίλ', οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
 Ξείνων τηλεπαῶν Φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα,

„ Sic ille quidem ita est salvus, & veniet jam
 „ Propè valdè; neque ampliùs longè ab amicis & patria terra
 „ Diu aberit: omninò autem tibi iuramenta dabo;
 „ Sciat nunc Jupiter primùm, deorum summus & optimus,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni;
 „ Certè quidem hæc omnia perficientur, sicut dico:
 „ Hoc autem ipso anno veniet huc Ulysses,
 „ Hoc quidem exeunte mense, illo autem instante.
 „ Hunc autem rursum allocuta est prudens Penelope;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perficiendum sit:
 „ Ita citò cognosceres amicitiamque, multaue dona,
 „ Ex me; adèd ut aliquis te occurrens beatum-diceret. ●
 „ Sed mihi sic in animo putatur, sicut erit videlicet;
 „ Neque Ulysses ampliùs domum veniet, neque tu deductionis
 „ Potieris: quoniam nequaquam rectores sunt in domo,
 „ Qualis Ulysses erat inter viros, (si quidem unquam fuit,)
 „ Ad hospites venerandos dimittendos & excipiendos.
 „ Sed ipsum, famulæ, lavate; deponiteque cubile,
 „ Strata, & lanas, & integumenta splendida,
 „ Ut benè calens ad aureo-folio auroram perveniat.
 „ Manè autem valdè maturè lavateque ungiteque,
 „ Ut intus apud Telemachum de jentaculo cogitet
 „ Sedens in domo: ei autem gravius erit, qui illorum
 „ Hunc molestia-afficiet perniciosus, neque quod opus
 „ Hic ampliùs efficiet, valdè licèt iratus graviter.
 „ Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
 „ Aliis præstem mente, & prudenti consilio,
 „ Si squalidus, malè indutus, in ædibus
 „ Conviveris? homines autem brevis-ævi sunt.
 „ Qui quidem crudelis & ipse sit, & crudelia sentiat,
 „ Huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
 „ Vivo; at mortuum sanè probris-insequuntur omnes:
 „ Qui autem bonus ipse sit, & bona sentiat,
 „ Hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
 „ Omnes ad homines, multique eum eximium dicere-solent.
 „ Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyssis,
 „ Profectò mihi lanæ & integumenta splendida
 „ Odio-erant, quando primùm Cretæ montes nivales
 „ Reliqui in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 „ Cubabo autem, sicut antea scilicet insomnes noctes ducebam:
 „ Multas enim jam noctes sordido in cubili
 „ Requievi, & expectavi pulchro-folio auroram divinam.
 „ Neque omninò mihi lotio pedum grata animo
 „ Est: neque mulier pedem tanget nostrum
 „ Earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
 „ Nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
 „ Quæ toleraverit tot mente, quot ego scilicet;
 „ Hanc verò non ægrè-ferrem pedes tangere meos.
 „ Hunc autem rursum allocuta est prudens Penelope;
 „ Hospes dilecte, nondum enim quisquam vir sapiens adèd
 „ Hospitum longinquorum charior meam advenit domum,

„ Adèd

- 'Ως σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
 Ἔσι δέ μοι γρη῏ς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
 "Ἡ κεῖνον δύσηνον εὖ τρέφει, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 355 Δεξιμένη χεῖρεςσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
 "Ἡ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνσᾶσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Νίβων σείο ἀνακτος ὀμηλικά· καὶ που Ὀδυσσεύς
 "Ἦδη τοῖσδ' ἐσὶ πόδας, ταῖος δέ τε χεῖρας·
 360 Αἴψα γάρ ἐν κακότητι βραταὶ κατακνηράσκουσιν.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 Δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·
 "Ὡι μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
 Ἀνθρώπων ἡχθρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραυνῶν
 Πίονα μηρὶ ἔκῃ, οὐδ' ἐξαίτους ἑκατομβας,
 "Ὅσσα σὺ τῷ εἰδῶς, ἀρώμενος ἕως ἴκοιο
 Γῆρας τε λιπαρὸν, θρέψαιό τε Φαίδιμον υἱόν·
 Νῦν δέ τοι ὧδε σε πᾶμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 370 Οὕτω που κακείνῳ ἐφελιόντω γυναικες
 Ζείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμάθ' ἴκοιτο,
 "Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψιόνωνται ἅπασαι·
 Τῶν νῦν λῶβην τε καὶ αἰσχεῖα πόλλ' ἀλείων,
 Οὐκ ἐκᾶς νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἀνώγει
 375 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
 Καὶ σθένει εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 Κῆδεσιν· ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὃ, ττι κεν εἴπω·
 Πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθαδ' ἴκοντο,
 380 Ἄλλ' οὐπω τινὰ Φημι ἰοικότα ὧδε ἰδεσθαι,
 "Ὡς σὺ, δέμας, Φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσσῆϊ ἵοικας.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 "Ὡ γρη῏, οὕτω Φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἠμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὼν ἀλλήλοισιν
 385 Ἑμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
 "Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώωντα,
 Τῷ πόδας ἔξαπνίνιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχευάτο πρυλὺ
 Ψυχρὸν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 "Ἰξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότος ἐτράπετ' αἴψα·
 390 Αὐτίκα γάρ κατὰ θυμὸν οἶσσατο, μὴ ἐλαβοῦσα
 Οὐλὴν ἀμφοράσσαιτο, καὶ ἀμφοδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νίξε δ' ἄρ' ἄσσαν ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Οὐλὴν· τὴν ποτὲ μιν σῶς ἦλασε λευκῷ ὀδόντι
 Παρνησσὸνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτόλυκόν τε, καὶ υἱας,
 395 Μητρός ἑς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκασο
 Κλεπτοσύνη θ', ὅρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
 Ἑρμείας· τῷ γάρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
 Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ἀμ' ὀπηδεῖ.
 Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πῖονα δῆμον,
 400 Παῖδα νέον γεγαῶτα κηχῆσατο θυγατέρος ἧς·
 Τὸν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
 Παινομένη δόρυποι· ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὗρεο, ὃ, ττι κε θείης.

„ Adeò tu valdè scitè prudentia omnia dicis.
 „ Est autem mihi anus, cata mente confilia habens,
 „ Quæ illum infelicem benè nutriebat, & educabat,
 „ Susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater;
 „ Quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
 „ Sed agè nunc surgens, prudens Euryclea,
 „ Lava tui domini coætaneum; & alicubi Ulysses
 „ Jam talis est pedibus, talisque etiam manibus;
 „ Citò enim in malo homines consenescent.
 Sic utique dixit: Vetula autem operuit manibus vultum,
 Lachrymasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit;
 „ Hei mihi, tui *causa*, Fili, animi-impotenti: certè te Jupiter præ
 „ Hominibus odit pium animum habentem.
 „ Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-gaudenti
 „ Pinguia femora combussit, neque eximias hecatombas,
 „ Quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
 „ Ad senectutem placidam, nutriesque illustrem filium:
 „ Nunc autem sic tibi omninò abstulit reditus diem.
 „ Sic alicubi & illum probris-insequantur mulieres
 „ Hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ædes advenerit,
 „ Sicut te, *senex*, canes hæ probris-insequuntur omnes:
 „ Quarum nunc contumeliam & opprobria multa vitans,
 „ Non finis lavare: me verò non invitam jubet
 „ Filia Icarii, prudens Penelope.
 „ Idèò tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 „ Et tui gratià: quoniam mihi commovetur intus animus
 „ Doloribus: sed agè nunc adverte verbum, quod dicam.
 „ Multi sanè hospites miseri huc venerunt,
 „ Sed nondum quemquam dico similem sic vidisse *me*,
 „ Sicut tu, corpore, voceque, pedibusque, Ulyssi similis-es.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ O vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 „ Nos ambos, valdè similes nobis-invicem
 „ Esse; sicut tu scilicet ipsa perspicax dicis.
 Sic utique dixit: vetula verò lebetem sumpsit splendentem,
 Ex quo pedes lavabat: aquam autem infudit multam
 Frigidam; deinde verò calidam insuper-fudit: at Ulysses
 Sedebat ad focum; ad tenebras autem convertit-se citò:
 Statim enim in animo suspicatus est, ne ipsum attrectans
 Cicatricem animadverteret, & manifestæ res fierent.
 Lavabat autem *ea* proinde propè accedens regem suum; statim verò
 Cicatricem; quam aliquando ei aper infixit albo dente, (agnovit
 In-Parnassum profecto, ad Autolycumque, & filios,
 Matris suæ patrem eximium, qui hominibus præcellebat
 Furtoque, jurejurandoque: deus nempe ei ipse dedit
 Mercurius: huic enim grata femora comburebat
 Agnorum & hædorum: hic autem eum promptus unà comitabatur.
 Autolycus autem Ithacæ cùm-venisset in opulentum populum,
 Filium recens natum invenit filix suæ:
 Hunc utique ei Euryclea charis genibus imposuit
 Desinenti à-cæna; verbumque dixit, & compellabat;
 „ Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas

„ Filix

- Παιδὸς παιδὶ Φίλῳ πολυάρητος δὲ τοῖ ἐσὶ.
 405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, Φώνησέν τε
 Γαμβρὸς ἐμός, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὃ, ττι κεν εἴπω.
 Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε εὐδοσσάμενος τὸδ' ἱκάνω
 Ἄνδρασιν ἠδὲ γυναῖξιν, ἀνὰ χθόνα πουλυβέτειραν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ἔνεμ' ἐς αὖ πῶνυμον· αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 Ὅππότεν ἂν ἠβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
 Ἐλθῇ Παρησσιόη, ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
 Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 415 Χερσὶν τ' ἠσπάζοντο, ἔπασσι τε μειλιχίοισι.
 Μητὴρ δ' Ἀμφιθέη μητρός, περιφῶς Ὀδυσῆϊ,
 Κύσσ' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω Φάεα κλά.
 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλευε κυδαλίμοισι,
 Δείπνον ἐφοπλίσσαι τοῖ δ' ὀτρύνοντες ἀκουσαν.
 420 Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενά πενταέτηρον.
 Τὸν δέρον, ἄμφι δ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίσυλλον τ' ἄρ' ἐπισαμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντό τε μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 425 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδύνετο δαιτὸς εἴσης.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλεντο.
 Ἥμος δ' ἠρυγέεια Φάη ροδοδάκτυλος ἦως,
 Βῆν ἢ ἴμεν ἐς θήρην ἡμὲν κύνες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἦϊεν αἰπὺ δ' ὅρος προσέβαν καταειμένον ὕψι
 Παρησσοῦ· τάχα δ' ἱκανὸν πτύχας ἠνεμοέσσας.
 ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προτίβαλλεν αἰούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρρέϊταο βαθυρῆου Ὠκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 Ἴχνη ἔρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Τίεες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἦϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδαῖαν δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.
 440 Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διαεὶ μένος ὕγρον αἰντων,
 Οὔτε μιν ἥλιος Φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 Οὔτ' ὄμβρος περῖασκε διχυπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
 Ἦϊν· ἀτὰρ Φύλλων ἐνέην χύσις ἦλθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ πτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 Ὡς ἐπαγόντες ἐπῆσαν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ἐυλοχοῖο
 Φρίξας εὐ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδαρκῆς,
 Στῇ ἢ αὐτῶν σχεδόν· ὃ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς.
 Ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 Οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 450 Γουρὸς ὑπὲρ πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι.
 Λικριφὶς αἰξας, οὐδ' ὅστέον ἔκετο Φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς οὔτησε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Ἄνικρυ δὲ διήλθε Φαινεῦ δουρὸς ἀκωκή.
 Καὶ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακρῶν ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες Φίλοι ἄμφεπέοντο·

, Filix filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.
 Huic verò rursus Autolycus respondit, dixitque;
 „ Gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixero:
 „ Multis enim ego indignatus huc venio
 „ Viris & mulieribus super terram almam:
 „ Huic autem Ulysses nomen sit super-inditum: at ego,
 „ Quando puber-factus maternam in magnam domum
 „ Venerit Parnassum, ubi mihi possessiones sunt;
 „ Ex his illi ego dabo, & ipsum gaudentem dimittam.
 Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendida dona.
 Hunc quidem deinde Autolycusque & filii Autolyçi
 Manibusque salutabant, verbisque blandis:
 Mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulysssem,
 Osculata est ipsi caputque & ambo lumina pulchra.
 Autolycus verò filios jussis generosos
 Cœnam parare; illi autem hortanti auscultârunt:
 Statim verò induxerunt bovem masculum quinquennem:
 Eum excoriârunt, curâruntque, & ipsum dividerunt totum,
 Minutatimque inciderunt scitè, infixeruntque verubus,
 Assâruntque peritè, diviseruntque partes.
 Sic tunc quidem toto die ad solis occasum
 Epulabantur; neque quicquam animus indigebat convivio æquali.
 Quando autem sol occidit, & tenebræ advenērunt,
 Tunc demum decubuerunt, & somni donum ceperunt.
 Quando verò manè-genita apparuit rosea-digitos aurora,
 Perrexerunt utique ire in venationem & canes, & etiam ipsi
 Filii Autolyçi: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat: altum verò montem ascenderunt indutum sylvâ
 Parnassi; citò autem pervenerunt ad juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 Ex placidè-fluente profundo Oceano;
 Venatores autem in vallem perveniebant; ante verò ipsos
 Vestigia scrutantes canes ibant; at ponè
 Filii Autolyçi: cum his autem nobilis Ulysses
 Ibat propè canes, vibrans longam hastam.
 Ibi verò in sylvâ densa jacebat magnus aper;
 Quam quidem neque ventorum perflabat vis humidum spirantium,
 Neque ipsam sol lucens radiis percutiebat,
 Neque imber penetrabat penitus, adèd scilicet densa
 Erat; at foliorum inerat fusio affatim ingens.
 Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit pedum,
 Ut venantes ingruebant: hic autem adversus ex arbusco,
 Erectis valdè cervicis-setis, ignisque *instar* oculis tuens,
 Stetit ipsos propè; primus autem Ulysses
 Irruit, elevatâ longâ hastâ, manu robusta,
 Vulnerare cupiens: ipsum verò prævertens percussit aper
 Genua super; multum autem exhaustit carnis dente
 Obliquè adortus; neque ad os pervenit viri.
 Illum verò Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum humerum;
 Penitus autem transit splendidae hastæ cuspis:
 Decidit verò is in pulveribus vociferatus; avolavit autem animus.
 Hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti circum-occupabantur;

B b

Vulnus

- Ὀτειλῆν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
 Δῆσαν ἐπισαμένως· ἐπασιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
 Ἔσχεθον· αἶψα δ' ἰκόντο Φίλου πρὸς δώματα πατρός·
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 Εὐ ἱπσάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
 Καρπαλίμως χαίροντα Φίλην χαίροντες ἔπειπον
 Εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Χαῖρεν νοσήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 Οὐλὴν, ὃ, ττι πάθοι· ὃ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλειξεν,
 465 Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σὺς λευκῶ ὀδόντι
 Παρηησσόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρη῏ς χεῖρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
 Γῶν ῥ' ἐπιμασασμένη, πόδα δὲ πρέεικε Φέρεσθαι·
 Ἐν δὲ λήβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ γαλλκός,
 470 Ἀψ' δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἅμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε Φρένα· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφιν πλησθέν· θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο Φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσεΐπεν·
 Ἡ μάλ' Ὀδυσεύς ἐσσι, Φίλον τέκος· οὐδὲ σ' ἔγωγε
 475 Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσασθαι.
 Ἡ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
 Πιεραδέειν ἐθέλουσα Φίλον πρίσιν ἔνδον ἑόντα.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀβρῆσαι δύνατ' ἀντήν, οὔτε νοῆσαι·
 Τῇ γάρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσεύς
 480 Χεῖρ ἐπιμασσάμενος, Φάρυγος λάβε διζιτηρήφι·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύστατο, Φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 Τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 Ἥλυθον εἰκοσῶν ἔπει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 485 Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡδὲ γάρ ἐξέρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
 Εἴ χ' ὑπ' ἐμοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 Οὐδὲ τροφoῦ οὔσης τευ ἀφίξομαι, ὅππότεν ἂν ἄλλας
 490 Δμωῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν τε ἔπος Φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεκτόν·
 Ἐξω δ', ὥς ὅτε τις σερρὴ λίθος, ἥε σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Εἴ χ' ὑπὸ σοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 Αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλητεις εἰσιν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσεύς·
 500 Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαι; οὐδέ τί σε χεῖρ.
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι καὶ εἶσθαι· ἐκάστην·
 Ἄλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεφον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 Οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γάρ πρότερ' ἐκχυτο πάντα·
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφην τε, καὶ ἥλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 Αὐτίς ἄρ' ἀσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσεύς
 Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κητὰ βακίεσσι κάλυψε,

Vulnus autem Ulyssis eximii deo-paris
 Ligaverunt scitè; incantationeque sanguinem nigrum
 Cohibuerunt: statim autem pervenerunt chari ad ædes patris.
 Illum quidem Autolycusque, & filii Autolyci
 Benè postquam sanâssent, & splendida dona ei præbuisent,
 Statim gaudentem charam gaudentes dimiserunt
 In Ithacam: eò quidem pater & veneranda mater
 Gaudebant reverso, & interrogabant singula,
 De-cicatrice, quid passus esset: ille autem ipsiis ritè narravit,
 Ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 Ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyci.
 Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehenlam,
 Agnovit atrestans; pedem autem dimisit ferendum:
 Incidit verò lebeti tibia; resonuit autem æs; (est aqua.
 Retròque in-alteram-partem inclinatum est; in terram autem effusa
 Ipsius verò simul gaudium & dolor invasit mentem; oculi autem ei
 Lachrymis impleti sunt; clara verò ei hæsit vox.
 Prehenso autem *eius* mento, Ulysses allocuta est:
 „ Profectò omninò Ulysses es, chare fili; neque te ego
 „ Priùs agnovi, quàm totum herum meum contrectâsssem.
 Dixit, & Penelopen intuita est oculis,
 Indicare volens charum maritum intùs esse.
 Ea autem neque videre potuit è-regione, neque animadvertere;
 Ei enim Minerva mentem avertit: at Ulysses
 Manu admota guttur cepit dextra;
 Altera verò propiùs ad-se traxit, dixitque;
 „ Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutritivisti ipsa
 „ Tuam ad mammam; nunc verò dolores multos perpeffus
 „ Veni vigesimò anno in patriam terram.
 „ Sed postquam animadvertisti, & tibi deus injecit animo,
 „ Tace: neque quis alius in ædibus audiat.
 „ Sic enim edico, quod & perfectum erit;
 „ Si mihi deus domuerit procos eximios,
 „ Neque, nutrix licèt-sis, à-te abstinebo, quando alias
 „ Famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
 Hunc autem rursùs allocuta est prudens Euryclea;
 „ Fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium?
 „ Nosti quidem, qualis meus animus firmus, inexpugnabilis:
 „ Tenebo autem, sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 „ Aliud verò tibi dicam, tu autem in mente reconde tua;
 „ Si tibi deis domaverit procos eximios,
 „ Tunc demum tibi recensebo in ædibus mulieres,
 „ Et quæ te parum-honorent, & quæ inculpatæ sint.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Nutrix, cur verò tu es indicabis? neque omninò te oportet.
 „ Benè utique & ipse ego observabo, & cognoscam unamquamque:
 „ Sed tene silentio verbum, committeque diis.
 Sic utique dixit: anus autem per domum exivit,
 Allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.
 At postquam lavissetque & unxisset pingui oleo,
 Iterùm propiùs ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 Calefacturus-se, cicatricem autem pannis cõpperuit.

- Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ζεῖνε, τό μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼ εἰρήσομαι αὐτή·
 510 Καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἡδὲος ἐσσεταὶ ὥρη,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοώωσα,
 Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφοιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·
 515 Αὐτὰρ ἐπὴν νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃ τε κοῖτος ἅπαντας,
 Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμΦ' ἀδινὸν κῆρ
 Ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρεὺς κούρη, χλωρῆς ἀηδῶν,
 Καλὸν αἰδήσιν, ἄκρος νέον ἰσαμένοιο,
 520 Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
 Ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυχρῆα Φωνήν,
 Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰγυλεν φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
 Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κούρην Ζήθοιο ἀνακτος·
 Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 525 Ἦε μὲνω παρὰ παιδί, καὶ ἐμπέδα πάντα Φυλάσσω,
 Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα,
 Εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος, δῆμοιό τε Φῆμιν·
 Ἢ ἤδη ἄμ' ἐπαμαι Ἀχαιῶν, ὅσις ἀριστερὸς
 Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πρῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παῖς δ' ἐμός, ἕως μὲν ἦν ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλκίφρων,
 Γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιπύσαν·
 Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 Καὶ δὴ μ' ἀράται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 Κτήσιος ἀσχαλῶν, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπέκριναι, καὶ ἀκούσων.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 Ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορώωσα·
 Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 Πᾶσι κατ' αὐχένιας ἤξει, καὶ ἔκτανεν οἱ δ' ἐκίχυντο
 540 Ἀθρόοι ἐν μεγάροισι· ὃ δ' ἐς αἰθέρα δῖον ἀέβη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκων, ἐν περ ὄνειρ,
 ἈμΦι δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 Οἴκτ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἀψ' δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελαέθρῳ·
 545 Φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε, Φωνῇσιν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίῳ κούρῃ τηλεκλειτοῖο·
 Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
 550 Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν αἰεκέα πότμον ἔφασκε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιδὸς ὕπνος ἀνῆκε.
 Παστῆρνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
 Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
 555 Ὡ γύναι, οὕτως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 Ἀλλῃ ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 Πέφραδ', ὅπως τελείῃ μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὀλεθρὸς
 Πᾶσι μάλ' οὐδὲ κί τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

His verò sermonem exordiebatur prudens Penelope ;
 „ Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa ;
 „ Etenim jam cubitus citò placidi erit hora ,
 „ Quemcunque scilicet somnus ceperit dulcis, etiam dolentem.
 „ Sed mihi & dolorem immensum præbuit deus :
 „ Dies etenim delector lamentans, lugens,
 „ Meaque opera inspiciens & ancillarum, in domo :
 „ At postquam nox venerit, ceperitque cubitus omnes,
 „ Jaceo in lecto, crebraque mihi circa intimum cor
 „ Acutæ curæ lugentem laceſſunt.
 „ Sicut autem quando Pandarei filia, florida lusciniâ,
 „ Pulchrè canit, verè recens ineunte,
 „ Arborum in foliis sedens densis,
 „ Quæ frequenter versans fundit multifonam vocem,
 „ Filium lugens Itylum charum, quem quondam ære
 „ Interfecit per insipientiam, filium Zethi regis ;
 „ Sic & mihi bifariam animus movetur huc & illuc,
 „ Utrum maneam apud filium, & integra omnia servem,
 „ Possessionem meam, famulasque, & altam magnam domum,
 „ Torumque reverens mariti, populi que famam :
 „ An jam unâ sequar Achivorum eum, quicumque optimus
 „ Ambit *me* in ædibus, præbitis infinitis sponſalibus.
 „ Filius autem meus, donec quidam fuit adhuc infans & animi-im-
 „ Nubere non me sinebat, mariti domo derelicta : (potens,
 „ Nunc verò quando jam magnus est, & pubertatis limitem attingit,
 „ Jam demum me optat retrò-cedere ex domo,
 „ Ob possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 „ Sed agè mihi somnium declara, & audi :
 „ Anſeres mihi in domo viginti triticum edunt
 „ Ex aqua, atque ipsis lætor inspiciens :
 „ Profecta verò ex monte magna Aquila adunco-roſtro
 „ Omnibus cervices confregit, & interfecit ; hi autem fusi sunt
 „ Conferti in ædibus : illa verò in æthera divinum elevata est.
 „ Ast ego flebam & ejulabam, etiam in somnio ;
 „ Circùm autem me congregabantur comas-pulchræ Achivæ
 „ Miserabiliter lugentem, quòd mihi aquila interfecerat anſeres.
 „ Reversa autem desidebat in prominenti tecto ;
 „ Voceque humana compescebat, dixitque ;
 „ Confide, Icarii filia longè-latèque-inclyti ;
 „ Non somnium, sed visio-vera, quæ utique perfecta erit.
 „ Anſeres quidem, proci sunt ; ego autem aquila avis
 „ Eram antè ; nunc demum tuus maritus veni,
 „ Qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 „ Sic dixit ; at me dulcis somnus dimisit.
 „ Ubi circumſpectaſſem verò, anſeres in ædibus animadverti
 „ Triticum comedentes apud pelvim, ubi antè scilicet.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulyſſes ;
 „ O mulier, nequaquam licet declarare somnium
 „ Aliò deſcendentem : quandoquidem sanè tibi ipse Ulyſſes
 „ Dixit, quomodo perfecturus ſit : procis verò apparet exitium
 „ Omnibus prorsus ; neque quisquam mortem & fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope ;

- 560 Εἶν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι
Γίνωντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι,
Δοῖαι γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράσσι τετεύχονται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
Τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριεῖς ἐλέφαντος,
565 Οἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράντα φέροντες·
Οἱ δὲ διὰ ξεσῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἱ ῥ' ἔτυμα κροῖουσιν, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεύθεν οἶομαι αἶγόν ὄνειρον
Ἐλθέμεν ἢ κ' ἀσπασθὲν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
570 Ἄλλο δέ τοι ἱρῶ, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
Ἦδε δὴ ἥως εἰσι δυσώυμος, ἢ μ' Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τοὺς πελέκειας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιν
Ἰτασχ' ἔξειης, δρυόχους ὡς, δῶδεκα πάντας·
575 Στάς δ' ἔχε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν αἶσόν,
Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἄεθλον ταῦτον ἐφίσω·
Ὅς δὲ κε ῥήϊται· ἐντανύσῃ βῖον ἐν παλάμῃσιν,
Καὶ διοῖσυσσι πελέκειν δυσκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τὸδε δῶμα,
580 Κούριδιον, μάλα καλόν, ἐνὶ πλεῖον βιόταιο.
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι οἶομαι, ἐν περ ὀνείρῳ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὡ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τούτῳ ἄεθλον·
585 Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλαύσεται ἰθάδ' Ὀδυσσεύς,
Πρὶν τούτους, τὸδε τόξον ἐύχοον ἀμφαφύοντας,
Νευρὴν τ' ἐντανύσαι, διοῖευσάι τε σιδήρεον.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἴ κ' ἐθέλεις μοι, ξείνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 Τέρπειν, αὖ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφαίροισιν χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γὰρ πῶς ἐστὶν αὐπνους ἔμμεναι αἶεν
Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάσῳ μοῖραν ἔθηκεν
Ἀθάνατος θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρὸν ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν, ὑπερώϊον εἰσαναβάσας,
595 Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς·
Ὡχέτ' ἐποφόμενος κακοῖλιον οὐκ ὀνομασθῆν.
Ἔνθα κε λεξάμην· σὺ δὲ λῆξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Ἦ χαμῶδις σφέσας, ἢ τοι κατὰ δέμνια βέντων.
600 Ὡς εἶπουσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόντα.
Οὐκ οἶν' ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβάσας σὺν ἀμφίπολοισι χυναιξί,
Κλαῖν' ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα εἰ ὕπνῳ
Ἦδὼν ἐπὶ βλεφαίροισιν βάλλῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Ξ Τ.
Ρ Α Υ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἰπέθεσις.

Βουλθεὶς ἀτελεῖν Ὀδυσσεύς τὰς μινυμένας τοῖς μνηστῆρσι θεραπεί-
νίδας, καὶ μεταγνοὺς, διὰ τῶν ἑξῆς πρὸς Εὐμαίον καὶ Φιλοτίτιον
δια-

„ Hospes, profectò quidem somnia inscrutabilia, indiscriminatim.
 „ Sunt, neque omnino omnia perficientur hominibus. (loquentia
 „ Dux etenim portæ debilius sunt somniorum :
 „ Nam alteræ quidem cornibus factæ sunt ; alteræ autem ebore :
 „ Horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 „ Hæc decipiunt, verba irrita ferentia :
 „ Quæ verò per polita cornua iverint foras,
 „ Hæc verà perficiunt ; hominum quando aliquis viderit.
 „ At mihi non hinc puto grave somnium
 „ Venisse : certè gratum mihi & filio foret.
 „ Aliud autem tibi dicam, tu verò in mente reconde tua :
 „ Hæc jam aurora adveniet infasta, quæ me Ulyssis
 „ A-domo amovebit : nunc enim deponam certamen,
 „ Secures, quas ille in ædibus suis
 „ Statuebat ordine, navium-statamina veluti, duodecim omnes ;
 „ Stans autem ille valde procul, trajiciebat sagittam.
 „ Nunc verò prois certamen hoc inferam :
 „ Qui autem facillimè intenderit arcum in manibus,
 „ Et jaculatus fuerit per secures duodecim omnes,
 „ Hunc unà sequar, relicta hac domo,
 „ Juventutis-meæ, perpulchra, plena victu ;
 „ Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 „ Ne ampliùs nunc differ in ædibus hoc certamen :
 „ Antè etenim solers veniet huc Ulysses,
 „ Quàm isti, hunc arcum benè-politum contrectantes,
 „ Nervumque intenderint, jaculatique fuerint per ferrum.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope ;
 „ Si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 „ Delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur,
 „ Sed nequaquam licet insomnes esse semper
 „ Homines ; in singulis enim sortem imposuerunt
 „ Immortales mortalibus super almam terram.
 „ Sed sanè ego, in cœnaculum ubi-convencero,
 „ Decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus est,
 „ Semper lachrymis meis fœdatus, ex quo Ulysses
 „ Ivit visurus malum-Ilium, non nominandum.
 „ Illic cubuero : tu verò cuba hac in domo,
 „ Vel humi ubi-straveris, vel tibi famuli cubilia ubi-deposuerint.
 Sic locuta conscendit cœnacula splendida,
 Non sola ; cum ea scilicet & famulæ iverunt aliæ.
 In cœnaculum autem ubi-ascendisset cum famulis mulieribus,
 Flebat deinde Ulysses, charum maritum ; donec ei somnum
 Dulcem palpebris immisit cælia-oculis Minerva.

ODYSSEÆ HOMERI XX.
LIBRI

Argumentum.

Volens interficere Ulysses mixtas procis ancillas, & mutatà sententià, exinde cum Eumæo & Philætio colloquitur. In quo &
 B b 4 Pro-

διαλέγεται· ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται ὁμιλία.

Τ. Βρονταῖς Ζεὺς θάρσυν' Ὀδυσσεὰ καὶ στήθε' Ἀχαιοῦς.

- Α**τὰρ δ' ἐν προδρόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 Καμμένῳ ἀδελφῆτον βοήην ζόρεα', αὐτὰρ ὕπερθε
 Κάθεα πόλλ' οἶων, τοὺς ἱρευσκον Ἀχαιοί.
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Καίτ' ἐγρηγορών· ται δ' ἐκ μεγαροιο γυναῖκες
 ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο παρὸς περ,
 Ἀλλήλησι χέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
 10 Πολλὰ δὲ μερμηρίζει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἦε μεταίθεα θάνατον τεύξειεν ἐκάσῃ,
 Ἦ ἔτ' ἐφ' μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 Ἰστατὰ καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
 Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλαίκεσσι βεβῶσα,
 15 Ἄνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι·
 Ὡς ἴα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.
 Στήθος δὲ πλῆξας, κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
 Τέτλαθι δὴ, κραδίη καὶ κύντερον ἄλλο πρὶτ' ἔτλης,
 Ἡματι τῷ, ὅτε τοι μένος ἄσχετος ἦσθιε Κύκλωψ.
 20 Ἰσθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μήτις
 Ἐξάγῃ, ἐξ ἀντροιο, οἷόμενον θανέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθιπτόμενος φίλον ἦτορ·
 Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῖα
 Ναλεμέως· αἶταρ αὐτὸς ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.
 25 Ὡς δ' ὅτε γαστήρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰδομένοιο,
 Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
 Διόλλει, μάλα δ' ὠκα λιλαίεται ὀπηθῆναι·
 Ὡς ἄρ' ὄν' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται, μερμηρίζων,
 Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσει,
 30 Μοῦνος ἑὼν πολέσιν· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Οὐρανόθεν καταβάσα· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων πέρι κάμμορε Φωτῶν;
 Οἶκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἡδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 35 Καὶ παῖς, οἷόν που τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἱά·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεά, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσω;
 40 Μοῦνος ἑὼν· οἱ δ' αἶεν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
 Εἴπερ γὰρ κτείναιμι, Διὸς τε σέθεν τε ἔκκτι,
 Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὸ σὲ φράζεσθαι ἀνοργα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 45 Σχέτιλιν, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρω,
 Ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἃ σε φυλάσσω.

Procorum fit collocutio.

γ. Tonitribus Jupiter audacem fecit Ulyſſem & tenuit Achivos,

AT in veſtibus cubabat nobilis Ulyſſes :

Subter quidem crudam bubulam-*pellem* ſtravit ; at ſupernè

Pelles multas ovium , quas ſacrificabant Achivi :

Eurynome verò deinde lænam iniecit ad-ſomnum-compoſito.

Illic Ulyſſes procis mala meditans in animo ,

Jacebat vigilans : mulieres verò ex domo

Iverunt , quæ cum procis miſcebantur antea ſcilioet ,

Sibi-invicem riſum & lætitiā præbentes.

Hujus autem commovebatur animus in pectoribus charis :

Multum verò deliberabat in mente & in animo ,

An adortus mortem pararet unicuique ,

An adhuc ſineret cum procis ſuperbis miſceri

Extremo & ultimo : cor autem ei intus latrabat.

Sicut verò canis tenellos circum catulos iens ,

Viro ignoto latrat , ardetque pugnare :

Sic utique hujus intus latrabat *cor* ægrè-ferentis mala opera :

Pectore autem percuſſo , cor increpuit ſermone ;

„ Tolera jam , cor ; & pejus aliud aliquando toleraſti

„ Die illo , quando tibi robore invictus comedeat Cyclops

„ Fortes ſocios ; tu verò ſuſtinebas , donec te ſolertia

„ Eduxit ex antro , cum-putares *te* moriturum.

Sic dixit , in pectoribus increpans charum cor :

Ei autem penitus in retinaculo cor manebat tolerans

Continenter : at ipſeolvebatur huc & illuc.

Sicut autem quando ventrem vir , multo igne ardentl ,

Plenum pinguedineque & ſanguine , huc & illuc

Variè-verſat ; valdè verò citò cupit aſſatum eſſe :

Sic utique ille huc & illucolvebatur , deliberans ,

Quomodo demum procis impudentibus manus inferret ,

Solus cum-eſſet , multis : propè verò ipſum venit Minerva

Cœlitus delapſa ; corpore autem aſſimilata erat mulieri :

Stetit verò deinde ſuper caput , & ipſum ſermone allocuta eſt ;

„ Cur demum vigilas , omnes ſupra infelix viros ?

„ Domus quidem tibi hæc eſt , uxor autem tibi hæc in domo ,

„ Et filius , qualem aliquis cuperet eſſe filium.

Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes ;

„ Certè jam hæc omnia , dea , compoſitè dixiſti ;

„ Sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat ,

„ Quomodo demum procis impudentibus manus inferam ,

„ Solus cum-ſum ; hi autem ſemper frequentes intus ſunt ,

„ Inſuper autem & hoc majus in mente cogito ;

„ Siquidem enim interficerem , Joviſque tuique voluntate ,

„ Quò ſubterfugerem ? hoc te conſiderare jubeo.

Hunc autem rurius allocuta eſt dea cœſia-oculis Minerva ;

„ Miſer , & quidem aliquis etiam pejori credit ſocio ,

„ Qui ſcilicet mortalis eſt , & non tot conſilia novit :

„ At ego dea ſum , perpetuè quæ te cuſtodio

B b 5

„ In

- Ἐν πάντεσσι πόνοις, ἱέρω δέ τοι ἕξαναΦανδόν·
 Εἵπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 Νῶϊ περιταῖεν, κτεῖναι μεμαώτες ἀρήϊ,
 Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βίας καὶ ἴφια μῆλα.
 Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ Φυλάσσειν
 Πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὕπο δύσεαι ἦδη.
 55 Ὡς Φάτο· καὶ ῥα οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 Αὐτὴ δ' ἄψ' ἐς Ὀλυμπον ἀΐκετο διὰ θεῶων,
 Εὐτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Λυσιμελὴς· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπύργετο κέδν' εἰδυῖα·
 Κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσεται ὃν κατὰ θυμόν,
 60 Ἀρτέμιδι πρῶτισον ἐπεύξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἀρτέμι, πότνια θεῶ, θυγατὴρ Διός, αἴθε μοι ἦδη
 Ἴον ἐν γήεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν ἔλοιο
 Αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτα μ' ἀναρπάξασα βύελλα
 Οἰχοῖτο προφέρουσα κατ' ἠερῶντα κέλευθα,
 65 Ἐν προχοῇ δὲ βάλλει αἰφωγέου Ὠκεανοῖο.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόυρας ἀνέλοντο βύελλαι·
 Τῆς τεκῆας μὲν ὀδίσαν θεοί· αἱ δὲ λίποντο
 Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κέμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
 Τυρῶ, καὶ μέλιτι γλυκερῶ, καὶ ἠδεί οἶνῳ
 70 Ἦρ' ὃ αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 Εἶδος καὶ πινυτήν, μήκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,
 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδκε κλυτὰ τεύχεσθαι.
 Εὖτ' Ἀφροδίτῃ διὰ προσέειχε μακρόν Ὀλυμπον,
 Κούρησ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 Ἐς Δία τετπικίραυον (ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταβηκτῶν ἀνθρώπων)
 Τόφρα δὲ τὰς κόυρας Ἀρπυιαὶ ἀνηρείψαντο,
 Καὶ ῥ' ἔδωσαν συγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμφοιπολεύειν·
 Ὡς ἔμ' αἰσώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 Ἦέ μ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ἔφρ' Ὀδυσῆα
 Ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὑπὸ συγερῇν ἀφικοίμην,
 Μῆδ' ἐτι χεῖρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νύημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὅππότε κέν τις
 Ἡμᾶτα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀποσχόμενος ἦτορ,
 85 Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν (ὃ γάρ τ' ἐπέλυσεν ἅπαντων
 Ἑσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφοικαλύψῃ).
 Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ οὐεῖρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γάρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῶ,
 Τοῖος εἶν, οἷος ἦεν ἅμα ξρατῶ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 Χαῖρ, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην οὐαὶ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν κῆς.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμόν
 Ἦδη γινώσκουσα παρεξάμεναι κεφαλῇφι.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἔνευεν,
 Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖν
 ᾗκε βύραζε Φέρων· Διὶ δ' εὐχαιτο, χεῖρας ἀνασχάων·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὕγρην
 Ἦγ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην,

- „ In omnibus laboribus; dicam autem tibi apertè:
 „ Siquidem quinquaginta agmina articulatè-loquentium hominum
 „ Nos circumstarent, interficere cupientia ferro,
 „ Etiam horum abigeres boves & pingues oves.
 „ Sed capiat te & somnus: molestum est etiam excubare
 „ Tota nocte vigilantem; è malis verò emerges jam nunc,
 Sic dixit; & ei somnum palpebris infudit:
 Ipsa autem retrò in Olympum abiit nobilissima dearum,
 Quando hunc somnus capiebat solvens curas animi,
 Membrorum-relaxator: uxor verò expectata est honesta sciens;
 Flebatque proinde in lectis sedens mollibus.
 At postquam flets satiasset-se suo in animo,
 Dianæ primùm supplicavit præstantissima mulierum;
 „ Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 „ Sagittâ pectoribus immisâ animum eximeres
 „ Statim nunc; vel postea me raptam procella
 „ Iverit portans per aëreas vias,
 „ Fluentisque injiciat refluî Oceani.
 „ Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ;
 „ Quibus parentes quidem perdidit dii; ipsæ autem relicte sunt
 „ Orbæ in ædibus; curavit verò diva Venus
 „ Casco, & melle dulci, & suavi vino:
 „ Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
 „ Speciem & prudentiam; proceritatem verò præbuit Diana casta,
 „ Opera autem Minerva docuit inclita operari.
 „ Quando Venus diva adiit magnum Olympum,
 „ Puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 „ Ad Jovem gaudentem-fulmine: (ille etenim bene novit omnia,
 „ Fortunamque infortuniumque mortalium hominum:)
 „ Interea utique puellas Harpyæ abripuerunt,
 „ Et dederunt odiosis Erinnybus ut-servirent:
 „ Sic me deleant Olympias domos habentes,
 „ Vel me comas-pulchra percutiat Diana: ut Ulyssæ
 „ Ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 „ Neque omnino pejoris viri latificem mentem.
 „ Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliquis
 „ Dies quidem flet, frequenter dolens corde,
 „ Noctes verò somnus cum habet: (hic etenim oblivisci-facit omnium
 „ Bonorum & malorum, postquam palpebras obtexerit:)
 „ At mihi & insomnia immittere-solet mala deus.
 „ Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 „ Talis existens, qualis ivit cum exeritu; at meum cor
 „ Gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed visionem-ve.
 Sic dixit: statim verò aureo-solio venit Aurora. (ram jam,
 Illius autem fletis vocem audiebat nobilis Ulysses;
 Cogitabatque deinde: visa autem est ei in animo
 Jam ipsum-cognoscens astare capiti.
 Vestem quidem ubi-collegerat & pelles, in quibus eubabat,
 In domum deposuit in sella: extra verò bubulam-pellem
 Posuit foras ferens: Jovi autem supplicabat, manibus sublatæ;
 „ Jupiter pater, si me volentes super siccumque & humidum
 „ Duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 „ Omen

- 100 Φῆμιν τίς μοι Φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 "Ενδοθεν" ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο Φανήτω.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος" τὺ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
 Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
- 105 Φῆμην δ' ἐξ οἰκοιο γυνὴ πρέσβην ἀλετρίῃ
 Πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο ποιμένι λαῶν.
 Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,
 "Ἀλφίτα τευχούσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον, ἐπεὶ κατὰ πυρρὸν ἄλυσσαι·
- 110 Ἡ δὲ μὲν οὐκ οὐκ παύει, ἀφαιρουμένη δ' ἐτίετο·
 Ἡ ἔκ μύλην σήσασα, ἔπος Φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεὺ πάτερ, ὅσε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 Ἡ μέγαλ' ἐβρόντησας ἅπ' οὐρανοῦ ἀφερέντος,
 Οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ τέρας νύ τινι τόδε Φαίνεις·
- 115 Κῆρνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλὴ ἔπος, ὅ, ττί κεν εἴπω·
 Μνηστῆρες πύματον τε καὶ ὕσατον ἡματι τῷδε
 "Εν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοιάτο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 Οἱ δὲ μοι καμάτῳ θυκαλγέῃ γούνατ' ἔλυσαν,
 "Ἀλφίτα τευχούσῃ" νῦν ὕσατα δειπνήσειαν.
- 120 "Ὡς ἄρ' ἔφη" χαίρειν δὲ κληδόνη διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ζηνὸς τε βροντῇ Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῶαί κατὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος
 Ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἰσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσθθεὺς Φῶς,
 125 Εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὦμῳ·
 Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λαπαροῖσιν ἰδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 ἔλειτο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·
 Μαῖα Φίλη, πῶς ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
- 130 Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτὰς κεῖται ἀκηδής;
 Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτὴ περ εἴουσα,
 Ἐμπλήγῃν ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
 Χείρονα, τὸν δὲ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποτέμπει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλει·
- 135 Οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιώω.
 Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
 Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἶρετο γὰρ μιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοῖτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
 Ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποσφρέσαι δμῶρσιν·
- 140 Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὰς καὶ ἀποτμος,
 Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
 Ἀλλ' ἐν αἰδεσφῇ βοῇ καὶ κωέσιν οἶον
 Ἐδραβὴν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίσασαμεν ἡμεῖς.
 "Ὡς Φάτο" Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 145 Ἐγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἡ δ' αὖτε δμῶρσιν ἐκίκλητο διὰ γυναικῶν
 Εὐρύκλει', ὧπρος θυγάτηρ Πεισανορίδαο·
 Ἀγρεῖδ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε πομπύσασαι,
- 150 Ῥάστατά τ'· ἐν δὲ θρόνοισ'· εὐποιήτοισι τάπητας
 Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας

„ Omen aliquis mihi dicat vigilantium hominum
 „ Intus; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans: eum verò audivit providus Jupiter;
 Statimque tonuit à splendido Olympo
 Ab-alto è nubibus: gavisus est autem nobilis Ulysses.
 Omen verò è domo mulier præmisit molitrix
 Propè, ubi utique ei molæ erant pastori populorum.
 His autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 Farinas hordeaceas conficientes & triticeas, medullam virorum.
 Cæteræ quidem dormiebant, postquam triticum moluerant;
 Una verò nondum cessabat; debilissima autem erat:
 Quæ sanè molam ubi-stitisset, verbum dixit, signum regi;
 „ Jupiter pater, qui utique diis & hominibus imperas,
 „ Certè valdè tonuisti à cœlo stellato,
 „ Neque usquam nubes est; portentum utique alicui hoc ostendis:
 „ Perlice nunc & mihi miseræ verbum, quod dicam:
 „ Proci postremumque & ultimum die hoc
 „ In ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile;
 „ Qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 „ Farinas conficienti; nunc ultimò cœnent.
 Sic utique dixit: gaudebat autem omine nobilis Ulysses,
 Jovisque tonitru: putabat enim *se* ulturum fontes.
 Cæteræ verò famulæ in ædibus pulchris Ulyssis
 Congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem è lecto surrexit deo-par vir,
 Vestes indutus: circumque enssem acutum posuit humero;
 Pedibusque sub nitidis ligavit pulchros calceos;
 Sumpsitque validam hastam, præfixam acuto ære.
 Stetit autem super limen profectus, & Eurycleam allocutus est;
 „ Nutrix dilecta, quomodo hospitem honorastis in domo
 „ Lecto & cibo; an temerè jacet neglectus?
 „ Talis enim mihi mater, prudens licèt sit,
 „ Temerè alterum honorat articulatè-loquentium hominum
 „ Deteriorem; meliorem verò inhonoratum dimittit.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea;
 „ Ne illam nunc, fili, infontem accuses.
 „ Nam vinum quidem bibebat *is* sedens, quamdiu volebat ipse:
 „ Cibus autem non amplius dixit *se* appetere; interrogabat enim
 „ Sed quando demum cubitus & somni meminit, (ipsum.
 „ Illa quidem cubilia jussit substernere ancillas:
 „ At *is*, tanquam aliquis omnino ærumnosus & infortunatus,
 „ Noluit in lectis & in stragulis dormire,
 „ Sed in cruda bubula-pelle, & pellibus ovium
 „ Dormivit in vestibulo; lænam verò injecimus nos.
 Sic dixit: Telemachus autem ex domo egressus est,
 Hastam habens: unaque eum canes pedibus veloces sequebantur.
 Perrexit verò ire in concionem ad benè-ocreatos Achivos:
 Ancillas autem demum hortabatur nobilissima mulierum
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ;
 „ Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
 „ Aspergiteque; & in sedilibus fabrefactis tapetes
 „ Injicite purpureos: aliæ verò spongiis mensas

- Πάσας ἀμφιμαίσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
 Καὶ δέτα ἀμφικυπέλλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μὲν ὕδωρ
 Ἐρχοσθε κρήνῃδε, καὶ οἴσετε θάσσον ἰούσαι·
 155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
 Ἀλλὰ μάλ' ἤρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τοῦ μάλας μὲν κλυόν, ἠδ' ἐπίθοτον.
 Αἱ μὲν εἵκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνδρον·
 Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δῶματ' ἐπισαμένως πονέοντο·
 160 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 Εὐ καὶ ἐπισαμένως κέκασιν ἔυλα· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἠλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
 Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἀριστοί·
 Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἔρκεα καλὰ νέμεσθαι,
 165 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλχιόισι·
 Ξεῖν', ἢ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορώσωιν,
 Ἥε σ' αἰτιμάζουσι κατὰ μέγαρ, ὥς τοπάρως περ;
 Τόν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
 Αἶ γὰρ δὴν, Εὐμαίη, θεοὶ τισαῖατο λαβῆναι,
 170 Ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες αἰκμέα μηχανόωνται,
 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοὺς μοῖραν ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μελαῖνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 Αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
 175 Δείπνον μνηστῆρῶσι· δύω δ' αἶμα' ἔποντο νομῆες·
 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι·
 Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα,
 Ἀνέρας αἰτίζων; αἰτάρ οὐκ ἐξεῖσθαι θύραζε;
 180 Πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέσθαι οἶω,
 Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ, οὐ κατὰ κόσμον
 Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαΐτες Ἀχαιῶν.
 Ὡς Φάτο· τόν δ' οὔτι προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλ' αἰκῶν κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδεμεύων.
 185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Βοὴν ζεῖραν μνηστῆρῶν ἄγων καὶ πίονας αἰγας·
 (Πορβμήες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
 Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφάας εἰσαφίκηται·)
 Καὶ τὰ μὲν εὐ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 190 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἔρεε νε συβώτην, ἀγχι παρασάς·
 Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβώτα,
 Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 Ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦ οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἀρουρα;
 Δύσμορος· ἥτε εἴκε δέμας βασιλῆϊ ἀνακτι·
 195 Ἀλλὰ θεοὶ δυνάσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
 Ὅπποτε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.
 Ἦ, καὶ διξίτερ' ἰδίδσκειτο χειρὶ παρασάς·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πατέρ, ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔσπερ ὀπίσσω
 200 Ὀλβος· αἰτάρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.
 Ζεῦ πάτερ, οὐτίς σείο θεῶν ἐλωτερος ἄλλος·
 Οὐκ ἐλαίρις ἀνδρας, ἐπὴν δὴ γένεαι αὐτὸς,
 Μισγόμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λυγαλίοισιν.

„ Omnes abstergite : purgate autem crateras,
 „ Et pocula rotunda fabrefacta : aliæ verò petituræ aquam
 „ Ite ad-fontem , & afferte citò euntes :
 „ Non enim diu proci aberunt à domo ;
 „ Sed valdè manè venient ; quoniam & omnibus festus-dies.
 Sic dixit : illæ autem ei omninò quidem auscultârunt & paruerunt.
 Viginti quidem iverunt ad fontem nigrum-aquis,
 Aliæ verò illic in ædibus scitè operabantur.
 Ingressi autem sunt proci eximii : hi quidem deinde
 Benè & scitè fidebant ligna ; mulieres verò
 Venerunt à fonte : illis verò supervenit subulcus ,
 Tres porcos adducens , qui erant inter omnes optimi :
 Et hos quidem fivit per septa pulchra pasci ;
 Ipse verò demum Ulysssem allocutus est blandis *verbis* ;
 „ Hospes , an jam te magis Achivi respiciunt ,
 „ An te ignominia-afficiunt in ædibus , sicut antea scilicet ?
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Utinam enim jam , Eumææ , dii ulciscerentur contumeliam ,
 „ Quâ isti insultantes , indigna machinantur
 „ Domo in aliena , neque pudoris portionem habent.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Propè autem ipsos venit Melanthius , custos caprarum ,
 Capras agens , quæ inter omnes excellebant greges ,
 Cœnam procis ; duo autem unâ comitabantur pastores ;
 Et has quidem religavit sub porticu sonora ;
 Ipse verò demum Ulysssem allocutus est convitiis ;
 „ Hospes , adhuc & nunc hic molestus-eris in domo
 „ A-viris petens ? at non exhibis foràs ?
 „ Omninò non ampliùs nos diremptum-iri puto ,
 „ Priusquam manus *invicem* gustaverimus , quia tu scilicet non de-
 „ Petis : sunt autem & alia convivia Achivorum . (center
 Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est solers Ulysses ,
 Sed tacitè movit caput , mala profundè-cogitans.
 His autem tertius supervenit Philœtius , princeps virorum ,
 Bovem sterilem procis agens , & pingues capras :
 (Portitores verò hos trajecerunt , qui utique & alios
 Homines deducunt , quicumque ipsis advenerit :)
 Et hæc quidem benè religavit sub porticu sonora :
 Ipse autem demum interrogabat subulcum , propè astans ;
 „ Quis jam hic hospes nuper venit , subulce ,
 „ Nostram ad domum ? ex quibus verò *se* profitetur esse
 „ Viris ? ubinam autem ei genus & patria terra ?
 „ Infelix ; certè similis-est corpore regi imperatori.
 „ Sed dii malis-mergent multivagos homines ,
 „ Quando etiam regibus destinabunt ærumnam.
 Dixit ; & dextrâ complectebatur manu astans ;
 Et ipsum affatus verba alata dixit ;
 „ Salve , pater , ô hospes , adsit tibi in posterum saltem
 „ Felicitas ; at nunc quidem malis teneris multis.
 „ Jupiter pater , nullus te deorum perniciosior alius :
 „ Non parcis viros , postquam jam genefasti ipse ,
 „ Miscere malo & doloribus tristibus .

- ἴδιον, αἷς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε
 205 Μνησάμεν' Ὀδυσῆος· ἐπεὶ κἀκείνον οἶον
 Τοιαῦδε λαίφει' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
 Εἶπεν ἔτι ζῶει, καὶ ὄρα Φάος ἡελίοιο.
 Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδ' αὖ δόμοισιν,
 210 ὦ μοι ἐπεὶ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
 Εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα, Κεφαλληνῶν ἐνὶ δῆμῳ.
 Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀβέσφατοι, οὐδὲ κεν ἄλλως
 Ἀνδρὶ γ' ὑποσπχύωτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
 Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
 215 Ἐδυμένοι οὐδὲ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
 Οὐδ' ὅπιδά τρομέουσι θεῶν· μεμιάσσι γὰρ ἤδη
 Κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
 Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἔοντος,
 220 Ἄλλων δῆμον ἰέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βάεσιν,
 Ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ρίγιον, αὐδὲ μένοντα
 Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεια πάσχειν.
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆαν
 Ἐξικόμην Φεύγων (ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται)
 225 Ἀλλ' ἔτι τὸν δῦσηνον οἶομαι, εἶποθεν ἔλθων
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι Φωτὶ ἵοικας,
 Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ ται πινυτὴ Φρένας ἵκει,
 230 Τούνεκά ται ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ἴδω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
 Ἰσὴν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
 Ἥ σθέν ἐνθαδ' ἔοντος ἐλευσεται οἰκαδ' Ὀδυσσεύς·
 Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἱ κ' ἐθέλησθα,
 235 Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθαδὲ κοιρανέουσι
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 Αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίαν·
 Γινώκεις, οἴη ἔμῃ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπνυνται.
 Ὄς δ' αὐτως Εὐμαιὸς ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοσῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
 240 Ὄς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
 ἤρπυν· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθ' ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 245 ὦ φίλοι, οὐχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
 Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
 Ὄς ἔφατ' Ἀμφίνομος τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν ἐμῆς.
 Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο,
 Χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 250 Οἱ δ' ἱέρευν ὅς μεγάλους καὶ πύονας αἶγας,
 Ἰέρευν δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
 Σπλάγχχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἰνώμων· ἐν δ' ἄρα οἶνον
 Κρητῆρσιν κερῶντο· κύπελλα δὲ νείμε συβατῆς.
 Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίμος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 255 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφροχῆτι δὲ Μελανθεύς.

„ Sudavi, ut animadverti; lachrymisque oppleti sunt mihi oculi
 „ Recordanti Ulyssis; quoniam & illum puto
 „ Tales pannos habentem inter homines vagari;
 „ Sicubi adhuc vivit, & videt lumen solis.
 „ Sin jam mortuus est, & in orci ædibus,
 „ Hei mihi deinde ob Ulyssē eximium; qui me bobus
 „ Præfecit, adhuc parvulus cūm-essē, Cephallenorum in populo!
 „ Nunc autem hæc quidem sunt innumeræ, neque aliter
 „ Viro utique succresceret boum genus latis-frontibus:
 „ Has autem alii me jubeat ducere sibi ipsis
 „ Ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,
 „ Neque vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
 „ Possessiones dividere diu absentis regis.
 „ At mihi hoc animus in pectoribus charis
 „ Plerunque volvit: valde quidem malum, filio existente,
 „ Aliorum populum adire, euntem cum ipsis bobus
 „ Viros ad alienos; hoc verò durius, hic manentem
 „ Bobus alienis assidentem dolores pati.
 „ Et jam olim ad alium magnanimorum regum
 „ Exivissē fugiens, (quoniam non amplius tolerabilia sunt;)
 „ Sed adhuc illum infelicem expecto; sicunde reversus
 „ Virorum procorum dispersionem per ædes faciat.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses; (es,
 „ Bubulce, quandoquidem neque malo neque insipienti viro similis-
 „ Cognosco autem & ipse, quod tibi prudentia mentem occupat,
 „ Idē tibi dicam, & insuper magnum jusjurandum jurabo:
 „ Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 „ Larque Ulyssis eximii, quem adveni,
 „ Certē, te hic præsentē, veniet domum Ulysses;
 „ Tuisque oculis videbis, si volueris,
 „ Interfici procos, qui hic dominantur.
 Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir;
 „ Utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius!
 „ Cognoscere, qualis mea potentia & manus sequerentur.
 Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem Telemacho mortemque fatumque
 Struebant: at iis sinistra venit avis
 Aquila altivolans; tenebat verò timidam columbam.
 Illis autem Amphinomus concionatus est, & dixit;
 „ O amici, haud nobis perficietur hoc sanē consilium,
 „ Telemachi cædes: sed recordemur convivii.
 Sic dixit Amphinomus: illis verò placebat sermo.
 Ubi autem venissent in ædes Ulyssis divini,
 Lænas quidem deposuerunt in sedilibusque foliisque;
 Ipsi autem mactabant oves magnas, & pingues capras;
 Mactabant etiam porcos, & bovem armentalem:
 Viscera verò assata distribuēbant; vinumque deinde
 In crateribus miscebant: pocula autem distribuit subulcus.
 Panem verò ipsis distribuit Philœtius, princeps virorum,
 Pulchris in canistris: vinum autem fundebat Melanthius.

- Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρατα νομῶν,
 ἔντος εὐσταθίος μεγάρου, παρὰ λαΐτον εὐδὸν,
 Δίφρον αἰκέλιον παραθείς, ὀλίγην τε τραπέζαν.
 260 Πᾶρ δ' ἐτίθει σπλαγχνῶν μοῖρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
 Ἐν δέποι χρυσίῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ! Ἐγκαυτοὶ γυνήσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων.
 Κερταμίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
 Παντῶν μνηστῆρων· ἐπεὶ οὔτοι δημῖός ἐστιν
 265 Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος ἐμαὶ δ' ἐκτῆσά τε κείνους.
 Ὑμῖς δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐυπῆς
 Καὶ χεῖρας· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδοῖ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 270 Τοῖσιν δ' Ἀττίνοος μετέφθ, Εὐπειθεὸς υἱός·
 Καὶ χαλεπὸν περ ἰόντα δεχάμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
 Τηλεμάχου· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
 Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
 Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λυγρὸν περ ἰόντ' ἀγορητὴν.
 275 Ὡς ἔφαθ' Ἀττίνοος· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
 Ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηνοκομώντες Ἀχαιοὶ
 Ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνος.
 Οἱ δ' ἐπὶ ὤπτησαν καὶ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 280 Μοῖρας δασυάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, εἰ ποτέοντο,
 Ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλαγχανον· ὥς γὰρ ἀνάγει
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θείοιο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 285 Λῳβῆς ἴσχεσθαι θυμαλγέας· ὅφρ' ἔτι μάλλον
 Δυὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
 Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίσις εἰδώς,
 (Κτήσιππος δ' ὄνομα ἴσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν)
 Ὅς δὴ τοι κτεάτεσσι πιπνοίῃς πατὴρὸς εἶσο,
 290 Μνάσκειτ' Ὀδυσῆος δὴν εἰχομένοιο δάμαρτα·
 Ὅς ἢα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 Μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάσαι, ὥς ἐπέεικεν,
 Ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
 295 Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν ταῖδε δώμαθ' ἔκπται.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 Ἥε λοιτροχόῳ δῆν γέρας, ἥε τῷ ἄλλῳ
 Δμῶν, εἰ κατὰ δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο.
 Ὡς εἰπὼν, ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 Κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὃ δ' ἀλευάτ' Ὀδυσσεύς,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδῃσι δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιοι μάλα τοῖσιν· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τεῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι· τότε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ
 305 Οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλευάτο γὰρ βέλος αὐτός·
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσση βάλλον ἄρχῃ ἐξουέντι,
 Καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφιπεπνέιτο

Illi verò ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans;
 Intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
 Sellâ turpi appositâ, parvâque mensâ:
 Apposuit verò ei viscerum partes, infuditque vinum
 In poculo aureo, & ipsum sermone allocutus est;
 „ Illic nunc sede inter viros vinum-bibens:
 „ Convitia verò tibi ipse ego & manus abarcebo
 „ Omnium procorum; quoniam nequaquam publica est
 „ Domus hæc, sed Ulyssis; mihi autem acquisivit ille.
 „ Ves verò, proci, continete animum à-convivio,
 „ Et manus; ut ne aliqua lis & contentio oriatur.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicis labris compressis
 Telemachum admirabantur, quoddã audacter loquebatur.
 Inter hos autem Antinòus locutus est, Eupitheï filius;
 „ Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi;
 „ Telemachi; valdè autem nobis minatus loquitur.
 „ Non enim Jupiter fivit Saturnius: alioquin ipsum jam
 „ Compescuissemus in ædibus, canorus licet sit concionator.
 Sic dixit Antinòus: ille verò non curabat verba.
 Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
 Ducebant: congregabantur autem comantes Achivi
 Luce sub umbroso longè-jaculantis Apollinis.
 Hi autem postquam assaverant carnes superiores, & detraxerant,
 Partibus divisâ, convivabantur celebri convivio.
 Ulysses verò partem apposuerunt, qui ministrabant,
 Æqualem, sicut ipsi scilicet fortiebantur: sic enim jussit
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Procos autem non omninò eximios sinebat Minerva
 Contumeliâ abstinere acerbâ; ut adhuc magis
 Subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
 Erat verò quidam inter procos vir, nefaria doctus,
 (Ctesippus autem nomen erat; in Samè verò domum habitabat;)
 Qui jam possessionibus fretus patris sui,
 Ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem;
 Qui scilicet tunc inter procos superbos dixit;
 „ Audite me, proci eximii, ut aliquid dicam;
 „ Partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 „ Æqualem; non enim honestum est privare, neque justum;
 „ Hospites Telemachi, quicumque has ædes advenerit.
 „ Sed agè, ei & ego dem hospitale-donum; ut & ipse
 „ Vel balneari det munus, vel alicui alii
 „ Famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.
 Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 Jacentem, ex canistro sumptum: evitavit verò Ulysses
 Leviter declinato capite; subrisit autem animo
 Sardanum omninò tale: ille autem bene-ædificatum percussit murum.
 Ctesippum verò Telemachus increpuit sermone;
 „ Ctesippe, certè omninò tibi hoc satius fuit animo;
 „ Non percussisti hospitem; evitavit enim telum ipse;
 „ Certè enim te medium percussissemus hastâ acutâ,
 „ Et tibi pro nuptiis pater exequias celebrasset

- Ἐυθαδί· τῷ μὴ τίς μοι αἰκείας ἐνὶ οἴκῳ.
 Φαινίτῳ· ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 Ἐσθλα τε καὶ τὰ χέρεϊα· πάρος δ' ἐτι νῆπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσπορόωντες,
 Μῆλιν σφαζομένων, οἰνοῖό τε πινομένοιο,
 Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκασίειν ἕνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 Καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 Τεινᾶμεν, ἢ τάδε αἰὲν αἰκεία ἔργ' ὀράσθαι,
 Ξείνους τε σφηλιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
 Ῥυσαίοντας αἰεκελίως κατὰ δώματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ὅψι δὲ δὴ μετείπε Δαμασσοῖδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 Ἀγριβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 Μῆτ' ἐτι τὸν ξῖνον σφελίζετε; μήτε τίς ἄλλων
 325 Δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι Φαίῳ
 Ἦτιον, ἢ σφῶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν·
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἰώλπει
 Νοῆσαι Ὀδυσῆα πολυφροναῖ ὅνδε δόμονδε,
 330 Τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχύμεναί τε
 Μνηστῆρας κατὰ δώματι· (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 Εἰ νόησ' Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπότροπος ἴκετο δῶμα·)
 Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόσιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλεξόν,
 335 Γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πέτρῃσιν·
 Ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃσι,
 Ἐσθλὸν καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα ἱκῆται.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πιπτυμένος ἀντίον ἤδα·
 Οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατέρες ἐμοῖο,
 340 Ὅς· πεν τῇλ' Ἰθάκης ἢ Ἰφθίται, ἢ ἀλάληται,
 Οὔτι διατρίβω μητρός γάμον· ἄλλα κελεύω
 Γήμασθ', ὥ κ' ἐβλή, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι.
 Αἰδέομαι δ' αἰκούσαν ἀπὸ μεγάροιο δίσσθαι
 Μῦθον ἀναγκαιῶ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 345 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρες δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ἀσβεσεν γέρον ὥρσε, παρέπλავξεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶων ἀλλοτρίοισιν.
 Αἰμοφροῦντα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφίω
 Δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὤϊετο θυμός.
 350 Τοῖσι δὲ καὶ μετείπε Θεσκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; τυκτὶ μὲν ὑμῶν
 Εἰλύαται κεφαλαί τε, πρόσωπα τε, νέρθε τε γούνα·
 Οἰμῶγῃ δὲ δέδρη, δεδακρυνται δὲ παρειαί·
 Αἵματι δ' ἱρᾶδαται ταῖχες καλαί τε μεσέδμαι·
 355 Εἰδῶλων δὲ πλεον πρόθυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλῇ,
 Ἰερῶων Ἐρεβόσδε ὑπὸ ξέφον· ἥλιος δὲ
 Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδίδρομεν ἀχλὺς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·

„ Hic: idèd ne quis mihi insolentias in domo
 „ Prodat; jam enim intelligo & novi singula,
 „ Bonaque & pejora: antea autem adhuc infans eram,
 „ Sed continuò hæc quidem & toleramus insipientes,
 „ Ovibus mactatis, vinoque potato,
 „ Et pane *consumpto*: difficile enim cohibere unum multos:
 „ Sed agite, ne ampliùs mihi mala facite infensì:
 „ Sin jam me ipsum interficere cupitis ære,
 „ Etiam hoc vellem, & multò satius esset
 „ Mori, quàm hæc semper indigna opera videre,
 „ Hospites pulsatos, famulasque mulietes
 „ Vos violentes indignè in ædibus pulchris.

Sic dixit: illi verò omnes muti facti sunt silentio.

Serò autem tandem inter eos locutus est Damastorides Agelaus;

„ O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 „ Contrariis verbis carpens sæviat:
 „ Neque ampliùs hospitem pulstate, neque quenquam alium
 „ Famulorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
 „ Telemacho autem verbum ego & matri dicam
 „ Mite, si ipsis corde placeat ambobus:
 „ Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 „ Rediturum Ulyssèem prudentem suam ad domum,
 „ Tamdiu minimè ægrè-ferendum manereque erat, & detinere
 „ Procos in ædibus: (quoniam hoc satius erat,
 „ Si rediisset Ulysses, & redux venisset domum:)
 „ Nunc verò jam hoc manifestum, quòd non ampliùs reditus capax
 „ Sed agè, tuæ hæc matri assidens nuntia, *(est.*
 „ Nubat ei, quicumque optimus vir, & plurima præbuerit;
 „ Ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 „ Comedens & bibens: illa verò aliàs domum adeat.

Illum autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

„ Non per Jovèm, Agelæ, & dolores patris mei,
 „ Qui alicubi longè ab Ithaca, vel periit, vel vagatur,
 „ Nequaquam remoror matris nuptias, sed iubeo
 „ Nubere, cuicumque velit, *quique* insuper multa dona det:
 „ Vereor autem invitam à domo pellere
 „ Verbo violentò; ne illud deus perfectarit.

Sic dixit Telemachus: procis verò Pallas Minerva

Inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;

„ Cruentæque jam carpes comedebant; ophi verò ipsorum
 „ Lachrymis implebantur; luctumque præsagebat animus.

Inter hos autem & locutus est Theoclymenus deo-par;

„ Ah miseri, quid malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 „ Obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.
 „ Ululatus autem exarlit, lachrymisque oppleta sunt genæ;
 „ Sanguine verò conspersi sunt parietes pulchraque intercolumnia;
 „ Simulachris autem plenum *est* vestibulum plenaque & aula,
 „ Properantibus in Erebum sub tenebras; Sol verò
 „ Ex cælo periit, malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His autem Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

- 360 Ἀφραίνῃ ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
 Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμον ἐκπέμψαθε θύραζε
 Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τὰδε νυκτὶ εἴσκει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Εὐρύμαχ', οὔτι σ' ἀναγκαῖοι πομπῆας ὀπάξιν·
 365 Εἰσὶ μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφώ,
 Καὶ νῆος ἐν γῆθεσσι τετυγμένους εὐδὲν αἰεκέης·
 Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νοῶ κακὸν ὕμμιν
 Ἐρχόμενον, τὸ κεν αὖτις ὑπεκφύγοι, οὐδ' ἄλκιρα
 Μνηστῆρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος·
 370 Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.
 Ὡς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὐ ναιετάοντων·
 Ἰκτο δ' ἐς Πείρασιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ἐρώοντες,
 Τηλέμαχον ἐρίβριον, ἐπὶ ξύνεισι γελῶντες·
 375 Ὡδὲ δὲ τις εἰπίσκει νέων ὑπερνεορέοντων·
 Τηλέμαχος, οὔτις αἶψα κακοξενιώτερος ἄλλος·
 Οἷον μὲν τίνα τοῦτοι ἔχουσ' ἐπίμαστρον αἰλήτην,
 Σίτου καὶ οἴνου κεχηρμένον, οὐδέ τι ἔργων
 Ἐμπαιον, οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἄχθος ἀρούρης·
 380 Ἄλλος δ' αὖτε τις οὕτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
 Ἀλλ' εἰ μοι πείθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Τὰς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήιδι βαλόντες
 Ἐς Σικελούς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
 Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάξιστα μύθοι·
 385 Ἄλλ' αἰώων πατέρα προσεδέμετο, δέγμενος αἰεὶ,
 Ὅππότε δὴ μνηστῆσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐθήσει.
 Ἥ δὲ παρὰ νηυσὶν θεμένη περικαλλέα δίφρου
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀνδρῶν ἐν μεγάροις ἐκείνου μῦθον ἀκούει.
 390 Φαίητων μὲν γάρ τοι γε γελῶντες τετυκοντο,
 Ἦδ' ὅ τε καὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ μάλα πᾶσι ἔφρευσαν·
 Δόρπου δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
 Οἷον δὴ τάχ' ἐμείλλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ
 Θεσπέμειναι· πρότεροι γάρ αὐτίκα μηχανόωντο.

Ὁ Δ Τ Σ Σ Ε Ί Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Φ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Γ Α Σ

Ἰπέθεισις.

Πηνελόπη τῷ τείνοντι τὸ τέξον ἐμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον. Ὀδυσσεύς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοκτήτῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίχεται τὸ βίβλος διὰ τῶν πελίκων, ἄλλου τείναι τὸ τέξον μὴ δυναθέντος.

Φῖ δὲ βίον προτίθησιν αἶθλον Πηνελόπειν.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε βίαν γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπειν,
 Τέξον μνηστῆρεςσι θέμεν, πολὺν τε σῖθρον,
 Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, αἶθλια, καὶ φόνον ἀρχήν·
 5 Κλέμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο εἰς δόμοιο·

Εἶπετο

„ Desipit hospes nuper aliunde *buc* profectus.
 „ Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras
 „ In forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.
 Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-par;
 „ Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere:
 „ Sunt mihi oculique & aures & pedes ambo,
 „ Et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua:
 „ Horum-ope exhibo foras, quoniam sentio malum vobis
 „ Ingruens, quod nemo subterfugere possit, neque evitare
 „ Procorum, qui in domo deo-paris Ulyssis
 „ Viros contumelia-afficientes injusta machinamini.
 Sic locutus, exivit ædibus ad-habitandum commodis:
 Ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
 Proci verò omnes se invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
 Sic autem aliquis dicebat juvenum superborum;
 „ Telomache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 „ Qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
 „ Panis & vini indigentem; neque omnino operum
 „ Scientem, neque fortitudinis; sed incassum pondus terræ.
 „ Alius autem demum quidam hio surrexit ad-vaticinandum.
 „ Sed si mihi parueris, quod multò satius fuerit;
 „ Hospites in navim multis-transfris-instructam conjectos
 „ Ad Siculos mittamus, unde quis dignum-pretium referat.
 Sic dixerunt proci: ille verò non curabat verba;
 Sed tacitè patrem intuebatur, expectans semper,
 Quando demum prociis impudentibus manus inferret.
 E-regione autem ubi-posuerat perpulchram sellam
 Filia Icarij prudens Penelope,
 Virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.
 Prandium etenim illi ridentes fecerunt,
 Suaveque & gratum, quippe valde multa macerant:
 Cœna verò nequaquam injucundior alia fieri posset,
 Qualem sanè mox erant dea & fortis vir
 Facturi: priores enim *proci* indigna machinabantur.

O D Y S S E Æ HOMERI XXL

LIBRI

Argumentum.

Penelope tendenti arcum pollicetur sui conjugium. Ulysses autem Eumæo & Philætio mandans de januarum custodia, ipse mittit sagittam per annulos, alio tendere arcum non valente.

Φ. Arcum proponit certamen Penelope.

Cæterum in mentem posuit dea cæcis-oculis Minerva
 Filia Icarij prudenti Penelope,
 Arcum prociis ponere, canumque ferrum,
 In ædibus Ulyssis, certamina, & cædis principium.
 Scalam autem altam ascendit suæ domus;

- Εἶλετο δὲ κληῖδ' ὑψαμπίᾳ χειρὶ παχείῃ
 Καλὴν, χαλκίην· κώπη δ' ἐλῖφκτος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἱμεναι θαλαμόνδε, σὺν ἀμφιπόλαισι γυναιξίν,
 Ἐρχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 Χρυσός τε, χρυσός τε, πολυκύμητός τε σίδηρος.
 Ἐνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντανον, ἥδε Φαρέτρη
 Ἰσδοκος, πολλοὶ δ' ἕνεσαν ζονέοντες οἴσοι.
 Δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνιοι δῶκε τυχήσας,
 Ἴφίτος Εὐρυτίδης, ἐπιεικέλος ἀθανάτοισι.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσηνίᾳ ξυμβλήτην ἀλλήλοϊν,
 Οἶκῳ ἐν Ὀρσιλοχίῳ θαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 Ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό βῶ οἱ πᾶς δῆμος ὄφειλλε.
 Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσηνιοὶ ἄνδρες ἄειραν
 Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι, ἥδε νομῆας.
 20 Τῶν ἕνεκ' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς,
 Παιδὸς ἰὼν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφίτος αὖθ' ἵππους δίζήμενος, αἱ οἱ ὄλοντο,
 Δωδεκά θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαίργοι.
 Αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γίνοντο.
 25 Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο κρατερόθυμον
 Φῶδ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιΐσσορα ἔργων,
 Ὅς μιν ξύνον ἶοντα κατέκτανεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ.
 Σχέλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσασ', οὐδὲ τραπέζαν,
 Τῆν δὲ οἱ παρέθηκεν ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν.
 30 Ἴππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῇ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 Τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυβος, αὐτὰρ ὁ παιδὶ
 Κάλλῳ· ἀποθήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεύς ξίφος ὄξυ, καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 Ἀρχὴν ἑταίσυνης προσκνήδος· οὐδὲ τραπέζην
 Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφίτον Εὐρυτίδην, ἐπιεικέλον ἀθανάτοισιν.
 Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε· τὸ δ' αὐπότε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαιναίων ἐπὶ νηῶν,
 40 Ἠριεῖτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μνηῖμα ξείνοισι Φίλοις
 Κέσκει· ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ἔτε· δὴ θαλάμῳ τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Οὐδὸν τε δρύινον προσιβήτατο, τὸν ποτε τέκτων
 Ζέσσειν ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἵθυεν,
 45 Ἐν δὲ σαθμούς ἄρσι, θυρὰς δ' ἐσέθηκε Φαιινάς.
 Αὐτίκ' ἄρ' ἦν· ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κερῶννης,
 Ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρίων δ' ἀνέκοπτεν ὀρχῆας,
 Ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν, ἥτις ταύρας
 Βοσκόμενος λιμῶνι· τόσ' ἐβραχε καλὰ θυρετρα
 50 Πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δὲ οἱ ὦκα.
 Ἡ δ' ἄρ' ἱφ' ὑψηλῆς στανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλαί,
 Ἐσασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεια ἱμάτια κείτο.
 Ἐνθὲν δριξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον
 Αὐτῷ γωρυτῷ, ὃς οἱ περίκειτο Φαιινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, Φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 Κλαίει μάλα λιγύως· ἐκ δ' ἤρει τόξον ἀνακτος.
 Ἡ δ' ἐπὶ οὖν τάρφῃ πολυδακρύτῳ γόοιο,

Sumpſitque clavem bene-flexam manu craſſa
 Pulchram, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Perrexit verò ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 Intimum; illic nempe ei theſauri jacebant regis,
 Æſque, aurumque, valdèque elaboratum ferrum.
 Ibi autem arcus jacebat reflexus, & pharetra
 Sagittifera; multæque inerat luſtuoſæ ſagittæ;
 Dona, quæ ei hoſpes Lacedæmone dedit obviuſ-ſactus,
 Iphitus Eurytides, ſimilis immortalibus.
 Hi nempe in Meſſena occurrerunt ſibi-invicem,
 Domo in Orſiloſchi prudentis: ſanè Ulyſſes
 Ivit propter debitum, quod ei totus populus debebat:
 Oves enim ex Ithaca Meſſenii viri ſuſtulerant
 Navibus multa-tranſtra-habentibus trecentas, & paſtores.
 Horum gratiâ in-legationem multam viam venit Ulyſſes,
 Adoleſcens cùm-eſſet; emiſit enim pater, aliiſque ſenes.
 Iphitus ex-altera-parte equas quærens, quæ ei perditæ erant,
 Duodecim fœminæ, ſub iſſique mulæ patientes-operum:
 Quæ ſanè ei & poſtea cædes & fatum factæ ſunt:
 Poſtquam ad Jovis filium pervenit magnanimum
 Virum Herculem, magnorum ſcientem operum;
 Qui ipſum, hoſpes cùm-eſſet, interfecit ſua in domo:
 Iniquus, neque deorum vindictam reveritus eſt, neque menſam,
 Quam jam ei appoſuerat; poſtea autem occidit & ipſum:
 Equas verò ipſe habuit ſolidas-ungulis in ædibus.
 Haſ quærens Ulyſſi-obviuſ-ſactus eſt; dedit autem arcum,
 Quem antea quidem geſtabat magnus Eurytus; at iſ filio
 Reliquit moriens in ædibus excelliſ.
 Illi verò Ulyſſes enſem acutum, & validam haſtam dedit,
 Principium hoſpitii neceſſarii; neque menſam
 Cogniti ſunt inter ſe: priùs enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytidem, ſimilem immortalibus;
 Qui ei arcum dedit: hunc autem nunquam nobilis Ulyſſes,
 Proſciſcens ad bellum nigris in navibus,
 Capiebat; ſed ibi monimentum hoſpitis dilecti
 Jacebat in ædibus; geſtabat verò iſ ipſum ſua in terra.
 Quando autem demum ad thalamum hunc pervenit nobiliſſima mulie-
 Limenque quernum aſcendit, quod quondam faber (rum,
 Polivit ſcitè, & ad perpendicularum exegit;
 In eo verò poſtes aptavit, foresque appoſuit ſplendidas:
 Statim deinde illa lorum citò reſolvit annuli,
 Clavemque immiſit, foriumque repulit peſſulos,
 Ex-adverſo collimans: hæ autem reſonuerunt, velut taurus
 Paſcens prato; tantum ſonnerant pulchræ fores
 Puſſæ clavi, apertaſque ſunt ei citò.
 Ipſa verò altum tabulatum aſcendit, ubi ſcilicet arcem
 Stabant; in iſ verò odoriferæ veſtes jacebant.
 Illinc manu-porrecta, à clavo cepit arcum
 Cum ipſa theca, quæ ei circumdata-erat ſplendida.
 Sedensque ibidem, charis genibus ubi-impoſuerat,
 Flebat admodum ſtridulè; eduxitque arcem regis.
 Hæc autem poſtquam ſatiata eſt lachrymoſo luſtu,

- Βῆ δ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 Τόξον ἔχουσ' ἐν χερσὶ παλίντονον, ἠδὲ Φαιήτην
 60 Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἄνεσαν σπονδόντες οἵτοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι Φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 Κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκός, αἰθλία τοῖς ἀνακταῖς.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 Ἄντα παρειαῶν σχομένη λιπαρὰ κηρίδμενα.
 Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴ ἐκάτερθε παρέστη·
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῆυδα, καὶ Φάτο μῦθον·
 Κίκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀτήνορες, οἱ τόδε δῶμα
 Ἐχρεῖτε· ἰσθιέμεν καὶ πνέμεν ἑμμενέες αἰεὶ,
 70 Ἄνδρες ἀποιχομένοις πολὺν χρόνον· οὐδὲ τίς ἄλλην
 Μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεῖναι ἰδύνασθαι,
 Ἄλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε Φαίνετ' αἶθλον·
 Θῆτω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς θείοιο·
 75 Ὃς δὲ με ρήϊσσι ἐντανύσει βίον ἐν παλαιάμῃσι,
 Καὶ διοῖευσσι πελέων δυοκαίδεκα πάντων,
 Τῷ κεν ἅμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 Τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οὔμαι, ἔνπερ ἀνείρω.
 80 Ὡς Φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαιον ἀνάγει, δῖον ὕφερδον,
 Τόξον μνηστῆρσσι θέμεν, πολλὸν τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαιὸς ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν·
 Κλαίει δὲ βουκόλος ἄλλος, ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνείπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἀνόμαζε·
 85 Νῆπιος ἀγορεύεται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 Ἄ δειλὸι, τί νῦν δαῖκρον κατέβητον, ἠδὲ γυναῖκα
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον, ἥ τε καὶ ἄλλως
 Κεῖται ἐν ἀλγῇ θυμός, ἐπεὶ φίλον ὄλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀνείων δαίνυσθε καθήμενοι, ἢ θυράζε·
 90 Κλαίετεν ἐξελλόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
 Μνηστῆρσιν αἶθλον αἰάτατον· οὐ γὰρ οἶα
 Ῥηϊδίως τόδε τόξον εὐξοὺν ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γὰρ τις μέγα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν,
 95 Οἷός· Ὀδυσσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὅπωπα,
 (Καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ,) παῖς δ' ἐπὶ νηπιος ἦα.
 Ὡς Φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώληπε
 Νηρην ἐντανύσειν, διοῖευσιν τε σιδήρῳ.
 Ἦτοι οἷσσι γέ πρῶτος γένεσθαι ἔμελλεν·
 Ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς αἰμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα
 100 Ἦμενος ἐν μεγάρῳ, ἐπὶ δ' ἄρνευ πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
 Μήτηρ μὲν τοῖ Φησὶ φίλη, σπιντή περ εἶυσα,
 Ἄλλω ἅμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα·
 105 Αὐτὰρ ἐγὼ γελῶ, καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε Φαίνετ' αἶθλον,
 Οἷη νῦν οὐκ ἔσι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίῳν,
 Οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτ' Ἀργεὺς, οὔτε Μυκῆνης,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' Ἠπείρου μελαιμένης·

Perrexit utique ire in-domum ad procos eximios,
Arcum tenens in manu reflexum, & pharetram
Sagittiferam; multæ verò inerant luctuosæ sagittæ.
Simul autem cum ea ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
Jacebat multum & æs, certamina regis.
Quando autem demum ad procos pervenit nobilissima mulierum,
Stetit utique ad postes domûs affabrè structæ,
Genis obtendens nitida redimicula.

Ancilla verò ei honesta utrinque astitit:

Statim autem ea inter procos locuta est, & dixit sermonem;

„ Audite me, proci eximii, qui in hanc domum
„ Ingruistis ad comedendum & bibendum assidue semper,
„ Viro absente multo tempore; neque ullum alium
„ Tumultûs facere prætextum potuistis;
„ Nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
„ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
„ Deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
„ Qui autem facillime tetenderit arcum in manibus,
„ Et sagittam-miserit per secures duodecim omnes,
„ Hunc unâ secuta fuero, relicta hac domo
„ Juventutis-mæ, perpulchrâ, plenâ victu;
„ Cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; & Eumæum jussit nobilem subuleum

Arcum procis deponere, canumque ferrum.

Lachrymans verò Eumæus aocepit, & deposuit:

Flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum regia;

Antinôus verò increpabat, verbumque dixit, compellabatque;

„ Stulti rustici, quæ-in-diem-sunt cogitantes;
„ Ah miseri, cur lachrymas funditis? & mulieri
„ Animum in pectoribus commovetis? cui utique aliàs
„ Jacet in doloribus animus, postquam charum perdidit maritum.
„ Sed tacite epulamini sedentes, vel foras
„ Flete egressi, arcu hîc relicto,
„ Procis certamine difficili; non enim puto
„ Facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.
„ Non enim quisquam adest talis vir inter hos omnes,
„ Qualis Ulysses erat; ego verò eum ipse vidi,
„ (Etenim memor sum;) puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi verò animus in pectoribus sperabat

Nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.

Sanè sagittam quidem primus gustaturus erat

Ex manibus Ulyssis eximii; quem olim contumeliâ-afficiebat

Sedens in domo, incitabatque omnes socios.

Inter hos verò & locuta est sacra via Telemachi;

„ Papæ! certè valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius:
„ Mater quidem dicit dilecta, prudens quantumvis sit,
„ Alium unâ secuturam se, relicta hac domo;
„ At ego rideo, & delector recordi animo.
„ Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
„ Qualis nunc non est mulier in Achaica terra,
„ Neque Pyli sacra, neque Argi, neque Mycena,
„ Neque ipsius Ithacæ, neque Epiri nigrae:

„ Et

- 110 Καὶ δ' αὐτοὶ τότε γ' ἔζε' τί με χρὴ μητέρες αἰνέει;
 Ἄλλ' ἄγε μὴ μνηστὴ παρέλκετε, μὴδ' ἐτι τόξου
 Διφρὸν ἀποτραπᾶσθε τανυστός, ὅθρα ἰδῶμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 Εἰ δέ κεν ἐνταύτω, διοῖευσω τε σιδήρου,
- 115 Οὐκ ἔμ' αἰὶν ἀχνομένη ταδε δάματα πότνια μήτηρ
 Λείποι αἶμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποῖμην,
 Οἷός τ' ἤδη πατρὸς αἰθέλια καλὰ κινέεσθαι.
 Ἦ, καὶ αἶψ' ὤμοισιν χλαῖναν θέτο Φοινικέσσας,
 Ὀρθὸς ἀντίξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
- 120 Πρῶτον μὲν πελέκειας σῆσεν, διὰ τὰφρον ὀρύξας
 Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ σάθμην ἵθυνεν·
 Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔταξε· τὰφος δ' ἔλε πάντας, ἰδόντας,
 Ὃς εὐκόσμως σῆσε· πάρος δ' οὐ πάποτ' ὀπάπτει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, καὶ τόξου πειρήτιζεν·
- 125 Τρεῖς μὲν μιν πελέκειζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρεῖς δὲ μεθήκε βίης, ἐπιελπόμενος τογε θυμῷ,
 Νευρὴν ἐνταύρυσεν, διοῖευσεν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε βίην τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 Ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἰεμένον περ.
- 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ Ἴς Τηλεμάχῳ·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἴσομαι καὶ ἄπικτος·
 Ἦε νεώτερός εἰμι, καὶ οὐκ ἔχω χερσὶ πέποιθα
 Ἄνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἷπερ ἐμεῖο βίην προφερέσθαι ἔζε,
- 135 Τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλων.
 Ὃς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ τοῦ θῆκε χαμαῖζε,
 Κλίνας κολλητήσιν εὐξέτης σαινίδεσσιν·
 Αὐτοῦ δ' ὦκ' ἔβλος καλὴν προσέκλινε κοράνη.
 Ἀψ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
- 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφθ, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὀρνυστ' ἐξείης ἐπιδέξα πάντας ἱταῖοι,
 Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθην τέ περ ὀνοχαστέη.
 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπισηνῶναι μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἶνοπος υἱός,
- 145 Ὃς σφι θυοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 Ἰξε μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἶον
 Ἐχθρὰ ἔσταν· πᾶσιν δὲ νειμέσσα μνηστῆρσιν·
 Ὃς ἴα τότε πρῶτος τόξον λαβὲ καὶ βέλος ὦκ'·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, καὶ τόξου πειρήτιζεν·
- 150 Οὐδέ μιν ἐνταύρυσεν· πρὶν γὰρ κάρτε χεῖρας ἀνέλκων,
 Ἀτρέϊπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος·
 Πολλοὺς γάρ τοδε τόξον ἀριστήας κωκυδῆσσι
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστι
- 155 Τελθάμει, ἢ ζῶντας ἀμαρτύν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 Ἐνθάδ' ὀμιλέομεν ποτιδύμενά· ἡμάτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπει· ἐνὶ φρεσὶν, ἥοι μενοινᾷ
 Γῆμαι Πυελόπεικον, Ὀδυσσῆος παρὰκοῖτιν·
 Αὐτὰρ ἐπὴν τόξου πειρήσεται, ἥδ' ἰδῆται,
- 160 Ἄλλην δὴ τὴν ἔπειτα Ἀρχαϊάδων εὐπέπλων
 Μνάσθω ἑδνοῖσιν διζήμενος· ἦ δέ κ' ἔπειτα

„ Et sanè ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 „ Sed agite; ne prætextibus rem protrahite, neque amplius arcus
 „ Diu averfamini tensionem, ut videamus.
 „ Quin & ipse ego arcum experiar:
 „ Quòd si tetendero, sagittamque misero per ferrum,
 „ Non mihi dolenti has ædes veneranda mater
 „ Liquerit, unà-cum alio profecta; cùm ego ponè relinquer,
 „ Valens jam patris certamina pulchra reportare.
 Dixit, & ab humeris lænam deposuit purpuream,
 In-pedes erectus; ensēque acutum deposuit ab humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 Omnibus uno longo, & ad amussim direxit;
 Circūque terram ingessit: stupor verò cepit omnes, videntes;
 Quàm accuratè statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit verò deinde ad limen profectus, & arcum tentabat:
 „ Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens,
 „ Ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 Nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Et jam demum tetendisset vi quartum attrahens,
 Sed Ulysses nutu-prohibebat, & coërcuit cupientem licet.
 Inter hos autem rursus locuta est sacra vis Telemachi;
 „ Papæ! vel & postea malusque ero & impotens,
 „ Vel junior sum, & nondum manibus confisus sum
 „ Virum propulsare; quando aliquis prior laceffiverit.
 „ Sed agite, qui scilicet me viribus præstantiores-estis,
 „ Arcum tentate, & perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem à se deposuit humi;
 Acclinatum conglutinis benè-politis tabulis;
 Ibidemque velox telum pulchro acclinavit annulo.
 Iterum verò deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius;
 „ Surgite ordine à-dextris omnes socii,
 „ Exorì à loco, unde scilicet vinum fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis verò placebat sermo.
 Leiodes autem primus surrexit, Oenopis filius,
 Qui ipsis vates erat; juxta craterem verò pulchrum
 Sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 Invisæ erant; omnibus autem succensebat procis:
 Qui tunc primus arcum cepit & telum velox:
 Stetit autem deinde ad limen profectus, & arcum tentabat;
 Neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus est manibus attrahens,
 Haud-tritis, mollibus: inter procos verò dixit;
 „ O amici, non quidem ego tendo; capiat verò & alius:
 „ Multos enim hic arcus optimates privabit
 „ Mente & animà; quoniam multò melius est
 „ Mori, quàm vivos excidere *ea re*, cujus gratià semper
 „ Hic versamur, expectantes dies omnes.
 „ Nunc quidem aliquis & sperat in mente, & cupit
 „ Ducere Penelopen, Ulyssis uxorem:
 „ At postquam arcum tentaverit, & viderit,
 „ Aliam demum aliquam postea Achivarum pulchris-peplis-induta-
 „ Ambiat sponsaliis petens: hæc autem deinde

(rum
 „ Nubat

- Γήμαιν', ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ τοῦ τέξον ἔθηκε,
 Κλινὰς πολλὰ κτῆσιν εὐξέσσης στανίδεσσιν,
 165 Αὐτοῦ δ' αἰὲν βέλος καλὴ προσέκλινε κορώνη.
 Ἄψ' δ' αὐτὶς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέκλιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
 Δειῶδες, ποῖόν σε ἔπος Οὐγὲν ἔρκος ὁδόντων,
 Δαινόν τ' ἀργαλέον τε, νημασσώμαι δέ τ' ἀκούων,
 170 Εἰ δὴ τοῦτο γε τέξον ἀριστείας κεκαδήσει
 Θυμοῦ καὶ Ψυχῆς· ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι δέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 Οἷόν τε ῥυτῆρα βίου τ' εἶναι, καὶ οἶσαν.
 Ἄλλ' ἄλλοι τανύσσοι τάχα μνηστῆρες ἀγανού.
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελανθίον, αἰπόλον αἰγῶν.
 Ἀγρεὶ δὴ πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 Παρ' δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἐνέικε μέγαν τροχόν, ἔνδον ἑόντος,
 Ὅφρα νέει βάλλοντες, ἐπιχέροντες αἰολοφῇ,
 180 Τόξου πείρωμεσθα, καὶ ἐκτελέσωμεν ἄεθλον.
 Ὡς φάτο· ὃ δ' αἰψ' ἀνέκαμε Μελανθίος ἀκάματον πῦρ.
 Παρ' δὲ Φέρων δίφρον ἔθηκεν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 Ἐκ δὲ σέατος ἐνέικε μέγαν τροχόν ἔνδον ἑόντος.
 Τῷ ῥα νέει βάλλοντες ἐπειρώωντ' οὐδ' ἐδύναντο
 185 Ἐντανύσσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδυνέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 Ἀρχοὶ μνηστῆρων ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' εἴς δινδν ἔβησαν ὀμαρτήσαντες ἀμ' ἀμφω
 Βουκόλος ἠδὲ συφρεβός· Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 190 Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμον ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν, ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
 Φθνεῖς ἀμειβόμενοι σφ' ἐπέεσσιν προσνύδα μιλυχίοισι.
 Βουκόλῃ, καὶ σὺ, συφρεβί, ἔπος τί κε μυθησάμενη.
 Ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνάγει.
 195 Ποῖός κ' εἴτ' Ὀδυσσῇ ἀμύνομεν, εἰ ποθεν ἔλθοι.
 Ὡς δὲ μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνέειχε;
 Ἦ κεν μνηστῆρεςσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσσῇ;
 Εἶπαθ', ὅπως ὑμῶας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
 200 Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσεαις ἔλδωρ.
 Ὡς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγᾶργοι δέ εἰ δαίμων.
 Γνοίης ῥ', οἴη ἐμὴ δύναμις, καὶ χεῖρας ἔπονται.
 Ὡς δ' αὐτῶς Εὐμαιὸς ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
 Νοστήσαι Ὀδυσῆα πολυφρονα ἔνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 Ἐξαυτὶς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
 Ἐνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, κακὰ πολλὰ μογήσας.
 Ἦλυθον εἰκοσφ' ἔτι ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἑλδομένοισιν ἰκάνω
 210 Οἴοισι δμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 Εὐξαμένον ἐμὲ αὐτὶς ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκίσθαι.
 Σφῶν δ', ὥς ἔσται περ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Αἱ χ' ὑπ' ἐμοὶ γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανούς,

„ Nubat ei, qui plurima dederit, & fatalis venerit.
 Sic utique dixit; & à se arcum deposuit,
 Acclinatum conglutinatis benè-politis tabulis;
 Ibidemque velox telum pulchrè acclinavit annulo:
 Iterùm verò deinde refedit in sede, unde surrexerat.
 Antinòus autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Leiodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 „ Graveque molestumque? indignor etenim audiens,
 „ Si demum hic arcus optimates privabit
 „ Mente & animà; quoniam non potes tu tendere:
 „ Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 „ Qui tractator arcùsque esses, & sagittarum:
 „ Sed alii tendent citò proci inclyti.
 Sic dixit; & iussit Melanthium, custodem caprarum;
 „ Agè jam ignem accende in xdibus, Melanthi,
 „ Juxta autem pòne sellamque magnam, & pellem super ipsam;
 „ Effer autem sevi magnum orbem, de eo quod intùs est,
 „ Ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 „ Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
 Sic dixit: statim autem accendit Melanthius indefessum ignem;
 Juxtaque ferens sellam posuit, & pellem super ipsam,
 Extulitque sevi magnum orbem, de eo quod intùs erat;
 Quo sanè juvenes calefacientes tentabant; neque poterant
 Tendere; multum autem robore deficientes erant.
 Antinòus verò adhuc abstinebat; & Eurymachus deo-par,
 Principes procorum; virtute autem erant longè optimi.
 Cæterùm ex domo exiverunt eodem-tempore-profecti simul ambo
 Bubulcus & subulcus Ulyssis divini:
 Exivit autem ipse post illos domo nobilis Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant & aulam,
 Locutus ipsos verbis affabatur blandis;
 „ Bubulce, & tu, subulce, verbum-ne aliquod dicam?
 „ An ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 „ Quales essetis in Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 „ Huc valdè derepentè, & aliquis deus ipsum afferret?
 „ Num procis auxiliaremini, an Ulyssi?
 „ Dicite, quomodo vos cor animusque jubet.
 Hunc autem rursùs allocutus est boum bubulcus vir;
 „ Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum;
 „ Ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus:
 „ Cognosceres, qualis mea potentia, & manus sequerentur.
 Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis,
 Ut-rediret Ulysses prudens suam ad domum.
 At postquam horum ingenium verum cognovit,
 Iterùm ipsos verbis respondens allocutus est;
 „ Intùs quidem demum hic ipse ego, mala multa perpeffus,
 „ Veni vigesimo anno in patriam terram.
 „ Cognosco autem, quidd vobis clipéntibus venio
 „ Solis fervorum: cæterorum verò haud quenquam audiivi
 „ Optantem me iterùm reducem domum venire.
 „ Vobis autem, sicut erit scilicet, veritatem dicam;
 „ Si mihi deus domuerit procos eximios,

„ Dedu-

- "Αξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ἐπάσσω.
 215 Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καὶ μοι ἐπεῖτα
 Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἴσιθον.
 Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀμφραδὺς ἄλλο τι δεῖξω,
 ("Ὅφρα με εὖ γνῶτον, πεισθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,)
 Οὐλῆν, τὴν ποτὶ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρησάονδ' ἐλθόντα, σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 "Ὡς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδότην, εὖ τ' ἐφράσσαντο ἑκάστω,
 Κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε,
 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 "Ὡς δ' αὐτῶς Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
 Καὶ νῦ κ' οὐδωρομένοισιν ἔδν Φάος ἡελίοιο,
 Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἱρῆκακε, Φωνήσεν τε·
 Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· μὴ τις ἴδῃται
 Ἐξελθὼν μεγάροιο· ἀτὰρ εἴησι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμηθεῖνοι ἐσέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὑμῆες· ἀτὰρ τῷδε σῆμα τετύχθω·
 "Ἄλλοι μὲν γάρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοὶ,
 Οὐκ ἴασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἠδὲ Φαρέτρην·
 Ἄλλα σὺ, δῖ' Εὐμαίε, Φέρον ἀνά δῶματα τόξον,
 235 Ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶ
 Κληίσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀεραρυίας.
 Ἦν δέ τις ἢ στυγχεῖς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴ τι θυράξῃ
 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε, διέ, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 Κληίσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλαι.
 "Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
 Ἔξερ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 Ἔς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἵτην θείου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦν τὸ ξένον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Θάλαππῶν ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 Ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔξενε κυδάλιμον κῆρ·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 "Ὡ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ δ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 Οὐτὶ γάμου τοσσούτου οὐδύρομαι, ἀχγνύμενός περ·
 (Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
 Ἄλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
 Ἀντίθευ Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 Τόξον· ἐλεγχεῖν δέ καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσαι· νοεῖς δέ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γάρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 Ἀγνῇ· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
 260 Κάτθει· ἀτὰρ πελέκειός γε καὶ εἴκ' εἰδῶμεν ἅπαντας
 Ἐσάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶα,
 Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγχι, οἶνοχόος μὲν ἱπαρξάσθω διαπείσσειν,
 Ὅφρα σπλίσαντες καταβείωμεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἡῶδ' ἐν δὲ κέλεσθα Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

„ Deducam ambobus uxores, & possessiones perbebo,
 „ Domosque propè me ædificatas; & mihi postea
 „ Telemachi sociique fratresque eritis.
 „ Quin age, jam & signum manifestum aliud quoddam ostendam;
 „ (Ut me benè cognoscatis, fidatisque in animo,)
 „ Cicatricem, quam quondam mihi sus indixit albo dente,
 „ Ad Parnassum profecto, cum filiis Antolyci.

Sic locutus; pannos magna diduxit à cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, benèque cognoverant singula,
 Flebant deinde, circa Ulyssæ prudentem manibus coniectis,
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros.

Sic autem pariter Ulyssæ capita & manus osculatus est.

Et jam lugentibus occidisset lumen Solis,

Nisi Ulyssæ ipse cohibuisset, locutusque fuisset;

„ Cessate à fletu luctuque; ne quis videat

„ Egressus domo; at dicat & intus.

„ Sed alius-post-alium intrate, neque simul omnes:

„ Primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat:

„ Alii etenim omnes, quotquot proci eximii,

„ Non sineat mihi dare arcum & pharetram;

„ Sed tu, nobilis Eumææ, ferens per ædes arcum,

„ Manibus mihi impone, dicitoque mulieribus,

„ Ut claudant domus fores firmiter aptatas.

„ Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat

„ Virorum nostris in septis, nequaquam foras

„ Prodeat, sed ibidem quietè sit apud opus.

„ Tibi verò, Philætiæ nobilis, fores mando aulae

„ Ut-claudas clavi, citòque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus commodas;

Sedit deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat:

Ingressi sunt autem deinde famuli divini Ulyssæ.

Eurymachus verò jam arcum in manibus versabat,

Calefaciens huc & illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic

Tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:

Ingemiscens verò fatus est, verbumque dixit, & prolocutus est;

„ Papæ, certè mihi dolor deque me ipso & de omnibus:

„ Nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licèt:

„ (Sunt & aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa

„ Circumflua Ithaca, tum in aliis urbibus:)

„ Sed si dèum tantoperè viribus deficientes sumus

„ Præ deo-pari Ulyssæ, ut non possimus tendere

„ Arcum; probrosum sanè & posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupithei filius;

„ Eurymache, non ita erit; intelligis verò & ipse.

„ Nunc etenim in populo festum dei

„ Sanctum; quis autem arcus tenderet? Sed quieti

„ Deponite: at secures etiam si sinamus omnes

„ Stare, *benè-erit*; haud etenim quenquam sublaturum puto,

„ Ingressum domum Laërtiadæ Ulyssæ.

„ Sed ægite, pocillator quidem incipiat poculis,

„ Ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

„ Manè verò iubete Melanthium, custodem caprarum,

D d

„ Capras

- Αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μὲν ἔχοιαι αἰπολοῖσιν,
 Ὅφρ' ἐπὶ κηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
 Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν αἶθλον.
 Ὄς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδατο μῦθος.
 270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδαρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
 Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπετέψαντο ποτοῖο.
 Νώμυσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάρεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ', ἐπίον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 Τοῖσδε δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 275 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 Ὅφρ' εἶπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοῖδ' αἰετ'
 Λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ ταῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε.
 Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν.
 280 Ἡδῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ὧ κ' ἐβέλυσιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖξοον, ὅφρα μὲθ' ὑμῖν
 Χειρῶν καὶ σθένος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
 Ἰς, οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 Ἥ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλῃ τ', ἀκαμίσῃ τε.
 285 Ὄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν,
 Δείσαντες, μὴ τόξον εὖξοον ἐντανύσειεν.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
 Ἄ δειλὲ ξεινῶν, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἠβασαί.
 Οὐκ ἀγάπας, ὅθ' ἐκκλος ὑπερφιάλοισι μὲθ' ὑμῖν
 290 Δαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμείρδαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 Μῦθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
 Ἡμετέρων μῦθων ξεινός καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 Οἶνός σε τραῖε μελιηδὴς, ὅς σε καὶ ἄλλους
 Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλη, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.
 295 Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
 Ἄσεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
 Ἐς Λαοπίδας ἔλθονθ'· ὃ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσεν οἶνῳ,
 Μαινόμενος κακὴν ἔριξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο.
 Ἡρώας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
 300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεὲς χαλκῷ,
 Ῥινὰς τ' ἀμῆσαντες· ὃ δὲ, Φρεσὶν ᾗσιν ἀσθεὲς,
 Ἦῖεν ᾗν ἄτην ὀχέων αἰεσίφρονι θυμῷ.
 Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 Οἱ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὐρετο οἶνοβαρείων.
 305 Ὄς καὶ σοὶ μέγα πῦμα πιφαύσκομαι, αἶνε τὸ τόξον.
 Ἐντανύσῃς οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ δῆμῳ, ἄφαρ δὲ σε νῆϊ μελαίνῃ
 Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 Πέμφομεν' ἔνθεν δ' οὔτι σωσέσθαι· ἀλλὰ ἔκκλος
 310 Πῖνέ τε, μὴδ' ἐριδαίνε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ἀντίνοε, οὐ μὲν καλὸν ἀτίμβειν, οὐδέ δικαίον,
 Ζεῖονος Τηλεμάχου, ὃς κεν ταῖδε δώμαθ' ἵκηται.
 Ἐλπεαι, αἶχ' ὃ ξεινός Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον
 315 Ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίβῃ τε ᾗφι πιθήσας,
 Οἶκαδ' ἐμ' ἀξέσθαι, καὶ ἐνὶ θήσεσθαι ἀκοίτῃ;
 Οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσιν ἔελπε.

„ Capras adducere, quæ in omnibus longè præstantissimæ gregibus;
 „ Ut femoribus impositis *in-banorem* Apollinis inclyti-arcu,
 „ Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
 Sic dixit Antinöus: illis autem placebat sermo.
 Ipsi verò præcones quidem aquam in manus fuderunt;
 Juvenes autem crateras coronarunt potu;
 Distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.
 Illi autem postquam libarant, biberantque, quantum volebat animus,
 Inter eos utique dolos-meditans locutus est solers Ulysses;
 „ Audite me, proci inclytæ reginæ,
 „ Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 „ Eurymachum autem maximè & Antinöum deo-parem
 „ Oro, quoniam & hunc sermonem appositè dixit:
 „ Nunc quidem dimittite arcum; & committite *rem* diis;
 „ Manè verò deus dabit robur cui voluerit.
 „ Sed agite, mihi date arcum benè-politum, ut inter vos
 „ Manus & robur experiar; an mihi adhuc sit
 „ Vis, qualis antea erat in flexilibus membris;
 „ An jam mihi perdidit vagatioque, & curationis-inopia.
 Sic dixit: illi verò omnes supra-modum indignati sunt,
 Veriti, ne arcum benè-politum tenderet.
 Antinöus autem increpabat, verbumque dixit, compellabatque;
 „ Ah miser hospitem, inest tibi mens ne exigua quidem:
 „ Nonne contentus es, quodd quietus unà cum superbis nobis
 „ Epularis? neque omninò convivio privaris, & audis
 „ Sermones nostros & colloquium? neque quisquam alius
 „ Nostros sermones hospes & pauper audit.
 „ Vinum te labefacit dulce, quod utique & alies
 „ Lædit, quicumque ipsum avidè ceperit, neque modicè biberit.
 „ Vinum etiam Centaurum inclytum Eurytiona
 „ Labefecit in domo magnanimi Pirithoi,
 „ Ad Lapithas profectum: is nempe postquam mentem labefecerat
 „ Insaniens mala patravit in domo Pirithoi; (vino,
 „ Heroas verò dolor cepit; ex vestibulo autem foràs
 „ Pertraxerunt impetu-facto; aures sævo zre,
 „ Naresque ubi-amputarant: ille autem mente sua labefactus,
 „ Ibat suum damnum portans dementi animo;
 „ Ex quo Centauris & viris contentio facta est;
 „ Sibique ipsi primò malum invenit *is*, vino gravatus.
 „ Sic & tibi magnum damnum denuntio, si arcum
 „ Tetenderis: non enim cuiusquam favorem invenies
 „ Nostro in populo; statim autem te navi nigra
 „ Ad Echeturum regem, hominum multatorem omnium,
 „ Mittemus; inde autem nequaquam salvus-evades: sed quietus
 „ Bibeque, neque contende cum viris junioribus.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Antinöe, non quidem honestum multare, neque justum
 „ Hospites Telemachi, quicumque has ædes advenerit.
 „ Putasne, si hospes Ulyssis magnum arcum
 „ Tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,
 „ Domum *eum* me ducturum, & suam facturum uxorem?
 „ Neque ipse omninò hoc in pectoribus sperat:

- Μηδ' τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχνύων
 Ἐνθάδ' ἀμυνέσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἴσικεν.
- 320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤνδα·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
 Οὔτι σε τότ' ἀξίσθαι οἶόμεθ'· οὐδὲ ἴσικεν·
 Ἄλλ' αἰσχυρόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἧδ' ὀϊναικῶν,
 Μὴ ποτὶ τις εἴπῃσι καλῶτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
- 325 Ἡ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 Μνῶνται· ὅτ' οὐδὲ τι τόξον εὖξον ἐντανύουσιν·
 Ἄλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλημένος ἐλθὼν,
 Ῥηϊδίως ἐτανύσσει βιὸν, διὰ δ' ἦκε σιδήρου.
 Ὡς εἶρουσ'· ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
- 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 Ἀνδρῶς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 Οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας, ἦδ' εὐπηνής,
- 335 Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεταί ἔμμεναι υἱός.
 Ἄλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὖξον, ἔφρα ἴδωμεν·
 Ὡδε γάρ ἔξερώ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κε μιν ἐντανύσῃ, δῶν δὲ οἳ εὐχος Ἀπόλλων,
 Ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
- 340 Δάσω δ' ἔξω ἀκοντα, κυνῶν αἰκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 Καὶ ξίφος ἀμφηκὲς· δάσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πύδλα·
 Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
 Μῆτερ ἱμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἔμειο
- 345 Κρείσσων, ᾧ κ' ἐθίλω δόμεναί τε, καὶ ἀνήσασθαι·
 Οὐδ' ὅσσοι κρηναὴν Ἰθάκην κατακαιρανέουσιν,
 Οὐδ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἡλίδος ἱπποβότοιο.
 Τῶν οὔτις μ' αἰκνόντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι, ταῦτα τόξα φέρεσθαι.
- 350 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα, τὰ στυγῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἴσόν τ' ἡλακτῆρην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐπολχεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 Πᾶσι, μάλιστ' δ' ἐμοί· τοῦ γάρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
- 355 Παιδὸς γάρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερφ' ἀναβάσασα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 Ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν Φέρε καρπύλα διὸς ὑφορβός·
- 360 Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερνηορέοντων·
 Πῇ δὴ καμπύλα τόξα Φέρει, ἀμείγαρτε συβῶτα,
 Πλαγκτῆ; τάχ' αὖ σ' ἴφ' ὕεσσι κύνες ταχίεις κατίδονται
 Οἷον αἶψ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων
- 365 Ἡμῖν ἰλκήσῃ καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσας· αὐτὰρ ὁ θῆκε Φέραν αὐτῷ ἐν χῶρῳ,
 Δείσας, οὐνεκα πολλοὶ ὁμόκλειον ἐν μεγάροισι.
 Τηλέμαχος δ' ἐτίρωθεν ἀπειλήσας ἐγγυῶνι·
 Ἄττα, πρόσσω Φέρε τόξα· (τάχ' οὐκ εὖ πάσι πηθήσῃς)

„ Neque quisquam vestrū hujus gratiā animo dolens
 „ Hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.
 Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contrā allocutus est;
 „ Filia Icarii, prudens Penelope,
 „ Neutiquam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 „ Sed verentes rumorem virorum, & mulierum,
 „ Ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum;
 „ Certē multo peiores viri, eximii viri uxorem
 „ Ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 „ Sed alius quidam pauper vir errans ubi-advenit,
 „ Facile tetendit arcum, misitque per ferrum.
 „ Sic dicent: nobis verò probra hæc fierent.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Eurymache, nullo-modo licet bonæ-famæ-compotes in populo
 „ Esse; qui scilicet domum dedecorantes edunt
 „ Viri optimi: cur verò probra hæc facitis?
 „ Hic autem hospes, valde quidem magnus & bene-compactus,
 „ Viroque ex eximio genere gloriatur esse filius.
 „ Sed agē, ei date arcum bene-politum, ut videamus:
 „ Sic enim edico, hoc verò & perfectum erit;
 „ Si ipsum tetenderit, dederitque ei gloriam Apollo;
 „ Induam ipsum lænæque tunicæque, vestimentis pulchris;
 „ Daboque acutum jaculum, canum propulsatorem & virorum,
 „ Et ense ancipitem; dabo porro sub pedibus calceamenta:
 „ Mittam verò, quò ipsum cor animusque jubet.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contrā allocutus est;
 „ Mater mea, arcum quidem, Achivorum nullus me
 „ Potentior, cui velim dareque, & negare;
 „ Neque quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 „ Neque quotquot in insulis propè Elidem equis-pascendis-aptam.
 „ Horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 „ Et omnino hospiti dare hunc arcum auferendum.
 „ Sed in domum profecta, tua ipsius opera cura,
 „ Telamque columque; & ancillas jube
 „ Opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 „ Omnibus, maxime verò mihi; hujus enim imperium est in domo.
 Illa quidem attonita, retrò in domum ivit;
 Filii enim sermonem prudentem posuit in animo.
 In cœnaculum autem quum-ascenderat cum famulis mulieribus,
 Flebat deinde Ulysses, dilectum maritum, donec ipsi somnum
 Dulcem palpebris immisit cælia-oculis Minerva.
 Cæterum arcum sumptum ferebat curvum nobilis subulcus:
 Proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 Sic verò aliquis dicebat juvenum superborum;
 „ Quonam demum curvum arcum fers, immanis subulce,
 „ Amens? citò tandem te apud suæ canes veloces comedent
 „ Seorsum ab hominibus, quos [canes] nutriti; si Apolla
 „ Nobis propitius-sit, & immortales dii alii.
 Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 Veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat,
 „ Heus, ulterius fer arcum; citò non bene omnibus obedies:)

- 370 Μή σε, καὶ ὀπλοτέρους περ ἰών, ἀγρόνδε δώμου
 Βάλλον χαρμαίοισι· βίηφι δὲ Φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι,
 Μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε Φέρτερος εἶμι.
 Τῷ καὶ τάχα συγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψωμι νείσθαι.
- 375 Ἡμετέρου ἐξ οἴκου ἔπει κοκά μηχανθῶνται.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
 Μνηστῆρες· καὶ δὴ μεδίην χαλεποῦ χόλοιο
 Τηλέμαχῳ· τὰ δὲ τόξα Φέρων ἀνὰ δώμα συβώτης
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παρὰ σείας.
- 380 Ἐκ δὲ καλεσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 Κλίσσαι μεγάροις θύρας πυκνῶς ἀραιάς.
 Ἡ δέ τις ἢ φοραχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μὴ τι θύραζε
- 385 Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλίσσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ κατεπαρόντων.
 Συγῇ δ' ἐξ οἴμοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 Κλίσσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας ἐνερκέας αὐλῆς.
- 390 Κλείτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς αἰμοφειδέσσης
 Βυβλιναν, ἣ β' ἐπέθηκε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός.
 Ἐξέτ' ἐπείτ' ἐπὶ διφρὸν ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 Εἰσορόων Ὀδυσῆα· ὃ δ' ἦδ' ἔχον ἱνώμα,
 Πάντη ἀναστροφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
- 395 Μὴ κέρα ἴσῃς ἴδοιεν, ἀποιχόμενοι ἀναικτος.
 Ὡς δέ τις ἐπεσπεν, ἰδὼν ἐξ πλησίον ἄλλον·
 Ἡ τις θηκτῆρ καὶ ἐπὶ κλοπῇ ἔπλετο τόξων,
 Ἡ ῥά νῦ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοῖτο κίττα,
 Ἡ ἔγ' ἐφάρμακτον ποικίλμεν' ὥς ἐνὶ χερσὶ
- 400 Νωμῶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἑμπαιὸς ἀλῆτης.
 Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπόμε νέον ὑπερηγορόντων·
 Αἱ γὰρ δὴ τοσσούτον ἐνῆσιος ἀντιούσμεν,
 Ὡς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐνταυύσασθαι.
 "Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· αἰτάρ πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
- 405 Αὐτίκ' ἐπεί μὲν τόξον ἐβάσασε, καὶ ἶδε πάντη,
 Ὡς ὅτ' ἀνὴρ Φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοῖδης
 Ῥηϊδίως ἐτανύσσει νέφ' ἐπὶ κόλλοσι χορδῇ,
 Ἀφ' αὖς αἰμοφότεραθεν εὐστρεφὲς ἄντερον οἶος,
 Ὡς ἄρ' ἄστερ σπουδῆς τάνυσσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς·
- 410 Δεξιτέρῃ δ' ἄρα χεὶρ λαβὼν περὶ ἥσατο νευρῇ·
 Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσει, χελιδόνι εἰκέλῃ ἀνδρῶν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χροῖς·
 Ἐτραπέτο· Ζεὺς δὲ μέγαλ' ἐκτυπε, σήματα φαίνον·
 Γηθησὶν τ' ἄρ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
- 415 Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Εἴλετο δ' ἀκὴν οἶσον, ὅς οἱ παρίκετο τραπέζῃ
 Γυμνός· τὰ δ' ἄλλοι κοίτης ἔττοσθε Φαίεττος
 Κίματο, τῶν τάχ' ἑμμελλον Ἀχαιοὶ περὶ ἴσθαι·
 Τὸν β' ἐπὶ πῆχει ἑλὼν, εἴλκεν νευρὴν γλυφίδας τε.
- 420 Αὐτόθεν ἐκ διφροῖο καθήμενος, ἦκε δ' οἶσον
 Ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκειν δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων

„ Ne te, & junior licet sim, in agrum pellam
 „ Percutiens faxis; viribus autem præstantior sum.
 „ Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 „ Prociis manibus viribusque præstantior essem;
 „ Tunc statim graviter aliquem ego mitterem ire
 „ Nostra ex domo; quoniam mala machinantur.
 Sic dixit: omnes autem super ipso suaviter riserunt
 Proci; & jam remiserunt à gravi ira
 Erga Telemachum: arcum verò ferens per domum subulons
 Manibus Ulyssi prudenti imposuit adstans.
 Evocatam autem allocutus est nutricem Eurycleam;
 „ Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
 „ Claudere domus fores firmiter aptatas.
 „ Si autem aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 „ Virorum nostris in septis, nequaquam foras
 „ Prodeat, sed ibidem quietè sit apud opus.
 Sic utique dixit: illi autem pennarum-expers fuit verbum.
 Clausit verò fores ædium habitantibus commodarum.
 Tacitè porro ex domo Philœtius profiliit foras,
 Clausitque doinde fores benè-munitæ aulæ.
 Jacebat autem sub porticu funis navis remis-utrinque-agitate.
 Byblinus, quo scilicet illigavit januas; ingressus est verò ipse.
 Sedebat deinde in sella profectus, unde scilicet surrexerat,
 Inspiciens Ulysses: ille autem jam arcum tractabat,
 Omni-ex-parte versans, tentans huc & illuc;
 Ne cornua vermes edissent, absente domino.
 Sic verò aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium;
 „ Sanè hic aliquis peritus & sagax est arcuum;
 „ Aut sanè alicubi tales & ipsi domi jacent,
 „ Aut ille molitur facere; ita in manibus
 „ Versat huc & illuc malorum expertus erro.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superborum;
 „ Utinam enim jam tantoperè utilitatis particeps fiat,
 „ Ut iste unquam hunc poterit tendere.
 Sic utique dixerunt proci: at solers Ulysses,
 Statim postquam magnum arcum ponderavit, & vidit undique,
 Sicut quando vir citharæ peritus & cantas
 Facile extendit novo in clave chordam,
 Ubi nexuerit utrinque benè-tortum intestinum ovis;
 Sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses:
 Dextera autem deinde manu prebensum tentavit nervum;
 Hic verò subitò clare sonuit, hirundini similis voce.
 Prociis autem inde dolor factus est magnus; omnibusque color
 Mutatus est: Jupiter verò valde intonuit, signa ostendens:
 Gavissus autem est deinde multa-passus nobilis Ulysses,
 Quodd scilicet sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumpsit verò velocem sagittam, quæ ei adjacebat mensæ
 Nuda; cæteræ autem cavam intra pharetram
 Jacebant, quas cithæ erant Achivi experturi:
 Hanc utique ad arcus-medium ubi applicuerat, trahebat nervum cre-
 Indidem ex sella sedens; misit autem sagittam (nasque,
 Ex-adverso collimans: securum verò non aberravit omnium.

- Πρώτης σιλειῆς, διὰ δ' ἄμπερες ἦλθε θύραζε
 Ἴος χαλκοβαρῆς, ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 425 Ἥμενος οὐδέ τί τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
 Δὴν ἔκαμον ταυῶν ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ἕπονται.
 Νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τιτυκίσθαι
 Ἐν Φαίῃ, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 Μολτῇ καὶ Φάρμυγι· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαυτός.
 Ἥ, καὶ ἐπ' ὄφρασι νύσσει· ὃ δ' ἄμφιβητο ξίφος ὄξυ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχυ' ἄγχυ δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Παρ' θρόνῳ εἵσκει, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

Ὅ Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὅ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Χ.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἵπόθεσις.

ΤΑ· περί τὴν μνηστειροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεύς παρούσης Ἀθηναίης,
 ἐν τοῖς ἐξῆς τοῖς θεραπαίνας διὰ Τηλεμάχου καὶ τῶν οἰκείων καλε-
 ξεῖ, ἅμα Μελαυνίῳ.

Χι, Ὀδυσσεύς μνηστῆρας ἐκαίνετο τηλεὶ χαλκῷ.

- Α**ἴταρ ὁ γυμνώθη βακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βίον, ἧδ' Ὀφείτην
 Ἴων ἱμπλάιν' ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷσους·
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 5 Οὗτος μὲν δὴ αἰθλος αἰάστος ἐκτετίλεται
 Νῦν αὐτὲ σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 Εἴσομαι, αἱ κ' ἐγὼ τυχοίμι, πόρῃ δὲ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἥ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰδύνητο πικρὸν οἶσόν.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλυσον ἀναιρησέσθαι ἔμελλε
 10 Χρῦσιον, ἄμφωτον καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 Ὅφρα πίσι οἶνοιο· Φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 Μήμβλετα τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
 Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἰν,
 Οἱ τεύξαι θάνατόν τε κακόν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰφ'
 Ἀντικῷ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκακῷ.
 Ἐκλίβη δ' ἐτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἔκπυε χεῖρὸς
 Βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχυρὸς ἦλθεν
 Αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ οἴο τραπέζαν
 20 Ὡς ποδὶ πλάξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῖρ' ἔραξε.
 Σίτος τε, κῆρα τ' ὅπτα, φερόμετο τοῖ δ' ὁμαδῆσαν
 Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πιστόντα.
 Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνέοντες κατὰ δῶμα,
 Πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 Οὐδὲ πῃ ἀσπίς ἦν, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος, ἐλίσθαι.
 Νηκίσαν δ' Ὀδυσσεὺς χαλκωτοῖσιν ἐπίεσεν·
 Ἔειπε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεσθαι οὐκ ἔτ' αἰθέλων
 Ἀλλων ἀντιόσεις· νῦν τοι πῶς αἰπὺς ὀλέθρος.

Καὶ

A primo foramine; transiit autem penitus foras
 Sagitta ære-gravis: ipse verò Telemachum allocutus est;
 „ Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 „ Sedens; neque omnino à scopo aberravi, neque arcum
 „ Diu laboravi tendens: adhuc mihi robur integrum est:
 „ Non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.
 „ Nunc autem hora & cœnam Achivis parandi
 „ In luce; at postea & aliter delectandi-se
 „ Cantu & citharâ; hæc etenim *sunt* ornamenta convivii.
 Dixit, & superciliis innuit: circumposuit autem sibi ensẽ acutum
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 Circumque manum jecit hastæ: propè verò ipsum
 Juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

O D Y S S E Æ H O M E R I XXII. L I B R I

Argumentum.

Procorum eadẽ cum peregrisset Ulysses præsentẽ Minerva, ex-
 inde ancillas per Telemachum & familiares punit, cum Me-
 lanthio.

X. Ulysses procos vicit sævo ferro.

Cæterum nudatus est pannis solers Ulysses;
 Infiliiitque in magnum limen, habens arcum, & pharetram
 Sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 Ibidem ante pedes: inter procos verò dixit;
 „ Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 „ Nunc denuò scopum alium, quem nondum quisquam percussit vir,
 „ Videbo, an consequar; præbeatque mihi gloriam Apollo.
 Dixit; & in Antinoum dirigebat amaram sagittam.
 Sanè ille pulchrum poculum sublatum-ibat
 Aureum, utrinque-anfatum; & jam manibus tractabat,
 Ut biberet de-vino: cædes verò ei non in animo
 Curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 Solum inter plures, etiam si valde fortis esset,
 Ei structurum mortem malam, & fatum nigrum?
 Hunc utique Ulysses ad guttur nactus percussit sagittâ;
 E-regione verò teneram per cervicem ivit cuspis.
 Declinatus est autem is; aliorum, poculumque ei excidit manu
 Percusso: statim verò fistula per nares crassa venit
 Sanguinis humani; citò autem à se mensam
 Pepulit pede percussam; effudit verò cibos humi.
 Panisque, carnesque affatz fœdabantur: ipsi autem tumultuati sunt
 Proci in domo, ut viderunt virum lapsum.
 Ex sedibus verò surrexerunt, turbati per domum,
 Undique circumspicientes bene-structos ad parietes:
 Nullibi verò scutum erat, neque valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssẽ iratis verbis;
 „ Hospes, malè is viros sagittas-mittis: non amplius certaminibus
 „ Aliis intereris: nunc tibi certum *adeſt* grave exitium.

- Καὶ γὰρ δὴ νῦν Φῶτα κατέκτανες, ὃς μὲν ἄριστος
 30 Κούραν εἰν Ἰθάκῃ τῷ σ' ἐνθάδε γυῖες ἴδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειὶ Φάσαν οὐκ ἐθέλοντας
 Ἄνδρα κατακτείνει· τὸ δὲ νηπιὸς αὐκ ἐνέστηεν,
 ὧς δ' ἄσφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
 Τους δ' ἄρ' ὑπὸ δρᾶ ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκεθ' ὑπὸ τροπῶν οἰκαδ' ἰκίσθαι
 Δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
 Δμῶσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάξεσθε βιαιῶς,
 Αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσαθε γυναῖκα,
 Οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔδεσθε.
 Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 ὧς Φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δῆος ἔειπεν·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ Φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Εὐρύμαχος δὲ μιν οἷος ἀμειβομένος προσέειπεν·
 45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς Ἰθακῆσιος εἰληλόυθας,
 Ταῦτα μὲν αἰσίμα εἶπες, ὅσα βέζεσκον Ἀχαιοί,
 Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν αἰτάσθαι, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, ὃς αἰτίος ἐπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπὶ ἦλεν ταῖς ἔργα,
 50 Οὔτε γάμου τόσσον κεχηρμένος, οὔτε χατίζων,
 Ἄλλ' ἄλλα Φρονέων, τὰ εἰ οὐκ ἐτίλεσσε Κρονίων·
 Ὅφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεῦς
 Αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνει λοχῆσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφικται· σὺ δὲ Φεῖδες λαῶν
 55 Σῶν ἀτὰρ ἄμμες ἔπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἰδῆσθαι ἐν μεγάροισιν,
 Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος,
 Χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσωμεν, εἰσὶναι σὸν κῆρ
 Ἰανθῇ πρὶν δ' οὔτε νεισεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρᾶ ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα ἀποδοῖτε,
 Ὅσσα τε νῦν ὑμᾶ ἐστὶ, καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθέτε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμαῖς λήξαιμι φόνονιο,
 Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παρακαίεται, ἐναντίον ἡὲ μάχεσθαι,
 Ἥ Φεύγειν, ὃς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
 Ἄλλὰ τιν' οὐ Φεύξεσθαι εἰδομαι αἰπὺν ὀλεθρον.
 ὧς Φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τάφῃν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνει δεύτερον αὐτίς·
 70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχίσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον εὖζοον, ἠδὲ Φαρέτρην,
 Οὐδοῦ ἀπὸ ξισοῦ τοξάσσεται, εἰσὶναι πάντας
 Ἄμμε κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις
 Φάσγανά τε σπᾶσσαι, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 Ἰῶν ὠκυμῶρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
 Ἀέροισι· εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπάσωμεν, ἠδὲ θυράων,
 Ἐλθῶμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοή δ' ὠκίως γένοιτο·
 Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
 ὧς ἄρα Φωνήσας, εἰρύσσατο Φάσγανον ὀξύ,
 80 Χάλκῳ, ἀμφοτέρωθεν ἀκασμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ

„ Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longè optimus
 „ Juvenum in Ithaca: idèd te hîc vultures edent.
 Dicebat unusquisque vir, quia putabat non volentem
 Virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 Quòd jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent,
 Eos autem tervè intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ O canes, non me ampliùs existimabatis reducem domum venturum,
 „ Populo à Trojanorum; quòd mihi consumebatis domum,
 „ Cum famulis verò mulieribus concumbebatis violenter,
 „ Ipsiusque *mei* viventis ambiebatis uxorem,
 „ Neque deos veriti, qui cælum latum habitant,
 „ Neque ullam hominum indignationem in-posterum supposuistis.
 „ Nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.
 Sic dixit: illos verò omnes pallidus timor cepit:
 Circumspectavit autem unusquisque, quà effugeret grave exitium.
 Eurymachus verò ipsum solus respondens allocutus est;
 „ Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 „ Hæc quidem justè dixisti, quot faciebant Aohivi,
 „ Multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.
 „ Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 „ Antinòus: hic enim instituit hæc opera,
 „ Nequaquam nuptiarum tantoperè indigens, neque cupiens,
 „ Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius;
 „ Ut Ithacæ in populo benè-cultæ regnaret
 „ Ipse, at tuum filium interficeret insidiatus. (populis
 „ Nunc autem ille quidem fato *suo* interfectus est: tu verò parce
 „ Tuis: at non postèa, ubi-placaverimus *te* per populum,
 „ Quæcunque tibi epota & comesta sunt in ædibus,
 „ Pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
 „ Æsque aurumque pendemus; donec tuum cor
 „ Exhilaratum-sit: priùs autem nequaquam indignum te irasci.
 Hunc autem tervè intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Eurymache, neque si mihi paterna omnia penderetis,
 „ Quæcunque scilicet nunc vobis sunt, & sicunde alia adderetis,
 „ Neque sic adhuc manus meas abstinere à cade,
 „ Antequam omnem proci injuriam luissent.
 „ Nunc vobis optio-adeat, contrà vel pugnare,
 „ Vel fugere, qui mortem & fatum evitaverit:
 „ Sed haud ullum effugiturum puto grave exitium.
 Sic dixit: eorum verò ibidem soluta sunt genua & charum cor.
 Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundò rursus;
 „ O amici, non enim abstinere vir hic manus in-domitas,
 „ Sed postquam cepit aroum benè-politum, & pharetram,
 „ Limine à polito sagittabit, donec omnes
 „ Nos interfecerit; quin recordemur pugnae:
 „ Ensesque stringite, & obtendite mentas
 „ Sagittis letiferis: in ipsum verò omnes ingruamus
 „ Conferti; si eum à limine depellamus, & foribus,
 „ Eamusque per urbem, clamorque citissimè fiat;
 „ Eo citò hic vir nunc ultimò sagittaverit.
 Sic utique locutus, strinxit enssem acutum,
 Æreum, ancipitem; insiliitque in ipsum

- Σμερδαλία ἰάχων· ὁ δ' ὁμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεύς
 Ἴον ἀποπροΐεις βάλλε σῆθος παρὰ μαζόν,
 Ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε βοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Φάσγανον ἤκε χαμᾶζε, περιρρήδης δὲ τραπέζῃ
 85 Κάππεσε διηθείς· ἀπὸ δ' εἰδότες χεῖρεν ἔραζε,
 Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τυπτε μετώπῳ,
 Θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι,
 Λακτιζὼν ἐτίναξε κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλὺς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσάτο κυδαλίμοιο
 90 Ἀντίος αἰξας· εἶρυτο δὲ Φάσγανον ὀξύ,
 Εἵπως οἱ εἴξει θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν ὦπῃ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρεϊ δοῦρῃ,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασσε·
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ
 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
 Αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γάρ διε, μὴ τις Ἀχαιῶν
 Ἐγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον, ἢ ἐλάσσει,
 Φασγάνῳ αἰξας, ἢ προπηνεῖ τύψας.
 Βῆ δὲ θέων· μάλα δ' ὦκα Φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν
 100 Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος ἔπειτα περὶόντα προσηΐδα·
 ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε,
 Καὶ κυνὴν εὐχαλμον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 Αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συμβάτῃ
 Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετυγχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
 105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Οἶσε θέων, εἰὼς μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἴσοι,
 Μὴ μ' ἀποκινήσῃσι θυράων μῶνον ἰόντα.
 ὦς Φαίτο Τηλέμαχος δὲ Φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο·
 110 Ἔθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ,
 Καὶ πίσυρας κυνίας χαλκῆρεας ἱπποδασείας·
 Βῆ δὲ Φέρων, μάλα δ' ὦκα Φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτισα περὶ χροῖ δύσατο χαλκῆν·
 ὦς δ' αὐτὰς τῷ δμῶϊ δῦεσθην τεύχεα καλά,
 115 Ἔσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
 Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἴσαν ἰοί,
 Τόφρα μνηστῆρων ἵνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἐπιπτον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ οἰσεύοντες ἀνακτα,
 120 Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθὲς μεγάροιο
 Ἔκλιν' ἱσάμεναι, πρὸς ἐνώπια καμφανόωντα·
 Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραβέλυμον·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνὴν εὐτυχτον ἔθηκεν
 Ἰπποῦριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔκρινεν.
 125 Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
 Ὀρεσθέρην δὲ τις ἔσκειν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ
 Ἀκρότατον· δὲ παρ' οὐδὲν εὐσταθὲς μεγάροιο
 Ἦν ὁδὸς εἰς λαύρην, σαινίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγκη διὸν ὑφορβόν·
 130 Ἔσαστ' ἀγχι αὐτῆς· μία δ' οἴη γίνετ' ἰφορμή·
 Τῷ δ' Ἀγέλαος εἶπεν, ἔπος ποιήσσει πιφασκυῖον·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις μὲν Ὀρεσθέρην ἀναβαίῃ,

Terribiliter vociferans : eodem-tempore autem nobilis Ulysses
 Sagittâ emissâ percussit pectus ad mammam,
 Infixitque ei hepatis velox telum : ex manu verò
 Ensem demisit is humi ; vertiginosus autem circa mensam
 Decidit contortus ; effudit verò cibos humi,
 Et poculum rotundum : ipse autem terram verberabat fronte,
 Animo dolens ; pedibusque thronum ambobus
 Calcitrans concussit : ob oculos verò fusa est caligo.
 Amphinomus autem in Ulysses irruit gloriosum
 Ex-adverso impetu-facto ; strinxitque enses acutum,
 Siquo-modo is sibi cederet foribus : sed sanè ipsum prævertit
 Telemachus à tergo percutiens æratâ hastâ,
 Humeros inter ; perque pectora adegit :
 Fragorem verò edidit is lapsus , terramque feriit tota fronte.
 Telemachus autem abripuit-se , relicta longâ hastâ
 Illic in Amphinomo , pertimescebat enim , ne quis Achivorum
 Hastam retrahentem longam , vel feriret,
 Ense insurgens , vel prono percutiens.
 Ivit autem currens , valdèque citò dilectum ad patrem pervenit :
 Propè verò stans verbis alatis allocutus est ;
 „ O pater , jam tibi scutum asseram & duas hastas ,
 „ Et galeam benè-æratam , temporibus aptam ,
 „ Ipseque me induam profectus : dabo porrò subulco
 „ Et bubulco alia : armari enim melius.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Affer currens , dum mihi ad-propugnandum adsunt sagittæ ,
 „ Ne me amoveant foribus , solus cùm-sim.
 Sic dixit : Telemachus autem dilecto obedivit patri.
 Perrexerit verò ire ad-thalamum , ubi ei inclyta arma jacebant :
 Inde quatuor quidem scuta desumpsit , hastasque octo ,
 Et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas :
 Ivitque ferens ; valdè autem citò charum ad patrem pervenit.
 Ipse verò primùm circum corpus sibi-induit æs :
 Sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulchra ;
 Steteruntque circum Ulysses prudentem , versutum.
 At ille , quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant sagittæ ,
 Tandiu procorum unum utique semper sua in domo
 Percutiebat colligans : illi verò conferti cadebant.
 At postquam defecerunt sagittæ jaculantem regem ,
 Arcum quidem ad postem benè-fundatæ domûs
 Inclinauit ut-staret , ad parietes collucentes :
 Ipse verò circum humeros scutum posuit quadruplex ;
 Capitiue forti galeam fabrefactam imposuit
 Setis-equinis-comantem ; terribiliter autem crista desuper nutabat :
 Sumpsit porrò validas hastas duas munitas ære.
 Posticum verò quoddam erat benè-structo in pariete ;
 Extremum autem ad limen benè-fundatæ domûs
 Erat via in angiportum , tabulæ verò illam continebant benè-aptatæ :
 Hanc autem Ulysses custodire iussit nobilem subulcum ,
 Stantem propè ipsam : unus verò solus erat aditus.
 Illis autem Agelaus dixit , verbum omnibus promulgans ;
 „ O amici , nonne jam aliquis ad posticum ascendat ,

- Καὶ εἴποι λαοῖσι· βοή δ' ὤκισα γένοιτο·
 Τῷ κέ τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕδατα τερψάσσαιτο.
- 135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 Οὐπὼς ἐς, Ἀγέλαε διοτρεφές· ἀρχὴ γάρ αἰνῶς
 Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον εἶμας λαυρῆς·
 Καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς' ἀλκιμος εἴη.
 Ἀλλ' ἀγέθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
- 140 Ἐκ θαλάμου· ἔνδον γάρ, (οἶομαι,) οὐδέ πη ἄλλῃ
 Τεύχεα κατέθεσθην Ὀδυσσεὺς καὶ Φαίδιμος υἱός.
 Ὡς εἰπὼν, ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 Ἐς θαλάμους Ὀδυσσῆος, ἀνὰ ῥάγας μεγαροῖο·
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δούρα,
- 145 Καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρεας ἱπποδάστειας·
 Βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὤκα φέρον μνηστῆρσιν ἔδωκε.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λυτο γούνατα καὶ Οἴλον ἦτορ,
 Ὡς περιβαλλομένους ἶδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δούρα
 Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
- 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 Νῶϊν ἐποτρυνεὶ πόλεμον κακόν, ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ὦ πατέρ, αὐτὸς ἐγὼ τότε γ' ἡμβροτον, (οὐδέ τις ἄλλος
- 155 Αἴτιον) ὅς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἴθι, δὲ Εὐμαιε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
 Καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἡ ταδε ῥέζει,
 Ἡ υἱὸς Δολιχόιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.
- 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 Οἶσων τεύχεα καλὰ· νόησε δὲ διὸς ὕφορβος,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἰόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ πολυμήχαν', Ὀδυσσεῦ,
- 165 Κεῖνος δ' αὐτ' αἰδῶλος ἀνὴρ, δν δῖοι μὲν αὐτοὶ,
 Ἐρχεται ἐς θαλάμῳ· σὺ δέ μοι νημερτὺς ἐνόησες,
 Ἡ μιν ἀποκτείνω, αἰ κεν κρείσσω γέ γένομαι·
 Ἡέ σοι ἐνθαδ' ἄγω, ἢ ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 Πολλὰς, ὅσσας οὗτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
- 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
 Ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανούς
 Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγαρῶν, μάλα περ μεμαῶτας·
 Σφῶϊ δ' ἀποσφρίλαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβῆν·
 Ἐς θαλάμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὅπισθε·
- 175 Σιερὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
 Κίον ἂν ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 Ὡς κεν θηρὰ ζωὸς ἐὼν, χαλεπ' ἄλγεα πάσχη.
 Ὡς ἔφασκε· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντα·
 Βῆ δ' ἵμιν ἐς θαλάμον· λαβέτην δὲ μιν ἔνδον ἔντα.
- 180 Ἦτοι δ' οὐ μὲν θαλάμοιο μυχὸν καίτα τεύχε' ἐρύον·
 Τῷ δ' ἔσαν ἐκατέρθε παραστάμοισι μένοντε.
 Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
 Τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρον καλὴν τρυφάλειαν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄσκη,

„ Et dicat populis? clamorque citissime fiat?
 „ Eo citò hic vir nunc ultimò sagittaverit.
 Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos caprarum;
 „ Nullo modo licet, Agelæ Jovis-alumne: propè enim valdè
 „ Aulæ pulchræ fores, & angustum os angiporti;
 „ Et unus omnes arceret vir, qui scilicet strenuus esset.
 „ Sed agite, vobis arma afferam, ad-armandum,
 „ Ex thalamo: intus enim, (puto,) neque usquam alibi
 „ Arma depofuerunt Ulyffes & illustris filius.
 Sic locutus, ascendebat Melanthius, custos caprarum,
 In thalamum Ulyffis, super scalas domus:
 Inde dñodecim quidem fenta defumpfit, totidemque hastas,
 Et tot galeas æratas fetis-equinis-densas:
 Perrexit verò ire, valdèque citò ferens procis dedit.
 Et tunc Ulyffis soluta sunt genua & charum cor,
 Ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas
 Longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.
 Statim verò Telemachum verbis alatis allocutus est;
 „ Telemache, certè omninò jam aliqua in ædibus mulierum
 „ In nos concitat bellum malum, vel Melanthius.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;
 „ O pater, ipse ego hoc peccavi, (neque quisquam alius
 „ Reus;) qui thalami januam compactam
 „ Reliqui reclinatam: horum verò speculator erat melior.
 „ Sed ito, nòbilis Eumææ, januam claude thalami,
 „ Et observa, siqua sit mulierum, quæ hæc faciat;
 „ An filius Dolii, Melanthius; quem quidem puto.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Ivit autem iterum ad-thalamum Melanthius, custos caprarum,
 Allaturus arma pulchra: animadvertit verò nobilis subulcus;
 Statimque Ulyffem alloquebatur propè existentem;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulyffes,
 „ Ille utique fursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
 „ Proficiscitur in thalamum; tu verò mihi explicitum dic,
 „ An ipsum interficiam, si quidem superior fuero;
 „ An tibi huc ducam; ut injurias luat
 „ Multas, quotquot hic molitus est tua in domo.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulyffes;
 „ Sanè ego & Telemachus procos eximios
 „ Continebimus intra ædes, quantumvis incitatos:
 „ Vos verò reortis pedibus & manibus desuper,
 „ In thalamum conjicite; fores autem astringite ponè;
 „ Catenam verò plexam ex ipso ubi-nexueritis,
 „ Columnnam in altam trahite, & admovete trabibus;
 „ Ut diu vivus manens, graves dolores patiatur.
 Sic dixit: illi verò ei omninò quidem auscultarunt, & paruerunt:
 Perrexerunt autem ire in thalamum; latuerunt verò ipsum intus exi-
 Sanè ille quidem in thalami recessu arma quærebat: (stentem.
 Hi verò steterunt utrinque ad postes manentes.
 Quando super limen ibat Melanthius custos caprarum,
 Altera quidem manu ferens pulchram galeam,
 Altera verò scutum latum, antiquum, fœdatum situ,

- 185 Λαέρτew ἥρωες, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
 Δὴ τότε γ' ἦδη κείτο, βαφαὶ δ' ἐλέυντο ἱμάτων·
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπαΐξανθ' ἐλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἰσω
 Κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ.
 Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείῃ δισμῷ,
- 190 Εὐ μάλλ' ἀποστρέφοντες διαμπερές, ὥς ἐκίλευεν
 Τίος Λαέρταο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρῆναντες,
 Κίον αὖ ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
 Τὸν δ' ἐπικροτομένων προσέφης, Εὐμαιε συβώτα·
- 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,
 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἵοικεν·
 Οὐδέ σέ γ' ηἰργένεια παρ' Ὀικεανόιο βοᾶν
 Λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνίτις
 Αἴγας μνηστῆρσσι δόμον κάτα, δαῖτα πίνεσθαι.
- 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθι λείπειτο, ταθείς ὁλοῷ ἐνὶ δεσμῷ.
 Τῷ δ' εἰς τεύχεα δύντε, θύρην δ' ἐπιθέντε Φαιεινὴν,
 Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην·
 Ἔτθα μένος πνέοντις ἰφέςασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 Τίσσαρες, οἱ δ' ἐντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἱσθλοί.
- 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·
 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν, μνήσαι δ' ἐτάροιο φίλοιο,
 Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέξασκον ὀμηλικίῃ δέ μοι ἑστί.
- 210 Ὡς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόδον ἔμμεν' Ἀθήνην.
 Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισι·
 Πρῶτος τὴν γ' ἐνέπαιτε Δαμασφορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπίεσσι παραιπεσιθήσιν Ὀδυσσεύς,
 Μνηστῆρσσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ·
- 215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶα·
 Ὅπποτε κεν τούτους πτόμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν,
 Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφῆσται, οἷα μεινιῶς
 Ἔρδειν ἐν μεγάροισι σῶ δ' αὐτοῦ κρείατι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἔπην ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
- 220 Κτήμαθ', ὅποσσα τοι ἐστὶ, τὰ τ' ἐνδοθι, καὶ τὰ θύρῃφι,
 Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίζομεν οὐδέ τοι υἱας
 Ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν, οὐδὲ θυγάτρας,
 Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεῦειν.
 Ὡς φάθ'· Ἀθηναίη δὲ χαλῶσατο κηρόθι μάλλον.
- 225 Νείκεσσαν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκίτι σοί γ', Ὀδυσσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκή,
 Οἷη δ' ἄμφο' Ἑλένη λευκωλένῳ, εὐπατερεῖν,
 Εἰνάετις Τρώεσσιν ἱμάρνοο νωλεμέες αἰεὶ·
 Πολλοὺς δ' ἀνδρας ἐπέφνης ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
- 230 Σὴ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐεργαγία.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰκάνεις,
 Ἄττα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἀγε δῦρο, πέπον, παρ' ἡμ' ἴσατο, καὶ ἴδε ἔργον,
 Ὅφρ' ἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
- 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἡ βα' καὶ εὐπῶ πάγχυ διδοῦ ἐτερῶν κλέα νίκη,

Laërtis heroïs, quod juvenis is gestabat; (rum,
 Tunc sanè jamdudum jacuerat; futuræ autem dissolutæ erant lora-
 Illi utique deinde adorti prehenderunt, traxeruntque ipsum intrò.
 Per-capillos; in pavimento verò humi dejecerunt dolentem corde.
 Pedes autem manusque colligaverunt acerbo vinculo,
 Benè admodùm retortos penitùs; sicut jussit
 Filius Laërtis multa-passus nobilis Ulysses.
 Catenam verò plexam ex ipso ubi nexuerant,
 Columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.
 Eum autem asperè-deridens allocutus es, Eumæe subulcæ;
 „ Nunc quidem demum prorsùs omninò, Melanthis, nocte vigilabis,
 „ Lectò in molli decumbens, uti te decet;
 „ Neque te sanè aurora ab Oceani fluentis
 „ Latebit adveniens aureo-folio, quando adduces
 „ Capras procis in domo, ad convivium apparandum.
 Sic is quidem illic relictus est, extensus pernicioso in vinculo.
 Illi autem arma induti, januaque oclusa splendida,
 Iverunt ad Ulysses prudentem, versutum:
 Ibi robur spirantes astiterunt: hi quidem super limen,
 Quatuor; illi autem intra ædes multique & eximii.
 His autem propè filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc verò Ulysses gaudebat conspicatus, & verbum dixit;
 „ Mentor, propulsa malum, memorque esto focii dilecti,
 „ Qui te benè sæpè-faciebam; eadem-ætate autem mecum es.
 Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.
 Proci verò ex-altera-parte increpabant in ædibus:
 Primus hanc utique objurgabat Damastorides Agelaus;
 „ Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 „ Procos ut-oppugnes, auxiliierisque sibi ipsi:
 „ Sic enim nostrum consilium perfectum-iri puto:
 „ Quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 „ Cum iis & tu postea interficiaris; qualia cogitas
 „ Facere in ædibus; tuo verò ipsius capite lues.
 „ At postquam vestras vires abstulerimus ære;
 „ Possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, & quæ foris,
 „ Cum ipsis Ulyssis commiscebimus; neque tibi filios
 „ Vivere in ædibus sinemus, neque filias,
 „ Neque uxorem honestam Ithacæ in urbe versari.
 Sic dixit: Minerva verò irata est ex corde magis;
 Objurgavitque Ulysses iratis verbis; (titudo,
 „ Non amplius tibi utique Ulysses, robur integrum, neque ulla for-
 „ Qualis, quando pro Helena candida-ulnis, nobili-patre-nata,
 „ Novem-annis cum Trojanis pugnabas assidue semper:
 „ Multos autem viros interfecisti in gravi pugna;
 „ Tuoque capta est consilio Priami urbs viis-ispatiofa.
 „ Quomodo demum nunc, quum tuas ædes & possessiones advenisti,
 „ Contra procos molliter-cessas fortis esse?
 „ Sed agè huc, amice, juxta me sta, & vide opus;
 „ Ut videas, qualis tibi inter viros inimicos
 „ Mentor Alcimedes ad beneficia rependenda.
 Dixit utique; & nondum prorsùs dabat variabilem victoriam;

- Ἄλλ' ἔτ' ἄρα σθένης τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν,
 Ἥμιν Ὀδυσσεύς, ἦδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μέγαροιο μέλαθρον
 240 Ἔζετ' ἀναιξάσα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμασσοῖδης Ἀγέλαος,
 Εὐρυνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
 Πείσανδρος τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων.
 Οἱ γὰρ μνηστῆρων ἀρετὴ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 Ὅσσοι ἔτ' ἔζων, περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο.
 Τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί.
 Τοῖς δ' Ἀγέλαος εἶπεν, ἔπος πάντεσσι πιφάουσιν.
 ὦ Φίλοι, ἦδη σχίσσει ἀνὴρ ὃδε χεῖρας ἀάπτους.
 Καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὐγмата εἰπὼν.
 250 Οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θυρήσι.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρὰ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἱ ἔξ πρώτων ἀκοντίσας, αἶκε πόθι Ζεὺς.
 Δῶν Ὀδυσσεὶα βληθῆαι, καὶ κῆδος ἀρῆσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτος γε πείσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευσεν,
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτάσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σαθρὸν εὐσταθὲς μέγαροιο
 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θυρὴν πυκινῶς ἀραρυῖαν.
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελὴν πέτε χαλκοβάρεα.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δούρατ' ἀλευάντο μνηστῆραν,
 Τοῖς ἄρα μῦθων ἤρχε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 ὦ Φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι,
 Μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκοντίσας, οἱ μεμάρσιν
 Ἡμέας ἐξεναίξαι ἐπὶ προτέρῃσι κακίσιν.
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δούρα,
 Ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρύσδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλάτῃν δὲ συβώτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἐπέφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.
 Οἱ μὲν ἐπεὶ ἅμα πάντες ὀδᾶξ' ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 270 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μέγαροιο μυχόνδε.
 Τοῖς δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχα' ἔλοντο.
 Αὐτὶς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δούρα,
 Ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτάσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σαθρὸν εὐσταθὲς μέγαροιο
 275 Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θυρὴν πυκινῶς ἀραρυῖαν.
 Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελὴν πέτε χαλκοβάρεα.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 Αἰγδῆν, ἄκρην δὲ ρινὸν δηλῆσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
 280 Ὀμῶν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 Τοῖ δ' αὐτ' ἄμω Ὀδυσσεὶα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Μνηστῆραν ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δούρα.
 Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.
 285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἐπεὶτα βοῶν ἐτιβουκόλος ἀνὴρ
 Βεβλήκει πρὸς γῆθος· ἐπενχόμενος δὲ προσνύδα.
 ὦ Πολυθερίδῃ Φιλοκέρτομι, μήποτε κάμπτων
 Εἴνων ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι

Sed adhuc sanè roburque & fortitudinem experiebatur,
 Et Ulyssis, & filii generosi.
 Ipsa verò splendidæ super domûs tectum
 Sedit impetu-sursûm-facto, hirundini similis aspectu.
 Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, & Amphimedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:
 Hi enim procorum virtute erant longè optimi,
 Quotquot adhuc vivebant, & de animabus pugnabant:
 Cæteros autem jam domuerat arcus, & crebræ sagittæ.
 Illis verò Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans;
 „ O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
 „ Atque jam ei Mentor quidem abiit inanes iactationes locutus;
 „ Hi autem soli relictî sunt in primis foribus.
 „ Idèò nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 „ Sed agite, sex primùm jaculamini, sicubi Jupiter
 „ Dederit Ulyssiem percuti, & gloriam nos reportare.
 „ Cæterorum autem non sollicitudo, postquam hic utique ceciderit.
 Sic dixit: illi verò proinde omnes jaculati sunt, sicut iussit,
 Connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem benè-fundatæ domûs
 Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 Alius verò parieti fraxinea hasta incidit ære-gravis.
 At postquam hastas evitaverunt procorum,
 His utique sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses;
 „ O amici: jam quidem ego dicerem & nobis,
 „ Procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 „ Nos interficere, præter priora mala.
 Sic dixit: hi autem omnes jaculati sunt acutas hastas,
 Ex-adverso collimantes: Demoptolemum quidem Ulysses,
 Euryadem autem Telemachus, Elatum verò subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir:
 Hi quidem deinde simul omnes mordicûs prehenderunt immensum.
 Proci verò recesserunt domûs in penetrale: (totum.)
 In eos autem illi irruerunt, & è cadaveribus hastas extraxerunt.
 Rursûs porrò proci jaculati sunt acutas hastas
 Connixi: illa verò pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem benè-fundatæ domûs
 Percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 Alius verò parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 Strictim; extremam verò pellem læsit æs.
 Ctesippus porrò Eumæum super scutum hasta longâ
 Humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque humi.
 Illi verò ex-altera-parte circûm Ulyssiem prudentem, versutum,
 Procorum in turbam jaculati sunt acutas hastas:
 Tunc denud Eurydamanta percussit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedonta autem Telemachus, Polybum verò subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 Percussit ad pectus; & super eum glorians allocutus est;
 „ O Polythercide convitiatorum-amans, nunquam omninò
 „ Obsequens stultitiæ magnificè loquere, sed diis

- Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολὺ Φέρτεροί εἰσι.
 290 Τοῦτό τοι ἀντί ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
 Ἀντιθέω Ὀδυσῇ, δάμον κατ' ἀλπητεύοντι.
 Ἡ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Οὔτα Δαμασφρίδην αὐτοσχέδον ἐγχεῖ μακρῷ
 Τηλέμαχος δ' Εὐννορίδην Λειώκριτον οὔτα
 295 Δουρὶ μέσον κεναῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 Ἡεῖπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη Φηισίμβροτον αἰγὶδ' ἀνέσχευεν
 Ὑψόθεν ἐξ ὄραφῆς· τῶν δὲ Φρένες ἐπτοίηθεν.
 Οἱ δ' ἐφίβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς αἰγελαιαί·
 300 Τὰς μὲν τ' αἰδὸλος οἴσφες ἰορμηθεὶς ἔδωνεν,
 Ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἡματα μακρὰ πέλονται.
 Οἱ δ', ὡς αἰγυπιοὶ γαμφιώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Ἐξ ὀρέων ἰλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θοῶσι,
 Ταί μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἔνται,
 305 Οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπαλμενοί, οὐδὲ τις ἄλλη
 Γίγνεται, οὐδὲ Φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δάμα
 Τῦπτον ἐπισφροσίδην· τῶν δὲ γόνος ὤρνυτ' αἰκυῆς,
 Κράτων τυπτομένων δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θύεν.
 310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λαβεῖ γούνων,
 Καὶ μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσπνύει
 Γούνοῦμαι σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δὲ μ' αἰδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 Οὐ γὰρ πω τινα Θημὶ γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
 Εἶπεν, οὐδὲ τι ῥέξαι, ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 Πάυσσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτα γε ῥέξοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχσθαι·
 Τῷ καὶ ἀτάσθαλῃσιν αἰκία πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἰοργῶς,
 Κείσομαι· ὡς οὐκ ἔσι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχαι εἶναι,
 Πολλάκι πῶς μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
 Τηλεῦ ἔμοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπένθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσπληγέα προφύγοισθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας, Ξίφος εἴλετο χειρὶ παρῃ
 Κείμενον, ὃ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπρέσθηκε χαμαῖζε
 Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε
 Φθεγγόμενου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δὲ τ' αἰεὶδὲς ἀλύσκασι κῆρα μέλαιναν
 Φήμιος, ὃς ῥ' ἦϊδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 Ἔσθ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων Φέρμιγγα λίγεια
 Ἀγχι παρ' ὀρσοθυρῇ· δίχα δὲ Φρεσὶ μεμνήριζεν,
 Ἡ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μέγαλον ποτὶ βαμόν·
 335 Ἐρκεῖον ἔζαιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσεὺς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 Ἡ γούνων λίσσεται προσαιτίας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δὲ οἱ Φρονέοντι δοάσσαντο κέρδιον εἶναι,
 Γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' Φέρμιγγα γλαφυρὴν κατίθηκε χαμαῖζε

„ Sermonem committe; quoniam multò potentiores sunt.
 „ Hoc tibi pro pede hospitale-munus, quem quondam dedisti
 „ Deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.
 Dixit utique boum cornibus-camurorum bubulcus: at Ulysses
 Vulneravit Damastoridem cominùs hastà longà:
 Telemachus autem Evenoridem Leiocritum vulneravit
 Hastà medio ventre, penitùsque æs transegit:
 Cecidit verò is pronus, terramque feriit tota fronte.
 Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam Ægida sustulit
 Altè ex fastigio: eorum autem mentes perterritæ sunt.
 Ipsi verò trepidabant per domum, bœves tanquam armentales,
 Quas quidem pernix Asilus adortus agitavit,
 Tempore in verno, quando dies longi sunt.
 Hi autem sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 Ex montibus profecti avibus insiliunt;
 Hæ quidem in campo nubes timentes volitant,
 Illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facultas
 Fit, neque effugium: gaudent autem & viri capturâ:
 Sic utique hi procos irruentes per domum
 Feriebant quaquaversum; illorum autem gemitus oriebatur fœdus;
 Capitibus percussis: pavimentum verò totum sanguine undabat.
 Leiodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,
 Et ipsum precans verbis alatis allocutus est;
 „ Supplex-oro te, Ulysses; tu verò me respice, & mei miserere:
 „ Nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ædibus
 „ Dixisse, neque aliquid fecisse, iniquum; sed & alios.
 „ Compesceram procos, quicumque talia scilicet faceret.
 „ Sed mihi non paruerunt, ut à malo manus abstinerent:
 „ Quare & ob iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 „ At ego inter hos vates, nihil qui-patravi,
 „ Jacebo: ita non est gratia in-potterum benefactorum.
 Hunc autem torvè intuitus allocutus est solers Ulysses;
 „ Siquidem jam inter hos vates profiteris *te* esse,
 „ Sæpè utique necessariò-soles optare in ædibus,
 „ Longè mihi reditùs finem dulcis fieri;
 „ Tibi autem uxoremque charam accedere, & filios parere:
 „ Quare non mortem sanè gravem effugies.
 Sic utique locutus, ensen cepit manu robusta
 Jacentem, quem scilicet Agelaus abjecerat humi
 Quum-interficiebatur; quo hunc ad cervicem mediam feriit:
 Loquentis verò ejus caput pulveribus mixtum est.
 Terpiades porrò cantor declinavit fatum atrum
 Phemius, qui utique canebat inter procos ex-necessitate:
 Stetit autem in manibus tenens citharam argenteam
 Propè ad posticum: bifariam verò mente deliberabat;
 Utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 Hercæi federet fabrefactam, ubi utique multa
 Laërtes Ulyssesque boum femora comburebant;
 An ad-genua precaretur aggressus Ulysses.
 Sio autem ei cogitanti visum est satius esse,
 Genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Sanè ille citharam cavam deposuit humi

- Μεσσηγὺς κρητῆρες ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου
 Αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσαίξας λαβε γούνων,
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτεροεντα προσηύδα·
 Τρουνοῦμαι σ', Ὀδυσεῦ' σὺ δέ μ' αἰδέο, καί μ' ἐλέησον·
- 345 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοιδὸν
 Πέφνης, ὅς γε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
 Αυτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν Φρεσὶν οἴμας
 Παντοίας ἐνεφυσεν· εἰκα δέ τοι παραείδειν,
 Ὡς θεῶ· τῷ μὴ με ληλαίεο δευροτομῆσαι.
- 350 Καί κεν Τηλέμαχος τὰδε χ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 Ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,
 Παλεύμην μνηστῆρσιν αἰεσόμενος μετὰ δαίτας·
 Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς Φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
- 355 Αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγυς ἐόντα·
 Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ·
 Καὶ κήρυκα Μένοντα σάωσομεν, ὅς γε μευ αἰεὶ
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος·
 Εἰ δὴ μὴ μιν ἐπέφνε Φιλδίτιος, ἢ συβώτης,
- 360 Ἥέ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς Φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Πεπτηὼς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 Ἔσο βοὸς νεοδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῶς δ' ἀπείδυνε βοεῖν.
- 365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαίξας λαβε γούνων,
 Καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτεροεντα προσηύδα·
 Ὡ φίλ', ἐγὼ μὲν ὄδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο· εἰπέ δὲ πατρί,
 Μὴ με περισθενείων δηλήσεται ὀξεί· χαλκῷ,
 Ἄνδρῶν μνηστῆρων κεχολωμένος· οἳ εἰ ἔκειρον
- 370 Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νῆπιοι οὐδὲν ἔτιον.
 Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
 Ὅφρα γνῶς κατὰ θυμόν, αἳ τὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλῃ,
 Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μετ' ἀμείνων.
- 375 Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων, ἔξεσθε θύρας·
 Ἐκ Φθίων· εἰς αὐλὴν, σὺ τε καὶ πολὺφημος αἰοιδός,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χεῖρ·
 Ὡς Φάτο· τῷ δ' ἔξω βύτην μεγάροιο κίοντε.
 Ἐξέσθην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
- 380 Πάντοσε παπταίνοντε, Φόνον ποτιδεγμένῳ αἰεὶ.
 Πάμπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ὄν δόμον, εἵτις ἔτ' ἀνδρῶν
 Ζωὸς ὑποκλοπέετο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
 Τοὺς δὲ ἶδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κοίῃσι
 Πεπτεώτας πολλούς· ὅς' ἰχθύας, οὐστ' ἀλιῆς
- 385 Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολὺς ἔκτοσθε θαλάσσης
 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἳ δέ τε πάντες
 Κύμασ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμαθοῖσι κέχυνται,
 Τῶν μὲν τ' ἥλιος Φαίθων ἐξέλετο θυμόν·
 Ὡς τότε ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
- 390 Δι' τότε Τηλέμαχον προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχ', εἰδ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειον,
 Ὅφρα ἔπος εἰποιμι, τὸ μοι καταθύμιον ἔσιν.

Medio inter craterem & solium argenteis-clavis-distinctum :
 Ipse autem demum Ulysses aggressus prehendit genua,
 Et ipsum precans verbis alatis allocutus est ;
 „ Supplex-oro te, Ulysses ; tu verò me respice, & mei miserere :
 „ Ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 „ Interfeceris, qui diis & hominibus cano.
 „ Ex-me-ipso doctus sum ; deus verò mihi in mente cantus
 „ Omnigenos insevit ; aptus autem sum ad tibi accinendum,
 „ Tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 „ Et Telemachus hæc utique diceret, tuus dilectus filius,
 „ Quodd ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 „ Veniebam procis cantaturus inter convivia ;
 „ Sed multò plures & potentiores ducebant *me* vi.
 Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi ;
 Statimque suum patrem alloquebatur propè existentem ;
 „ Contine-te, neque omnino hunc insontem vulnera ære :
 „ Et præconem Medonta servabimus, qui scilicet me semper
 „ Domo in nostra curabat, puer cùm-eram :
 „ Si jam non ipsum interfecerit Philæti, vel subulcus,
 „ Vel tibi *is* occurrerit ruenti per domum.
 Sic dixit : eum verò audivit Medon, prudentia doctus :
 Stratus enim jacebat sub folio ; circum autem pellem
 Indutus erat bovis recens-excoariatam, vitans fatum atrum.
 Statim verò à folio surrexit, citòque exiit bubulam-*pellem*.
 Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
 Et ipsum precans verbis alatis allocutus est ;
 „ O chare, ego quidem hio sum : tu verò contine-te, & dic patri ;
 „ Ne me ferociens lædat acuto ære,
 „ Virorum procorum *causa* iratus ; qui ei attondebant
 „ Possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.
 Hunc verò subridens allocutus est solers Ulysses ;
 „ Bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit & servavit ;
 „ Ut noscas in animo, quin dicas etiam alii,
 „ Quodd maleficio beneficium est longè melius.
 „ Sed egressi ex ædibus, sedete foris
 „ Ex eade in aulam, tuque & valdè-celebris cantor,
 „ Dum ego per domum operatus fuero, quodcunque me oportet.
 Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti.
 Sedebantque proinde ipsi Jovis magni ad aram,
 Undique circumspicientes, eadem expectantes semper.
 Circumspectavit verò Ulysses per suam domum, si quis adhuc viro-
 Vivus surriperet-se, vitans fatum atrum. (rum
 Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine & pulveribus
 Collapsos multos ; sicut pisces, quos scilicet piscatores
 Cavum in littus, canum extra mare,
 Reti extraxerunt multiforo : hi etenim omnes
 Undas maris desiderantes in arenis fusi sunt ;
 Et horum quidem sol lucens abstulit animam :
 Sic tunc utique proci alii super alios fusi erant.
 Tum demum Telemachum allocutus est solers Ulysses ;
 „ Telemache, cia agè, mihi advoca nutricem Eurycleam ;
 „ Ut verbum dicam, quod mihi in-animo est.

- ’Ως Φάτο· Τηλέμαχος δὲ Φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 Κινήσας δὲ θύρην, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειον·
 395 Διὺρ δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
 Δμωῶν σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ’ ἡμετέρων·
 ’Ερχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὅφρα τι εἴπῃ.
 ’Ως ἄρ’ ἐφώνησεν· τῇ δ’ ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 ’Οἶξεν δὲ θύρας μεγάρων εἰς ναιετάοντων·
 400 Ἢ δ’ ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ’ ἠγεμόνευεν.
 Εὖρεν ἔπειτ’ Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νεκύεσσιν,
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον ὥς ἐλέοντα,
 ’Ος ρά τι βιβρωκῶς βοδὸς ἐρχεται ἀργαυλοῖο·
 Πᾶν δ’ ἄρα οἱ σῆθός τε, παρηΐα τ’ ἀμφοτέρωθεν
 405 Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ’ εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 ’Ως Ὀδυσσεὺς πεπάλαικτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
 Ἢ δ’ ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσίδεν αἶμα,
 Ἴθυσεν ῥ’ ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
 Ἀλλ’ Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν, ἱεμένην περ·
 410 Καί μιν φωνήσας ἔπια πτερύεττα προσηύδα·
 ’Εν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μὴδ’ ὀλέλυξ·
 Οὐχ ὅσῃ, κταμέννοισιν ἐπ’ ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
 Τουσδε δὲ μοῖρ’ ἐδάμασσε θεῶν, καὶ σχέτλια ἔργα·
 Οὐτίνα γὰρ τίσσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 415 Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφείας εἰσαφίκοιτο·
 Τῇ καὶ αἰτασθάλῃσιν αἰεὶ κῆα πότμον ἐπίσπον.
 Ἀλλ’ ἄγε μοι συ γυναικῆς ἐνὶ μεγάροισι καταλέξον,
 Αἱ τί μ’ αἰτιμάζουσιν, καὶ αἱ νηλεεῖς εἰσι.
 Τὸν δ’ αὖτε προσέειπε Φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω·
 Πεντηκοντὰ τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 Δμωαί, τὰς μὲν τ’ ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 Εἰρία τε ξάινειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 Τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀνειδείης ἐπέβησαν,
 425 Οὐτ’ ἐμὲ τίουσαι, οὐτ’ αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν αἶξετο, οὐδέ μ’ ἐμήτη
 Σημαίνειν εἶσκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν.
 Ἀλλ’ ἄγ’ ἐγὼν ἀναβῶ· ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 Εἰπὼ εἴη ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπόρσε.
 430 Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Μήπω τήνδ’ ἐπύγχε· σὺ δ’ ἐνθάδε εἰπέ γυναιξίν,
 Ἐλθίμεν, αἵ περ πρόσθεν αἰεὶ κῆα μηχανόωντο·
 ’Ως ἄρ’ ἔφη· γρηῦς δὲ δι’ ἐκ μεγάροιο βιβήκει,
 Ἀγγελεύουσα γυναιξί, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συμβῆτην
 Εἰς ἑ καλίσσάμενος, ἔπια πτερύεττα προσηύδα·
 Ἀρχετε νῦν νέκυας φορεῖν, καὶ ἀναχθεῖ γυναικῆς·
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλείας, ἠδὲ τραπέζας,
 Ὑδαὶ καὶ σπόγγυρισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσθε,
 Δμῶας ἐξαγαγόντες εὐσεβέος μεγαροῖο,
 Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 Θεινόμεναι ξίφειν ταυήκησιν, εἰσὶναι πασίων
 Ψυχὰς ἐξαφίλοισθε, καὶ ἐκλεάθοντ’ Ἀφροδίτης·

Sic dixit: Telemachus verò dilecto obedivit patri;
 Motâque janua allocutus est nutricem Eurycleam;
 „ Huc jam move-te, anus antiqua, quæ utique mulierum
 „ Famularum inspectrix es in ædibus nostris:
 „ Veni; vocat te pater meus; ut aliquid dicat.
 Sic utique locutus est: ei autem pennarum-expers fuit verbum.
 Aperuit verò fores ædium habitantibus-commodarum;
 Perrexitque ire; at Telemachus antè præibat.
 Invenit deinde Ulysses inter caesa cadavera,
 Sanguine & pulvere inquinatum; tanquam leonem,
 Qui scilicet pastus de-bove venit agresti;
 Totum autem ei pectusque, genæque utrinque
 Cruentæ sunt; terribilis verò in vultu aspectu:
 Sic Ulysses inquinatus erat pedes & manus supernè.
 Illa autem ubi cadaveraque & immensum inspexit sanguinem,
 Impetum cepit jubilandi, quoniam magnum vidit opus:
 Sed Ulysses cohibuit & retinuit, cupientem licet;
 Et ipsam compellans verbis alatis allocutus est;
 „ In animo, anus, gaude, & te contine, neque juba:
 „ Non est fas, interfectos super viros gloriar.
 „ Hosce verò fatum domuit deorum, & iniqua opera;
 „ Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 „ Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipsos perveni-
 „ Quare & ob iniquitates sævum fatum consecuti sunt. (ret:
 „ Sed agè, mihi tu mulieres in ædibus recense,
 „ Et quæ me parùm-honorent, & quæ culpæ-expertes sint.
 Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 „ Enimverò ego tibi, fili, veritatem declarabo;
 „ Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 „ Famulæ; quas quidem opera docuimus operari,
 „ Lanasque carpere, & servitutem sustinere:
 „ Harum duodecim omnes ad impudentiam processerunt,
 „ Neque me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 „ Telemachus verò recens quidem adolescebat, neque ipsum mater
 „ Imperare sinebat famulis mulieribus.
 „ Sed agè, ego, conscenso cœnaculo splendido,
 „ Dicam tuæ uxori; cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Nondum eam excita; tu verò huc dic mulieribus,
 „ Ut-veniant; quæ scilicet antea indigna machinabantur.
 Sic utique dixit: anus autem per domum exivit,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-veniendum.
 At ille Telemachum & bubulcum & subulcum
 Ad se vocatos, verbis alatis allocutus est;
 „ Incipite nunc cadavera portare, & jubete mulieres;
 „ At postea folia perpulchra, & menas,
 „ Aquâ & spongiis multiforis purgate.
 „ At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 „ Famulas eductas è benè-fundata domo,
 „ Medio inter tholumque & egregium septum aulæ,
 „ Ferite ensibus longis, donec omnium
 „ Animas abstuleritis, & oblitæ fuerint Veneris,
 E e §

„ Quam

- 445 Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάβη.
 "Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
 Αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας Φόρεον κατατεθνεύιας,
 Καδ' δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερέως αὐλῆς,
 450 Ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς
 Αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας,
 Ὑδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθάιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συμβῶτης
 455 Λίφροισιν δάπεδον πύκα ποσητοῖο δόμοιο
 εὔν'· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 Δμῳας ἐξαγαγόντες εὐσάθεος μεγάροιο,
 Μεσσηγύς τε βόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς,
 460 Εἴλεον ἐν ζείνῃ, ὅθεν οὐπὼς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμῆν
 Τάων, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεύων,
 Μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 "Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νέως κυανοπρώροιο
 Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε βόλοιο,
 Ὑψόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκηται.
 "Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι ταυνοσίπτεροι, ἠὲ τέλειαι,
 Ἐρκει ἐνὶ πλῆξωσι, τό θ' ἐσῆκει ἐνὶ θάμνῳ,
 470 Αὐλὴν ἐσιέμεναι, συγερὸς δ' ὑπιδέξατο κοῖτος·
 "Ὡς αἶν' ἐξείης κεφαλᾶς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 Δειρῆσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιζα θάνοιεν.
 Ἦσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἄτερ, οὔτι μάλα δὴν.
 Ἐκ δὲ Μελαίνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
 475 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥινᾶς τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 Τάμνον'· μῆδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
 Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
 Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε· κίον' τετέλεστο δὲ ἔργον.
 480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε Φίλῃ τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Οἷσε θεῖον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
 "Ὅφρα θεοῖσιν μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
 Ἐλθεῖν ἐνθαδ' ἀνωχθί, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 Πάσας δ' ὄτρυνον δμῳαὶ κατὰ δῶμα νέεσθαι.
 485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν εἶπες·
 Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἐνείκω·
 Μῆδ' οὕτω ρά κ' εἰσιν πεπνυκασμένους εὐρέας ὤμους
 Ἐσαθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσσητόν δέ κεν εἴη.
 490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσσεύς·
 Πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
 "Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 Ἦνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆιον· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Εὐ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
 495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δῶματ' ἀλῆ· Ὀδυσῆος,
 Ἀγγελέουσα γυναῖξί, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·

„ Quam scilicet cum procis habebant, miscebanturque clàm.
 Sic dixit: mulieres autem confertæ venerunt omnes,
 Graviter lamentantes, uberes lachrymas defundentes.
 Primum quidem cadavera portabant mortua;
 Sub porticu verò deposuerunt benè-septæ aulæ,
 Sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses
 Ipse adurgens: illæ verò exportabant etiam ex-necessitate.
 Cæterùm deinde folia perpulchra, & menfas,
 Aquâ & spongiis multiforis purgabant.
 At Telemachus & bubulcus & subulcus
 Scopis pavementum affabrè structæ domûs
 Verrebant; exportabant verò famulæ, posueruntque foris.
 At postquam totam domum ordinârant,
 Famulas eductas è benè-fundata domo,
 Medio inter tholumque & egregium septum aulæ,
 Cogebant in angusto, unde nullo-modo erat effugere.
 Ad hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui;
 „ Non quidem jam pura morte animum auferrem
 „ Harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 „ Matrique meæ; cumque procis concumbebant.
 Sic utique dixit; & funem navis prora-cœruleæ
 Ex-columna nexum magna, circum-jecit tholo,
 Altè extensum, nequa pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulæ-alis, vel columbæ,
 Reti se-impingunt, quod scilicet stabat in fruticeto,
 Septum intrantes; triste autem eas suscepit cubile;
 Sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnibus
 Colla laquei erant, ut miserrimè morerentur.
 Palpitabant verò pedibus paululùm, nequaquam valdè diu.
 Educebant porrò Melanthium per vestibulumque & aulam;
 Ejus autem naresque & aures sævo ære
 Abscidebant; genitaliaque evulserunt, canibus cruda distribuenda;
 Manusque & pedes amputabant, irato animo.
 Hi quidem deinde ubi-se-abluerant manusque pedesque,
 Ad Ulyssæm in-domum iverunt, perfectum autem erat opus.
 Cæterùm ille alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam;
 „ Affer sulphur, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
 „ Ut suffiam domum; tu autem Penelopen
 „ Venire huc jube, cum famulis mulieribus:
 „ Omnes verò hortare ancillas per domum, ut-veniant.
 Eum verò rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea;
 „ Certè jam hæc sanè, fili mi, appositè dixisti:
 „ Sed agè, tibi lænamque tunicamque, vestimenta afferam:
 „ Neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
 „ Sta in ædibus; indignum nempe foret.
 Eam autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Ignis nunc mihi primum in ædibus fiat.
 Sic dixit: neque inobsequens-fuit chara nutrix Euryclea;
 Attulit verò ignem & sulphur: at Ulysses
 Benè suffivit ædes & domum & aulam.
 Anus autem demum ascendit per ædes pulchras Ulyssis,
 Nunciatura mulieribus, & hortatura ad-veniendum:

Αἱ δ' ἴσταν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοέχοντο, καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
 Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῶν τε καὶ ὤμους,
 500 Χεῖρας τ' αἰνύμεναι τὴν δὲ γλυκὺς ἦμερος ἦρει
 Κλαυθμοῦ καὶ σοναχῆς· γίνωσκε δ' ἄρα Φρεσὶ πάσας.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο Μ Η Ρ Ο Τ Τ Η Σ Ψ.
 Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ

Ἵπόθεσις.

Ἀναγνωρισμός Ὀδυσσεύς πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τοῦ πλάτης
 διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσεύς καὶ Τηλεμάχου με-
 τὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

Ψῖ, δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὃν ποτε Πηνελόπεια.

Γρηῦς δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβήσατο καυχχαλῶσα,
 Δεσποίνῃ ἱερεύσα Φίλον πόσιν ἄνδον ἰόντα
 Γούνατα δ' ἐβῶσαντο, πάδες δ' ὑπερικταίνοντο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 5 Ἔργω, Πηνελόπεια, Φίλον τέκος, ἄφρα ἴδωαι
 Ὀφθαλμοῖσι τοῖσι, τὰ τ' ἔλδοαι ἡματα πάντα·
 Ἦλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅλβι περ ἰλθῶν·
 Μνηστῆρας δ' ἐκτείνειν ἀγνώρας, αἶδ' ἐὼν οἶκον
 Κηδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιδῶντό τε παῖδα.
 10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἵτε δύνανται
 Ἀφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἰόντα,
 Καὶ τε χαλκφρονέοντα σαιοφροσύνης ἐπέβησαν·
 Οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμῃ ἦσθαι.
 15 Τίπτε με λωβερῆς, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
 Ταῦτα παρῆξ ἱερεύσα; καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρεις
 Ἥδιος, ὅς μ' ἐπέδωκε Φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλῆφας;
 Οὐ γάρ πω τοιοῦδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 Ὡχρετ' ἐποπτόμενος κακοῦλιν οὐκ ὀνομασῆν.
 20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἀψ' ἔρχευ μέγαρόνδε·
 Εἰ γάρ τις μ' ἄλλα γε γυναικῶν, αἱ μοι ἴασι,
 Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἠγγεῖλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέχειρε.
 Τῷ κε τάχα συγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 Αὐτίς ἴσω μεγάρων· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 Οὐτὶ σε λωβεύω, τέκνον Φίλον· ἀλλ' ἐτυμόν τοι
 Ἦλθ' Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
 Ὁ ξείνος, τὸν πάντες αἰτίμων ἐν μεγάροις·
 Τηλεμάχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾗδεον ἄνδον ἰόντα,
 30 Ἀλλὰ σαιοφροσύνησι νοήματα πατρός' ἐκένδεν,
 Ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερμηνορέονταν.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχαρεν, καὶ ἀπὸ λήκτροιο θερούσα
 Γρηὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκε·
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 35 Εἰ δ' ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἐνίσπες,
 Εἰ ἐγὼν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις.

Ὅπως

Illæ verò iverunt ex domo, facem in manibus habentes.
 Illæ quidem deinde circumfundebantur, & salutabant Ulyssē;
 Et osculabantur amplectentes caputque & humeros,
 Manusque prestantes; illum autem dulce desiderium cepit
 Fletus & suspirii: cognoscebat verò animo cunctas.

O D Y S S E Æ H O M E R I XXIII.
 L I B R I

Argumentum.

Agnitio Ulyssis apud uxorem, & erroris narrationum summa, &
 Ulyssis & Telemachi cum domesticis exitus.

†. Agnoscit maritum suum tandem Penelope.

ANus verò in cœnaculum ascendit exultans,
 Heræ dictura dilectum maritum intus esse:
 Genua autem firmiter se-movebant, pedesque subsultabant:
 Stetit verò deinde super caput, & ipsam sermone allocuta est;
 „ Surge, Penelope, chara filia; ut videas
 „ Oculis tuis, quæ utique desideras dies omnes:
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, sed licet reversus:
 „ Procos autem interfecit eximios, qui utique suam domum
 „ Contristabant, & possessiones comedebant, violabantque filium.
 „ Illam verò rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix chara, insanam te dii reddiderunt, qui scilicet possunt
 „ Insipientem facere eum, qui vel prudentissimus sit,
 „ Atque etiam mentis-impotentem sapientiæ admovent:
 „ Qui te sanè læserunt; antea autem mente integra eras.
 „ Cur me ludibrio-habes, per-tristem animum habentem,
 „ Hæc præter-verum dicens? & ex somno me fuscitas
 „ Dulci; qui mihi vinxit charas palpebras complexus?
 „ Nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 „ Ivit visurus malum-illium non nominandum.
 „ Sed agè nunc descende, & retrò vade in-domum:
 „ Siquis enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
 „ Hæc veniens nunciasset, & ex somno me fuscitasset,
 „ Eo-casu citò graviter ipsam ego dimissem ut-iret
 „ Rursus intra ædes: te verò hac quidem in re senectus tua juvabit.
 „ Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 „ Nequaquam te ludibrio-habeo, filia chara: sed verè tibi
 „ Venit Ulysses, & domum advenit, sicut dico;
 „ Ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus:
 „ Telemachus verò illum dudum noverat intus esse,
 „ Sed prudentia consilia patris occultabat,
 „ Ut virorum ulcisceretur violentiam superbiorum.
 „ Sic dixit: illa autem gavisa est, & à lecto ubi-prosluerat
 „ Anum complexa est; à palpebris verò lachrymam misit;
 „ Et ipsam compellans verbis alatis allocuta est;
 „ Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 „ Si verè jam domum venit, ut dicis,

„ Quo-

- Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἔφηκε,
 Μῦθος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἑμimνον.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 40 Οὐκ ἴδον, εὐ πύθμην, ἀλλὰ ζόνον οἶον ἀκούον
 Κτειμένων· ἡμεῖς δὲ μυχῶ θαλάμων εὐπήκτων
 Ἠμεῖς ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο καλέσσει.
 Τηλέμαχος· τὸν γὰρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
 45 Εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν
 Ἑσπὸς· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κρατρίπεδον οὐδας ἔχοντες,
 Κεῖατ' ἐπ' ἀλληλῆισιν ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰσάνθης,
 Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλασμένον, ὥςτε λένοντα.
 Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 50 Ἀβροοὶ αὐτὰρ ὁ δῶμα θεοιούται περικαλλές,
 Πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρα σφῶιν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
 Ἀμφότερῳ Φίλον ἦτορ· ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
 Νῦν δ' ἥδη τόδε μακρὸν ἔλδωρ ἐκτετέλεσται·
 55 Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἑφέςιος, εὖρε δὲ καὶ σε,
 Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
 Μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ὦ ἐνὶ οἴκῳ.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα Φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχαιο καγχαλόωσα·
 60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπασὸς ἐνὶ μεγάροισι Φανείη
 Πάσι, καλίστα δ' ἰμοί τε, καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
 Ἄλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
 Ἵβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα·
 65 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίῳ ἀνθρώπων,
 Οὐ κακὸν, οὔδ' ἐμὸν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
 Τῷ δ' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὦλεσε τηλοῦ νόσον Ἀχαιῖδας, ὤλετο δ' αὐτὸς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 70 Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος Φύγειν ἔρκος ὁδόντων;
 Ἢ πόσιν ἔνδον ἑόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὐποτ' ἐφισθα
 Οἰκαδ' ἐλευσέσθαι; θυμὸς δὲ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
 Οὐλήν· τὴν ποτὲ μιν σὺς ἦλассε λευκῇ ὁδόντι·
 75 Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβλεπεν δέ σοι αὐτὴ
 Εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάσκακα χερσὶν,
 Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρεῖσι νόοιο.
 Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἑμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
 Αἰ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίσῃ δαίμων.
 80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Μαῖα Φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰγιονετῶαν
 ἄνεα εἰρυσθαί, μάλα περ πολυῖδριν εἰούσαν·
 Ἄλλ' ἑμῆς ἵομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
 Ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφνεν.
 85 Ὡς φασμένη, κατέβαιν' ὑπὲρ ῥῖα· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
 Ὀρμαιν', ἣ ἀπάνευθε Φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι,
 Ἢ παρσῶσα κύσει κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 Ἢ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὑπέρβη λαίηνον οὐδόν,

„ Quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
 „ Solus cùm-esset; hi verò semper frequentes intus manebant.
 Illam autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea;
 „ Non vidi, non edocta sum; sed gemitum solum audiebam (struitorum
 „ Eorum-qui-interficiebantur: nos verò in recessu thalamorum benè-con-
 „ Sedebamus turbatæ; fores verò nos continebant benè-aptatæ:
 „ Priùs scilicet quàm demum me tuus filius à domo vocaret
 „ Telemachus: hunc enim pater emisit ad vocandum.
 „ Inveni deinde Ulyssè inter cæsa cadavera
 „ Stantem; illi verò circùm ipsum, solidum pavimentum tenentes,
 „ Jacebant alii super alios: videns tu animo exhilarata fuisses,
 „ Sanguine & cruore fœdaturum, tanquam leonem.
 „ Nunc hi quidem demum omnes ad atrienses fores
 „ Conferti: at ille domum suffit perpulchram,
 „ Igne magno accenso: te verò me emisit ut-vocarem.
 „ Sed sequere, ut vobismet lætitiæ applicetis
 „ Ambo charum cor; quoniam mala multa passi estis.
 „ Nunc verò jam hoc longum desiderium perfectum est.
 „ Venit quidem ipse vivus in-domum-redux; invenit autem & te,
 „ Et filium in ædibus; malè verò quæ ei faciebant
 „ Proci, hos omnes ultus est sua in domo.
 Hanc autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Nutrix dilecta, nondum magnoperè gloriare exultans;
 „ Nosti enim, quòd gratus in domo appareret
 „ Omnibus, maximè verò mihique, & filio, quem genuimus:
 „ Sed non est hic sermo verus, sicut dicis:
 „ Sed aliquis immortalium interfecit procos eximios,
 „ Injuriam indignatus acerbam, & mala opera:
 „ Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 „ Non malum, neque quidem bonum, quicumque ad ipsos pervenisset.
 „ Ideò ob iniquitates passi sunt malum: at Ulysses (set:
 „ Perdidit longè reditum ab-Achaïa, periitque ipse.
 Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea;
 „ Filia mea, quale tibi verbum fugit ex-septo dentium?
 „ Quæ maritum, intus cùm est apud focum, nunquam dicis
 „ Domum esse venturum? animus nempe tibi semper incredulus.
 „ Sed agè tibi & signum manifestum aliud quoddam dicam,
 „ Cicatricem; quam quondam ei aper infixit albo dente:
 „ Hanc abluens agnovi; volebam autem tibi ipsa
 „ Dicere; sed me ille prehensam ad os manibus,
 „ Non sinebat dicere, solertiâ mentis.
 „ Sed sequere; at ego me oppignerabo ipsam,
 „ Si te decipiam; ut-interficias me miserima morte.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope;
 „ Nutrix chara, difficile te deorum sempiternorum
 „ Consilia scrutari, valdè licèt multarum-rerum-scientem:
 „ Sed omnino eamus ad filium meum; ut videam
 „ Viros procos mortuos, & eum, qui interfecit.
 Sic locuta, descendebat è cœnaculo: multa verò ei cor
 Agitabat, an seorsum dilectum maritum interrogaret,
 An astans oscularetur caput & manus prehasas.
 Illa verò postquam ingressa est, & transivit lapideum limen,
 Sedebat

- Ἐξέτ' ἵπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον, ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 90 Τείχεον τεῦ ἑτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 Ἦτο κάτω ἑρῶν, ποτιδευμένος, εἴ τι μιν εἶποι
 Ἰφθίμη παρακοίτις, ἐπεὶ ἴδιν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦ δ' ἀνεω δὴν ἦτο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκανέ·
 Ὀφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίως εἰσίδεσκειν,
 95 Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασσκει, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνέειπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
 Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
 Τίθ' οὕτω πατρός νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτόν
 Ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρσαι, οὐδὲ μεταλλᾷς;
 100 Οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετλητοὶ θυμῷ
 Ἄνδρὸς ἀφειταῖη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 Ἐλθοι εἰκοσφ' ἑταῖ εἰς πατρίδα γαῖαν·
 Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη σεριωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπειά·
 105 Τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθρηπεν·
 Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρίσθαι,
 Οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτιδόν δὲ
 Ἐς Ὀδυσσεύς, καὶ οἶκόν ἱκάνεται, ἡ μάλα νῶϊ
 Γνωστόμεθ' ἀλλήλων καὶ λαῖόν· ἔτι γὰρ ἡμῖν
 110 Σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς Φάτο· μείδῃσεν δὲ πολυτάλας διος Ὀδυσσεύς,
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μῆτερ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
 Πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσσεται καὶ ἄριστον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ῥηπτόω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴμαι,
 Τοῦνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὐπω Φοῖσι τὸν εἶναι.
 Ἡμεῖς δὲ φραζόμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται·
 Καὶ γάρ τις θ' ἕνα Φῶτα κατακτείνας ἐπὶ δῆμῳ,
 Ὡς μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
 120 Φεύγει, πρὸς τε προσιπῶν καὶ πατρίδα γαῖαν·
 Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλλος ἀπὲκταμεν, οἳ μὲν ἄριστοι
 Κούρω ἐν Ἰθάκῃ τῷ σε φράζεσθαι ἀνάγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ Φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην
 125 Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους Φάος ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσει καταβητῶν ἀνθρώπων.
 Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἐφύμεθ', οὐδέ τι Φημί
 Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεσσι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήκης Ὀδυσσεύς·
 130 Τοιγάρ ἐγὼν ἔρω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε, καὶ ἀμφοῖσασθε χιτῶνας,
 Δμῶας τ' ἐν μεγάροισιν ἀνάγγετε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 Αὐτὰρ βεῖος αἰοῖδος, ἔχων Φέρμιγγα λυγείαν,
 Ἡμῖν ἠγείσθω Φιλοπαίγμονος ὀρχηθμῖο,
 135 Ὡς κέν τις Φαίη γάμοις ἔμμεναι, ἐκτός ἀκούων,
 Ἦ ἀν' ὁδὸν σείχων, ἢ οἱ περιναίετ' αἰούσιν·
 Μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ Φόνον κατὰ ἄστυ γένηται
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
 Ἀγρόν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 Φρασσόμεθ', ὅ, ττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.

Sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
Ad-parietem alterum: ille autem ad columnam longam
Sedebat deorsum tuens, expectans, si quid sibi diceret
Eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc verò tacita diu sedit; stupor verò ei cor invasit:
Obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
Aliquando verò non-agnoscebat, mala corpori vestimenta habentem.
Telemachus autem increpabat, verbumque dixit, & compellabat;

„ Mater mea, infelix mater, immitem animum habens,

„ Cur sic à-patre separaris? neque apud ipsum

„ Sedens, verbis percontaris, neque interrogas?

„ Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo

„ Viro abfisteret, qui ei mala multa perpeffus

„ Venisset vigesimo anno in patriam terram:

„ Tibi verò semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;

„ Fili mi, animus mihi in pectoribus stupet;

„ Neque aliquod proloqui possum verbum ad eam, neque interro- (gare,

„ Neque in vultum intueri ex-adverso: si autem reverà demum

„ Est Ulysses, & domum venit; certè omninò nos

„ Cognoscemus alter-alterum & melius; sunt enim nobis

„ Signa, quæ scilicet & nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit: risit verò multa-passus nobilis Ulysses;

Statimque Telemachum verbis alatis allocutus est;

„ Telemache, sanè matrem in ædibus sine

„ Tentare me; citò autem cognoscet etiam melius.

„ Nunc verò, quia sordeo, malaque corpori vestimenta indutus sum,

„ Idè despiciatui-habet me, & nondum putat ipsum esse.

„ Nos verò consulemus, quo-pacto quàm optime fiat:

„ Etenim aliquis, etiam unum virum ubi-interfecit in populo,

„ Cui non multi sint adjutores ponè,

„ Fugit, cognatisque relictis & patriâ terrâ:

„ Nos autem columen urbis interfecimus, qui longè optimi erant

„ Juvenum in Ithaca; idè te consultare jubeo.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contrà allocutus est;

„ Ipse hæc sanè videas, pater dilecte; tuum enim optimum

„ Consilium in hominibus dicunt esse, neque quisquam tecum

„ Alius vir contenderet mortalium hominum.

„ Nos verò alacres unà sequemur; neque omninò puto me

„ Fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.

Illum autem respondens allocutus est solers Ulysses;

„ Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum:

„ Primum quidem lavamini, & induimini tunicas,

„ Famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere:

„ Cæterùm divinus cantor, habens citharam argutam,

„ Nobis præeat ad luforiam saltationem,

„ Ut aliquis putet nuptias esse, extrà audiens,

„ Vel per viam vadens; vel ex iis qui circum-habitant:

„ Ne priùs fama lata cædis per urbem fiat

„ Virorum procorum, quàm scilicet nos iverimus extrà

„ Agrum in nostrum arboribus-abundantem: illic verò postea

„ Consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

- ὧς ἴφωβ' οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 Ὀπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὃ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδος
 Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἵμερον ὥρσεν
 145 Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ἐρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περισπαχίζετο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγχε πολυμνήσῃ βασιλείαν·
 150 Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 Εἵρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεν, τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ὦ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμῃ ταμῇ λούσιν, καὶ χρίσιν ἐλαίῳ·
 155 Ἀμφὶ δέ μιν Φᾶρος καλὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα·
 Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθῆνη,
 Μύζονα τ' εἰσίδειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
 Οὐλαὶς ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεὶ ὁμοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχευέται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 160 Ἰδούς, ὃν Ἡφαιστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθῆνη
 Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
 Ὡς μὲν τῷ περίχει χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 Ἀψ δ' αὐτὶς κατ' ἄρ' ἔζετο ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 Ἀντίον ἥς ἀλόχου· καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπε·
 Δαιμονίη, περὶ σοὶ γε γυναικῶν θλυτερώων
 Κῆρ ἀτέραμνον ἴθικαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 Οὐ μὲν κ' ἄλλη ὥδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 Ἀνδρὸς ἀφεισάη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔλθοι ἱεκοσῶ ἔτι ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, φόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 Λέξομαι· ἦ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν Φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Δαιμόνι, αὐτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι, οὐδ' ἀθερίζω,
 175 οὐδὲ λῆν ἄγαμαι· μάλα δ' εὐ οἶδ', οἷος ἔσθαι,
 Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε οἱ φόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 Ἐκτὸς εὐσταθὸς θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐπείει·
 Ἐνθα οἱ, ἐκβεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβαλέτω εὐνήν,
 180 Κῶεα, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσις περὶ φρονέειν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ὀχθήσας ἀλοχον προσφώνει, κέδν' εἰδύναν·
 Ὡ γυναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὴς εἶπες.
 Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 Καὶ μάλ' ἐπισαμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθῶν
 Ῥηϊδίως θείλῳν θέλῃ ἄλλῃ ἐνὶ κωρῇ·
 Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν τις ζῶας βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 Ρεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται·
 Ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδὲ τις ἄλλος.
 190 Ὁμίονος ἴφου τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
 Ἀκμυνὸς βαλῆθ' ἄρχετος δ' ἦν, ἠύτε κίων·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θαλάμον δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα

Sic dixit: illi autem ei omnino quidem auscultarunt, & paruerunt. Itaque primum quidem lavarunt-se, & induerunt-sibi tunicas: Ornatae autem sunt mulieres; sumpsit verò divinus cantor Citharam cavam; ipsisque desiderium concitavit Cantusque dulcis, & egregiae saltationis.

His verò magna domus personabat pedibus Virorum ludentium, pulchrèque cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat aedes extra audiens;

„ Certè omnino jam aliquis duxit-uxorem multum-ambitam regi-

„ Improba, neque sustinuit mariti sui cui-virgo-nupsit, (nam:

„ Servare magnam domum perpetuò, donec venisset.

Sic utique aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo erant.

At Ulyssæm magnanimum sua in domo

Eurynome œconoma lavit & unxit oleo;

Circumque ipsum pallium jecit & tunicas:

Cæterum capiti affudit multam pulchritudinem Minerva,

Majoremque aspectu fecit & crassiorẽ; à capite autem

Crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfudit argento vir

Peritus, quem Vulcanus docuerit & Pallas Minerva

Artem omnigenam; pulchra verò opera is perficit:

Sic quidem huic circumfudit gratiam capitis & humeris.

E balneo verò is egressus est, corpore immortalibus similis;

Iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,

Ex-adverso suæ uxori; & ipsam sermone allocutus est;

„ Infausta, tibi quidem præ mulieribus fœmineis

„ Cor impenetrabile fecerunt Olympias demos habentes:

„ Haud quidem alia sic mulier obfirmato animo

„ Viro absteret, qui ei mala multa petesset

„ Venisset vigesimo anno in patriam terram.

„ Sed agè mihi, nutrix, sterne lectum; ut & ipse

„ Decumbam; profectò enim huic ferreus in præcordiis animum.

Illam autem rursus allocuta est prudens Penelope;

„ Generose, neque sanè quid magni facio, neque nihili habeo,

„ Neque admodum admiror; perquam autem benè novi, qualis eras,

„ Ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.

„ Sed agè ei sterne densum lectum, Euryclæa,

„ Extra benè-fundatum thalamum, quem scilicet ipse fecit:

„ Illic ei, exposito denso lecto, injicite, ad-cubandum,

„ Pelles, & lanas, & integumenta splendida.

Sic utique dixit, maritum tentans; at Ulysses

Indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem;

„ O mulier, profectò valdè hoc verbum acerbum dixisti:

„ Quis verò mihi alibi posuit lectum? difficile nempe esset

„ Etiam valdè scienti; nisi quando deus ipse aggressus

„ Facilè volens poneret alio in loco:

„ Virorum autem hanc quisquam vivus mortalis, neque valdè pu-

„ Facilè amoliretur; quoniam magnum signum factum est

„ In lecto elaborato; eum autem ego feci, neque quisquam alius.

„ Arbor erat patula-foliis olivæ septum intrà,

„ Vicens, florens; crassa verò erat, tanquam columna:

„ Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci

- Πικρῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρπει·
 Κολητάς δ' ἐπὶ θῆκα θυράς, πυκνῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκλιψα κόμην ταυφύλλου ἐλαίης·
 Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμῶν; ἀμφέξεσα χαλκῷ
 Εὐ καὶ ἐπισαμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνα,
 Ἑρμὶν ἀσκήσας, τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργυρῷ ἢ δ' ἐλέφαντι.
 Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βοός, Φοίνικι Φαεινόν.
 Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 Εἰ μοι ἐγ' ἔμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἢ τις ἦδη
 205 Ἀνδρῶν ἄλλοτε θῆκε, ταμῶν ὑπὸ πυθμὲν ἐλαίης.
 Ὡς Φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ Οἶλον ἦτορ.
 Σήματ' ἀναγνύουσι, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδυς δάμην, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἐκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
 Μὴ μοι, Ὀδυσσεύ, σκυλῆν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
 210 Ἀνθρώπων πέπυστα θεοὶ δ' ὠπαζον οἷζύν,
 Οἱ τῶν ἀγασσάντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 Ἡβῆς ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χάος, μηδὲ νεμέσσει,
 Οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὥδ' ἀγάπησα·
 215 Ἀλλ' ἄγε μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Φίλοισιν
 Ἑρμῖναι, μὴ τίς με βροτῶν ἀπάθοιτ' ἐπίεσσιν
 Ἑλθῶν πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖν Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Ἄνδρ' παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγε Φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 Εἰ ἦδη, ὃ μιν αὐτίς ἀρῆιδι υἱὲς Ἀχαιῶν
 Ἀξιμέναι οἰκόνδε Φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ἄρρεν ἔργον αἰεὶ κίς·
 Τὴν δ' αἶτην οὐ πρόσθεν ἐγὼ ἐγκατέθετο θυμῷ
 Λυγρῇ, ἔξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
 225 Νῦν δ' ἐπεὶ ἦδη σήματ' ἀμφραδέως κατέτελεξας
 Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὁπώπει,
 Ἀλλ' οἷοι σὺ τ' ἐγὼ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δαῦρο κισύσῃ,
 Ἡ γαῖν εἰρυτο θυράς πυκνῶν θαλάμοιο,
 230 Πείθεις δὴ μου θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἔδοντα.
 Ὡς Φάτο· τῷ δ' ἐτι μάλλον ὕφ' ἡμερον ἄρσε γόοισιν·
 Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀν' ἀσπασίως γῇ νηχομένοισι Φανείη,
 Ὄντε Προειδῶν εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 Ῥαῖσιν ἐπαιγόμενῃν ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
 Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολὺς αἰλὸς ἠπειρόνδε
 Νηχομένοι, πολλὰ δὲ περὶ χροὶ τέτροφεν ἄλμῃ·
 Ἀσπασιοὶ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 Ὡς ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἐν πόσις εἰσπορώσῃ
 240 Δειρῆς δ' οὐπω πᾶμπαν ἀφίετο πῆχες λευκά.
 Καὶ νῦν ἔ' ὀδυρομένοισι Φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἡῷ δ' αὖτε
 Ῥύσαιτ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, εὐδ' ἔα ἵππους

„ Denſis lapidibus , & benè deſuper texi ;
 „ Conglutinatasque impoſui fores , firmiter aptatas .
 „ Et tum deinde abſcidi comam patulæ-ſoliis olivæ ;
 „ Truncum verò à radice uſque proſciſſum circumdolavi ære
 „ Benè & ſcitè , & ad perpendicularum exegi ,
 „ Fulcro elaborato ; terebravique omnia terebrâ .
 „ Ab hoc autem incipiens lectum poliebam , donec perfeçi ,
 „ Variè-ornans auroque & argento & ebore ;
 „ Inde verò extendi pellem bovis , purpurâ ſplendidam .
 „ Sic tibi hoc ſignum dico ; neque omninò ſcio ,
 „ An mihi adhuc incolumis ſit , mulier , lectus , an aliquis jamjam
 „ Virorum alibi poſuerit , ſuccifo fundo olivæ .
 Sic dixit : ejus verò ibidem ſoluta ſunt genua & charum cor ,
 Signa agnoſcentis , quæ ei accuratâ dixit Ulyſſes .
 Lachrymis-fulſis autem deinde rectâ cucurrit , cirtùmque manus
 Collum jaciebat Ulyſſi ; caput verò oſculata eſt , & affabatur ;
 „ Ne mihi , Ulyſſes , irſcere ; quoniam in aliis quidem *rebus* maximè
 „ Hominum prudens eras ; dii autem dabant ærumnam ,
 „ Qui nobis inviderunt *nos* unâ invicem manentes
 „ Pubertate fruitos eſſe , & ſenectutis limen attingiſſe .
 „ At ne nunc mihi ob-hoo irſcere , neque indignare ,
 „ Quodd te non primùm , poſtquam vidi , ſic amplexa ſum ;
 „ Semper enim mihi animus in pectoribus charis
 „ Horruit , nequils me hominum deciperet verbis
 „ *Huc*-proſectus ; multi enim malas aſtutias cogitant .
 „ Neque Argiva Helena , è-Jove nata ,
 „ Viro cum alieno mixta fuiſſet amore & cubili ;
 „ Si in-animo habuiſſet , quodd ipſam iterùm bellicoſi filii Achivorum
 „ Reducturi domum dilectam in patriam erant .
 „ Eam autem proſectò ad-patrândum deus inſtigavit opus indignum ;
 „ Noxam verò non antè in ſuo depoſuit animo
 „ Gravem ; ex qua primùm & ad nos venit dolor .
 „ Nunc verò , quandoquidem jam ſigna manifeſtè dixiſti
 „ Lecti noſtri , quem non mortalis alius viderat ,
 „ Sed ſoli tuque egoque , & ancilla una ſola
 „ Auctoris , quam mihi dedit pater jam huc proſciſcenti ,
 „ Quæ nobis cuſtodiebat fores compaſſi thalami ;
 „ Fleſtis tandem meum animum , durus licèt valdè ſit .
 Sic dixit : ei autem adhuc magis deſiderium excitavit luſtus .
 Flebat verò tenens uxorem animo-gratam , honeſta ſcientem .
 Sicut autem quândo gratè terra natantibus apparet ,
 Quorum ſcilicet Neptunus benè fabricatam navem in ponte
 Perdidit , agitatam vento & fluctu vaſto ;
 Pauci verò effugerunt è cano mari in terram
 Natantes , multa autem circa corpus accreſcit ſalſugo ;
 Latè verò conſcenderunt terram , malo evitato :
 Sic utique illi gratus erat maritus intuenti :
 A-collo autem nontum omninò removebat brachia candida .
 Et ſanè lugentibus apparuiſſet roſea-digitis aurora ,
 Niſi utique aliud cogitâſſet dea cæſia-oculis Minerva :
 Noctem quidem in termino longam tenuit , Auroram verò contrâ
 Detinuit in Océano aureum-ſolium-habentem , neque ſinebat equos
 Jungere

- 245 Ζεύγυσθ' ὠκύποδας, Φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαίθονθ', οἳ τ' Ἡῷ πῶλοι ἀγούσι.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλοχὴν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 "ὦ γύναι, οὐ γὰρ πῶ πάντων ἐπὶ πείρατ' αἰέθλων
 ἦλθον, ἀλλ' ἐτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔστι
- 250 Παλλός καὶ χαλπός, τὸν ἐμὲ χρεὶ πάντα τελεῖσθαι.
 "Ὡς γὰρ μοι ψυχὴ μῆνῆσά τε Τειρεσίαιο,
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Αἰδὸς ἕως,
 Νόστον ἐταίροισιν διζήμενος, ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεαι, λέκτρονδ' ἴσμεν, γύναι, ὅφρα καὶ ἔδῃ
- 255 Ἵπῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐνὴ μὲν δὴ σοι γὰρ τότε ἔσται, ὅππότε θυμῷ
 Σῶ ἐθέλῃς ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ πείνησάν κ' ἐίσθαι
 Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
- 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 Εἴπ' ἄγε μοι τὸν αἰθλὸν ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, (οἶω,)
 Πένσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέριον.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὐτὸς με μάλ' ἀτρυνεύουσα κελεύεις
- 265 Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μνησσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 Χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστ' ἀνωγει
 Ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρης ἱετμόν·
 Εἰσάκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν.
- 270 Ἀνέρας, οὐδὲ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδαι ἔδουσιν·
 Οὐδ' ἀρα ταῖ γ' ἴσασι νῆας Φοινικαπαρήνους,
 Οὐδ' εὐήρης ἱετμόν, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τοῦτο· εἶπεν ἀριφραδὴς, (οὐδέ σε κεύσω)
 Ὅππότε κεν δὴ μοι συμβλημένος ἄλλος ὀδύτης
- 275 Φῆν' αἰθρηλογόν' ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ,
 Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἱετμόν,
 Ἐρξανθ' ἱερά καὶ δαΐ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 Ἀνείον, ταυρὸν τε, σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπραν,
 Οἶκαδ' ἀποσεύχων, ἔρδειν θ' ἱεράς ἐκατόμβας
- 280 Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ
 Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνη
 Γῆρα ὑπαὶ λυπαρῷ ἀρημένῳ· ἀμφὶ δέ λαοὶ
 Ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι Φάτο πάντα τελεῖσθαι.
- 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εἰ μὲν δὴ γῆρας γὰρ θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
 Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυσιν ἔσται.
 "Ὡς οἳ μὲν ταιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμῃ τε ἰδὲ τροφὸς ἐντυαν εὐνήν,
- 290 Ἐσθλὸς μαλακῆς, δαΐδων ὑπολαμπασμένων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ εἶδον πυκνὰν λέχος ἐγκονέουσai,
 Γρη῏ς μὲν κίουςα, πάλιν αἰκονδὲ βεβήκει
 Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμπηλὸς ἠγεμόνευεν
 Ἐρχομένοις λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 295 Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, πάλιν κίον· οἳ μὲν ἔπειτα
 Ἀσπασίῳ λέκτροισι παλαιῷ θεσμόν ἔκυντο.

Jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum & Phaëthonta, qui scilicet Auroram equuli vehunt.
 Et tunc utique suam uxorem allocutus est solers Ulysses;
 „ O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 „ Venimus, sed adhuc in posterum immensus labor erit,
 „ Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 „ Sic enim mihi anima dixit Tireziæ,
 „ Die illo, quando scilicet descendi domum Orci intrà,
 „ Reditum fociis quærens, & mihi ipsi.
 „ Quin veni, ad-lectum eamus, uxor, ut & jam
 „ Somno à dulci delectemur ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Cubile quidem demum tibi sanè tunc erit, quando animo
 „ Tuo volueris; quia scilicet te dii fecerunt venire
 „ Ad domum benè-ædificatam, & tuam in patriam terram.
 „ Sed quoniam cogitasti, & tibi deus iniecit animo,
 „ Dic agè mihi hoc certamen; quoniam & postea, (puto,)
 „ Audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Infausta, cur igitur demum me valdè hortans jubes
 „ Dicere? at ego dicam, neque celabo.
 „ Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 „ Gaudeo: quoniam admodum multas hominum ad urbes iussit
 „ Proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum;
 „ Donec ad illos pervenero, qui haud nôrunt mare,
 „ Viros, neque salibus mixtum cibum comedunt;
 „ Neque sanè hi nôrunt naves rubras-proris,
 „ Neque fabrefactos remos, qui utique alæ navibus sunt.
 „ Signum verò mihi hoc dixit manifestum, (neque te celabo,)
 „ Quando demum mihi obviam-factus alius viator
 „ Dixerit me ventikabrum habere super splendido humero;
 „ Utique tunc me terræ infixo iussit remo,
 „ Factisque sacris eximiis Neptuno regi,
 „ Ariete, tauroque, suumque initore verre,
 „ Domum abire, facereque sacras hecatombas.
 „ Immortalibus diis, qui cælum latum habitant,
 „ Omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 „ Lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 „ Senectute à molli confectum; circùm autem populi
 „ Felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope;
 „ Si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,
 „ Spes tibi deinde malorum effugium fore.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Interea verò Eurynomeque & nutrix instruebant lectum
 Vestitu molli, facibus sublucentibus.
 At postquam straverant densum lectum properantes,
 Anus quidem decubitura retrò in-domum ivit;
 Illis verò Eurynome cubicularia præibat
 Euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:
 In thalamum autem ubi-duxerat, retrò ivit: illi quidem deinde
 Lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

- Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ἐσθλὸς
 Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παύσαν δὲ γυναῖκας·
 Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρον ἐκιδόντα.
 300 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν Φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἐρατεινῆς,
 Τερπείσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
 Ἡ μὲν, ὅς' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναϊκῶν,
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορῶς αἰδῆλον ὄμιλον·
 Οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας, καὶ ἴφια μῆλα,
 305 Ἐσφαζόν· πολλὸς δὲ πύθων ἠΰσσιτο οἶνος.
 Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσσεύς, ὅσα κηδὲ ἔθηκε
 Ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησε,
 Πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, εὐδὲ οἱ ὕπνος
 Πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι, πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
 310 Ἦρξαστο δ', ὥς πρῶτον Κίκανος δάμασ'· αἰτάρ' ἔπειτα
 Ἦλθ' ὡς Λατοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουραν·
 Ἦδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσαστο ποιήνῃ
 Ἰφθίμῳ ἐταίρῳ, οὐς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν·
 Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὃ μιν πρῶφρων ὑπέδεκτο,
 315 Καὶ πέμπ'· οὐδὲ πῶ αἶσα Φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐκίσθαι
 Ἦν, ἀλλὰ μιν αὐτὶς ἀναρπάξασα θυέλλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον μεγάλα σπείροντα·
 Ἦδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιρρυγόνῃν ἀφίκανεν,
 Οἱ νῆας τ' ὄλυσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους
 320 Πάντες Ὀδυσσεύς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·
 Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
 Ἦδ' ὡς Ἀἰδew δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
 Ψυχῇ χρησάμενος Θηβαίου Τειρεσίῃο,
 Νηὶ πολυκλῆιδι, καὶ εἰσιδὲ πάντας ἐταίρους,
 325 Μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα·
 Ἦδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων Φθόγγον ἀκουσεν·
 Ὡς θ' ἔκετο πλαγυτὰς πέτρας, δεινὴν τε Χάρυβδιν,
 Σκυλλάν θ', ἣν οὐ πώποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυσαν·
 Ἦδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·
 330 Ἦδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε Ψολόεντι κεραυνῷ,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' Ἰφθίμην ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυσεν·
 Ὡς θ' ἔκετ' Ὠγυγίην νῆσαν, Νύμφην τε Καλυψῶ,
 Ἡ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 335 Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἦδ' ἔφασκε
 Θῆσεν ἀθάνατον καὶ ἀγῆραον ἥματα πάντα·
 Ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 Ἦδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 Οἱ δὴ μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὡς, τιμῆσαντο,
 340 Καὶ πέμπσαν σὺν νηὶ Φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Χαλκὸν τε χερσὶν τε ἄλλας, ἐσθλὰ τε δόντες·
 Τοῦτ' ἄρα δευτάτον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκύς ὕπνος
 Λυσιμέλῃς ἐπόρουσε, λυὼν μελεδήματα θυμοῦ·
 Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεῶν γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 345 Ὅσπότε δὴ ἱ' Ὀδυσῆα ἐέλεπε, δὴ κατὰ θυμὸν,
 Εὐνῆς ἥς ἀλόχον ταρπήμεναι, ἦδ' αὖ καὶ ὕπνου,
 Ἀντίκ' ἀπ' Ὀκείνου χερσὶ θρόνον Ἠριγίνειαν
 ὤρσειν, ἵν' ἀνθρώποισι φῶς φέρῃ ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς

At Telemachus & bubulcus & subulcus
 Cessare-fecerunt à-saltatione pedes, cessareque fecerunt mulieres;
 Ipsi verò cubabant per ædes obscuras.
 Illi autem postquam amore delectati sunt desiderabili,
 Delectabantur sermonibus, secum invicem confabulantes:
 Illa quidem, quot in ædibus sustinuerat nobilissima mulierum,
 Virorum procorum inspiciens perniciosum cœtum;
 Qui sui gratiâ multa, boves, & pingua pecora,
 Mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.
 At generosus Ulysses, quot dolores intulerat
 Hominibus, & quæcunque ipse ærumnis-conflictatus exantlaverat,
 Omnia dicebat; illa verò delectabatur audiens; neque ei somnus
 Incidebat palpebris, antequam is enarrâset omnia.
 Incepit autem, quomodo primùm Ciconas domuit; at postea
 Venit in Lotophagorum virorum pinguem terram:
 Et quot Cyclops fecit, & quomodo exegit pœnam
 Ob fortes socios, quos comedebat; neque miserabatur:
 Utque ad Æolum venisset, qui ipsum lubens suscepit,
 Et dimittebat; nondum verò fatale dilectam in patriam pervenire
 Erat; sed ipsum rursus abreptum procella
 Pontum in piscosum tulit valdè gementem:
 Et quomodo Telepylum Læstrygoniam advenit,
 Qui navesque perdiderunt & benè-ocreatos socios
 Omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:
 Et Circes enarravit dolum & varium-artificium:
 Et quomodo Orçi domum adiit squalidam,
 Animam consulturus Thebani Tiresiæ,
 Navi multis-transftris-instructa; & aspexit omnes socios,
 Matremque, quæ ipsum peperit, & nutritiv parvulus cùm-esset:
 Et quomodo Sirenum frequentium vocem audit:
 Quomodoque venit ad erraticas petras, horrendamque Charybdim,
 Scyllamque, quam nondum unquam illæsi viri effugerunt:
 Utque Solis boves interfecerunt socii:
 Utque navem velocem percussit ardenti fulmine
 Jupiter altitonans; perieruntque eximii socii
 Omnes pariter; ipse verò mala fata effugit:
 Quomodoque advenit Ogygiam insulam, Nymphamque Calypso,
 Quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse,
 In specubus cavis, & alebat, atque dicebat
 Reddituram se eum immortalem & senectutis-expertem dies omnes;
 Sed ei nunquam animum in pectoribus flecebat:
 Et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpeffus,
 Qui sanè ipsum ex corde, deum veluti, honoraverunt,
 Et dimiserunt cum navi dilectam in patriam terram,
 Æreque, auroque affatim, vestituque datis:
 Hoc sanè ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
 Membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.
 Diversa autem ex parte aliud cogitavit dea cæssa-oculis Minerva:
 Quando demum scilicet Ulysses putabat, suo in animo,
 Concubitu suæ uxoris oblectatum esse, atque etiam somno;
 Statim ab Oceano aureo-solio Auroram
 Excitavit, ut hominibus lucem ferrèt: surrexit verò Ulysses

- Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 350 ὦ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορημένῳ ἀέθλων
 Ἀμφοτέρῃ· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόσον
 Κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὶ Ζεὺς ἀλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
 Ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰνῆς·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἐνόμει· εὐνῆν,
 355 Κτήματα μὲν, τὰ μοι ἐστὶ, κομίζεμεν ἐν μεγάροισι·
 Μηλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες υπερφίλοιοι κατέκειραν,
 Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
 Δώσουσ', εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἱπᾶνλους.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
 360 Ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινὸς ἀκάχηται·
 Σοὶ δέ, γύναι, ταῦδ' ἐπιτέλλω, πινηπῇ περ ἑοῦσῃ·
 Αὐτίκα γὰρ Φαίτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνόντι
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
 Εἰς ὑπερῷ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπέλοισι γυναιξίν,
 365 Ἥσθαι, μηδὲ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
 Ὄρεσι δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβᾶτην,
 Πάντας δ' ἔντε ἀνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἐλίσθαι.
 Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
 370 ὦλιξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Ἦδη μὲν Φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' αἶψ' Ἀθήνη
 Νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόλιν.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ὀ Μ Η Ρ Ο Υ Τ Η Σ Ω.
 Ρ Α Ψ Ω, Δ Ι Α Σ

Ἵπόθεσις.

Τ' Α' Σ τῶν μνηστῆρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς ἄδου κατὰγει· καὶ ἀναγνω-
 ρισμὸς Ὀδυσσεὺς γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην· καὶ
 ταραχὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγεννημένην ἐπὶ τῇ τῶν μνηστῆρων ἀναιρίσει
 Ἀθηνᾶ διακωλύει.

Ω, δ' Ὀδυσσεύς σὺν πατρὶ καὶ υἱεὶ μαίρνει· Ἀχαιοῖς.

- Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἔξεκαλεῖτο·
 Ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
 Καλὴν, χρυσεῖαν, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὃν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 5 Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· τοὶ δὲ τρίβουσιν ἐποντο.
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἀντροῦ θεσπισίοιο
 Τρίβουσιν ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαβοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
 Ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν ἤρχε δ' ἄρα σφιν
 10 Ἑρμείας ἀκάχητα· κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
 Πάρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε βοᾶς καὶ λευκοῖα πέτρην,
 Ἦδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας, καὶ δῆμον Οὐέριον,
 Ἦσαν αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λευμῶνα,
 Ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων.
 15 Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Καὶ Πατρόκληος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχου,

Cubili ex molli; uxori autem verbum mandabat;
 „ O uxor, jam quidem multis satiati sumus certaminibus
 „ Ambo: tu quidem hic meum ærumnosum reditum
 „ Deflens; at me Jupiter doloribus, & dii alii,
 „ Properantem detinebant mea à patria terra:
 „ Nunc verò postquam ambo ad desiderabile venimus cubile,
 „ Possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus;
 „ Pecora autem, quæ mihi proci superbi consumpserunt,
 „ Multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
 „ Dabunt, donec omnia impleverint stabula.
 „ Sed sanè ego quidem ad arboribus-abundantem agrum proficiscor,
 „ Visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet:
 „ Tibi autem, uxor, hæc mando, prudens licèt sis;
 „ Statim enim fama ibit simul cum sole orto
 „ Virorum procorum, quos interfeci in ædibus;
 „ In cœnaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
 „ Sedè, neque quenquam respice, neque interroga.
 Dixit utique, & circum humeros induit sibi arma pulchra:
 Incitavit autem Telemachum & bubulcum & subulcum,
 Omnesque arma iussit martia manibus sibi-sumere.
 Hi verò ei non inobsequentes fuerunt: armabant autem se ære:
 Aperuerunt verò fores, exhibantque; præibat autem Ulysses.
 Jamjam quidem lux erat super terram: illos autem Minerva
 Caligine cœpertos citò eduxit ex urbe.

O D Y S S E Æ HOMERI XXIV. LIBRI

Argumentum.

Procorum animas Mercurius ad inferos deducit: Et agnitio Ulyssis fit ad patrem Laërtem. Et turbam Ithacensibus factam ob procorum cædem Minerva compefcit.

Ω. Ulysses cum patre & filio pugnat Achivis.

Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
 Virorum procorum; habebat verò virgam in manibus
 Pulchram, auream; quâ scilicet hominum oculos mulcet,
 Quorum vult; contrà verò & dormientes suscitât;
 Hâc utique ducebat commotas; illæ verò stridentes sequebantur.
 Sicut autem quando vespertilioes in secessu antri divini
 Stridentes volant, postquam aliquis exciderit
 Serie ex petra; sibi autem invicem adhærescunt:
 Sic illæ stridentes unâ ibant: præibat verò ipsis
 Mercurius alienus-à-malo, per squalidas vias.
 Præteribant autem Oceanique fluctus & Leucada petram;
 Et Solis portas, & populum Somniorum,
 Præteribant: statimque pervenerunt in herbosum pratum,
 Ubi scilicet habitant animæ, simulachra defunctorum.
 Invenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
 Et Patrocli, & eximii Antilochi,

- Αἰαντός δ' , ὃς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν , μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 "Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον ὁμίλειον ἀγχιμόλον δὲ
 20 "Ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
 Ἀχινυμένην περὶ δ' ἄλλαι ἀγνηγέραι , ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
 Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάινον καὶ πότμον ἐπίσπον.
 Τὸς προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος
 Ἀτρεΐδῃ , πέρι μὲν σε Φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
 25 Ἀνδρῶν ἥρων Φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα
 Οὐτεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε ,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων , ὅθι πάσχομεν ἄλλε' Ἀχαιοί.
 Ἡ γ' ἄρα καὶ τοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε
 Μοῖρ' ὅλην , τὴν οὔτις ἀλευεται , ὃς κε γένηται.
 30 "Ὡς ὅφελές τιμῆς ἀπονήμενος , ἥσπερ ἄνασσε ,
 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 Τῷ κεν τοὶ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί ,
 Ἦδέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα ὀπίσσω
 Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίσῃ θανάτῳ εἰμαρτο ἀλῶναι.
 35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαιο
 "Ὀλβιε Πηλῆος υἱέ , θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ ,
 "Ὅς θάνες ἐν Τροίῃ , ἐκὰς Ἀργεος ἅμφι δέ σ' ἄλλοι
 Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄριστοι ,
 Μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δὲ σφοδράλγχι κούρης
 40 Κεῖσο μέγας μεγαλωσί , λαλασμένος ἱπποσυνάων.
 Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμᾶρ ἐμαρνάμεθ' οὐδὲ κε πάμπαν
 Παντοσάμεθα πολέμῳ , εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο ,
 Κἀθήμεν ἐν λεχέεσσι , καθήραντες χροά καλόν ,
 45 Ὑδατὶ τε λιερῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἅμφις
 Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί , κείροντό τε χαιτάς.
 Μήτηρ δ' ἐξ ἄλλος ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ' ἀλῆρσιν ,
 Ἀγγελίης αἰούσα· βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
 Θεσπεσίῃ ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
 50 Καὶ νῦ κ' ἀναιξάνγες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας ,
 Εἰ μὴ αἴτῃ κατέρυκε , παλαιὰ τε , πολλὰ τε εἰδώς ,
 Νέστωρ , οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστῃ Φαίνετο βουλή·
 "Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 "Ἰσχεσθ' , Ἀργεῖοι , μὴ Φεύγετε , κοῦροι Ἀχαιῶν
 55 Μήτηρ ἐξ ἄλλος ἦδε σὺν ἀθανάτῃσ' ἀλῆρσιν ,
 Ἔρχεται , οὐ παιδὸς τεθνεότος ἀντιόωσα.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο Φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
 Ἄμφι δέ σ' ἔστησαν κούραι ἀλίοιο γέροντος ,
 Οἴκτ' ὀλοφυρόμεναι , περὶ δ' ἀμβροτὰ εἰμᾶτα ἔσαν.
 60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι , αἰμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ ,
 Θρήνεον ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργείων τοῖον γὰρ ὑπῆρχε Μοῦσα λίγεια.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 Κλαίονεν , ἀθνήταί τε θεοὶ , θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
 65 Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ , πολλὰ δέ σ' ἅμφις
 Μῆλα κατεκαίτομεν μάλα πτόνῳ , καὶ ἔλικας βούς.
 Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν , καὶ ἀλείφατι πολλῷ ,
 Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
 Cæterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Sic hi quidem circa illum versabantur: propè verò
 Advenit anima Agamemnonis Atridæ
 Dolens; circum autem aliæ congregatæ erant, quotquot una-cum ipso
 Domo in Ægisti mortui sunt, & fatum oppetierunt.
 Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ;
 „ Atride, supra quidem te putabamus Jovi gaudenti-fulmine
 „ Viros heroas charum esse diebus omnibus;
 „ Quoniam multisque & fortibus imperabas,
 „ Populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
 „ Profectò utique & tibi primùm affore decernebatur
 „ Parca perniciosa, quam nemo evitat, qui natus sit.
 „ Ut debuisti honore fruitus, quo scilicet imperabas;
 „ Populo in Trojanorum mortem & fatum obisse:
 „ Ita tibi sepulchrum quidem fecissent omnes Achivi,
 „ Atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in posterum:
 „ Nunc autem sanè te miserrima mortè fatale erat corripì.
 Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;
 „ Felix Pelei fili, diis assimilis Achilles,
 „ Qui mortuus es in Troja, longè ab Argo: circum verò te alii
 „ Interficiebantur Trojanorum & Achivorum filii optimi,
 „ Pugnantes de te; tu autem in vortice pulveris
 „ Jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
 „ Nos verò toto die pugnabamus, neque omnino
 „ Cessavissimus à-bello, nisi Jupiter turbine cessare-fecisset.
 „ At postquam te ad naves portaveramus ex bello,
 „ Deposuimus in lectis, purgato corpore pulchro,
 „ Aquàque calidà, & unguento: multas verò te circum
 „ Lachrymas calidas fundebant Danai, tondebantque sibi crines.
 „ Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis
 „ Nuntium audiens; clamor verò super mare excitatus est
 „ Imensus; subitò autem tremor cepit omnes Achivos:
 „ Et jam impetu-facto conscendissent cavas naves,
 „ Nisi vir detinuisset, antiquaque, multaque doctus,
 „ Nestor, cujus & antea optimum ostendebatur consilium:
 „ Qui ipsis rectè sentiens concionatus est, & dixit;
 „ Continete-vos, Argivi, ne fugite, filii Achivorum:
 „ Mater ex mari hæc cum immortalibus *deabus* marinis,
 „ Ventura est, suo filio mortuo occursum.
 „ Sic dixit: continebant autem se à fuga magnanimi Achivi.
 „ Circum verò te steterant filia marini senis, (duerunt.
 „ Miserabiliter lamentantes; circum autem immortales vestes tibi in-
 „ Musæ verò novem omnes, alternantes voce pulchra,
 „ Lugebant: tunc neminem absque lachrymis utique vidisses
 „ Argivorum: usque-aded enim increbuit Musa canora.
 „ Septem autem & decem quidem te pariter noctesque & dies,
 „ Flebamus immortalesque dñi, mortalesque homines;
 „ Octava-&-decima autem dedimus igni; multas verò circa te
 „ Oves jugulavimus valdè pingues, & camuras-cornibus boves.
 „ Cremabaris autem in vestitu deorum, & unguento multo,
 „ Et melle dulci: multi verò heroës Achivi

- Τεύχεσιν ἔρῳσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 Πιεῖοι θ' ἱππῆες τε πολὺς δ' ὄρουμαγδός ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε Φλόξ ἦνυσεν Ἥφαιστος,
 Ἦῶθεν δὴ τοι λέγομεν λευκ' ὄσέ, Ἀχιλλεῦ,
 Οἶφ' ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι δῶκε δὲ μήτηρ
 Χρυσέον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 Φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστος·
 Ἐν τῷ τοι κῆται λευκ' ὄσέα, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Μίγδα δὲ, Πατρόκλοιο Μενoitιάδου θανόντος·
 Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο τὸν ἔκοχα τίς ἀπάντων
 Τῶν ἄλλων ἱεράων, μετὰ Πατρόκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἐπεὶτα μέγα καὶ ἀμύμονα τύμβον
 Χεύαμεν Ἀργείων ἱερός στρατός· αἰχμητάων,
 Ἀκτῇ ἐπὶ προυχούσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλησπόντῳ·
 Ὡς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποτόφιν ἀνδράσιν εἴη
 Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσσονται.
 85 Μήτηρ δ', αἰτήσασα θεούς, περικαλλὲς αἶθλα
 Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριθῆσσι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντιβόλησκα
 Ἠρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποθνήσκον βασιλῆος
 Ζωννυταί τε νέοι, καὶ ἱπεντύνονται αἶθλα·
 90 Ἀλλὰ καὶ κεῖνα μάλα ἰδὼν ἐτεθήπια θυμῷ,
 Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλὲς αἶθλα,
 Ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανῶν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἑσθλόν, Ἀχιλλεῦ·
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τέδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπειυσα;
 Ἐν νόσῳ γὰρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τειαιῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀρχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 Ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 Τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἰσίδεσθην·
 Ἐγὼ δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 Παῖδα Μελαγχθός, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 Εἵνος γὰρ οἳ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδυτε,
 Πάντες κειριμένοι καὶ ὀμῆλικες; οὐδέ κεν ἄλλος
 Κριναίμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὑμῖν ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
 110 Ὀρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ;
 Ἦ που ἀνάρστοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,
 Βοῦς περιταμνομένους ἢ οἶῶν πῶτα καλά;
 Ἦ ἐπεὶ πτόλιος μαχεύμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 Εἰπέ μοι εἰρομένη· εἶνος δὲ τοι εὖχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
 Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔπισθαι, εὐστέλμεν ἐπὶ νηῶν;
 Μῆνι δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον,
 Σπουδῇ παρεπιθόντες Ὀδυσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὴν δ' αὖτε ψυχὴν προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·

„ Cum-armis agitarunt-se circa pyram ardentis,
 „ Peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus est.
 „ Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 „ Manè utique tibi colligebamus alba ossa, Achilles,
 „ Vino in puro, & unguento: dedit autem mater
 „ Auream amphoram, Bacchi verò donum
 „ Dicebat esse; opus autem inclyti Vulcani:
 „ In hac tibi jacent alba ossa, illustris Achilles;
 „ Promiscuèque, Patrocli Menœtiadæ mortui:
 „ Separatim verò, Antilochi, quem maxime honorabas omnium
 „ Aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 „ Circùm hæc autem postea magnum & insigne tumultum
 „ Congessimus Argivorum sacæ exercitus bellicosorum,
 „ Littore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 „ Ut longè-conspicius ex ponto viris esset
 „ Iis, qui nunc nati sunt, & qui in futurum erunt.
 „ Mater autem, diis rogatis, perpulchra certamina
 „ Posuit medio in circo optimatibus Achivorum.
 „ Jamjam quidem multorum funeri virorum interfui
 „ Heroum, quandocunque sis ut mortuo rege
 „ Cinganturque juvenes, & parent certamina;
 „ Sed illa maxime conspicatus mirabar animo,
 „ Qualia super te deposuit dea perpulchra certamina,
 „ Argentea-pedibus Thetis: valde enim charus eras diis.
 „ Sic tu quidem neque mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 „ Omnes apud homines gloria erit eximia, Achilles:
 „ At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 „ In reditu enim mihi Jupiter molitus est grave exitium,
 „ Ægisthi sub manibus, & perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Propè autem ipsos venit internuncius Argicida,
 Animas procorum deducens, ab Ulyssæ domitorum:
 Illi verò proinde attoniti rectà iverunt, ut intuiti sunt:
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 Filium Melanthii, inclytum Amphimedontem;
 Hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 „ Amphimedon, quid passi obscuram terram sublastis,
 „ Omnes selecti & coætanei? neque alius sic
 „ Habito-delectu elegisset per urbem viros optimos.
 „ Num vos in navibus Neptunus domuit,
 „ Excitatis sævis ventis & fluctibus ingentibus?
 „ An alicubi hostiles viri multarunt in terra,
 „ Boves prædantes & ovium greges pulchros?
 „ An de urbe pugnantes occubistis, & mulieribus?
 „ Dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor me esse.
 „ An non meministi, quando illuc veni ad vestram domum,
 „ Hortaturus Ulyssæm, cum deo-pari Menelao,
 „ Ad Ilium unà ut-comitaretur, benè-transstris-instructis in navibus?
 „ Mense autem deinde toto omnem transivimus latum pontum,
 „ Ubi vix tandem persuasissimus Ulyssæi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis;

„ Atri-

- Ἀτρεΐδῃ κῦδιζε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Μίμνημαι τὰδε πάντα, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω
 Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 Μνώμεθ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένου δαίμαρτά·
 125 Ἢ δ' οὐδ' ἡρεῖτο συγερὸν γάμον, οὐτ' ἐτελεύτα,
 Ἡμῖν Φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν·
 Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ Φρεσὶ μερμήριξε·
 Στησαμένη μέγαν ἰσὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
 Λεπτὸν καὶ περιμέτρον ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε·
 130 Κούρω, ἐμοὶ κνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 Μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε Φᾶρος
 Ἐκτελέσω, (μὴ μοι μεταμῶλλα νήματ' ὄληται,)·
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆσον, εἰσότε κέν μιν
 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃται ταυπηλεγέος θανάτοιο·
 135 Μὴ τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,
 Αἶκεν ἀτερὶσπείρου κείται, πολλὰ κτεατῖστας.
 Ὡς ἴσαθ' ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα κεν ἡματὰ μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰσὺν,
 Νύκτας δ' ὀπλύνεσκεν, ἔπην δαΐδας παραθεῖτο.
 140 Ὡς τριετες μὲν ἔλπεε δόλῳ, καὶ ἐπῆλθετο Ἀχαιοὺς·
 Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλθετο ὥραι,
 Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματὰ πόλλ' ἐτελεύσθη·
 Καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδη,
 Καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἰφειρόμεν ἀγλαῶν ἰσὺν.
 145 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ Φᾶρος εἰδείξεν, ὕφηνασα μέγαν ἰσὺν,
 Πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον, ἥε σελήνῃ·
 Καὶ τότε δὴ δ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχατιήν, ἔθι δώματα ναῖε συβώτης·
 150 Ἐνθ' ἦλθεν Φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείσιο,
 Ἐκ Πύλου ἡμαθῆντας ἰὼν σὺν νῆϊ μελαίνῃ·
 Τῷ δὲ κνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύνοντε,
 Ἰκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτὸν ἦτοι Ὀδυσσεύς·
 Ὑστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευε·
 155 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 Πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι,
 Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἔοντα,
 Ἐξαπίνης προφάνετ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 160 Ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσι
 Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληῶτι θυμῷ·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγίοχοιο,
 Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶψας,
 165 Ἐς θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήισεν ὀχλας·
 Αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἀνωγε
 Τόξον κνηστῆρσσι θέμεν πολλίον τε σίδηρον,
 Ἡμῖν αἰνομόροισιν αἰθλία, καὶ Φόνου ἀρχήν.
 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο·
 170 Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
 Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἴκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,
 Ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπίεσσι,

„ Atride, gloriosissime, rex virorum Agamemnon,
 „ Memini hæc omnia, & accuratè enarrabo
 „ Nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 „ Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 „ Hæc autem neque negabat odiosas nuptias, neque perficiebat,
 „ Nobis meditans mortem & fatum atrum:
 „ Sed dolum hunc alium in mente excogitavit;
 „ Exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 „ Subtilem & immensam: statim autem inter nos dixit;
 „ Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est nobilis Ulysses,
 „ Manete urgentes licet meas nuptias, donec vestimentum
 „ Perfecero, (ne mihi vana fila pereant,)
 „ Laerti heroi sepulchrale; in-tempus quo ipsum
 „ Fatum perniciosum corripuerit perennis mortis:
 „ Nequa mihi in populo Achivarum succenseat,
 „ Si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
 „ Sic dixit: nobis verò persuasus est animus generosus.
 „ Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 „ Noctu autem dissolvebat, postquam faces adhibuerat.
 „ Sic triennium quidem latebat dolo, & persuadebat Achivis:
 „ Sed quando quartus venit annus, & advenerunt horæ,
 „ Mensibus exeuntibus, diesque multi circumacti sunt;
 „ Utique tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certè nōrat;
 „ Et ipsam dissolventem invenimus egregiam telam.
 „ Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 „ Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam telam,
 „ Et laverat, Soli similem, vel Lunæ;
 „ Tunc demum Ulysssem malus alicunde duxit deus
 „ Agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus:
 „ Illuc venit charus filius Ulyssis divini,
 „ Ex Pylo arenosa reversus cum navi nigra:
 „ Hi verò procis mortem malam moliti,
 „ Venerunt ad urbem inclytam; sanè Ulysses
 „ Posterior, at Telemachus antè præibat:
 „ Illum verò subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
 „ Mendico misero similem, & seni, (tus erat,
 „ Baculo innitentem; turpia autem circum corpus vestimenta indu-
 „ Neque quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse,
 „ Ubi derepente se-ostendit, neque qui majores-natu erant:
 „ Sed verbisque malis incessimns & istibus.
 „ At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 „ Percussus & objurgatus, patienti animo:
 „ Sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens Ægiochi;
 „ Cum quidem Telemacho perpulchra arma sublata
 „ In thalamum deposuit, & obdidit pessulos.
 „ At ipse suam uxorem multo-astu jussit
 „ Arcum procis ponere, canumque ferrum,
 „ Nobis infortunatis certamina, & cædis principium.
 „ Neque quisquam nostrum poterat validi arcus
 „ Nervum intendere; valde autem impares eramus:
 „ Sed quando in manus pervenit Ulyssis magnus arcus;
 „ Tunc nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,

- Τόξον μὴ δόμεναι, μὴδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύει·
 Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἐπιτρέφοντων ἐκέλευσεν·
- 175 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολυτάλας δίς 'Οδυσσεύς,
 ῥηϊδίως δ' ἐταίνευσε βιδόν, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Στῇ δ' αἶ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τάχεα δ' ἐκχευατ' οἷζον·
 Δεινὸν ἀσπταίνων· βάλε δ' Ἀντίκον βασιλῆα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα φονέοντα,
- 180 "Αντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἐπίπταν.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τις σφί θεῶν ἐπιτάρροδος ἦεν.
 Αὐτίκα γάρ κατὰ δώματ' ἐπιπτόμενοι μένει σφῶ·
 Κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ ζήνους ὤρνυτ' αἰεκής·
 Κράτων τυπτομένων, δάπιδον δ' ἅπαν κίματι θύεν.
- 185 "Ὡς ἡμεῖς, Ἀγαμέμνων, ἀπωλόμεθ', ὦν ἐτι καὶ νῦν
 Σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις 'Οδυσῆος·
 Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 Οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλαινα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 Κατθέμενοι γούοιεν· δ' γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
- 190 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαι·
 "Ὀλβιε Λαίρταο παῖ, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ,
 Ἡ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσω ἀκοιτιν.
 "Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' 'Οδυσῆος,
- 195 Ἄνδρος κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐπὸτ' ὀλεῖται
 Ἡς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοῖδιν
 Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὡς Τυτταρίου κόρη κακὰ κήσατο ἔργα,
 Κουριδίον κτείνασα πρίν· συγερῇ δὲ αἰοῖδῃ
- 200 "Εσσιτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δὲ τε φῆμιν ὅπασσῃ
 Θηλυτέρῃσι γυναῖξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔργειν.
 "Ὡς οἱ μὲν ταυαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Ἑσαότ' εἰν αἶδαι δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλεος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἴκοντο
- 205 Καλὸν Λαίρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαίρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμογησεν·
 "Ενθα οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντα,
 Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἱανον
 Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἔργαζοντο.
- 210 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
 Ἐνδυκίως κομέσκεν ἐπ' ἀγρῷ, νόσφι πόληος.
 "Ενθ' 'Οδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱέι μῦθον ἔειπεν·
 "Τμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτίμενον δόμον εἰσῶ·
 Δείπνον δ' αἰψά σὺν ἱερέυσατε, ὅσῃς ἀρις·
- 215 Αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρησσομαι ἡμετέροιο,
 Αἶψ' ἐμ' ἐπιγνοῖη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥ κεν ἀγνοῖησι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔοντα.
 "Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ 'Οδυσσεύς
- 220 Ἄσπον ἱέν πολυκάρπου ἀλῶνς, πειρητίζων·
 Οὐδ' εὖρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
 Οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν ἀλλ' ἄρα τοίγε
 Αἰμασιᾶς λέγοντες, ἀλῶνς ἔμμεναι ἔρκος,
 "Ωλιχόντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρονι ὁδὸν ἡγεμόνευεν.

„ Arcum ne daret, neque si valde multa is diceret;
 „ Telemachus verò cum solus hortans iussit:
 „ At ipse accepit manu multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Facileque tetendit arcum, misitque *sagittam* per ferrum. (*gittas,*
 „ Stetit autem deinde super limen profectus, velocesque effudit sa-
 „ Horrendum circumspectans; percussit verò Antinoum regem.
 „ At postea aliis immittebat tela luctuosa,
 „ Ex-adverso collimans; illi verò conferti cadebant.
 „ Manifestum autem erat, quòd aliquis ipsis deorum adiutor esset:
 „ Statim enim per ædes sequentes impetum suum, (*du,*
 „ Interficiebant quaquaversum: iborum verò gemitus oriebatur *fra-*
 „ Capitis percussis; pavementum autem totum sanguine undabat.
 „ Sic nos, Agamemnon, perimus; quorum adhuc etiam nunc
 „ Corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis.
 „ Nondum enim sciunt amici in ædibus cujusque,
 „ Qui abluto atro tabo ex vulneribus,
 „ Depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.
 „ Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ;
 „ Felix Laërtæ fili, solers Ulysses;
 „ Profecto utique cum magna virtute potitus es uxore.
 „ Adeò boha mens erat eximie Penelopæ,
 „ Filie Icarii; adeò benè meminerat Ulyssis,
 „ Viri cui-virgo-nupserat: idèd ei gloria nunquam peribit
 „ Suae virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 „ Immortales amabilem prudenti Penelopæ.
 „ Non sicut Tyndari filia mala molita est opera,
 „ Cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa verò cantilena
 „ Erit inter homines; gravemque famam intulit
 „ Fæmineis mulieribus; etiam *ei*, quæ benè-morata fuerit.
 „ Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 „ Stantes in Orci ædibus, sub cavernis terræ. (*pervenerunt*
 „ Illi autem postquam ex urbe descenderunt, citò utique in prædium
 „ Pulchrum Laërtæ cultum, quod scilicet quondam ipse
 „ Laërtes acquisiverat, postquam valde multum laboraverat:
 „ Illic ei domus erat; circumque exedra currebat circumquaque,
 „ In qua comedebant & sedebant & dormiebant
 „ Famuli necessarii, qui ei amica laborabant.
 „ Inerat verò mulier Sicala anus, quæ utique senem
 „ Diligenter curabat in ætate, procul ab urbe.
 „ Ibi Ulysses famulis & filio sermonem dixit;
 „ Vos quidem nunc ite in benè-ædificatam domum intrò;
 „ In cœnam autem statim porcorum mactate, quicunque optatus.
 „ At ego patrem tentabo nostrum,
 „ An me agnoscat & discernat oculis,
 „ An ignoret, multo tempore seorsum cum-abfuerim.
 „ Sic locutus, famulis martia arma dedit.
 „ Illi quidem deinde ad domum celeriter iverunt: at Ulysses
 „ Propius ivit ad abundans-fructibus arboretum, tentare-cogitans;
 „ Neque invenit Dolium, in magnum hortum descendens,
 „ Neque quenquam servorum, neque filiorum; sed sanè illi
 „ Sepes collecturi, arboreti ut-essent septum,
 „ Abiverant; at iis senex viam præibat.

- 225 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν ἔνκτιμένην ἐν αἰώῃ,
 Λιπρύνοντα Φυτὸν ῥυπάντα δὲ ἔσο χιτῶνα,
 Ῥαπτὸν, αἰκέλιον· περὶ δὲ κνημησι βοείας
 Κνημίδας ῥαπτάς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων·
 Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βαίων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὑπερβεί
- 230 Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος αἶξων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 Γῆραϊ τεύρομενον, μέγα δὲ Φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 Σταῖς ἄρ' ὑπὸ βλαβρὴν ὄρχην κατὰ δάκρυον εἶβε.
 Μερμηριξε δ' ἔπειτα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θημόν·
- 235 Κύσσαι καὶ περιΦῦναι ἐὼν πατέρ', ἠδὲ ἑκάσθα
 Εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἑκάστ' αὖτε πειρησάιτο.
 Ὡδὲ δὲ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Πρῶτον κερτομίσις ἐπέσσειν πειρηθῆναι.
- 240 Τὰ Φρονέων ἰδὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἥτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, Φυτὸν ἀμφιλάχων,
 Τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 Ὀρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδὲ τι πάμπαν,
- 245 Οὐ Φυτὸν, εὖ συκὴ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
 Οὐκ ὄρχην, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
 Αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμείς τε κακῶς, καὶ αἰεκέα ἔσσαι.
- 250 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἕνεκ' οὐ σε κομίζει,
 Οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπειε εἰσοράσθαι
 Εἶδες καὶ μέγας βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἴοικας.
 Τοιούτῳ δὲ ἴοικας, ἐπεὶ λούσαιο Φάγαι τε,
 Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἦ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
- 255 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγέρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Εἰ ἐτιόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι εἶπεν
 Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ συμβλήμενος ἐνθαδ' ἰόντι,
- 260 Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκάσθα
 Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακουῖσαι ἑμὸν ἔπος, ὥς ἔρεεινον
 Ἀμφὶ ξείνῳ ἑμῷ, εἶπου ζῶει τε καὶ ἔστι,
 Ἡ ἦδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδαι δόμοισιν.
 Ἐκ γὰρ τοι ἔρεω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον,
- 265 Ἀνδρα πῶτ' ἐξείνισσα Φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος
 Ξείνων τηλεδαπῶν Φιλῶν ἑμὸν ἵκετο δῶμα.
 Εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
 Λαίεττην Ἀρκυισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
- 270 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 Ἐνδοκέως Φιλῶν, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
 Καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, εἷα ἑώκει·
 Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέτος ἑπτὰ τάλαντα,
 Δῶμα δὲ οἱ κρητῆρα παναέγγυρον ἀνθεμόεντα,
- 275 Δῶδεκα δ' ἀπλοῦδας χλαίνας, τάσσους δὲ τῶπτας,
 Τόσσα δὲ Φάρεια καλά, τέσους δ' ἐπὶ ταῖσι χιτῶνας·

Solum autem patrem invenit benè-culto in arboreto,
 Circumfodientem plantam: squalentem autem indutus erat tunicam,
 Sutilem, turpem; circum verò crura bubulas
 Ocreas sutiles ligaverat-sibi, sentium-stricturas vitans;
 Chirothecasque super manus, ruborum causâ: at supernè
 Caprinam galeam capite habebat, dolorem auctans.
 Hunc autem ut animadvertit multa-passus nobilis Ulysses
 Senectute affictum, magnumque mente dolorem habentem,
 Stans utique sub excelsa pyro lachrymam effundebat.
 Cogitavit verò deinde in mente & in animo,
 Osculari & amplecti suum patrem, & singula
 Dicere, quomodo venisset & accessisset ad patriam terram;
 An priùs interrogaret, singulaque tentaret.
 Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 Primùm mordacibus verbis tentare.
 Hæc cogitans rectâ ivit ad eum nobilis Ulysses
 Sanè ille quidem deorsum tenens caput, plantam circumfodiebat;
 Eum autem astans alloquebatur illustris filius;
 „ O senex, non imperitia te tenet curandi
 „ Hortum, sed benè tibi cultura habet, neque omninò,
 „ Non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva,
 „ Non pyrus, non area tibi sine cultura in horto.
 „ Aliud autem tibi dicam; tu verò ne iram induc animo;
 „ Ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem
 „ Gravem habes, squalisque malè, & turpiter indutus es.
 „ Non quidem inertiz sanè dominus causâ non te curat,
 „ Neque quid tibi servile conspicuum-est intuentibus
 „ In forma & statura; regi enim viro similis es.
 „ Tali autem similis es, qui postquam laverit comederitque,
 „ Debeat dormire molliter; hic enim mos est senum.
 „ Sed agè mihi hoc dic, & accuratè narra,
 „ Cujusnam servus es virorum? cuiusnam verò hortum curas?
 „ Et mihi hoc dic verò, ut benè sciam,
 „ Si reverà utique Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit
 „ Ille vir, jam nunc obviam-factus huc venienti,
 „ Nequaquam valdè sapiens; quoniam non sustinuit singula
 „ Dicere, & audire meum verbum, ut interrogabam
 „ De hospite meo, an alicubi vivatque & existat,
 „ An jam mortuus sit, & in orci ædibus.
 „ Edicam enim tibi, tu verò attende, & me audi;
 „ Virum quondam hospitio-excepi chara in patria terra,
 „ Ad nostram domum ubi-venerat; & nondum quisquam mortalis
 „ Hospitem longinquorum charior meam advenit domum. (alius
 „ Prohibebatur autem se ex Ithaca genere esse; at dicebat
 „ Lærtem Arcesiadem patrem esse ipsius.
 „ Hunc quidem ego ad domum ducens benè hospitio excepi,
 „ Peramanter tractans, multa in domo mihi cùm-essent;
 „ Et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat:
 „ Auri quidem ei dedi benè elaborati septem talenta,
 „ Dedi verò ei craterem totum-argenteum floribus-calatum,
 „ Duodecimque simplices lænas, totque tapetes,
 „ Totidemque pallia pulchra, totidemque ad hæc tunicas:

Χαίρει δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Τίσσαρας εἰδαλίμας, ὥς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα πατὴρ κατὰ δακρυὸν εἰβών·
280 Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεΐνεις·

Ἵβρισαι δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι·
Δῶρα δ' ἐτάσσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ ὀπάων·

Εἰ γὰρ μιν ζῶν γ' ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ,
Τῷ κεν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,

285 Καὶ ξενίῃ σγάδῃ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
Πόσον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξενίσσας ἐκείνῳ,

Σὸν ξῆνον δυσήνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
Δύσμορον; ὅν που, τῆλε Φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς;

290 Ἥέ που ἐν πάντῳ Φάργον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσῳ
Θῆρσι καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γίνετο, οὐδέ ἑ μήτηρ

Κλαῦσθαι περιεείλασα, πατὴρ δ', οἱ μιν τεκόμεσθαι·

Οὐδ' ἀλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια

Κακῶς ἐν ληχίσσῃ Φίλον πόσιν, ὥς ἐπέοικεν,

295 Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανάτῳ,
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόμευσον ἐτήτυμον, ὅθρ' εὖ εἶδω,

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἥδε τοκῆς;

Ποῦ δὲ νῦν ἔστηκε θοή, ἥ σ' ἤγαγε δευρο,

Ἀντιθίους δ' ἐταροὺς; ἥ ἔμπορος εἰληλουδάς

300 Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·

Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δῶματα ναίω,

Γίος Ἀφειδαντος Πολυτκμονίδαο ἀνακτος

305 Αὐτὸς ἐμοὶ γ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπήριτος ἄλλα με δαίμων
Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθόμεν, οὐκ ἐθέλοντα

Νηὺς δέ μοι ἧδ' ἔστηκεν ἐκ ἀγροῦ, νόσφι πόλιος.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,

Ἐξ οὗ κείθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπεληλυθε πατρὸς,

310 Δύσμορος· ἥ τέ οἱ ἰσθλοὶ ἴσαν ὄρνιθες ἰόντι
Δεξιά, οἷς χαίρων μὲν ἔγῳν ἀπίπεμπον ἐκείνῳ,

Χαίρει δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει

Μίξεσθαι ξενίῃ, ἧδ' ἀγλαὰ δῶρα δίδωσιν.

Ὡς Φάτο· τὸν δ' ἄλχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·

315 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἔλῳν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατα κακκιφαλῆς πόλις, ἄδινον στεναχίζων.

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ βίνας δέ οἱ ἦδη

Δριμὺ μένος προῦτιψε, Φίλον πατέρ' εἰσορόωντι,

Κύσσει δέ μιν περιφύς, ἐπιδάλμενος, ἥδε προσνύδα·

320 Κίνοιο μέντοι ὃδ' αὐτὸς ἔγω, πατέρ', ὃν σὺ μεταλλᾷς·

Ἥλυθον εἰκοσῶ ἄτις ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἄλλ' ἴφχειο κλαυθμοῖο, γούοιο τε δακρυόεντος.

Ἐκ γὰρ τοι ἔρῳ (μάλ' αὖ δὲ χρὴ σπενδόμεν ἡμῆς·)

Μηστήρας κατέπιπνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,

325 Λάβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβέτο, Φωνήσεν τε·

Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθαδ' ἱκάνεις,

Σῆμα τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅθρα πεποιθῶ.

22 Separatim verò insuper mulieres eximias, operum scientes,
 23 Quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.
 Illi autem respondit deinde pater lachrymas stillans;
 24 Hospes, profectò quidem ad terram pervenisti, de-qua interrogas:
 25 Injurii autem ipsam & improbi viri habent.
 26 Dona verò irrita hæc largiebaris; multa præbens;
 27 Si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,
 28 Ed te benè donis remuneratus dimisisset,
 29 Et hospitio bono; hoc enim jus est, quicumque cæperit,
 30 Sed age mihi hoc dic, & accuratè narra,
 31 Quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 32 Tuum hospitem infelicem, meum filium, (si quidem unquam fuit,)
 33 Infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis & patria terra,
 34 Vel in ponto comederunt pisces, vel in terra
 35 Feris & avibus captura factus est; neque ipsum mater
 36 Flevit còspertum, paterque, qui ipsum genuimus;
 37 Neque uxor multum-dotata prudens Penélope
 38 Ploravit in lectis charum maritum, sicut decet,
 39 Oculos illius ubi-presserat: hic enim honos est mortuorum.
 40 Et mihi hoc dic verè, ut benè sciam,
 41 Quis? unde es hominum? ubinam tibi urbs & parentes?
 42 Ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
 43 Deo-paresque socios? an vector venisti
 44 Navi in aliena; illi autem te-exposito discesserunt?
 Illum autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 45 Enimverò ego tibi hæc valdè accuratè narrabo:
 46 Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
 47 Filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
 48 At mihi sanè nomen est Eperitus; sed me deus
 49 Errare-fecit à Sicania, huc ut-venirem nolens.
 50 Navis verò mihi hæc stat ad agrum, seorsum ab urbe.
 51 At Ulyssi hic jam quintus anaus est,
 52 Ex quo illinc ivit, & à mea discessit patria,
 53 Infelix: profectò utique ei bonæ erant aves cuncti
 54 Dextra; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 55 Gaudebat autem ille abiens: animusque adhuc nobis sperabat,
 56 Mixtum-iri nos hospitio, & splendida dona daturus.
 Sic dixit: illum autem doloris nebula còspexit atra:
 Ambabus verò manibus sumptum pulverem fulvum
 Fudit-sibi in caput canum, crebrò gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; ad nares verò ei jam
 Acer spiritus pulsavit, charum patrem intuenti.
 Osculatus verò est ipsum amplectens, insiliens, & alloquebatur;
 57 Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu inquiris,
 58 Veni vigesimo anno in patriam terram.
 59 Sed contine-te à fletu, luctuque lachrymoso.
 60 Edicam enim tibi; (valdè autem oportet festinare omnino:)
 61 Procos interfeci in nostris ædibus,
 62 Contumeliam ulciscens animo-gravem, & mala opera.
 Ei autem rursus Laërtes respondebat, dixitque;
 63 Siquidem reverà Ulysses utique, meus filius, huc venisti,
 64 Signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadear.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε Φραίσαι ὀφθαλμοῖσι;
 Τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὁδῶντι
 Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
 Ἔς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρός Φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλαίμην
 Δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν.
 335 Εἰ δ' ἄγε, τοι καὶ δένδρε', ἐκτιμένην κατ' ἄλωϊν,
 Εἶπω, ἃ μοι πῶτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκασα,
 Παιδὸς ἱὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
 Ἰκνεύμισθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ εἶπες ἔκασα.
 Ὀρχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
 340 Συκίας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὥδ' ὠνόμηνας
 Δώσειν πεντήκοντα, διατρέγγιος δέ ἔκαστος
 Ἥνῃ· ἔνθα δ' ἀνὰ σαφυλαὶ παντοῖαι ἴασιν,
 Ὅππότε δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπέρβην.
 Ὡς Φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ Οἶλον ἦτορ,
 345 Σήματ' ἀναγνόντος, καὶ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφὶ δὲ παιδὶ Φίλῳ βάλε πηχεὶ τὸν δὲ πρῶτ' οἱ
 Ἔβλεν ἀποφύχοντα πολὺντας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς Φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἐξαυτὶς μυθοῖσιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
 350 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἔτ' ἐστὶ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλύμπῳ,
 Εἰ ἑτέρῳ μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν.
 Νῦν δ' αἰνῶς δαΐδωκα κατὰ Φρένα, μὴ τάχα πάντες
 Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακῆσιοι, ἀγγελίας δὲ
 Πάντῃ ἐποτρύνωσι ΚεΦαλλήνων πολίεσσι.
 355 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ Φρεσὶ σῇσι μελόντων·
 Ἀλλ' ἴσμεν πρῶτ' οἶκον, ὃς ὄρχατον ἐγγυδὶ κεῖται·
 Ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ Βουκόλον ἡδὲ συβάτην
 Προῦπεμψ', ὡς ἂν δῶπνον ἐφωπλίσσωσι τάχιστα.
 360 Ὡς ἄρα Φωνήσαντε, βῶτην πρὸς δώματα καλὰ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐ ναιετάοντας,
 Εὖρον Τηλέμαχον καὶ Βουκόλον ἡδὲ συβάτην,
 Ταμνομένους κρεῖα πολλὰ, κερῶντας τ' αἶσπα οἶνον.
 Τόφρα δὲ Λαίρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 365 Ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν, καὶ χρῆσεν ἐλαίῳ·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθῆνην
 Ἀρχὴ παρῖσαμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μείζονα δ' ἢ παρὸς, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν Φίλος υἱός,
 370 Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσνύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰετιγενεταῖων
 Εἶδός τε μέγθος τε, ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Λαίρτης πεπνυμένος ἀντίον νύδα·
 375 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων,
 Θῖος Νηριον εἶλον, ἐκτιμένον πτολίεθρον,
 Ἀκτὴν Ἠπείροιο, ΚεΦαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
 Τοῖος ἱὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
 Τεύχε' ἔχων ὁμοῖσιν, ἐφεισάμεναι, καὶ ἀμύνειν
 380 Ἀνδρῶς μνηστῆρας τῷ κε σφείων γούνατ' ὄνυσσας

Illum verò respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Cicatricem quidem primùm hanc animadvertite oculis,
 „ Quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
 „ Peregrè-profecto: tu verò me miseris & veneranda mater
 „ Ad patrem Autolycum matris charum, ut acciperem
 „ Dona, quæ huc profectus mihi promiserat, & annuerat.
 „ Quin age, tibi & arbores, benè-culto in arboreto,
 „ Dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam à te singulas,
 „ Puer cùm-esset, per hortum comitans; per ipsas verò
 „ Ibamus, tu autem nominasti & dixisti singulas.
 „ Pyros mihi dedisti tredecim, & decem malos,
 „ Ficos quadraginta, vitium-ordines verò mihi hic disertè-dixisti
 „ Daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquis-
 „ Erat; illic nempe uvæ omnigenæ insunt, (que
 „ Quando demum Jovis tempestates incubuerint desuper.
 Sic dixit: ejus autem ibidem soluta sunt genua & charum cor,
 Signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.
 Circùm verò filium charum jecit brachia; eum autem ad se
 Cepit animâ-deficientem multa-passus nobilis Ulysses.
 At postquam is spiritum-recepit, & in mentem animus collectus est,
 Iterùm verbis respondens allocutus est;
 „ Jupiter pater, profectò utique adhuc estis dii in magno Olympo,
 „ Si reverà proci improbi injuriam Inerunt.
 „ Nunc autem graviter timeo in mente, ne citò omnes
 „ Huc adveniant Ithacenses, nuncios verò
 „ Circumquaque expediant Cephallenorum ad urbes.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses;
 „ Confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint;
 „ Sed eamus ad domum, quæ hortum propè jacet:
 „ Illuc verò Telemachum & bubulcum & subulcum
 „ Præmisi; ut cœnam appararent citissimè.
 Sic utique locuti, iverunt ad ædes pulchras.
 Hi autem quando jam pervenerunt ad ædes habitantibus-commodas,
 Invenērunt Telemachum & bubulcum & subulcum,
 Incidentes carnes multas, miscentesque generosum vinum.
 Interim verò Laërtem magnanimum sua in domo
 Famula Sicula lavit, & unxit oleo;
 Circumque deinde lænam pulchram jecit: at Minerva
 Propè astans membra auctavit pastori populorum,
 Majorem, quàm antea, & crassiorē fecit ad-intuendum.
 E balneo verò is egressus est; admirabatur autem ipsum charus filius,
 Ut vidit immortalibus diis similem coram;
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est;
 „ O pater, certè omnino aliquis te deorum sempiternorum
 „ Formæque staturæque, egregium fecit ad-intuendum.
 Eum autem rursus Laërtes prudens contrà allocutus est;
 „ Utinam, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
 „ Qualis Nericem cepi, benè-ædificatam urbem,
 „ Littus Continentis, Cephallenibus imperans,
 „ Talis existens tibi hesternus in nostris ædibus,
 „ Arma habens humeris, astitissē, & propulsaſsem
 „ Viros procos; eo ipsorum genua solvissem

- Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ Φρένας ἔδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 385 Ἐνθ' οἱ μὲν δαῖπνον ἐπεχείρεον ἀγχίμολον δὲ
 Ἥλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέραντος
 Ἐξ ἔργων μοχέοντες ἐπεὶ προμολούσα καλέσσειν
 Μήτηρ, γρηῦς Σικελῇ, ἥ σφέας τρέφε' καὶ ῥα γέραντα
 Ἐνδυκίως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἤμαρπτεν.
 390 Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσθα ἶδον, Φράσσαντό τε θυμῷ,
 Ἔσαν ἐνὶ μεγάροισι τετυπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Μελιχίοις ἐπέεσσι καθάπτρόμενος προσέειπεν
 Ὡ γέρον, ἴς' ἐπὶ δαῖπνον ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμβευε·
 Διὸν γὰρ σίγῃ ἐπιχειρήσειν μεμαώτες
 395 Μίμνομεν ἐν μεγάροις, υἱέας ποτ' ἀδύμενοι αἰεὶ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Δολίος δ' ἰθύς κίε, χεῖρες πετάσσας
 Ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 Καὶ μιν Φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ φίλ', ἐπεὶ νόσθησας ἐέλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
 400 Οὐδέ τ' εἰομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοῖ,
 Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅθρ' εὐ εἰδῶ,
 Ἥ ἦδη φάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
 Νοσήσαντά σε δεῦρ', ἥ ἀγγελον ὀτρύνωμεν.
 405 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ γέρον, ἦδη οἶδε τί σε χρεὶ ταῦτα πένεσθαι,
 Ὡς Φαῖθ' ὁ δ' αὐτίς ἄρ' ἔζετ' εὐξέεσσι ἐπὶ δίφρου.
 Ὡς δ' αὐτῶς παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 Δεικνάνωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χεῖρεσσι Φυρόντα·
 410 Ἐξείης δ' ἔζοντο θάραϊ Δολίου πατέρα σφῶν.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δαῖπνον ἐν μεγάροισι πόνοντο,
 Ὅσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντα,
 Μνηστῆρων συγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσαν·
 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
 415 Μυχμῶ τε σοναχῇ τε, δόμων προπαρόισι Ὀδυσῆος·
 Ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν Φόρπον, καὶ θάπτην ἔκαστο·
 Τούς δ' εἰς ἀλλὰ ὧν πολίων οἰκόνδε ἔκαστον
 Πέμπρον ἀγειν ἀλιεῦσι, θεῆς ἐπὶ νηυσὶ τίθεντες·
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
 420 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμνυγρεῖς τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνὰ θ' ἴσατο, καὶ μετέειπεν·
 Παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πέντος ἔκειτο,
 Ἀντιόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Τοῦ ὄγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 425 Ὡ φίλοι, ἥ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μῆσατ' Ἀχαιοῖς·
 Τούς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,
 Ὀλέσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὀλέσε λαούς·
 Τούς δ' ἑλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ἔχ' ἀρίστους.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ῥῖκα ἰκέσθαι,
 430 Ἥ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,
 Ἴομιν' ἢ καὶ ἔπειτα κατηφίεις ἑσσόμεθ' αἰεὶ.
 Ἀρίσθι γὰρ ταῦδε γ' ἐστὶ καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι.

„ Multorum in ædibus ; tu verò mente intus lætatus fuisses.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Illi autem postquam cesserant à labore , apparaverantque convivium ,
 Ordine sedebant in sedilibusque solisque :
 Ibi illi quidem prandio manus-admovebant ; propè autem
 Venit senex Dolius , unàque filii hujus senis
 Ex operibus fatigati ; quippe egressa vocaverat
 Mater , anus Siculo , quæ ipsos nutriebat ; & sanè senem
 Studiose curabat , postquam senectus corripuerat.
 Illi verò ut Ulysses viderunt , agnoveruntque animo ,
 Steterunt in ædibus attoniti ; at Ulysses
 Blandis verbis compellans allocutus est ;
 „ O senex , sede ad prandium ; obliviscimini verò stuporis ;
 „ Dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 „ Manebamus in ædibus , vos expectantes semper.
 Sic utique dixit : Dolius autem rectà ivit , manibus passis
 Ambabus ; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad carpum ;
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est ;
 „ O chare , quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis ,
 „ Non verò & expectantibus , dii autem te duxerunt ipsi ;
 „ Salveque , & magnoperè gaude ; dii verò tibi prospera dent ;
 „ Et mihi hoc dic verum , ut benè sciam ,
 „ An jam certò nòrit prudens Penelope
 „ Reversum te huc , an nuncium expdiamus.
 Hunc autem respondens allocutus est solers Ulysses ;
 „ O senex , jam novit ; quid te oportet hæc curare ?
 Sic dixit : ille verò rursus deinde sedit benè-polita in sedè ,
 Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysses ,
 Blandè-compellabant verbis , & manibus inhærebant :
 Ordine verò sedebant juxta Dolium patrem ipsorum.
 Sic illi quidem circa prandium in ædibus se-occupabant ,
 Fama verò nuncia citò per urbem ibat undique ,
 Procorum gravem mortem & fatum indicans :
 Illi autem simul audientes ibant aliunde alius ,
 Cum strepituque gemituque , ædes ante Ulyssis :
 Exportabant verò cadavera ædibus , & sepeliebant singuli :
 Eos autem qui erant ex aliis urbibus , domum unumquemque
 Mittebant vehendos piscatoribus , velocibus navibus imponentes ;
 Ipsi verò in concionem iverunt conferti , dolentes corde.
 At postquam congregati erant , & frequentes convenerant ,
 Inter eos utique Eupithes surrexitque , & locutus est ;
 Ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor manebat ,
 Antinuum , quem primum interfecerat nobilis Ulysses :
 Ob hunc ille lachrymas-fundens concionatus est , & inter-eos dixit ;
 „ O amici , certè magnum opus vir hic molitus est Achivis :
 „ Alios quidem cum navibus ducens multosque & eximios ,
 „ Perdidit quidem naves cava , perdidit autem populos :
 „ Alios autem reversus interfecit Cephallenorum longè optimos ,
 „ Sed agite , antequam hic vel in Pylum citò iverit ,
 „ Vel & in Elidem divinam , ubi dominantur Epei ,
 „ Eamus ; aut & postea ignominiosi erimus semper :
 „ Coptumelia enim hæc sunt & futuris auditu ,

- Εἰ δὴ μὴ παῖδων τε κατιγνῆτων τε Φονῆας
 Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ Φρεσὶν ἧδ' ὑγένοιτο
 435 Ζωέμεν' ἀλλὰ τάχιστα θανάων Φθιμένοισι μετῴην.
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ Φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.
 Ὡς Φάτο δακρυχέων οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·
 Ἀγχίμολον δέ σ' ἤλθε Μῆδων καὶ θεὸς αἰδώς,
 Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνήκεν·
 440 Ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκασον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀθανάτων αἰκνῆτι θεῶν τάδε μῆσατο ἔργα·
 Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ
 445 Ἐγγύθεν εἰσῆκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.
 Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπαρόνθ' Ὀδυσῆος
 Φαίετο θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων
 Θῦνε κατὰ μέγαρον τοὶ δ' ἀγχισίνοι ἐπίπτον.
 Ὡς Φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δῖος ἦρει.
 450 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλιθέρσης
 Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσω καὶ ὀπίσω·
 Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, ὅ, ττὶ κεν εἶπω·
 Ὑμετέρη κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
 455 Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
 Ὑμετέρους παῖδας κατακαυέμεν ἀφροσυνάων·
 Οἱ μέγα ἔργον ἔρεζον ἀτασθαλίῃσι κακῆσι,
 Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἀκοιτῖν
 Ἄνδρες ἀρετῆος· τὸν δ' οὐκ ἔτι Φάντο νείεσθαι·
 460 Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
 Μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπασον κακὸν εὖρη·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊζον μεγάλῃ ἀλαλητῇ
 Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μέναιαν.
 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ Φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπίθει
 465 Πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἑστύοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροὶ νῆροπα χαλκόν,
 Ἀθρόοι ἠγερθέντο πρὸ ἄστεος εὐρυχοροιο.
 Τοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἠγῆσατο νηπιήσιν·
 Φῆ δ' ὄγε τίσεσθαι παῖδός Φόνον· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 470 Ἀψ' ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσήυδα·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εἰπέ μοι εἰρομένη, τί νῦν τοι νόος ἐνδοθι κεῖθι;
 Ἡ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ Φύλοπιν αἰνήν
 475 Τεύξιος; ἢ Φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείραι, ἦδ' ἐμεταλλας;
 Οὐ γὰρ δὴ τούτῳ μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ;
 Ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών.
 480 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρῶ δέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
 Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ·
 Ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε Φόνοιο
 Ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους Φιλεόντων.

„ Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 „ Uliciscamur ; non mihi quidem in mente dulce fuerit
 „ Vivere , sed citissimè mortuus defunctis interfuero.
 „ Sed eamus , ne perveniant transgressi illi.
 Sic dixit , lachrymas fundens : commiseratio autem cepit omnes Achi-
 Propè verò ad ipsos venit Medon & divinus cantor , (vos.
 Ex ædibus Ulyssis ; postquam ipsos somnus reliquerat ;
 Steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum unumquemque.
 Inter eos verò locutus est Medon , prudentia doctus ;
 „ Audite jam nunc me , Ithacenses ; non enim Ulysses
 „ Immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
 „ Ipse ego vidi denm immortalẽ , qui scilicet Ulyssẽ
 „ Propè stetit , & Mentori omnia similis erat.
 „ Immortalis verò deus aliquando quidem ante Ulyssẽ
 „ Apparebat animans , aliquando autem procos turbans
 „ Ruebat per domum ; illi verò conferti cadebant.
 Sic dixit : eos verò omnes pallidus timor subiit.
 Inter eos autem & locutus est senex heros Halitherses
 Mastorides ; is enim solus videbat antè & ponè :
 Qui inter ipsos rectè-sentiens concionatus est & dixit ;
 „ Audite jam nunc me , Ithacenses , quodcunque dicam ;
 „ Vestro vitio , ó amici , hæc opera facta sunt :
 „ Non enim mihi parebatis , non Mentori pastori populorum ,
 „ Ut vestros filios desinere-faceretis à stultitiis ;
 „ Qui magnum opus faciebant improbitate mala ,
 „ Possessiones attondentes , & dedecorantes uxorem
 „ Viri optimi ; ipsum verò non ampliùs putabant rediturum :
 „ Et nunc sic fiat ; parete mihi , sicut dico :
 „ Ne eamus , nequa aliquis accersitum malum inveniat.
 Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
 Dimidiis plures ; illi verò conferti illic manserunt.
 Non enim ipsis placuit sermo in mente ; sed Eupitheo
 Parebant : statim autem postèa ad arma ruebant.
 At postquam induerant-se cirohũ corpus splendido ære,
 Conferti congregabantur ante urbem spatiosam.
 Iplis autem Eupithes præfuit stultitiis :
 Putabat verò ille ulturum se filii cædem ; neque sanè erat
 Retrò reversurus , sed illic fatum obiturus.
 At Minerva Jovem Saturnium allocuta est ;
 „ O pater noster , Saturnie , summe regum ,
 „ Dic mihi interroganti , quid jam tibi mens intùs occultat ?
 „ Nunquid ulterius bellumque malum & pugnam gravem
 „ Facies ? an amicitiam inter utrosque statuis ?
 Illam autem respondens allocutus est nubium-coactor Jupiter ;
 „ Filia mea , cur me hæc percontaris , & interrogas ?
 „ Nonne enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa ?
 „ Ut sanè illos Ulysses ulcisceretur reversus.
 „ Fac , quomodo vis ; dicam verò tibi , sicut decet.
 „ Postquam jam procos ultus est nobilis Ulysses ;
 „ Fœderibus fidis ictis , hic quidem regnet semper ;
 „ Nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
 „ Oblivionem faciamus ; illi verò se-invicem diligant

„ Sicut

- 485 Ὡς τοπάρως· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἄλις ἔστω.
 Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμνημένος Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰέεσσα.
 Οἱ δ' ἐπὶ θυν εἵτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τίς ἄρα μύθων ἤρχε πολυτλας διός Ὀδυσσεύς·
- 490 Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κινόντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν·
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·
 Αἰΐφα δ' Ὀδυσσεῖα ἐπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα βάσσαν.
- 495 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνευτο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
 Τίσσαρες αἰὲρ Ὀδυσῆ', ἐξ δ' υἱεὶς οἱ Δελίοιο·
 Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
 Καὶ πολλοὶ περ ἰόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴσσαντο περὶ χειρὶ νάρσπα χαλκῆν,
- 500 Ὀΐξαν δὲ θυράς, ἐκ δ' ἦσαν, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς·
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη·
 Μίντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδε καὶ αὐδήν.
 Τῇ μὲν ἰδὼν γήθησε πολυτλας διός Ὀδυσσεύς·
 Αἰΐφα δὲ Τηλέμαχον προσφώνειν ἐν φίλον υἱόν·
- 505 Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τέ κρινόνται ἄριστοι,
 Μητὶ καταισχύνειν κατέρων γένος, οἱ τοπάρως περ
 Ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκασμένα πάσαν ἐπ' αἶαν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
- 510 Ὀφείαι, αἰεὶ ἐβέλησθα, πατέρ Φίλε, τῶδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Οὔτι καταισχύναντα τέον γένος, ὡς ἀγορεύεις.
 Ὡς Φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μύθων ἔειπε·
 Τίς νῦν καὶ ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι, ἧ μάλα χαίρω·
 Τίς ῥ' υἱανὸς τ' ἀρετῆς πέρι δῆρην ἔχουσι.
- 515 Τὸν δὲ παρισταμένη πρόσεθ' ὑλαυκάπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκείσιδ' ἄνδρ', πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
 Εὐχόμενος κόρη γλαυκῶπιδι, καὶ Διὶ πατρὶ,
 Αἰΐφα μάλ' ἀμπεκαλῶν προίει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Ὡς Φάτο, καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνης·
- 520 Εὐχόμενος δ' ἄρ' ἐπειτα Διὸς κόρη μεγάληοιο,
 Αἰΐφα μάλ' ἀμπεκαλῶν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλλειν Εὐπείθεα, κόρυθος διὰ χαλκοπαρήν·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·
 Δουπήσεν δὲ πεισὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
- 525 Ἐν δ' ἔπειτον προμάχοις Ὀδυσσεύς καὶ Φαίδιμος υἱός·
 Τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγυνοῖσι·
 Καὶ νῦν κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνθρώπους,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἦυσεν Φωνῇ, κατὰ δ' ἴσχεθε λαὸν ἅπαντα·
- 530 Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλείοι,
 Ὡς κεν ἀναιματεῖ γε διακρινθεῖτε τάχις α·
 Ὡς Φατ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν διὸς εἶλε·
 Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπατο τεύχεα·
 Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεῶς ὅπα Φωνήσας.
- 535 Πρὸς δὲ πόλιν τραπῶντο ληλαϊόμενοι βιότῳ.
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολυτλας διός Ὀδυσσεύς,

„ Sicut antea: divitiæ autem & pax abunde sit.
 Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam:
 Descendit verò ea ab Olympi verticibus impetu-facto.
 Illi autem postquam tibi dulcis desiderium exeimerant,
 Ipsis deinde sermonem exordiebatur multa-passus nobilis Ulysses;
 „ Egressus aliquis videat, ne jam propè sint venientes.
 Sic dixit: egressus est autem filius Dolii, sicut jubebat:
 Stetitque proinde ad limen profectus; illos verò propè vidit omnes;
 Statimque Ulysssem verbis alatis allocutus est;
 „ Hi jam propè sunt: sed armemur ocyus.
 Sic dixit: illi verò exurgebant, & arma sibi induebant,
 Quatuor circum Ulysssem; sex autem filii Dolii:
 Inter eos verò deinde Laërtes Doliusque arma induebant,
 Etiam cani licet essent, necessarii bellatores.
 At postquam induerant-se circum corpus splendido ære,
 Aperuerunt utique fores, exieruntque; præbat autem Ulysses:
 Ad eos verò propè filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat multa-passus nobilis Ulysses;
 Statimque Telemachum alloquebatur suum charum filium;
 „ Telemache, jam quidem hoc sanè in-animo-habebis ipse præsens:
 „ Viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi, (factus;
 „ Ne quid dedecores majorem genus, qui antea scilicet
 „ Roboreque & fortitudine excelluimus totam super terram.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est;
 „ Videbis, si volueris, pater charè, hoc in animo;
 „ Nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.
 Sic dixit: Laërtes verò gavisus est, & sermonem dixit;
 „ Quænam mihi dies hæc, dii chari? profecto valde gaudeo:
 „ Filiusque neposque de virtute litem habent.
 Eum autem astans allocuta est cælia-oculis Minerva;
 „ O Arcefiade, omnium multò charissime soclorum,
 „ Precatus filiam cæliam-oculis, & Jovem patrem,
 „ Statim valde vibratam emitte longam hastam.
 Sic dixit, & inspiravit robur magnum Pallas Minervæ.
 Precatus autem is deinde Jovis filiam magni,
 Statim valde vibratam emisit longam hastam,
 Et percussit Epitthem, galeam per æreis-munitam-malis;
 Ea verò non hastam inhibuit; penitus autem transiit æs:
 Fragorem verò edidit is lapsus; resonueruntque arma super ipso.
 Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses & illustris filius;
 Feriebantque ensibusque & hastis ancipitibus.
 Et sanè jam omnes perdidissent & fecissent reductus-expertes,
 Nisi Minerva, filia Jovis Ægiocchi,
 Clamasset voce, cohibuissetque populum omnem,
 „ Abstinete à bello, Ithacenses, gravi;
 „ Ut sine-criore utique dirimamini citissime.
 Sic dixit Minerva: illos autem pallidus timor cepit:
 Eorumque proinde territorum ex manibus volabant arma;
 Omniaque in terram cadebant, dea vociferatâ:
 Ad urbem verò convertebant-se cupidi vitæ-conservandæ.
 Terribiliter autem clamavit multa-passus nobilis Ulysses;

Impetum-

- Οἶμῃσεν δὲ αἰεὶς, ὥς' αἰετὸς ὑψηπετής.
 Καὶ τότε δὴ Κρονίδης αἴφει ψολόντα κεραυνόν,
 Κάδδ' ἔπεσεν πρόσθεν Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπατρὸς.
 540 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὶς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἴσχεο, παῦε δὲ νῆϊκος ὁμοίου πολέμοιο,
 Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
 Ὡς Φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 545 Ὅρνια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Μέντορι εἰδομένη, ἥμιν δέμας, ἥδε καὶ αὐδὴν.

Τέλος τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας.

Impetumque dedit concitus, sicut aquila altivolans.
 Tum verò demum Saturnius misit ardens fulmen;
 Decidit autem id ante Cæsiàm-oculis forti-patre-natam.
 Et tunc Ulyssèm allocuta est cæsià-oculis Minerva;
 „ Generose Laërtiade, solers Ulysses,
 „ Contine-te, compesceque contentionem æquè-gravis belli;
 „ Nequa tibi Saturnius irascatur latè-sonans Júpiter.
 Sic dixit Minerva: ille verò parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem demum in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis Ægiochi,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Finis Odysseæ Homeri.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX RERUM

IN

ODYSSEA, HYMNIS, &c.

MAXIME MEMORABILIMUM.

A.

A Castus rex, ε, 335.
 Acheron, fluvius infernalis, κ, 513.
 Achilles anima Ulysssem alloquitur, λ, 472. exequiæ, ω, 57
 Achivi convocati à Telemacho, β, 7
 Achivorum diffidium, & infelix à Troja reditus, γ, 130
 Ææa insula, κ, 135; μ, 3
 Ægis Minervæ, χ, 297
 Ægisthus Agamemnonis uxorem ambit, γ, 26. Agamemnonem interficit, δ, 354
 Ægyptia terra, δ, 229
 Ægyptius heros, β, 15
 Æneas ex Venere ortus, Hymn. prim. in Venerem, 199
 Æolia insula, κ, 1
 Æolus tiliæ suas conjunxit filiis in uxores, κ, 5. Ulyssi dat utrem ventorum, 9. reversum Ulysssem indignabundus expellit, 72
 Æsculapius medicus, Hymn. in Æsculap. 1
 Agamedes, Hymn. prim. in Apoll. 296
 Agamemnon septennio imperavit Mycenis, γ, 305
 Agamemnonis exitum narrat Nestor, γ, 264. ejus interitus, γ, 303; δ, 532. ejus umbra suum exitum Ulyssi refert, λ, 403. ejus anima Amphimedonti loquitur, ω, 105
 Agelaus Telemacho matris nuptias maturandas monet, υ, 3. Procos hortatur, χ, 132. jubet ne Mentor Ulysssem juvet, 213. ab Ulysse interficitur, 293

Ajaxis anima Ulyssi irata, λ, 542
 Ajacis, Oilei exitus, δ, 509
 Alcinous, Phæacum rex, ζ, 12. ejus domus describitur, η, 85. ejus hortus, 112. Ulysssem clementer excipit, 168. Phæaces de hospite Ulysse alloquitur, 168 optat Ulysssem filiz maritum, 311. promittit Ulyssi auxilium, 317. Phæaces hortatur ut Ulysssem juvent, θ, 25. parat convivium, 38. hortatur Phæaces ad certamen, 97. ejus filii, 119. Ulysssem ab Euryalo laceffitum alloquitur, 235. Phæaces monet ut Ulyssi dent xenia, 386. sciscitatur omnes Ulyssis conditiones & fortunas, 410. Ulysssem abiturum & Phæaces alloquitur, γ, 4
 Alcmena, λ, 265
 Alphæus, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 423; Hymn. prim. in Mercur. 139
 Ambrosia, ε, 93
 Amnisus, τ, 188
 Amphiaræus, ο, 244
 Amphimedontis anima Atridæ interitum procorum narrat, ω, 20
 Amphinomus procos à Telemachi nece dehortatur, π, 400. à Telemacho interficitur, κ, 92
 Amphion, λ, 261
 Amphitrite, μ, 97
 Anchialus, Taphiorum rex, κ, 105, 418
 Anchizæ cum Venere congressus, Hymn. prim. in Venerem, 53, &c.
 Anopæa avis, κ, 320

Anti-

I N D E X R E R U M.

Anticleæ, matris Ulyssis, umbra, λ, 84. eum alloquitur, 153, 215
 Antilochus à Memnone occisus, δ, 187
 Antinous Telemacho respondet, α, 383; β, 84. Telemachum alloquitur, β, 303. procos alloquitur, δ, 773; π, 364. Telemachum interficiendum monet, π, 371. succenset Eumæo propter mendicum Ulysssem, ρ, 374. mendico respondet, 445. eumque scabellum petit, 467. Ulysssem arcum experiri petentem increpat, φ, 287. ab Ulyssse interficitur, χ, 15
 Antiope, λ, 259
 Antiphates, rex Lestrigonum, κ, 114. unum è fociis Ulyssis devorat, 116
 Antiphus, Ulyssis socius, à Cyclope occisus, β, 19
 Antrum Polyphemi, ι, 182
 Apollo natus, Hymn. prim. in Apoll. 119. Nectare & Ambrosiâ enutritus, 124. cum Delphusa deliberat de construendo templo, 247. apud Cressam templum construit, 282, 294. Pythona Dracnam interficit, 300, 357. Delphusam iratus opprimit, 382. Cretes Sacrorum ministros sibi deligit, 392. ad templum eos ducit, 514. Mercurio de bobus abreptis irascitur, Hymn. prim. in Mercur. 244. cum Mercurio Jovem adit, 322. à Mercurio Citharam accipit, 493. & cum eo in amicitiam redit, 511, 571
 Arcadia, Hymn. prim. in Mercur. 2
 Arcifius, Ulyssis avus, π, 118
 Arcus Ulyssis, φ, 12, 90
 Arete, uxor Alcinoi, η, 54. Phæaces alloquitur, λ, 335. Ulysssi abeunti dona præbet, ν, 66.
 Arene, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422

Arethusa, fons, ν, 408
 Argo, navis, μ, 70. per Symplegadas à Junone transmissa, 72
 Argus, canis, Ulysssem reversum agnoscit, ρ, 301. moritur, 326
 Argyræa, oppidum, Hymn. prim. in Apoll. 422
 Ariadne, λ, 320
 Arnæus, σ, 5
 Artacia, fons, κ, 107
 Asteris, insula, δ, 846
 Athenæ, urbs, η, 80; λ, 322
 Atlas, α, 52
 Augurium aquilæ, ο, 160, 524
 Autolycus, Ulyssis avus, τ, 394. Ulysssi infanti nomen imponit, 409. Ulysssem amicè excipit, 414. Ulysssem vulneratum sanat, 459
 Azantis, puella, Hymn. prim. in Apoll. 209

B.

Bacchus à Prædonibus Tyrrhenis capitur, navique imponitur, Hymn. prim. in Bacchum, 9. vinculis non tenetur, 13. Nautas portentis terret, 34. in Delphines transformatur, 53. Bacchus, Jovis & Semeles filius, Hymn. secund. in Bacchum, 2
 Boötes, ε, 272
 Boreas, ventus, ε, 296
 Bovis macratio, γ, 439
 Byblinus funis, φ, 391

C.

Calypsso Ulysssem detinet, α, 55; δ, 557. ejus specus, ε, 63. alloquitur Mercurium, 87. cœnamque ei apponit, 92. indignatur in deos, 116. cum Ulyssse loquitur, 160. eique jurat nullum se illaturam damnum, 180. cibum ei apponit, 196. spondet ei immortalitatem, 208. eum dimittit, 263

I N D E X R E R U M.

Cancrī à Jove, ad ranas auxiliandas, mittuntur, Batrachom. 284
 Cantilenam recentissimam maxime celebrant homines, α, 351
 Cantus ornamentum convivii, α, 152
 Carpathus, insula, Hymn. prim. in Apoll. 43
 Cassandra cades, λ, 420
 Castor, λ, 299; Hymn. prim. in Jovis Pueros, 1; Hymn. secund. in Eosdem, 3
 Castor Hylacides, ξ, 204
 Caucones, Populi, γ, 366
 Centauri, φ, 303; Batrachom. 170
 Cephallenes, Populi, υ, 210, ω, 377
 Cephiſſus, fluvius, Hymn. prim. in Apoll. 240
 Ceres Jasioni commixta, ε, 125
 Cetei, populi, λ, 520
 Charybdis, μ, 101, 235. Ulyſſis malum absorbet, 431. revomit, 438.
 Chius, insula, γ, 172; Hymn. prim. in Apoll. 172
 Chloris, uxor Nelei, λ, 280
 Cicones, ι, 39. Achivos pugna superant, 59
 Cimmerii, populi, λ, 14
 Circe, κ, 136 ejus ædes, 210. in porcos vertit Ulyſſis socios, 235. Ulyſſi portionem dat, 316. eum lavat, 361. cibum ei apponit, 373. eum alloquitur, 378. ejus socios restituit pristinae formæ, 390 Ulyſſem ad navem mittit, cæteros socios accersiturum, 402. amice eos excipit, 453. prædicit Ulyſſi iter ad inferos, 488. itineris rationem docet, 504. Ulyſſi vestitum dat, 542. oves mactandas navi imponit, 571. Ulyſſi & sociis cibum præbet, μ, 18. Ulyſſi futura pericula prædicit, & monita dat, 37
 Circus, accipitris genus, ν, 87
 Cithara, convivii focia, θ, 99, ρ, 271

Cithara Mercurii, Hymn. prim. in Mercur. 17
 Clitas ab Aurora raptus, ο, 250
 Clytemnestra Ægisthum sequitur, γ, 272. Cassandram interficit, λ, 421. Agamemnoni necem molita est, 429; ω, 199
 Cnossus, urbs, τ, 178; Hymn. prim. in Apoll. 393
 Cocytus, fluvius, κ, 514
 Columbæ, Jovi ambrosiam ferentes, μ, 63
 Coronis, mater Æsculapii, Hymn. in Æsculap. 2
 Cræzis, mater Scyllæ, μ, 124
 Creta, insula, τ, 173
 Crissa, insula, Hymn. prim. in Apoll. 282, 438
 Cruni, Hymn. prim. in Apoll. 425
 Ctesippus procos alloquitur, υ, 292. bovis pedem in Ulyſſem conjicit, 299. à Bubulco interficitur, χ, 285
 Cteſius Ormenides, ο, 413
 Cyanea saxa, μ, 59
 Cyclopes absque lege vivunt, ι, 112. in speluncis habitant, 114. navigio carent, 125. deos non curant, 275
 Cyclops, Polyphemus, ι, 187. pecora mulget, 244, 308, 341. Ulyſſem & socios in antro invenit, 251. socios devorat, 289, 311, 344. ejus donum, 370. vino obrutus, in antro recumbit, 372. ab Ulyſſe excæcatur, 380. alios Cyclopas vocat, 399. Arietem alloquitur, 447. Ulyſſis navem saxo petit, 481, 537. Neptuno supplicat, 528
 Cyclopus insula, sine cultura fertilis, ι, 108
 Cydones, incolæ Cretæ, γ, 292; τ, 176
 Cyllene, mons, Hymn. prim. in Mercur. 142, 228.
 Cyllenius, Mercurius, ω, 1
 Cynthus, mons, Hymn. prim. in Apoll. 17, 26.

Cyprus,

I N D E X

R E R U M.

Cyprus, insula, δ, 83; θ, 362.
 Veneri sacra, Hymn. secund.
 in Venerem; 2; Hymn. tert.
 in Eandem, 5.

D.

Danaorum animæ, ω, 16
 Deliades, famulæ Apollinis,
 Hymn. prim. in Apoll. 157
 Delphinus, Apollo, ibid. 495
 Delphusa, ibid. 244. Apollinis
 templum recipere non vult,
 256. ab Apolline obruitur,
 382
 Delphusius, Apollo, ibid. 386
 Delus, insula, ξ, 162. Hymn.
 prim. in Apoll. 49. Latonam
 recipit, 90
 Demodocus, cantor cæcus, θ,
 62; ν, 28. Ulyssi fletum mo-
 vet, θ, 86. canit fabulam de
 Veneris & Martis amplexu,
 267. equum Trojanum can-
 tat, 499
 Deucalion, τ, 180, 181
 Diana, ζ, 102. Orionem inter-
 ficat, ε, 123. item mulierem
 Phœnissam, ο, 477. in Orty-
 gia nata, Hymn. prim. in A-
 poll. 16. ejus studia, Hymn.
 prim. in Venerem, 16; Hymn.
 secund. in Dian. 4
 Dii, malorum auctores falsè ar-
 guuntur, α, 32. omnia sciunt,
 δ, 379. datores bonorum, θ,
 325. omnia possunt, κ, 306
 Diis indigent omnes, γ, 48
 Diocles, γ, 488; ο, 186
 Diomedes, γ, 167
 Dione, Hymn. prim. in Apoll. 93
 Disci certamen, θ, 129, 186
 Dmetor Iasides, ρ, 443
 Dodona, ξ, 327; τ, 296
 Dolus, Penelopes servus, δ,
 736; ω, 386. Ulyssēm am-
 plectitur, 396. arma induit,
 497
 Dorienses, Cretæ incolæ, τ,
 177
 Dotius campus, Hymn. in Æ-
 sculap. 3
 Dryopis Nymphæ, Pan filius,
 Hymn. in Pana, 34

E.

ECheneus senex, η, 155; λ,
 341
 Echetus, rex, σ, 84
 Eidothea, Prothei filia, Mene-
 lao erranti occurrit, δ, 367.
 consilium dat, 383. ejus do-
 lus in Patrem, 435
 Elpenor, vino obrutus, testō
 decidit, κ, 559. ejus umbra
 Ulyssi apparet, λ, 51. ejus
 corpus sepelitur, μ, 12. tū-
 mulus ei erigitur, 14
 Elysius campus, δ, 563
 Enceladus, Batrachom. 275
 Enipeus fluvijs, λ, 237
 Epei, ν, 275; ο, 297
 Epeus, θ, 493; λ, 522
 Ephialtes, λ, 307
 Ephyre, urbs, α, 259, β, 328
 Epicaste, λ, 270
 Equus Trojanus, δ, 272; θ,
 493; λ, 522
 Erebus, λ, 37, 563
 Erembi, Populi, δ, 84
 Eridanus, fluvijs, Batrachom.
 20
 Erinnyes, ο, 234
 Eriphyle, λ, 325
 Erymanthus, mons, ξ, 103
 Eubœa insula, γ, 174
 Eumæus, nobilis subuleus, ξ,
 3. ejus domus, 6. Ulyssēm
 hospitio excipit, 48. eum non
 agnoscit, 56. sues mactat, 74,
 419. ejus cum Ulyssē colloquia,
 80, 115, 121; ο, 306, 324.
 parat stratum Ulyssi, ξ, 518.
 fatum suum narrat, 402. Te-
 lemachum reducem excipit,
 π, 15. à Telemacho in urbem
 mittitur, 130. Penelopi nar-
 rat Telemachi reditum, 338.
 in agrum revertitur, 452.
 Ulyssēm in urbem ducit, ρ,
 201. Melanthium increpat,
 238. Ulyssīs domum intrat,
 324. in agrum revertitur, 603.
 Procis adducit porcos, υ, 162.
 Ulyssēm agnoscens amplectitur
 O o 4 & oscu-

I N D E X R E R U M.

& osculatur, ϕ , 224. arcum ei tradit, 379. Melanthium vinculis confringit, χ , 190. eum deridet, 194. Arma induit, 201. Procorum nonnullos interficit, 267, 284. cœnam in Laërtis domo parat, ω , 363.

Eumelus, δ , 798

Eupithes cum Achivis conspirat in Ulyssis mortem, ω , 425. à Laërte occisus, 520

Europæ raptus, Batrachom. 78

Euryalus Phæax, luctâ præstantissimus, θ , 127. Ulyssis indignatur, 158. illum ense donat, 403

Eurybates, præco, τ , 247

Euryclea, α , 429. à Laërte empta, 430. Telemacho lucem fert, 434. vinum &c. præbet, β , 379. Ulyssis pedes lavat, τ , 387. ex cicatrice eum agnoscit, 392, 467. Ulyssis domum thure suffit, χ , 493. ejus reditum Penelopæ nuntiat, ψ , 5.

Eurydice, Nestoris uxor, γ , 452

Eurylochus, dux sociorum Ulyssis, ad ædes Circes properat, α , 207. ad Ulyssē revertitur, 244. Ulyssē comitari recusat, 264. sociis suadet ne Circes domum adeant, 429. Ulyssē indignatur, μ , 278. consilium proponit boum Solis mactandarum, 339

Eurymachus Telemachum de Hospite interrogat, α , 400. Halithersem reprehendit, β , 177. Penelopē subdole alloquitur, π , 435. eam laudat, σ , 243. Ulyssē laceffit, 349. & scabello petit, 393. pocillatorem ferit, 395. arcui impar dolet, ϕ , 249. supplex Ulyssē, imputat Antinoo omnia, χ , 45. procos hortatur ad defensionem, 70. ab Ulyssē occiditur, 82

Eurymedon, η , 58

Eurymedusa, nutrix Nausicaæ, η , 8.

Eurynome, Penelopæ ministra, σ , 168. Ulyssē sedem fert, τ , 100. eum lavat, ψ , 154

Eurypheassa, Hymn. in Solem, 2, 4.

Eurytion, Centaurus, ebrius furit, ϕ , 298. punitur, 299

Eurytus, θ , 224, 226; ϕ , 32

F.

Fame mori, miserrimum, μ , 342

Farina, medulla virorum, β , 290

Filii pauci Patribus similes; plerique pejores, β , 277

Fortis vir in omnibus potior rebus, η , 51

Fortunæ non meminit Homerus, Hymn. prim. in Minerv. 5

G.

Geræstus, γ , 177

Gerenius, Nestor, γ , 68

Gorgonium caput, λ , 633

Gortynis fines, γ , 294

Gratiæ Venerem lavant, θ , 364; Hymn. prim. in Venerem, 61

Græcorum infaustus à Troja reditus, γ , 130

Gyræ, petræ, δ , 500

H.

Halitherfes, vates peritissimus, procis periculum imminere indicat, β , 157. dissuadet Ulyssis cædem, ω , 453

Halius, Phæax, Alcinoi filius, cum Laodomante saltat, θ , 372

Harmonia, Hymn. prim. in Apoll. 195

Hebe, λ ; 602; Hymn. in Herculem, 8

Helena thalamo egreditur, δ , 121. Menelaus de Advenis interrogat, 138. Ulyssis infortunium

INDEX R E R U M.

nium luget, 184. medicamen
vino immiscet, 221. de Ulyf-
se, & Ilii excidio narrat, 240.
equo Trojano inclusos nomi-
natim vocat, 279. Hospitibus
lectos parat, 296. Telema-
chum muneribus donat, 0,
125. Aquilæ augurium inter-
pretatur, 172

Helicon, mons, Batrachom. 1;
Hymn. in Neptun. 3

Hercules, arcu peritissimus, 0,
224. ejus Simulachrum Ulyf-
sem alloquitur, λ, 616. Iphi-
tum hospitem interficit, φ,
27

Hermione, unica Helenæ filia,
δ, 14

Homerus cæcus, Hymn. prim.
in Apoll. 172

Homine nihil imbecillius, σ,
129

Horæ, Hymn. prim. in Apoll.
194. Venerem è mari exci-
piunt, Hymn. secund. in Ve-
nerem, 5

Hospes, dum adest, amicè tra-
ctandus; cùm velit, dimitten-
dus, 0, 74

Hospites à Jove sunt, ζ, 207;
ξ, 57

Hydrus, Batrachom. 81

Hyperca, ζ, 4

I.

Iolcus, insula, λ, 255

Ionæ, populi, Apollinem
colunt, Hymn. prim. in A-
poll. 147, 152

Jardanus, fluvius, γ, 292

Iason à Cerere amatus, ε, 125.
à Jove fulmine percussus, 128

Iason, μ, 72

Icmalius, faber, τ, 57

Ida, mons, Hymn. prim. in A-
poll. 34; Hymn. prim. in Ve-
nerem, 68

Idomeneus, γ, 191

Ilii excidium canit Demodocus,
0, 514

Ilithya, Hymn. prim. in Apoll.
97, 115

Imbrus, insula, Hymn. prim. in
Apoll. 36

Incantatio vulneris, τ, 457

Inferorum locus, λ, 22

Ino, Cadmi filia, Ulyfsem mi-
ratur, ε, 336. vittam ei dat,
341. vittam recipit, 461

Inopus, fluvius, Hymn. prim.
in Apoll. 18

Iopæana Apollini canunt Cretes,
Hymn. prim. in Apoll. 500,
517

Iphiclus, λ, 289, 295

Iphimedeæ, λ, 304

Iphitus Eurytides, Ulyfsi dat
arcum, φ, 13, 31. equas
amissas quærit, 22. ab Her-
cule interficitur, 27, 34

Iphthima, filia Icari, δ, 797

Iris, Hymn. prim. in Apoll.
102, 107

Irus mendicus, Ulyfssis domum
advenit, 0, 1. Ulyfsem juri-
is incessit, 10. & in certa-
men provocat, 25. à famulis
accingitur, 75. certamen ini-
turus tremit, 76. ab Antinoo
objurgatur, 77. cum Ulyfse
congregitur, 88. cervice ictus,
humis decedit, 97. ab Ulyfse
foras trahitur, 100

Ismarus, urbs, ab Ulyfse depo-
pulata, ε, 40

Ithaca, insula, γ, 81. capris
pascendis apta, δ, 606. alpe-
ra, ε, 27; ν, 242

Ithacenses, post interfectos Pro-
cos in concionem congregan-
tur, ω, 419. armati urbe egre-
diuntur, 467. cum Ulyfse,
Telemacho, &c. configunt,
525. Minervæ monitu desi-
stunt, 533. & in urbem re-
vertuntur, 535.

Itylus, τ, 522. à matre interfi-
citur, 523

Juniiores semper desipiunt, η,
294

Juno Latonæ invidet, Hymn.
prim. in Apoll. 99. Jovi ira-
scitur, 309, 331. terram fe-
rit, 333, 340. Typhaona
O o 5 exci-

I N D E X R E R U M.

excipit, 353. Dracænz eum dat, 354

Jupiter, pater hominumque Deorumque, α, 28; μ, 445. in deorum consilio verba facit, α, 32. Ulyssi reditum parat, 76. & boni & mali dator, δ, 237. Mercurium ad Calypso mittit, ε, 29. fecunditatem hominibus distribuit, prout vult, ζ, 188. Ulyssis navem fulmine ferit, η, 250; μ, 415. Supplicum & Hospitum vindex, ι, 270; Epi-gram. inscript. „Ad Nau-tas”, ver. 4. iniquos punit, ν, 214. Deorum summus, τ, 203. Ulyssi signum dat tonitru, υ, 103; φ, 413; ω, 538. inter Ulysssem & I-thacenses pacem & fœdera statuenda Minervæ mandat, ω, 483. Concilium deorum convocat, Batrachom. 167. tonitru bellum indicat, 200. Ranas miseratur, 262, 283. fulmen ejicit, 278. Cancros mittit, 285. Mercurium bo-ves surreptas Apollini osten-dere jubet, Hymn. prim. in Mercur. 392. Veneri Anchi-sis amorem injicit, Hymn. prim. in Venerem, 53. cum Themiste colloquitur, Hymn. in Jovem, 2. Minervam è ca-pite gignit, Hymn. secund. in Minerv. 4.

L.

L Acedæmon, δ, 1; ε, 20;
ο, 1

Laconica terra, Hymn. prim. in Apoll. 4.ο

Laërceus, aurarius faber, γ, 425

Laërtes in agro degit, α, 190. propter Ulysssem absentem ma-gnopere dolet, ο, 354. Eu-mæum emit à Phœnicibus, 482. Telemachi discessu ma-ximè affligitur, π, 142. ejus

domus, ω, 207. ab Ulyssse solus invenitur, 225. eum non agnoscit, 280. filium deflet, 315. Ulysssem agnoscens, ani-mo deficit, 344. armat se, 397. Eupithem interficit, 522 Læstrygones Gigantibus similes, 120. Ulyssis naves & socios perdunt, 122

Læstrygonia urbs, κ, 82; ψ, 318

Lampetie, Solis boum custos, μ, 132. boves occisas Soli nuntiat, 374

Lampus, equus Auroræ, ϗ, 245

Lamus, κ, 81

Laodamas, Alcinoi filius, pro-vocat Ulysssem ad certamen, θ, 145

Larus, avis, ε, 51

Latona, Dianam in Ortygia pa-rit, Hymn. prim. in Apoll. 16. Apollinem enitens, terras mul-tas adit, 45. à Delo petit, ut filii sit locus patalis, 51. jus-jurandum jurat, 83. gravibus doloribus configitur, 91. A-pollinem parit, 116

Leda, λ, 297; Hymn. prim. in Jovis Pueros, 3

Leiocritus Mentorem increpat, β, 242. Ithacensium concilium solvit, 257. à Telemacho in-terficitur, χ, 294

Leiodes vates, φ, 144. arcum tendere nequit, 149. Procis prædicit interitum ex arcu, 153. ab Antinœo objurgatur, 167. supplex orat Ulysssem, χ, 310. occiditur, 328.

Lelantus campus, Hymn. prim. in Apoll. 220

Lemnus, insula, θ, 283, 294

Lesbus, insula, γ, 169

Leucippus, Hymn. prim. in A-poll. 212

Leucothea Ulyssi opem fert, ε, 333

Libya, δ, 85

Linguarum sectio, γ, 332

Lotophagi populi, ι, 84. Ulyf-sis focis lotum dant, 93

Lotus,

INDEX RERUM.

Lotus, herba, ejus vis, ι , 94
 Lucina, specus, τ , 188
 Lucæ certamen, θ , 126
 Luna, Hymn. prim. in Mercur.
 99; Hymn. in Solem, 6
 Luscinia, Pandari filia, τ , 518.
 filium interficit, 522
 Lycia, Hymn. prim. in Apoll.
 179
 Lyra Mercurii, Hymn. prim. in
 Mercur. 47

M.

Mæonia, Hymn. prim. in
 Apoll. 179

Mæra, λ , 325

Maia, Mercurii mater, Hymn.
 prim. in Mercur. 1, 57, 89.
 Mercurium increpat, 155

Mala opera non rectè succedunt,
 θ , 329

Malea, promontorium, γ , 287;
 δ , 514; ι , 80

Malis alienis ridere, ν , 347

Malo senescunt citò homines,
 τ , 360

Malorum sibi homo causa, α , 7

Mantius, σ , 249

Marathon, η , 80

Maron, Sacerdos Apollinis, ι ,
 197

Mars Vulcani lectum dedecorat,
 θ , 269. Vulcani vinculis capi-
 tur, 296. à Vulcano deride-
 tur, 306. dimittitur, 359. in
 Thraciam abit, 361. in bello
 promiscuè furit, λ , 536. præ-
 potens, &c. Hymn. in Mar-
 tem, 1

Medon, præco, Procorum con-
 silium, de Telemacho interfi-
 ciendo, audit, δ , 677. Pene-
 lopì nuntiat, 698; π , 412.
 Procos hortatur ad cœnam,
 ρ , 172. à Telemacho servatur,
 χ , 357. in Ithacensium Con-
 cilio cædem Procorum descri-
 bit, ω , 442

Megapenthes, Menelai filius,
 δ , 11. Craterem Telemacho
 fert, σ , 121

Megara, λ , 268

Melampus, σ , 225

Melanthius, caprarius, Procis
 capras agens, Ulyssii occur-
 rit, ρ , 212. eum increpat,
 217. calce ferit, 233. à Sub-
 ulco reprehenditur, 239. eum
 convitiis proscindit, 248. Pro-
 cis capras adducit, ν , 172.
 Ulyssiem probris incescit, 177.
 Procis ignem accendit, ϕ , 181.
 eos armis instruit, χ , 142. in
 vincula conjicitur, 189. è tra-
 be suspenditur, 192. à Subul-
 co deridetur, 194. occiditur,
 474

Melantho, Penelopes ancilla,
 Ulyssiem increpat, σ , 325;
 τ , 65. ab Ulyssie reprehendi-
 tur, σ , 336; τ , 70. & à Pe-
 nelope, τ , 90

Memnon, λ , 521

Mendico pudor inutilis, ρ , 352

Menelaus Græcos ad redeundum
 hortatur, γ , 141. Filii & fi-
 liæ epulas nuptiales celebrat,
 δ , 3. Telemachum & Pisistra-
 tum hospitio excipit, 30. ejus
 domus splendidissima, 45, 72.
 labores suos narrat, 78. do-
 let de Ulyssie, 104, 169. Cœ-
 nam parat, 213. Græcos in
 equo Trojano describit, 270.
 quærit ex Telemacho causam
 itineris, 311. suum aliorum-
 que Græcorum à Troja redi-
 tum narrat, 347, 495. Protei-
 que fabulam refert, 364. Te-
 lemacho dona promittit, 614.
 muneribus donatum dimittit,
 σ , 120, 147

Mentes, dux Taphiorum, α , 105

Mentor, Ulyssii socius, β , 225;
 ρ , 68. Ithacenses ad Procos
 cohibendos hortatur, 229. à
 Leiocritò reprehenditur, 242
 Mercurius à Jove mittitur ad
 Calypso, ϵ , 29. ad iter se ac-
 cingit, 44. Calypsus specus
 adit, 57, 77. Jovis manda-
 tum nuntiat, 97. abif, 148.
 ei ultimo ante somnum libant

Phæa-

I N D E X R E R U M.

Phæaces, π , 137. in Vulcani domo, cum Apolline colloquitur, θ , 334, 338. Ulyssi ad Circen proficiscenti occurrit, κ , 277. & dat herbam Moly, 302. Procorum animas ad inferos deducit, ω , 1, 10, 99. Jove & Maia natus, Hymn. prim. in Mercur. 3, 13. è te-
studine lyram facit, 24, 47. ea canit, 54, 424. Apollinis boves furatur, 73. duas ma-
ctat, 116. à patre reprehenditur, 155. ab Apolline capi-
tur, 293. cum eo Jovem adit, 323. Jovis monitu boves offen-
dit, 402. Apollini lyram tra-
dit, 493. cumque eo in ami-
citiam redit, 504, 571. ab Apolline donatur imperio in Leones, &c. 566. Pana gignit, Hymn. in Pana, 35. Diis eum offendit, 45

Mercurialis Collis, π , 471

Mesaulius, servus Eumæi, ξ , 449, 455

Messena, ϕ , 15

Miletus, urbs, Hymn. prim. in Apoll. 180

Mimas, mons, γ , 172; Epi-
gram. inscript. Neptuno, 5

Minerva, pro Ulyssè Jovem orat, α , 45. ad iter se accin-
git, & in Ithacam defertur, 96, 102. Ulyssis domum adit, Mentæ assimilata, 103. hospi-
tio excipitur à Telemacho, 119. cum eo colloquitur, 158. eum Procos expellere, pa-
tremque investigare jubet, 271. avi similis avolat, 319. Men-
tori assimilata, Telemacho animos addit, β , 268. navem ei sociosque ex Ithacensibus petit, 382. Procis somnum inducit, 395. Telemachum ad iter properandum horta-
tur, 399. cum eo navem con-
scendit, 416. Nestorem adeun-
dum monet, γ , 14. apud Ne-
storem benignè excepta gau-
det, 52. Græcis irata con-

tentionem injicit, 135. Tele-
machum reprehendit, 230. Nestorem cæterosque monet, ut dormitum eant, 331. Aquilæ similis dispareret, 371. à Ne-
store agnoscitur, 377. Nesto-
ris Sacris advenit, 435. Iph-
thimæ assimilata, Penelopen solatur, δ , 795, 825. in Con-
cilio Deorum pro Ulyssè in-
tercedit, ϵ , 5. Dymantis fi-
liæ assimilata, Nauficaam de vestibus lavandis monet, ζ , 21. Ulyssèm caligine cœperit, η , 14, 41. Virgini assimi-
lata, Alcinoï ædes ei ostendit, 48. & Areten adeundam mo-
net, 53. Præconi assimilata, Phæaces congregat, θ , 7. U-
lyssèm eis gratum reddit, 21. Juveni similis Ulyssi apparet, ι , 221. notam se facit, 298. Ithacam ei ostendit, 345. cumque eo, de Procis inter-
ficiendis, deliberat, 372. U-
lyssèm deturpat, ignotumque reddit, 429. Telemachum de reditu monet, κ , 10. Ulyssèm filio se notum facere ju-
bet, π , 167. corpusque ei pulchrum reddit, 174. Ulyssi & Telemacho cum lucerna præit, τ , 34. Ulyssèm sola-
tur, υ , 33. & in Procos ani-
mat, 45. Procos dementat, 345. Mentori similis, Ulyssi astat, animumque addit, χ , 205, 224. Hirundini similis sedet in tecti trabe, 239. Pro-
corum tela irrita facit, 256, 273. Ulyssi pulchritudinem affundit, ψ , 156. Noctis & Auroræ cursum detinet, 243. Ulyssèm caligine tectum urbe educit, 371. à Jove eventum seditionis Ithacensium scisci-
tatur, ω , 472. Ulyssi astat, 501. Laërti animos inspirat, 519. bellum dirimit, pacem-
que & fœdera inter utrosque statuit, 528, 545. cum Jove, de Murium & Ranarum pu-
gua,

INDEX R E R U M.

gna, colloquitur, *Batrachom.* 172. è Jovis capite genita, *Hymn. prim. in Apoll.* 308; *Hymn. secund. in Minerv.* 4
 Minos, λ, 567. Jovis confabulator, τ, 179
 Moly herba, κ, 302
 Mois omnibus communis, γ, 236
 Mulieribus non fidendum, λ, 455
 Mulius, σ, 422
 Mures concilium convocant, *Batrachom.* 102. armant se, 123. cum Ranis configunt, 202. à Canceris cæduntur, 290. terriri aufugiunt, 292
 Murium victus, *Batrachom.* 23
 Mus, apud Lacum, cum Rana colloquitur, *Batrachom.* 13. Ranae tergum conscendit, 64. Aquâ territus exclamat, 76. à Rana dimittitur, 86. & aquâ submergitur, 91, 98
 Musæ Achillem cantu deslent, ω, 60. Deorum dona, hominumque ærumnas celebrant, *Hymn. prim. in Apoll.* 189. ex ipsis sunt Cantores, *Hymn. in Mus. & Apoll.* 2
 Mycala, *Hymn. prim. in Apoll.* 41
 Mycenæ, γ, 304
 Mycene, β, 120
 Myrmidones, γ, 188; δ, 9

N.

Naiades, Nymphæ, ν, 104
 Naubolides, præstantissimus Phæacum, β, 116
 Nauficaa, Alcinoi filia, à patre currum petit, ζ, 57. cum ancillis vestes ad Fluvium lavat, 90. pila ludit, 100. Ulyssi cibum & vestimenta dat, 209, 214, 247. eum ad Alcinoi domum ire jubet, 255. ad urbem revertitur, η, 2. Ulysem miratur, θ, 459
 Nautilhous, ζ, 7; η, 62
 Naxos, *Hymn. prim. in Apoll.*

Néera, Solis uxor, μ, 133
 Neleus, γ, 409; λ, 280
 Neoptolemus, λ, 505
 Neptuneus, Ulyssi infensus, α, 20, 68; ε, 284. procellam in eum concitat, ε, 291. in eum sævit, 376. Vulcano suadet, ut Martem è vinculis liberet, θ, 544. Peliam & Neleum gignit, λ, 253. Phæacibus indignatur, ν, 129. eorum navem lapidem facit, 162. Heliconi imperat, *Epigram. inscript. Neptuno, ver. 2*
 Nericum, oppidum, ω, 376
 Neritum, mons, ι, 22; ν, 351
 Neritus, ρ, 207
 Nestor cum filiis epulatur, γ, 32. cum Telemacho colloquitur, 68, 102. Græcorum à Troja reditum narrat, 130. Agamemnonis interitum refert, 253. Sacrificium Minervæ parat, 417. currum Telemacho parari jubet, 474
 Nisus, σ, 126
 Noëmon, β, 386; δ, 630
 Notus & Zephyrus, navibus maximè perniciosi, μ, 289

O.

Oceanus, λ, 638; ω, 11
 Oechalia, θ, 224
 Ogygia insula, η, 244
 Olympus, mons, λ, 314
 Onchestus, Neptuni lucus, *Hymn. prim. in Apoll.* 230
 Orchomenus, urbs, λ, 283
 Orestes patrem ulciscitur, α, 30, 298; γ, 306
 Orion ab Aurora amatus, ε, 121. à Diana peremptus, 123. ab Ulysse conspicitur apud inferos, λ, 571
 Orion, stella, ε, 274
 Orilochus, Alpei filius, γ, 489; ε, 187
 Orilochus, Idomeni filius, ν, 260
 Orrygia insula, ε, 123; ε, 403, *Hymn. prim. in Apoll.* 16
 Otus, λ, 307

I N D E X R E R U M.

P.

Pallantis filia Luna, Hymn. prim. in Mercur. 100
 Pandari filia, ν , 66. à Venere enutritæ, 68. ab Harpyis abreptæ, 77
 Paphos, insula, θ , 363; Hymn. prim. in Venerem, 59
 Parcæ, π , 197; Hymn. prim. in Mercur. 549
 Parcæ nemo evitat, ω , 29
 Parnassus, mons, τ , 394
 Patria & parentibus nihil dulcius, ι , 34
 Patrocli animam videt Ulysses, λ , 467
 Pauperes à Jove sunt, ξ , 208; ξ , 58
 Pelasgi, τ , 177
 Pelias, Neptuni filius, λ , 253
 Peloponnesus, Hymn. prim. in Apoll. 250, 290, 419
 Penelope, audito Phemii cantu, è thalamo descendit, α , 328. à Telemacho reprehensa, revertitur; & Ulysses deflet, 360, 363. Procos dolo ludit, β , 93. propter Telemachi discessum, luget, δ , 703, 719. Minervæ supplicat, 761. & ab ea solatio afficitur, 795, 840. Procis se ostendit, π , 409. Antinoum increpat, 417. Telemachum reversum amplectitur, ρ , 38. cum eo & Theoclymeno colloquitur, 100. mendicum Ulysses accersi jubet, 508. è thalamo descendit ad Procos, σ , 205. Telemachum reprehendit, 214. ab Eurymacho laudatur, 244. à Procis dona accipit, 301. Melantho ancillam objurgat, τ , 90. cum Ulysses ignoto colloquitur, 103. Eurycleam eum lavare jubet, 357. Ulyssi somnium suum refert, 535. Dianæ supplicatur, ν , 60. Arcus certamen Procis proponit, ϕ , ι , 73. Antinoum reprehen-

dit, 312. Eurycleæ, reditum Ulyssis nuntianti, non credit, ψ , 11, 81. Ulysses non agnoscens, à Telemacho reprehenditur, 96. Ulysses tandem agnoscit, & amplectitur, 205. cumque eo colloquitur, 209, 256, 301
 Peribœa, π , 57
 Periclymenus, λ , 285
 Phæaces, populi, ξ , 4. navigatione peritissimi, π , 108; θ , 247, 253. cursu, saltu, &c. præstant, θ , 247, 253. eorum principes duodecim, 390. Ulyssi dona dant, 399. eorum naves præstantissimæ, 556. eorum navis in Saxum convertitur, ν , 163
 Phæstus, promontorium, γ , 296
 Phaëthon, equus Auroræ, ψ , 246
 Phaëthusa, Solis boum custos, μ , 132
 Pharmacum Helenæ, discutiens tristitiam, δ , 220
 Pharus, insula, δ , 355
 Pheidon, Thesprotorum rex, ξ , 316; τ , 287
 Phemius canit reditum Achivorum, α , 325. reprehensus à Penelope, 337. canit procis, ρ , 263. Ulyssi supplicat, χ , 343. ab Ulysses & Telemacho servatur, 355, 371
 Phæx, γ , 488
 Philoctetes, γ , 190. arcu peritus, θ , 219
 Philætius, bubulcus, ν , 185. cum Ulysses ignoto colloquitur, 199. Ulysses agnoscens amplectitur, 224. fores aula claudit, 389. Procorum nonnullos interficit, χ , 268, 295
 Philomelides, δ , 343; ρ , 134
 Phlegyæ, populi, Hymn. prim. in Apoll. 278
 Phocæ, δ , 404
 Phœnices, populi, re nautica celebres, ϕ , 414
 Phor-

I N D E X R E R U M.

Phorcynis portus, ν , 96
 Phrontis naucleri obitus, γ , 278
 Phthia, λ , 495
 Pieria, mons, ϵ , 66
 Pilæ lusus, θ , 372
 Piræus, Telemachi socius, σ , 539. Telemachi jussu Theoclymenum hospitio excipit, 545; ν , 372. Telemachum alloquitur, ρ , 74
 Pirithöus, λ , 630; ϕ , 296
 Pisenor, præco, β , 38
 Pisistratus, γ , 36, 490. Telemachum hospitio excipit, 37. cum eo ad Lacedæmonem curru vehitur, δ , 1. Menelaum alloquitur, 155, 190. Pylum revertitur, σ , 193, 216
 Pleiades, ι , 272
 Polites, Ulyssis socius, κ , 224
 Pollux, λ , 299; Hymn. prim. in Jovis Pueros, 1; Hymn. secund. in Eisdem, 3
 Polycasta, Nestoris filia, Telemachum lavat, γ , 464
 Polyctor, ρ , 207
 Polydamna, δ , 228
 Polyphemus, Cyclops, Neptuni filius, α , 70; ι , 187
 Polyphides, vates, σ , 252
 Pontonöus, præco, vinum distribuit, κ , 183; ν , 57. Sedem ponit Cantori, θ , 65
 Pramnium vinum, κ , 235
 Priami urbs, consilio Ulyssis capta, χ , 230
 Proci, domum Ulyssis ingressi, epulantur, α , 144. Phemii cantu delectantur, 151, 325. strepitum per domum faciunt, 365; δ , 768; ρ , 360; σ , 398. Telemachum admirantur, α , 381; σ , 409; ν , 268. domum abeunt, α , 424. Telemachum derident, β , 324, 331. ante Ulyssis ædes ludunt, δ , 625; ρ , 167. Telemacho cædem moliantur, δ , 659, 669, 771, 824. parant navem ad insidias ei struendas, 778. in insidiis locant se, 847. re infecta re-

deunt, π , 351. nova ineunt consilia, 361. Ulyssis & Iri certamine delectantur, σ , 40, 70, 99. mirantur Penelopæ pulchritudinem, 211. ei dona afferunt, 290. Telemacho cædem struentes, sinistro omine deterrentur, ν , 241. convivium parant, 250. malis ridet alienis, 347. portentis diris circumdantur, 348 &c. Telemachum, ob hospites, derisui habent, 373. Ulyssis arcum frustra tentant, ϕ , 144, 184, 245 eorum cædes incepta, χ , 8. armant se, 146. omnes interfecti, 383. eorum animæ ad inferos deducuntur, ω , 1 corpora sepeliuntur, 416
 Procorum numerus, π , 245
 Procris, λ , 320
 Proserpina, κ , 491, 494. ejus lucus, 509
 Proteus, δ , 385. è mari egreditur, 450. Menelai insidiis captus, in varias species sese transformat, 455. cum Menelao colloquitur, 461 &c. Mare subit, 570
 Psylia insula, γ , 171
 Pudor mendico non bonus, ρ , 347
 Pylus urbs, γ , 4, 485
 Pyriphlegethon, fluvius infernalis, κ , 513
 Pythius, Apollo, Hymn. prim. in Apoll. 373
 Pytho, Dracæna, ibid. 372

R.

Rana Muris genus sciscitatur, Batrachom. 13. per lacum tergo eum portat, 64. Hydro territus, eum dimittit, 83. in Ranarum concilio se excusat, 145.
 Ranæ concilium vocant, Batrachom. 133. armant se, 160. cum muribus pugnant, 202. à Jove auxilio juvantur, 262, 284

Rana.

I N D E X

Ranarum victus, Batrachom. 53
 Regis probi felicitas, τ, 109
 Rhadamanthus, δ, 564; η, 324
 Rhea, Dea, Hymn. prim. in
 Apoll. 93; Hymn. prim. in
 Venerem, 43; Hymn. in Ju-
 nonem, 1
 Rhenæa insula, Hymn. prim. in
 Apoll. 44
 Rhetrum, portus, α, 186
 Ridere malis alienis, υ, 347

S.

Sacrorum faciendorum ritus,
 γ, 430; λ, 23; μ, 356;
 ξ, 422
 Salmoneus, λ, 235
 Same, insula, α, 246
 Samus, ο, 29
 Scheria, insula, ε, 34; ζ, 8
 Scylla, μ, 73. fex Ulyssis fo-
 cios devorat, 425
 Scyrus, λ, 508
 Senum mos est molliter dormi-
 re, ω, 254
 Siculi, populi, υ, 383
 Sidonia, ν, 285
 Sidonii, δ, 84
 Similem ad similem ducit Deus,
 ρ, 218
 Sintia, populi, θ, 294
 Sirenes, omnes homines mul-
 cent, μ, 39. Ulyssis canunt,
 183
 Sisyphus, λ, 592
 Sol Diis hominibusque lucet,
 γ, 2; Hymn. in Solem, 8.
 videt & audit omnia, λ, 108;
 μ, 323. ejus genus, Hymn.
 in Solem, 1
 Sol Vulcano nuntium fert de
 Marte & Venere, θ, 269.
 apud Deos, de bobus occisis
 conqueritur, μ, 376. Pytho-
 na draconem interfectam pu-
 trefacit, Hymn. prim. in A-
 poll. 374
 Solis boves & oves, μ, 122,
 262. ab Ulyssis fociis mactan-
 tur, 353
 Solis defectio, υ, 356

R E R U M.

Solis portæ, ω, 12
 Somni portæ, τ, 562
 Somnia, alia irrita, alia veri
 præfaga, τ, 564
 Somnus, laborum & sollicitudi-
 num omnium requies, υ, 85;
 ↓, 342
 Somnus nimius, molestus, ο, 393
 Sparta, λ, 459; ν, 412
 Stercorationem Homero notam
 observat Victorius, ω, 226
 Sternutatio, boni ominis, ρ,
 541
 Stygia aqua, κ, 514. iurjurand-
 um gravissimum, ε, 185;
 Hymn. prim. in Apoll. 85
 Sunium, promontorium, γ, 278
 Syria, insula, ο, 402

T.

Tænarus, Hymn. prim. in
 Apoll. 412
 Talis ludunt Proci, α, 107
 Tantalus, λ, 581
 Taphii, populi, α, 181; ο, 426
 Tartarus, Hymn. prim. in Mer-
 cur. 256, 374
 Taygetus, mons, ζ, 103; Hymn.
 secund. in Jovis Pueros, 4
 Telemachus Minervam Mentæ
 assimilatam hospitio excipit,
 α, 119. & cum ea colloqui-
 tur, 156 &c. matrem repre-
 hendit, 345. cum Proci col-
 loquitur, 367 &c. cubitum
 it, 425. Achivos convocat,
 β, 6. infortunata sua in
 concilio exponit, 40, 130. na-
 vent petit, 212. Minervam
 precatur, 260. Proci min-
 atur, 315. ab Euryclea viati-
 ca petit, 349. navem parat,
 sociosque congregat, 389,
 391. navem conscendit, 416.
 Pylum advenit, γ, 4. à Mi-
 nerva animatur, 13, 25. apud
 Nestorem amice excipitur, γ,
 34. cum Nestore colloquitur,
 75, 247 &c. à Minerva re-
 prehenditur, 229. cum Pisi-
 strato currum conscendit, 481.

Lace-

I N D E X R E R U M.

Lacedæmonem advenit, δ, 1.
 Menelai ædes admiratur, 44,
 71. à Menelao benignè exci-
 pitur, 47. ab Helena agnosci-
 tur, 143. cum Menelao collo-
 quitur, 315 &c. Pisistrat-
 um de reditu monet, ε, 46.
 à Menelao petit, ut se dimit-
 tat, 65, 87. muneribus dona-
 tur, 113, 125. currum con-
 scendit, 145. accepto Aquilæ
 augurio, abit, 182. Pisistrat-
 um alloquitur, 195. socios
 hortatus, Minervæ sacra fa-
 cit, 222, 258. cum Theocly-
 meno colloquitur, 265. eum-
 que in navem suscipit, 282.
 à Pylo solvit, 287. Ithacam
 redit, 494. Theoclymenum
 allocutus, Accipitris omen
 conspiciit, 524. Theoclyme-
 num Piræo commendat, 538.
 ad Eumæum divertit, 554.
 cum eo & Ulyssæ ignoto collo-
 quitur, α, 30 &c. Eumæ-
 um ad Penelopen mittit,
 130. Ulyssæ agnoscens ample-
 ctitur, 213. Procorum nu-
 merum recenset, 245. & de
 eorum cæde cum Ulyssæ deli-
 berat, 256. Eumæum rever-
 sum interrogat, 460. ad ur-
 bem proficiscitur, ρ, 26. à
 Penelope de itinere interroga-
 tur, 41. Piræum dona Mene-
 lai servare jubet, 78. Pene-
 lopii itineris successum refert,
 107. Ulyssæ mendico cibum
 dat, 342. Eumæum repre-
 hendit, 392. & Antinoum,
 396. ad Penelopes sermonem
 sternuit, 541. Eumæum di-
 mittit, 599. Ulyssæ cum Iro
 certaturum animat, σ, 60.
 Penelopii de hoc certamine re-
 spondet, 225. Procos repre-
 hendit, 404. cum Ulyssæ ar-
 ma in Thalamum deponit, τ,
 31. Parietes domûs lucentes
 observat, 36. Eurycleam de
 hospite interrogat, υ, 128.
 ad concionem it, 146. Ulyssæ

dat cibum & potum, 257.
 Ctesippum increpat, 303. A-
 gelao, de matris nuptiis, re-
 spondet, 338. secures statuit,
 & Ulyssæ arcum tentat, φ,
 120, 124. arcum deponit, 136.
 matrem alloquitur, 334. ar-
 cum Ulyssæ dari jubet, 369.
 Ulyssæ nutu monitus, se ac-
 cingit, 431. Amphinomum in-
 terficat, χ, 91. Patri arma
 affert, 112. thalami januam
 claudi jubet, 157. Procorum
 nonnullos interficit, 267, 284,
 294. Phœmion & Medonta
 servandos monet, 356. Eury-
 cleam vocat, 395. cum famu-
 lis domum verrit, 454. an-
 cillas impudicas suspendit, 465.
 matrem reprehendit, ψ, 96.
 cum Ulyssæ de Ithacensium ira
 evitanda consulit, 123. cum
 Ulyssæ & famulis urbe egredi-
 tur, 371. apud Laërtem convi-
 vium parat, ω, 362. fortem
 se præstiturum patri pollice-
 tur, 509. cum Ulyssæ Ithacen-
 ses aggreditur, 525
 Telemus Cyclopium vates, ,
 508
 Temese, urbs, α, 184
 Tenedos, γ, 159
 Testudinem in Lyram aptat Mer-
 curius, Hymn. prim. in Mer-
 cur. 46
 Thebæ conditæ, λ, 262
 Themis, Dea, Hymn. prim. in
 Apoll. 94; Hymn. in Jo-
 vem, 2
 Theoclymenus, vates, ad Te-
 lemachi navem confugit, ο,
 223, 256. ejus genus, 225.
 rogat, ut in navem suscipia-
 tur, 277. augurium interpre-
 tatur, 531. hospitio excipitur
 à Piræo, 545; ρ, 84; υ, 372.
 Penelopii de Ulyssæ reditu va-
 tacinatur, ρ, 151. Procis ma-
 lum imminens prædicit, υ,
 350. exit ædibus Ulyssæ, 371
 Theseus, λ, 321, 630
 Thesproti, populi, ξ, 315, 316
 Pp Thetis,

I N D E X R E R U M.

Thetis, audita Achillis morte,
mari egreditur, ω , 47. certa-
mina funebria ei instituit, 85.
Vulcanum cadentem suscipit,
Hymn. prim. in Apoll. 319

Thoas, ξ , 499

Thooſa, Polyphemi mater, α , 71

Thracia, θ , 361

Thraſymedes, Neſtoris filius,
bovem occidit, γ , 448

Thyeſtes, δ , 517

Tireſias, vates cæcus, κ , 492.
ſolus ex umbris ſapiens, 494.

Ulyſſi apparet, λ , 90. de re-
ditu ei monita dat, & futura
prædicit, 99. docet eum qua
ratione ab umbris agnoſcatur,
245. Orci domum ſubit, 249

Tithonus, ϵ , 1. ab Aurora ra-
ptus, Hymn. prim. in Vene-
rem, 219

Tityus, Terræ filius, η , 324. à
Vulturibus laniatur, λ , 577

Trinacria, Solis inſula, λ , 106;
 μ , 127

Triopus, Hymn. prim. in A-
poll. 213

Trojæ excidium à Demodoco
cantatum, θ , 514

Tydidet in equo Trojano, δ ,
280

Typhaon ex Junone ortus,
Hymn. prim. in Apoll. 306,
352

Tyro, β , 120; λ , 234

V.

VEnter multorum malorum
cauſa, ρ , 286, 474

Ventos quatuor in Ulyſſem ex-
citât Neptunus, ϵ , 295, 296.
ventos utre inclufos Ulyſſi dat
Æolus, κ , 19

Venus cum Marte deprehendi-
tur à Vulcano, θ , 296. à
Vulcano liberata, Paphum
abit, 362. Pandari filias enu-
trit, ν , 68. nuptias iis pe-
tit à Jove, 73. inter Deas
tripudiat, Hymn. prim. in
Apoll. 195. amore domat o-
mnes, Hymn. prim. in Ve-

nerem, 2, 34. Anchifis a-
more capta, 53. ornat ſe, 58.
feris amorem injicit, 73. An-
chifis tugurium adit, 75. eum-
que alloquitur, 107. cum eo
concumbit, 167. ex ſomno
eum ſuſcitât, 177. filium ei
pollicetur, Æneamque nomen
imponit, 197. Anchifen mo-
net, ne cui rem revelet, 282.
in cœlum abit, 292. Venus,
ex mari ab Horis ſuſcepta,
Hymn. ſecund. in Venerem,
5. ornata, 6. & ad Deos du-
cta, 14

Vinum ſuaviſſimum & generofiſ-
ſimum, ι , 196. Vinum variè
homines afficit, ξ , 464; τ ,
122. Centaurum labefecit,
295

Ulyſſes, maximis erroribus ja-
ctatus, plurimos dolores paſ-
ſus, α , 1. ſui ſociorumque
reditus cupidiffimus, 5, 13.
à Calypſo detentus, 14, 55;
 δ , 558. ſummo patriæ revi-
ſendæ deſiderio affectus, α ,
57. ejus reditus à Neptuno
impeditus, 74. ad Trojam
conſiliis præſtantiffimus, γ ,
120. verberibus cæſus, urbem
Trojanam doſoſè ingreditur,
 δ , 244 ubi ab Helena ſola
agnoſcitur, 250. in equo Tro-
jano Anticlum cohibet, ne
Græcos prodât, 271, 287. in
Lesbo, cum Philomelide cer-
tat, 242; ρ , 133. invitus à
Calypſo detentus, in littore
ſedet perpetuò lugens, mare-
que intuens, ϵ , 82, 151. cum
Calypſo de reditu colloquitur,
172. & cibum ſumit, 200.
Calypſus monitu ratem ſibi
compingit, 243. ab ea dimit-
titur, 263. navigat, ſidera
obſervans, 270. à Neptuno
conſpicitur, 282. procella in-
gтуente, ſortem ſuam luget,
298. rate excuſſus, mari ſub-
mergitur, 315, 319. ratem
repetit, fluctibusque & ventis
jacta-

INDEX RERUM.

jactatur, 342. à Leucothea
 vittam accipit, 351. rate pe-
 nitens confecta, ligno uno in-
 sidens vehitur, 370. dies &
 noctes duo, fluctibus jactatur,
 388. terram tandem videt,
 392. fluctuumque & scopulo-
 rum pericula difficillimè ela-
 psus, littus attingit, 452.
 Leucotheæ vittam in flumen
 remittit, 459. terram oscula-
 tur, 463. arbustum ingressus,
 foliis tegit se, 476. somno ex-
 perrectus, arbusto egreditur,
 487. Nausicæ & ancillis
 se ostendit, 137. Nausicæ
 supplicat, 148. ab ea vestitu
 donatur, 214. flumine lotus
 vestibusque indutus, Nausicæ
 admirationem movet, 237. ci-
 bo reficitur, 248. Minervæ
 supplicat, 323. nebula septus
 à Minerva, ad Alcinoi ædes
 perducitur, 1, 14, 47, 82.
 earum splendorem miratur,
 83, 134. ingressus, Areten
 supplex orat, 142. ab Alci-
 nœo benignè excipitur, 167.
 & ab ipso dimissionem petit,
 222. interrogatus, Aræta suos
 labores narrat, 241. septen-
 nium in insula Ogygia deten-
 tus, 259. cum Alcinoë col-
 loquitur, 302. dormitum it,
 343. Phæacibus admirationem
 movet, 0, 17. Demodoci can-
 tu dolet, 83. ad certamen
 provocatus, Euryalum repre-
 hendit, 165. disco omnes su-
 perat, 186. Phæacibus vires
 suas ostentat, 202. Phæacum
 tripudium miratur, 264, 383.
 Demodoci cantu delectatur,
 368. ab Euryalo, ense dona-
 tur, 403. muneribus donatur
 & à Phæacibus, 417; 1, 16.
 item ab Aræta, 0, 441. Nau-
 sicæ gratias agit, 463. Can-
 tori cibum mittit, 464. De-
 modoco Trojanum excidium
 canente, lachrymas fundit,
 521. ab Alcinoë interrogatus,

erroris sui historiam refert,
 1, 1. Ithacam describit, 24.
 Ciconum urbem depopulatus,
 ab ipsis deinde prælio supe-
 rat, 40, 47. procellâ affli-
 gitur, 67. Terram Lotopha-
 gorum appellitur, 84. inde-
 que ad Cyclopas, 106. cum
 sociis duodecim, Polyphemi
 antrum ingreditur, 195, 216.
 cum eo colloquitur, 258. vi-
 num ei dat, 353, 360. nomen
 sibi fingit Outin, 366. Cy-
 clopi oculum eruit, 380.
 seipsum & socios sub ovibus
 celat, 425. Cyclopi insultat,
 475, 502. ad cæteros socios
 revertitur, 543. Æoliam ad-
 venit, 1, 1. ab Æolo amicè
 excipitur, 14. ventisque utre
 inclusis donatur, 19. ad eum
 iterum delatus, insulâ expel-
 litur, 72, 76. Læstrygoniam
 advenit, 81. ubi naves socios-
 que plurimos amittit, 118,
 132. ad Æxam, Circes insu-
 lam, venit, 135. cervum con-
 figit, 161. socios animat, 172.
 sociorum partem ad Circes
 ædes mittit, 208. Circen adi-
 turus, à Mercurio accipit
 Moly, 302. Circes ædes in-
 gressus, cum ea colloquitur,
 336, 383. lavatur, ciboque
 reficitur, 360, 371. ad na-
 vem redit, 407. reliquosque
 socios inde ad Circen ducit,
 446. Circen de reditu consu-
 lit, 483, 501. socios ad iter
 instituendum hortatur, 547.
 ad Cimmerios appellitur, 1,
 13. mortis sacra facit, 24.
 Elpenoris umbram videt &
 alloquitur, 51, 56. matris
 animam videt, 84. Tiresiæ
 umbram consulit, 90. matrem
 alloquitur, 162. & amplecti
 frustra conatur, 203. umbras
 alias complures videt, 234
 &c. ab Alcinoë discedendæ
 copiam petit, 353. cum A-
 gamemnonis anima colloqui-
 tur.

INDEX RERUM.

tur, 395. cum Achillis, 476. Ajacem videt, 542. & alloquitur, 552. videt Minoëm, 567. Orionem, 571. Tityum, 575. Tantalum, 581. Sisyphum, 592. cum Hercule colloquitur, 614. ad navem redit, 635. ad Circes insulam revêrsus, Elpenori exequias facit, μ , 8. cum Circe de futuro itinere colloquitur, 36. navem conscendit, 145. Sociis Circes & Tirefiæ vaticinia exponit, 154, 271. ad Sirenum insulam appulsus, sociorum auribus ceram indit, 166, 173. Sirenum cantum audire cupit, 192. socios animat, 207. armat se, 226. Scyllam & Charybdin effugit, 260. ad Solis insulam appulsus, Socios monet, ne Solis pecora violent, 271, 297, 320. Solis bobus occisus, luget, 370. nave confracta, malo & carinæ insidens vehitur, 425, 444. ad Charybdin iterum defertur, 430. caprifico suspensus servat se, 432. ad Calypsus insulam appellitur, 447. Ithacam redire vehementer cupit, ν , 30. abiturus, Alcinoùm alloquitur, 37. & Aretam, 58. Phæacum nave dormiens Ithacam defertur, 79, 95. terræ exponitur, 119. patriam non agnoscens, luget, 199, 219. Phæacum dona recenset, 217. cum Minerva, Pastori assimilata, colloquitur, 227. eam agnoscens alloquitur, 311. patriâ agnitâ, terram osculatur, 354. Nymphis supplicat, 355. cum Minerva de procorum cæde deliberat, 372. in senem mendicum ab ea transformatur, 429. Eumæum adit, ξ , 1. canum ingruentum furorem evitans, humi sedet, 30. ab Eumæo benignè exceptus, gaudet, 48, 51. cibo & po-

tu donatur, 79, 109. cum Eumæo colloquitur, 114 &c. ex Creta se ortum fingit, historiamque commentitiam refert, 199. lænam petit, 460. in pellibus decumbit, 520. cum Eumæo œenat, θ , 300. eum alloquitur, 306. de patre & matre quærit, 346. Eumæi genus & fortunas exquirat, 382. jentaculum parat, π , 1. Telemachum advenientem audit, 5. ei assurgit, 42. de procis eum interrogat, 90. à Minerva monitus, Telemacho notum se facit, 186, 202. eum osculatur, 190. cumque eo de procis interficiendis consultat, 235 &c. ad urbem ire cupit, ρ , 17, 194. cum Eumæo, baculo innitens, proficiscitur, 200. à Melanthio insultatur, 215. cum Eumæo ad ædes suas pervenit, 260. ab Argo cane agnoscitur, 291. de eo Eumæum interrogat, 305. domum ingreditur, 336. Telemacho gratias agit, 354. apud Procos mendicat, 365. ab Antinöo petit, 414. ab eo scabello feritur, 462. procos alloquitur, 467. ab Eumæo ad Penelopem accersitur, 551. Penelopi responsum mittit, 560. ab Iro laceffitur, σ , 8, 25. procos alloquitur, 51. se accingit, 65. cum Iro certat, 88. eum humi sternit 97, & per vestibulum pede extrahit, 99. cibo & vino donatus, Amphinomum alloquitur, 123. in Trojam abiens, uxori monita dat, 256. procos à Penelope delusos videns, gaudet, 280. ancillas alloquitur, 311. à Melanthio objurgatur, 325. eam increpat, 336. lampadibus lucem præbet, 342. ab Eurymacho laceffitur, 349. & scabello petitur, 393. cum Telemacho arma in thalamum deponit, τ , 31. à Melanthio iterum

INDEX R E R U M.

rum objurgatur, 65. eam reprehendit, 70. à Penelope interrogatus, fictam historiam refert, 172. eam miseratus, dolo lachrymas occultat, 210. Ulyssis ad Trojam euntis vestitum depingit, 225. ejusque præconem, 244. Ulysses reversurum esse asserit, 270, 300. ab Euryclea, eum lavante, ex cicatrice agnoscitur, 392. ab avo Autolyco nominatur, 409. ad Parnassum proficiscitur, 413. cum Autolyci filiis it venatum, 429. ab apro vulneratur, 449. eum occidit, 452. incantatione sanatur, 457. Eurycleam cohibet, ne se prodat, 479. lavatur, 505. Penelopes somnium interpretatur, 555. ad arcus certamen procis proponendum eam hortatur, 583. cubile sibi ipse sternit, v, 1. cor suum alloquitur, 17. anxie secum de procorum cæde deliberat, 24, 28. à Minerva solatio afficitur, & in somnum vertitur, 30, 54. uxoris flentis vocem audit, 92. à Jove signa poscit, 97. de procorum insolentia conqueritur, 196. à Melanthio convitiis profcinditur, 177. Bubulcum alloquitur, 226. à Telemacho ad limen collocatur, 257. à Ctesippo, bovis pede, petitur, 299. Sardanum risum edit, 302. ab Euryto arcum accipit, φ, 30. ei dat enssem, 34. Telemachum nutu prohibet, ne arcum tendat, 129. domo egressus, Eumæo & Philætio se notum facit, 190. à flendo eos cohibet, 227. iisque mandata dat, 230. à procis arcum poscit, 281. ab Antinoo reprehenditur, 287. arcum accipit, 379. eum omni ex parte explorat, 393. & facile tendit, 409. sagittam mittit per omnia

foramina, 421. Telemacho inruit, 431. pannis nudatus salloquitur procos, χ, 4. Antinoo interficit, 15. procis se manifestat, 34. Eurymachum interficit, 81. procorumque alios, 114. armat se, 122. Eumæum & Philætiū mittit Melanthium capturos, 171. opem à Mentore petit, 208. à Minerva objurgatur, 255. procorum alios interimit, 266, 283, 292, 307. Leiodem alloquitur, 320. eum interficit, 328. Medonta animat, 372. procos omnes occisos videt, 383. Eurycleam ab exultando cohibet, 409. mortuos efferri jubet, 437. ancillasque impudicas suspendi, 441. thure domum suffit, 493. à famulis amplexu & osculis fovetur, 498. Telemachum de Ithacensium ira vitanda consulit, ψ, 117. pulchritudine & gratia perfunditur à Minerva, 156. uxorem reprehendit, quod se non agnoscat, 166. lectum suum conjugalem describit, 184. à Penelope agnoscitur, 205. eam amplectens, lachrymas fundit, 233. ei futuros suos labores memorat, 248, 265. cubitum it, 296. historiam erroris sui uxori refert, 306. in agrum abiturus, mandata ei dat, 349. cum filio & servis urbe egreditur, 370. ad Laërtis domum eos mittit, ω, 212. ipse patrem solum invenit, 225. eum alloquitur, 243. fictam de se historiam narrat, 302. patrem osculatur, & ei notum se facit, 319. eum animat, 356. cum eo domum proficiscitur, 360. lotum eum & ornatum miratur, 396. à Dolio & filiis amicè excipitur, 396, 408. & cum iis prandet, 411. Ithacensibus advenientibus, armat se, 495. Telemachum

I N D E X R E R U M.

- chum animat, 504. Ithacenses aggreditur, 525. cum ipsis fœdus init, 545
- Ulyssis certamen cum Achille, à Demodoco cantatum θ , 75
- Ulyssis divitiæ κ , 100
- Ulyssis mors à Tirefia prædictur, λ , 133
- Ulyssis focii, suâ stultitiâ perierunt, α , 7. loto pasti, redire nolunt, ι , 94. à Cyclope devorantur, 286, 311, 344. Ulysses cohibent, ne Cyclopem irriteret, 493. utrem ventorum solvunt, κ , 47. à Læstrygonibus perduntur, 122. cervum ab Ulyssse occisum mirantur, 179. à Circe in porcos vertuntur, 235. formæ pristinæ restituuntur, 391. Ulysses ab Eurylocho interficiendo arcent, 441. eum de reditu monent, 471. Ulysses malo alligant, μ , 179. à Scylla devorantur, 245. fame vexantur, 332. Solis boves ma-
- stant, 352. mari merguntur, 417
- Umbra mortuorum Ulyssis apparent, λ , 36
- Ursa, stella, ϵ , 273
- Vulcanus Marti dolos struit, θ , 272. eum cum Venere deprehendit, 300. Deos convocat, 305. & de injuria conqueritur, 306. à Mercurio rogatus, Martem dimittit, 359. è cœlo projectus, à Thetide suscipitur, Hymn. prim. in Apoll. 317. homines inclyta opera docet, Hymn. in Vulcan. 2
- Vulneris incantatio, τ , 457.

Z.

- Z**Acynthus, insula, α , 246
- Zephyri auræ, homines refrigerant, δ , 567
- Zephyrus, ventus vehemens, ϵ , 295. aquosus, ξ , 458
- Zethus, λ , 261; τ , 523

F I N I S.

